BIBLIOTHECA GRAECA

VIRORUM DOCTORUM OPERA RECOGNITA ET COMMENTARIIS IN USUM SCHOLARUM INSTRUCTA

CURANTIBUS

FRIDERICO JACOBS

ET

VAL. CHR. FR. ROST.

A.

POETARUM

VOL. XX.

CONTINENS

DELECTUM EPIGRAMMATUM GRAECORUM

ED.

FRID. JACOBS.

GOTHAE ET ERFORDIAE

SUMTIBUS GUIL. HENNINGS.

MDCCCXXVI.

DELECTUS

EPIGRAMMATUM

GRAECORUM.

NOVO ORDINE CONCINNAVIT ET COMMENTARIIS IN USUM SCHOLARUM INSTRUXIT

FRIDERICUS JACOBS.

GOTHAE ET ERFORDIAE
SUMTIBUS GUIL. HENNINGS.
MDCCCXXVI.

NB. Die letzte Lage dieses Bandes, welche den Schluſs der Indices und die Vorrede enthält, wird in 14 Tagen unentgeltlich nachgeliefert.

Veteres Graeci, religiosissimi mortalium, quum omnia tam secunda quam adversa ad Deos referrent, bellis feliciter gestis, hostibusque devictis, non solum partem praedae atque manubias Diis, quorum se praesidio victoriam reportasse existimabant, seponere, verum etiam arma hostibus detracta in templis atque delubris eorum dedicare solebant*). Ad hoc antiquissimum, ut videtur, donariorum genus proxime accedebat aliud, huic cognatum, quum victores praemia in publicis certaminibus, quae et ipsa sub Deorum tutela erant, proposita, tripodas, lebetas et id genus alia, Diis consecrarent, simul ut grati animi significationem darent, simul ut memoriam victoriae apud homines conservarent. Cum quibus duobus generibus conjungendum est tertium, instrumentorum consecratio, quibus quis in arte aut opificio usus fuerat, armorum imprimis,

*) Aeschyl. Agam. 560 ss. VII. c. Theb. 260 ss.

quibus saepe salutem suam debuerat, aliorumque, quae, quum aut annis et aetate confectus ab opere faciendo cessaret, aut ad aliud vitae genus transiret, laudabili pietate in templorum vestibulis consenescere quam fortunae casibus objici malebat. His donariis, postquam litterae in usu esse coeperunt, inscriptiones sunt additae, brevissimae illae primum et in nominibus se continentes, interdum etiam, si res ita ferret, rhythmice incedentes, heroico potissimum numero, ad quem postea pentameter accessit, primum apud Iones, tum etiam apud alios. Ad priscae illius consuetudinis simplicitatem compositum epigramma, quod, ab impostoribus procul dubio Amphitryonis, quem vocabant, tripodi Cadmeis litteris insculptum, Thebis in templo Apollinis Ismenii Herodotus viderat*); et illud, quod Virgilius ad eandem rationem finxit ab Aenea in Leucate clipeo Abantis inscriptum**): Aere cavo clipeum, magni gestamen Abantis, Postibus adversis figo, et rem carmine signo: AENEAS HAEC DE DANAIS VICTORIBUS ARMA. quod epigramma vel propterea est memorabile, quod in priscae simplicitatis imitatione insigne tamen acumen habet. Postquam enim in his inscriptionibus verba metri legibus coepta sunt adstringi, fieri non potuit, quin etiam orationis quidam ornatus accederet, cujus natura et ratio ita ferebat, ut nudae rei expositioni vividior sententiae vis accederet. Quod magis etiam

*) V. 59. Ἀμφιτρύων μ' ἀνέθηκεν ἰὼν ἀπὸ Τηλεβοάων.

**) Aen. III. 286.

tum fieri debuit, quum elegiaca disticha huic rei essent adhibita. Quum enim hoc versuum genus strophen quodammodo efficiat, sponte exspectatur, ut docta quadam sententiae conformatione totum illud, quod aures in heroici versus cum pentametro copulatione cum voluptate sentiunt, etiam animo et mente percipiatur. Quare mature factum est, ut elegiaci poetae et singula disticha et periodos ex distichis compositas saepenumero luculenta quadam sententia, aut verbo concluderent, quod legentis animum pungeret et teneret. Quo brevius autem est carmen, eo magis requiritur ingeniosa sententiae conversio, aut praeceptum ad vitam utile, aut gravis quaedam et fecunda γνώμη, aut omnino aliquid, quod quasi aculeum in animo relinquat. Sic itaque epigrammata, primum donariis, tum monimentis sepulcralibus, tabulis votivis, statuis, signis aliisque rebus adhibita, cum externa carminis forma naturam quoque carminis induebant. Neque tamen hoc ita velim accipi, quasi id, quod in hoc genere poeticum est, totum ab externa ejus forma derivandum existimem. Nam in rebus quoque illis, quae epigrammatis concinnandis opportunitatem dabant, quantum inerat ad pietatis, admirationis, grati animi sensum excitandum, quo quum incalescit pectus, sponte poeseos vis et lumen enascitur! quam crebro vota cum gratiarum actione, preces cum laetitiae significatione jungendae erant! quam acriter saepe rerum ipsarum, quibus addebatur inscriptio, ut statuae, tabulae pictae aliusve similis operis praestantia ad laudem operis

auctorisque ejus excitare debebat! In monimentis autem sepulcralibus quot et quanta fuerint ad commoti pectoris sensus exprimendos invitamenta, quid attinet dicere? Quae omnia sunt ejusmodi, ut sponte appareat, quomodo factum sit, ut ἐπίγραμμα, quod a nuda nominum commemoratione coeperat, satis mature angusta, quibus continebatur, claustra perrumpere gestiret, et, quantumvis exiguis finibus circumscriptum, ad poematis tamen laudem et virtutem adspiraret.

Diu tamen in hoc genere priscus ille color, prisca simplicitas obtinuit, ita ut ei poetici coloris lumina nonnisi summa cum temperantia adhiberentur. Idque non unam ob caussam. Loci enim, cui destinata fuerunt epigrammata, ratio, basis statuae angustior, cippi area non admodum spatiosa, margo donarii, effusam orationem intra angustos fines cohibebat; quumque ipsa rei ratio postularet, ut, qua de caussa epigramma esset additum, sine mora intelligeretur, cum hoc ipsum; tum pia etiam donarii aut monimenti epigrammate ornandi destinatio, et brevitatem commendabat, et ambitiosum ornatum, ut a re alienum, praecidebat. Verum ex antiquissimo hoc epigrammatum genere, quod totum a rebus, quae ei originem caussamque praebuerant, pendebat, aliquanto post aliud est exortum genus, materia illud a priore non diversum, forma haud paulo liberius. Coeperunt enim nonnulli ad priscarum illarum inscriptionum similitudinem epigrammata scribere, non hoc consilio, ut ea ἀναθήμασιν, aut monimentis, aut artis operibus accommodarent, sed ut

in tali argumento, quod ipsorum animos ad se advertisset, suaviter et ingeniose luderent. In ejusmodi lusibus sicuti princeps et genuina epigrammatis forma servari debuit, sic a prisco et simplici orationis genere necessario recedendum fuit. Ridiculum enim fuisset, si quis, ut Marcus ille apud Lucillium nostrum*), qui in honorem filii, quem nunquam habuerat, cenotaphium exstruxit, ut jejunum ei versum allineret, ita in ficto ludens argumento aut verum argumentum tamquam ludendo tractans, nulla necessitate urgente, ab ornamentis, quibus poema commendatur, tamquam a re vetita et interdicta, ultro abstinuisset. In talibus igitur epigrammatis quum uberior rei expositio, narratio explicatior, oratio floridior locum haberet, ortum est illud genus, quod quum ἀναθηματικὸν videri vellet, revera ἐπιδεικτικὸν fuit. Huic generi, cui jam Simonides videtur praelusisse, plurimi navarunt operam. Et quum post Alexandri Magni imperium, rebus per totam Graeciam vehementer immutatis, poesis quoque novam quodammodo speciem novumque cultum sumsisset, in quo simplicitatis quaedam affectatio cum operosa eruditione conjuncta erat, ita ut multi curiose mallent loqui quam bene, epigrammata coeperunt scribi, quae nulla re magis quam arte et doctrina conspici et commendari vellent. Inter haec principem locum tenet illud genus, quod rerum, a poetica tractatione quodammodo abhorrentium eique renitentium, instrumentorum potissimum omnis generis curiosa enumera-

*) Vid. in hoc delectu cap. VI. ep. 73.

tione continetur, et, licet verae poeseos aut parum aut nihil habeat, artificiosa tamen tenuissimarum rerum descriptione, sermonisque ad illas res ornandas commendandasque egregie conformati dilectu placere potest.

Jam vero huic poeseos generi parodias mature adhaesisse, et fere simul cum eo natas esse, nemo mirabitur, qui Graecorum ingenium noverit, quorum, ut verissime observavit Welckerus noster *), universa vita, sermonesque omnes atque omnia convivia parodiarum lusibus abundabant. Hinc exortum est genus epigrammatum σκωπτικῶν, quod seriore aevo, quamquam etiam antiquitus, sed seriore imprimis aevo, i. e. post aeram christianam, ita frequentatum atque exornatum est, ut et olim et hodie quoque longe plurimi, quum epigrammatis mentionem fieri videant, continuo aliquid, quod risum moveat, sales atque dicteria, sibi animo fingant.

Est autem aliud praeterea genus a praecedentibus diversum, sed a veteribus studiose excultum, quod medium est quodammodo inter elegiam et epigramma ἐπιδεικτικόν; elegiae tamen plerumque vicinius. Quemadmodum enim inter breviores, ut hoc utar, Propertii elegias quaedam reperiuntur, quae ob totam singularum partium conformationem, et imprimis ob vividiorem exitum facile epigrammatis annumerari possint, ita inter poematia, quae in Florilegiis epigrammatum leguntur, amatoria imprimis, convivalia et sententiosa, haud pauca

*) In eruditissimis ad Theognidem Prolegomenis p. LXXX.

habentur, quae pro elegiis habere, et cum Mimnermi alicujus, aut Solonis et Theognidis ἐλεγείοις commode conjungere possis. Et hujus quidem generis longe maximus ex omni fere aetate numerus ad nostra tempora servatus est, in quo plurima sunt et inventionis laude conspicua, et orationis elegantia praestantissima, quibus jactura, quam in elegiacis optimi aevi poetis fecimus, quodammodo resarcitur, idque eo magis, quo verisimilius est haud pauca in iis ex limpidissimis vetustiorum elegiacorum fontibus deducta atque derivata esse.

Jam reputantibus nobis, quanta fuerit per totam Graeciam ab antiquissima aetate publicorum privatorumque omnis generis monimentorum copia, e quibus plurima inscriptionibus instructa fuisse constat, dubitari non potest numerum epigrammatum versibus conceptorum haud fuisse exiguum. Inter haec quum plurima essent, quae ad populorum res gestas, ad veterem urbium memoriam, singulorumque hominum vitam illustrandam momentum haberent, Graeci, vetustae rerum suarum memoriae perscrutatores curiosissimi, nec hunc fontem neglexerunt, exstiteruntque, qui ejusmodi epigrammata ex dispersis monimentis colligerent, simulque cum ipsis, ad quae pertinebant, operibus descripta et adumbrata servarent. Commemorantur collectiones hujus generis, duobus ante aeram nostram saeculis a Polemone concinnatae, tum Alcetae, Philochori et aliorum, quarum nulla aetatem tulit, quamquam satis sit credibile a serioribus tum historicis, tum Anthologiarum conditoribus antiquiora illa

syntagmata compilata, nec pauca ex iis, fortasse optima quaeque et praestantissima, ad nos servata et propagata esse. Cum magno enim litterarum emolumento factum est, ut saeculo fere ante Christum Meleager Gadarenus, vir ingeniosus nec poeta mediocris, ex optimis omnis aevi poetis epigrammata deligeret atque in unum corpus conflaret, cui στεφάνου sive coronae titulum fecit. Hoc elegantis industriae exemplum centum annis post imitatus est Philippus Thessalonicensis, qui et ipse se in epigrammatico genere cum laude exercuit, novam ex poetis, qui post Meleagrum epigrammatis scribendis operam navaverant, Coronam contexens. Uterque epigrammata in ordinem recepta secundum initia disposuit, ita ut litterarum ordinem sequeretur, cujus ordinis manifesta supersunt vestigia. An temporis quoque et aetatis poetarum, aut argumentorum similitudinis habita sit in disponendo ratio, nunc quidem ignoramus, neque tamen probabile est. Ceterum uterque collectionem suam auspicatus est prooemio, in quo, quod Coronae nomen et ratio quodammodo postulabat, singuli poetae cum singulis floribus plantisve comparantur.

Ac hi quidem Florilegiorum conditores antiquissimi nulli epigrammatum generi prae ceteris favisse, nullum de coronis suis exclusisse videntur; sed quaecunque digna censuissent, ut a posteris legerentur, ea sine argumenti discrimine adoptaverant. Postea autem secuti sunt, qui, argumenti ratione habita, epigrammatum facerent delectum. Horum unus, Strato Sardianus, homo nequiter ingeniosus, sed poeta elegans, se-

cundo, ut videtur, post Chr. saeculo exeunte, turpi consilio ex Meleagri et Philippi coronis ea excerpsit, quae ad puerorum amores spectarent, multaque de suis, antiquioribus illis haud paulo flagitiosiora, admiscuit. Hunc libellum, cum Philaenidis fortasse et Elephantidis famosis operibus, cum Lusibus Priapeiis, et paucis aliis antiquitatis ejusdem farinae libris comparandum, a recentioribus autem et christianis hominibus longe longeque turpitudine superatum, *Μοῦσαν παιδικὴν* inscripsit, quae propudiosa collectio periisset, nisi christianus homo ejus aetatis, quam hodie nonnulli nobis tamquam omnis incorruptae religionis sedem in exemplum proponunt, eam cum christiani argumenti poematis conjunctam et quodammodo circumvallatam servasset*). Honestius consilium secutus Diogenes Laertius, Vitarum Philosophorum auctor, ea potissimum epigrammata, quae ad philosophos spectarent, collegit et in peculiari libro condidit. De qua collectione si judicare licet ex iis, quae Diogenes inde in Vitis excitavit, longe maxima pars ejus continebatur ineptis et jejunis ipsius compilatoris poematiis, vario metrorum genere conscriptis, unde totum illud syntagma *Παμμέτρου* titulo inscriptum fuit.

Proximis saeculis ob miseram Graeciae conditionem aliasque ob caussas, quas hic commemorare nihil attinet, studium poe-

*) Reperiuntur hic illic in Bibliothecis libri manuscripti, qui initio et fine orationes sacras, preces, controversias et similia offerunt, in media sua parte autem impia et obscena; repraesentantes quodammodo Nisi filiam superne formosam, sed candida succinctam latrantibus inguina monstris.

seos refrixit, donec imperii sede Byzantium translata, Graecisque litteris cum in Imperatorum aula, tum in aliis etiam orbis Romani partibus novo splendore collustratis, Musae quoque ex alto duorum fere saeculorum sopore excitari coeperunt. Exstitit tum, quinto, ut videtur, saeculo ineunte, Nonnus Panopolitanus, vir admirabilis, qui spisso Dionysiacorum opere, quo omnem Bacchicarum fabularum farraginem non optimo ordine, et incredibili loquacitate, congessit, documentum dedit ne felicissimum quidem ingenium saeculi vim effugere posse. Sed quid in Nonno sit laudandum, quid vituperandum, non est hujus loci quaerere. Verum restaurata per eum et insigniter exculta heroici versus elegantia, ita ut praeter majorem aliquam varietatem nihil fere in ejus conformatione desideres, exorti sunt cum in heroico poeseos genere, tum in aliis nonnullis, poetae aliqui, qui, viam Nonni vestigiis impressam magna cum alacritate secuti, veteres fabulas haud contemnendo successu exornarent. Et epigrammatum quoque sextum post Chr. saeculum et Justiniani potissimum aetas laetum proventum habuit. Hoc enim aevo floruit Marianus Scholasticus, elegantium aliquot epigrammatum auctor, Christodorus, qui, praeter epigrammata, statuarum Zeuxippi descriptionem reliquit optimis versibus concinnatam, Julianus quidam cognomine Aegyptius, Paulus denique Silentiarius, Macedonius Consul, Agathias Scholasticus. Qui omnes optimorum poetarum lectione imbuti, quum se ad epigrammata scribenda dedissent, neque ullum fere argumentum eorum, quae

veteres versibus tractarunt, intentatum reliquissent, plurima concinnaverunt, quae saeculi vitia, optimo cuique inhaerentia, multis virtutibus compensarunt. Inter quos homines, non ingenii tantum elegantia et eruditione, sed honoribus quoque et vitae splendore illustres, Agathias Myrinaeus, ob juris civilis professionem Scholasticus nuncupatus, ne laeta illa cum sui tum proxime antecedentis saeculi messis interiret, eam quasi in horreum inferre, id est, ad Meleagri Philippique rationem novum recentiorum poetarum Florilegium condere instituit, ita tamen, ut omnem materiam secundum argumentorum diversitatem in plures libros digereret. Quam collectionem *Κύκλου* nomine inscripsit, hanc, ut videtur, ob caussam, quod poetarum ab ipso compilatorum nomina ita implicaverat, ut se, tamquam in *κυκλικῇ χορείᾳ*, eodem semper ordine exciperent. Hoc consilium, capitumque, in quae totum opus descriptum est, et unius cujusque capitis argumentum Agathias exposuit in prooemio, quod corpori a se conflato, ut Meleager antiquitus et Philippus coronis suis, praefixit, quodque nos olim in Animadversionibus ad Anthologiam Graecam, tum in Anthologia Palatina edidimus, nuper autem Huschkius, vir eruditissimus, doctis animadversionibus illustratum in ultimo Anthologiae Boschianae volumine denuo exhibuit.

Quum jam, praeter Stratonis et Diogenis collectiones, tria exstarent epigrammatum Florilegia, antiquissimum poetae Gadareni et duo alia, hujus tamquam supplementa, Philippi et Agathiae, tertio

post Agathiam saeculo, quo tempore Constantinus Porphyrogeneta, ut ingentem veteris eruditionis materiam in compendium redigeret, ex historicis, medicis, oeconomicis aliisque scriptoribus excerpta facienda eamque farraginem secundum argumentorum varietatem in capita redigendam curabat, alius quidam Constantinus, cognomine Cephalas, ignotus ceteroquin homo, simili quodam consilio vetera illa Florilegia compilanda, et ex epigrammatis inde selectis novum Syntagma, ad Agathiae, ut videtur, exemplum in plura capita descriptum, condendum et concinnandum suscepit. Post hoc opus, de cujus ratione et dispositione non attinet plura hoc loco dicere, quum ea omnis in Anthologiae Palatinae editione, ante hos tredecim annos a nobis suscepta, luculentissime pateat, vetustiores Anthologiae evanuerunt, nec multum aberat, quin Constantini quoque Florilegium idem fatum subiret, postquam saeculo decimo quarto Maximus Planudes, homo industrius neque indoctus, Constantini Anthologiam denuo compilaverat et in alium ordinem redegerat. Quum enim Constantinus omnem epigrammatum numerum secundum argumentorum rationem in generalia quaedam capita digessisset, ita ut dedicatoria, satyrica, amatoria ceteraque junctim legerentur, nullo praeterea alio discrimine; Maximus Planudes et librorum ordinem immutavit, et singulos libros in plurima capita discerpsit, excepto septimo, qui amatoria complectens distributionem per locos communes minus ferebat. Ceterum Planudes in hoc opere, quod Ἀνθολογίαν διαφόρων ἐπιγραμμάτων inscripsit, nihil

aliud egit, nisi ut Constantini Syntagma in compendium redigeret. Alium enim fontem non est sectatus, nisi quod libro quarto plurima habet in statuas, tabulas pictas, aliaque artis opera, quorum in Constantini opere, sicuti hoc in Palatinis membranis servatum habemus, nullum est vestigium; unde suspicamur Planudem illius Anthologiae habuisse exemplum, uno hoc de artis operibus capite auctius. Ceterum magnum epigrammatum numerum omisit, et quidem, praeter puerilem Stratonis Musam, omnia, quae lascivioris essent argumenti, tum quae ob graviores scripturae depravationes haud facile intelligi possent. Si quid autem vel ex hoc vel ex altero genere in ordinem recepit, in his plerumque verba lasciva et obscena cum castioribus commutavit, in depravatis autem verba corrupta aut omisit, aut pro virili sua parte emendare conatus est. Quum autem neutrum horum ei satis feliciter cessisset, factum est, ut, Constantini Anthologia ex tenebris, quibus per plura saecula obruta fuerat, in lucem protracta, Planudis opera, cujus ratio et modus tum demum cognosci et intelligi poterat, a doctissimis hominibus non sine caussa, sed, ut mihi quidem videtur, majore quam par erat acerbitate reprehensionibus et conviciis proscinderetur.

Sicut autem, quod diximus, Constantini Florilegio antiquiores illi *Στέφανοι* una cum *Κύκλῳ* Agathiae hominum manibus excussi fuerunt, ita ipsum Constantini Syntagma Planudis opere in oblivionem adductum est. Nam post renatas saeculo decimo

quinto litteras Planudis Florilegium, post primam editionem a Jano Lascari Byzantino Florentiae*) factam, crebro per alios cum in eadem urbe, tum Venetiis et alibi typis repetitum **), commentariis etiam a duobus Franco-Gallis, Joanno Brodaeo, Turonensi, et Vincentio Opsopoeo ***) illustratum est. In quibus editionibus atque commentariis quid ad emendandam illustrandamque Anthologiam sit praestitum, exponere conati sumus in Prolegomenis, primo Animadversionum nostrarum praefixis volumini; unde petant, quorum talia nosse interest. Ad nostrum consilium suffecerit commemorasse Henrici Stephani operam in Florilegio Planudeo cum auctariis notisque criticis eleganter edendo praestitam, quam editionem †) proximo intervallo secuta est ea, quae a Wechelii heredibus meliore consilio quam effectu procurata est ††). Ibi textui Stephaniano adposita sunt Scholia, a recentioribus Graecis e vulgaribus libris corrasa, subjecti autem commentarii Opsopoei et Brodaei, et hi quidem cum accessionibus a Brodaeo profectis. Post hanc editionem per duo fere saecula nulla suscepta est,

*) Anno 1494. 4. editio uncialibus quas vocant litteris expressa. Cf. Wolfii Anal. litterar. Fasc. I. p. 237. ss.

**) ap. Aldum. Venet. 1503. 1521. et 1550. 8. ap. Juntam. Florent. 1519. 8. apud Badium Ascens. Parisiis. 1531. 8. ap. Nicolinos Sabienses. Venet. 1550. 8.

***) Opsopoei commentarius in tres priores Anthol. libros et in septimum primum prodiit Basileae. 1540. Brodaei observationes in integrum Florilegium ibid. ap. Froben. 1549. fol.

†) Excusa est Stephani editio Parisiis anno 1566. Fol. min.

††) Francofurti. 1600. Fol.

quae in censum venire possit. Sed quum eruditi quidam homines, qui graecae poeseos studium cum Musis latinis conjunxerant, epigrammata haud pauca, ludentes plerumque et aliud agentes, in latinum sermonem vertissent, non omnes eodem successu, sed multi satis probabiliter *), saeculo decimo septimo exstitit Hugo Grotius, vir eximius, et in illo quoque saeculo, nobilium ingeniorum feracissimo, a paucis superatus, qui post eclogas poeticas ex utroque Joannis Stobaei opere excerptas, alteramque illam collectionem locorum illustrium ex Tragicis Comicisque graecis, quae omnia eodem metrorum genere latinis versibus expresserat, Anthologiam quoque integram eadem ratione vertendam suscepit. Quod ab eo, sene sexagenario, summa cum arte nec minore diligentia perfectum esse omnes uno ore fatentur. Verum hoc tam eximium opus quum una cum textu graeco plurimis a se locis rectius constituto editurus esset, editionemque instantis fati quadam praesensione urgeret, morte praeventus est **). Hinc factum, ut textus a Grotio ad criticam rationem emendatus periret, latina autem inter-

*) Obiter hoc loco commemorabimus editionem Anthol. ab Andrea Rivino susceptam, qui singulis epigrammatis Florilegii Planudis, quod in Chiliadas divisit, omnes interpretationes metricas undecunque corrasas (titulus libri trecentos et triginta poetas omnium nationum famigeratissimos commemorat) addidit. Prima Chilias prodiit Gothae. 1651. 8. reliquae duae, quae nunquam lucem viderunt, servantur in Biblioth. Universitatis Lipsiensis.

**) Specimen editionis, cujus curam Grotius Isaaco Vossio demandaverat, missum erat Parisios mense Januario 1645. commemoraturque in Grotii Epistolis p. 740. Hoc ipso anno, paucis post mensibus, vir summus defunctus est m. Augusto 28.

pretatio diu in bibliothecarum tenebris lateret, donec exemplar ejus ex bibliotheca P. Burmanni Secundi *), qui plurima inde in Commentariis suis excitavit, ad Hieronymum de Bosch, virum cum totius antiquitatis, tum latinae imprimis poeseos amantissimum, delatum talis editionis, qualem Grotius mente conceperat, consilium pareret. Prodiit haec editio, spectabili formae magnitudine, chartarum nitore, typorum elegantia oculis se prae multis aliis commendans, inde ab anno 1795 tribus Voluminibus, totum Planudeae Florilegium cum Mantissis nonnullis praestantissimis, omnia cum Grotii interpretatione graeco textui e regione posita complectentibus. His adjectum est anno 1810 quartum Volumen, quod, praeter ineditas Friderici Sylburgii et Claudii Salmasii notas, editoris commentarios in librum I. et II. continet; quinto ne inchoatum opus absolveret vir praestantissimus, morte est prohibitus, quae eum anno 1811 Kal. Juniis senem septuagenarium amicis et litteris eripuit. Sed telam a Boschio exorsam, ne imperfectum relinqueretur opus, utque pietati erga defunctum satisfieret, detexuit vir eruditissimus, David Jacobus van Lennep, qui, iis, quae ad hoc negotium adhuc deessent, partim ex Boschii schedis, partim ex sua ipsius penu instructissima, una cum Indicibus utilissimis, adjectis, edito anno 1822 quinto, quod desiderabatur, vo-

*) De hoc operis praestantissimi exemplari aliisque quibusdam apographis accurate tradidit Chardon de la Rochette Mélanges. Tome I. p. 372. ss.

lumine insignem apud graecae latinaeque poeseos amantes gratiam iniit.

Sed diu ante quam Boschius praeclaro hoc opere Grotii Manibus quodammodo litaret, monumentum exstruens, quale vir summus ipse sibi prae ceteris omnibus optasset, nova Anthologiae graecae lux exorta erat per Brunckium, virum graece doctissimum, multisque operibus editis de bonis litteris immortaliter meritum. Sed prius quam de Brunckii in Anthologiam meritis exponamus, redeundum est nobis ad illud tempus, quo Claudius Salmasius, duodeviginti annorum puer, sed jam tum supra vulgarem modum eruditus, anno 1606 Heidelbergae in bibliotheca Palatina unicum Anthologiae Constantini codicem, pretiosissimum illius thesauri κειμήλιον, invenit. Quo libro semel in manus sumto, quum statim intellexisset, quanto haec Anthologia altera esset uberior, eum non prius deposuit, quam totum excussisset. Ab eo inde tempore hoc Florilegium doctorum sermonibus celebrari coepit. Editionem ejus promiserat Salmasius, neque ullus fere est ex ejus libris, ubi non hoc promissum iteraverit; verum ab alio, quo erat fervore, ad aliud opus delatus plurimisque districtus laboribus fidem datam non exsolvit. Interea pretiosissimis illis membranis per funestissimum triginta annorum bellum *) Romam in Vaticanam bibliothecam delatis, unde post duo saecula per victrices Franco-Gallorum legiones Parisios sunt missae, excerpta a Salma-

*) anno 1623.

sio facta cupide expetebantur, et a quibusdam descripta in multorum manus venerunt. Ex hujusmodi apographis, vitiosis illis plerumque et interpolatis, superiore saeculo quaedam veteris illius Anthologiae capita cultu plerumque parum eleganti, neque ea, qua par erat, diligentia in lucem protrusa sunt *), integrum opus, licet a pluribus susceptum et promissum **), nescio qua fortuna semper intra bibliothecarum claustra retentum est. Tandem **Brunckius** felici quodam casu, quum jam virilem aetatem attigisset, inter ipsos belli Borussici tumultus, graecis litteris admotus, vix e limpidissimis illis fontibus gustaverat, quum incredili ardore dies noctesque hoc unum ageret, ut sitim gustando excitatam largis haustibus restingueret. Forte in ejus manus apographa quaedam Anthologiae ineditae inciderant. Non ignorabat, quanto desiderio hoc opus per tot jam annos expeteretur, et quam saepe spes de eo concitata cecidisset irrita; quare illud maxime judicabat idoneum, unde nominis illustrandi merendique de litteris auspicium faceret. Quod consilium ita exsecutus est, ut quaecunque epigrammata cum ex Salmasii excerptis, tum ex Planudis Florilegio aliisque ex libris et inscriptionibus corrasisset, ea omnia ad auctores suos relata, cum nonnullis aliis, Solone,

*) Bene tamen non uno nomine de Anthologia meruit **Reiskius**, qui partem *τῶν ἐρωτικῶν* in Miscellaneis Lipsiensibus novis Vol. IX. an. 1752, deinde excerpta ex Cap. V. VI. et VII. in peculiari libro edidit, multis eruditisque observationibus adjectis, notitia praesertim poetarum, bonae frugis plenissima.

**) a Dorvillio imprimis, qui magnam vitae partem huic operi impenderat. Ejus apparatus cum aliis Msctis in Bibl. Bodlejanam migravit. Vid. Wyttenb. Bibl. cr. Vol. III. 3. p. 160. ss.

Tyrtaeo, Callimacho, Bucolicis aliisque, brevibus ad omnia observationibus adjectis, in tria Volumina digesta, sub Analectorum titulo ederet *). Hoc opus, ut omnia, quae vir praestantissimus lucrique ex litteris faciendi contemtor generosissimus typis exscribenda curavit, externo nitore ultra modum illius temporis conspicuum, quamvis magno et merito eruditorum plausu exceptum, non tamen ex omni parte satisfecit eorum desiderio, qui in ejusmodi opere, ex uno fonte maximam partem derivato, non tam id requirerent, quod facile esset intellectu, eique lectorum generi, quod nihil praeter voluptatem sectatur, nulla impedimenta objiceret, quam textum ad veterum librorum fidem certamque critices normam diligenter et accurate constitutum. Qua in parte quantopere vacillet Brunckiana editio, et alii monuerunt, et nos exemplis allatis docuimus cum in Prolegomenis nostris **), tum in Praefatione ad Anthologiam Palatinam, ubi de Brunckii in Anthologiam meritis data opera disputavimus. Ex qua disputatione hoc posuisse suffecerit, virum ingeniosissimum, quum genuinis Palatini olim, tum Vaticani codicis lectionibus careret, neque earum nanciscendarum opportunitatem haberet, sexcentis in locis pravas Salmasii aliorumque conjecturas pro membranarum lectionibus habuisse, neque minus saepe, ut quae corruptelis horrerent

*) Argentorati. 1776. 8.

**) §. XIII. p. CLXV.

levigaret, violentas et temerarias correctiones suas in textum invexisse.

Sed hos elegantissimi viri errores suspicione tum magis praecipere, quam certis argumentis convincere poteramus, quum puriores fontes paucissimis tantum paterent, qui otiosi ad eos sedebant. Quare quum nulla spes esset subsidia, quibus Brunckius caruerat, aliis oblatum iri, divenditis autem Analectorum exemplaribus nova editio a litterarum amantibus cupide expeteretur, quam, Gallia bellis civilibus et externis vehementer vexata, ab ipso editore procuratum iri ne exspectari quidem poterat, ad exitum superioris saeculi *) Analectorum textum, omissis quae ab Anthologia aliena essent, emendatisque quae Brunckius ipse in Notis adjectis correxisset, Lipsiae quatuor voluminibus repetendum curavi. Ad haec mox quintum accessit, Indices copiosissimos continens, et octo alia, quae Animadversiones complectebantur cum Paralipomenis **). Horum enim haud exiguus mihi numerus succreverat cum aliunde, tum ex ipso Vaticano codice, quem Uhdenius, vir illustris, qui tum Romae negotia potentissimi Borussorum regis procurabat, ab Heynio ad eam rem excitatus, in meam gratiam excusserat;

*) inde ab anno 1794.

**) Titulus operis est: Anthologia Gr. s. Poetarum graecorum lusus. Ex recensione Brunckii. Tom. I—IV. Lipsiae. 1794. 8. Tom. V. Indices. Ib. 1795. F. Jacobs Animadversiones in Epigrammata Anth. Gr. secundum ordinem Analectorum Brunckii. Vol. I. Pars. I. (Prolegg. I—CLXXXIV.) Ib. 1798. Vol. I. P. II. Ib. eod. Vol. II. P. I. Ib. 1799. Vol. II. P. II. Ib. 1800. Vol. II. P. III. 1801. Vol. III. P. I. Ib. 1802. P. II. Ib. 1803. Vol. III. P. III. Ib. 1814.

cujus praestantissimi viri opera paulo post integri codicis apographum, a Josepho Spaletti, scriptore olim Bibliothecae Vaticanae, singulari diligentia factum, in Bibliothecam publicam Gothanam illatum est. Ex hoc demum libro, qui, si a paucis erroribus discesseris, autographi instar haberi poterat, totus Anthologiae Palatinae habitus, antea fere ignoratus, carminum ordo et dispositio, summaque codicis in plurimis rebus praestantia cognosci poterat. Quaecunque enim in Prolegomenis nostris *) de Anthologia Constantini Cephalae, de ejus concinnatore, de toto denique codice disputavimus, ea omnia ex illius apographi veluti fonte hausta sunt, unde et plurima epigrammata a Salmasio praetermissa, et a nobis in Paralipomenis exhibita, una cum variis lectionibus, in Animadversionibus nostris commemoratis, profluxerunt. Habebam igitur quod mihi gratularer propter ejusmodi adjumentum, insperato oblatum, et ad rem, quam agebam, longe utilissimum, quod nisi tardius in manus meas venisset, totum illud Analectorum repetendorum consilium aut evertisset, aut magnopere immutasset. Alia minoris momenti subsidia, quae tamen et ipsa suscepto operi multis ex partibus profuerunt, hoc loco enumerare nihil attinet.

Verum vel sic res Anthologiae graecae inchoata magis quam perfecta et profligata videri debebat. Requirebatur editio, quae omnem Constantini Cephalae Anthologiam, qualis libro Vaticano continetur, cum omni-

*) §. VI. p. LXI. ss.

bus ejus accessionibus repraesentaret, textumque epigrammatum a Planudis interpolationibus non minus quam a praeposteris recentiorum criticorum correctionibus purgatum exhiberet. Talis editionis et ad criticae severioris leges exactae et copiosissimis commentariis instructae spem excitaverat, conspectu etiam publice edito*), vir elegantis doctrinae multarumque litterarum — utinam tam felix quam doctus! — Chardonus de Rocohetis, qui Anthologiam graecam sua manu de membranis Vaticanis descriptam in sinu et oculis gestabat, et per longum annorum cursum omnia studia sua ad hoc opus exornandum et elimandum direxerat. Et jam res ad exitum videbatur esse perducta, quum Chardonus, gravissimo simul et senectutis et egestatis onere oppressus, tandem eo est redactus, ut omnem ad Anthologiam apparatum, omnes copias, indefessa tot annorum opera conquisitas et congestas, exigua, ut fertur, pecunia, qua ad vitam sustentandam opus erat, venderet. Quo thesauro quid factum sit, aut ad quem pervenerit, prorsus ignoratur. Sed spes a Chardono excitata quum evanuisset, neque alius esset, qui rem ab eo destitutam suscipere vellet, ipse consilium, quod ab eo inde tempore, quo apographum Spalettianum in nostras terras delatum esset, mecum agita-

*) Habetur is in libro bonae frugis pleno, cui titulus: **Mélanges de critique et de philologie.** Paris. 1812. 3 Vol. 8. in Vol. primo. p. 117. ss. Novem decemve volumina huic operi destinaverat, omnem complectentia materiam, quam nos in Anthol. Palat. congessimus, una cum commentario, historia Anthologiae graecae, et notitia poetarum, qui epigrammata scripserunt.

veram, Anthologiae Constantini Cephalae ad hujus apographi fidem edendae denuo suscepi. Haec quoque editio Lipsiae prodiit, et apud eundem quo prior redemtorem, virum honestissimum, duobus voluminibus comprehensa *), quae, praeter textum membranarum, in XV libros distributum, supplementa habet epigrammatum Florilegii Planudei, quae in Vaticano libro desiderantur, appendicem praeterea eorum, quae in aliis libris editis et in marmoribus leguntur. Ad duo haec volumina accessit tertium, quod omnem ad epigrammata apparatum criticum, tam ex codicibus, quam ex veteribus grammaticis doctorumque virorum operibus derivatum, complectitur; nam haec omnia post Animadversiones nostras editas haud exiguum incrementum ceperant; hisque adjectus est libellus longe praestantissimus lectionum, ex ipsis membranis, quae, dum nova nostra editio typis exscribebatur, bello feliciter profligato, ex Bibliotheca Vaticana Heidelbergam redierant, per Antonium Jacobum Paulssenium, juvenem eruditissimum, incredibili fere diligentia erutarum. Qua conjuncta opera supplementisque utilissimis jam voluntati eorum, qui in Animadversionum nostrarum voluminibus accuratiorem lectio-

*) Titulus operis hic est: Anthologia graeca ad fidem Cod. olim Palatini nunc Parisini ex Apographo Gothano edita. Curavit, epigrammata in Cod. Pal. desiderata et annotationem criticam adjecit Frid. Jacobs. Tom. I. Lipsiae. 1813. Tom. II. 1814. Tom. III. Ib. 1817. 8. Insunt in tertio Volumine haud paucae viri illustris Godof. Henr. Schaeferi, qui plagularum corrigendarum negotium sibi imponi passus fuerat, observationes exquisitae, ut omnia hujus viri, eruditione refertae.

num commemorationem et aestimationem requisiverant, satisfactum videri poterat, posito, quo Anthologia prius caruerat, fundamento solido, in quo, qui huic operi aut illustrando, aut depravatis in eo locis, qui plurimi sunt, emendandis operam navare velint, securi et confidenter vestigia ponere possunt.

Neque tamen ab aliis post hanc editionem, si ab emendationibus nonnullis obiter prolatis, explicationibusque locorum quorundam discesseris *), insignior in illo Florilegio opera collocata esse videtur. Observationes enim a viro eruditissimo, Friderico Graefio, qui ante hos quindecim annos Meleagri carmina egregie illustravit **), in universam Anthologiam institutae, non ultra octoginta paginas procurrerunt, neque spes affulget eas continuatum iri; et in Thomae Gaisfordii, viri celeberrimi, Poetis minoribus, qui et alia plurima et epigrammata etiam Simonidis, Theocriti, Callimachi, aliorum complectuntur, ad commentarios, ibi ex Animadversionibus nostris repetitos, pauca tantum ex propriis clarissimi editoris thesauris accesserunt. Novam autem, quae ante aliquot annos apud Tauchnitzium, bibliopolam Lipsien-

*) Adde auctaria nonnulla Inscriptionum metricarum, quarum insignem copiam congessit Welckerus noster, qui quae epigrammata hujus generis in duabus prolusionibus edidit, emendatiora novisque accessionibus aucta propediem peculiari libello iterabit.

**) Meleagri Gadareni Epigrammata tamquam specimen novae recensionis Anthologiae graecae cum observationibus criticis edidit Fridericus Graefe. Lipsiae. 1811. 8.

sem, prodiit, editionem, aut potius editionis nostrae repetitionem vitiis deformatam, ambigo equidem utrum dicam pejore consilio institutam, an majore socordia profligatam. Nam primum, qui viro industrio et commodis suis intento persuasit, ut editionem nostram στερεοτύπως repeteret, pessime ejus rebus consuluit. Quis enim nescit textum Anthologiae ob haud unam caussam ita comparatum esse, ut nullus fere ejus corrigendi, emendandi et expoliendi reperiatur finis; quod et nunc novis quotidie exemplis intelligimus, et tum intelleximus, quum observationes criticas ad easque Addenda ad Anthologiam Palatinam scriberemus. In his observationibus plurimos textus a nobis editi locos tum ex membranis diligentius inspectis, tum ex aliis fontibus rectius constituimus, vitiaque et typographica et nostros errores frequenter emendavimus; quas δευτέρας φροντίδας nostras is, qui Tauchnitzii editionem curavit, adeo sibi negligendas putavit, ut tertium editionis nostrae volumen aut plane ignorasse, aut ne semel quidem consuluisse videatur. Quid? quod veteres errores non solum propagavit, sed novis eosdem atque turpissimis auxit; neque solum, quod vulgo fit, spirituum accentuumque apicibus aut omissis aut perperam positis, sed quovis alio vitiorum genere, quibus bonae chartae inquinantur, peccavit. Quare quam titulus profitetur editionem σὺν πλείστῃ ἀκριβείᾳ factam, eam ῥᾳθύμως καὶ ἀμελῶς procuratam esse quaevis fere pagina loquitur. Quod ne temere dixisse videar, exempla quaedam, pauca de multis,

in margine ponam, unde dictorum veritas clarissime apparebit*).

Superest, ut pauca de hoc ipso libro dicamus, quo Bibliothecae graecae, a nobis susceptae, editionem casu magis quam consulto auspicamur. Neque tamen est, quod nos hujus casus poeniteat. Nullum enim novimus graecae antiquitatis opus, per quod legentibus, ad quorum utilitatem totum hoc novae scriptorum graecorum collectionis consilium dirigitur, juvenibus praesertim, aditus ad ceteros majore cum voluptate fieri possit, quam per ejusmodi epigrammatum delectum**), eo consilio institutum, ut legentes tamquam per prata, nitidissimis flo-

*) In uno libro XI., quem in hac editione perlegi, praeter ea, quae in accentibus sunt peccata, quadraginta fere graviora notavi vitia. Sic statim ep. 10, 1. δοῦ habetur pro τόῦ. 35, 8. Φιλόδηαος pro Φιλόδημος. 40, 1. Εὔμενος pro Εὐμένεος. 42, 5. τὴν pro κὴν, posito etiam signo interrogandi post ἀκηδέα. Ex multis aliis haec tantum commemoro. ep. 66, 4. αὖλα pro οὖλα. 67, 1. σὺ omissum post δέ. ut 183, 4. τίς ante τίνος. 354, 15. ἣ ante ἄϋλος. 402, 1. τὴν ante σπατάλην. Prae talibus levia videntur ἴσθια, κτί, σχοοίνιον, ἑώρων (pro εὑρών), λωγράφος, φυχῆς, ἀρειατέρην, δὺς (pro δός), δωνήσασθαι, ἐξερόφασε et alia hujus generis lectionum monstra. Quid? quod in eodem libro ep. 424. versus brevior plane est omissus, ita ut totum epigr. ad unum versum sit redactum, eumque sensu cassum? Libro quinto autem ep. 191, 5. 6. in hunc modum exhibentur: ἤ τιν' σύγκοιτον; ἐπὶ προθύροισι στεφάνους, δάκρυσιν ἐκδήσω τοὺς ἱκέτας στεφάνους, ubi ἔχει omissum, et στεφάνους positum pro μαράνας. Similiter peccatum in Append. ep. 349. 1. ubi hoc versus monstrum habetur: τίς μου τὴν Σειρῆνα κακῶς κακὸς ἥρπασ' ἀηδονίδα; Alia praetereo, non minus pudenda. Cur enim bonas chartas talibus inquinemus sordibus?

**) Non nunc primum ejusmodi Florilegium ex Florilegiis factum est. Paucis quidem hodie nota fuerint selecta Stephani, Soteris, Megiseri aliorumque epigrammata; sed hac ipsa aetate vir doctus E. Zimmermann Anthologiam ex priore nostra editione excerpsit (Francofurti. 1808. 8.), Weichertus, vir eruditissimus, ex altera (Misenae. 1823). Uterque paulo diversum a nostro secutus est consilium; neuter commentarios adjecit.

ribus conspersa et distincta, ad Musarum graecarum sacraria perducerentur. Quod ut efficerem, ex magno epigrammatum numero ea potissimum selegi, quae in suo quodque genere et argumento commendarentur, et arte essent conspicua, neque sordibus temporum progressu collectis vetustisque vulneribus, quibus certum remedium nondum repertum esset, offenderent. Haec autem ita secundum argumenta disposui, ut omnis quodammodo veterum Graecorum vitae conditio, joca et seria, deorum religio, hominum res in pace et bello gestae, artium et opificiorum ratio, conviviorum hilaritas, regionum quoque et urbium imagines et memoria quasi in tabula multifariam distincta ob oculos poneretur*). Hoc mihi proposui, hoc secutus sum; an assecutus sim, alii judicent. Hoc sat scio, neminem hunc librum evoluturum esse, quin aliquid in eo ad gustum suum inveniat; neque solum eos, qui recentes ad graecas litteras accedunt, sed eos quoque, qui iisdem probabiliter imbuti sunt, habituros quae cum voluptate legant, quibusque ad altiora capessenda subleventur.

Notarum, quae pro consilio hujus operis adjiciendae erant, duplex genus est, alterum ad criticam spectans, ad interpreta-

*) Tale consilium jam ante biennium secutus sum in libro, qui magnum horum epigrammatum numerum in vernaculum sermonem metrice conversum et in duodecim libros distributum complectitur. Titulus libri est: Leben und Kunst der Alten. Tomus I. Gothae. 1824. qui Tomus idem est secundus Miscellaneorum Scriptorum meorum (Vermischte Schriften), quae inde ab anno 1823 prodire coeperunt.

tionem alterum. In utroque genere brevitatis fuimus studiosissimi, magis autem in eo, quod in lectionibus dijudicandis versatur*). Hoc enim genus quum plurimas illecebras habeat, cavendum est, ne tirones eo a rebus et sententiis, propter quas veteres leguntur, abstracti, in variis lectionibus, conjecturis et emendationibus haereant, haud absimiles iis, qui in magnifico aliquo templo aliovè vetustatis monumento non totius aedificii modum, partium concinnam compositionem, ornamentorum delectum et dispositionem contemplentur, sed in partibus tempore et vetustate affectis, aut in lichenibus, qui forte adhaeserint, contemplandis unice laborent. Criticas itaque notulas iis tantum locis allevimus, in quibus aliquid novandum esset, aut ubi lectio non satis videretur certa, aut denique ubi membranis relictis probabiles correctiones in textu ponendas existimaremus. In interpretatione eàm viam tenere studuimus, quae et a jejuna sterilitate, et ab effusa loquacitate aeque reducta esset, hoc imprimis curantes, ne quidquam praetermit-

*) Secutus sum in hac re praeceptum, quod nobis ipsi scripsimus in conspectu Bibliothecae Script. graecorum ad exitum anni XXIV emisso: »si quid in nostrae editionis textu novatum »sit, id in brevi annotatione, cui locus inter textum et »commentarium dabitur, significabimus. Praeterea autem lectiones discrepantes, quae quidem memorabiles sint, et ad »sensum faciant, ex fontibus suis eodem loco commemorabuntur; neque conjecturis, si quae offerantur probabiles, »locus ibi denegabitur.« Quibus verbis hoc praecipue cavere voluimus, ne legentes variarum lectionum copiis, quae laudabili, quod nunc cum maxime fervet, studio veteres libros excutiendi immensum in modum crescunt, obruantur, scriptorumque ipsorum opera, tamquam Archimedis monumentum, vepribus atque dumetis vestita hominum oculis subducantur.

teremus, et in rebus et in verbis, in quo lectorem, in graeci sermonis elementis probe exercitum, haerere posse suspicaremur. Sensum verbo plerumque indicavimus, sermonis rationem, si quid haberet proprium et peculiare, similibus praesertim locis allatis illustrare conati sumus. Neque a latinorum scriptorum comparatione abstinuimus, quippe quam juvenili aetati imprimis jucundam et fructuosam esse experientia edocti scimus.

Ceterum quum hoc volumen primum sit documentum, unde de opere a nobis suscepto judicari possit, vehementer optamus, ut spei in Conspectu de ea re edito concitatae satisfecerimus. Operam certe dedimus, ut nec in typorum formis elegantia et venustas, neque in chartis nitor atque bonitas desideraretur, neque vitia relinquerentur typographica, sed omnia in maximis minimis quam emendatissime exscriberentur. Et in hac quidem parte raram nostris praesertim temporibus felicitatem experti sumus, quum plagularum corrector nobis obtigerit tam diligens, ut nihil ejus aciem effugiat, tam religiosus, ut nulli neque tempori neque labori parcat, tam denique eruditus, ut errores si qui auctorem latuerint, praeclare observet atque corrigat. Est is A. Straubelius, juvenis praeclarae indolis, quem litteris graecis et latinis, quas acri studio persequitur, aliquando decori et ornamento fore certis auguriis spondere posse videmur.

Volumen hoc tempore primum, ordine vicesimum, propediem sequetur Volu-

men XV. orationes complexum et jam ultra dimidium excusum; tum Xenophontis Cyropaedia (quae Vol. est VII^{mum}) et Anacreontis carmina, quae XIX^{mum} poetarum volumen implent, quod utrumque jam opus operas nostras gnaviter exercet. Quod si prima haec documenta curarum nostrarum paulo tardius, quam speraveramus, in lucem prodeunt, impedimenta quaedam obstiterunt, quae in ampli operis initiis, quum non omnia satis provideri possint, plurima exsistere solent. Quibus difficultatibus remotis atque superatis, reliqua nunc se sine intermissione secutura esse confidimus.

Scribebam Gothae mense Aprili anni CIƆIƆCCCXXVI.

DELECTUS
EPIGRAMMATUM GRAECORUM.

INDEX CAPITUM.

Sequuntur Indices.

1. Index epigrammatum, quo uniuscujusque sedes, quam habet in Brunckii Analectis (sive in priore editione An-

thologiae Lipsiensi, in cujus margine paginae Analectorum notantur), et in Anthologia Palatina.

2. Index Poetarum, quorum epigrammata in hoc delectu habentur, cum brevi temporis, quo quisque vixit, significatione.

3. Index Verborum.

4. Index Rerum.

CORRIGENDA.

P. 25. l. 14. ab ult. scr. IX. nr. 29. pro X. nr. 18.

P. 297. l. 17. ab ultim. Post στάζουσιν adde: Propert. II. 26, 1. vidi te — Ionio lassas ducere rore manus — Nec jam humore graves tollere posse comas.

P. 330. l. 12. ab ult. scr. τέφρη pro τέφρῃ.

P. 332. in var. lectt. l. 1. πολλῷ γ'. pro πολλῳ γ.

P. 363. l. 7. ab ult. limpidior pro limpidiorem.

P. 420. l. 5. ab ult. ἄφωνα. pro αφωνα.

ANTHOLOGIÆ EPIGRAMMATUM

CAPUT I.

ΕΙΣ ΘΕΟΥΣ.

1. *ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.*

Τόνδε ποθ' Ἕλλανες ῥώμῃ χερός, ἔργῳ Ἄρηος,
    εὐτόλμῳ ψυχᾶς λήματι πειθόμενοι,
Πέρσας ἐξελάσαντες, ἐλεύθερον Ἑλλάδι κόσμον,
    ἱδρύσαντο Διὸς βωμὸν Ἐλευθερίου.

2. *ΙΟΥΛΙΟΥ ΠΟΛΥΑΙΝΟΥ.*

Εἰ καὶ σευ πολύφωνος ἀεὶ πίμπλησιν ἀκουὰς
    ἢ φόβος εὐχομένων, ἢ χάρις εὐξαμένων,

I. v. 1. *Ἕλλανες νίκης κράτει.* Plutarch. – v. 2. *λάματι.* Pal. forma non usitata. *λήματι.* Plutarch. Plan.

1. Inscripti versus post victoriam de Persis ad Plataeas reportatam arae Jovis *ἐλευθερίου*, prope sepulcrum eorum, qui in illo proelio ceciderant, positae. Pausan. IX. 2. Ad hanc aram quinto quoque anno Eleutheria celebrabantur ludi, sacris factis pro servata Graecorum libertate. Plutarch. V. Aristid. c. 19. Fuerunt etiam alibi simulacra Jovis *ἐλευθερίου*; et Syracusis quoque Eleutheria celebrabantur. Vid. Boeckh. Expl. Pind. Ol. XII. p. 208. – v. 1. Junge: *τόνδε βωμόν, κόσμον ἐλεύθερον* (epitheto a conditoribus arae ad aram translato) *Ἑλλάδι.* Tum *ῥώμῃ χερός* cohaeret cum *ἐξελάσαντες.* – *ἔργῳ Ἄρηος.* Il. λ. 734. *φάνη μέγα ἔργον Ἄρηος.* militiam et grave Martis opus. Virgil. Aen. VIII. 516. – *πειθόμενοι, ἐπαιρόμενοι, προτρεπόμενοι τῇ αὐτῶν ἀρετῇ.*

2. Peregrinationum et laborum finem a Jove precatur poeta. – v. 1. *εἰ καί* – *ἀλλά.* Vid. cap. IV. nr. 61. Alibi sibi respondent *εἰ καί* et *ὅμως.* cap. IV. 85. Hermann ad Viger. p. 882. – v. 2. *φόβος* eo-

Ζεῦ Σχερίης ἐφέπων ἱερὸν πέδον, ἀλλὰ καὶ ἡμέων
κλῦθι, καὶ ἀψευδεῖ νεῦσον ὑποσχεσίῃ,
ἤδη μοι ξενίης εἶναι πέρας, ἐν δέ με πάτρῃ
ζώειν, τῶν δολιχῶν παυσάμενον καμάτων.

3. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πολλάκις εὐξαμένῳ μοι ἀεὶ θυμῆρες ἔδωκας
τέκμαρ ἀκυμάντου, Ζεῦ πάτερ, εὐπλοΐης·
δοίης μοι καὶ τοῦτον ἔτι πλόον, ἠδὲ σαώσαις
ἤδη, καὶ καμάτων ὅρμισον εἰς λιμένας.
οἶκος καὶ πάτρη βιότου χάρις· αἱ δὲ περισσαὶ
φροντίδες ἀνθρώποις οὐ βίος, ἀλλὰ πόνος.

4. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἢ θεὸς ἦλθ' ἐπὶ γῆν ἐξ οὐρανοῦ, εἰκόνα δείξων,
Φειδία, ἢ σύ γ' ἔβης τὸν θεὸν ὀψόμενος.

III. 3. *δοίης*. Vulgo; quod magis est Atticum. *σαώσοις*. Pal. *σαώσαις*. editt. vett. De vi aoristorum *δοίης*, *σαώσαις*, *ὅρμισον* vid. Thiersch. Gr. gr. §. 291. 4. – v. 5. 6. hoc distichon in vett. editt. peculiare est epigramma.

IV. 1. malis fortasse, ut disertior fiat antithesis: *Σοὶ θεὸς ἦλθ' ἐπὶ γῆν.*

rum, qui in discrimine versantur; *χάρις* eorum, qui beneficia acceperunt. Illi *εὐχόμενοι*, hi *εὐξάμενοι*. – v. 3. *Σχερίης*. Corcyrae, ubi navigantes ad aram Jovis Casii preces fudisse verisimile est. – v. 5. *ξενίης*, *ἐπιδημίας*. – *πέρας*. modus lasso maris et viarum. Horat. II. Od. 6, 7.

3. Similes preces iter per mare facturi. – v. 2. *τέκμαρ εὐπλοΐης*. faustam usque ad finem i. e. adventum in portu, navigationem. – v. 3. *καμάτων λιμένας*. portus, ubi laborum finis; quietem et portum jungit Virgil. Aen. VII. 589. otii portus est ap. Ciceronem. – v. 5. Curae et sollicitudines, opum praecipue et honorum causa susceptae, omnem hominibus vitae fructum adimunt. *βίος* jucunditatis et voluptatis notionem sibi adjunctam habet. Pal. V. 72. *τοῦτο βίος, τοῦτ' αὐτό· τρυφὴ βίος· ἔῤῥετ' ἀνίαι.*

4. Jovem Phidiae Olympicum descriptum dedit Pausan. V. 11. p. 400. ss. Cf. Quatremére de Quincy Jupiter Olympien. Boettiger Andeutungen p. 93 ff. – v. 1. *εἰκόνα*, *τὴν ἑαυτοῦ μορφήν*. Ad sententiam hujus distichi facit Seneca Controv. V. 34. non vidit Phidias Jovem; fecit tamen velut tonantem. Nec stetit ante oculos ejus Minerva; dignus tamen illa arte animus et concepit Deos et exhibuit.

5. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἀνδροφόνῳ σαθρὸν παρὰ τειχίον ὑπνώοντι
νυκτὸς ἐπιστῆναί φασι Σάραπιν ὄναρ,
καὶ χρησμῳδῆσαι· κατακείμενος οὗτος, ἀνίστω,
καὶ κοιμῶ μεταβάς, ὦ τάλας, ἀλλαχόθι.
ὃς δὲ διϋπνισθεὶς μετέβη. τὸ δὲ σαθρὸν ἐκεῖνο
τειχίον ἐξαίφνης εὐθὺς ἔκειτο χαμαί.
σῶστρα δ' ἕωθεν ἔθυε θεοῖς χαίρων ὁ κακοῦργος,
ἥδεσθαι νομίσας τὸν θεὸν ἀνδροφόνοις.
ἀλλ' ὁ Σάραπις ἔχρησε πάλιν, διὰ νυκτὸς ἐπιστάς·
κήδεσθαί με δοκεῖς, ἄθλιε, τῶν ἀδίκων;
εἰ μὴ νῦν σε μεθῆκα θανεῖν, θάνατον μὲν ἄλυπον
νῦν ἔφυγες, σταυρῷ δ' ἴσθι φυλαττόμενος.

6. ΑΔΗΛΟΝ.

Μῆτερ ἐμή, Γαίη, Φρυγίων θρέπτειρα λεόντων,
Δίνδυμον ἧ μύσταις οὐκ ἀπάτητον ὄρος,
σοὶ τάδε θῆλυς Ἄλεξις ἑῆς οἰστρήματα λύσσης
ἄνθετο, χαλκοτύπου παυσάμενος μανίης,

VI. 1. Quum forma γαίη a melioribus poetis non usurpetur, Hermannus corrigit, Ῥείη. Suspiceris etiam fuisse: μῆτερ ἐμή, μεγάλη Φρ. θρ. λεόντων. magna Deûm mater, materque ferarum. Lucret. V. 599. Syllaba με facile potuit excidere post μη.

5. Historia de latrone, a Sarapide morti erepto, ut supplicio servaretur. De Sarapide, maximo apud Alexandrinos Deo, vid. Gruber Lex. mythol. 3. p. 508. – v. 3. οὗτος. heus tu! ubi hominis nomen aut ignoratur, aut non succurrit. Aristoph. Thesm. 689. ποῖ, ποῖ σὺ φεύγεις; οὗτος, οὗτος, οὐ μενεῖς; Cratinus ap. Apollon. Dysc. οὗτος καθεύδεις; οὐκ ἀναστήσῃ 'ς βοτόν; – v. 5. ἐξαίφνης εὐθύς. observa pleonasmum adverbiorum. Sic εὐθὺς παραχρῆμα, et similia. Vid. Wolf. ad Leptin. p. 235. αὐτίκα δ' ἄφνως ἴαχεν. Apoll. Rhod. IV. 580. – v. 6. ἔκειτο χαμαί. pro κατέπεσε. – v. 7. σῶστρα, τὰ σωτήρια, ἱερὰ sc. aut θύματα. – v. 12. ἴσθι φυλαττόμενος. Matthiae Gr. gr. §. 549, 2.

6. Cybeles sacerdos, annis gravis, deae instrumenta furoris sui (οἰστρήματα λύσσης) dedicat. – v. 1. Γαίη. Orph. Hymn. 25. Γαῖα θεά, μῆτερ μακάρων. Phrygiae numen. Ib. 26, 12. Φρυγίης σώτειρα. Cf. Catull. LXIII. 2. Currus deae leonibus junctus. Cf. inprimis Lucret. V. 599 ss. Gruber Lex. myth. 3. p. 482 ss. – v. 3. θῆλυς. eviratus: ut Atys notha mulier ap. Catull. LXIII. 27. – v. 4. χαλκότυπος μανίη. Galli

INDEX CAPITUM.

Sequuntur Indices.

thologiae Lipsiensi, in cujus margine paginae Analectorum notantur), et in Anthologia Palatina.

2. Index Poetarum, quorum epigrammata in hoc delectu habentur, cum brevi temporis, quo quisque vixit, significatione.

3. Index Verborum.

4. Index Rerum.

CORRIGENDA.

P. 25. l. 14. ab ult. scr. IX. nr. 29. pro X. nr. 18.

P. 297. l. 17. ab ultim. Post *στάζουσιν* adde: Propert. II. 26, 1. vidi te — Ionio lassas ducere rore manus — Nec jam humore graves tollere posse comas.

P. 330. l. 12. ab ult. scr. *τέφρη* pro *τέφρῃ*.

P. 332. in var. lectt. l. 1. *πολλῷ γ'*. pro *πολλῳ γ*.

P. 363. l. 7. ab ult. limpidior pro limpidiorem.

P. 420. l. 5. ab ult. *ἄφωνα*. pro *αφωνα*.

ANTHOLOGIÆ EPIGRAMMATUM

CAPUT I.

ΕΙΣ ΘΕΟΥΣ.

1. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Τόνδε ποθ' Ἕλλανες ῥώμῃ χερός, ἔργῳ Ἄρηος,
εὐτόλμῳ ψυχᾶς λήματι πειθόμενοι,
Πέρσας ἐξελάσαντες, ἐλεύθερον Ἑλλάδι κόσμον,
ἱδρύσαντο Διὸς βωμὸν Ἐλευθερίου.

2. ΙΟΥΛΙΟΥ ΠΟΛΥΑΙΝΟΥ.

Εἰ καί σευ πολύφωνος ἀεὶ πίμπλησιν ἀκουὰς
ἢ φόβος εὐχομένων, ἢ χάρις εὐξαμένων,

I. v. 1. Ἕλλανες νίκης κράτει. Plutarch. – v. 2. λάματι. Pal. forma non usitata. λήματι. Plutarch. Plan.

1, Inscripti versus post victoriam de Persis ad Plataeas reportatam arae Jovis ἐλευθερίου, prope sepulcrum eorum, qui in illo proelio ceciderant, positae. Pausan. IX. 2. Ad hanc aram quinto quoque anno Eleutheria celebrabantur ludi, sacris factis pro servata Graecorum libertate. Plutarch. V. Aristid. c. 19. Fuerunt etiam alibi simulacra Jovis ἐλευθερίου; et Syracusis quoque Eleutheria celebrabantur. Vid. Boeckh. Expl. Pind. Ol. XII. p. 208. – v. 1. Junge: τόνδε βωμόν, κόσμον ἐλεύθερον (epitheto a conditoribus arae ad aram translato) Ἑλλάδι. Tum ῥώμῃ χερός cohaeret cum ἐξελάσαντες. – ἔργῳ Ἄρηος. Il. λ. 734. φάνῃ μέγα ἔργον Ἄρηος. militiam et grave Martis opus. Virgil. Aen. VIII. 516. – πειθόμενοι, ἐπαιρόμενοι, προτρεπόμενοι τῇ αὐτῶν ἀρετῇ.

2. Peregrinationum et laborum finem a Jove precatur poeta. – v. 1. εἰ καί – ἀλλά. Vid. cap. IV. nr. 61. Alibi sibi respondent εἰ καί et ὅμως. cap. IV. 85. Hermann ad Viger. p. 882. – v. 2. φόβος eo-

Ζεῦ Σχερίης ἐφέπων ἱερὸν πέδον, ἀλλὰ καὶ ἡμέων
κλῦθι, καὶ ἀψευδεῖ νεῦσον ὑποσχεσίῃ,
ἤδη μοι ξενίης εἶναι πέρας, ἐν δέ με πάτρῃ
ζώειν, τῶν δολιχῶν παυσάμενον καμάτων.

3. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πολλάκις εὐξαμένῳ μοι ἀεὶ θυμήρεας ἔδωκας
τέκμαρ ἀκυμάντου, Ζεῦ πάτερ, εὐπλοΐης·
δοίης μοι καὶ τοῦτον ἔτι πλόον, ἠδὲ σαώσαις
ἤδη, καὶ καμάτων ὅρμισον εἰς λιμένας.
οἶκος καὶ πάτρη βιότου χάρις· αἱ δὲ περισσαὶ
φροντίδες ἀνθρώποις οὐ βίος, ἀλλὰ πόνος.

4. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἢ θεὸς ἦλθ' ἐπὶ γῆν ἐξ οὐρανοῦ, εἰκόνα δείξων,
Φειδία, ἢ σύ γ' ἔβης τὸν θεὸν ὀψόμενος.

III. 3. δοίης. Vulgo; quod magis est Atticum. σαώσαις. Pal. σαώσαις. editt. vett. De vi aoristorum δοίης, σαώσαις, ὅρμισον vid. Thiersch. Gr. gr. §. 291. 4. – v. 5. 6. hoc distichon in vett. editt. peculiare est epigramma.

IV. 1. malis fortasse, ut disertior fiat antithesis: Σοὶ θεὸς ἦλθ' ἐπὶ γῆν.

rum, qui in discrimine versantur; χάρις eorum, qui beneficia acceperunt. Illi εὐχόμενοι, hi εὐξάμενοι. – v. 3. Σχερίης. Corcyrae, ubi navigantes ad aram Jovis Casii preces fudisse verisimile est. – v. 5. ξενίης, ἐπιδημίας. – πέρας. modus lasso maris et viarum. Horat. II. Od. 6, 7.

3. Similes preces iter per mare facturi. – v. 2. τέκμαρ εὐπλοΐης. faustam usque ad finem i. e. adventum in portu, navigationem. – v. 3. καμάτων λιμένας. portus, ubi laborum finis; quietem et portum jungit Virgil. Aen. VII. 589. otii portus est ap. Ciceronem. – v. 5. Curae et sollicitudines, opum praecipue et honorum caussa susceptae, omnem hominibus vitae fructum adimunt. βίος jucunditatis et voluptatis notionem sibi adjunctam habet. Pal. V. 72. τοῦτο βίος, τοῦτ' αὐτό· τρυφὴ βίος· ἐῤῥέτ' ἀνίαι.

4. Jovem Phidiae Olympicum descriptum dedit Pausan. V. 11. p. 400. ss. Cf. Quatremére de Quincy Jupiter Olympien. Boettiger Andeutungen p. 93 ff. – v. 1. εἰκόνα, τὴν ἑαυτοῦ μορφήν. Ad sententiam hujus distichi facit Seneca Controv. V. 34. non vidit Phidias Jovem; fecit tamen velut tonantem. Nec stetit ante oculos ejus Minerva; dignus tamen illa arte animus et concepit Deos et exhibuit.

5. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἀνδροφόνῳ σαθρὸν παρὰ τειχίον ὑπνώοντι
νυκτὸς ἐπιστῆναί φασι Σάραπιν ὄναρ,
καὶ χρησμῳδῆσαι· κατακείμενος οὗτος, ἀνίστω,
καὶ κοιμῶ μεταβάς, ὦ τάλας, ἀλλαχόθι.
ὃς δὲ διϋπνισθεὶς μετέβη. τὸ δὲ σαθρὸν ἐκεῖνο
τειχίον ἐξαίφνης εὐθὺς ἔκειτο χαμαί.
σῶστρα δ' ἕωθεν ἔθυε θεοῖς χαίρων ὁ κακοῦργος,
ἥδεσθαι νομίσας τὸν θεὸν ἀνδροφόνοις.
ἀλλ' ὁ Σάραπις ἔχρησε πάλιν, διὰ νυκτὸς ἐπιστάς·
κήδεσθαί με δοκεῖς, ἄθλιε, τῶν ἀδίκων;
εἰ μὴ νῦν σε μεθῆκα θανεῖν, θάνατον μὲν ἄλυπον
νῦν ἔφυγες, σταυρῷ δ' ἴσθι φυλαττόμενος.

6. ΑΔΗΛΟΝ.

Μῆτερ ἐμή, Γαίη, Φρυγίων θρέπτειρα λεόντων,
Δίνδυμον ᾗ μύσταις οὐκ ἀπάτητον ὄρος,
σοὶ τάδε θῆλυς Ἄλεξις ἑῆς οἰστρήματα λύσσης
ἄνθετο, χαλκοτύπου παυσάμενος μανίης,

VI. 1. Quum forma γαίη a melioribus poetis non usurpetur, Hermannus corrigit, Ῥείη. Suspiceris etiam fuisse: μῆτερ ἐμή, μεγάλη Φρ. θρ. λεόντων. magna Deûm mater, materque ferarum. Lucret. V. 599. Syllaba με facile potuit excidere post μη.

5. Historia de latrone, a Sarapide morti erepto, ut supplicio servaretur. De Sarapide, maximo apud Alexandrinos Deo, vid. Gruber Lex. mythol. 3. p. 508. – v. 3. οὗτος. heus tu! ubi hominis nomen aut ignoratur, aut non succurrit. Aristoph. Thesm. 689. ποῖ, ποῖ σὺ φεύγεις; οὗτος, οὗτος, οὐ μενεῖς; Cratinus ap. Apollon. Dysc. οὗτος καθεύδεις; οὐκ ἀναστήσῃ 'ς βοτόν; – v. 5. ἐξαίφνης εὐθύς. observa pleonasmum adverbiorum. Sic εὐθὺς παραχρῆμα, et similia. Vid. Wolf. ad Leptin. p. 235. αὐτίκα δ' ἄφνως ἴαχεν. Apoll. Rhod. IV. 580. – v. 6. ἔκειτο χαμαί. pro κατέπεσε. – v. 7. σῶστρα, τὰ σωτήρια, ἱερὰ sc. aut θύματα. – v. 12. ἴσθι φυλαττόμενος. Matthiae Gr. gr. §. 549, 2.

6. Cybeles sacerdos, annis gravis, deae instrumenta furoris sui (οἰστρήματα λύσσης) dedicat. – v. 1. Γαίη. Orph. Hymn. 25. Γαῖα θεά, μῆτερ μακάρων. Phrygiae numen. Ib. 26, 12. Φρυγίης σώτειρα. Cf. Catull. LXIII. 2. Currus deae leonibus junctus. Cf. inprimis Lucret. V. 599 ss. Gruber Lex. myth. 3. p. 482 ss. – v. 3. θῆλυς. eviratus: ut Atys notha mulier ap. Catull. LXIII. 27. – v. 4. χαλκότυπος μανίη. Galli

κύμβαλά τ' ὀξύφθογγα, βαρυφθόγγων τ' ἀλαλητὸν
αὐλῶν, οὓς μόσχου λοξὸν ἔκαμψε κέρας,
τύμπανά τ' ἠχήεντα, καὶ αἵματι φοινιχθέντα
φάσγανα, καὶ ξανθὰς, τὰς πρὶν ἔσεισε, κόμας.
Ἵλαος, ὦ δέσποινα, τὸν ἐν νεότητι μανέντα,
γηραλέον προτέρης παῦσον ἀγρειοσύνης.

7. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Δίνδυμα καὶ Φρυγίης πυρικαιέος ἀμφιπολεῦσα
πρῶνας, τὴν μικρήν, Μῆτερ, Ἀριστοδίκην,
κούρην Σειλήνης, παμπότνια, κεὶς ὑμέναιον,
κεὶς γάμον ἁβρύναις, πείρατα κουροσύνας·
ἀνθ' ὧν σοι καὶ πολλὰ προνήϊα, καὶ παρὰ βωμῷ
παρθενικὴν ἐτίναξ' ἔνθα καὶ ἔνθα κόμην.

8. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Χειμερίην νιφετοῖο κατήλυσιν ἡνίκ' ἀλύξας
Γάλλος ἐρημαίην ἤλυθ', ὑπὸ σπιλάδα,

VIII. 2. ἤλυθ' ὑπό. Pal. ἦλθεν. Suid.

cymbala aenea pulsabant cum tympanis, quorum sono animus graviter commovebatur, ἐτύπτετο καὶ ἐκινεῖτο. Magis hoc poeticum, quam si χαλκοτύπους deducas a χαλκοτύπος. Il. τ. 25. χαλκοτύπους ὠτειλάς. τὰς ἀπὸ τύψεως χαλκῶν. Eustath. – v. 6. αὐλῶν. tibicen ubi canit Phryx curvo grave (βαρυφθόγγως) calamo. Catull. l. c. 22. – v. 7. αἵματι. suo ipsius sanguine. Ovid. Fast. IV. 237. s. – v. 8. κόμας. terrificas capitum quatientes numine cristas. Lucret. II. 633. – v. 10. ἀγρειοσύνης. accipiendum videtur de vagis per saltus cursibus, ceterisque sacri illius furoris motibus, qui a provectiore aetate abhorrebant.

7. Puella Matri Deûm ob cultum ei praestitum se commendat. v. 1. πυρικαιέος. plurima in Phrygia intestinorum ignium vestigia. Strabo. XII. p. 578 (Tom. V. p. 239). Mannert Geogr. VI. 3. p. 135. s. – v. 4. ἁβρύναις. τρέφοις, σώζοις, sed ita, ut delicatae puellae convenit, ἁβρῶς. Aeschyl. Agam. 891. καὶ τἄλλα μὴ γυναικὸς ἐν τρόποις ἐμὲ Ἅβρυνε. – v. 5. προνήϊα. pendet a παρά, haud secus ac βωμῷ. nam cum utroque casu praepositio vicinitatem significat. Herm. ad Viger. p. 485. quem vide etiam de positione praepositionis. Thiersch. Gr. gr. §. 279. 13. Sacra Matris Deûm celebrabantur etiam choreis virginum. Proclus Theol. Plat. VI. 13. – v. 6. ἐτίναξε. Cf. nr. VI. 8.

8. Historia de Gallo, Rheae numine gravi periculo erepto. – v. 1. νιφ. κατήλυσιν. Apoll. Rh.

ὑετὸν ἄρτι κόμης ἀπεμόρξατο· τοῦ δὲ κατ' ἴχνος
βουφάγος εἰς κοίλην ἀτραπὸν ἵκτο λέων.
αὐτὰρ ὁ πεπταμένῃ μέγα τύμπανον ὃ σχέθε χειρί,
ἤραξεν, καναχῇ δ' ἴαχεν ἄντρον ἅπαν.
οὐδ' ἔτλη Κυβέλης ἱερὸν βρόμον ὑλονόμος θὴρ
μεῖναι, ἀν' ὑλῆεν δ' ὠκὺς ἔθυνεν ὄρος,
δείσας ἡμιγύναικα θεῆς λάτριν, ὃς τάδε Ῥείᾳ
ἐνδυτὰ καὶ ξανθοὺς ἐκρέμασεν πλοκάμους.

9. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛ.

Δράγματά σοι χώρου μικραύλακος, ὦ φιλόπυρε
Δηοῖ, Σωσικλέης θῆκεν ἀρουροπόνος,
εὔσταχυν ἀμήσας τὸν νῦν σπόρον· ἀλλὰ καὶ αὖτις
ἐκ καλαμητομίης ἀμβλὺ φέροι δρέπανον.

10. ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ.

Δάματερ πολύκαρπε, σὺ κὴν Σικελοῖσιν ἐναργής,
καὶ παρ' Ἐρεχθείδαις· ἓν δέ τι [τοῦτο] μέγα

v. 5. αὐτὰρ ὃ et ἔσχεθε. Vulg. ὃ σχέθε. marg. Pal. quod recepi, αὐτὰρ ὁ corrigens. Il. α. 333. αὐτὰρ ὁ ἔγνω. 488. αὐτὰρ ὁ μήνιε.

X. 2. τοῦτο ad implendam lacunam ex conjectura insertum. Junge: ἓν τοῦτο μέγα τι.

IV. 886. λαιψηροῖο κατηλυσίη Ζεφύροιο. – v. 4. εἰς κοίλην. unde nullum Gallo effugium. – v. 5. αὐτὰρ ὁ. i. e. οὗτος. Thiersch. Gr. gr. §. 284. 17. – v. 7. Junge οὐδ' ἔτλη μεῖναι. manere non valuit. In eadem historia Pal. VI. 220. τὸν βαρὺν οὐ μείνας ἀκοῆς ψόφον. – v. 9. ἡμιγύναικα. eviratum et ignavum, sed deae tamen ope fortem et timendum.

9. Agricola Cereri primitias messis offert. v. 1. μικραύλακος, μικροῦ. Pal. VI. 238. οὐ πεδίον πολυαύλακος. – v. 4. ἀμβλύ. ob largam messem.

10. Historia de miraculo in templo Cereris Chthoniae, quod Hermionae erat in Argolide. Rem illustrat Aelian. H. A. XI, 4. Pausan. II. 35. p. 194. s. v. 1. κὴν Σικ. ἐν. vetus est opinio – insulam Siciliae totam esse Cereri et Liberae consecratam. — Etenim multa saepe prodigia vim ejus numenque declarant: multis saepe in difficillimis rebus praesens auxilium (βοήθεια ἐναργής) ejus oblatum est. Cicero in Verr. IV. 48 et 49. – v. 2. παρ' Ἐρεχθ. in Attica, ubi Eleu-

μή δέ τις ἡμετέρου μάρψῃ χερὶ μάργος ὁδίτης
ἀνθέματος· συλᾶν ἀσφαλὲς οὐδ' ὀλίγα.

32. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Αἰγύπτου μεδέουσα μελαμβώλου, λινόπεπλε
δαῖμον, ἐπ' εὐϊέρους βῆθι θυηπολίας.
σοὶ γὰρ ὑπὲρ σχιδάκων λαγαρὸν ποπάνευμα πρόκειται,
καὶ πολιὸν χηνῶν ζεῦγος ἐνυδροβίων,
καὶ νάρδος ψαφαρὴ κεγχρίτισιν ἰσχάσιν ἀμφί,
καὶ σταφυλὴ γραίη, χὠ μελίπνους λίβανος.
εἰ δ' ὡς ἐκ πελάγους ἐῤῥύσαο Δᾶμιν, ἄνασσα,
κὴκ πενίης, θύσει χρυσόκερων κεμάδα.

33. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Οὐκ ἐμὰ ταῦτα λάφυρα· τίς ὁ θριγκοῖσιν ἀνάψας
Ἄρηος ταύταν τὰν ἄχαριν χάριτα;
ἄκλαστοι μὲν κῶνοι, ἀναίμακτοι δὲ γανῶσαι
ἀσπίδες, ἄκλαστοι δ' αἱ κλαδαραὶ κάμακες.
αἰδοῖ πάντα πρόςωπ' ἐρυθαίνομαι, ἐκ δὲ μετώπου
ἱδρὼς πιδύων στῆθος ἐπιστάλάει.

ἀγάθημα. – v. 5. μάρψῃ cum genitivo, ut λαμβάνεσθαι et similia. Matthiae Gr. §. 366. – μάργος, ἀκόλαστος, manum ab alienis non cohibens.

32. Isis, muneribus in ejus ara positis, ad sacrificium invitatur. v. 1. λινόπεπλος, linigera. Ovid. II. Amor. II. 25. – v. 3. ποπ. et χην. ζεῦγος. Sic ap. Juven. VI. 540. ansere magno – et tenui popano corruptus Osiris. In Isidis templo anseres alebantur. Petron. c. 136. – v. 5. κεγχρίτιδες, ficus videntur appellari a granulis, quibus complentur, milii granis similibus. – v. 7. ἐκ πελάγους. Isis Pharia, nautis favens. Ap. Lucian. D. D. 3. Jupiter Isidi munia sua tribuens: τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω, καὶ σωζέτω τοὺς πλέοντας. Ob hanc caussam e fluctibus servati tabulas votivas ponebant in templo hujus Deae. Juvenal. XII. 27. s. – v. 8. κὴκ πενίης, ῥύσῃ sc. quod ex ἐῤῥύσαο assumendum. – χρυσόκερων. cornibus inauratis. Il. κ. 292. ῥέξω βοῦν ἦνιν – χρυσὸν κέρασιν περιχεύας. Od. γ. 384. 425. ss. Alio sensu est χρυσόκερως ἔλαφος ap. Pindar. Ol. III. 30.

33. Mars nova sibi et splendida arma dicata esse indignatur. v. 2. ἄχαριν χάριν. primus dixit Aeschyl. Prom. 559. Choeph. 40. tum Eurip. Iph. T. 566. Similiter ἄδωρα δῶρα. Soph. Aj. 664. quae δῶρα δύςδωρα sunt Oppiano Hal. III. 303. – v. 5. πρόςωπα. pro singulari. Herm. ad Viger. p. 739. – v. 6. στῆθος. per pectus miserum manat subito mihi

παστάδα τις τοιοῖςδε, καὶ ἀνδρειῶνα, καὶ αὐλὰν
κοσμείτω, καὶ τὸν νυμφίδιον θάλαμον.
Ἄρευς δ' αἱματόεντα διωξίπποιο λάφυρα
νηὸν κοσμοίη· τοῖς γὰρ ἀρεσκόμεθα.

34. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Αἵδ' ὑπὲρ Ἑλλάνων τε καὶ εὐθυμάχων πολιητᾶν
ἔσταθεν εὐξάμεναι Κύπριδι δαιμόνιαι·
οὐ γὰρ τοξοφόροισιν ἐμήσατο δῖ' Ἀφροδίτα
Μήδοις Ἑλλάνων ἀκρόπολιν προδόμεν.

35. ΝΟΣΣΙΔΟΣ.

Ἐλθοῖσαι ποτὶ ναὸν ἰδώμεθα τᾶς Ἀφροδίτας
τὸ βρέτας, ὡς χρυσῷ δαιδαλόεν τελέθει.
εἵσατό μιν Πολυαρχίς, ἐπαυρομένα μάλα πολλὰν
κτῆσιν ἀπ' οἰκείου σώματος ἀγλαΐας.

XXXV. 1. ἰδοίμεθα. Vulgo. In persona prima requirebatur conjunctivus. Matth. Gr. §. 515.

sudor. Poeta ap. Gelli. XIX, 9. – v. 7. solebant vestibula et atrium armis suspensis ornari; hoc autem loco παστάς, ἀνδρειών et θάλαμος commemorantur ut loca, in quibus homines voluptatis tantum caussa convenire solent. – v. 9. Ἄρευς pro Ἄρεος. Matth. Gr. §. 79. not. 2. διωξίπποιο. Cyrenes epitheton ap. Pindar. Pyth. IX. 4.

34. Inscriptum epigr. tabulae pictae, a meretricibus, quae bello Persico secundo vota pro patriae salute susceperant, in templo Veneris positae. Plutarch. T. II. p. 871. B. – v. 1. ὑπὲρ Ἑλλ. καὶ πολ. i. e. ὑπὲρ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, καὶ μάλιστα τῶν πολιτῶν. Rem ipsam illustrat Athen. XIII. p. 573. C. Boeckh. ad Pindari Fragm. p. 611. – v. 4. Μήδοις, pro Persis, ex more veterum, poetarum praecipue. Ἑλλ. ἀκρόπολις. ipsa est Corinthus, cujus arx Acrocorinthus in immanem altitudinem edita (Livius XLV. 28) propugnaculum Isthmi existimabatur.

35. In Veneris statuam aut inauratam aut totam auream. De utroque genere vid. Martini ad Ernesti Archaeol. p. 171. et 177. ss. – v. 1. ἐλθοῖσαι. V. Rost gr. Gr. §. 20, 5. – v. 3. ἐπαυρ. κτῆσιν. meretricem fuisse Polyarchin haec verba docent. Sami fanum erat Veneris, quod ἑταῖραι condiderant, ἐργασάμεναι ἱκανῶς ἀπὸ τῆς ὥρας. Athen. XIII. p. 572.

36. ΑΝΥΤΗΣ.

Κύπριδος οὗτος ὁ χῶρος, ἐπεὶ φίλον ἔπλετο τήνᾳ
αἰὲν ἀπ' ἠπείρου λαμπρὸν ὁρῆν πέλαγος,
ὄφρα φίλον ναύτῃσι τελῇ πλόον· ἀμφὶ δὲ πόντος
δειμαίνει, λιπαρὸν δερκόμενος ξόανον.

37. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Λιτός τοι δόμος οὗτος, (ἐπεὶ παρὰ κύματι πηγῷ
ἵδρυμαι νοτερῆς δεσπότις ἠϊόνος)
ἀλλὰ φίλος· πόντῳ γὰρ ἐπὶ πλατὺ δειμαίνοντι
χαίρω, καὶ ναύταις εἰς ἐμὲ σωζομένοις.
ἱλάσκευ τὴν Κύπριν· ἐγὼ δέ σοι ἢ ἐν ἔρωτι
οὔριος, ἢ χαροπῷ πνεύσομαι ἐν πελάγει.

38. ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Ἁ Κύπρις οὐ Πάνδαμος· ἱλάσκεο τὰν θεόν, εἰπὼν
Οὐρανίαν, ἁγνᾶς ἄνθεμα Χρυσογόνας,
οἴκῳ ἐν Ἀμφικλέους, ᾧ καὶ τέκνα καὶ βίον ἔσχε
ξυνόν· ἀεὶ δέ σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἦν
ἐκ σέθεν ἀρχομένοις, ὦ πότνια· κηδόμενοι γὰρ
ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχουσι βροτοί.

36. In Veneris marinae fanum eum τεμένει, ut videtur, in quo signum Deae εὐπλοίας. Mitscherl. ad Horat. I. Od. 3, 1. – v. 2. ὁρῆν. Rost. gr. Gr. §. 77. Anm. 6, 5. – v. 4. ob deae praesentiam (quae jura dat coelo, terrae, natalibus undis. Ovid. Fast. IV. 95.) mare ibi tranquillum.

37. Venus marina loquitur. v. 4. εἰς ἐμέ: erat igitur sacellum ad portum, aut ad stationem certe navigantibus tutam. – v. 6. οὔριος – πνεύσομαι. vocabula a ventis ad amoris negotia translata. Pal. V. 17. οὔριος ἀλλ' ἐπίλαμψον ἐμῷ καὶ ἔρωτι καὶ ἱστῷ, Δεσπότι καὶ θαλάμων, Κύπρι, καὶ ἠϊόνων.

38. De statua Veneris Uraniae, a matrona ob felicem, quae ipsi obtigerat sortem, posita. v. 1. πάνδημος. de utraque Venere vid. Xenoph. Conv. c. 8, 9. χωρὶς ἑκατέρᾳ βωμοί τε εἰσὶ καὶ ναοὶ καὶ θυσίαι, τῇ μὲν Πανδήμῳ ῥᾳδιουργότεραι, τῇ δὲ Οὐρανίᾳ ἁγνότεραι. – v. 4. λώϊον. frequens hic usus comparativi praecipue in ἄμεινον, κρεῖσσον. Matth. Gr. §. 457, 8. – εἰς ἔτος. per totum annum. Od. δ. 595. καὶ γάρ κ' ἐς ἐνιαυτὸν ἐγὼ παρὰ σοί γ' ἀνεχοίμην Ἥμενος.

39. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Βιθυνὶς Κυθέρη με τεῆς ἀνεθήκατο, Κύπρι,
μορφῆς εἴδωλον λύγδινον, εὐξαμένη·
ἀλλὰ σὺ τῇ μικρῇ μεγάλην χάριν ἀντιμερίζου,
ὡς ἔθος· ἀρκεῖται δ' ἀνδρὸς ὁμοφροσύνῃ.

40. ΑΔΗΛΟΝ.

Δερκόμενος ξόανον καλὸν τόδε, τὰν Ἀφροδίταν,
ὤνθρωφ', ἱλάσκευ, πλατίον ἑζόμενος·
αἴνει δὲ Γλυκέραν Διονυσίου, ἅ μ' ἀνέθηκε
πορφυρέας ἁπαλὸν κῦμα παρ' ᾐόνος.

41. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ἡ Παφίη Κυθέρεια δι' οἴδματος ἐς Κνίδον ἦλθε,
βουλομένη κατιδεῖν εἰκόνα τὴν ἰδίην·
πάντη δ' ἀθρήσασα περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
φθέγξατο· ποῦ γυμνὴν εἶδέ με Πραξιτέλης;

42. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Φάσεις, τὰν μὲν Κύπριν ἀνὰ κραναὰν Κνίδον ἀθρήσας, ἅδε που ἂν φλέξει καὶ θεὸς οὖσα λίθον.

XLII. 2. θεὸς οὖσα. quid mirum, deae tribui quod vel mortales puellae puerique dicuntur efficere? Pal. XII. 61. ὅλαν κατέτηξ' Ἀφροδίτας τὰν Κνίδον ἁ πέτρα θρυπτομένα φέγγει. Fl. a u t. Heroen. I. 2. 77. illa mulier lapideum silicem subigere, ut se amet, potest. Propert. I. 9. 31. illis et silices possunt et cedere quercus. Haec res, et quod καὶ non suum locum obtinet, efficit, ut corrigendum putem: καὶ λίθος ἐρρέξει λίθον. Ep. ἀδ. 302. μαλυγκαὶ λίθος οὖσα.

39. Mulier Veneri signum ex marmore dicat. – v. 3. τῇ μικρῇ χάριτι sc. pro parvo munere a deae clementia magnum exspectat praemium, ὡς ἔθος, felicem cum conjuge concordiam. ἀρκεῖται ὁμοφροσύνῃ. Pal. VII. 157. ἀρκοῦμαι τούτοισιν. Ib. IX. 28. ἀρκοῦμαι μάρτυρι Μαιονίδῃ. Ad rem cf. Od. ζ. 181. ss.

40. Statua Veneris in littore praetereuntes ad cultum deae invitat. – v. 2. ὤνθρωφ'. παροδῖτα. cf. cap. X. 51. πλατίον, πλησίον. – v. 4. πορφυρέας epitheton a mari ad littus translatum. ἁπαλὸν κῦμα. molles undae. Lucret. II. 375.

41. De Venere Cnidia Praxitelis vide notas ad Winckelm. Opp. VI. 2. p. 143. ss. Levezow ob die medic. Venus ein Bild der cnidischen sei. Berlin, 1808. – v. 3. περισκ. ἐνὶ χ. Od. α. 425. ὅθι οἱ θάλαμος – δέδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ. Cf. Od. κ. 211.

42. In eandem et Amorem ejusdem sculptoris. – v. 2. ὡς pendet a φάσεις; tum junge: ἅδε θεὸς

τὸν δ' ἐνὶ Θεσπιάδαις γλυκὺν Ἵμερον, οὐχ ὅτι πέτρον,
ἀλλ' ὅτι κὴν ψυχρῷ πῦρ ἀδάμαντι βαλεῖ.
τοίους Πραξιτέλης κάμε δαίμονας, ἄλλον ἐπ' ἄλλας
γᾶς, ἵνα μὴ δισσῷ πάντα φέροιτο πυρί.

43. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Τὴν Παφίην γυμνὴν οὐδεὶς ἴδεν. εἰ δέ τις εἶδεν,
οὗτος ὁ τὴν γυμνὴν στησάμενος Παφίην.

44. ΑΔΗΛΟΝ.

Γυμνὴν εἶδε Πάρις με, καὶ Ἀγχίσης, καὶ Ἄδωνις.
τοὺς τρεῖς οἶδα μόνους. Πραξιτέλης δὲ πόθεν;

45. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Τὰν ἐκφυγοῦσαν ματρὸς ἐκ κόλπων ἔτι,
ἀφρῷ τε μορμύρουσαν εὐλεχῆ Κύπριν,
ἴδ' ὡς Ἀπελλῆς, κάλλος ἱμερώτατον,
οὐ γραπτόν, ἀλλ' ἔμψυχον ἐξεμάξατο.
εὖ μὲν γὰρ ἄκραις χερσὶν ἐκθλίβει κόμαν,
εὖ δ' ὀμμάτων γαληνὸς ἐκλάμπει πόθος,
καὶ μαζός, ἀκμῆς ἄγγελος, κυδωνιᾷ.

XLV. 3. ἰδεῖν. Pal. εἰδώς. Plan. unde ἴδ' ὡς feci. Cf. Not. cr. ad Palat. p. 861. ἰδεῖν non sic nude posuisset poeta.

οὖσα φλέξει καὶ λίθον. sed vide var. lect. – v. 3. Cupidinis statua, propter quam Thespiae visuntur, (Cicero Verr. II. Or. 4. 2.) a Praxitele Glycerae (Strabo IX. p. 410. B.) aut Phrynae (Pausan. IX. p. 762.) dono data. – v. 4. ἀδάμαντι. Pindar. Fragm. 88. qui Theoxenum non amat, ἐξ ἀδάμαντος, ait, ἢε σιδάρου κεχάλκευται Μέλαιναν καρδίαν ψυχρᾷ φλογί. ubi vid. Boeckh. p. 613. – v. 6. δισσῷ. utriusque numinis flamma.

43. 44. Respondetur his distichis quodammodo ad nr. 41.

45. In Venerem Anadyomenem Apellis, quam gloriam Coi vocat Ovid. ex Pont. IV. 1, 29. et in qua tabula summam sibi posuisse Apellem dicit Propert. III. 7, 11. translata Romam ab Augusto. Strabo. XIV. p. 657. – v. 2. ἀφρῷ μορμύρει. spuma quum solvitur, μορμύρει, lenem stridorem edit; quod translatum in corpus spuma tectum. Il. σ. 404. ῥόος Ὠκεανοῖο ἀφρῷ μορμύρων. – v. 4. Theocr. Eid. XV. 81. ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν; Ὡς ἔτυμ' ἑστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι, Ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. – v. 7. κυδωνιᾷ. Ari–

αὐτὰ δ' Ἀθάνα καὶ Διὸς συνευνέτις
φάσουσιν, ὦ Ζεῦ, λειπόμεσθα τῇ κρίσει.

46. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Κύπρι φιλομμειδής, θαλαμηπόλε, τίς σε μελιχρὴν
δαίμονα τοῖς πολέμων ἐστεφάνωσεν ὅπλοις;
σοὶ παιὰν φίλος ἦν, καὶ ὁ χρυσοκόμης Ὑμέναιος,
καὶ λιγυρῶν αὐλῶν ἡδυμελεῖς χάριτες·
ἐς τί δὲ ταῦτ' ἐνέδυς ἀνδροκτόνα; μὴ θρασὺν Ἄρη
σκυλήσασ' αὐχεῖς, Κύπρις ὅσον δύναται;

47. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Παλλὰς τὰν Κυθέρειαν ἔνοπλον εἶπεν ἰδοῦσα·
Κύπρι, θέλεις οὕτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα;
ἡ δ' ἁπαλὸν γελάσασα, τί μοι σάκος ἀντίον αἴρειν;
εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὅπλα λάβω;

XLVII. 1. [illegible] ἔνοπλον [illegible] ἐνόπλιον [illegible]

stoph. Achar. 1214, ἀτατταταὶ τῶν τιτθίων, ὡς σκληρὰ καὶ κυδώνια.

46. In Venerem armatam, qualis est Victrix ap. Romanos. Multas priscas Veneris armatae statuas commemorat Pausanias, antiquissimam in Cythera. L. III. 23. – v. 3. παιάν, de quovis cantu videtur accipiendum; magis tamen accommodatum fuerit παστός i. e. θάλαμος. – χρυσοκόμης Ἔρως est ap. Eurip. Iph. Aul. 548. Ζέφυρος. Plutarch. T. II. p. 765. E. Ἀπόλλων. Pindar. Ol. VI, 41. – v. 4. αὐλῶν. in nuptiarum solemnibus. Il. c. 494. – v. 6. num Martis a te devicti spoliis induta tuam potentiam jactas?

47. Palladis cum Venere armata diverbium. – v. 2. θέλεις ἐρχόμεθα. conjunctivus requirebatur. Sed vide similia nonnulla ad L. Bos. p. 765. et in Not. ad Pal. p. 741. – v. 3. ἁπαλὸν γελᾶν. lenis irrisionis significationem habet, ut ἡδὺ γελᾶν. Cf. Pal. IX. 820. – τί αἴρειν; vim quandam habet infinitivus, ut etiam in linguis recentioribus: wozu die Waffen nehmen? pourquoi prendre les armes? – v. 4. πῶς. πόσῳ μᾶλλον νικήσω;

48. ΑΝΤΙΜΑΧΟΥ.

Τίπτε, μόθων ἄπληστος, Ἐνυαλίοιο λέλογχας,
Κύπρι; τίς ὁ ψεύστας στυγνὰ καθᾶψε μάτην
ἔντεα; σοὶ γὰρ Ἔρωτες ἐφίμεροι, ἅ τε κατ' εὐνὰν
τέρψις, καὶ κροτάλων θηλυμανεῖς ὄτοβοι.
δούρατα δ' αἱματόεντα μέθες Τριτωνίδι δίᾳ
ταῦτα· σὺ δ' εὐχαίταν εἰς Ὑμέναιον ἴθι.

49. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Καὶ Κύπρις Σπάρτας· οὐκ ἄστεσιν οἷά τ' ἐν ἄλλοις
ἵδρυται, μαλακὰς ἑσσαμένα στολίδας·
ἀλλὰ κατὰ κρατὸς μὲν ἔχει κόρυν ἀντὶ καλύπτρας,
ἀντὶ δὲ χρυσείων ἀκρεμόνων κάμακα.
οὐ γὰρ χρὴ τευχέων εἶναι δίχα τὰν παράκοιτιν
Θρακὸς Ἐνυαλίου καὶ Λακεδαιμονίαν.

50. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἴυγξ ἡ Νικοῦς, ἡ καὶ διαπόντιον ἕλκειν
ἄνδρα καὶ ἐκ θαλάμων παῖδας ἐπισταμένη,
χρυσῷ ποικιλθεῖσα, διαυγέος ἐξ ἀμεθύστου
γλυπτή, σοὶ κεῖται, Κύπρι, φίλον κτέανον,

XLVIII. 8. vulgo distinguitur post μάτην, minus commode. L. 3. ποικίλλουσα. Pal. ποικιλθεῖσα emendavit Salmasius.

48. Arma Venerem non decere. – v. 1. μόθων. respicitur ad Jovis verba Il. ε. 428. Venus ap. Coluthum. v. 159. ἔργα μόθων οὐκ οἶδα· τί γὰρ σακέων Ἀφροδίτῃ; – v. 2. ὁ ψεύστας, falsa tibi affingens. – v. 6. εἰς ὑμέν. secundum Jovis monitum. Il. l. c. ἀλλὰ σύγ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο. Ταῦτα (τὰ πολεμήϊα) δ' Ἄρηϊ θοῷ καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει.

49. In Venerem apud Lacedaemonios armis instructam. – v. 1. καὶ Κύπρις. Etiam Venerem Sparta habet, sed non mollem, ut alii populi, verum armatam et bellicosam. – v. 2. στολίδας, χιτῶνα στολιδωτόν. – v. 4. ἀκρέμονες. ramus videtur significari cum malo aureo. Cf. Winckelm. Opp. II. p. 518. – v. 6. Dicebant Lacedaemonii, Venerem, Eurota superato, τοὺς χλιδῶνας καὶ τὸν κεστὸν ἀποθέσθαι, δόρυ δὲ καὶ ἀσπίδα λαβεῖν κοσμουμένην τῷ Λυκούργῳ. Plutarch. T. II. p. 317. F.

50. Puella Thessala Veneri rhombum magicum dedicat. Notus ἴυγγος usus ex Theocr. Eid. II. Rem illustrat Vossius ad Virgil. Ecl. VIII. 68. – v. 3. χρυσῷ ποικιλ. ut nr. 35. χρυσῷ

πορφυρέης ἀμνοῦ μαλακῇ τριχὶ μέσσα δεθέντος,
τῆς Λαρισσαίης ξείνια φαρμακίδος.

51. ΜΥΡΙΝΟΥ.

Θύρσις ὁ ποιμήνης, ὁ τὰ νυμφικὰ μῆλα νομεύων,
Θύρσις ὁ συρίζων Πανὸς ἴσον δόνακι,
ἔνδιος οἰνοπότης σκιερὰν ὑπὸ τὰν πίτυν εὕδει·
φρουρεῖ δ' αὐτὸς ἑλὼν ποίμνια βάκτρον Ἔρως.
ἃ Νύμφαι, Νύμφαι, διεγείρατε τὸν λυκοθαρσῆ
βοσκόν, μὴ θηρῶν κύρμα γένηται Ἔρως.

52. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Πραξιτέλης ὃν ἔπασχε διηκρίβωσεν Ἔρωτα
ἐξ ἰδίης ἕλκων ἀρχέτυπον κραδίης,
Φρύνῃ μισθὸν ἐμοῖο διδοὺς ἐμέ. φίλτρα δὲ τίκτω
οὐκέτι τοξεύων, ἀλλ' ἀτενιζόμενος.

53. ΣΑΤΥΡΟΥ.

Τὸν πτερόεντα τίς ὧδε, τίς ἐν δεσμοῖσι θοὸν πῦρ
ὤχμασεν; αἰθομένης ἥψατο τίς φαρέτρης,
καὶ τὰς ὠκυβόλους περιηγέας ἐσφήκωσε
χεῖρας, ὑπὸ στιβαρῷ κίονι δησάμενος;

δαιδαλόεν. — v. 5. πορφυρέης. purpureus color magnam vim habere existimabatur in re magica. Theocr. Eid. II. 2. στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ. Ad veneficium prohibendum στέμμα ἐρίου λευκοῦ ἢ φοινικοῦ commendatur in Geopon. XV. 8. — v. 6. Λαρισσαίης. nota portenta Thessala. Horat. II. Ep. II. 209.

51. Ad Nymphas, ut Amorem pro dormiente Thyrside greges pascentem tueantur. Huic epigrammati picta fortasse tabula occasionem dedit. — v. 1. νυμφικά. habebant itaque Nymphae quoque greges suos, eosque hominibus pascendos committebant; αἰπολικαί et νόμιαι Nymphae sunt ap. Orph. Hymn. L. 11. Terambi greges curasse eas narrat Anton. Lib. c. 22. ἔνθα αὐτὰς ἐν τοῖς ὄρεσιν ᾄδων ἔτερπεν. — v. 2. Πανὸς ἴσον. Theocr. Eid. I. 3. Cf. Rost Gr. §. 105. Anm. 10. Matth. Gr. §. 386, 5.

52. De Amore Praxitelis vid. supra nr. 42, 3. — v. 2. ἀρχέτυπον. de eodem artifice Julian. Ep. XII. αὐτὸν γὰρ τὸν Ἔρωτα τὸν ἔνδοθι κινυθόμενόν με Χαλκώσας Φρύνῃ δῶκε γέρας φιλίης. — v. 3. μισθὸν ἐμοῖο, ἔρωτος. Amor loquitur. — v. 4. οὐ τόξοις, ἀλλὰ βολαῖς ὀμμάτων.

53. In Amorem ad columnam revinctum. Arbori alligatus est in gemma ap. Lippert. nr. 114.

ψυχρὰ τάδ' ἀνθρώποις παραμύθια. μή ποτ' ἐκείνου
αὐτὸς ὁ δεσμώτης αὐτὸς ἔδησε φρένα;

54. *ΑΛΚΑΙΟΥ.*

Τίς σε τὸν οὐχ ὁσίως ἠγρευμένον ὧδε πεδήσας
θήκατο; τίς πλέγδην σὰς ἐνέδησε χέρας,
καὶ πιναρὰν ὄψιν τεκτήνατο; ποῦ θοὰ τόξα,
νήπιε, ποῦ πικρὴ πυρφόρος ἰοδόκη;
ἦ ῥα μάτην ἐπόνησε λιθοξόος, ὅς σε, τὸν οἴστρῳ
κυμήναντα θεούς, τῇδ' ἐνέδησε πάγῃ.

55. *ΠΛΑΤΩΝΟΣ.*

Ἄλσος δ' ὡς ἱκόμεσθα βαθύσκιον, εὕρομεν ἔνδον
πορφυρέοις μήλοισιν ἐοικότα παῖδα Κυθήρης.
οὐδ' ἔχεν ἰοδόκον φαρέτρην, οὐ καμπύλα τόξα·
ἀλλὰ τὰ μὲν δένδρεσσιν ὑπ' εὐπετάλοισι κρέμαντο·
αὐτὸς δ' ἐν καλύκεσσι ῥόδων πεπεδημένος ὕπνῳ
εὗδεν μειδιόων· ξουθαὶ δ' ἐφύπερθε μέλισσαι
κηροχυτοῦσ' ἐντὸς λαγαροῖς ἐπὶ χείλεσι βαῖνον.

56. *ΑΛΦΕΙΟΥ.*

Ἁρπάσομεν πυρόεσσαν, Ἔρως, χερὸς ἐκ σέο πεύκην,
συλήσω δ' ὤμων ἀμφικρεμῆ φαρέτρην,

LV. 7. κηροχύτοις. vulgo. κηροχυτοῦσ'(αι) emendavit Orell. Syllaba αι eliditur apud epicos etiam ante vocalem brevem. Vid. Spitzner de versu her. p. 164. s. Cf. nr. 59, 2.

— v. 5. ψυχρά. vi et effectu carens, ut ψυχρὰ τέρψις ap. Eurip. Alc. 354. — ἐκείνου, τοῦ τεχνίτου φρένα. Theocr. Eid. I. 98. τὺ θὴν τὸν Ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν. Ἆρ' οὐκ αὐτὸς Ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

54. In Amorem vinctum. — v. 1. οὐχ ὁσίως, mortalis deum. — v. 3. πιναράν. δάκρυσι πεφυρμένην. Apoll. Rh. III. 673. — v. 5. τὸν οἴστρῳ, cupiditatis stimulo, κυμήναντα, gravius quam κινοῦντα. Pindar. Fragm. 88. ὃς μὴ πάθῳ κυμαίνεται.

55. Fragmentum poematii de Amore in rosis cubante, apibus circum ejus labia errantibus; quo oris dulcedo significatur, ut in fabula de Pindaro. Vid. cap. III. nr. 49. et de Platone ap. Aelian. V. H. X, 21. — v. 7. λαγαροῖς, ἁπαλοῖς καὶ μαλακοῖς.

56. Dormientem Amorem simul insidiis petit, simul timet

εἰ γ' ἐτύμως εὕδεις, πικρὸς ἔγγονε, καὶ σέο φῶτες
πρὸς βαιὸν τόξων εὐνομίην ἄγομεν.
ἀλλὰ καὶ ὥς σε δέδοικα, δολοπλόκε, μή τινα κεύθῃς
εἰς ἐμέ, κἢν ὕπνῳ πικρὸν ὄνειρον ἴδῃς.

57. ΖΗΝΟΔΟΤΟΥ.

Τίς γλύψας τὸν Ἔρωτα παρὰ κρήνῃσιν ἔθηκεν;
οἰόμενος παύσειν τοῦτο τὸ πῦρ ὕδατι.

58. ΑΔΗΛΟΝ.

Μή με τὸν ἐκ Λιβάνοιο λέγε, ξένε, τὸν φιλοκώμων
τερπόμενον νυχίοις ἠϊθέων δάροις.
βαιὸς ἐγὼ Νύμφης ἀπὸ γείτονος, ἀγροιώτης,
μοῦνον ἐποτρύνων ἔργα φυτοσκαφίης.
ἔνθεν ἀπ' εὐκάρπου με φίλης ἔστεψαν ἀλωῆς
τέσσαρες Ὡράων ἐκ πισύρων στέφανοι.

59. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Συλήσαντες Ὄλυμπον ἴδ' ὡς ὅπλοισιν Ἔρωτες
κοσμοῦντ', ἀθανάτων σκῦλα φρυασσόμενοι.

poeta. – v. 4. πρὸς βαιόν, brevi, dum dormis. εὐνομίην, ἡσυχίαν ἀπὸ τῶν τοξευμάτων. – v. 5. μή τινα. ne quid mali sub pectore condas. Od. ε. 356. ὤ μοι ἐγώ, μή τις ὑφαίνῃσιν δόλον αὖτε Ἀθανάτων. v. 6. πικρόν. ne per somnum improba in perniciem meam agites consilia.

57. De Amore ad fontem posito. – v. 2. ὕδατι. Pal. IX. 420. μὴ κλαίειν τὸν Ἔρωτα δόκει, Τηλέμβροτε, παίειν, Μηδ' ὀλίγῳ κεύσειν ὕδατι πῦρ ἀπνεές.

58. In Amorem horti custodem, et quatuor Horarum coronis ornatum. – v. 1. ἐκ Λιβάνοιο, ubi impudicorum amorum sedes; unde Venus Λιβανῖτις ap. Lucian. T. VIII. p. 8. et μέλος ἐκ Λιβάνου de cantu lasciviore ap. Themist. Or. 23. p. 301. B. Erat prope Libanon montem urbs Heliopolis, ob formosas mulieres illustris. Vid. Mannert. Geogr. VI. 1. p. 413. s. – v. 3. Νύμφης. minorum Amorum grex Nympharum est soboles. Claudian. X. 74. gens mollis Amorum. Hos Nymphae pariunt, illum Venus aurea solum. Cf. Philostr. Imagg. I. 6. p. 10, 28.

59. In Amores, Deorum spolia gestantes, in anaglypho procul dubio exhibitos. Vid. Winckelm. Opp. II. p. 694. – v. 2. φρυασσόμενοι. App. ex Plan. nr.

Φοίβου τόξα φέρουσι, Διὸς δὲ κεραυνὸν, Ἄρηος
ὅπλον καὶ κυνέην, Ἡρακλέους ῥόπαλον,
εἰναλίου τε θεοῦ τριβελὲς δόρυ, θύρσα τε Βάκχου,
πτηνὰ πέδιλ' Ἑρμοῦ, λαμπάδας Ἀρτέμιδος.
οὐκ ἄχθος θνητοῖς εἴκειν βελέεσσιν Ἐρώτων,
δαίμονες οἷς ὅπλων κόσμον ἔδωκαν ἔχειν.

60. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εὔκολος Ἑρμείας, ὦ ποιμένες, ἐν δὲ γάλακτι
χαίρων, καὶ δρυΐνῳ σπενδόμενος μέλιτι·
ἀλλ' οὐχ Ἡρακλέης· ἕνα δὲ κτίλον ἢ παχὺν ἄρνα
αἰτεῖ, καὶ πάντως ἓν θύος ἐκλέγεται.
ἀλλὰ λύκους εἴργει. τί δὲ τὸ πλέον, εἰ τὸ φυλαχθὲν
ὄλλυται εἴτε λύκοις, εἴθ' ὑπὸ τοῦ φύλακος;

61. ΑΔΗΛΟΝ.

Ὀχθηρὸν τὸν χῶρον ἔχω καὶ ἔρημον, ὁδῖται·
οὐκ ἐγώ, ὁ στάσας δ' αἴτιος Ἀρχέλοχος.
Οὐ γὰρ ὀρειοχαρὴς ὡρμᾶς, οὐδ' ἀκρολοφίτας,
τὸ πλεῦν δ' ἀτραπιτοῖς, ὦνερ, ἀρεσκόμενος.
Ἀρχέλοχος δ', ὡς αὐτὸς ἐρημοφίλας καὶ ἀγείτων,
ὦ παριών, τοῖον κἀμὲ παρῳκίσατο.

214. ὅπλα φέρουσι θεῶν νήπι' ἀγαλλόμενοι. — σκῦλα, ἐπὶ τοῖς σκύλοις. — v. 7. οὐκ ἄχθος. οὐκ ἄρα χρὴ ἄχθεσθαι ἡμᾶς θνητοὺς ὄντας. Verborum structura ut in Il. γ. 156. οὐ νέμεσις, Τρῶας — ἄλγεα πάσχειν.

60. Mercurii, gregum custodis, laudatur temperantia. Ἑρμῆς μάλιστα δοκεῖ θεῶν ἐφορᾶν καὶ αὔξειν ποίμνας. Pausan. II. 3. p. 117. — v. 1. εὔκολος. appositis facile contentus. — ἐν γάλακτι χαίρων. Prooem. Agathiae v. 27. ἐν τοῖς ἐκείνων πέμμασι φυνάττομαι. Pal. VI. 99. ἐν γάλακτι τοὺς βωμοὺς μεθύσας. Hercules quoque, ut ἀλεξίκακος, greges tuetur. Cum Mercurio conjungitur Pal. IX. 316. Infra nr. 82. χαίροις, Ἀλκείδα, καὶ τάδε φρουρεῖ αὔλια. — v. 5. τί δέ. Themist. Or. XIII. p. 171. C. pastoris esse ait σώζειν τὴν ποίμνην — καὶ μὴ τοὺς μὲν λύκους ἀποσοβεῖν, αὐτὸν δὲ τῶν λύκων εἶναι χαλεπώτερον.

61. Mercurius in loco vasto et deserto positus loquitur. — v. 4. τὸ πλεῦν, πλέον. imprimis. ἀτραπιτοῖς. vide supra nr. 10.

62. ΑΝΥΤΗΣ.

α Τίπτε κατ' οἰόβατον, Πὰν ἀγρότα, δάσκιον ὕλαν
ἥμενος ἀδυβόᾳ τῷδε κρέκεις δόνακι;
β ὄφρα μοι ἑρσήεντα κατ' οὔρεα ταῦτα νέμοιντο
πόρτιες, ἠϋκόμων δρεπτόμεναι σταχύων.

63. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ὦ Πάν, φορβομέναις ἱερὰν φάτιν ἄπυε ποίμναις,
κυρτὸν ὑπὲρ χρυσέων χεῖλος ἱεὶς δονάκων,
ὄφρ' αἱ μὲν λευκοῖο βεβριθότα δῶρα γάλακτος
οὔθασιν ἐς Κλυμένου πυκνὰ φέρωσι δόμον,
σοὶ δὲ καλῶς βωμοῖσι παριστάμενος πόσις αἰγῶν
φοίνιον ἐκ λασίου στήθεος αἷμ' ἐρύγῃ.

64. ΑΡΧΙΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ.

Πανά με τόνδ' ἱερῆς ἐπὶ λισσάδος, αἰγιαλίτην
Πᾶνα, τὸν εὐόρμων τῇδ' ἔφορον λιμένων,
οἱ γριπῆες ἔθεντο· μέλω δ' ἐγὼ ἄλλοτε κύρτοις,
ἄλλοτε δ' αἰγιαλοῦ τοῦδε σαγηνοβόλοις.

LXIII. 3. βεβριθόσι corrigit Br.

LXIV. 1. δισσάδος. Pal. τόνδε πέτρης ἐπὶ λισσάδος mallet Huschke. Bene haberet etiam: τὸν δειρῆς ἐπὶ λισσάδος, ut in Ara Dosiad. I. λισσαῖσιν ἀμφὶ δειράσιν. Sed sufficit λισσάδος cor-

62. Ad Pana in loco silvestri fistulam, δόνακα, inflantem. — v. 3. νέμοιντο. post κρέκεις exspectabatur νέμωνται. Sed verba sic licet accipias: κρέκω καὶ ἔκρεκον. ita ut optativus a praeterito subaudiendo pendeat; aut sic: ἐνταῦθα ἱδρύνθην, ὄφρα νέμοιντο.

63. Preces ad Pana pro agricola. — v. 1. φάτιν. μέλος et quidem νόμιον, quo armenta gaudent. — v. 3. βεβριθότα. epitheton ab uberibus translatum ad munera lactis, quibus ubera turgent. — v. 5. πόσις. cap. X. nr. 18. εὐπώγων αἰγὸς πόσις. Theocr. Eid. VIII. 49. ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγῶν ἄνερ. vir gregis ipse caper Virgil. Ecl. VII. 7. olentis uxores mariti. Horat. I. Od. 17, 6.

64. Pan a piscatoribus in litore positus. — v. 1. λισσάδος πέτρας sc. Oppian. Hal. II. 310. πουλύποδος δέμας — λισσάδι μυδαλέῃ περιφύεται. Plutarch. Vit. Mar. c. 23. κατὰ κρημνῶν λισσάδας ἀχανεῖς ἐχόν-

ἀλλὰ παράπλει, ξεῖνε· σίθεν δ' ἐγὼ οὕνεκα ταύτης
εὐπλοΐης πέμψω πρηῢν ὄπισθε νότον.

65. ΣΑΤΥΡΟΥ.

Εἴτε σύ γ' ὀρνεόφοιτον ὑπὲρ καλαμῖδα παλύνας
ἰξῷ ὀρειβατέεις, εἴτε λαγοκτονέεις,
Πᾶνα κάλει. κυνὶ Πὰν λασίου ποδὸς ἴχνια φαίνει·
σύνθεσιν ἀκλινέων Πὰν ἀνάγει καλάμων.

66. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Τὸν τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν κατὰ Μήδων,
τὸν μετ' Ἀθηναίων, στήσατο Μιλτιάδης.

67. ΖΩΝΑ.

Νύμφαι ἐπιχθίδιαι, Νηρηΐδες, εἴδετε Δάφνιν
χθιζόν, ἐπαχνιδίαν ὡς ἀπέλουσε κόνιν,

rexisse. – v. 5. εὐπλοίης depravatum. Fortasse ἐκ λοφιῆς. Pal. IX. 249. παρ' ἄκραις ἱδρυνθεὶς λοφιαῖς Πάν. λοφιά. ἀκρώρεια. Hesych. aut ἐκ σκοπιῆς. Infra nr. 108. Πὰν σκοπιήτα.

των. – v. 5. σίθεν (σου) οὕνεκα πέμψω ὄπισθε, οὔριον ἄνεμον. De ταύτης εὐπλοίης vid. var. lect.

65. Pan aucupi et venatori favens. – v. 1. Junge, καλαμῖδα, arundinem, ὑπερπαλύνας ἰξῷ. – v. 3. λασίου ποδός, τοῦ δασύποδος, τοῦ λαγώ. – v. 4. σύνθ. καλάμων. arundines viscatas, certa firmaque manu erectas, unde ἀκλινεῖς, crescentesque donec avem attingant. De aucupe Sil. Ital. VII. 676. dum nemoris celsi procera cacumina sentit substructa calamo sequitur crescente volucrem.

66. Pan ob operam Atheniensibus contra Persas praestitam a Miltiade statua ornatus. Cf. App. ex Plan. nr. 232. Lucian. D. D. XXII. 3. ibique interpp.

67. Pan Nymphas percontatur de Daphnide, quem a Pane, Mercurio aliisque Diis amatum esse constat. Vid. Theocr. Eid. I. Heyne Argum. Virgil. Ecl. V. – v. 2. χθιζόν, χθές. Apoll. Rh. IV. 1436. ἤλυθε γάρ χθιζός τις ἀνήρ. – κόνιν ἐπαχνιδίαν. pulverem, ceu ἄχνην, corpori inspersum et inhaerentem. Cogitandum de lanugine pomorum, mali cydonii v. c. Infra nr. 117. μῆλον λεπτῇ κεκονιμένον ἄχνῃ.

ὑμετέρης λιβάδεσσιν ἐπ' ἔνθορε δειριόωντος,
ἠρέμα φοινιχθεὶς μᾶλα παρηϊάδων.
εἴπατέ μοι, καλὸς ἦν; ἢ ἐγὼ τράγος οὐκ ἄρα κνάμαν
μοῦνον ἐγυιώθην, ἀλλ' ἔτι καὶ κραδίαν;

68. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ.

Ἀγροτέρων θεός εἰμι. τί μοι χρυσέοις δεπάεσσι
σπένδετε; ποῦ δ' Ἰταλοῦ χεῖτε μέθυ Βρομίου;
καὶ γυροὺς ταύρων πέτρῃ προςδεῖτε τένοντας;
φείσασθ'· οὐ τούτοις θύμασι τερπόμεθα.
Πὰν ὁ παρωρείτης, αὐτόξυλος, ἀρνεοθοίνης
εἰμί, καὶ ἐγχθονίου γλευκοπότης κύλικος.

69. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ. οἱ δὲ ΓΑΙΤΟΥΛΙΚΟΥ.

Ἀγρονόμῳ τάδε Πανί, καὶ εὐαστῆρι Λυαίῳ
πρέσβυς, καὶ Νύμφαις Ἀρκὰς ἔθηκε Βίτων.
Πανὶ μὲν ἀρτίτοκον χίμαρον συμπαίστορα ματρός,
κισσοῦ δὲ Βρομίῳ κλῶνα πολυπλανέος·
Νύμφαις δὲ σκιερῆς εὐποίκιλον ἄνθος ὀπώρης,
φύλλα τε πεπταμένων αἱματόεντα ῥόδων.

LXVII. 4. μάλα παρῇδα. Pal. μᾶλα παρηϊάδων corr. Br. A cod. lectione propius abest conjectura Schneideri, καλὰ παρηΐδια. sed friget epitheton. In Br. autem lectione haeremus in μᾶλα de genis, quae significatio certam auctoritatem non habet. - v. 6. ἐγυιώθην. Pal. ἐγνώθην. Vulgo.

LXVIII. 2. ποῦ δ' Ἰταλοῦ. ποῦ pro τί locum habere non videtur. Fort. ταῦ, quare. V. Schaefer ad L. Bos. p. 708.

- v. 4. μᾶλα παρ. ut κύκλα παρειῶν, sed vid. var. lect. - v. 6. ἐγυιώθην, ἐπηρώθην. num non auribus tantum (deformibus illis in Pane), sed corde et sensu quoque labare?

68. Sumtum in sacrificiis rusticus deus deprecatur. - v. 2. Ἰταλοῦ. trans mare allati. - v. 3. γυρούς, κυρτούς. - πέτρῃ, τῷ βωμῷ. - v. 5. αὐτόξυλος, rudi manu e ligno dolatus, ut αὐτόξυλον ἔκπωμα, φλαυρουργοῦ τινὸς τεχνήματ' ἀνδρός. in Soph. Phil. 35. - v. 6. κύλικος, οἴνου. In γλευκοπότης κύλικος abundantia est, ut Pal. VI, 95. πήραν μέτραν αὐτοδέτου σπορίμου. Aeschyl. VII. c. Th. 104. θεοὶ πολιάοχοι χθονός.

69. Triplici deorum ordini sacra facit rusticus. - v. 5. σκιερῆς. uvae sub frondium umbra latentis flores, εὐποίκιλον illum.

ἀνθ' ὧν εὔυδρον, Νύμφαι, τόδε δῶμα γέροντος
αὔξετε· Πάν, γλαγερόν· Βάκχε, πολυστάφυλον.

70. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤ.

Σοὶ τόδε, πενταίχμοισι ποδῶν ὡπλισμένον ἀκμαῖς,
ἀκροχανές, φοινῷ κρατὶ συνεξερύσας,
ἄνθετο δέρμα λέοντος ὑπὲρ πίτυν, αἰγιπόδη Πάν,
Τεῦκρος Ἄραψ, καὐτὰν ἀγρότιν αἰγανέαν.
αἰχμῇ δ' ἡμιβρῶτι τύποι μίμνουσιν ὀδόντων,
ᾇ ἔπι βρυχητὰν θὴρ ἐκένωσε χόλον.
Ὑδριάδες Νύμφαι δὲ σὺν Ὑλονόμοισι χορείαν
στᾶσαν, ἐπεὶ καὐτὰς πολλάκις ἐξεφόβει.

71. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Βοτρυΐων ἀκάμαντα φυτῶν λωβήτορα κάπρον,
τὸν θρασὺν ὑψικόμων ἐνναέταν δονάκων,
πολλάκις ἐξερύσαντα θοῶν ἀκμαῖσιν ὀδόντων
δένδρεα, καὶ νομίους τρεψάμενον σκύλακας,
ἀντήσας ποταμοῖο πέλας, πεφρικότα χαίτας,
ἄρτι καὶ ἐξ ὕλας πάγχυ λιπόντα βάθος,
χαλκῷ Ξεινόφιλος κατενήρατο, καὶ παρὰ φηγῷ
θηρὸς ἀθωπεύτου Πανὶ καθῆψε δέρας.

LXX. 4. ἀγρότιν, in agris versantem, τῇ αἰγανέᾳ vix recte convenit. Fort. ἀγρέτιν. φιλαγρέτις Ἄρτεμις. Pal. IX. 396. et fortasse πανάγρετις νευρά. Pal. VI. 75.

– v. 8. αὔξετε, gravius quam πίθετε. αὔξάνειν οἶκον, πόλιν frequens ap. Tragicos.

70. Venator Pani leonis ponit exuvias. – v. 2. συνεξ. pro ἅμα σὺν τῷ κρατί. – v. 7. Ὑλονόμοι. Nymphae in silvis degentes, quae et ὀρεστιάδες et ὄρειοι. Apoll. Rh. II. 820. ὀλοὸν τέρας, ὅρα καὶ αὐταὶ Νύμφαι ἑλειονόμοι ὑπεδείδισαν.

71. Apri exuviae Pani dicantur. – v. 4. δένδρεα. Il. ι. 540. de apro Calydonio, ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν – πολλὰ δ' ὅγε προθέλυμνα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρά. – v. 6. ἐξ cohaeret cum λιπόντα. – βάθος ὕλας μυρίον. Theocr. Eid. VIII. 49.

72. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΑ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ.

Σμήνεος ἔκ με ταμὼν γλυκερὸν θέρος, αἰγινομεῦ Πάν,
γηραιὸς Κλείτων σπεῖσε μελισσοπόνος,
ἀμβροσίων ἔαρος κηρῶν μέλι πολλὸν ἀμέλξας,
δῶρον ἀποιμάντου τηλοπέτευς ἀγέλης.
θείης δ' ἑσμοτόκον χορὸν ἄπλετον, εὖ δὲ μελιχροῦ
νέκταρος ἐμπλήσαις κηροπαγεῖς θαλάμας.

73. ΕΡΥΚΙΟΥ.

Γλαύκων καὶ Κορύδων, οἱ ἐν οὔρεσι βουκολέοντες,
Ἀρκάδες ἀμφότεροι, τὰν κεραὰν δαμάλην
Πανὶ φιλωρείτᾳ Κυλληνίῳ αὐερύσαντες
ἔρρεξαν, καὶ οἱ δωδεκάδωρα κέρα
ἅλῳ μακροτένοντι ποτὶ πλατάνιστον ἔπαξαν
εὐρεῖαν, νομίῳ καλὸν ἄγαλμα θεῷ.

74. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Τρισσοὺς ἀθανάτους χωρεῖ λίθος. ἁ κεφαλὰ γὰρ
μανύει τρανῶς Πᾶνα τὸν αἰγόκερων·

LXXII. 1. *ἀμφινομέων*. Pal. *ἀντινομένων*. Cod. Suidae, quod in *αἰγινομεῦ Πάν* mutavimus. *αἰγινομῆϊ* est in Pal. IX. 318.

72. Apiarii munera et preces. – v. 1. *θέρος*. anni proventus, h. l. opus apum. – v. 3. *ἀμέλξας*, *τρυγήσας*. – v. 4. *ἀποιμάντου*. gregis sine duce pascentis, et tamen foedere pacto, ut Virgilius ait, i. e. certo ordine, opus facientis. – v. 6. *νέκταρος*. purissima mella stipant, et liquido distendunt nectare cellas. Virgil. Georg. IV. 164. apud quem v. 179. munire favos et daedala fingere tecta comparari potest cum *κηροπαγέσι θαλάμαις*. Infra c. X. 42. *ὄφρα τεὸς πλήθῃ κηροπαγὴς θάλαμος*. Pal. IX. 404. *μελισσῶν αὐτοπαγεῖς θαλάμαι*.

73. Duorum bubulcorum sacrificium. – v. 3. *φιλωρείτᾳ*. supra nr. 68. *Πὰν ὁ παρωρείτης*. – *Κυλληνίῳ*, a Cyllene, monte Arcadiae. – v. 4. *δωδεκάδωρα*. *κέρα ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα*. Il. δ. 109. – v. 6. *ἄγαλμα*, *ἀνάθημα κόσμιον*. Longus II. p. 63. capro Pani immolato, *τὸ δέρμα κέρασιν αὐτοῖς ἐνέπηξαν τῇ πίτυϊ πρὸς τῷ ἀγάλματι*, *ποιμενικὸν ἀνάθημα ποιμενικῷ θεῷ*.

74. Memorabile epigr. ob commemorationem signi, in quo trium deorum formae conjunctae fuerant, ita ut caput Pana referret; pectus cum ventre Herculem; crura pedesque alati Mercurium.

στέρνα δὲ καὶ νηδὺς Ἡρακλέα· λοιπὰ δὲ μηρῶν
καὶ κνήμης Ἑρμῆς ὁ πτερόπους ἔλαχεν.
θύειν ἀρνήσῃ, ξένε, μηκέτι. τοῦ γὰρ ἑνός σοι
θύματος οἱ τρισσοὶ δαίμονες ἁπτόμεθα.

75. ΑΛΚΑΙΟΥ.

Οὐκέτ' ἀνὰ Φρυγίην πιτυοτρόφον, ὥς ποτε, μέλψεις,
κροῦμα δι' εὐτρήτων φθεγγόμενος δονάκων,
οὐδ' ἐνὶ σαῖς παλάμαις Τριτωνίδος ἔργον Ἀθάνας,
ὡς πρίν, ἐπανθήσει, νυμφογενὴς Σάτυρε.
δὴ γὰρ ἀλυκτοπέδαις σφίγγῃ χέρας, οὕνεκα Φοίβῳ,
θνατὸς ἐών, θείαν εἰς ἔριν ἠντίασας.
λωτοὶ δ' οἱ κλάζοντες ἴσον φόρμιγγι μελιχρὸν
ὤπασαν ἐξ ἀέθλων οὐ στέφος, ἀλλ' ἀΐδαν.

76. ΑΡΧΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Αἰωρῇ θήρειον ἱμασσόμενος δέμας αὔραις,
τλᾶμον, ἀορτηθεὶς ἐκ λασίας πίτυος·
αἰωρῇ· Φοίβῳ γὰρ ἀνάρσιον εἰς ἔριν ἔστης,
πρῶνα Κελαινίτην ναιετάων, Σάτυρε.
σεῦ δὲ βοὰν αὐλοῖο μελίβρομον οὐκέτι Νύμφαι,
ὡς πάρος, ἐν Φρυγίοις οὔρεσι πευσόμεθα.

75. Ad Marsyam a Phoebo certamine superatum. Fabulam interpretatur Boettiger. Mus. Attic. I. p. 279. ss. – v. 2. κροῦμα, ipsi fistulae soni: μέλη αὐλημάτων, κρούματα. Pollux. φθέγγεσθαι de instrumentis musicis. Nonn. Dion. XXIII. p. 622. φθεγγομένων τύπον αὐλῶν. Xenoph. Conv. c. VI. 3. ὅταν γὰρ ὁ αὐλὸς φθέγγηται. Sic et λαλεῖν. Theocr. Eid. XX. 29. καὶ ἢν σύριγγι μελίσδω, κἢν αὐλῷ λαλέω. ut Horat. dic age, tibia, melos, chordas loquentes. Lucret. IV. 979. – διὰ δονάκων. ut Pal. IX. 266. ἵμερον αὐλήσαντι πολυτρήτων διὰ λωτῶν. – v. 3. ἔργον. Minervae ad Tritonidem paludem inventum. Pindar. Pyth. XII. 34. ss. Pausan. II. 21, 6. Tritoniacam arundinem tibias vocat Ovid. Met. VI. 384. – v. 6. θνητὸς ἐὼν ἀθανάτῳ. pro ἀθανάτῳ poeta θείαν posuit, epitheto ad ἔριν translato. – v. 8. οὐ στέφος, νίκην.

76. Nympharum verba de Marsya, cujus pellis servabatur Celaenis. Herodot. VII. 26. Xenophon. Anab. I. 2, 8. – v. 1. Bacchi comitatum ridens Deriades ap. Nonn. Dion. XXI. p. 568. οἵους διδυμαχρόους ἄνδρας ἰάλλει – θηρῶν εἶδος ἔχοντας. Orph. Hymn. 53. Σατύροις ἅμα πᾶσιν θηροτύποις. – v. 5. Nymphas Marsyam flentes habes ap. Ovid. Met. VI. 394.

77. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ὤλεσα τὸν Νεμέας θῆρ' ἄπλετον, ὤλεσα δ' ὕδρην
καὶ ταῦρον, κάπρου δ' ἀμφετίναξα γένυν·
ζωστῆρ' ἑλκύσσας, πώλους Διομήδεος εἷλον·
χρύσεα μᾶλα κλάσας, Γηρυόνην ἔλαβον·
Αὐγείαν ἰδάην· κεμὰς οὐ φύγεν· ἔκτανον ὄρνις·
Κέρβερον ἠγαγόμην· αὐτὸς Ὄλυμπον ἔχω.

78. ΑΔΗΛΟΝ.

Θλῖβε δρακοντείους περιμήκεας, ὄβριμε, δειράς,
Ἥρακλες, δακέτων ἄγχε βαθεῖς φάρυγας.
ἐξέτι νηπιάχοιο χόλον ζηλήμονος Ἥρης
ἄμπαυσον· μοχθεῖν γνῶθι καὶ ἐκ βρέφεος.
οὐ γάρ σοι κρητὴρ χαλκήλατος, οὐδὲ λέβητες,
ἀλλ' ὁδὸς εἰς αὐλὴν Ζηνὸς ἄεθλον ἔφυ.

79. ΑΡΧΙΟΥ.

Μηκέτι ταυροβόροιο βαρὺ βρύχημα λέοντος
πτήσσετε, ληϊνόμοι, γειαρόται Νεμέης·
ἢ γὰρ ὑφ' Ἡρακλῆος ἀριστάθλοιο δέδουπεν,
αὐχένα θηροφόνοις ἀγχόμενος παλάμαις.

LXXVII. 5. *Αὐγείας ἰδάμη.* Vulgo.
LXXVIII. 1. *χεῖρας.* Vulgo.

77. In duodecim Herculis labores. Vid. Gruber Lex. myth. in Herakles. – v. 2. *ἀμφετίναξα*, *τῷ ῥοπάλῳ* sc. Infra nr. 100. *κορύνας*, *ἃ κάπρος αἰμοπότας ἐσσυφέλιξε λύκους.* Vulgo aper ille retibus dicitur captus. Apollod. II. 4, 5. – v. 3. *ζωστῆρα.* reginae Amazonum zonam violenta manu detraxit, *ἑλκύσσας.* – v. 5. *ἰδάην.* nosse dicuntur aliquem et experiri, qui cum eo certamen susceperunt. – *ὄρνις*, *ὄρνεις* s. *ὄρνιθας.* Soph. Oed. T. 966. *τοὺς ἄνω κλάζοντας ὄρνεις*

78. De Hercule puero, dracones a Junone immissos strangulante. Cf. Theocr. Eid. 24. Philostr. Jun. Imagg. 5. – v. 1. *δρακοντείους* pro *δρακόντων.* – v. 3. *ἐξέτι νηπιάχοιο.* a teneris inde unguiculis. Apoll. Rh. IV. 790. *ἐξέτι νηπυτίης αὐτὴ τρέφον.* – v. 4. *ἄμπαυσον.* conatum significat: sedare stude. – v. 5. *κρητήρ, λέβητες.* praemia victoribus in gymnicis proposita.

79. Leonem ab Hercule necatum Nemeae incolis gratulatur. –

ποίμνας ἐξελάσασθε· πάλιν μυκηθμὸν ἀκούοι
Ἠχὼ, ἰσμαίης ἐνναέτειρα νάπης.
καὶ σὺ, λεοντόχλαινε, πάλιν θωρήσσεο ῥινῷ,
Ἥρης πρηΰνων μισονόθοιο χόλον.

80. ΓΕΜΙΝΟΥ.

Ἡρακλες, ποῦ σοὶ πόρθος μέγας, ἥ τε Νέμειος
χλαῖνα, καὶ ἡ τόξων ἔμπλεος ἰοδόκη;
ποῦ σοβαρὸν βρίμημα; τί σ' ἔπλασεν ὧδε κατηφῆ
Λύσιππος, χαλκῷ τ' ἐγκατέμιξ' ὀδύνην;
ἄχθῃ γυμνωθεὶς ὅπλων σέο· τίς δέ σ' ἔπερσεν;
ὁ πτερόεις, ὄντως εἷς βαρὺς ἆθλος, Ἔρως.

81. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἥρη τοῦτ' ἄρα λοιπὸν ἐβούλετο; πᾶσιν ἐπ' ἄθλοις
ὅπλων γυμνὸν ἰδεῖν τὸν θρασὺν Ἡρακλέα.
ποῦ χλαίνωμα λέοντος, ὅ τ' εὐθροίζητος ἐπ' ὤμοις
ἰὸς, καὶ βαρύπους ὄζος ὁ θηρολέτης;

LXXX. 3. *μίμημα* Vulg. quod emendavit Ruhnk. *βρίμημα*, *ἐπίπληξις*. Hesych. *εἴδωλον βριμούμενον καὶ ἀπειλοῦν*. Aelian. H. A. IX. 32.

v. 5. *πάλιν μυκηθμ. ἀκούοι*. Cf. Theocr. Eid. XVI. 88. – v. 7. *θωρήσσεο ῥινῷ*. Hercules diu ante servitium Eurystheo praestitum spolia leonis in Cithaerone interfecti gestavit. Apollod. II. 4, 10. Hoc noster sequitur, qui Herculem pellem, *ῥινόν*, in pugna depositam, iterum sumere, aliisque fortiter factis Junonis iram placare jubet. Alii eum Nemaei leonis exuvias gestasse dicunt, unde nr. 80. *ἡ Νέμειος χλαῖνα*. De armis Herculis vid. Apollod. l. c. ibique Heyn. p. 138. Heinrich. ad Hesiod. Scut. p. LXIX. a. – v. 8. *μισονόθοιο*. *τὴν τοῦ Διὸς νόθους μισοῦσαν*.

80. In Lysippi statuam Herculis. Vid. Junii Catal. Artif. p. 112. – v. 1. *Νέμ. χλαῖνα*, *ἡ λεοντῆ*. – v. 2. Hercules in Od. λ. 607. conspicitur *τόξον ἔχων καὶ ἐπὶ νευρῆφιν ὀϊστόν*. quod armorum genus ei exprobrat Lycus ap. Eurip. Herc. Fur. 159. – v. 5. tristitiae, *ὀδύνης*, causa Amor, a quo Hercules apud Omphalen armis spoliatus est. Quem non mille ferae, quem non Sthenelelus hostis, Non potuit Juno vincere, vincit Amor. Ovid. IX. Heroid. 25. – *ἔπερσε*, *ἐνίκησε*. Pindar. Nem. III. 36. *ἔπερσε Λαομέδοντα Τελαμών*.

81. Ejusdem argumenti. – v. 4. *βαρύπους ὄζος*. clava in parte inferiore crassior et ponderosior.

πάντα δ' Ἔρως ἀπέδυσε· καὶ οὐ ξένον, εἰ, Δία κύκνον
ποιήσας, ὅπλων νοσφίσαθ' Ἡρακλέα.

82. ΕΡΥΚΙΟΥ.

α. Βουκόλε, πρὸς τῶ Πανός, ὁ φηγινός, εἰπέ, κολοσσὸς
οὗτος, ὅτῳ σπένδεις τὸ γλάγος, ἔστι τίνος;
β. τῶ λειοντοπάλα Τιρυνθίω. οὐ δὲ τὰ τόξα,
νήπιε, καὶ σκυτάλην ἀγριέλαιον ὁρῇς;
α. χαίροις, Ἀλκείδα δαμαληφάγε, καὶ τάδε φρούρει
αὔλια, κὴξ ὀλίγων μυριόβοια τίθει.

83. ΑΔΗΛΟΝ.

Οὐ τὸν βουθοίναν Ἡρακλέα, παῖδες ἀγρῶται,
οὐκέτι κερδαλέοις ἔμβατα ταῦτα λύκοις,
φῶρές τε στείχειν κλοπίην ὁδὸν ἀρνήσονται,
εἰ καὶ κωμήτας ἄκριτος ὕπνος ἔχοι.
ἦ γάρ μ' ἵδρυται Διονύσιος οὐκ ἄτερ εὐχῆς
χώρῳ τῷδ' ἀγαθὸν σύμμαχον Ἡρακλέα.

84. ΑΔΗΛΟΝ.

Μὴ τρέσσῃς, ὅτι τόξον, ὁδοιπόρε, καὶ νεοθηγεῖς
ἰοὺς γυμνώσας πρόσθε ποδῶν ἔθέμην,

LXXXII. 4. σκυτάλαν Dorice videtur scribendum.

LXXXIII. 1. μὰ τόν. Vulgo, quod emendavit Herm. ne brevis syllaba versum inciperet. Soph. Electr. 1069. οὐ τὰν Διὸς ἀστραπάν.

82. In colossum Herculis in pascuis positum. – v. 3. οὐ δέ. δέ interrogationi vim addit, et usurpatur praesertim in interrogatione repetita. – v. 4. σκυτάλην ἀγριέλαιον. ῥόπαλον αὖον ἀγριέλαιον. Theocr. Eid. XXV. 255. Cf. Apollod. II. 4, 11.

83. In Herculis statuam ἀλεξικάκου. Ipse deus loquitur, et per se ipsum lepide jurat, ut Neptunus in Aristoph. Av. 1613. βουθοίνας Hercules, ut paulo ante δαμαληφάγος, respectu habito ad historiam apud Apoll. II. 5, 11. et II. 7, 7. Cf. Philostrati Imagg. II. 24. – v. 2. λύκοις. lupos enim ferasque arcet. Vide supra nr. 60. – v. 4. ἄκριτος. intempestivus; gregum custodibus inconsulto dormitantibus.

84. Item de signo Herculis averrunci. – v. 2. γυμνώσας. sagittae igitur extra pharetram nudae jacebant ante pedes

μηδ' ὅτι βαστάζω ῥόπαλον χερί, μηδ' ὅτι δέρμα
ἀμφ' ὤμοις χαροποῦ τοῦτο λέοντος ἔχω
πημαίνειν οὐ πάντας ἐπίσταμαι, ἀλλὰ κακούργους,
καὶ σώζειν ἀγαθοὺς ἐξ ἀχέων δύναμαι.

85. ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Δέξαι μ', Ἡράκλεις, Ἀρχεστράτου ἱερὸν ὅπλον,
ὄφρα ποτὶ ξεστὰν παστάδα κεκλιμένα
γηραλέα τελέθοιμι, χορῶν ἀΐουσα καὶ ὕμνων·
ἀρκείτω στυγερὰ δῆρις Ἐνυαλίου.

86. ΔΙΟΤΙΜΟΥ.

Χαῖρέ μοι, ἁβρὲ κύπασσι, τὸν Ὀμφάλη, ἥ ποτε Λυδή,
λυσαμένη φιλότησ' ἦλθεν ἐς Ἡρακλέους.
ὄλβιος ἦσθα, κύπασσι, καὶ ὡς τότε καὶ πάλιν, ὃς νῦν
χρύσεον Ἀρτέμιδος τοῦτ' ἐπέβης μέλαθρον.

87. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Χαλκὸν μὲν καλέεσκεν ἀτειρέα βίβλος Ὁμήρου·
ἀλλά μιν ὁ πλάστης δεῖξεν ἐλεγχομένην.
δεῦρ' ἴδε γὰρ στενάχοντα Προμηθέα, δεῦρ' ἴδε χαλκοῦ
τειρομένου σπλάγχνων ἐκ μυχάτων ὀδύνας.

LXXXVI. 3. ὡς τότε. molestum ὡς. ἐς τότε tentat Gerhard, quod est pro simplici τότε. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 46.

dei. – v. 4. ἐπίσταμαι, οἶδα, ut scit, novit, inservit periphrasi. κακούργους. cf. Callimach. H. in Dian. 153.

85. Scutum Herculi dedicatur. – v. 2. ξεστὰν παστάδα. ut ξεσταὶ αἴθουσαι apud Homerum. – v. 3. ὄφρα τελέθοιμι. post imperativum haud raro sic sequitur optativus. Od. χ. 391. κάλεσον τροφόν – ὄφρα ἔπος εἴποιμι.

86. De cypasside Omphales in templo Dianae posita. Κύπασσις, vox variae significationis, zona virginalis videtur h. l. esse. Vid. Passovius in Lex. s. v. – v. 1. ἥ ποτε. ἡ ἀρχαία. – v. 4. ἐπέβης. similiter de veste texta Theocrit. Eid. XV. 35. πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ.

87. In statuam aeneam Promethei doloribus cruciati. – v. 1. ἀτειρέα. Il. α. 474. et alibi. – v. 2. δεῖξεν ἐλεγχ. redarguit. – v. 4. Junge ὀδύνας χαλκοῦ τειρομένου ἐκ μυχ. σπλάγχνων. dolores visceribus et intima me-

Ἡρακλες, νεμέσησον, ἐπεὶ μετὰ σεῖο φαρέτρην
Ἰαπετιονίδης ἄλγος ἄπαυστον ἔχει.

88. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ὁ πλόος ὡραῖος· καὶ γὰρ λαλαγεῦσα χελιδὼν
ἤδη μέμβλωκεν, χὠ χαρίεις Ζέφυρος·
λειμῶνες δ' ἀνθεῦσι, σεσίγηκεν δὲ θάλασσα
κύμασι καὶ τρηχεῖ πνεύματι βρασσομένη.
ἀγκύρας ἀνέλοιο, καὶ ἐκλύσαιο γύαια,
ναυτίλε, καὶ πλώοις πᾶσαν ἐφεὶς ὀθόνην.
ταῦθ' ὁ Πρίηπος ἐγὼν ἐπιτέλλομαι, ὁ λιμενίτας,
ὤνθρωφ', ὡς πλώοις πᾶσαν ἐπ' ἐμπορίην.

89. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἄνθετ' Ἀναξαγόρης με, τὸν οὐκ ἐπὶ ποσσὶ Πρίηπον,
ἐν χθονὶ δ' ἀμφοτέρῳ γούνατι κεκλιμένον.
τεῦξε δὲ Φυλόμαχος. Χαρίτων δέ μοι ἀγχόθι καλὴν
ἀθρήσας, δίζευ μηκέτι πῶς ἔπεσον.

LXXXIX. 3. ἀγχόθι καλήν. Fortasse: ἄγχι καλιήν. sacellum. Pal. VI. 253. Πανὸς πιτυστέπτοιο καλιή.

dulla conceptos. — v. 5. μετὰ σεῖο φαρ. observanda breviloquentia in usu praepositionis: post Prometheum sagittis tuis aquilae peste, tum etiam vinculis liberatum. Vid. Hesiod. Theog. 536. Apollodor. II. 5, 11.

88. Priapus in littore collocatus nautas, vere exorto, ad navigationem instituendam hortatur. — v. 1. λαλαγεῦσα. Cicero Ep. ad Att. IX. 18. exspecto quidem λαλαγεῦσαν illam tuam; ver significans, quo in Graeciam proficisci statuerat. — v. 3. σεσίγηκεν, ἡσύχως κεῖται. — v. 4. βρασσομένη, per hiemem, puta. Pendere videtur participium a verbo σεσίγηκεν, quod cessationem significans, sequitur structuram verborum λήγειν, παύεσθαι et similium. — v. 7. ὁ λιμενίτας. Littera λ pronuntiando duplicatur. Spitzner. gr. Prosod. §. 9. a.

89. In signum Priapi in genua prolapsi, quod in Gratiae proxime adstantis honorem fieri poeta dicit. — v. 3. Χαρίτων καλήν pro καλὴν Χάριν. insolentior unius Gratiae commemoratio, soluto quasi illarum dearum vinculo. Vid. var. lect.

90. ΑΔΗΛΟΝ [οἱ δὲ ΖΩΝΑ].

Ἀρτιχανῆ ῥοιάν τε, καὶ ἀρτίχνουν τόδε μῆλον,
καὶ ῥυτιδόφλοιον σῦκον ἐπομφάλιον,
πορφύρεόν τε βότρυν μεθυπίδακα, πυκνοῤῥᾶγα,
καὶ κάρυον χλωρῆς ἀντίδορον λεπίδος,
ἀγροιώτῃ τῷδε μονοστόρθυγγι Πριήπῳ
θῆκεν ὁ καρποφύλαξ, δενδριακὴν θυσίην.

91. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Εἰς τὸ κενόν με τέθεικε, νόμου χάριν, ὧδε Πρίηπον
Εὐτυχίδης, ξηρῶν κληματίδων φύλακα·
καὶ περιβέβλημαι κρημνὸν βαθύν. ὃς δ' ἂν ἐπέλθῃ
οὐδὲν ἔχει κλέψαι πλὴν ἐμὲ τὸν φύλακα.

92. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ἰνοῦς ὦ Μελικέρτα, σύ τε γλαυκὴ μεδέουσα
Λευκοθέη πόντου, δαῖμον ἀλεξίκακε,
Νηρήδων τε χοροὶ καὶ κύματα καὶ σύ, Πόσειδον,
καὶ Θρήϊξ, ἀνέμων πρηΰτατε, Ζέφυρε,
ἵλαοί με φέροιτε, διὰ πλατὺ κῦμα φυγόντα,
σῶον ἐπὶ γλυκερὰν ἠόνα Πειραέως.

XC. 4. Fort. αὐτόδορον. cum ipso cortice.

90. Priapo ab hortulano poma offeruntur. - v. 1. ἀρτίχν. μῆλον. Hesych. λασιόμαλον. μῆλον τὸ ἔχον χνοῦν. malum cydonium. - v. 2. ἐπομφάλιον. ficuum est genus, quae tamquam umbilicum habere videntur. Nicander Alex. 348. σύκων πόσιν ὀμφαλόεσσαν. i. e. σύκων ἐπομφαλίων. - v. 4. χλωρ. λεπ. nucem viridi putamine circumdatam. Pal. VI. 102. κάρυον χλωρῶν ἐκφανὲς ἐκ λεπίδων. Vocabulum ἀντίδορον obscurum et suspectum.

91. Priapus in loco deserto positus, εἰς τὸ κενόν, μάτην. nihil enim ibi erat quod tueretur. - v. 4. Martialis VI. 72. de fure hortum compilare volente; ubi quum nihil invenisset, Dum non vult vacua manu redire, Ipsum surripuit Cilix Priapum.

92. Ad maris numina pro felici navigatione instituenda. - v. 1. γλαυκὴ Λευκ. ut γλαυκὸς Τρίτων. Pal. VII. 550. coeruleos habet unda deos, Tritona canorum, Protea — Doridaque et natas. Ovid. Met. II. 8. - μεδέουσα πόντου. θαλασσομέδοισα eadem in Fragment. Alcmanis p. 51. ed. Welck. θεὰ πόντοιο βαθυστέρνοιο μέδουσα. Orph. Hymn. 73.

93. ΝΙΚΑΙΝΕΤΟΥ.

Ἡρῷσσαι, Λιβύων ὄρος ἄκριτον αἵτε νέμεσθε,
αἰγίδι καὶ στρεπτοῖς ζωσάμεναι θυσάνοις,
τέκνα θεῶν, δέξασθε Φιλητίδος ἱερὰ ταῦτα
δράγματα, καὶ χλωροὺς ἐκ καλάμης στεφάνους,
ἅσσ' ἀπὸ λικμητοῦ δεκατεύεται· ἀλλὰ καὶ οὕτως,
ἡρῷσσαι, Λιβύων χαίρετε δεσπότιδες.

94. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Πέτρης ἐκ δισσῆς ψυχρὸν καταπάλμενον ὕδωρ,
χαίροις, καὶ Νυμφέων ποιμενικὰ ξόανα,
πέτραι τε κρηνέων, καὶ ἐν ὕδασι κόσμια ταῦτα
ὑμέων, ὦ κοῦραι, μυρία τεγγόμενα,
χαίρετ'· Ἀριστοκλέης δ' ἴδ', ὁδοιπόρος ὧπερ ἀπῶσα
δίψαν βαψάμενος, τοῦτο δίδωμι κέρας.

95. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἡ Νέμεσις προλέγει τῷ πήχεϊ, τῷ τε χαλινῷ,
μήτ' ἄμετρόν τι ποιεῖν, μήτ' ἀχάλινα λέγειν.

ubi una cum filio ob opem navigantibus praestitam δαίμοσι σωτηρίοις annumeratur. Cf. Od. ε. 333. ss.

93. Agricola primitias ponit Nymphis, heroinis Libyae, quas sic, ut h. l., descriptas dedit Apoll. Rh. IV. 1358. – v. 1. ἄκριτον. longum montium tractum intellige. Callimach. Fragm. 126. δέσποιναι Λιβύης ἡρωΐδες, αἳ Νασαμώνων Αὖλιν καὶ δολιχὰς θῖνας ἐπιβλέπετε. – θυσάνοις. villis de pellibus pendentibus. Pindar. Pyth. IV. 411. θυσάνῳ χρυσέῳ αἰγλᾶεν κῶας. – v. 5. καὶ οὕτως. exiguam messem fuisse primitiae oblatae indicant, δράγματα frugum scil. et coronae ex stipula.

94. Viator Nymphis donum ponit. – v. 2. ποιμενικά, ποιμένων ἔργα. – v. 3. ταῦτα. loca circumjacentia, κόσμια, venusta illa, μυρία (larga undarum copia) τεγγόμενα ἐν (de praepositione vid. ad nr. 60, 2.) ὕδασιν ὑμέων i. e. ὑμετέροις. – v. 5. ὁδοιπόρος, ἐν ὁδοιπορίᾳ γινόμενος. – v. 6. κέρας, poculum ex cornu bovis aut capreae, Athen. XI. p. 476.

95. Nemesios signum explicatur. In Mesomedis Hymno eadem dea v. 3. dicitur κοῦφα φρυάγματα θνατῶν ἐπέχειν ἀδάμαντι χαλινῷ. et ib. v. 11. ὑπὸ πῆχυν ἀεὶ βίοτον μετρεῖς. vid. Creuzer Symbol. T. I. p. 134. s. – v. 2. ἀχάλινα λέγειν. ἀχαλίνων στομάτων ἀνόμου τ' ἀφροσύνας τὸ τέλος δυστυχία. Eurip. Bacch. 885.

96. ΑΛΛΟ.

Ἡ Νέμεσις πῆχυν κατέχω· τίνος οὕνεκα; λέξεις.
πᾶσι παραγγέλλω, μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον.

97. ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

εἰς τὴν Ἀθηναίων Νέμεσιν.

Μήδοις ἐλπισθεῖσα τροπαιοφόρος λίθος εἶναι,
ἠλλάχθην μορφὴν καίριον εἰς Νέμεσιν,
ἔνδικος ἱδρυνθεῖσα θεὰ Ῥαμνοῦντος ἐπ' ὄχθαις,
νίκης καὶ σοφίης Ἀτθίδι μαρτύριον.

98. ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ.

εἰς τὸ αὐτό.

Χιονέην με λίθον παλιναυξέος ἐκ περιωπῆς
λαοτύπος τμήξας πετροτόμοις ἀκίσι
Μῆδος ἐποντοπόρευσεν, ὅπως ἀνδρείκελα τεύξῃ,
τῆς κατ' Ἀθηναίων σύμβολα καμμονίης.
ὡς δὲ δαϊζομένοις Μαραθὼν ἀντέκτυπε Πέρσαις,
καὶ νέες ὑγροπόρουν χεύμασιν αἱμαλέοις,
ἔξεσαν Ἀδρήστειαν ἀριστώδινες Ἀθῆναι,
δαίμον' ὑπερφιάλοις ἀντίπαλον μερόπων.

96. In eandem. - v. 2. *μηδέν, λέξης καὶ ποιήσης* sc. Vulgare proverbium: *μηδὲν ἄγαν.*

97. In deam Rhamnusiam, factam, ut fertur, ex marmore, quod Persae secum advexerant, ut tropaeum de Atheniensibus fieret. Pausan. I. 33. p. 81. in hac re Nemesios iram agnoscit.- v. 4. *σοφίης, τῆς τέχνης*, fortasse etiam respectu habito ad usum ingeniosum, quem Athenienses de illo marmore fecerant.

98. v. 1. *παλιναυξ.* marmoris fodinam intellige, in qua saxa succrescere (*πάλιν αὔξεσθαι*) existimantur. - v. 2. Junge *λαοτύπος Μῆδος.* - *ἀνδρείκελα* h. l. non statuam, ut vulgo, sed monumentum simpliciter, tropaeum scilicet, significat. - v. 4. *καμμονίης, νίκης.* - v. 5. *Μαρ. ἀντέκτυπε.* loquitur poeta de campo Marathonio, aut de Marathone heroe ibi culto, tamquam de Jove, hostes *ἀντίῳ κτύπῳ* terrente, simul cogitans de *κτύπῳ κομπασμάτων*, quo Persae Nemesios in se iram concitaverant. - v. 6. *ὑγροπόρουν.* quum naves per undas Persico sanguine tinctas vela facerent. - v. 7. In rebus praeter spem prospere fluentibus Adrasteam venerabantur (*προσεκύνουν*) homines. Eadem cum Nemesi ap. Suidam: *Ἀδράστεια αὐτῷ Νέμεσις τιμωρὸς ὑπερόγκων καὶ ἀχαλίνων λόγων ἠκολούθησεν.*

ἀντιταλαντεύω τὰς ἐλπίδας· εἰμὶ δὲ καὶ νῦν
Νίκη Ἐρεχθείδαις, Ἀσσυρίοις Νέμεσις.

99. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

εἰς ἄγαλμα τοῦ Καιροῦ.

α. Τίς, πόθεν ὁ πλάστης; β. Σικυώνιος. α. Οὔνομα δὴ τίς;
β. Λύσιππος. α. σὺ δὲ τίς; β. Καιρὸς ὁ πανδαμάτωρ.
α. Τίπτε δ' ἐπ' ἄκρα βέβηκας; β. ἀεὶ τροχάω. α. τί δὲ ταρσοὺς
ποσσὶν ἔχεις διφυεῖς; β. ἵπταμ' ὑπηνέμιος.
α. χειρὶ δὲ δεξιτερῇ τί φέρεις ξυρόν; β. ἀνδράσι δεῖγμα,
ὡς ἀκμῆς πάσης ὀξύτερος τελέθω.
α. ἡ δὲ κόμη, τί κατ' ὄψιν; β. ὑπαντιάσαντι λαβέσθαι,
νὴ Δία. α. τἀξόπιθεν δ' ἐς τί φαλακρὰ πέλει;
β. τὸν γὰρ ἅπαξ πτηνοῖσι παραθρέξαντά με ποσσίν,
οὔτις ἔθ' ἱμείρων δράξεται ἐξόπιθεν.
α. τοὔνεχ' ὁ τεχνίτης σε διέπλασεν; β. εἵνεκεν ὑμέων,
ξεῖνε, καὶ ἐν προθύροις θῆκε διδασκαλίην.

* * *

Plurimum huc faciunt versus Antimachi in ejus Reliqq. p. 71. Strabo XIII. p. 588. Vid. Visconti Mus. Pio-Clem. T. II. p. 25. – v. 9. τὰς ἐλπίδας. spes modum excedentes. Observanda in hoc epigr. oratio sequioris aevi, in verbis compositis et a vulgari significatione recedentibus exsultans.

99. Hanc Lysippi statuam descriptam dedit Callistratus c. 6. ubi vid. Welcker. p. 698. s. et Himer. Ecl. 14. p. 240. s. – v. 3. ἐπ' ἄκρα, summis pedum digitis nixus. Cursor ἐπ' ἀκροτάτῳ πνεύματι θεὶς ὄνυχα in Append. ex Plan. nr. 54. οἱ μὲν ἐπ' ἄκρων πορεύονται δακτύλων, οἱ δὲ ἐπτήχασιν. Liban. Tom. IV. p. 162. – v. 4. ὑπηνέμιος. daemonem describit Dio Chr. Or. IV. p. 178. πτερωτόν τε καὶ ὑπηνέμιον – ἅμα τοῖς πνεύμασι φερόμενον. Themist. Or. 18. p. 220. B. – v. 6. ἀκμῆς ὀξύτερος. cogitandum de locutione ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, de rebus a temporis momento (ἀπὸ τοῦ καιροῦ) pendentibus. Vid. c. III. nr. 13. – v. 7. λαβέσθαι. infinitivus caussam indicans, per ὥστε explicandus. – v. 11. τοὔνεχ' τοῦ (τίνος) ἕνεκα. – v. 12. ἐν προθύροις. in templi vestibulo. διδασκαλίην, διδασκαλίας ἕνεκα.

ΕΠΙΜΕΤΡΟΝ ΑΝΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ ΤΙΝΩΝ.

100. ΗΡΙΝΝΗΣ.

Δέξ' ἀταλᾶν χειρῶν τάδε γράμματα, λῷστε Προμαθεῦ·
ἐντὶ καὶ ἄνθρωποι τὶν ὁμαλοὶ σοφίαν.
ταύταν γοῦν ἐτύμως τὰν παρθένον ὅςτις ἔγραψεν,
αἴκ' αὐδὰν ποτέθηκ', ἧς κ'. Ἀγαθαρχὶς ὅλα.

101. ΕΥΦΟΡΙΩΝΟΣ.

Πρώτας ὁππότ' ἔπεξε καλὰς Εὔδοξος ἐθείρας,
Φοίβῳ παιδείην ὤπασεν ἀγλαΐην.
ἀντὶ δέ οἱ πλοκαμῖδος, Ἑκηβόλε, κάλλος ἐπείη
ὠχαρνῆθεν ἀεὶ κισσὸς ἀεξόμενος.

102. ΓΑΙΤΟΥΛΙΚΟΥ.

Λάζεο, τιμήεσσα Κυθηριάς, ὑμνοπόλοιο
λιτὰ τάδ' ἐκ λιτοῦ δῶρα Λεωνίδεω·

CII. 2. *ΑΙΨΑ τάδ' ἐκ κλυτοῦ*. Pal. ubi *αἶψα* in sensum, *κλυτοῦ* in metrum peccat. Utrumque paucis litteris mutatis emendavi.

100. Tabula picta Prometheo dicata. - v. 1. *γράμματα*, *γραφήν*. - v. 2. *ἐντί*, *εἰσί*. - *τίν*, *σοί*. brevis syllaba produci posse videtur vi arsios. *σοφίαν*, *τέχνην*. Vid. ad nr. 97. viva et spirantia fingere existimabatur Prometheus. Pal. IX. 724. *ἢ ῥ' ὁ Προμηθεὺς Οὐχὶ μόνος, πλάττεις ἔμπνοα καὶ σύ, Μύρων*. - v. 3. *ἐτύμως*, *ἐναργῶς*. - v. 4. *αἴκ'* - *ἧς* (Dorice pro *εἶχεν ἦν*). geminatum *κέν* ex usu Homerico. Il. ε. 273. *εἰ τούτω κε λάβοιμεν, ἀροίμεθά κε κλέος ἐσθλόν*. Pal. XIV. 81. *Ζεὺς γάρ κ' ἔθηκε νῆσον, εἴ κ' ἐβούλετο*.

101. Comas Apollini ponit puer. Sic infra nr. 111. Pal. VI. 278. et 155. Frequenter etiam fluminibus comarum primitiae dedicabantur. Il. ψ. 142. Aeschyl. Choeph. v. 6. - v. 4. *ὠχαρνῆθεν*. hedera, quae Acharnis primum pullulasse fertur (Pausan. I. 31. p. 78), cum poesi conjuncta. Cf. infra c. IV. nr. 66. ib. nr. 57. Hinc hedera doctarum praemia frontium ap. Horatium; et ap. Virgil. VII. Ecl. 25. Pastores, hedera crescentem ornate poetam. Unde apparet, Eudoxum ad poeticae laudem adspirasse, coronamque hederaceam, quae ejus verticem pro coma deposita ornaret. *κάλλος*, *κόσμος*.

102. Leonidas, morbo liberatus, exigua, ut pauper, Veneri dicat munera. Cf. Pal. VI. 300. - v. 1. *Κυθηριάς*. *Οὐρανίη Κυ-*

πεντάδα τὴν σταφυλῆς εὐρώγεα, καὶ μελιηδὲς
πρώϊον εὐφύλλων σῦκον ἀπ' ἀκρεμόνων.
καὶ ταύτην ἀπέτηλον ἁλινήκτειραν ἐλαίην,
καὶ φαιστῶν ὀλίγων δράγμα πενιχραλέον,
καὶ σταγόνα σπονδῖτιν, ἀεὶ θυέεσσιν ὀπηδόν,
τὴν κύλικος βαιῷ πυθμένι κευθομένην.
εἰ δ', ὥς μευ βαρύγυιον ἀπώσαο νοῦσον, ἐλάσσεις
καὶ πενίην, δώσει πιαλέον χίμαρον.

103. ΑΡΧΙΟΥ.

Σάνδαλα ταῦτα Βίτιννα· πολυπλάγκτου δὲ Φιλαινὶς
πορφύρεον χαίτας ῥύτορα κεκρύφαλον·
ξανθὰ δ' Ἀντίκλεια νόθον κεύθουσαν ἄημα
ῥιπίδα, τὰν μαλερὸν θάλπος ἀμυνομέναν·
λεπτὸν δ' Ἡράκλεια τόδε προκάλυμμα προσώπου
τευχθέν, ἀραχναίης εἴκελον ἀρπεδόσιν·

mus. Facile + et τ permutantur. – v. 6. δράγμα est quantum manu capi potest; quod vide an placentis conveniat; nam ὀλίγων est pro μικρῶν. malim ἄγμα i. e. κλάσμα, aut θραῦσμα. exiguum parvae placentae frustum. – v. 9. 10. vix tolerabilis transitus a persona prima ὥς μευ ad tertiam δώσει. 'θύσω malebat Br. Fortasse ὥς οἱ. quod probabilius, quia non suo, sed Leonidae nomine precatur poeta.

CIII. 1. πολύπλαγκτον. Pal. quod cum ῥύτορα conjunctum sensu caret. Coma autem recte dicitur πλάζεσθαι. vagi crines puris in frontibus errant. Propert. II. 18, 9.

θηριάς. Pal. VI. 206. – v. 5. ἁλινήκτειραν: τὴν ἐν ἁλὶ νηχομένην. ut ἁλινηχέα κώπην. Pal. VI. 5. In ἁλι producitur ι fortasse ob duplicatam litteram ν. Cf. Spitzner prosod. Abh. §.9. a. Condiebantur olivae in muria, unde ἁλμάδες et κολυμβάδες. Athen. II. p. 56. B. C. – v. 7. σταγόνα. vini ad libationem guttam. – v. 9. memorabile duplex Veneris munus, a morbo liberandi et paupertatis levandae. Sed Venerem domesticum puta Leonidae fuisse numen, ad quod sua referebat omnia. Sic in simili um donorum enumeratione Phanias Plan. VI. 299. τοῖσιν ἄδοι καὶ Κύπρις, ἐμὰ θεός.

103. Quinque filiae Aristotelis Veneri munera offerunt. – v. 3. νόθον ἄημα. facticius flabelli ventus vero opponitur, ut νόθον κάλλος fucatorum genuinae pulchritudini. Saepe apud seriores νόθα vocantur, quae speciem veri habent; ut conchae σὰρξ νόθη. Pal. IX. 86. piri silvestris poma νόθη ἀπώρα. ib. IX. 4. – v. 6. ἀρπεδόσιν, νήμασι,

ἁ δὲ καλὸν σπείραμα περισφυρίοιο δράκοντος
οὔνομ' Ἀριστοτέλεω πατρὸς ἐνεγκαμένα·
ἅλικες ἀγλαὰ δῶρα, γαμοστόλε, σοὶ τάδε, Κύπρι,
ὤπασαν, αἱ γυάλων Ναυκράτιδος ναίεται.

104. ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ.

Νῆά σοι, ὦ πόντου βασιλεῦ καὶ κοίρανε γαίης,
ἀντίθεμαι Κράντας, μηκέτι τεγγομένην
νῆα, πολυπλανέων ἀνέμων πτερόν, ἧς ἔπι δειλὸς
πολλάκις ᾠϊσάμην εἰςελάαν Ἀΐδῃ·
πάντα δ' ἀπειπάμενος, φόβον, ἐλπίδα, πόντον, ἀέλλας,
πιστὸν ὑπὲρ γαίης ἴχνιον ἡδρασάμην.

105. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Καρπαθίην ὅτε νυκτὸς ἅλα στρέψαντος ἀήτου
λαίλαπι Βορραίῃ κλασθὲν ἐςεῖδε κέρας,
εὔξατο, κῆρα φυγών, Βοιώτιε, σοί με, Κάβειρε
δέσποτα, χειμερίης ἄνθεμα ναυτιλίης,
ἀρτήσειν ἁγίοις τόδε λώπιον ἐν προπυλαίοι
Διογένης· ἀλέκοις δ' ἀνέρι καὶ πενίην.

πλοκῇ. – v. 7. δράκοντες, ἐπικάρπιοι ὄφεις, circuli in brachiis et cruribus ob serpentum similitudinem. Hesych. ὄφεις, τὰ δρακοντώδη ψέλλια. Huic vocabulo accommodatum σπείραμα. – v. 8. οὔνομ' Ἀρ. vocabatur itaque Ἀριστοτέλεια. – v. 10. γυάλων. Pal. VII. 43. ἐν γυάλοισι Πιερίας.

104. Nauta, itineribus finitis, Neptuno navem dedicat. – v. 1. πόντου καὶ γαίης. Orphei H. in Neptun. XVI. 8. κύμασι τερπόμενος – ἕδρανα γῆς σώζοις. – v. 3. πτερόν. alitem, ventis actam. Od. η. 36. τῶν νέες ὠκεῖαι, ὡςεὶ πτερόν. – v. 4. εἰςελάαν ἀΐδῃ. pro εἰς ἀΐδην. Homer. Il. γ. 441. φιλότητι τραπείομεν, i. e. εἰς φιλότητα. Sophocl. Fragm. Ἀφροδίτη εἰςέρχεται μὲν ἰχθύων πλωτῷ γένει.

105. Nauta ex tempestate servatus vestem Cabiro ex voto ponit, ut Horat. 1. Od. 5, 13. ex amoris procella elapsus uvida Neptuno vestimenta suspendit. Vestis loquitur. – v. 1. Junge: Διογένης ὅτε, ἀήτου στρ. ἅλα, νυκτός, noctu, ἐςεῖδε κέρας, antennam, κλασθέν, εὔξατό με ἀναθήσειν. – v. 3. Βοιώτιε Κάβειρε. de Cabiris, magnis numinibus, quorum ope qui mysteriis eorum initiati sunt, e fluctibus servantur, vid. Gruber myth. Wörterb. T. 3. Schelling über die Samothr. Götter. Welckerus Aeschyl. Trilogie. Huc imprimis facit, quod in Boeotia Cabirorum mysteria cum myste-

106. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Ἁ μάτηρ ζωὸν τὸν Μίκυθον, οἷα πενιχρά,
Βάκχῳ δωρεῖται, ῥωπικὰ γραψαμένα.
Βάκχε, σὺ δ' ὑψώῃς τὸν Μίκυθον· εἰ δὲ τὸ δῶρον
ῥωπικόν, ἃ λιτὰ ταῦτα φέρει πενία.

107. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οἱ τρισσοί τοι ταῦτα τὰ δίκτυα θῆκαν ὅμαιμοι,
ἀγρότα Πάν, ἄλλης ἄλλος ἀπ' ἀγρεσίης.
ὧν ἀπὸ μὲν πτανῶν Πίγρης τάδε· ταῦτα δὲ Δᾶμις,
τετραπόδων· Κλείτωρ δ' ὁ τρίτος, εἰναλίων.
ἀνθ' ὧν τῷ μὲν πέμπε δι' ἠέρος εὔστοχον ἄγρην·
τῷ δέ, διὰ δρυμῶν· τῷ δέ, δι' ἠιόνων.

108. ΡΙΑΝΟΥ.

Τὸ ῥόπαλον τῷ Πανὶ καὶ ἰοβόλον Πολύαινος
τόξον, καὶ κάπρου τούςδε καθᾶψε πόδας,
καὶ ταύταν γωρυτόν, ἐπαυχένιόν τε κυνάγχαν
θῆκεν ὀρειάρχᾳ δῶρα συαγρεσίης.
ἀλλ', ὦ Πὰν σκοπίῆτα, καὶ εἰς ὀπίσω Πολύαινον
εὔαγρον πέμποις υἱέα Σιμύλεω.

109. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Τοῦτο χιμαιροβάτα Τελέσων αἰγώνυχι Πανὶ
τὸ σκύλος ἀγρείης τεῖνε κατὰ πλατάνου,

riis Cereris (*Δήμητρος Καβειρίας*) conjuncta erant. Pausan. IX. 25. Cf. Pal. VI. 301. et Creuzeri Symbolik. T. II. p. 349. s.

106. Mater filium Micythum (a *μικκός*) Baccho servum, *ἱερόδουλον*, dicat deoque commendat, idque in signi aut tabulae pictae locum, qualia opulentiores dicabant. Hinc *ζωὸν* pro *αὐτόν*, et *ῥωπικὰ γραψ.* verbis a tabula, mediocri arte picta, translatis ad puerum rudem adhuc et parum excultum. De genere *ῥωπικῷ* consulendus imprimis Welcker. ad Philostr. Imagg. p. 396. – v. 3, *ὑψώῃς.* facete hoc verbum accommodatum nomini *Μίκυθος.*

107. Tres fratres Pani suae quisque artis instrumenta offerunt. – v. 3. *ὧν* refer ad *ὅμαιμοι.* horum fratrum unus Pigres. Ad rem cf. supra nr. 64 et 65.

108. Venatoris donarium Pani *ὀρειάρχῃ* oblatum. *Πὰν ὀρειώτης* Pal. IX. 824.

109. Item. – v. 1. *χιμαιροβάτης*, capri epitheton ad Pana, capris natura et lascivia simillimum,

καὶ τὰν ῥαιβόκρανον εὔστροφθυγγα κορύναν,
ἃ πάρος αἱμωποὺς ἐστυφέλιξε λύκους,
γαυλούς τε γλαγοπῆγας, ἀγωγαῖόν τε κυνάγχαν,
καὶ τὰν εὐρίνων λαιμοπέδαν σκυλάκων.

110. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εὐκαμπὲς ἄγκιστρον, καὶ δούρατα δουλιχόεντα,
χὠρμειὴν, καὶ τὰς ἰχθυδόκους σπυρίδας,
καὶ τοῦτον νηκτοῖσιν ἐπ' ἰχθύσι τεχνασθέντα
κύρτον, ἁλιπλάγκτων εὕρεμα δικτυβόλων,
τρηχύν τε τριόδοντα, Ποσειδαώνιον ἔγχος,
καὶ τοὺς ἐξ ἀκάτων διχθαδίους ἐρέτας,
ὁ γριπεὺς Διόφαντος ἀνάκτορι θήκατο τέχνας,
ὡς θέμις, ἀρχαίας λείψανα τεχνοσύνας.

111. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛ.

Ὥριον ἀνθήσαντας ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους
κειράμενος, γενύων ἄρσενας ἀγγελίας,
Φοίβῳ θῆκε Λύκων πρῶτον γέρας· εὔξατο δ' οὕτως
καὶ πολιὴν λευκῶν κεῖραι ἀπὸ κροτάφων.

CIX. 4. ἃ πάρος. Pal. ᾇ editt. vett. Plan. quod fortasse praeferendum. In fine epigr. distichon omissum esse suspicor, quod preces contineret. Cf. Pal. VI. 106.

CX. 1. Correptio mediae in εὐκαμπές vix tolerabilis. γαμψόν τ' ἄγκιστρον corr. Herm. ἄγκιστρ' εὐκαμπῆ Blomfield. Lenius quid requiro.

translatum. αἰγιβάτης idem Pal. XII. 128. ποιμέσιν αἰγοβάταις. Ib. XII. 41. αἰγιβάτης τράγος. Pal. VI. 99.

110. Piscator Pani, τέχνης ἀνάκτορι, artis suae instrumenta dicat. Cf. supra nr. 64 et 107. Illam artem Pan acceperat a patre Mercurio. Oppian. Hal. III. 15. Fortasse etiam ipsum Mercurium intelligas, ut Pal. VI. 5. – v. 1. εὐκαμπές. Oppi. Hal. III. 128. ἀγκίστροιο τυπεὶς εὐκαμπέος αἰχμῇ. Sed vid. var. lect. – v. 5. de Ποσειδαωνίῳ ἔγχει vid. Boettiger. in Amalth. T. 2. p. 302. ss. – v. 6. ἐρέτας. remiges pro remis, ut Pal. VI. 211. τριχῶν σαγηνευτῆρ pro σαγήνη. – v. 8. ἀρχαίας, quam diu exercuit.

111. Puer Apollini comae primitias offert. Vid. supra nr: 101. – v. 1. ἀνθήσαντας. Od. λ. 319. de Aloëi filiis, qui perierunt πρίν σφωϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους Ἀνθῆσαι, πυκάσαι τε γένυς εὐανθέϊ λάχνῃ. – v. 2. ἄρσενας. γενύων ἠϊθέους ἕλικας. Pal. X. 19.

τοίην ἀλλ᾽· ἐπίνευε· τίθει δέ μιν, ὡς πρό γε τοῖον,
ὥς αὖτις πολιῷ γήραϊ νιφόμενον.

112. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Λαβροσύνᾳ τάδε δῶρα, φιλευλείχῳ τε Λαφυγμῷ
θήκατο Δειδόζου Δωριέως κεφαλά,
τὼς Λαρισσαίως κυτογάστορας ἑψητῆρας,
καὶ χύτρως, καὶ τὰν εὐρυχαδῆ κύλικα,
καὶ τὰν εὐχάλκωτον ἐΰγναμπτόν τε κρεάγραν,
καὶ κνῆστιν, καὶ τὰν ἐτνοδόνον τορύναν.
Λαβροσύνα, σὺ δὲ ταῦτα κακοῦ κακὰ δωρητῆρος
δεξαμένα νεύσαις μή ποκα σωφροσύναν.

113. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔ.

Ἁρπαλίων ὁ πρέσβυς, ὁ πᾶς ῥυτίς, οὑπιλινευτής,
τόνδε παρ᾽ Ἡρακλεῖ θῆκέ με τὸν σιβύνην,
ἐκ πολλοῦ πλειῶνος ἐπεὶ βάρος οὐκέτι χεῖρες
ἔσθενον, εἰς κεφαλὴν δ᾽ ἤλυθε λευκοτέρην.

114. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Δέρμα καὶ ὀργυιαῖα κέρα βοὸς ἐκ βασιλῆος
Ἀμφιτρυωνιάδᾳ κείμεθ᾽ ἀνὰ πρόπυλον,

– v. 5. in simili dedicatione Pal. VI. 242. δαίμονες – τῶνδ᾽ ἀπ᾽ ἰούλων Εὐκλείδην πολιῆς ἄχρις ἄγοιτε τριχός. – ὥς πρό γε τοῖον, οἷος νῦν ἐστιν.

112. Helluonis preces ad deos gulositatis. – v. 1. Λαφυγμός. inter ludicra haec numina commemoratur ap. Aristoph. Nub. 52. De aliis ejusdem farinae diis allegoricis, Como praesertim et Ebrietate vid. Welcker. ad Philostr. Imagg. p. 211. s. Δειπνεύς, Ἀκρατοπότης, Μάττων et Κέρδων commemorantur ap. Athen. II. p. 39. c. d. – v. 3. Λαρισσ. plures fuerunt urbes Larissa appellatae; in harum una ollarum fictilium fabrica fuisse videtur paulo clarior. – v. 8. σωφροσύναν. ne unquam ad frugem perveniat, tribue. Facete de homine, qui beatam vitam gula et ventre metiebatur unice.

113. Senex piscator, πᾶς ῥυτίς i. e. μάλα ῥυσός, jaculum s. tridentem, quem prae senectute (ἐκ πολλοῦ πλειῶνος, διὰ τὸ γῆρας) fortiter mittere non amplius valebat, Herculi ponit. Junge: ἐπεὶ χεῖρες οὐκέτι ἔσθενον βάρος, verbo σθένειν cum accusativo juncto, ut alia quoque verba neutra; supple, ὥστε φέρειν.

114. Rex Macedoniae, Philippus, Demetrii, ut videtur,

τεσσαρακαιδεκάδωρα, τὸν αὐχήεντα Φιλίππῳ
ἀντόμενον., κατὰ γᾶς ἤλασε δεινὸς ἄκων,
βούβοτον Ὀρβηλοῖο παρὰ σφυρόν· ἁ πολύολβος
Ἠμαθία τοίῳ κραίνεται ἀγεμόνι.

115. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ῥοιὴν ξανθοχίτωνα, γεραιόφλοιά τε σῦκα,
καὶ ῥοδέας σταφυλῆς ὠμὸν ἀποσπάδιον,
μῆλόν θ' ἡδύπνουν λεπτῇ πεποκωμένον ἄχνῃ,
καὶ κάρυον χλωρῶν ἐκφανὲς ἐκ λεπίδων,
καὶ σίκυον χνοάοντα, τὸν ἐν φύλλοις πεδοκοίτην,
καὶ πέρκην ἤδη χρυσοχίτων' ἐλάην,
σοί, φιλοδῖτα Πρίηπε, φυτοσκάφος ἄνθετο Λάμων,
δένδρεσι καὶ γυίοις εὐξάμενος θαλέθειν.

116. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἀλκιμένης ὁ πενιχρὸς ἐπὶ σμικρῷ τινι κήπῳ
τοῦ φιλοκαρποφόρου γευσάμενος θέρεος,
ἰσχάδα καὶ μῆλον καὶ ὕδωρ γέρα Πανὶ κομίζων,
εἶπε· σύ μοι βιότου τῶν ἀγαθῶν ταμίας·
ὧν τὰ μὲν ἐκ κήποιο, τὰ δ' ὑμετέρης ἀπὸ πέτρης
δέξο, καὶ ἀντιδιδοὺς δὸς πλέον ὧν ἔλαβες.

117. ΕΡΥΚΙΟΥ.

Τοῦτο Σάων τὸ δίπαχυ κόλον κέρας οὐμβρακιώτας
βουμολγὸς ταύρου κλάσσεν ἀτιμαγέλου,

filius, tauri in Orbelo, Thraciae monte, caesi exuvias Herculi, generis sui auctori, dedicat. Nobiles feri Paconiae tauri, *ὧν τὰ κέρεα ὑπερμεγάθεά ἐστιν.* Herodot. VII. 126. Cf. ad cap. X. nr. 5. – *αὐχήεντα* refer ad confidentiam, qua ferox bestia regem petebat. Ceterum vulgaris oratio tulisset: *ὃν Φίλιππος, ἀντόμενον αὐτῷ, ἤλασε (κατέβαλε) δεινῷ ἄκοντι.*

115. Hortulanus annis provectior Priapo poma offert cum precibus. – v. 8. Deum rogans, ut et arboribus et ipsi hortulano vigorem tribuat. *γυίοις.* Pal. VII. 421. *κεῖνος μὲν τριγέρων· σοὶ δὲ τέθηλε μέλη.*

116. Hortulanus pro tenui conditione Pani, in rupe collocato, offert munera exigua, etiam aquam ex rupe ortam. – v. 2. *γευσάμενος.* est in hoc verbo exiguae copiae significatio, ut in gustare saepissime.

117. Bubulcus tauri ferocientis cornu, quod clava fregerat,

ὁππότε μιν κηρούς τε κατὰ λασίους τε χαράδρας
 ἐξ ὀρέων ποταμοῦ φράσσατ' ἐπ' αἰόνι,
ψυχόμενον χηλάς τε καὶ ἰξύας· αὐτὰρ ὁ βούτεω
 ἀντίος ἐκ πλαγίων ἦλθ'· ὁ δὲ ῥοπάλῳ
γυρὸν ἀπεκράνιξε βοὸς κέρας, ἐκ δέ μιν αὐτᾶς
 ἀχράδος εὐμύκῳ πᾶξε παρὰ κλισίᾳ.

118. ΑΔΗΛΟΝ.

Τιμαρέτα πρὸ γάμοιο τὰ τύμπανα, τήν τ' ἐρατεινὴν
 σφαῖραν, τόν τε κόμας ῥύτορα κεκρύφαλον,
τάς τε κόρας, Λιμνᾶτι, κόρα κόρα, ὡς ἐπιεικές,
 ἄνθετο, καὶ τὰ κορᾶν ἐνδύματ', Ἀρτέμιδι.
Λατῴα, τὺ δὲ παιδὸς ὑπὲρ χέρα Τιμαρετείας
 θηκαμένα, σώζοις τὰν ὁσίαν ὁσίως.

119. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ὦ ξυρὸν οὐράνιον, ξυρὸν ὄλβιον, ᾧ πλοκαμῖδας
 κειραμένη πλεκτάς, ἄνθετο Παμφίλιον,
οὔ σέ τις ἀνθρώπων χαλκεύσατο· πὰρ δὲ καμίνῳ
 Ἡφαίστου, χρυσέην σφῦραν ἀειραμένη

arbori affigit. Cornu illud κόλον, κηρόν, et ipse taurus, eo privatus, κόλος. – v. 5. ὅ. οὗτος, ὁ ταῦρος, qui grege relicto in fluvio, per confragosa ruenti, (junge ἐπ' αἰόνι ποταμοῦ ἐξ ὀρέων) frigus captabat. – v. 6. ἐκ πλαγίων. ut aper Od. τ. 451. [illegible] λικριφὶς ἀΐξας. i. e. πλαγίως. Bubulcus irruentem clava exceperat, ut Hercules Acheloum, κέρας θάτερον τῷ ῥοπάλῳ τῶν κροτάφων ἐκπρεμνίζει. Philostr. Jun. IV. p. 117, 15. – v. 7. αὐτᾶς pro ταύτης.

118. Puella, nuptiis propinqua, crepundia sua Dianae Λιμνάτιδι (a Λίμναις Athenarum, aut ab alio hujus nominis loco in Laconia) ponens, Deae sibi favorem expetit. Erant illa τύμπανα (il tamburino), quibus puellae saltationem moderabantur; σφαῖρα. Od. ζ. 100. fascia comae religandae. Pal. VI. 207. πορφύρεον χαίτας ῥύτορα. ib. nr. 205. κόμας σφιγκτῆρ; κόραι. denique, pupae, una cum puparum vestimentis. Praeivit Sappho ap. Athen. X. p. 410. E. χειρόμακτρα δὲ πλαγγόνων πορφυρᾶ – μὴ ἀτιμάσῃς ἃ πέμψα Σαπφὼ κορείας δῶρα τίμια.

119. Novaculam, quam formosa mulier post comam detonsam Isidi, ut videtur, dedicaverat, poeta felicem praedicat, eamque non mortalium, sed ipsius Gratiae manibus (Vulcani conjugis. Il. σ. 382.) factam esse ait.

ἡ λιπαροκρήδεμνος, ἵν' εἴπωμεν καθ' Ὅμηρον,
χερσί σε ταῖς ἰδίαις ἐξεπόνησε Χάρις.

120. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀντὶ βοός, χρυσέου τ' ἀναθήματος Ἴσιδι τούσδε
θήκατο τοὺς λιπαροὺς Παμφίλιον πλοκάμους·
ἡ δὲ θεὸς τούτοις γάνυται πλέον, ἤπερ Ἀπόλλων
χρυσῷ, ὃν ἐκ Λυδῶν Κροῖσος ἔπεμψε θεῷ.

121. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ἡ σοβαρὸν γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἡ τὸν ἐραστῶν
ἑσμὸν ἐνὶ προθύροις Λαῒς ἔχουσα νέων,
τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον· ἐπεὶ τοίη μὲν ὁρᾶσθαι
οὐκ ἐθέλω· οἵη δ' ἦν πάρος οὐ δύναμαι.

122. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΤΟΥ Α. Υ. Α.

Κάλλος μέν, Κυθέρεια, χαρίζεαι· ἀλλὰ μαραίνει
ὁ χρόνος ἑρπύζων σήν, βασίλεια, χάριν.
δῶρον δ' ὑμετέροιο παραπταμένου με, Κυθήρη,
δέχνυσο καὶ δῶρον, πότνια, μαρτυρίην.

120. Pamphilium comam Isidi, ut vulgo Dianae fiebat, dedicat, idque donum quavis victima pretiosissimisque muneribus gratius. Horat. II. Od. 12, 21. num tu Mygdoniae opes Permutare velis crine Licymniae. – v. 4. auri munera a Croeso Delphos missa, satis nota ex Herodoto.

121. Lais, ad cujus jacuit Graecia tota fores. Propert. II. 5. 1. anus facta Veneri speculum dedicat. De senectute ingruente Ovid. med. fac. 47. tempus erit, quo vos speculum vidisse pigebit. – v. 3. *τοίη, οἵα νῦν εἰμι, γραῦς γενομένη.*

122. Item. – v. 1. *μαραίνει.* formam, munus Deae, populatur aetas. – v. 3. *ὑμετέρου, τοῦ σοῦ.* frequens hic pronominis apud seriores usus. – v. 3. *παραπταμένου. αἶψα γάρ, ὥστε νόημα, παρέρχεται ἀγλαὸς ὥρα.* Theogn. 985.

CAPUT II.
ΕΙΣ ΗΡΩΑΣ ΚΑΙ ΗΡΩΙΝΑΣ.

1. ΓΑΛΛΟΥ.

Οὗτος ὁ πρὶν μακάρεσσι συνέστιος, οὗτος ὁ νηδὺν
πολλάκι νεκταρέου πλησάμενος πόματος,
νῦν λιβάδος θνητῆς ἱμείρεται. ἡ φθονερὴ δὲ
κρᾶσις ἀεὶ χείλευς ἐστὶ ταπεινοτέρη.
πῖνε, λέγει τὸ τόρευμα, καὶ ὄργια μάνθανε σιγῆς·
οἱ γλώσσῃ προπετεῖς ταῦτα κολαζόμεθα.

2. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Τανταλὶς ἅδε ποχ᾽ ἅδε, δὶς ἑπτάκι τέκνα τεκοῦσα
γαστρὶ μιῇ, Φοίβῳ θῦμα καὶ Ἀρτέμιδι.
κούρα γὰρ προὔπεμψε κόραις φόνον, ἄρσεσι δ᾽ ἄρσην·
δισσοὶ γὰρ δισσὰς ἔκτανον ἑβδομάδας.
ἁ δὲ τόσας ἀγέλας μάτηρ πάρος, ἁ πάρος εὔπαις,
οὐδ᾽ ἐφ᾽ ἑνὶ τλάμων λείπετο γηροκόμῳ·

1. De Tantalo scypho insculpto, pro manubrio fortasse, ita ut capite super labra scyphi prominerct, sic quoque ad perpetuam sitim damnatus. – v. 1. *συνέστιος.* de eodem Eurip. Or. 8. *θεοῖς ἄνθρωπος ὢν Κοινῆς τραπέζης ἀξίωμ᾽ ἔχων ἴσον, Ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν.* – v. 5. *ὄργια σιγῆς.* res sancta silentium, ad quod imprimis initiati (quasi ad deorum arcana admissi) adstricti erant. Hinc Horat. III. Od. 2, 21. fidele silentium commendans, simul arcanae Cereris sacrum adjungit.

2. In Nioben ejusque liberos deorum ira interemtos. Illustris statuarum complexus ad hanc fabulam pertinentium. Vid. Propylaeen. II. 1. p. 48 – 91. Amalthea I. p. 273. ss. Welcker Zeitschr. I. p. 589. ss. et Niobes Histor. graecae sculpturae miraculum sc. Th. Piroli. – v. 1. *ἅδε ποχ᾽ ἅδε.* Tantali ecce filiam, illustrem illam veterem. Verba *τέκνα τεκοῦσα* pro uno verbo habenda, ut *τεκνογονοῦσα*; quae bis septies peperit. In numero liberorum Niobes non consentiunt veteres. – v. 6. *ἐφ᾽ ἑνί.* pro vulgari: *οὐδὲ εἷς αὐτῇ ἐλείφθη γηροκόμος.* Aelian. V. H. VI. 10. *κατελείφθη δὲ Περικλῆς ἐπὶ*

μάτηρ δ' οὐχ ὑπὸ παισὶν, ὅπερ θέμις, ἀλλ' ὑπὸ ματρὸς
παῖδες ἐς ἀλγεινοὺς πάντες ἄγοντο τάφους.
Τάνταλε, καὶ δὲ σὲ γλῶσσα διώλεσε, καὶ σέο κούραν·
χὰ μὲν ἐπετρώθη, σοὶ δ' ἔπι δεῖμα λίθος.

3. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ταντάλι παῖ, Νιόβα, κλῦθ' ἐμὰν φάτιν, ἄγγελον ἄτας·
δέξαι σῶν ἀχέων οἰκτροτάταν λαλιάν.
λῦε κόμας ἀνάδεσμον, ἰὼ, βαρυπενθέσι Φοίβου
γειναμένα τόξοις ἀρσενόπαιδα γόνον.
οὔ σοι παῖδές ἔτ' εἰσίν· ἀτὰρ τί τόδ' ἄλλο; τί λεύσσω;
αἶ, αἶ, πλημμυρεῖ παρθενικαῖσι φόνος.
ἁ μὲν γὰρ ματρὸς περὶ γούνασιν, ἁ δ' ἐνὶ κόλποις
κέκλιται, ἁ δ' ἐπὶ γᾶς, ἁ δ' ἐπιμαστίδιος·
ἄλλα δ' ἀντωπὸν θαμβεῖ βέλος· ἁ δ' ἐπ' ὀϊστοῖς
πτώσσει· τᾶς δ' ἔμπνουν ὄμμ' ἔτι φῶς ὁράᾳ.
ἁ δὲ λάλον στέρξασα πάλαι στόμα, νῦν ὑπὸ θάμβευς
μάτηρ σαρκοπαγὴς οἷα πέπηγε λίθος.

4. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἐκ ζωῆς με θεοὶ τεῦξαν λίθον· ἐκ δὲ λίθοιο
ζωὴν Πραξιτέλης ἔμπαλιν εἰργάσατο.

νόθοις. Vide de hoc usu praepositionis ἐπὶ Herm. ad Viger. p. 860. 397. – v. 9. καὶ δὲ σέ. hoc ordine Od. π. 418. καὶ δὲ σέ φασιν – μεθ' ὁμήλικας ἔμμεν ἄριστον. Pal. IX. 59. ἁ δὲ σὲ Κύπρις. – Niobe magniloquentiae poenas dedit, τῆς Λητοῦς εὐτεκνοτέρα εἰποῦσα ὑπάρχειν. Apollod. III. 5, 6. – v. 10. δεῖμα πέτρος. de saxo Tantali capiti imminente vid. Porson. ad Eurip. Or. 6.

3. Clades liberorum Niobes describitur. – v. 1. nuntium tibi finge ex Cithaerone venientem, ubi Phoebus pueros venantes occiderat. Apollod. III. 5, 6. sed dum matri tristem enarrat casum, puellae Dianae sagittis conficiuntur. – v. 3. λῦε. quod in luctu solemne. – v. 6. πλημμ. jam in puellas redundat caedes. – v. 11. Junge: ἁ δὲ μάτηρ σαρκοπαγὴς ὑπὸ θάμβευς. De Apolline Hyacinthi morte perculso Philostr. Imagg. I. 24. πεπηγέναι φήσεις αὐτόν· τοσοῦτον αὐτῷ τῆς ἐκπλήξεως ἐμπέπτωκεν. Theocr. Eid. II. 110. prae stupore ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἴσα.

4. Praxitelis Nioben cum liberis morientem commemorat Plin. XXXVI. 5. quam alii Scopae tribuebant. – v. 2. ζωήν, οἷον ἔμψυχον πλάττων αὐτήν...

5. ΓΑΙΤΟΥΛΙΚΟΥ.

Παῖδα πατὴρ Ἄλκων ὀλοῷ σφιγχθέντα δράκοντι
ἀθρήσας, δειλῇ τόξον ἔκαμψε χερί·
θηρὸς δ' οὐκ ἀφάμαρτε· διὰ στόματος γὰρ ὀϊστὸς
ἤϊξεν, τυτθοῦ βαιὸν ὕπερθε βρέφους.
παυσάμενος δὲ φόνοιο, παρὰ δρυῒ τῇδε φαρέτρην
σῆμα καὶ εὐτυχίης θῆκε καὶ εὐστοχίης.

6. ΑΔΗΛΟΝ.

Τίς τὸν Θρήϊκα τόνδε μονοκρήπιδα Λυκοῦργον
χάλκεον, Ἠδωνῶν ταγόν, ἀνεπλάσατο;
Βακχιακὸν παρὰ πρέμνον ἴδ' ὡς ἀγέρωχα μέμηνὼς
βριθὺν ὑπὲρ κεφαλᾶς ἀντέτακεν χάλυβα.
μανύει μορφὰ τὸ πάλαι θράσος· ἃ δ' ἀγέρωχος
λύσσα καὶ ἐν χαλκῷ κεῖνο τὸ πικρὸν ἔχει.

7. ΑΔΗΛΟΝ.

εἰς εἰκόνα Μηδείης.

Δεῦρ' ἴδε, καὶ θάμβησον ὑπ' ὀφρύσι κείμενον οἶκτον
καὶ θυμόν, βλεφάρων καὶ πυρόεσσαν ἴτυν,

5. Historia de Alcone, Phaleri, Argonautarum unius, patre; de quo Manilius V. 304. ille pater – qui serpentem super ora cubantem Infelix nati, somnumque animamque bibentem, Sustinuit misso petere ac prosternere telo. Cf. Valer. Flacc. I. 398. s. – v. 5. παυσ. φόνοιο. ab eo inde tempore, post tam felicem artis successum, arcu ad necem inferendam abuti noluit.

6. De Lycurgo, Dryantis filio, in Bacchum furente. Il. ζ. 130. ss. – v. 1. μονοκρήπιδα. insania correptus alterum pedem sibi pro vitibus amputaverat. Quare Ovid. Ibid. 348. in gemino dispar cui pede cultus erat. Cf. Apollodor. III. 5, I. Hygin. Fab. 132. – v. 4. πέλεκυν δασπλῆτα gerit apud Nonn. Dion. XXI. 61. Lycurgi bipenniferi (Ovid. Met. IV. 22.) gestus bene illustratur gemma, quam exhibet Zoëga Abhandl. Tab. I. 2. Ut h. l. Lycurgus ἀντέτακεν χάλυβα, sic ap. Apoll. Rh. II. 118. filius ejus Ancaeus cernitur, αἶψα μάλ' ἀντεταγὼν πέλεκυν μέγαν.

7. De Medea consilium de liberis mactandis agente in tabula picta Timomachi. Cf. Callistr. Stat. 13. – v. 2. ἴτυν, κύκλον. oculorum orbes ira incensos. Eurip. Fragm. Syl. 4. ὄμμα γὰρ πυρὸς γέμεις. Posi-

καὶ μητρὸς παλάμην ἀλόχοιό τε πικρὰ παθούσης
ὁρμῇ φειδομένη πρὸς φόνον ἑλκομένην.
ζωγράφος εὖ δ' ἔκρυψε φόνου τέλος, οὐκ ἐθελήσας
θάμβος ἀπαμβλῦναι πένθεϊ δερκομένων.

8. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Τὰν ὀλοὰν Μήδειαν ὅτ' ἔγραφε Τιμομάχου χείρ,
ζάλῳ καὶ τέκνοις ἀντιμεθελκομέναν,
μυρίον ἄρατο μόχθον, ἵν' ἤθεα δισσὰ χαράξῃ,
ὧν τὸ μὲν εἰς ὀργὰν νεῦε, τὸ δ' εἰς ἔλεον.
ἄμφω δ' ἐπλήρωσεν· ὅρα τύπον. ἐν γὰρ ἀπειλᾷ
δάκρυον, ἐν δ' ἐλέῳ θυμὸς ἀναστρέφεται.
ἀρκεῖ δ' ἁ μέλλησις, ἔφα σοφός· αἷμα δὲ τέκνων
ἔπρεπε Μηδείᾳ, κοὐ χερὶ Τιμομάχου.

9. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Κολχίδα, τὴν ἐπὶ παισὶν ἀλάστορα, τραυλὲ χελιδών,
πῶς ἔτλης τεκέων μαῖαν ἔχειν ἰδίων;
ἧς ἔτι κανθὸς ὕφαιμος ἀπαστράπτει φόνιον πῦρ,
καὶ πολιὸς γενύων ἀφρὸς ἄπο σταλάει·

IX. 3. *ἐπαστράπτει.* Pal. quod cum Schaefero emendavimus. Musae. v. 56. *μαρμαρυγὴν ἀπαστράπτουσα προσώπου.*

dipp. Ep. 14. *πῦρ τοι ὁ χαλκὸς ὀργῇ.* – v. 4. *ὁρμῇ.* ad caedem concitabatur ira; amor prolis impetum cohibebat; hinc *φειδομένη.* – v. 5. *φόνου τέλος,* consiliorum illorum exitum, *τὸν τῶν παίδων φόνον.* Sic *τέλος θανάτου* saepe apud Homerum.

8. In eandem tabulam. – v. 2. *τέκνοις. τῇ τῶν τέκνων στοργῇ.*– v. 3. *ἄρατο, ἵνα χαράξῃ.* Cf. Kost. Gr. §. 122. Not. 4. d. – v. 7. *ἔφα σοφός.* Theocr. Eid. XIV. 22. *Λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν.* *Παροιμιακὰ* igitur verba *ἀρκεῖ ἁ μέλλησις.* voluntatem et consilium atrocis facinoris significasse sufficiebat. – v. 8. *Μηδείᾳ,* barbarae mulieri. *Τιμομάχου,* artificis et *σοφοῦ.*

9. Ad hirundinem, quae in Medeae imagine nidum fecerat.– v. 1. *τὴν ἀλάστορα.* Bekkeri Anecd. I. p. 382. *ἀλάστωρ, θηλυκῶς. Νικόχαρις τὴν ἀλάστορα ἔφη Σφίγγα.* – v. 3. iisdem coloribus aper Calydonius depictus ap. Hesiod. Scut. 388. Philostr. Jun. Imagg. XI. p. 186. *ὕφαιμον αὐτῷ τὸ ὄμμα – καὶ πολὺς ὁ κατὰ τῶν ὀδόντων*

ἀρτιβρεχὴς δὲ σίδηρος ἐφ' αἵματι. φεῦγε πανάλη
μητέρα, κἂν κηρῷ τεκνοφονοῦσαν ἔτι.

10. ΒΙΑΝΟΡΟΣ ΒΙΘΗΝΟΥ.

Οἰδίποδος παίδων Θήβη τάφος· ἀλλ' ὁ πανώλης
τύμβος ἔτι ζώντων αἰσθάνεται πολέμων.
κείνους οὔτ' Ἀΐδης ἐδαμάσσατο, κἠν Ἀχέροντι
μάρνανται· κείνων χὠ τάφος ἀντίπαλος,
καὶ πυρὶ πῦρ ἤλεγξαν ἐναντίον. ὦ ἐλεεινοὶ
παῖδες, ἀκοιμήτων ἁψάμενοι δοράτων.

11. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Τηλοτάτω χεύασθαι ἔδει τάφον Οἰδιπόδαο
παισὶν ἀπ' ἀλλήλων, οἷς πέρας οὐδ' Ἀΐδας·
ἀλλὰ καὶ εἰς Ἀχέροντος ἕνα πλόον ἠρνήσαντο,
χὠ στυγερὸς ζώει κἠν φθιμένοισιν Ἄρης.
ἠνίδε πυρκαϊῆς ἄνισον φλόγα· δαιομένα γὰρ
ἐξ ἑνὸς εἰς δισσὰν δῆριν ἀποστρέφεται.

12. ΑΡΧΙΟΥ.

Χάλκεος, ἀλλ' ἄθρησον ὅσον θράσος ἄνυσε κάπρου
ὁ πλάστας, ἔμπνουν θῆρα τυπωσάμενος,

ἀφρός. – v. 5. σίδηρος. semper gladium gestans repraesentatur Medea. Vid. not. ad Callistr. Stat. XIII. p. 161, 18. (725.) – v. 6. κἂν κηρῷ, i. e. καὶ γεγραμμένη.

10. De Oedipodis filiis, apud inferos etiam inexpiabile exercentibus odium. Thebani, qui iis ad viam sepultis inferias offerre solebant, narrabant, τούτοις ἐναγιζόντων αὐτῶν τὴν φλόγα, ὡσαύτως δὲ καὶ τὸν ἀπ' αὐτῆς καπνόν, διχῆ διΐστασθαι. Pausan. IX. 18. p. 745. – v. 2. ζῶντες πόλεμοι i. e. ἔχθρα μένουσα, oppositi τοῖς τεθνηκόσι, quod in τάφος latet. – v. 3. κείνους, τοὺς Οἰδ. παῖδας. – v. 5. πῦρ ἤλεγξαν. pugnax enim ignis et discors favilla in partes duas discedebat, ut est ap. Senec. Oedip. 321. s. cf. Ovid. Trist. V. 5. 33.

11. In eosdem. – v. 2. οἷς πέρας, τῆς ἔχθρας sc. – v. 3. εἰς Ἀχέροντος. ut εἰς Ἅιδου. – v. 6. ἐξ ἑνός. τάφου sc. – εἰς δισσὰν δῆριν. pro φλόγα, respectu habito ad caussam discidii illius.

12. In apri Calydonii imaginem. Marmorea aprorum signa commemorantur ad Winckelmann. Opp. IV. p. 480. Cum Archiae descriptione cf. He-

χαίτας αὐχενίους πεφρικότα, θηκτὸν ὀδόντα
βρύχοντα, γλήναις φρικτὸν ἱέντα σέλας,
ἀφρῷ χείλεα πάντα δεδευμένον· οὐκέτι θάμβος,
εἰ λογάδα στρατιὴν ὤλεσεν ἡμιθέων.

13. ΑΔΗΛΟΝ.

Θαῦμα τέχνης ταῦρον τε καὶ ἀνέρος, ὧν ὁ μὲν ἀλκῆς
θῆρα βίῃ βρίθει, γυῖα τιταινόμενος·
ἶνας δ' αὐχενίους γνάμπτων, παλάμῃσιν ἔμαρψεν,
λαιῇ μυκτῆρας, δεξιτερῇ δὲ κέρας.
ἀστραγάλους δ' ἐλέλιξε, καὶ αὐχένα θὴρ ὑπὸ χερσὶν
δαμνάμενος κρατεραῖς ὤκλασεν εἰς ὀπίσω.
ἔστι δ' οἴσσασθαι τέχνης ὕπο τῷδ' ἐνὶ χαλκῷ
θῆρα μὲν ἐμπνείειν, ἄνδρα δ' ἱδρῶτι ῥέειν.

14. ΑΛΛΟ.

Ξεῖνοι, λαΐνέας μὴ ψαύετε τᾶς Ἀριάδνας,
μὴ καὶ ἀναθρώσκῃ Θησέα διζομένη.

XIII. 1. ὧν ὁ μὲν ἀλκάν. Vulgo. ὁ μεγαλκῆ corr. Meineke. Lenius videbatur, praesertim ob μέν servatum, quod in textu exhibui.

siodi Scut. 388. ss. Philostr. Imagg. I. 28. p. 43, 28. – v. 6. λογάδα. Il. ι. 544. Meleager narratur πολλέων ἐκ πολίων θηρήτορας ἄνδρας ἀγεῖραι – Οὐ μὲν γάρ κ' ἐδάμη παύροισι βροτοῖσιν· Τόσσος ἔην, πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς.

13. In statuam Thesei, taurum Marathonium superantis. Vid. Plutarch. Vit. Thes. c. 30. – v. 1. θαῦμα. τέχνη θαυμαστὴ ἐν τῇ τοῦ ταύρου καὶ τοῦ ἀνδρὸς εἰκόνι δειχθεῖσα. – ὧν ὁ μέν. Theseus omni vi roboris in feram incumbit. γυῖα, τὰ ἑαυτοῦ. Cf. Theocr. Eid. XXV. 145. ubi Hercules taurum sic dejicit; et Heliodor. X. 30. ubi Theagenes ἐπιῤῥίπτει ἑαυτὸν τῷ αὐχένι τοῦ ταύρου – καὶ προβάλλει τῶν ἐκείνου σκελῶν τοὺς ἑαυτοῦ πόδας, ταῖς χηλαῖς δὲ συνεχῶς ἐναράττων, τὴν βάσιν ἐνήδρευεν. Ὁ δὲ τῷ σθένει τοῦ νεανίου βριθόμενος – ἥπλωτο ὕπτιος ἐπὶ πλεῖστον. – v. 5. ἀστραγάλους. colli vertebras.

14. In statuam Ariadnae dormientis. Vid. Boettiger archaeol. Hefte. I. p. 29. – v. 2. μὴ ἀναθρώσκῃ. supple cogitando: καὶ ἀποφύγῃ. Ovid. Heroid. X. 13. excussere metus somnum: conterrita surgo; membraque sunt viduo praecipitata toro.

15. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Εἰς Ἴκαρον χαλκοῦν.

Ἴκαρε, χαλκὸς ἐὼν μιμνήσκεο· μηδέ σε τέχνη,
 μηδ᾽ ἀπάφῃ πτερύγων ζεῦγος ἐπωμάδιον.
εἰ γὰρ ζωὸς ἐὼν πέσες ἐν πελάγεσσι θαλάσσης,
 πῶς ἐθέλεις πτῆναι χάλκεον εἶδος ἔχων;

16. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ψήχει καὶ πέτρην ὁ πολὺς χρόνος, οὐδὲ σιδήρου
 φείδεται, ἀλλὰ μιῇ πάντ᾽ ὀλέκει δρεπάνῃ·
ὣς καὶ Λαέρταο τόδ᾽ ἠρίον, ὃ σχεδὸν ἀκτᾶς
 βαιὸν ἄπο, ψυχρῶν λείβεται ἐξ ὑετῶν.
οὔνομα μὴν ἥρωος ἀεὶ νέον· οὐ γὰρ ἀοιδὰς
 ἀμβλύνειν αἰών, κἢν ἐθέλῃ, δύναται.

17. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Θεσσαλὲ Πρωτεσίλαε, σὲ μὲν πολὺς ᾄσεται αἰών,
 Τροίᾳ ὀφειλομένου πτώματος ἀρξάμενον·
σᾶμα δέ τοι πτελέῃσι συνηρεφὲς ἀμφικομεῦσι
 Νύμφαι, ἀπεχθομένης Ἰλίου ἀντιπέρας.

15. Ad Icari statuam aeneam. Icarum exhibet anaglyphum ap. Winckelm. Mon. ant. nr. 95. Cf. Zoëga Bassir. I. p. 208. – v. 1. τέχνη. ars, quae te quasi vivum et spirantem finxit. Friget hoc acumen. – v. 3. ἐν πελάγ. pro εἰς πέλαγος. Apoll. Rh. I. 506. ἔπεσον δ᾽ ἐνὶ κύμασιν Ὠκεανοῖο. Il. ε. 370. ἡ δ᾽ ἐν γούνασι πίπτε Διώνης δῖ᾽ Ἀφροδίτη. Caussa hujus enallages est, quod id, quod actionem sequitur, cogitando occupatur.

16. In tumulum Laërtis, temporis progressu collapsum. – v. 2. μιῇ. eadem, qua cetera demetit, falce. – v. 4. βαιὸν ἄπο i. e. ἄπεστι. haec verba post σχεδόν pleonasmi habent speciem: prope a littore, exiguo, inquam, intervallo abest. – v. 5. ἀοιδάς. Laertis laus et nomen Homeri carminibus continetur. ἀμβλύνειν, ἐκλύειν, ἀμαυροῦν. cum silices, cum dens patientis aratri Depereunt aevo, carmina morte carent. Ovid. I. Amor. 15, 31.

17. De Protesilai, qui primus ad Trojam ceciderat (Il. β. 701. ss.), tumulo prope Elaeunta (Herodot. IX. 116.) ob miraculum memorabili. Plin. H. N. XVI. 88. sunt hodie ex adverso Iliensium urbis, juxta Hellespontum, in Protesilai sepulcro arbores, quae omnibus aevis, quum in tantum accrevere, ut Ilium adspiciant, inarescunt rursusque adolescunt. Idem narrat Philostr. Heroic. p. 672. et alii. – v. 2. πτώματος. prima ex victimis Trojae debitis. πτῶμα h. l. de caede in universum videtur accipiendum esse. – v. 3. ἀμφι-

δένδρεα δυςμήνιτα, καὶ ἤν ποτε τεῖχος ἴδωσι
Τρώϊον, αὐαλέην φυλλοχοεῦντι κόμην.
ὅσσος ἐν ἡρώεσσι τόσ᾽ ἦν χόλος, οὗ μέρος ἀκμὴν
ἐχθρὸν ἐν ἀψύχοις σώζεται ἀκρέμοσιν.

18. ΑΔΗΛΟΝ.

Τύμβος Ἀχιλλῆος ῥηξήνορος, ὅν ποτ᾽ Ἀχαιοὶ
δώμησαν, Τρώων δεῖμα καὶ ἐσσομένων·
αἰγιαλῷ δὲ νένευκεν, ἵνα στοναχῇσι θαλάσσης
κυδαίνοιτο πάϊς τῆς ἁλίας Θέτιδος.

19. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Ἅδ᾽ ἐγὼ ἁ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῷδε κάθημαι
Αἴαντος τύμβῳ κειρομένα πλοκάμους·
θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, εἰ παρ᾽ Ἀχαιοῖς
ἁ δολόφρων Ἀπάτα κρέσσον ἐμεῦ δύναται.

20. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Σῆμα παρ᾽ Αἰάντειον ἐπὶ Ῥοιτηΐσιν ἀκταῖς
θυμοβαρὴς Ἀρετὰ μύρομαι ἑζομένα,
ἀπλόκαμος, πινόεσσα, διὰ κρίσιν ὅττι Πελασγῶν
οὐκ ἀρετὰ νικᾶν ἔλλαχεν, ἀλλὰ δόλος.

κομεῦσι. κοσμοῦσι. De Eetionis tumulo Il. ζ. 419. περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν Νύμφαι ὀρεστιάδες. – φυλλοχοεῦντι = χοοῦσι. – v. 7. ἀκμήν, ἔτι καὶ νῦν.

18. De Achillis tumulo in promontorio Sigeo. Od. ω. 82. ἐπὶ πλατεῖ Ἑλληςπόντῳ· ὥς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη Τοῖς, οἳ νῦν γεγάασι, καὶ οἳ μετόπισθεν ἔσονται. – v. 3. αἰγιαλῷ, εἰς αἰγιαλόν. – στοναχῇσι. mare στένον, ingemiscens, deae marinae filium lugere luctuque colere videtur.

19. In Ajacis tumulum ad Rhoeteum. – v. 3. εἰ pro ὅτι, ut saepe post verba affectus. – v. 4. Ἀπάτα. speciosae enim et dolosae Ulyssis eloquentiae, non virtuti ejus succubuit Ajax. – κρέσσον ἐμεῦ δύναται. pro μεῖζον. magis ad vulgarem rationem Mnasalcas App. Pal. T. II. p. 777, 53. εἴπερ ἅπασιν Ἁ κακόφρων Τέρψις κρέσσον ἐμοῦ κέκριται.

20. v. 1. ἐπὶ Ῥοιτ. ἀκταῖς. brevis syllaba producta ante ῥ. Tryphiod. 216. ἀπὸ Ῥοιτειάδος ἀκτῆς. Spitzner. Prosod. §. 9. a. – v. 3. ἀπλόκ. ut lugentes solent, coma detonsa et ve-

τεύχεα δ' ἂν λέξειεν Ἀχιλλέος "Ἄρσενος ἀκμᾶς,
 οὐ σκολιῶν μύθων ἄμμες ἐφιέμεθα.

21. ΑΡΧΙΟΥ.

Μοῦνος ἐναιρομένοισιν ὑπέρμαχος ἀσπίδα τείνας,
 νηυσὶ βαρὺν Τρώων, Αἶαν, ἔμεινας ἄρην·
οὐδέ σε χερμαδίων ὦσεν κτύπος, οὐ νέφος ἰῶν,
 οὐ πῦρ, οὐ δοράτων, οὐ ξιφέων πάταγος.
ἀλλ' αὔτως προβλής τε καὶ ἔμπεδος, ὥς τις ἐρίπνα,
 ἱδρυνθείς, ἔτλης λαίλαπα δυςμενέων.
εἰ δέ σε μὴ τεύχεσσιν Ἀχιλλέος ὥπλισεν Ἑλλάς,
 ἄξιον ἀντ' ἀρετᾶς ὅπλα ποροῦσα γέρας,
Μοιράων βουλῇσι τάδ' ἤμπλακεν, ὡς ἂν ὑπ' ἐχθρῶν
 μή τινος, ἀλλὰ σὺ σῇ πότμον ἕλῃς παλάμῃ.

22. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Σῆμα τόδ' Αἴαντος Τελαμωνίου, ὃν κτάνε Μοῖρα,
 αὐτοῦ χρησαμένη καὶ χερὶ καὶ ξίφεϊ.
οὐδὲ γὰρ ἐν θνητοῖσι δυνήσατο καὶ μεμαυῖα
 εὑρέμεναι Κλωθὼ τῷδ' ἕτερον φονέα.

23. ΑΛΛΟ.

Πικρὴν ἀλλήλοις Ἕκτωρ χάριν, ἠδὲ φερασπὶς
 Αἴας ἐκ πολέμου μνῆμ' ἔπορον φιλίης.

sic squalida. — v. 5. ἀκμᾶς, ῥώμης. — v. 6. σκολιοὶ μῦθοι. opponuntur τοῖς εὐθέσι. σκολιαὶ δίκαι. Hesiod. O. et D. 219. 221. ib. 193. βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα, Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων. sophisticam orationem intellige.

21. Laudes Ajacis simul cum caussa mortis. — v. 1. ἐναιρομ. caesos scuto ab hostium injuria defendens. Respicitur imprimis Il. ρ. 132. Αἴας δ' ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας Ἑστήκει. — v. 2. de navibus ab Ajace solo contra Hectoris flammas defensis vid. Il. ο. 415. ss. Sophocl. Aj. 1282. ss. — v. 5. ὥς τις ἐρίπνα. ex Il. l. c. 618. ἠΰτε πέτρη Ἠλίβατος, μεγάλη. — v. 9. ἤμπλακεν. peccaverunt Graeci, sed fatali quadam necessitate coacti. Nemo enim dignus erat, qui tibi manus inferret, nisi tu ipse.

22. Amplificatio ultimi distichi epigrammatis superioris. — v. 3. καὶ μεμαυῖα. quamvis studiose quaerens. Cf. Pal. VII. 149.

23. De fatalibus donis, quibus Ajax et Hector sese invicem mactaverant. Il. η. 303. ss. Ducta epigrammatis sententia ex Sophocl. Aj. 1017. ss. — v. 1. φέ-

Ἕκτωρ γὰρ ζωστῆρα λαβὼν ξίφος ἔμπαλι δῶκεν·
  τὴν δὲ χάριν δώρων πείρασαν ἐν θανάτῳ.
τὸ ξίφος εἷλ' Αἴαντα μεμηνότα, καὶ πάλι ζωστὴρ
  εἵλκυσε Πριαμίδην δίφρια συρόμενον.
οὕτως ἐξ ἐχθρῶν αὐτοκτόνα πέμπετο δῶρα,
  ἐν χάριτος προφάσει μοῖραν ἔχοντα μόρου.

24. ΑΛΛΟ.

Ἀσπίδ' Ἀχιλλῆος, τὴν Ἕκτορος αἷμα πιοῦσαν,
  Λαρτιάδης Δαναῶν ἦρε κακοκρισίῃ·
ναυηγοῦ δὲ θάλασσα κατέσπασε, καὶ παρὰ τύμβον
  Αἴαντος νηκτὴν ὥρμισεν, οὐκ Ἰθάκῃ.
καὶ κρίσιν Ἑλλήνων στυγερὴν ἀπέδειξε θάλασσα,
  καὶ Σαλαμὶς ἀπέχει κῦδος ὀφειλόμενον.

25. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἥρωος Πριάμου βαιὸς τάφος, οὐχ ὅτι τοίου
  ἄξιος, ἀλλ' ἐχθρῶν χερσὶν ἐχωννύμεθα.

26. ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ.

Πένθιμον ἡνίκα πατρὶ Πολυξείνης ὑμέναιον
  ἤνυσεν ὀγκωτοῦ Πύῤῥος ὕπερθε τάφου,

ρασπις. Il. η. 219. Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος ἠΰτε πύργον. φέρασπις Ἀθήνη. Christod. Ecphr. 388. – v. 5. πάλι ζωστήρ. de neglecta in talibus positione, quam vocant, vid. Spitzner Prosod. §. 7, 6. – v. 6. δίφρια. in eadem re Il. χ. 396. ἐκ δίφροιο δ' ἔδησεν. – v. 7. αὐτοκτόνα. mutuae caedis caussas. De Oedipodis filiis Soph. Antig. 56. αὐτοκτονοῦντε μόρον Κατειργάσαντ' ἐπαλλήλοιν χεροῖν. et quod etiam propius ad h. l. Aeschyl. VII. c. Th. 678. ἀνδροῖν δ' ὁμαίμοιν θάνατος ὧδ' αὐτοκτόνος.

24. Historia de Achillis scuto fluctibus ad Ajacis tumulum delato. Narrabant novae Trojae cives, τῆς ναυαγίας Ὀδυσσεῖ συμβάσης, ἐξενεχθῆναι κατὰ τὸν τάφον τὸν Αἴαντος τὰ ὅπλα. Pausan. I. 35. p. 86. – v. 4. Ἰθάκῃ, εἰς Ἰθάκην. – v. 6. Σαλαμίς. Ajacis patria, laudis ejus particeps.

25. In Priami tumulum, pro viri dignitate exiguum. ἐχθρῶν. cf. nr. 27, 6.

26. De Polyxena in Achillis tumulo a Neoptolemo immolata. Nota fabula ex Eurip. Hecub. Ovid. Met. XIII. 441. ss.

ὧδε πολυκλαύτοιο κόμας λακίσασα καρήνου
Κισσηῒς τεκέων κλαῦσε φόνους Ἑκάβη·
Πρόσθε μὲν ἀξονίοις φθιτὸν εἴρυσας Ἕκτορα δεσμοῖς·
νῦν δὲ Πολυξείνης αἷμα δέῃ φθίμενος·
Αἰακίδη, τί τοσοῦτον ἐμῇ γ' ὠδύσσαο νηδυῖ;
παισὶν ἔφυς γὰρ ἐμοῖς ἤπιος οὐδὲ νέκυς.

27. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Μή με τάφῳ σύγκρινε τὸν Ἕκτορα, μηδ' ἐπὶ τύμβῳ
μέτρει τὸν πάσης Ἑλλάδος ἀντίπαλον.
Ἰλιάς, αὐτὸς Ὅμηρος ἐμοὶ τάφος, Ἑλλάς, Ἀχαιοὶ
φεύγοντες· τούτοις πᾶσιν ἐχωννύμεθα.
εἰ δ' ὀλίγην ἀθρεῖς ἐπ' ἐμοὶ κόνιν, οὐκ ἐμοὶ αἶσχος·
Ἑλλήνων ἐχθραῖς χερσὶν ἐχωννύμεθα.

28. ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ.

Οὗτος ὁ Τευθρανίας πρόμος ἄσχετος, οὗτος ὁ τὸ πρὶν
Τήλεφος αἱμάξας φρικτὸν Ἄρη Δαναῶν,
Μυσὸν ὅτε πλήθοντα φόνῳ ἐκέρασσε Κάϊκον·
οὗτος ὁ Πηλιακοῦ δούρατος ἀντίπαλος,
νῦν ὀλοὸν μηρῷ κεύθων βάρος, οἷα λιπόπνους
τήκεται, ἐμψύχῳ σαρκὶ συνελκόμενος.

XXVI. 7. *ἐμὴν ὠδύσσαο νηδύν.* Vulgo; quod Schaeferus emendavit. Semper enim *ὀδύσασθαι* cum dativo jungitur. *νηδυῖ,* ut *διζυῖ, πληθυῖ* et similia. Vid. Thiersch. Gr. §. 191. 24.

Quint. Sm. XIV. – v. 7. *ὠδύσσαο.* cur tantopere meae irasceris soboli?

27. In Hectoris tumulum, tanti viri laudibus non respondentem. – v. 2. *μέτρει.* Infra c. III. 22. *μὴ μέτρει Μάγνητι τὸ πηλίκον οὔνομα τύμβῳ.* – v. 3. *τάφος.* pro monumento sepulcrali accipe. – v. 6. *ἐχθραῖς.* Cf. supra nr. 25.

28. De Telepho Achillis hasta vulnerato. Fabula a Cyclicis diversa ratione tradita. Vid. Gruber. myth. Wörterb. III. p. 543. – v. 1. *Τευθρανίας,* Mysiae. – v. 2. *Ἄρη Δαν.* Graecorum exercitum ad Trojam tendentem. – v. 5. *βάρος, ἄλγος τοῦ τραύματος.* – v. 6. Dubitari non potest, sensum esse, in parte vulnerata carnem, quod in gravi dolore fieri solet, contrahi. Sed in verbis haeremus. Quid est h. l. *ἐμψύχῳ σαρκί?* num ad artem refertur epitheton, quae carnem vulnerati Telephi summa cum veritate repraesentavit; in qua re *ἔμψυχον* satis frequens? Ad artem quoque re-

οὗ καὶ τειρομένοιο περιπτώσσοντες Ἀχαιοὶ
φύρδην Τευθρανίας νεῦνται ἀπ' ἠϊόνος.

29. ΓΛΑΥΚΟΥ.

Καὶ τὸν ἀπὸ Τρηχῖνος ἴδ' ὡς πολυώδυνον ἥρω,
τόνδε Φιλοκτήτην ἔγραφε Παῤῥάσιος·
ἔν τε γὰρ ὀφθαλμοῖς ἐσκληκόσι κωφὸν ὑποικεῖ
δάκρυ, καὶ ὁ τρύχων ἐντὸς ἔνεστι πόνος.
ζωογράφων ὦ λῷστε, σὺ μὲν σοφός, ἀλλ' ἀναπαῦσαι
ἄνδρα πόνων ἤδη τὸν πολύδακρυν ἔδει.

30. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἐχθρὸς ὑπὲρ Δαναοὺς πλάστης ἐμός, ἄλλος Ὀδυσσεύς,
ὅς μ' ἔμνησε κακῆς οὐλομένης τε νόσου·
οὐκ ἤρκει πέτρη, τρῦχος, λύθρον, ἕλκος, ἀνίη·
ἀλλὰ καὶ ἐν χαλκῷ τὸν πόνον εἰργάσατο.

31. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἀρχέτυπον Διδοῦς ἐρικυδέος, ὦ ξένε, λεύσσεις,
εἰκόνα θεσπεσίῳ κάλλεϊ λαμπομένην.
τοίη καὶ γενόμην, ἀλλ' οὐ νόον οἷον ἀκούεις,
αἰσχρὸν ἐπ' εὐφήμοις δόξαν ἐνεγκαμένη.

XXIX. 1. *ἰδών.* vulgo, quod friget. Scripsi *ἴδ' ὡς*, ut cap. I. nr. 45, 3.

feruntur verba *οἷα λιπόκνους.* Sed tum saltem mutanda distinctio: *οἷα λιπόκνους Τήκεται ἐμψύχῳ σαρκί, συνελκόμενος* (*ἄλγεσι* sc.). ut sit: viro reliqua exanimato, caro tantum statuarii artificio vitae sensusque significationem habet.

29. In Parrhasii tabulam, in qua Philoctetes doloribus cruciatus. – v. 3. *ἐσκληκόσι.* de eodem, *δάκρυα ξηροῖσιν. ὑπὸ βλεφάροισι παγέντα.* App. ex Plan. nr. 113. Apoll. Rh. II. 200. *αὐσταλέος χροὶς ἐσκλήκει.*

30. In ejusdem signum aeneum. – v. 1. *ἐχθρός.* Graecos, et imprimis Ulyssem, infestos sibi putabat Philoctetes, quod ipsum in Lemno exposuerant. Comparandus prologus Philoctetis Sophoclis.

31. Dido famam suam a calumniis, Virgilii carminibus sibi adspersis, tuetur. Similiter Dioscorides infra c. IV. 24. Lycambis defendit filias. – v. 4. pro rebus cum laude gestis turpem famam retuli. *αἰσχρὸν δόξαν.* Vid. Thiersch. Gr. §. 201.

οὐδὲ γὰρ Αἰνείαν ποτ' ἐςέδρακον, οὐδὲ χρόνοισι
Τροίης περθομένης ἤλυθον ἐς Λιβύην·
ἀλλὰ βίας φεύγουσα Ἰαρβαίων ὑμεναίων,
πῆξα κατὰ κραδίης φάσγανον ἀμφίτομον.
Πιερίδες, τί μοι ἁγνὸν ἐφωπλίσσασθε Μάρωνα,
οἷα καθ' ἡμετέρης ψεύσατο σωφροσύνης.

32. ΓΕΜΙΝΟΥ.

Χείρ' με Πολυκλείτου Θασίου κάμεν, εἰμὶ δ' ἐκεῖνος
Σαλμωνεύς, βρονταῖς ὃς Διὸς ἀντεμάνην,
ὅς με καὶ εἰν Ἀΐδῃ πορθεῖ πάλι, καί με κεραυνοῖς
βάλλει, μισῶν μου κοὐ λαλέοντα τύπον.
ἴσχε, Ζεῦ, πρηστῆρα, μέθες χόλον· εἰμὶ γὰρ ἄπνους
ὁ σκοπός· ἀψύχοις εἰκόσι μὴ πολέμει.

XXXI. 10. τοῖα. Vulgo; quod emendavit Graefius.

18. – v. 5. Didonem diu post Aeneam in Africam venisse multi docuerunt. Vid. Heyn. ad Aen. IV. Exc. I. – v. 7. Ἰαρβαίων. Jarbae ut nuberet, Poeni Didonem adegisse narrantur ap. Justin. 18, 6. – v. 9. Maronem, poetam castissimum; in qua re insignis apparet Musarum malitia. – v. 10. οἷα. i. e. ὅτι τοῖα. Theocr. Eid. II. 9. καὶ μέμφομαι οἷά με ποιεῖ.

32. In Salmonei (vid. Gruber. myth. Wörterb. 3. p. 496.) statuam, Polycleti opus, fulmine tactam. – v. 1. Θασίου. nisi poeta erravit in statuarii patria, pro Πολυκλείτου, qui Sicyonius fuit aut Argivus, Πολυγνώτου legendum cum Grotio, et de tabula picta cogitandum. – v. 3. πάλι. ipse quoque Salmoneus quum viveret, fulmine percussus est. – v. 4. κοὐ λαλέοντα. se cum Jove comparaverat ille, βροντᾶν se et ἀστράπτειν dicens. Apollod. 1. 9. 7.

CAPUT III.

ΕΙΣ ΑΝΔΡΕΙΟΥΣ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΑΣ.

1. *ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.*

Τίς τὰ νεοσκύλευτα ποτὶ δρυῒ τᾷδε καθᾶψεν
ἔντεα; τῶ πέλτα Δωρὶς ἀναγράφεται;
πλάθει γὰρ Θυρεᾶτις ὑφ' αἵματος ἅδε λοχιτᾶν,
χἄμες ἀπ' Ἀργείων τοὶ δύο λειπόμεθα.
πάντα νέκυν μάστευε δεδουπότα, μή τις, ἔτ' ἔμπνους
λειπόμενος, Σπάρτᾳ κῦδος ἔλαμψε νόθον.
ἴσχε βάσιν. Νίκα γὰρ ἐπ' ἀσπίδος ἅδε Λακώνων
φωνεῖται θρόμβοις αἵματος Ὀθρυάδα,
χὠ τόδε μοχθήσας σπαίρει πέλας. ὦ προπάτωρ Ζεῦ,
στύξον ἀνικάτου σύμβολα φυλόπιδος.

2. *ΑΔΗΛΟΝ* [οἱ δὲ *ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.*]

Οἵδε τριηκόσιοι, Σπάρτα πατρί, τοῖς συναρίθμοις
Ἰναχίδαις Θυρέαν ἀμφὶ μαχεσσάμενοι,

1. De Othryade Spartano, *τῷ ἡμιθνῆτι ὄντι, τῷ ἐπιγράφοντι τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ αἵματι*, ut est ap. Lucian. Contempl. §. 24. vid. Herodot. I. 82. Loquuntur Argivi duo, pugnae superstites, qui cum nuntio de victoria domum abierant, nunc autem redeuntes tropaeum *κατὰ τῶν Ἀργείων* ab Othryade positum suoque sanguine inscriptum conspiciunt. – v. 2. *τῶ*, *τίνος*. cujusnam populi nomine. – v. 6. *ἔλαμψε*, sustulit, pro, tribuit, transitive, ut Eurip. Hel. 1130. de Nauplio: *δόλιον ἀστέρα λάμψας*. Pal. XII. 55. *Ἐχέδημος – ᾧ καλὸν ἁβροκόμης ἄνθος ἔλαμψεν Ἔρως*. – *νόθον κῦδος*. falsum et subrepticium. Vid. ad cap. I. 103, 3. – v. 8. *φωνεῖται*, *κηρύσσεται*. – v. 9. *ὁ τόδε μοχθήσας*. *ὁ τὸ τρόπαιον ἐγείρας καὶ ἐγγράψας*. – v. 10. Jovi mendacis tropaei eversio videtur commendari (*στύξον*); nam hominibus tropaea evertere per religionem non licebat. *ἀνίκητος φύλοπις* Lacedaemoniorum, qui victoriam ab Argivis reportatam sibi hoc tropaeo, *συμβόλῳ*, arrogabant.

2. Eadem historia, sed in Lacedaemoniorum laudem. Loquuntur qui in pugna ceciderant. –

αὐχένας οὐ στρέψαντες, ὅπᾳ ποδὸς ἴχνια πρᾶτον
ἁρμόσαμεν, ταύτᾳ καὶ λίπομεν βιοτάν.
ἄρσενι δ' Ὀθρυάδαο φόνῳ κεκαλυμμένον ὅπλον
καρύσσει· Θυρέα, Ζεῦ, Λακεδαμονίων.
αἰ δέ τις Ἀργείων ἔφυγεν μόρον, ἧς ἀπ' Ἀδράστου.
Σπάρτᾳ δ' οὐ τὸ θανεῖν, ἀλλὰ φυγεῖν θάνατος.

3. ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Ὦ Λακεδαιμόνιοι, τὸν ἀρήϊον ὔμμιν ὁ τύμβος
Γύλλιν ὑπὲρ Θυρέας οὗτος ἔχει φθίμενον,
ἄνδρας ὃς Ἀργείων τρεῖς ἔκτανε, καὶ τόδ' ἔειπεν·
Τεθναίην, Σπάρτας ἄξια μησάμενος.

4. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

α. Ὄρνι, Διὸς Κρονίδαο διάκτορε, τεῦ χάριν ἕστας
γοργὸς ὑπὲρ μεγάλου τύμβον Ἀριστομένους;
β. ἀγγέλλω μερόπεσσιν ὁθούνεκεν ὅσσον ἄριστος
οἰωνῶν γενόμαν, τόσσον ὅδ' ἠϊθέων.
δειλαί τοι δειλοῖσιν ἐφεδρήσσουσι πέλειαι·
ἄμμες δ' ἀτρέστοις ἀνδράσι τερπόμεθα.

v. 3. ὅπᾳ. quem quisque pugnando locum ceperat, eum amissa anima corpore tegebat. Sallust. B. C. 61. – v. 5. φόνῳ, αἵματι. – κεκαλυμμένον, ἐγγεγραμμένον. – v. 6. Θυρέα. haec enim regio belli inter utrumque populum caussa. – v. 7. ἧς (ἦν) ἀπ' Ἀδρ. aut genere, aut certe animo. Adrasto enim, Argivorum regi, fuga ex proelio ad Thebas, unde solus aufugerat, exprobrabatur. Isocr. Panath. c. 70. ἅπαντας τοὺς λοχαγοὺς ἐπειδὴ διαφθαρέντας, αὐτὸς δ' ἐπονειδίστως σωθείς.

3. Ad aliam de Thyrea pugnam spectat. – v. 4. τεθναίην. Hector Trojanos exhortans Il. ο. 494. ὃς δέ κεν ὑμέων βλήμενος, ἠὲ τυπεὶς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ, Τεθνάτω, οὔ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης Τεθνάμεν.

4. Caussa affertur, cur aquila sedeat in tumulo Aristomenis. De illustri illo Messeniorum rege vid. Pausan. IV. 16–32. – v. 3. ὁθούνεκεν. pro ὅτι. Vid. Buttm. ausf. Gramm. p. 121. – v. 5. ἐφεδρήσσουσι. eadem praesentis forma est ap. Coluth. 68. 252. et saepius ap. Nonnum. Simile est ἐγρήσσω. De aquila in tumulo vid. cap. IV. 98.

5. ΔΙΟΤΙΜΟΥ.

Οὐδὲ λέων ὣς δεινὸς ἐν οὔρεσιν, ὡς ὁ Μίκωνος
υἱὸς Κριναγόρης ἐν σακέων πατάγῳ.
εἰ δὲ κάλυμμ' ὀλίγον, μὴ μέμφεο· μικρὸς ὁ χῶρος,
ἀλλ' ἄνδρας πολέμου τλήμονας οἶδε φέρειν.

6. ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Καρτερὸς ἐν πολέμοις Τιμόκριτος, οὗ τόδε σᾶμα·
Ἄρης δ' οὐκ ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ κακῶν.

7. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἦ μέγ' Ἀθηναίοισι φόως γένεθ', ἡνίκ' Ἀριστο-
γείτων Ἵππαρχον κτεῖνε καὶ Ἁρμόδιος.

8. ΑΔΗΛΟΝ.

Πάντες, Μιλτιάδη, τὰ σ' ἀρήϊα ἔργα ἴσασιν
Πέρσαι, καὶ Μαραθὼν σῆς ἀρετῆς τέμενος.

9. ΚΟΡΝΗΛΙΟΥ.

Οὔ σε, μάκαρ Κυνέγειρ', ἐτύμως Κυνέγειρον ἔγραψε
Φᾶσις, ἐπεὶ βριαραῖς ἄνθετο σὺν παλάμαις·

VIII. 1. *ταλαρήϊα.* vulgo.
IX. 1. *Κυνέγειρε τὸν ὡς.* Vulgo; quod sensu jubente emendavimus. cap. I. 100. *ταύταν γοῦν ἐτύμως τὰν παρθένον ὅστις ἔγραψεν.*

5. In fortem virum in regione angusta exiguo tumulo (*ὀλίγῳ καλύμματι*) ornatum.

6. v. 2. Aeschylus in Europ. Fr. 49. *ἀλλ' Ἄρης φιλεῖ γ' ἀεὶ τὰ λῷστα πάντ' ἀμᾶν στρατοῦ.* Sophocl. in Phryg. *τοὺς εὐγενεῖς γὰρ κἀγαθούς, ὦ παῖ, φιλεῖ Ἄρης ἀναιρεῖν.* Cicero Phil. Or. XIV. 12. in fuga foeda mors est, in victoria gloriosa. Etenim Mars ipse ex acie fortissimum quemque pignerari solet.

7. Observandum vocabulum in fine versus heroici divisum; aliud exemplum ex Nicomachi Elegia laudat Hephaest. Enchir. p. 40. ubi nomen *Ἀπολλόδωρος* sic dividitur.

8. In Miltiadem. – v. 1. *τὰ σ' ἀρήϊα.* pro *τὰ σά.* Sic Od. *α.* 356. *τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε.* Aeschyl. Prom. 348. *τὰ μέν σ' ἐπαινῶ.* – v. 2. *τέμενος.* alius fortasse dixisset *ἀρετῆς σκηνή*, ubi virtus viri se conspiciendam dedit. Gravius autem *τέμενος*, tamquam locus virtuti Miltiadis sacratus. De hiatu in *ἔργα* et *ἴσασιν* vid. Spitzner. de vers. hom. p. 125 et 131.

9. In Cynegirum a Phaside pictum. De hujus viri facinore in prodigium a rhetoribus audo

ἀλλὰ σοφός τις ἔην ὁ ζωγράφος, οὐδέ σε χειρῶν
νόσφισε, τὰν χειρῶν οὕνεκεν ἀθάνατον.

10. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Μηδοφόνους μὲν χεῖρας ὑπὲρ γαμψοῖο κορύμβου
ναὸς ἀπορνυμένης ἐξέταμον κοπίδες,
ἁνίκα που, Κυνέγειρε, φυγὰς ποτὲ φορτὶς ἐκείνα,
ὥςπερ ἀπ᾽ εὐναίας εἴχετο σᾶς παλάμας.
ἀλλὰ καὶ ὣς ἄπριξ δόρυ νήϊον ἀμφιδακοῦσαι,
ἄπνοον ὡμάρτευν τάρβος Ἀχαιμενίοις.
Καὶ τὰς μέν τις ἀνὴρ ἕλε βάρβαρος· ἁ δέ γε χειρῶν
νίκα Μοψοπίοις μίμνε παρ᾽ ἐνναέταις.

11. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Μυριάσιν ποτὲ τῇδε τριηκοσίαις ἐμάχοντο
ἐκ Πελοποννάσου χιλιάδες τέτορες.

12. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὦ ξεῖν᾽, ἄγγειλον Λακεδαιμονίοις ὅτι τῇδε
κείμεθα, τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι.

X. 8. *Μοψοπίοις*. Rectius fortasse: *Μοψοπίας ἐνναέταις*.

vid. Herodot. VI. 114. Justin. II. 9. – v. 1. *ἐτύμως*, *ἀληθῶς*, *οἷος ἦς μετὰ τὸ ἔργον*. – v. 3. sapientiam in eo monstravit, quod te non privavit manibus.

10. In eundem. – v. 1. *κορύμβου*. *ἐπιλαβόμενος τῶν ἀφλάστων νηός*, ut est ap. Herodot. VI. 114. – v. 4. *ὥςπερ*. elegans breviloquentia pro vulgari: *εἴχετο ἀπὸ σῆς παλ. ὥςπερ ἀπ᾽ εὐναίας*, i. e. *ἀγκυρῶν*. Euripid. Cycl. 432. *ὥςπερ πρὸς ἰξῷ τῇ κύλικι λελημμένος*. Vid. Schaefer. ad Julian. Or. p. XIX. s. – v. 5. *ἀμφιδακοῦσαι*. haud aliter ac ferreae illae manus, quas in pugnis navalibus injiciebant navibus. Himer. Or. II. 21. *ὁ δὲ πληγεὶς ἔκειτο, τῆς μὲν χειρὸς ἀφαιρεθείς, τῆς δὲ τριήρους ἐχόμενος*. – *Ἀχαιμενίοις*. Persis ab antiquissimo eorum rege Achaemene; ut ob similem caussam *Μοψόπιοι*, incolae Atticae.

11. Inscriptum distichon tumulo eorum, qui Leonida duce ad Thermopylas ceciderant. Herodot. VII. 228.

12. Peculiare Lacedaemoniorum epitaphium, quod ob generosam simplicitatem merito illustre sic vertit Cicero: Dic, hospes, Spartae, nos te hic vidisse jacentes, Dum sanctis patriae legibus obsequimur. – v. 2. *ῥήμασι*, *νόμοις*. De Atheniensibus Lysias Or. Funebr. p. 87. *οὐ φιλοψυχήσαν-*

13. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀκμᾶς ἑστακυῖαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν
ταῖς αὐτῶν ψυχαῖς κείμεθα ῥυσάμενοι.

14. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄσβεστον κλέος οἵδε φίλῃ περὶ πατρίδι θέντες
κυάνεον θανάτου ἀμφεβάλοντο νέφος.
οὐδὲ τεθνᾶσι θανόντες, ἐπεί σφ' ἀρετὴ καθύπερθεν
κυδαίνουσ' ἀνάγει δώματος ἐξ Ἀΐδεω.

15. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ τὸ καλῶς θνήσκειν ἀρετῆς μέρος ἐστὶ μέγιστον,
ἡμῖν ἐκ πάντων τοῦτ' ἀπένειμε Τύχη·
Ἑλλάδι γὰρ σπεύδοντες ἐλευθερίαν περιθεῖναι
κείμεθ' ἀγηράντῳ χρώμενοι εὐλογίῃ.

16. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εὐκλέας αἶα κέκευθε, Λεωνίδα, οἳ μετὰ σεῖο
τῇδ' ἔθανον, Σπάρτας εὐρυχόρου βασιλεῦ,
πλείστων δὴ τόξων τε καὶ ὠκυπόδων σθένος ἵππων
Μηδείων τ' ἀνδρῶν δεξάμενοι πολέμῳ.

τες, καὶ μᾶλλον τοὺς παρ' αὐτοῖς νόμους αἰσχυνόμενοι ἢ τὸν πρὸς τοὺς πολεμίους κίνδυνον φοβούμενοι.

13. Etiam hoc distichon ad Thermopylas spectare existimatur. – v. 1. ἀκμᾶς. Il. κ. 173. νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς. Vid. ad cap. I. nr. 99, 6.

14. v. 1. κλέος περὶ πατρίδι. Tyrtaeus El. III. 24. αὐτὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὤλεσε θυμόν, Ἄστυ τε καὶ λαοὺς καὶ πατέρ' εὐκλεΐσας. – v. 3. Horat. III. Od. 2, 21. virtus recludens immeritis mori coelum.

15. v. 1. καλῶς θνήσκειν dicuntur, qui cum laude moriuntur. De Tello Herodot. I. 30. τελευτὴ τοῦ βίου λαμπροτάτη ἐπεγένετο· γενομένης γὰρ Ἀθηναίοισι μάχης – τροπὴν ποιήσας τῶν πολεμίων, ἀπέθανε κάλλιστα. – v. 3. ἐλευθ. περιθ. Plenius in Pal. VII. 347. de Adimanto: οὗ διὰ βουλὰς Ἑλλὰς ἐλευθερίης ἀμφέθετο στέφανον.

16. v. 3. πλείστων τόξων. Dicebantur οἱ βάρβαροι τὸν ἥλιον ὑπὸ τοῦ πλήθεος τῶν ὀϊστῶν ἀποκρύπτειν. Herodot. VII. 226.

17. ΒΑΣΣΟΥ.

Ληθαίης ἀκάτοιο τριηκοσίους ὅτε ναύτας
    δεύτερον ἔσχ' Ἀΐδης, πάντας ἀρηϊφάτους,
Σπάρτας ὁ στόλος, εἶπεν· ἴδ' ὡς πάλι πρόσθια πάντα
    τραύματα, καὶ στέρνοις δῆρις ἔνεστι μόνοις·
νῦν γε μόθου κορέσασθε, καὶ αἴσιμον ἀμπαύσασθε
    ὕπνον, ἀνικήτου δῆμος Ἐνυαλίου.

18. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Μνῆμα τόδε κλεινοῖο Μεγιστίου, ὅν ποτε Μῆδοι
    Σπερχειὸν ποταμὸν κτεῖναν ἀμειψάμενοι,
μάντιος, ὃς τότε κῆρας ἐπερχομένας σάφα εἰδὼς,
    οὐκ ἔτλη Σπάρτης ἡγεμόνας προλιπεῖν.

19. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Πουλὺ Λεωνίδεω κατιδὼν δέμας αὐτοδάϊκτον
    Ξέρξης, ἐχλαίνου φάρεϊ πορφυρέῳ.
κὴκ νεκύων ἤχησεν ὁ τᾶς Σπάρτας πολὺς ἥρως·
    οὐ δέχομαι προδόταις μισθὸν ὀφειλόμενον·
ἀσπὶς ἐμοὶ τύμβου κόσμος μέγας· αἶρε τὰ Περσῶν·
    χἤξω κεἰς Ἀΐδαν ὡς Λακεδαιμόνιος.

XVII. 5. *καὶ εἰς ἐμόν*. Pal. quod in *αἴσιμον* mutavimus. *αἴσιμον ἦμαρ* sic est ap. Homerum.

XIX. 3. *κὴκ νεκύων δ' ἤχησεν*. Vulgo.

17. Charontis verba de trecentis illis ad Thermopylas caesis. – v. 1. *Ληθ. ἀκάτ.* Lethaeae ratis. Tibull. III. 5, 23. – v. 2. *δεύτερον*. post trecentos illos in agro Thyreatico occisos. Vid. cap. III. nr. 1. – v. 4. *στέρνοις δῆρις*. omnis pugnae hostiliumque telorum efficacia in pectore caesorum adversisque apparet vulneribus. – v. 5. *κορέσασθε*. Il. ν. 635. *οὐδὲ δύνανται φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοιΐου πολέμοιο*. – *αἴσιμον*. somnum fatalem, mortalibus debitum.

18. De Megistia vate, qui quum mortem sibi instare novisset, pugna tamen noluit excedere. Herodotus VII. 221. qui Simonidem Megistiae ut hospiti hoc epitaphium scripsisse narrat. c. 228.

19. Historia, quam hoc epitaphium exornat, rhetorum commentis annumerari debet. Longe alio Xerxes in Leonidam fuit animo. Herodot. VII. 238. – v. 1. *πουλύ*, *μέγα*. – *αὐτοδάϊκτον*, non quod sua se manu interfecerit Leonidas, sed quod sua sponte morti se tulit obviam. – v. 3. *ἤχησεν*. *ἐβόησεν*. – v. 5. *ἀσπίς*. sic Pal. IX. 3. *ἀσπὶς ἔχοι με καὶ νέκυν*.

20. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Τόξα τάδε πτολέμοιο πεπαυμένα δακρυόεντος
 νηῷ 'Αθηναίης κεῖται ὑπωρόφια,
πολλάκι δὴ στονόεντα κατὰ κλόνον ἐν δαῒ φωτῶν
 Περσῶν ἱππομάχων αἵματι λουσάμενα.

21. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐξ οὗ γ' Εὐρώπαν 'Ασίας δίχα πόντος ἔνειμε,
 καὶ πόλεμον λαῶν θοῦρος Ἄρης ἐφέπει,
οὐδαμά πω κάλλιον ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν
 ἔργον ἐν ἠπείρῳ καὶ κατὰ πόντον ἅμα.
οἵδε γὰρ ἐν Κύπρῳ Μήδων πολλοὺς ὀλέσαντες,
 Φοινίκων ἑκατὸν ναῦς ἕλον ἐν πελάγει,
ἀνδρῶν πληθούσας· μέγα δ' ἔστενεν 'Ασὶς ὑπ' αὐτῶν
 πληγεῖσ' ἀμφοτέραις χερσὶ κράτει πολέμου.

22. ΔΙΟΔΩΡΟΥ ΤΑΡΣΕΩΣ.

Μὴ μέτρει Μάγνητι τὸ πηλίκον οὔνομα τύμβῳ,
 μηδὲ Θεμιστοκλέους ἔργα σε λανθανέτω.
τεκμαίρου Σαλαμῖνι καὶ ὁλκάσι τὸν φιλόπατριν,
 γνώσῃ δ' ἐκ τούτων μείζονα Κεκροπίης.

20. Tela in templo Minervae dicata. – v. 2. ὑπωρόφια. ὑπωρόφιαι φόρμιγγες. Pindar. Pyth. I. 188. – v. 4. λουσάμενα. quae imbiberant sanguinem. Pal. VII. 443. ὀϊστοὺς λοῦσεν φοινίσσᾳ θοῦρος Ἄρης ψακάδι. Tryphiod. 19. Αἴας – φάσγανον ἐχθρὸν ἔλουσε μεμηνότος αἵματος ὄμβρῳ. lavit ater sanguis corpora. Virgil. Georg. III. 221.

21. De duplice Cimonis victoria et navali et terrestri. Plutarch. Vit. Cim. c. 12. 13. Diodor. Sic. XI. 62. – v. 1. Europa et Asia secundum veterem divisionem (vid. Schaefer. Meletem. p. 36. a.) totus terrarum orbis continebatur. ἐξ οὗ. ab omni inde aevo. – v. 2. ἐφέπει. Il. υ. 358. οὐδέ κ' Ἄρης – οὐ δέ κ' Ἀθήνη Τοσσῆσδ' ὑσμίνης ἐφέποι στόμα. – v. 6. Φοινίκων. quibus magna pars classis Persarum constabat. – v. 8. ἀμφ. χερσί. navalibus et terrestribus copiis.

22. Themistoclis laudem non sepulcro apud Magnesios (vid. Plutarch. Vit. Themist. c. 32. Thucyd. I. 138.) sed rebus praeclare gestis aestimandam esse. Hoc animo Agesilaus sibi monimentum poni vetabat: εἰ γάρ τι καλὸν ἔργον πεποίηκα, τοῦτό μου μνημεῖον ἔσται. Plutarch. T. II. p. 191. C. – v. 1. μὴ μέτρει. noli aestimare. Eadem vi metiri usurpatur; respondetque τεκμαίρου. Cf. cap. 1. nr. 28. – v. 3. ὁλκάσι, ναυσί.

23. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝ.

Οὐχὶ Θεμιστοκλέους Μάγνης τάφος, ἀλλὰ κέχωσμαι
'Ελλήνων φθονερῆς σῆμα κακοκρισίης.

24. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ ἢ ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΥΛ.

Οὔρεά μευ καὶ πόντον ὑπὲρ τύμβοιο χάρασσε,
καὶ μέσον ἀμφοτέρων μάρτυρα Λητοΐδην,
ἀενάων τε βαθὺν ποταμῶν ῥόον, οἵ ποτε ῥείθροις
Ξέρξου μυριόναυν οὐχ ὑπέμειναν Ἄρην.
ἔγγραφε καὶ Σαλαμῖνα, Θεμιστοκλέους ἵνα σῆμα
κηρύσσει Μάγνης δῆμος ἀποφθιμένου.

25. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

α. Εἰπέ, λέων, φθιμένοιο τίνος τάφον ἀμφιβέβηκας,
βουφάγε; τίς τᾶς σᾶς ἄξιος ἦν ἀρετᾶς;
β. υἱὸς Θευδώροιο Τελευτίας, ὃς μέγα πάντων
φέρτερος ἦν, θηρῶν ὅσσον ἐγὼ κέκριμαι.
οὐχὶ μάταν ἕστακα, φέρω δ' ἔτι σύμβολον ἀλκᾶς
ἀνέρος· ἦν γὰρ δὴ δυςμενέεσσι λέων.

XXV. 1. φθιμένοιο πρός. superscripto τί. Pal.

simpliciter. Primus Themistocles ἐπεχείρησε τοὺς πολίτας ἐμβιβάζειν εἰς τὰς τριήρεις. Plutarch. V. Them. c. 7.

23. Sententia argutior: Sepulcrum Magnesiae exstructum non tam pro Themistoclis monimento habendum esse, quam pro monimento invidiae Graecorum et perversi judicii, quo tantum virum patria extorrem egerant.

24. Sententia fere ut in nr. 22. Res a Themistocle gestae augentur commemoratione potentiae Persarum, in montibus perfossis, mari ponte juncto, fluminibus hominum copiis siccatis conspectae. His rebus addit poeta Λητοΐδην testem, i. e. Solem, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει. – v. 5. Junge: ἵνα (ubi) Μάγνης δῆμος κηρύσσει σῆμα Θεμιστοκλέους. Verbum κηρύσσει praegnanti vi accipiendum pro ἔτευξε, ὥςτε κηρύσσειν αὐτόν. nisi κηρύσσει positum est pro εὔχεται, αὐχεῖ.

25. Ad leonem, in tumulo Teleutiae Spartani positum, quem ad Olynthum occubuisse narrat Xenoph. Hist. Gr. V. 3, 6. In Τελευτίας mireris ultimae syllabae correptionem, a qua in talibus veteres abhorruerunt. – v. 5. φέρω δέ, ἀλλὰ φέρω. – v. 6. λέων. cf. supra nr. 5.

26. ΓΕΜΙΝΟΥ.

Οὗτος ὁ Κεκροπίδῃσι βαρὺς λίθος Ἄρεϊ κεῖμαι,
ξεῖνε, Φιλιππείης σύμβολον ἠνορέης,
ὑβρίζων Μαραθῶνα, καὶ ἀγχιάλου Σαλαμῖνος
ἔργα, Μακηδονίης ἔγχεσι κεκλιμένα.
ὄμνυε νῦν νέκυας, Δημόσθενες· αὐτὰρ ἔγωγε
καὶ ζωοῖς ἔσομαι καὶ φθιμένοισι βαρύς.

27. ΑΔΔΑΙΟΥ.

Ἠμαθίην ὃς πρῶτος ἐς Ἄρεα βῆσα Φίλιππος,
Αἰγαίην κεῖμαι βῶλον ἐφεσσάμενος,
ῥέξας οἷ' οὔπω βασιλεὺς τὸ πρίν· εἰ δέ τις αὐχεῖ
μεῖζον ἐμεῦ, καὶ τοῦθ' αἵματος ἡμετέρου.

28. ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

Φθίσθαι Ἀλέξανδρον ψευδὴς φάτις, εἴπερ ἀληθὴς
Φοῖβος. ἀνικήτων ἅπτεται οὐδ' Ἀΐδης.

26. Scriptum fingitur hoc epigr. in tropaeo a Philippo Macedone in Atheniensium contumeliam erecto. Nemo alius de ejusmodi monimento tradidit. – v. 4. *ἔργα – κεκλιμένα.* laus in Persicis bellis parta nunc quasi dejecta et eversa jacet. Sic urbes et moenia dicuntur *δουρὶ κλίνεσθαι;* etiam homines vita privati. – v. 5. *ὄμνυε.* respicitur illustris locus in Or. pro Cor. s. 60. ubi Demosthenes per Marathonis, Plataeae et Salaminis propugnatores jurat, Athenienses, quum pro communi salute ad Chaeroneam in discrimen venissent, non peccasse. Cf. Quintil. Inst. Or. IX. 2. 62. Longin. π. Ὕ. cap. 16. ubi vid. Interpp.

27. In Philippum Macedonem Aegis, in communi Macedonicorum regum sepulcro, conditum. – v. 1. *ἐς Ἄρεα βῆσα.* Il. θ. 285. Agamemnon de Telamone: *τὸν καὶ τηλόθ' ἐόντα ἐϋκλείης ἐπίβησον.* Hesiod. E. *καὶ* H. 659. de Musis: *ἔνθα με τὸ πρῶτον λιγυρῆς ἐπέβησαν ἀοιδῆς.* – v. 2. *ἐφεσσάμενος.* Il. γ. 57. *λάϊνον ἕσσο χιτῶνα.* Pal. VII. 660. *ὀθνείαν κεῖμαι ἐφεσσάμενος.* de Glauco fluctus subeunte Apoll. Rh. I. 1326. *κῦμ' ἁλίαστον ἐφέσσατο νειόθι δύψας.* – v. 3. *εἰ δέ τις,* Alexander, patre major. – v. 4. *καὶ τοῦτο.* neutrum pronominis pro masculino, *οὗτος.* Solon. Fr. XIII. *οὐ διαμειψόμεθα τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον· ἐπεὶ τὸ μὲν (ἡ ἀρετή) ἔμπεδον αἰεί.* Facit huc Menander in Reliqq. p. 129. *τοῦθ' ἑταῖρός ἐστιν ὄντως.*

28. Alexander virtute immortalis. Vid. ad nr. 14. – v. 2. *ἀνικήτων.* Apollo per Pythiam Alexandro dixerat: *ἀνίκητος εἶ, ὦ παῖ.* Plut. V. Al. c. 14.

29. ΑΡΧΕΛΑΟΥ, οἱ δὲ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Τόλμαν Ἀλεξάνδρου καὶ ὅλαν ἀπεμάξατο μορφὰν
Λύσιππος. τίν᾽ ὁδὶ χαλκὸς ἔχει δύναμιν;
αὐδασοῦντι δ᾽ ἔοικεν ὁ χάλκεος ἐς Δία λεύσσων·
Γᾶν ὑπ᾽ ἐμοὶ τίθεμαι· Ζεῦ, σὺ δ᾽ Ὄλυμπον ἔχε.

30. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Λύσιππε, πλάστα Σικυώνιε, θαρσαλέη χείρ,
δάιε τεχνίτα, πῦρ τοι ὁ χαλκὸς ὁρῇ,
ὃν κατ᾽ Ἀλεξάνδρου μορφᾶς χέες· οὐκέτι μεμπτοὶ
Πέρσαι· συγγνώμη βουσὶ λέοντα φυγεῖν.

31. ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Ὤλεο δὴ πατέρων περὶ ληΐδα καὶ σύ, Μαχάτα,
δριμὺν ἐπ᾽ Αἰτωλοῖς ἀντιφέρων πόλεμον,
πρωθήβας· χαλεπὸν γὰρ Ἀχαιϊκὸν ἄνδρα νοῆσαι
ἄλκιμον, εἰς πολιὰν ὅστις ἔμεινε τρίχα.

32. ΤΥΜΝΕΩ.

Τὸν παραβάντα νόμους Δαμάτριον ἔκτανε μάτηρ
ἁ Λακεδαιμονία τὸν Λακεδαιμόνιον.

XXIX. 2. Atticum ὁδί ab epigrammatariorum sermone abhorrere judicans Hermann. corrigit: τίνα δὴ χαλκός.

29. In statuam Alexandri, opus Lysippi, cui soli concessum, ut duceret aera Fortis Alexandri vultum simulantia. Horat. II. Ep. 1. 240. – v. 3. εἰς Δία. ἄνω βλέποντα πρὸς τὸν οὐρανόν, ut dicit Plut. T. II. p. 335. B. Cf. Boettigeri Andeut. p. 190. ss.

30. In eandem. – v. 1. θαρσαλέη χείρ. ipse statuarius, animosi signi artifex. Ep. ἀδ. 309. αὐτὸν Ἀλέξανδρον τεκμαίρεο· ὧδε τὰ κείνου Ὄμματα καὶ ζωὸν θάρσος ὁ χαλκὸς ἔχει. – v. 2. πῦρ ὁρῇ. βλέμμα πυρῶδες ἔχει. Eurip. Ion. 1261. πυρὸς δράκοντ᾽ ἀναβλέποντα φοινίαν φλόγα.

31. In Machatam Achaeum, qui in bello cum Aetolis gesto (Ol. CXXXIX) occubuerat. – v. 1. περὶ ληΐδα, χρήματα. paternis agris bonisque propugnans. δόμους καὶ ληΐδα πᾶσαν jungit Apoll. Rh. I. 695. – v. 2. ἐπ᾽ Αἰτωλοῖς. dativus pro accusativo. Pal. IX. 77. τοιγὰρ ἐγὼ πῦρ πέμψω ἐπὶ Τροίᾳ. et sic saepius.

32. Spartanae mulieris in filium facinus. – v. 1. παρ. νόμους. de quibus legibus agatur, apparet ex nr. 12. τρέσσαντα παρὰ χρέος est in eadem historia Pal. VII.

θηκτὸν δ' ἐν προβολᾷ θεμένα ξίφος, εἶπεν, ὀδόντα
ὀξὺν ἐπιβρύκουσ', οἷα Λάκαινα γυνά·
ἔῤῥε, κακὸν σκυλάκευμα, κακὰ μερίς, ἔῤῥε ποθ' Ἅιδαν,
ἔῤῥε· τὸν οὐ Σπάρτας ἄξιον οὐδ' ἔτεκον.

83. ΕΡΥΚΙΟΥ ΚΥΖΙΚΗΝΟΥ.

Ἀνίκ' ἀπὸ πτολέμου τρέσσαντά σε δέξατο μάτηρ,
πάντα τὸν ὁπλιστὰν κόσμον ὀλωλεκότα,
αὐτά τοι φονίαν, Δαμάτριε, αὐτίκα λόγχαν
εἶπε διὰ πλατέων ὠσαμένα λαγόνων·
Κάτθανε, μηδ' ἐχέτω Σπάρτα ψόγον· οὐ γὰρ ἐκεῖνα
ἤμπλακεν, εἰ δειλοὺς τοὐμὸν ἔθρεψε γάλα.

84. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Εἰς δηΐων πέμψασα λόχους Δημαινέτη ὀκτὼ
παῖδας, ὑπὸ στήλῃ πάντας ἔθαπτε μιᾷ.
δάκρυα δ' οὐκ ἔῤῥηξ' ἐπὶ πένθεσιν· ἀλλὰ τόδ' εἶπεν
μοῦνον· ἰὼ Σπάρτα, σοὶ τέκνα ταῦτ' ἔτεκον.

85. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τᾷ Πιτάνᾳ Θρασύβουλος ἐπ' ἀσπίδος ἤλυθεν ἄπνους,
ἑπτὰ πρὸς Ἀργείων τραύματα δεξάμενος,

531. – v. 3. ἐν προβ. θέμ. strictum filio intentans gladium. ἐν προβολῇ στῆναι etiam ap. prosaicos obvium. In proximis feram te videre existimes, quae unum e catulis, quod infirmus sit et parum generosus, jugulet. – v. 5. ἔῤῥε. Il. θ. 164. ἔῤῥε, κακὴ γλήνη. Obscurior est usus vocabuli μερίς, quod de homine est etiam Pal. VII. 855: ἦν δ' ὠνὴρ Μουσῶν ἱκανὴ μερίς. – v. 6. οὐδ' ἔτεκον. patria indignum nec pro filio agnosco. τελέθεις οὔτ' ἐμός, οὔτε Λάκων. Pal. VII. 531.

83. Eadem historia. – v. 1. τρέσσαντα. τρέσαντας Lacedaemonii appellabant peculiari nomine τοὺς ἐν τῇ μάχῃ ἀποδειλιάσαντας. Plutarch. V. Ages. c. 30. – v. 2. ὁπλ. κόσμον. τὰ ὅπλα, scutum imprimis, quod servatum decus (κόσμον), abjectum infamiam conciliabat. – v. 3. Δαμάτριε, αὐτίκα. hiatum pausa excusat.

84. In mulierem octo filiorum mortem fortiter ferentem. – v. 4. σοί. non mihi, sed patriae. Alia sibi ob mortem filii gratulata, οὐ αὐτόν, inquit, ἕνεκεν ἔτεκον, ἵνα ὑπὲρ τᾶς Σπάρτας ἀποθάνῃ, τοῦτό μοι συνέβη. Plutarch. T. II. p. 241. C.

85. Historia est ap. Plutarch. T. II. p. 235. A. – v. 1.

δεικνὺς ἀντία πάντα τὸν αἱματόεντα δ' ὁ πρέσβυς
παῖδ' ἐπὶ πυρκαϊὴν Τύννιχος εἶπε τιθείς·
Δειλοὶ κλαιέσθωσαν· ἐγὼ δὲ σέ, τέκνον, ἄδακρυς
θάψω, τὸν καὶ ἐμὸν καὶ Λακεδαιμόνιον.

36. ΑΝΥΤΗΣ.

Ἕσταθι τῇδε, κράνεια βροτοκτόνε, μηδ' ἔτι λυγρὸν
χάλκεον ἀμφ' ὄνυχα στάζε φόνον δηΐων.
ἀλλ' ἀνὰ μαρμάρεον δόμον ἡμένα αἰπὺν Ἀθάνας
ἄγγελλ' ἀνορέαν Κρητὸς Ἐχεκρατίδα.

37. ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Ἀσπὶς ἀπὸ βροτέων ὤμων Τιμάνορος ἧμαι
ναῷ ὑπωροφία Παλλάδος ἀλκιμάχας,
πολλὰ σιδαρείου κεκονιμένα ἐκ πολέμοιο,
τόν με φέροντ' αἰεὶ ῥυομένα θανάτου.

38. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Ἤδη τῇδε μένω πολέμου δίχα, καλὸν ἄνακτος
στέρνον ἐμῷ νώτῳ πολλάκι ῥυσαμένα,
καίπερ τηλεβόλους ἰούς, καὶ χερμάδι' αἰνὰ
μυρία, καὶ δολιχὰς δεξαμένα κάμακας,
οὐδέποτε Κλειτοῖο λιπεῖν περιμάκεα πᾶχυν
φαμὶ κατὰ βλοσυρὸν φλοῖσβον Ἐνυαλίου.

XXXVII. 1. βροτέων, ignavum epitheton. Fort. βριαρῶν.

τᾷ Πιτάνᾳ. εἰς τὴν Πιτάνην, (vid. cap. 1. nr. 104, 4.) urbem ad Eurotam. – ἐπ' ἀσπίδος. notum matronae, filio clypeum tradentis, dictum: τέκνον ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τᾶς. Plut. T. II. p. 241. F. – v. 6. τὸν καὶ ἐμόν. ἐμοῦ ἄξιον.

36. Echecratidas Cretensis hastam (δόρυ ἐκ κρανείας) Minervae dedicat. – v. 2. ὄνυχα, αἰχμήν. – v. 3. ἡμένα, pro κειμένη. Pal. VI. 128. ἧσο κατ' ἠγάθεον τόδ' ἀνάκτορον, ἀσπὶ φαεννά. et statim nr. 37. 1.

37. Clypei dedicatio. – v. 3. κεκονιμένα. a κονίω, penultima longa, pulvere conspersa. – v. 4. ῥυομένα. ut statim nr. 38. 2.

38. Scutum officia domino suo praestita praedicat. – v. 1. τῇδε. in templo, procul dubio. καλόν, robustum pectus, quale virum decet. – v. 3. Sic Pal. VI. 84. de scuto: καὶ ἀμφίδρυπτον ἐὸν τόδε χειρὶ μεναίχμα Σώζετο Νικαγόρᾳ, σῶζε δὲ Νικαγόραν.

39. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀσπὶς Ἀλεξάνδρου τοῦ Φυλλέος ἱερὸν ἅδε
δῶρον Ἀπόλλωνι χρυσοκόμῳ δέδομαι,
γηραλέα μὲν ἴτυν πολέμων ὕπο, γηραλέα δὲ
ὀμφαλόν· ἀλλ' ἀρετᾷ λάμπομαι, ἅς ἔκιχον
ἀνδρὶ κορυσσαμένα σὺν ἀριστέϊ, ὅς μ' ἀνέθηκεν.
Ἐμμὶ δ' ἀήσσατος πάμπαν ἀφ' οὗ γενόμαν.

40. ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΙΟΚΛΕΩΣ.

Οὐκ οἶδ' εἴτε σάκος λέξαιμί σε, τὴν ἐπὶ πολλοὺς
ἀντιπάλους πιστὴν σύμμαχον ὡπλισάμην,
εἴτε δὲ βαιὸν ἐμοὶ πόντου σκάφος, ἥ μ' ἀπὸ νηὸς
ὀλλυμένης κόμισας νηκτὸν ἐπ' ἠιόνας.
Ἄρεος ἐν πολέμοις ἔφυγον χόλον, ἔν τε θαλάσσῃ
Νηρῆος· σὺ δ' ἄρ' ἧς ὅπλον ἐν ἀμφοτέροις.

41. ΤΥΜΝΕΩ.

Μίκκος ὁ Πελλαναῖος Ἐνυαλίου βαρὺν αὐλὸν
τόνδ' ἐς Ἀθαναίας ἐκρέμασ' Ἰλιάδος,
Τυρσηνὸν μελέδαμα, δι' οὗ ποκα πόλλ' ἐβόασεν
ἀνὴρ εἰράνας σύμβολα καὶ πολέμου.

* * *

39. Scutum viri fortis Apollini dedicatur. – v. 1. Φυλλέος. Phyllos urbs Thessaliae, ubi etiam Φυλλεῖον ὄρος. – v. 3. γηραλέα. Od. χ. 184. σάκος εὐρὺ, γέρον, πεπαλαγμένον ἄζῃ. – v. 4. ἀρετᾷ. laude virtutis splendeo. Soph. Electr. 956. εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω θανόντος οἴσει. Eurip. Iph. T. 682. δειλίαν γὰρ καὶ κάκην κεκτήσομαι. – ἅς ἔκιχον. genitivo junctum verbum κιχάνειν ad analogiam verborum τυγχάνειν et λαγχάνειν, loco accusativi. – v. 6. ἀήσσατος, τόν με φέροντ' αἰεὶ ῥυομένα θανάτου, ut alia ἀσπὶς loquitur nr. 37.

40. De scuto, quod dominum naufragum ex undis servaverat. – v. 6. ὅπλον. corporis munimentum.

41. Tubam tubicen Minervae dedicat. – v. 1. Πελλαναῖος. ex Achaja. βαρὺς αὐλός pro σάλπιγξ procul dubio. Haec a Tyrrhenis inventa, eorum dicitur μελέδαμα, quod ea delectantur. Puer Χαρίτων μελέδαμα ap. Ibycum Athen. p. 564. F. Virgines hortatur Naumach. 2. καθαροῖσιν ἀεὶ μελεδήμασι χαίρειν. – v. 4. εἰράνας, in gymnicis certaminibus.

ΕΙΣ ΑΘΛΗΤΑΣ.

42. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἄνθηκεν τόδ' ἄγαλμα Κορίνθιος, ὅςπερ ἐνίκα
ἐν Δελφοῖς ποτε, Νικολάδας·
καὶ Πανάθηναίοις στεφάνους λάβε, πέντ' ἐπ' ἀέθλοις
ἑξῆς ἀμφιφορεῖς ἐλαίου·
Ἰσθμῷ δ' ἐν ζαθέᾳ τρὶς ἐπισχερὼ ἀλλ' ἐγένοντο
ἀκτῇ Ποντομέδοντος ἄθλα·
καὶ Νεμέᾳ τρὶς ἐνίκησεν, καὶ τετράκις ἄλλα
Πελλάνᾳ, δύο δ' ἐν Λυκαίῳ,
καὶ Νεμέᾳ, καὶ ἐν Αἰγίνᾳ, κρατερᾷ δ' Ἐπιδαύρῳ,
καὶ Θήβᾳ, Μεγάρων τε δάμῳ·
ἐν δὲ Φλιουντείῳ σταδίῳ τά τε πέντε κρατήσας,
ηὔφρανεν μεγάλαν Κόρινθον.

43. ΑΛΚΑΙΟΥ.

Οἷον ὁρῇς, ὦ ξεῖνε, τὸ χάλκεον εἰκόνι λῆμα
Κλειτομάχου, τοίαν Ἑλλὰς ἐςεῖδε βίαν·

XLII. 4. *ἑξήκοντ' ἀμφιφορ.* Pal. – v. 6. *ἀκτίνων τομίδων κοταθμοί.* Pal. Isthmica sub Neptuni auspiciis in littore huic deo sacro celebrabantur.

42. De victoriis a Nicolada Corinthio in plurimis ludis solemnibus reportatis. Metrum constat in hoc epigr. versibus heroicis et brevioribus logaoedicis cum basi. – v. 3. *στεφάνους.* victorias et victoriarum praemia, olei scilicet amphoras. – v. 5. *Ἰσθμῷ ζαθέᾳ.* vulgo *ὁ Ἰσθμος.* Feminini forma utitur etiam Pindarus. – *ἐγένοντο.* pluralis verbi cum *ἄθλα* conjunctus contra vulgarem canonem. Ab hoc tamen multi recedunt. Theocrit. Eid. I. 134. *πάντα δ' ἔναλλα γένοιντο.* Ib. II. 108. *κνυζῶνται σκύλακες.* Callim. L. Pall. 120. *πολλὰ μενεῦντι γέρα.* Pindarica vide ap. Boeckh. Not. cr. p. 434. – v. 7. *ἄλλα.* ut *πάντα, Ὀλύμπια νικᾶν* et alia. Matth. Gr. §. 417. not. 2. – v. 11. *Φλιουντείῳ.* haec certamina alibi non commemorantur, nisi forte ap. Pindar. Nem. VI. 74 (45.). Reliqua et alia quaedam recensentur ap. eund. Ol. VII. 141. ss. IX. 135. Vid. Thiersch. in Pind. Werk. Vol. I. p. 80. et 107. – *τὰ πέντε.* ut v. 8. de pentathlo sive quinquertio.

43. In statuam Clitomachi Thebani, Hermocratis filii, victoris

ἄρτι γὰρ αἱματόεντα χερῶν ἀπελύετο πυγμᾶς
ἔντεα, καὶ γοργῷ μάρνατο παγκρατίῳ·
τὸ τρίτον οὐκ ἐκόνισεν ἐπωμίδας, ἀλλὰ παλαίσας
ἀπτώς, τοὺς τρισσοὺς Ἰσθμόθεν εἷλε πόνους.
μοῦνος δ' Ἑλλάνων τόδ' ἔχει γέρας· ἑπτάπυλοι δὲ
Θῆβαι, καὶ γενέτωρ ἐστέφεθ' Ἑρμοκράτης.

44. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ὁ σταδιεὺς Ἀρίης, ὁ Μενεκλέος, οὐ κατελέγχει
Περσέα, σὸν κτίστην, Ταρσὲ Κίλισσα πόλι.
τοῖοι γὰρ παιδὸς πτηνοὶ πόδες· οὐδ' ἂν ἐκείνῳ
οὐδ' αὐτὸς Περσεὺς νῶτον ἔδειξε θέων.
ἢ γὰρ ἐφ' ὑσπλήγγων, ἢ τέρματος εἶδέ τις ἄκρου
ἠΐθεον, μέσσῳ δ' οὔποτ' ἐνὶ σταδίῳ.

45. ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Οὔτ' ἀπὸ Μεσσάνας, οὔτ' Ἀργόθεν εἰμὶ παλαιστάς·
Σπάρτα μοι Σπάρτα κυδιάνειρα πατρίς.
κεῖνοι τεχνάεντες· ἐγὼ γε μέν, ὡς ἐπέοικε
τοῖς Λακεδαιμονίων παισί, βίᾳ κρατέω.

in triplici certamine. – v. 5. τὸ τρίτον. duobus certaminibus cum laude finitis, tertio quoque vicit, παλαίσας ἀπτώς, quod imprimis honorificum; quamquam pancratiastae etiam jacentes luctabantur. Cf. nr. 47, 4. – v. 6. τοὺς τρισσούς. Pausan. VI. 15. de Clitomacho: ἐν Ἰσθμῷ παλαιστὰς κατεπάλαισεν ἄνδρας, καὶ ἐπὶ ἡμέρας τῆς αὐτῆς τούς τε τὴν πυγμήν, καὶ τοὺς ἐς τὸ παγκράτιον ἐσελθόντας ἐκράτει τῇ μάχῃ. – εἷλε πόνους. suscepit labores i. e. certamina. – v. 8. ἐστέφετο. laudis factus est particeps. Victorum enim in ludorum solemnibus laus simul ad patriam et ad parentes redundabat.

44. In Ariam stadiodromum. – v. 1. οὐ κατελέγχει. non dedecorat patriae urbis Tarsi conditorem Perseum pennipedem (Catull. LV. 24.), qui nec ipse eum cursu praevertisset, νῶτον ἔδειξε. – v. 5. 6. Plutus ap. Lucian. Tim. c. 20. celeritatem suam in aufugiendo describens, ἅμα γοῦν, ait, ἔπεσεν ἡ ὕσπληγξ, κἀγὼ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον, οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν.

45. In luctatorem Spartanum, non arte sed robore praestantem. – v. 1. Ἀργόθεν. Pal. IX. 391. Ἀργείων ἁ πάλα. Ap. Theocr. Eid. XXIV. 109. Hercules narratur didicisse ὅσσα ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες Ἀλλάλους σφάλλοντι παλαίσμασιν. Lace-

46. ΔΩΡΙΕΩΣ.

Τοῖος ἔην Μίλων, ὅτ' ἀπὸ χθονὸς ἤρατο βρῖθος,
τετραετῆ δαμάλην ἐν Διὸς εἰλαπίναις,
ὤμοις δὲ κτῆνος τὸ πελώριον, ὡς νέον ἄρνα,
ἤνεγκεν δι' ὅλης κοῦφα πανηγύρεως.
καὶ θάμβος μέν· ἀτὰρ τοῦδε πλέον ἤνυσε θαῦμα
πρόσθεν Πισαίου, ξεῖνε, θυηπολίου.
ὃν γὰρ ἐπόμπευσεν βοῦν ἄζυγον, εἰς κρέα τόνδε
κόψας, πάντα κατ' οὖν μοῦνος ἐδαίσατό νιν.

47. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Τὸν ἐκ Σινώπης εἰ κλύεις Δαμόστρατον,
πίτυν λαβόντα τὴν κατ' Ἰσθμὸν ἑξάκις,
τοῦτον δέδορκας· οὐ κατ' εὔγυρον πάλην
ψάμμον πεσόντος νῶτον οὐκ ἐσφράγισεν.
Ἰδοὺ πρόςωπον θηρόθυμον, ὡς ἔτι
σώζει παλαιὰν τὰν ὑπὲρ νίκας ἔριν.
λέγει δ' ὁ χαλκός· ἁ βάσις με λυσάτω,
χὠς ἔμπνοος νῦν ἕβδομον κονίσομαι.

XLVII. 3. καθ' ὕγυρον. Pal. – v. 4. ψάμμονος. Pal. ψάμμος. Vulgo. ψάμμον emendavit Schaeferus. – v. 5. ἴδ' αὖ. vulgo. ἴδ' ἐς. Pal.

daemonios luctantibus magistros adhibuisse negat Plutarch. T. II. p. 233. C. ἵνα μὴ τέχνης, ἀλλ' ἀρετῆς ἡ φιλοτιμία γένηται.

46. In Milonem, qui quum bovem humeris per stadium portasset, eum totum comedit. – v. 1. τοῖος, οἷον ἐνταῦθα ὁρᾷς. – v. 2. ἐν Διός. Olympiae, ubi certamina cum epulis sacris, εἰλαπίναις, conjuncta erant. – v. 6. πρόσθεν. κατακλιθέντα πρὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Διός. – v. 8. κατ' οὖν ἐδαίσατο. οὖν apodosin fortius indicat. Sic inter praepositionem et verbum posita particula Pal. XII. 226. ἦ με κατ' οὖν ἐδάμασσεν. Epicharm. ap. Athen. p. 277. F. γλυκὺν ἐπ' ὦν ἐπίομες οἶνον.

47. In Damostratum Sinopensem, sexies in Isthmicis victorem. – v. 1. εἰ κλύεις. praesens tempus in hoc verbo et in ἀκούω solemne pro praeterito. Od. ο. 403 νῆσός τις Συρίη κικλήσκεται, εἴ που ἀκούεις. – v. 3. εὔγυρον. in lucta, ut in pugilatu, pugnantes operam videntur dedisse, ὁππότερος κατὰ νῶτα λάβοι φάος ἠελίοιο. Theocr. Eid. XXII. 84. ob quam caussam multos gyros facere debebant. – v. 4. ψάμμον – ἐσφράγισεν. cadens arenam non signavit i. e. non cecidit. Plut. II. p. 982. B. testudinem ait τρεπομένην τύπους καὶ σφραγῖδας ἐναπολείπειν (ἐν τῇ ψάμμῳ). – v. 8. κονίσομαι. ante pugnam luctatores pulvere se inspergebant.

48. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἴσως με λεύσσων, ξεῖνε, ταυρογάστορα
καὶ στεῤῥόγυιον, ὡς Ἄτλαντα δεύτερον,
θαμβεῖς, ἀπιστῶν εἰ βρότειος ἡ φύσις.
ἀλλ' ἴσθι μ' Ἡρᾶν Λαδικῆα πάμμαχον,
ὃν Σμύρνα καὶ δρῦς Περγάμου κατέστεφεν,
Δελφοί, Κόρινθος, Ἦλις, Ἄργος, Ἄκτιον.
λοιπῶν δ' ἀέθλων ἣν ἐρευνήσῃς κράτος,
καὶ τὴν Λίβυσσαν ἐξαριθμήσεις κόνιν.

48. In Heram Laodicensem, aliunde non notum. – v. 1. *ταυρογάστορα.* de ventre castigato nec tumido interpretantur. Verius fortasse Antipater Pal. VI. 256. in athleta *ταῦρον βαθὺν τένοντα* laudat. – v. 2. *στεῤῥόγυιον.* Idem l. c. *σιδαρέους Ἄτλαντος ὤμους.* *Καινὸς Ἄτλας* alius appellatur Pal. VII. 692. – v. 8. *καὶ τήν.* de re *ἀδυνάτῳ* Pindar. Ol. II. 178. *ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν.* de re inutili Pal. XII. 145. *ἀπὸ Λιβύσσης ψάμμου ἀριθμητὴν ἀρτιάσαι ψεκάδα.*

CAPUT IV.

ΕΙΣ ΠΟΙΗΤΑΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥΣ.

---

1. *ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.*

Οὐκέτι θελγομένας, Ὀρφεῦ, δρύας, οὐκέτι πέτρας
    ἄξεις, οὐ θηρῶν αὐτονόμους ἀγέλας·
οὐκέτι κοιμάσεις ἀνέμων βρόμον, οὐχὶ χάλαζαν,
    οὐ νιφετῶν συρμούς, οὐ παταγεῦσαν ἅλα.
ὤλεο γάρ· σὲ δὲ πολλὰ κατωδύραντο θύγατρες
    Μναμοσύνας, μάτηρ δ' ἔξοχα Καλλιόπα.
τί φθιμένοις στοναχεῦμεν ἐφ' υἱάσιν, ἀνίκ' ἀλαλκεῖν
    τῶν παίδων Ἀΐδην οὐδὲ θεοῖς δύναμις.

2. *ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.*

Ὀρφέα Θρηϊκίῃσι παρὰ προμολῇσιν Ὀλύμπου
    τύμβος ἔχει, Μούσης υἱέα Καλλιόπης,
ᾧ δρύες οὐκ ἀπίθησαν, ὅτῳ σὺν ἅμ' ἔσπετο πέτρη
    ἄψυχος, θηρῶν θ' ὑλονόμων ἀγέλα,
ὅς ποτε καὶ τελετὰς μυστηρίδας εὕρετο Βάκχου,
    καὶ στίχον ἡρῴῳ ζευκτὸν ἔτευξε ποδί,

1. In Orpheum. – v. 3. *κοιμάσεις ἀνέμων βρόμον.* hoc quoque tribuebatur Oeagri filio. In Argon. 1010. *κοιμήσας δ' ὅγε φῦλα πανημερίων ἀνθρώπων, Καὶ ζαμενεῖς ἀνέμων πνοιὰς, καὶ κύματα πόντου, Πηγάς τ' ἀενάων ὑδάτων, ποταμῶν τε ῥέεθρα, Θῆράς τ' οἰωνούς τε.* – v. 4. *νιφετῶν συρμούς.* Pal. VI. 221. *χαλαζήεντά τε συρμὸν, Καὶ νιφετὸν φεύγων.* VII. 498. *κύματι καὶ συρμῷ πλαζομένους ἀνέμων.* Sic etiam Latini ventorum, flammarum tractus et similia.

2. In eundem. – v. 1. *παρὰ προμ. Ὀλ.* in Olympo prope urbem Libethra, ᾗ ἐπὶ Μακεδονίας τέτραπται τὸ ὄρος. Pausan. IX. 30. p. 769. qua urbe undarum diluvio eversa, Orphei cineres Dium sunt delati. – v. 5. *μυστηρ. Βάκχου.* Apollod. I. 3, 2. *εὗρε δὲ Ὀρφεὺς καὶ τὰ Διονύσου μυστήρια.* Diodorus III. 64. eum *τὰς ἐν τοῖς μυστηρίοις τελετὰς* a patre Oeagro acceptas, multum immutasse et emendasse narrat. *διὸ καὶ τὰς ὑπὸ τοῦ Διονύσου γενομένας τελετὰς Ὀρφικὰς προσαγορευθῆναι.* Hinc Orphei statuam juxta Bacchum collocatam vidit Pausan. V. 26. Cf. Creuzer. Symbol. III. p. 148. ss. – v. 6. he-

ὃς καὶ ἀμειλίκτοιο βαρὺ Κλυμένοιο νόημα,
καὶ τὸν ἀκήλητον θυμὸν ἔθελξε λύρᾳ.

3. ΑΔΗΛΟΝ.

Καλλιόπης Ὀρφῆα καὶ Οἰάγροιο θανόντα
ἔκλαυσαν ξανθαὶ μυρία Βιστονίδες·
στικτοὺς δ' ᾑμάξαντο βραχίονας, ἀμφὶ μελαίνῃ
δευόμεναι σποδιῇ Θρηΐκιον πλόκαμον·
καὶ δ' αὐταὶ στοναχεῦντι σὺν εὐφόρμιγγι Λυκείῳ
ἔῤῥηξαν Μοῦσαι δάκρυα Πιερίδες,
μυρόμεναι τὸν ἀοιδόν· ἐπωδύραντο δὲ πέτραι
καὶ δρύες, ἃς ἐρατῇ τὸ πρὶν ἔθελγε λύρῃ.

4. ΑΛΛΟ.

Θρήϊκα χρυσολύρην τῇδ' Ὀρφέα Μοῦσαι ἔθαψαν,
ὃν κτάνεν ὑψιμέδων Ζεὺς ψολόεντι βέλει.

roico pedi i. e. metro, versum junxit. Alii illud inventum ad alios retulerunt. Vid. Proclus in Photii Bibl. cod. 239. p. 819. Fabric. Bibl. Gr. T. I. p. 207. - v. 7. Virgil. Georg. IV. 468, Taenarias etiam fauces, alta ostia Ditis, Ingressus, Manesque adiit Regemque tremendum, Nesciaque humanis precibus mansuescere corda. τὸν ἀκήλητον θυμόν. - Κλύμενος, Ἅιδης. Pal. VII. 189. ἤδη γὰρ λειμῶνας ἐπὶ Κλυμένου πεπότησαι, Καὶ δροσερὰ χρυσέας ἄνθεα Περσεφόνας.

3. Luctus de eodem. - v. 2. Βιστονίδες. Thracas mulieres, quae Orpheum laceraverant, Bacchico furore discusso, facti poenituit, ut in simili negotio Cadmi filias post Penthei caedem. Quare et illum ploraverunt, ἔκλαυσαν, et se ipsas vulneraverunt. - στικτούς. alii hac poena easdem a maritis ignominiae caussa affectas fuisse narrant. Θρᾷκες - στίζουσιν ἄχρι νῦν, τιμωροῦντες τῷ Ὀρφεῖ, τὰς αὐτῶν γυναῖκας. Plutarch. T. II. p. 557. D. - δευόμεναι σποδιῇ. crines infuso foedantes pulvere, ut est ap. Catull. LXIV. 224. Il. σ. 23. χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν χεύατο κὰκ κεφαλῆς. - v. 7. ἐπωδύραντο. similiter de Bionis morte Moschus Eid. III. 27. ss.

4. In Orpheum Jovis fulmine percussum. Pausan. IX. 30: εἰσὶ δὲ οἵ φασι κεραυνωθέντι ὑπὸ τοῦ θεοῦ συμβῆναι τὴν τελευτὴν Ὀρφεῖ. caussam mortis afferebant, quod mysteria prodidisset mortalibus. Hygin. Fab. Astr. II. 7. - ψολ. βέλει. Od. ψ. 330. νῆα θοὴν ἔβαλε ψολόεντι κεραυνῷ.

5. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Ἄστρα μὲν ἠμαύρωσε καὶ ἱερὰ κύκλα σελήνης
ἄξονα δινήσας ἔμπυρος ἠέλιος·
ὑμνοπόλους δ' ἀγεληδὸν ἀπημάλδυνεν Ὅμηρος,
λαμπρότατον Μουσῶν φέγγος ἀνασχόμενος.

6. ΑΔΗΛΟΝ.

Οὐχὶ πέδον Σμύρνης ἐλοχεύσατο θεῖον Ὅμηρον,
οὐ Κολοφὼν τρυφερῆς ἄστρον Ἰηονίης,
οὐ Χίος, οὐκ Αἴγυπτος ἐύσπορος, οὐ Κύπρος ἁγνή,
οὐ νῆσος κραναὴ Λαρτιάδαο πάτρη,
οὐκ Ἄργος Δαναοῖο, Κυκλωπείη τε Μυκήνη,
οὐδὲ τὸ Κεκροπίων ἄστυ παλαιογόνων.
οὐ γὰρ ἔφυ χθονὸς ἔργον, ἀπ' αἰθέρος ἀλλά ἑ Μοῦσαι
πέμψαν, ἵν' ἡμερίοις δῶρα ποθητὰ φέροι.

7. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Οἱ μέν σευ Κολοφῶνα τιθηνήτειραν, Ὅμηρε,
οἱ δὲ καλὰν Σμύρναν, οἱ δ' ἐνέπουσι Χίον,
οἱ δ' Ἴον, οἱ δ' ἐβόασαν εὔκλαρον Σαλαμῖνα,
οἱ δέ νυ τὰν Λαπιθέων ματέρα Θεσσαλίην·
ἄλλοι δ' ἄλλην γαῖαν ἀνίαχον. εἰ δέ με Φοίβου
χρὴ λέξαι πινυτὰς ἀμφαδὰ μαντοσύνας,

5. In Homerum ceteros omnes poetas suo splendore obscurantem. – v. 1. ἠμαύρωσε. pro ἀμαυροῖ. de hoc aoristi usu vid. Thiersch. Gr. §. 291. 3. a. b. – v. 2. ἄξονα δινήσας. coelum adscendens curru. Item de Sole Theocrit. XVI. 72. πόλλοὶ κινησεῦντι ἔτι τροχὸν ἅρματος ἵπποι. Apoll. Rh. III. 309. ἐν ἅρμασιν ἠελίοιο Δινεύσας. – v. 3. ἀπημάλδυνεν. offuscavit. Aratus Phaen. 130. ὁπότ' ἠελίοιο – ἀκτῖνες – οἷον ἀμαλδύνονται.

6. Homeri patriam ignorari, quod non terra sit genitus, sed de coelo missus. – v. 4. κραναὴ νῆσος. Il. γ. 201. ἐν δήμῳ Ἰθάκης κραναῆς. Od. κ. 417. τρηχείης Ἰθάκης. – v. 5. Κυκλωπείη. vid. infra c. IX. 9, 6. – v. 7. χθονὸς ἔργον. χθόνιον χρῆμα. non terrae progenies nec mortali semine cretus.

7. Idem argumentum. – v. 3. Ἴον. maris Myrtoi insulam. In ea Aristoteles Homerum natum fuisse tradidit ap. Gellium III. 11. Vid. Fabr. Bibl. gr. I. p. 327. not. p.

πάτρα σοι τελέθει μέγας Οὐρανός, ἐκ δὲ τεκούσης
οὐ θνατᾶς, ματρὸς δ' ἔπλεο Καλλιόπας.

8. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

α. *Αἱ βίβλοι, τίνες ἐστέ; τί κεύθετε;* β. *θυγατέρες μὲν*
Μαιονίδου, μύθων δ' ἵστορες Ἰλιακῶν.
ἁ μία μὲν μηνιθμὸν Ἀχιλλέος, ἔργα τε χειρὸς
Ἑκτορέας, δεκέτους ἆθλα λέγει πολέμου·
ἁ δ' ἑτέρα μόχθον τὸν Ὀδυσσέος, ἀμφί τε λέκτροις
χηρείοις ἀγαθᾶς δάκρυα Πηνελόπας.
α. *Ἵλατε σὺν Μούσαισι· μεθ' ὑμετέρας γὰρ ἀοιδὰς*
εἶπεν ἔχειν αἰὼν ἕνδεκα Πιερίδας.

9. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τίς ποθ' ὁ τὸν Τροίης πόλεμον σελίδεσσι χαράξας,
ἢ τίς ὁ τὴν δολιχὴν Λαρτιάδαο πλάνην;
οὐκ ὄνομ' εὑρίσκω σαφές, οὐ πόλιν. οὐράνιε Ζεῦ,
μή ποτε σῶν ἐπέων δόξαν Ὅμηρος ἔχει;

VIII. 8. Suspicabar olim: *εἶπεν ἔχειν Ἑλικών*. **Heliconi** certe illa jactatio imprimis convenit. Sic Pal. IX. 26. de novem poetriis: *τάσδε θεογλώσσους Ἑλικὼν ἔθρεψε γυναῖκας.* A pluribus probata conjectura. Vulgatam tuearis fortasse Pal. VII. 21. *ἀλλ' ὁ περισσὸς αἰὼν ἀθανάτοις δέρκεται ἐν σελίσιν.*

8. Iliadis et Odysseae argumentum, quae carmina tamquam Homeri filiae Musis annumerantur. Eaedem in illustri anaglypho, quo poetae apotheosis repraesentatur, ad ejus thronum sedent. **Millin** Galérie mythol. Tab. CXLVIII. Similiter in Pal. VII. 407. Sapphus Odae *ἀθάναται* ejus dicuntur *θυγατέρες*. **Hyperid.** ap. **Stob.** Floril. Tit. CXXIII. p. 616. *ὅσοι μὲν γὰρ αὐτῶν ἄπαιδες τετελευτήκασιν, οἱ παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἔπαινοι* ***παῖδες*** *αὐτῶν* ***ἀθάνατοι*** *ἔσονται.* – v. 4. *ἆθλα* h. l. ipsa certamina laboresque belli, ex Achillis ira, *μηνιθμῷ*, et Hectoris virtute exorta. – v. 7. *σὺν Μούσαισι.* simul cum Musis, quibuscum jam consociatae estis. *μεθ' ὑμετ.* post haec vestra carmina edita.

9. Quum in Homeri rebus omnia incerta et obscura sint, poeta suspicatur, tributa esse Homero, nescio cui, Jovis ipsius dicta. Divina enim et Jove auctore dignissima. – *οὐκ ὄνομ'.* de vero nomine non constabat; *Ὅμηρος* enim ob caecitatem appellatus esse credebatur,

10. ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Ἀνδρομάχης ἔτι θρῆνον ἀκούομεν, εἰςέτι Τροίην
 δερκόμεθ᾿ ἐκ βάθρων πᾶσαν ἐρειπομένην,
καὶ μόθον Αἰάντειον, ὑπὸ στεφάνῃ τε πόληος
 ἕκδετον ἐξ ἵππων Ἕκτορα συρόμενον,
Μαιονίδεω διὰ μοῦσαν, ὃν οὐ μία πατρὶς ἀοιδὸν
 κοσμεῖται, γαίης δ᾿ ἀμφοτέρης κλίματα.

11. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Ἡρώων κάρυκ᾿ ἀρετᾶς, μακάρων δὲ προφήταν,
 Ἑλλάνων βιοτῇ δεύτερον ἀέλιον,
Μουσῶν φέγγος Ὅμηρον, ἀγήραντον στόμα κόσμου
 παντὸς, ἁλιῤῥοθία, ξεῖνε, κέκευθε κόνις.

12. ΑΛΚΑΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΣΣΗΝΙΟΥ.

Ἡρώων τὸν ἀοιδὸν Ἴῳ ἔνι παῖδες Ὁμηρον
 ἤκαχον, ἐκ Μουσέων γρῖφον ὑφηνάμενοι.
νέκταρι δ᾿ εἰνάλιαι Νηρηΐδες ἐχρίσαντο,
 καὶ νέκυν ἀκταίῃ θῆκαν ὑπὸ σπιλάδι,
ὅττι Θέτιν κύδηνε καὶ υἱέα, καὶ μόθον ἄλλων
 ἡρώων, Ἰθακοῦ τ᾿ ἔργματα Λαρτιάδεω.

10. Veterum heroum laus et nomen per Homerum adhuc vivit duratque. – v. 3. *Αἰάντειον.* cf. supra cap. II. 22. – v. 4. *ἕκδετον.* cap. II. 24. poeta sequitur eos, qui Hectorem ab Achille circum moenia urbis tractum dixerunt, *ὑπὸ στεφάνῃ.* Vid. Euripid. Androm. 107. – v. 6. *ἀμφοτέρης.* Europae et Asiae i. e. totius terrarum orbis. Vid. ad cap. III. 21.

11. In Homeri sepulcrum. – v. 1. *προφήταν.* deorum, Musarum imprimis interpretem. – v. 2. *δεύτ. ἀέλιον.* alterum solem, quippe qui Musarum lumine illustravit vitam. – v. 3. *στόμα κόσμου.* cujus vox (carmina nunquam senescentia) per orbem terrarum resonat. – v. 4. *ἁλιῤῥοθία* pro *ἁλιῤῥόθιος*, ut in similibus etiam compositis, *ἀγχιάλη, ἀμφιρύτη.* Thiersch. Gr. §. 201. 17.

12. De Homeri morte et sepulcro in insula Io. Vid. Pausan. X. 24. p. 857. – v. 2. *ἤκαχον.* nota fabula, Homerum moerore fuisse confectum, quod aenigma ipsi a piscatoribus propositum solvere non posset. – v. 2. *γρῖφον ὑφηνάμ.* ut *δόλους καὶ μῆτιν ὑφαίνειν* Od. ι. 422. Hesiod. Scut. 25. – v. 3. *νέκταρι.* Similiter Thetis Patroclo *ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν στάξε κατὰ ῥινῶν.* Il. τ. 38. s.

ὀλβίστη νήσων πόντῳ Ἴος, ὅττι κέκευθε
βαιὴ Μουσάων ἀστέρα καὶ Χαρίτων.

13. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Τὰν μερόπων Πειθώ, τὸ μέγα στόμα, τὰν ἴσα Μούσαις
φθεγξαμέναν κεφαλάν, ὦ ξένε, Μαιονίδεω
ἅδ' ἔλαχον νασῖτις Ἴου σπιλάς· οὐ γὰρ ἐν ἄλλᾳ
ἱερόν, ἀλλ' ἐν ἐμοὶ πνεῦμα θανὼν ἔλιπεν,
ᾧ νεῦμα Κρονίδαο τὸ παγκρατές, ᾧ καὶ Ὄλυμπον,
καὶ τὰν Αἴαντος ναύμαχον εἶπε βίαν,
καὶ τὸν Ἀχιλλείοις Φαρσαλίοιν Ἕκτορα πώλοις
ὀστέα Δαρδανικῷ δρυπτόμενον πεδίῳ.
εἰ δ' ὀλίγα κρύπτω τὸν ταλίκον, ἴσθ' ὅτι κεύθει
καὶ Θέτιδος γαμέταν ἁ βραχύβωλος Ἴκος.

14. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰ καὶ βαιὸς ὁ τύμβος, ὁδοιπόρε, μή με παρέλθῃς,
ἀλλὰ καταστέψας ἴσα θεοῖσι σέβου·
τὸν γὰρ Πιερίδων τιμώμενον ἔξοχα Μούσαις
ποιητὴν ἐπέων θεῖον Ὅμηρον ἔχω.

15. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Θεῖος Ὅμηρος ὅδ' ἐστίν, ὃς Ἑλλάδα τὴν μεγάλαυχον
πᾶσαν ἐκόσμησεν καλλιεπεῖ σοφίῃ,

XIV. 2. κατὰ στίχας. Pal. καταστέψας emendavit Huschke.

cf. Il. ψ. 186. – v. 7. βαιή. οὕτω μικρὰ οὖσα. Pal. VII. 4. εἰ δ' ὀλίγη γεγανῖα τόσον χάδεν ἀνέρα νῆσος. cf. nr. 13, 9.

13. Ejusdem argumenti. – v. 1. Πειθώ. una Gratiarum. Vid. Boeckh. Expl. Pindar. Pyth. IX. p. 322. Ob sermonis suavitatem et eloquentiam Homerus Πειθοῦς instar inter homines. – v. 5. νεῦμα. Il. α. 528. Ὄλυμπον. Il. α. 493. ss. et multis aliis in locis. – v. 6. Αἴαντος βίαν. Il. ο. cf. supra c. II. 22. – v. 7. Ἕκτορα. Il. χ. 395. ss. – v. 10. Peleus in Ico, una Cycladum, sepultus. Schol. Pindari Pyth. III. 167. ubi vitiose ἐν Κῷ τῇ νήσῳ pro Ἴκῳ legitur.

14. Ad viatores, ut Homeri tumulum ornent. – v. 2. ἴσα θεοῖσι. divino honore cole. Il. φ. 315. μέμονεν δ' ὅγε ἶσα θεοῖσιν. Similiter Il. ν. 176. ὁ δέ μιν τίεν ἶσα τέκεσσιν.

15. De statua Homeri apud Argivos divinis honoribus culti. De statuis eidem etiam alibi po-

ἔργα δ' Ἀργείους, οἳ τὴν θεοτειχέα Τροίην
ἤρειψαν, ποινὴν ἠϋκόμου Ἑλένης·
οὗ χάριν ἔστησεν δῆμος μεγαλόπτολις αὐτὸν
ἐνθάδε, καὶ τιμαῖς ἀμφέπει ἀθανάτων.

16. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ, οἱ δὲ ΑΡΧΙΟΥ.

Αὐταί ποιμαίνοντα μεσαμβρινὰ μῆλά σε Μοῦσαι
ἔδρακον ἐν κραναοῖς οὔρεσιν, Ἡσίοδε,
καί σοι καλλιπέτηλον, ἐρυσσάμεναι περὶ πᾶσαι,
ὤρεξαν δάφνας ἱερὸν ἀκρέμονα,
δῶκαν δὲ κράνας Ἑλικωνίδος ἔνθεον ὕδωρ,
τὸ πτανοῦ πώλου πρόσθεν ἔκοψεν ὄνυξ,
οὗ σὺ κορεσσάμενος μακάρων γένος, ἔργα τε μολπαῖς
καὶ γένος ἀρχαίων ἔγραφες ἡμιθέων.

17. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Ἄσκρη μὲν πατρὶς πολυλήϊος· ἀλλὰ θανόντος
ὀστέα πληξίππων γῆ Μινυῶν κατέχει
Ἡσιόδου, τοῦ πλεῖστον ἐν ἀνθρώποις κλέος ἐστὶν
ἀνδρῶν κρινομένων ἐν βασάνῳ σοφίης.

sitis vid. Cuper. Apoth. Homer. p. 6, 12. Cf. Fabric. Bibl. Gr. I. p. 324. ss. Aelian. V. H. IX. 15. ὅτι ποιητικῆς ἁπάσης τὰ πρῶτα Ὁμήρῳ ἔδωκαν – ποιοῦντες δὲ θυσίαν ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν τὸν Ἀπόλλωνα καὶ Ὅμηρον. – v. 3. θεοτειχέα. Τροίην εὐτείχεον Il. α. 129. διὰ τὸ ὑπὸ τῶν θεῶν τετειχίσθαι. – v. 4. ποινήν. Il. ε. 266. δῶχ', υἷος ποινὴν Γανυμήδεος. Il. ρ. 207. τῶν ποινήν.

16. Ductum hoc in Hesiodum epigr. ex Theogon. v. 21. ss. Cf. E. καὶ H. 658. s. – v. 3. περί. absolute. Omnes circum. nisi forte χερί legendum. – v. 5. δῶκαν. Propert. III. 2, 51. in Helicone sibi dormire visus: Talia Calliope, lymphisque a fonte petitis, Ora Philetaea nostra rigavit aqua. – v. 7. ἔργα – ἡμιθέων. in genealogia ἡρωϊκῇ, et in Catalogo mulierum. Maxim. Tyr. Diss. XXXII. 4. καθάπερ ὁ Ἡσίοδος, χωρὶς μὲν τῶν ἡρώων, ἀπὸ γυναικῶν ἀρχόμενος, καταλέγων τὰ γένη, ὅστις ἐξ ἧς ἔφυ.

17. In Hesiodum, oraculo jubente ad Orchomenum Minyarum sepultum. Pausan. IX. 38. p. 787. Paulo aliter Plutarch. T. II. p. 162. E. F. ἐτάφη δὲ Ἡσίοδος πρὸς τῷ Νεμείῳ· τὸν δὲ τάφον οἱ πολλοὶ τῶν ξένων οὐκ ἴσασιν, ἀλλ' ἀποκέκρυπται ζητούμενος ὑπ' Ὀρχομενίων. – v. 4. ἐν βασάνῳ. Theogn. 409. ἐς βάσανον δ' ἐλθὼν παρατρίβομαι, ὥστε μολίβδῳ χρυσός.

18. ΑΛΚΑΙΟΥ.

Λοκρίδος ἐν νέμεϊ σκιερῷ νέκυν Ἡσιόδοιο
Νύμφαι κρηνίδων λοῦσαν ἀπὸ σφετέρων,
καὶ τάφον ὑψώσαντο· γάλακτι δὲ ποιμένες αἰγῶν
ἔῤῥαναν, ξανθῷ μιξάμενοι μέλιτι·
τοίην γὰρ καὶ γῆρυν ἀπέπνεεν, ἐννέα Μουσέων
ὁ πρέσβυς καθαρῶν γευσάμενος λιβάδων.

19. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἔκλαγεν ἐκ Θηβῶν μέγα Πίνδαρος· ἔπνεε τερπνὰ
ἡδυμελιφθόγγου μοῦσα Σιμωνίδεω.
λάμπει Στησίχορός τε καὶ Ἴβυκος. ἦν γλυκὺς Ἀλκμάν·
λαρὰ δ' ἀπὸ στομάτων φθέγξατο Βακχυλίδης.
Πειθὼ Ἀνακρείοντι συνέσπετο· ποικίλα δ' αὐδᾷ
Ἀλκαῖος * κύκνῳ Λέσβιος Αἰολίδι.
ἀνδρῶν δ' οὐκ ἐνάτη Σαπφὼ πέλεν, ἀλλ' ἐρατειναῖς
ἐν Μούσαις δεκάτη Μοῦσα καταγράφεται.

XVIII. 2. κρηνιάδων. Pal. fontigenarum. κρηνίδων emendavit Wakefield. Euripid. Hippol. 208. δροσερᾶς κρηνῖδος.

XIX. 6. κύκνῳ codicis vitiosum. κιθάρᾳ Br. parum probabiliter. Lenissimum fuerit: Ἀλκαῖος κώμῳ Λέσβιος Αἰολίδῃ. idque eo probabilius, quod Αἰολίδῃ habetur in Codd. Planudeae. Δωριεῖ κώμῳ est ap. Pindar. Pyth. VIII. 21. ἀδυμελεῖ Ib. v. 73. et μελιγαρύων τέκτονες κώμων Nem. III. 5. quae omnia referri debent ad carmina in pompa solemni cantari solita. Minimum autem interest inter litteras ῡκν̄ et ω̄μ̄.

18. Ab hospitiis apud Locrenses filiis interfectus et in mare projectus Hesiodus, ἐτάφη πρὸς τῷ Νεμείῳ, quod est Jovis Nemei ἱερόν. Plutarch. l. c. Thucyd. III. 96. ἐν τοῦ Διὸς τοῦ Νεμείου τῷ ἱερῷ, ἐν ᾧ Ἡσίοδος ὁ ποιητὴς λέγεται ὑπὸ τῶν ταύτῃ ἀποθανεῖν. – v. 3. γάλακτι. Vid. cap. VIII. 9, 9. inferiae constabant lacte et melle. Eurip. Orest. 114. s. ἀμφὶ τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον Μελίκρατ' ἄφες γάλακτος οἰνωπόν τ' ἄχνην. – v. 5. τοίην. γλυκεῖαν ὡς γάλα σὺν μέλιτι.

19. Novem Lyricorum recensus. – v. 1. ἔκλαγεν. ut aquila, cui, ut majoribus avibus, κλάζειν proprium. Hujusmodi comparationis proprietatem docet ipse Pindarus Ol. II. 97. tonare Pindarus ore dicitur ap. Propert. III. 15, 40. – v. 5. Πειθώ. Vid. nr. 13. 1. – v. 6. κύκνῳ. vid. var. lect.

20. ΑΛΛΟ.

Ἀρχίλοχον καὶ στᾶθι καὶ εἴσιδε τὸν πάλαι ποιητάν,
τὸν τῶν ἰάμβων· οὗ τὸ μυρίον κλέος
διῆλθε κἠπὶ νύκτα καὶ ποτ᾽ ἀῶ.
ἦ ῥά νιν αἱ Μοῦσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπευν Ἀπόλλων,
ὡς ἐμμελής τ᾽ ἔγεντο κἠπιδέξιος
ἔπεά τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ᾽ ἀείδειν.

21. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΤΟΥ Α. Υ. Α.

Κέρβερε, δειμαλέην ὑλακὴν νεκύεσσιν ἰάλλων,
ἤδη φρικαλέον δείδιθι καὶ σὺ νέκυν.
Ἀρχίλοχος τέθνηκε· φυλάσσεο θυμὸν ἰάμβων
δριμύν, πικροχόλου τικτόμενον στόματος.
οἶσθα βοῆς κείνοιο μέγα σθένος, εὖτε Λυκάμβεω
νηῦς μία σοι δισσὰς ἤγαγε θυγατέρας.

22. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νῦν πλέον ἢ τὸ πάροιθε πύλας κρατεροῖο βερέθρου
ὄμμασιν ἀγρύπνοις τρισσὲ φύλασσε κύον.
εἰ γὰρ φέγγος ἔλειπον ἀλυσκάζουσαι ἰάμβων
ἄγριον Ἀρχιλόχου φλέγμα Λυκαμβιάδες,

20. Hoc epigramma, quod Leonidae est, vulgo tribuitur Theocrito. Longiores duo versus Archilochii sunt asynarteti, ex quatuor dactylis et ithyphallico compositi. Vid. Herm. El. D. M. III. 8, 10. – v. 2 et 5 sunt trimetri jambici legitimi; v. 3 et 6 trimetri jambici scazontes catalectici. – v. 1. Ἀρχίλοχον cohaeret cum εἴσιδε. Fit enim nonnunquam, ut verbis diversae rectionis junctis casus nominis remotiori accommodetur. Isocrat. Areopag. c. 18. θαυμάζοντες καὶ ὁμιλοῦντες τοὺς ἐν τούτοις πρωτεύοντας. Vid. Heindorf. ad Platon. T. IV. p. 166. – v. 3. κἠπὶ νύκτα. i. e. εἰς δύσιν ἀπ᾽ ἀνατολῆς. – v. 5. κἠπιδέξιος. Infra nr. 58. ὦ στόμα πάντων δεξιόν. App. Pal. T. II. p. 851, 295. κιθάρας δεξιὸν ἡνίοχον.

21. Ad Cerberum, ut Archilochum caveat. – v. 1. δειμαλέην, timendam. Marcell. Sid. v. 47. τύμματα δειμαλέοιο πελιδνήεντα δράκοντος. – v. 3. θυμὸν ἰάμβων. »Archilochum proprio rabies armavit iambo.« Horat. Ep. ad Pison. 79. – v. 4. τικτόμ. στόματος. ut φῦναί τινος ap. Eurip. Or. 11. 16. Phoen. 8. Ἄτλας – θεῶν μιᾶς ἔφυσε Μαῖαν. Ion. 1. 2. – v. 5. Junge: εὖτε νηῦς μία (Charontis cymba) δισσὰς (δύο) θυγατέρας Λυκάμβεω ἤγαγέ σοι. Plerumque tres numerantur, ut statim nr. 23.

22. Item ad Cerberum. τρισσὲ κύον. triceps. – v. 4. ἄγριον φλέ-

πῶς οὐκ ἂν προλίποι σκοτίων πυλεῶνας ἐναύλων
νεκρὸς ἅπας, φεύγων τάρβος ἐπεσβολίης;

23. ΓΑΙΤΟΥΛΙΚΟΥ.

Σῆμα τόδ' Ἀρχιλόχου παραπόντιον, ὅς ποτε πικρὴν
μοῦσαν ἐχιδναίῳ πρῶτος ἔβαψε χόλῳ,
αἱμάξας Ἑλικῶνα τὸν ἥμερον· οἶδε Λυκάμβης,
μυρόμενος τρισσῶν ἅμματα θυγατέρων.
ἠρέμα δὴ παράμειψον, ὁδοιπόρε, μή ποτε τοῦδε
κινήσῃς τύμβῳ σφῆκας ἐφεζομένους.

24. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Οὐ μὰ τόδε φθιμένων σέβας ὅρκιον, αἵδε Λυκάμβεω,
αἳ λάχομεν στυγερὴν κληδόνα, θυγατέρες,
οὔτε τι παρθενίην ᾐσχύναμεν, οὔτε τοκῆας,
οὔτε Πάρον, νήσων αἰπυτάτην ἱερῶν.
ἀλλὰ καθ' ἡμετέρης γενεῆς ῥιγηλὸν ὄνειδος
φήμην τε στυγερὴν ἔφλυσεν Ἀρχίλοχος.

γμα. sic pus atque venenum de sermone virulento Horat. I. Serm. 7. 1. orationem in Antium petitorem Plenam veneni et pestilentiae. Catull. XLIV. 11. – v. 6. ἐπεσβολίης. ἐπεσβόλον ἦχον ἀοιδῆς carmina satyrica appellat Agath. in Pal. IV. 3, 128. de Archilocho ib. IX. 185. ἠχήεντες ἴαμβοι, θυμοῦ καὶ φοβερῆς ἰὸς ἐπεσβολίης. Ap. Homerum Il. β. 275. Thersitem λωβητῆρα ἐπεσβόλον appellat populus.

23. In tumulum Archilochi, de cujus morte veterum locos collegit Liebel. in Archil. Reliqq. §. 18. p. 43. ss. Illum tumulum παραπόντιον fuisse, nemo praeterea tradidit. – v. 3. αἱμάξας. quod Lycamben filiasque ejus ad restim adegit. Si qua Lycambeo sanguine tela madent. Martial. VII. 11. – v. 6. σφῆκας. vespae, irritabile genus, defuncti animum in tumulo significant, ut leo in Leonidae, luscinia in Sophoclis tumulo. Cf. infra nr. 50. et 52. Obversabatur poetae locus Il. π. 259. σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο Εἰνοδίοις – τοὺς εἴπερ παρά τίς τε κιὼν ἄνθρωπος ὁδίτης Κινήσῃ ἀέκων, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες, πρόσσω πᾶς πέτεται, καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσι.

24. Lycambis filiae se ab Archilochi criminibus vindicant. Historiam vide ap. Interpp. Horatii VI. Epod. 13. – v. 1. σέβας ὅρκιον i. e. ὅρκον σεβάσμιον, φρικτόν. Alibi Pal. VII. 352. Lycambidae jurant δεξιτερὴν Ἀΐδαο et δέμνια Περσεφονείης. – v. 6. ἔφλυσεν. hoc ipso verbo

Ἀρχίλοχον, μὰ θεοὺς καὶ δαίμονας, οὔτ᾽ ἐν ἀγυιαῖς
εἴδομεν, οὐδ᾽ Ἥρης ἐν μεγάλῳ τεμένει.
εἰ δ᾽ ἦμεν μάχλοι καὶ ἀτάσθαλοι, οὐκ ἂν ἐκεῖνος
ἤθελεν ἐξ ἡμέων γνήσια τέκνα τεκεῖν.

25. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἔλθετε πρὸς τέμενος γλαυκώπιδος ἀγλαὸν Ἥρης,
Λεσβίδες, ἁβρὰ ποδῶν βήμαθ᾽ ἑλισσόμεναι,
ἔνθα καλὸν στήσασθε θεῇ χορόν· ὔμμι δ᾽ ἀπάρξει
Σαπφὼ χρυσείην χερσὶν ἔχουσα λύρην.
ὄλβιαι ὀρχηθμοῦ πολυγηθέος· ἦ γλυκὺν ὕμνον
εἰσαΐειν αὐτῆς δόξετε Καλλιόπης.

26. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Οὔνομά μευ Σαπφώ. τόσσον δ᾽ ὑπερέσχον ἀοιδὰν
θηλειᾶν, ἀνδρῶν ὅσσον ὁ Μαιονίδας.

27. ΠΙΝΥΤΟΥ.

Ὀστέα μὲν καὶ κωφὸν ἔχει τάφος οὔνομα Σαπφοῦς·
αἱ δὲ σοφαὶ κείνης ῥήσιες ἀθάνατοι.

XXV. 4. χερσὶν in Pal. omissum supplet Plan.

usus est Archilochus apud Phot. Lex. v. κύψαι. κύψαντες ὕβριν ἀθρόην ἀπέφλυσαν. quod vix recte interpretatus est Liebel. l. c. p. 99. – v. 7. ἐν ἀγυιαῖς et ἐν Ἥρης τεμένει. his igitur in locis turpia a puellis illis admissa fuisse, dixerat Archilochus in deperditis, ubi etiam vocibus μάχλοι καὶ ἀτάσθαλοι usus esse videri debet. – v. 10. γνήσια. in legitimum enim matrimonium Neobulen petiverat; unde Lycambes socer Archilochi vocatur ap. Horat. I. Ep. 19, 30.

25. Ad Lesbias puellas de Sappho. – v. 2. βήμαθ᾽ ἑλισσόμεναι. ut Nymphae ap. Apoll. Rh. IV. 1198. ἄειδον ἑλισσόμεναι περὶ κύκλον. Pindar. Ol. IV. 1. Ὧραι ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς ἑλισσόμεναι. – v. 4. Sappho lyram tenens chorum ducere fingitur, tamquam ἡγεμὼν aut ἀρχέχορος. Vid. choreae descriptionem apud Philostr. Imagg. II. 1. – v. 5. ὄλβιαι ὀρχηθμοῦ. genitivus caussae. Platon. Phaed. p. 58. E. εὐδαίμων γάρ μοι ὁ ἀνὴρ ἐφαίνετο καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων.

26. Sappho inter poetrias alter Homerus. ὑπερέσχον ἀοιδάν. Aeschyl. Pers. 715. ὦ βροτῶν πάντων ὑπερσχὼν ὄλβον.

27. Sapphus carmina immortalia. κωφὸν οὔνομα. vanum et

28. ΤΥΛΛΙΟΥ ΛΑΥΡΕΑ.

Αἰολικὸν παρὰ τύμβον ἰών, ξένε, μή με θανοῦσαν
τὰν Μιτυληναίαν ἔννεπ' ἀοιδοπόλον.
τόνδε γὰρ ἀνθρώπων ἔκαμον χέρες· ἔργα δὲ φωτῶν
ἐς ταχινὴν ἔρρει τοιάδε ληθεδόνα.
ἢν δέ με Μουσάων ἐτάσῃς χάριν, ὧν ἀφ' ἑκάστης
δαίμονος ἄνθος ἐμῇ θῆκα παρ' ἐννεάδι,
γνώσεαι ὡς Ἀΐδεω σκότον ἔκφυγον· οὐδέ τις ἔσται
τῆς λυρικῆς Σαπφοῦς νώνυμος ἠέλιος.

29. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Σαπφώ τοι κεύθεις, χθὼν Αἰολί, τὰν μετὰ Μούσαις
ἀθανάταις θνατὰν Μοῦσαν ἀειδομέναν,
ἃν Κύπρις καὶ Ἔρως σὺν ἅμ' ἔτραφον, ἇς μέτα Πειθὼ
ἔπλεκ' ἀείζωον Πιερίδων στέφανον,
Ἑλλάδι μὲν τέρψιν, σοὶ δὲ κλέος. ὦ τριέλικτον
Μοῖραι δινεῦσαι νῆμα κατ' ἠλακάτας,

inane nomen. Pal. VII. 48. *μοῦνα δ' ἔνεστι τάφῳ πολυδακρύτῳ ὀστέα κωφά.* Ib. 395. de cenotaphio naufragi: *κωφὸν δὲ στήλη γράμμα λέλογχε τόδε.*

28. Sappho carminibus suis immortalem apud posteros laudem fore auguratur. – v. 1. *Αἰολικόν.* in insula Lesbo, ubi Aeoles. *μή με θανοῦσαν ἔννεπε.* paulo rarior usus participii cum verbis dicendi. Pal. VII. 79. *σοφὰ μοῦνος ἀνευρὼν Φημί.* Ib. 479. *ἀγγέλλω δὲ βροτοῖσι – θεῖον ὑλακτητὴν δήμου ἔχουσα κύνα.* Dio. Chrys. Or. XII. p. 412. 26. *σὺ μὲν οὖν φήσεις – πολὺ τῇ δυνάμει τῆς ποιήσεως καὶ τῷ χρόνῳ προέχων.* – v. 5. si non ex tumulo brevi perituro, sed ex carminibus meis (*τῇ τῶν Μουσῶν χάριτι*) judicium de me feceris, immortalem me esse intelliges. *ἐννεάδι.* carmina Sapphus in novem libros distributa fuerunt, numero, sic ut Herodoteae historiae libri (Pal. IX. 160.), ad Musarum numerum accommodato. – v. 8. *ἠέλιος,* dies et quodcunque tempus. *νώνυμος.* Propert. III. 1, 63. at non ingenio quaesitum nomen ab aevo Excidet: ingenio stat sine morte decus.

29. Sapphus laus, quam poeta non perpetua vita fructam esse queritur. – v. 1. *μετὰ Μούσαις.* ut supra nr. 8. *ἔλατε σὺν Μούσαισι.* – v. 3. *Πειθώ.* vide supra XIII. 1. XIX. 5. De venusto puero Ibycus ap. Athen. p. 564. F. *σὲ μὲν Κύπρις ἅ τ' ἀγανοβλέφαρος Πειθὼ ῥοδέοισιν ἐν ἄνθεσι θρέψαν.* – v. 5. *τριέλικτον.* triplex filum trium

πῶς οὐκ ἐκλαύσασθε πανάφθιτον ἦμαρ ἀοιδῷ
ἄφθιτα μησαμένᾳ δῶρ' Ἑλικωνιάδων;

30. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Παυροεπὴς Ἤριννα, καὶ οὐ πολύμυθος ἀοιδαῖς·
ἀλλ' ἔλαχεν Μούσας τοῦτο τὸ βαιὸν ἔπος.
τοιγάρτοι μνήμης οὐκ ἤμβροτεν, οὐδὲ μελαίνης
Νυκτὸς ὑπὸ σκιερῇ κωλύεται πτέρυγι·
αἱ δ' ἀναρίθμητοι νεαρῶν σωρηδὸν ἀοιδῶν
μυριάδες λήθῃ, ξεῖνε, μαραινόμεθα.
λωΐτερος κύκνου μικρὸς θρόος, ἠὲ κολοιῶν
κρωγμὸς ἐν εἰαριναῖς κιδνάμενος νεφέλαις.

31. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Ὁ γλυκὺς Ἠρίννης οὗτος πόνος, οὐχὶ πολὺς μέν,
ὡς ἂν παρθενικᾶς ἐννεακαιδεκέτευς,
ἀλλ' ἑτέρων πολλῶν δυνατώτερος· εἰ δ' Ἀΐδας μοι
μὴ ταχὺς ἦλθε, τίς ἂν ταλίκον ἔσχ' ὄνομα;

XXIX. 8. μνησάμενάι: Pal. unde nonnulli νησαμένᾳ emendarunt.

sororum. Ovid. Met. II. 654. triplicesque deae tua fila resolvent. – v. 8. μησαμένᾳ. verbum μήδεσθαι proprium poetis, artificibus aliisque rerum inventoribus. δῶρα Ἑλικ. carmina, Musarum negotium, ut δῶρα Ἀφροδίτης, venustas, quae munera et ipsae illae habent et cum mortalibus communicant.

30. In Erinnam, unius poematis, ejusque exigui (vid. ad XXXIV.) auctorem. – v. 2. ἔλαχε Μούσας. virtus poetica in eo inest. Infra ep. LXVI. de Aristophane: ἠνίδ' ὅσον Διόνυσον ἔχει σελίς. – v. 4. κωλύεται. nec ejus laus Orci tenebris, quibus premitur ipsa, cohibetur. Horat. II. Od. 20. 7. non ego – obibo, Nec Stygia cohibebor unda. Ib. III. 4, 80. trecentae Pirithoum cohibent catenae. – v. 5. σωρηδόν. ut supra ep. V. ὑμνοπόλους δ' ἀγεληδὸν ἀπημάλδυνεν Ὅμηρος. – v. 7. κολοιῶν. Similiter Lucret. IV. 182. parvus ut est cycni melior canor, ille gruum quam Clamor, in aetheriis dispersus nubibus austri.

31. In eandem. – v. 1. πόνος. ipsum opus studiose elaboratum, ut statim ep. XXXII. 5. – v. 3. δυνατώτερος. efficacior et praestantior.

32. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἄρτι λοχευομένην σε μελισσοτόκων ἔαρ ὕμνων,
ἄρτι δὲ κυκνείῳ φθεγγομένην στόματι,
ἤλασεν εἰς Ἀχέροντα διὰ πλατὺ κῦμα καμόντων
Μοῖρα, λινοκλώστου δεσπότις ἠλακάτας·
σὸς δ' ἐπέων, Ἤριννα, καλὸς πόνος οὔ σε γεγωνεῖ
φθίσθαι, ἔχειν δὲ χοροὺς ἄμμιγα Πιερίσιν.

33. ΛΕΩΝΙΔΟΥ, οἱ δὲ ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Παρθενικὴν νεαοιδὸν ἐν ὑμνοπόλοισι μέλισσαν
Ἤρινναν, Μουσῶν ἄνθεα δρεπτομέναν,
Ἅιδας εἰς ὑμέναιον ἀνάρπασεν· ἦ ῥα τόδ' ἔμφρων
εἶπ' ἐτύμως ἁ παῖς· Βάσκανος ἔσσ', Ἀΐδα.

34. ΑΔΗΛΟΝ.

Λέσβιον Ἠρίννης τόδε κηρίον· εἰ δέ τι μικρόν,
ἀλλ' ὅλον ἐκ Μουσέων κιρνάμενον μέλιτι.

XXXIV. 1. ἁδὺ τι μικρόν. Vulgo. Scabritiem orationis sustuli, εἰ δέ τι corrigens. Solent se excipere particulae εἰ et ἀλλά. Fragm. Sapph. αἱ δὲ δῶρα μὴ δέκεῖ, ἀλλὰ δώσει. Infra ep. 61. εἰ καὶ δακρυόεις, Εὐριπίδη, εἷλέ σε πότμος – ἀλλ' ἔμολες Πελλαῖον ὑπ' ἠρίον.

32. Erinna ob admirabilem carminis suavitatem in Musarum choreas recepta. – v. 1. ἔαρ ὕμνων. poemata vernali suavitate florentia eademque, ut apum opus, mellis plena. – v. 4. ἠλακάτας. respicitur fortasse titulus poematis Erinnae, Ἠλακάτη inscripti. Hoc poema puellae nominis immortalitatem conciliavit. οὔ γεγωνεῖ, ut οὔ φησι, negat, σε φθίσθαι. Choros enim cum Musis exercet; quod vivus faciebat Propert. III. 5, 19. me juvat in prima coluisse Helicona juventa, Musarumque choris implicuisse manus.

33. Erinna a Plutone rapta. – v. 2. ut apis nutrita floribus, sed Musarum. Plato Ion. p. 534. a. λέγουσι γὰρ δήπουθεν πρὸς ἡμᾶς οἱ ποιηταὶ ὅτι ἀπὸ κρηνῶν μελιῤῥύτων, ἐκ Μουσῶν κήπων τινῶν καὶ ναπῶν δρεπόμενοι τὰ μέλη ἡμῖν φέρουσιν, ὥσπερ αἱ μέλιτται. – v. 3. Ἀχέροντι νυμφεύειν dicitur puella in Soph. Antig. 810. rapitque Orcus puellas, ut sponsus sponsam. Meleager Pal. VII. 476. – v. 4. βάσκανος, verba Erinnae in epigr. Pal. VII. 712, 3.

34. In Erinnae poema, Coli, ἠλακάτης, nomine inscriptum, trecentis versibus conceptum. – v. 1. τόδε κηρίον i. e. ποίημα γλυκύ-

οἱ δὲ τριηκόσιοι ταύτης στίχοι ἶσοι Ὁμήρῳ,
τῆς καὶ παρθενικῆς ἐννεακαιδεκέτευς,
ἢ καὶ ἐπ' ἠλακάτῃ μητρὸς φόβῳ, ἢ καὶ ἐφ' ἱστῷ
ἑστήκει, Μουσέων λάτρις ἐφαπτομένη.
Σαπφὼ δ' Ἠρίννης ὅσσον μελέεσσιν ἀμείνων,
Ἤριννα Σαπφοῦς τόσσον ἐν ἑξαμέτροις.

35. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἀθανάτων πομπαῖσιν Ἀρίονα, Κυκλέος υἱόν,
ἐκ Σικελοῦ πελάγους σῶσεν ὄχημα τόδε.

36. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Σάρδιες, ἀρχαῖος πατέρων νομός, εἰ μὲν ἐν ὑμῖν
ἐτρεφόμαν, κερνᾶς ἦν τις ἂν ἢ βακέλας
χρυσοφόρος, ῥήσσων καλὰ τύμπανα· νῦν δέ μοι Ἀλκμὰν
οὔνομα, καὶ Σπάρτας εἰμὶ πολυτρίποδος,

XXXVI. 1. ἀρχαῖαι. Pal. ἀρχαῖος. Plutarch. – v. 2. χέρνας,

τητος μεστόν. – v. 3. ἶσοι Ὁμήρῳ. eadem breviloquentia Propert. I. 9, 11. plus in amore valet Mimnermi versus Homero, i. e. versu Homeri heroico. Infra cp. 60. de Euripide: ἴσθι – ὅτι σοι κλέος ἄφθιτον ἔσται Ἶσον Ὁμηρείαις ἀενάοις χάρισιν. – v. 5. ἐπ' ἠλακάτῃ. ex Erinnae poemate haec ducta esse dubitari nequit, in quo se, dum fusum versaret, aut telam texeret, carmina pepigisse narrasse videtur. – v. 6. Μουσέων. Musis operabatur, tamquam ministra eis apposita. Infra cp. 61. Euripides λάτρις Πιερίδων.

35. Hoc distichon Arionis, delphino insidentis, statuae inscriptum fuisse dicitur; quod monimentum commemorat Herodot. I. 24. cf. Gellius XVI. 19. fin. – ὄχημα, delphinus; ut Bucephalus Alexandro ὄχημα τιθασσόν. ap. Maxim. Tyr. p. 255. Aristoph. Bac. 865. εἰς ὄχημα κανθάρου βάς.

36. Alcman, Sardibus oriundus, sibi gratulatur, quod Spartae civis factus sit. De Alcmanis patria disputans Welckerus in Fragmentorum Collect. p. 6. eum natione quidem Lydum fuisse existimat, nec tamen in Lydia, sed Spartae fuisse natum. Certe Lacones Alcmanem sibi vindicare ait Vellejus I. 18. tetricis Alcman cantatus Amyclis. Stati. Silv. V. 3, 153. – v. 2. κερνᾶς i. e. κερνοφόρος. κέρνος est lanx, sive craterae genus in Magnae Matris mysteriis usurpatum. Rem illustravit Lobeck de Myster. Eleus. grad. I. p. 11. s. Ad eadem sacra facit ὁ βακέλας i. e. εὐνοῦχος, Γάλλος (Phrynich. Epit. p. 272.) et τύμπανα. Vid. ad cap. I. nr. 6, 7. – v. 3. Ἀλκ-

καὶ Μούσας ἐδάην Ἑλικωνίδας, αἵ με τυράννων
θῆκαν Δασκύλεω μείζονα καὶ Γύγεω.

37. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΥ.

Ἀνέρα μὴ πέτρῃ τεκμαίρεο· λιτὸς ὁ τύμβος
ὀφθῆναι· μεγάλου δ' ὀστέα φωτὸς ἔχει.
εἰδήσεις Ἀλκμᾶνα, λύρης ἐλατῆρα Λακαίνης
ἔξοχον, ὃν Μουσέων ἐννέ' ἀριθμὸς ἔχει·
κεῖται δ' ἠπείροις διδύμαις ἔρις, εἴθ' ὅ γε Λυδός,
εἴτε Λάκων· πολλαὶ μητέρες ὑμνοπόλων.

38. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Ἴβυκε, λῃσταί σε κατέκτανον ἔκ ποτε νήσου
βάντ' ἐς ἐρημαίην ἄστιβον ἠϊόνα,
ἀλλ' ἐπιβωσάμενον γεράνων νέφος, αἵ τοι ἵκοντο
μάρτυρες ἄλγιστον ὀλλυμένῳ θάνατον·

Vulgo. κέρνας. Pal. κέλσας. Plut. – v. 6. Duplice hic versus difficultate laborat; primum, quod Dascylus tyrannus non fuit; deinde quod in Γύγεω prima contra constantem usum corripitur. Fortasse sedibus nominum inter se permutatis, scribendum: θῆκαν καὶ Γύγεω μείζονα Δασκύλεω. cum ceteris tyrannis, tum Gyge Dascylis filio. Hic Γύγεω disyllabum.

XXXVIII. 1. Quum insulae h. l. commemoratio prorsus sit inutilis, pro νήσου suspicor scribendum: ἔκ ποτε νηὸς βάντα. i. e. ἐκβάντα νηὸς ἐς ἠϊόνα.

μάν nomen generosum, ab ἀλκή derivatum. – v. 6. Δασκύλης, Gygis pater, ex principibus, ut videtur, Lydorum, ob conjunctionem cum filio tyrannis annumeratur. Vid. var. lect.

37. In eundem. – v. 1. μὴ πέτρῃ τεκμαίρεο. Cf. supra cap. II. ep. 28. cap. III. ep. 22. – v. 3. sensus esse videtur: si non tumuli, qui exiguus est, sed carminum et ingenii rationem habebis, intelliges –. ἐλατῆρα. ἡνίοχος κιθάρας est in Append. Pal. 295. – v. 4. Alcmanem, virum, Musis annumerari noli credere; sed ἀριθμὸς Μουσέων est pro Μοῦσαι, quibuscum ille choros celebrat, ut Propertius in loco supra laudato ad ep. 32. qui sibi Musas comites gratulatur, Calliopenque choris suis defessam dicit III. 1. 14. – v. 5. Sic de Antipatro rhetore Pal. VII. 369. κεῖται δ' ἀμφήριστος, Ἀθηνόθεν, εἴτ' ἀπὸ Νείλου Ἦν γένος· ἠπείρων δ' ἄξιος ἀμφοτέρων. De ἠπ. διδύμαις vid. ad cap. III. 21, 1.

38. De Ibyco a latronibus interemto, gruum indicio vindicato. – v. 1. ἔκ ποτε νήσου. ex insula nescio qua in littus quoddam desertum delatus. Vid. var. lect. – v. 4. μάρτυρες. in solitaria illa

οὐδὲ μάτην ἰάχησας, ἐπεὶ ποινῆτις Ἐρινὺς
τῶνδε διὰ κλαγγὴν τίσατο σεῖο φόνον
Σισυφίην κατὰ γαῖαν. Ἰὼ φιλοκερδέα φῦλα
ληϊστέων, τί θεῶν οὐ πεφόβησθε χόλον;
οὐδὲ γὰρ ὁ προπάροιθε κανὼν Αἴγισθος ἀοιδὸν
ὄμμα μελαμπέπλων ἔκφυγεν Εὐμενίδων.

39. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἦρχεν Ἀδείμαντος μὲν Ἀθηναίοις, ὅτ' ἐνίκα
Ἀντιοχὶς φυλὴ δαιδάλεον τρίποδα·
Ξεινοφίλου δέ τις υἱὸς Ἀριστείδης ἐχορήγει
πεντήκοντ' ἀνδρῶν καλὰ μαθόντι χορῷ.
ἀμφὶ διδασκαλίᾳ δὲ Σιμωνίδῃ ἔσπετο κῦδος
ὀγδωκονταέτει παιδὶ Λεωπρεπέος.

40. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μνήμην δ' οὔ τινά φημι Σιμωνίδῃ ἰσοφαρίζειν
ὀγδωκονταέτει, παιδὶ Λεωπρεπέος.

41. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡμερὶ πανθέλκτειρα, μεθυτρόφε, μῆτερ ὀπώρας,
οὔλης ἣ σκολιὸν πλέγμα φύεις ἕλικος,

regione nullus facinoris testis praeter grues forte praetervolantes, quas ille ὑπεριπταμένας ἰδὼν ἐμαρτύρατο. Zenod. Prov. I. 37. Statius V. Silv. 3, 153. volucrumque precator Ibycus. – v. 5. ποινῆτις Ἐρινύς. Furiis latrones vi qua[illegible]ens, ut se ipsos proderent, [illegible]tibus. – v. 7. Σισυφίην. Corinthi. – v. 9. Αἴγισθος. historia est in Od. γ. 269. ss. ubi vid. Schol. – v. 10. μελάμπεπλοι. Aeschyl. Eum. 52. μέλαιναι δ' ἐς τὸ πᾶν βδελύκτροποι. Vid. Boettiger. Furienmaske. p. 25. s. Pal. XI. 60. μελαμπέπλου Φερσεφόνης. Alexis ap. Athen. p. 552. E. νυκτὸς ὄμμα μελαμπέπλου.

39. Simonides poeta octogesimo anno et docuisse se carmina et in eorum certamen descendisse gloriatur. Valer. Max. VIII. 7. 13. Factum hoc Ol. 75, 3. Archonte Adimanto, chorago Aristide, Antiochide tribu chorum praebente, Simonide eundem docente. Rem illustravit Boeckh. Staatshaush. der Athener. I. p. 485. ss. – v. 4. πεντήκοντ' ἀνδρῶν. hunc numerum antiquis temporibus usitatum, postera aetas imminuit. De choris cyclicis vid. Thiersch. Einl. z. Pindaros Werken. I. p. 103. ss.

41. In Anacreontis tumulum. – v. 2. σκολιόν. sic βάτος σκολιή

Τήϊον ἡβήσειας Ἀνακρείοντος ἐπ' ἄκρῃ
στήλῃ, καὶ λεπτῷ χώματι τοῦδε τάφου,
ὡς ὁ φιλάκρητός τε καὶ οἰνοβαρὴς φιλόκωμος,
παννύχιος κρούων τὴν φιλόπαιδα χέλυν,
κἠν χθονὶ πεπτηώς, κεφαλῆς ἐφύπερθε φέροιτο
ἀγλαὸν ὡραίων βότρυν ἀπ' ἀκρεμόνων,
καί μιν ἀεὶ τέγγοι νοτερὴ δρόσος, ἧς ὁ γεραιὸς
λαρότερον μαλακῶν ἔπνεεν ἐκ στομάτων.

42. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὗτος Ἀνακρείοντα, τὸν ἄφθιτον εἵνεκα Μουσῶν
ὑμνοπόλον, πάτρης τύμβος ἔδεκτο Τέω,
ὃς Χαρίτων πνείοντα μέλη, πνείοντα δ' Ἐρώτων,
τὸν γλυκὺν ἐς παίδων ἵμερον ἡρμόσατο.
μοῦνος δ' εἰν Ἀχέροντι βαρύνεται, οὐχ ὅτι λείπων
ἠέλιον Λήθης ἐνθάδ' ἔκυρσε δόμων·
ἀλλ' ὅτι τὸν χαρίεντα μετ' ἠϊθέοισι Μεγιστέα,
καὶ τὸν Σμερδίεω Θρῆκα λέλοιπε πόθον.
μολπῆς δ' οὐ λήγει μελιτερπέος, ἀλλ' ἔτ' ἐκεῖνον
βάρβιτον οὐδὲ θανὼν εὔνασεν εἰν Ἀΐδῃ.

XLII. 9. λήθει vulgo, quod soloecum. Suid. in μολπή habet λῆγεν. unde λήγει emendavit Porson. Misc. Cr. p. 258.

Pal. VII. 315. hederae πεῦς σκολιός tribuitur Ib. XI. 33. – οὔλης ἕλικος. intelligendi capreoli, cincinnis similes, et omnino palmites recentiores, quorum flexibus πλέγμα efficitur. Infra c. IX. 36, 8. ἠνίδε πῶς – εὐχαίτης κισσὸς ἔπλεξε κόμην. – v. 6. κρούων. de re praeterita.– v. 7. κἠν χθονὶ πεπτηώς. i. e. κεκλιμένος, ἐν χθονὶ τεθαμμένος. – v. 10. ἔπνεε. cantum vino dulciorem edidit. Supra ep. 19. ἔπνεε τερπνὰ ἡδυμελίφθογγον μοῦσα Σιμωνίδεω. Cf. ep. 18, 5. et mox ep. 42, 3.

42. De eodem, quid apud inferos desideret. – v. 1. εἵνεκα Μουσῶν, τῇ τῶν Μ. χάριτι.– v. 4. Junge: τὰ μέλη ἡρμόσατο ἐς τὸν γλυκὺν παίδων ἵμερον. magna pars carminum Teji senis in puerorum amoribus versabatur. Max. Tyr. Diss. 24. p. 481. μεστὰ αὐτοῦ τὰ ᾄσματα τῆς Σμέρδιος κόμης, καὶ τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν, καὶ τῆς Βαθύλλου ὥρας. – v. 8. Μεγιστέα synizesin patitur, ut ὑπέρθυμον Διομήδεα. Il. δ. 365. – v. 9. Σμερδίεω Θρῆκα πόθον. in periphrasi, ut fieri solet, epitheton Θρῆκα a nomine principali translatum est ad id, quod periphrasi inservit: Smerdin Thracem, puerum desideratissimum. – v. 10. εὔνασεν. Christodor. Ecphr. 44. οὐδὲ σὺ μολπῆς Εὔνασας ἁβρὸν ἔρωτα. praeeunte Od. δ. 758. τῆς δ' εὔνησε γόον, σχέθε δ' ὄσσε γόοιο.

43. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Σμερδίῃ ὦ ἐπὶ Θρῃκὶ τακεὶς καὶ ἐπ' ἔσχατον ὀστεῦν,
 κώμου καὶ πάσης κοίρανε παννυχίδος,
τερπνότατε Μούσῃσιν Ἀνάκρεον, ὦ 'πὶ Βαθύλλῳ
 χλωρὸν ὑπὲρ κυλίκων πολλάκι δάκρυ χέας,
αὐτόματαί τοι κρῆναι ἀναβλύζοιεν ἄκρητον,
 κἠκ μακάρων προχοαὶ νέκταρος ἀμβροσίου·
αὐτόματοι δὲ φέροιεν ἴον, τὸ φιλέσπερον ἄνθος,
 κῆποι, καὶ μαλακῇ μύρτα τρέφοιτο δρόσῳ,
ὄφρα καὶ ἐν Δηοῦς οἰνώμενος ἁβρὰ χορεύσῃς,
 βεβληκὼς χρυσέην χεῖρας ἐπ' Εὐρυπύλην.

44. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Θάλλοι τετρακόρυμβος, Ἀνάκρεον, ἀμφὶ σὲ κισσός,
 ἁβρά τε λειμώνων πορφυρέων πέταλα·
πηγαὶ δ' ἀργινόεντος ἀναθλίβοιντο γάλακτος,
 εὐῶδες δ' ἀπὸ γῆς ἡδὺ χέοιτο μέθυ,
ὄφρα κέ τοι σποδιή τε καὶ ὀστέα τέρψιν ἄρηται,
 εἰ δή τις φθιμένοις χρίμπτεται εὐφροσύνα,

XLIII. 3. *τερπνότατε Μούσῃσι.* brevis syllaba, si genuina est lectio, ante *μ* producta, littera labiali duplicata. Spitzner Prosod. §. 9. a. Fortasse tamen rectius scribas cum Hermanno: *τερπνότατ' ἐν Μ.* aut: *τερπνότατ' ὦ Μ.* – v. 5. Fortasse *ἀκρήτου.* ut verbum *ἀναβλύζειν* in utroque versu vim intransitivam conservet.

43. Simile epigrammati 41. – v. 1. *ἐπ' ἔσχατον ὀστεῦν.* de Amore Theocr. Eid. III, 17. *ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς οστέον ἄχρις ἰάπτει.* Propert. II. 25, 60. quem tetigit jactu certus ad ossa Deus. – v. 2. [illegible]*ον.* comissationum (de qui[illegible]. Welcker ad Philo[illegible] Imagg. I. 2. p. 203. ss.) *καὶ παννυχίδος*, pervigiliorum, in quibus vino et amoribus largius litabatur; unde *τὰ ἐν ταῖς παννυχίσιν ἀκόλαστα.* Aelian. H. A. VII. 19. Sed de his vid. Wernsdorf. in Poet. Min. Tom. III. 426. ss. – *κοίρανε.* similiter Homerus *κοίρανος ὕμνων* Pal. VII. 213, 7. Phoebus *ἀοιδῆς κοίρανος* Christod. Ecphr. 266. – v. 6. Ad *προχοαί* suppleri potest *ἀναβλύζοιεν*, sed vi intransitiva, quum in superiore versu transitive valeat. Apoll. Rh. III. 223. *καί ῥ' ἡ μὲν (κρήνη) ἀναβλύεσκε γάλακτι.* Ib. IV. 923. *τῇ δ' ἄμοτον βοάασκεν ἀναβλύζουσα Χάρυβδις.* Vid. var. lect. – v. 9. *ἐν Δηοῦς.* pro *ἐν Ἅιδῃ.* nonnullis Ceres eadem quae Proserpina, et est *Δημήτηρ χθονία.* Vid. Creuzer Symbol. IV. p. 188. ss. – v. 10. *Εὐρυπύλη.* puella in Anacreontis carminibus celebrata. Cf. ep. 46, 5.

44. Ejusdem argumenti cum superiore. – v. 2. *λειμ. πορφ. πέταλα.* i. e. *ἄνθη.* Virgil. Georg. IV. 53. saltus silvasque peragrant, Purpureosque me-

ὦ τὸ φίλον στέρξας, φίλε, βάρβιτον, ὦ σὺν ἀοιδᾷ
 πάντα διαπλώσας καὶ σὺν ἔρωτι βίον.

45. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ξεῖνε, τάφον παρὰ λιτὸν Ἀνακρείοντος ἀμείβων,
 εἴ τί τοι ἐκ βίβλων ἦλθεν ἐμῶν ὄφελος,
σπεῖσον ἐμῇ σποδιῇ, σπεῖσον γάνος, ὄφρα κεν οἴνῳ
 ὀστέα γηθήσῃ τἀμὰ νοτιζόμενα,
ὡς ὁ Διωνύσου μεμελημένος εὐάσι κώμοις,
 ὡς ὁ φιλακρήτου σύντροφος ἁρμονίης,
μηδὲ καταφθίμενος Βάκχου δίχα τοῦτον ὑποίσω
 τὸν γενεῇ μερόπων χῶρον ὀφειλόμενον.

46. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἴης ἐν μακάρεσσιν, Ἀνάκρεον, εὖχος Ἰώνων,
 μήτ' ἐρατῶν κώμων ἄνδιχα, μήτε λύρης·
ὑγρὰ δὲ δερκομένοισιν ἐν ὄμμασιν οὖλον ἀείδοις,
 αἰθύσσων λιπαρῆς ἄνθος ὕπερθε κόμης,

XLV. 5. οὔασι κώμοις. Pal. οἰνάσι olim emendaveram; sed nunc verius videtur, ut certe est lenius, quod Graefius conjecit: εὐάσι κώμοις.

tunt flores. – v. 8. διαπλώσας. ἐπὶ σχεδίας κινδυνεύοντα διαπλεῦσαι τὸν βίον. Plato Phaedr. p. 85. D.

45. Anacreon praetereuntes, ut inferias sibi accommodatas offerant, rogat. – v. 4. ὀστέα. ossa merum sitiunt. Anth. Lat. T. II. p. 34. – v. 5. εὐάσι κώμοις. Adjectiva in ας et ις, quamvis nominibus feminini generis imprimis accommodata, haud raro tamen cum masculinis quoque et neutris copulantur, ut μανιάσι λυσσήμασι, θυιάδι ληνῷ et similibus. vid. Lobeck ad Soph. Aj. p. 270. – v. 6. φιλάκρητος ἁρμονίη. poesis vino madens ejusque amans. – v. 7. τοῦτον χῶρον. pro: τὴν ἐν τούτῳ τῷ χώρῳ διατριβήν.

46. Anacreonti nec apud inferos cantu et amore carendum esse. – v. 3. ὑγρά. cf. paulo post ep. 48, 3. – ἐν ὄμμασι. pro vulgari: ὑγρὰ δερκόμενος ὄμμασι. cf. ep. 48, 3. – v. 4. αἰθύσσων, σείων. pro: ἔχων στέφανον. Jacchus ap. Aristoph. Ran. 331. πολύκαρπον τινάσσων περὶ κρατὶ σῷ βρύοντα στέφανον μύρτων. Bacchae ἄπλοκον αἰθύσσουσιν ἐς ἠέρα χαίτην ap. Nonn. Dion. VII. 93. bene hoc convenit poetae concitatiore ani-

ἠὲ πρὸς Εὐρυπύλην τετραμμένος, ἠὲ Μεγιστῆ,
ἢ Κίκονα Θρηκὸς Σμερδίεω πλόκαμον,
ἡδὺ μέθυ βλύζων, ἀμφίβροχος εἵματα Βάκχῳ,
ἄκρητον θλίβων νέκταρ ἀπὸ στολίδων.
τρισσοῖς γάρ, Μούσαισι, Διωνύσῳ, καὶ Ἔρωτι,
πρέσβυ, κατεσπείσθη πᾶς ὁ τεὸς βίοτος.

47. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἴδ' ὡς ὁ πρέσβυς ἐκ μέθης Ἀνακρέων
ὑπεσκέλισται, καὶ τὸ λῶπος ἕλκεται
ἔσχατοι γυίων· τῶν δὲ βλαυτίων τὸ μὲν
ὅμως φυλάσσει, θἄτερον δ' ἀπώλεσεν.
μελίσδεται δὲ τὰν χέλυν διακρέκων
ἤτοι Βάθυλλον, ἢ καλὸν Μεγιστέα.
Φύλασσε, Βάκχε, τὸν γέροντα, μὴ πέσῃ.

48. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πρέσβυν Ἀνακρείοντα χύδαν σεσαλαγμένον οἴνῳ
θάεο, δινωτοῦ στρεπτὸν ὕπερθε λίθου,

XLVI. 5. *Μεγιστέα* hoc quoque loco mallet Hermann. in App. ad Greg. Cor. p. 879. Cf. ep. 42, 7.

XLVIII. 2. *στρεπτόν*: vulgo, quod quum sensum idoneum non habeat, *στεπτόν* aliis praeeuntibus emendavimus.

mi motu canenti. – v. 5. *Εὐρυπύλην*. ep. 43, 10. – v. 6. *πλόκαμον*. ep. 42, 8. – v. 7. *βλύζων*. obversabantur poetae verba Phoenicis Il. ι. 490. de Achille puero: *πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα Οἴνου, ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ*. – v. 10. *κατεσπείσθη*. vita dicata et consecrata. Longus II. p. 39, 20. *Ἔρωτι, ὦ παῖδες, κατέσπεισθε καὶ Ἔρωτι ὑμῶν μέλει.*

47. In statuam Anacreontis, quam Athenis in arce vidit Pausan. I. p. 59. *καί οἱ τὸ σχῆμά ἐστιν, οἷον ᾄδοντος ἂν ἐν μέθῃ γένοιτο ἀνθρώπου.* v. 3. *γυίων*, *ποδῶν*. ebrii est vestem non colligere. Rutil. Lup. in character. ebrii II. 7. p. 111. vacillantem puer sustentat, ac ducit pallium per lutum trahentem. – v. 4. *ὅμως*. transpositae enuntiationes, quae in vulgari sermone sic debebant procedere: *τῶν βλαυτίων τὸ μὲν ἀπώλεσεν, θἄτερον δὲ ὅμως φυλάσσει*.

48. In eandem statuam. – v. 1. *σεσαλαγμένον*, idem quod *σαλευόμενον*. – v. 2. collocatus erat in basi rotunda coronatus. –

ὡς ὁ γέρων λύχνοισιν ἐπ' ὄμμασιν ὑγρὰ δεδορκὼς
ἄχρι καὶ ἀστραγάλων ἕλκεται ἀμπεχόναν·
δισσῶν δ' ἀρβυλίδων τὰν μὲν μίαν, οἷα μεθυπλὴξ,
ὤλεσεν· ἐν δ' ἑτέρᾳ ῥικνὸν ἄραρε πόδα.
μέλπει δ' ἠὲ Βάθυλλον ἐφίμερον, ἠὲ Μεγιστέα,
αἰωρῶν παλάμᾳ τὰν δυςέρωτα χέλυν.
ἀλλὰ πάτερ Διόνυσε, φύλασσέ μιν· οὐ γὰρ ἔοικεν
ἐκ Βάκχου πίπτειν Βακχιακὸν θέραπα.

49. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Νεβρείων ὁπόσον σάλπιγξ ὑπερίαχεν αὐλῶν,
τόσσον ὑπὲρ πάσας ἔκραγε σεῖο χέλυς·
οὐδὲ μάτην ἁπαλοῖς ξουθὸς περὶ χείλεσιν ἑσμὸς
ἔπλασε κηρόδετον, Πίνδαρε, σεῖο μέλι.
μάρτυς ὁ Μαινάλιος κερόεις θεὸς, ὕμνον ἀείσας
τὸν σέο, καὶ νομίων λησάμενος δονάκων.

50. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Ἀτρέμα τὸν τύμβον παραμείβετε, μὴ τὸν ἐν ὕπνῳ
πικρὸν ἐγείρητε σφῆκ' ἀναπαυόμενον.
ἄρτι γὰρ Ἱππώνακτος, ὁ καὶ τοκέων καταβαύξας,
ἄρτι κεκοίμηται θυμὸς ἐν ἡσυχίῃ.

v. 3. ἐπ' ὄμμασιν. supra similiter ep. 46, 3. ὑγρὰ δερκομένοισιν ἐν ὄμμασιν. ἐπί sic interdum conjunctionem qualemcunque significat. Apoll. Rh. IV. 1457. καί πού τις διεροῖς ἐπὶ χείλεσιν εἶπεν ἰανθείς. Ib. 1606. ὁ δ' ἐπ' αὐχένι γαῦρος ἀερθεὶς Ἕσπεται. – v. 7. Μεγιστέα. cf. ad ep. 42, 7. – v. 8. τὰν δυςέρωτα. a viro epitheton translatum ad lyram, impotentis amoris interpretem.

49. Eximia Pindari praestantia et ominibus et deorum judicio comprobata. – v. 1. νέβρειοι αὐλοί. tibiae ex hinnulorum ossibus tenuem fundebant sonum. – v. 3. Junge: περὶ χείλεσι σεῖο. Eadem de Pindaro historia est ap. Pausan. IX. 23. μέλισσαι αὐτῷ καθεύδοντι προςεπέτοντό τε καὶ ἔπλασσον πρὸς τὰ χείλη τοῦ κηροῦ. Cf. ad Philostrati Imagg. II. 12. p. 464. s. ubi, ut hoc loco, Pan Pindari carmina cecinisse narratur. Vid. Boeckh. ad Pindari Fragm. p. 591. s.

50. In Hipponactem, ἰαμβογράφον, ob odium adversus Bupalum imprimis famosum; vid. ep. 52. 3. Ob iracundum animum σφῆκα eum poeta appellat; vid. ad ep. 23, 6. Idem ὁ πικρὸς χωλιαμβοποιός vocatur. De vita scriptisque Hipponactis eximie meruit Welckerus in ejus Fragment. Goetting. 1817. – v. 3. ὁ καὶ τοκέων. de simultate Hip-

ἀλλὰ προμηθήσασθε· τὰ γὰρ πεπυρωμένα κείνου
ῥήματα πημαίνειν οἶδε καὶ εἰν Ἀΐδῃ.

51. ΑΛΚΑΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Οὐδὲ θανὼν ὁ πρέσβυς ἐῷ ἐπιτέτροφε τύμβῳ
βότρυν ἀπ' οἰνάνθης ἥμερον, ἀλλὰ βάτον,
καὶ πνιγόεσσαν ἄχερδον, ἀποστύφουσαν ὁδιτῶν
χείλεα, καὶ δίψει καρφαλέον φάρυγα.
ἀλλά τις Ἱππώνακτος ἐπὴν παρὰ σῆμα νέηται,
εὐχέσθω κνώσσειν εὐμενέοντα νέκυν.

52. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ὦ ξεῖνε, φεῦγε τὸν χαλαζεπῆ τάφον
τὸν φρικτόν, Ἱππώνακτος, οὗ τε χἀ τέφρα
ἰαμβιάζει Βουπάλειον ἐς στύγος,
μή πως ἐγείρῃς σφῆκα τὸν κοιμώμενον,
ὃς οὐδ' ἐν Ἅιδῃ νῦν κεκοίμικεν χόλον,
σκάζουσι μέτροις ὀρθὰ τοξεύσας ἔπη.

53. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Θέσπιδος εὕρεμα τοῦτο· τὰ δ' ἀγροιῶτιν ἀν' ὕλαν
παίγνια, καὶ κώμους τούςδε τελειοτέρους

ponactis cum parentibus nihil aliunde constat; sunt qui τεκέων legunt, historia non magis expedita. – v. 5. πεπυρωμένα ῥήματα. verba quasi ignea; tamquam βέλη πυρφόρα.

51. In ejusdem tumulum vepribus consitum. – v. 2. βότρυν ἀπ' οἰνάνθης. vites in humanorum jucundorumque poetarum tumulis nascuntur. ἀπό originem significans saepe sic inseritur, ubi etiam abesse possit. – βάτον. cf. infra ep. 100, 2.

52. Viatores monentur, ne ad Hipponactis accedant tumulum. – v. 1. χαλαζεπῆ τάφον. ipse Hipponax ὁ ἐπονείδιστα λέγων, χαλαζεπής. De conviciis Aristoph. Ran. 876. ἀπὸ ... τῶν χαλαζῶν. Liban. βαλλόμενος ὥσπερ χαλάζῃ τοῖς ὕθλοις: respectu etiam ad copiam habito. – v. 3. Βουπάλειον. historia est ap. Plin. H. N. XXXVI. 5, 2. Schol. Horat. IV. Epod. 14. Welcker. l. c. p. 11. s. μάχη ἡ Βουπάλειος est in Callimachi Fragm. XC. – v. 6. σκάζουσι. trimetris jambicis claudis sive χωλιάμβοις. His opponuntur ὀρθὰ ἔπη, quae recta ad finem tendunt. Lucian. Hercul. c. 6. καὶ τάγε βέλη αὐτοῦ οἱ λόγοι εἶεν, οἶμαι, ὀξεῖς καὶ εὔστοχοι.

53. In Aeschylum, tragoediae a Thespide inventae emendatorem alterumque parentem. – v. 1. ὕλαν. inter silvestres homines hoc quoque poeseos genus

Αἰσχύλος ἐξύψωσεν, ὁ μὴ σμιλευτὰ χαράξας
 γράμματα, χειμάῤῥῳ δ' οἷα καταρδόμενα,
καὶ τὰ κατὰ σκηνὴν μετεκαίνισεν. ὦ στόμα πάντων
 δεξιόν, ἀρχαίων ἦσθά τις ἡμιθέων.

54. ΑΙΣΧΥΛΟΥ.

Αἰσχύλον Εὐφορίωνος Ἀθηναῖον τόδε κεύθει
 μνῆμα καταφθίμενον πυροφόροιο Γέλας·
ἀλκὴν δ' εὐδόκιμον Μαραθώνιον ἄλσος ἂν εἴποι,
 καὶ βαθυχαιτήεις Μῆδος ἐπιστάμενος.

55. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΥ.

Ὁ τραγικὸν φώνημα καὶ ὀφρυόεσσαν ἀοιδὴν
 πυργώσας στιβαρῇ πρῶτος ἐν εὐεπίῃ,

originem cepit, et quidem ex κώμοις i. e. cantibus in festorum solemnitatibus decantatis. Vid. Thiersch. Einl. z. Pindar. p. 115. s. Hoc autem cantuum genus, humile adhuc et parum elaboratum, Aeschylus ἐξύψωσεν, et ad majorem perfectionem adduxit, τελειοτέρους ἔθηκε. In verbis τελειοτέρους ἐξύψωσεν in priore vocabulo statuenda est prolepsis quaedam; alterum pro ἐξεπόνησε paulo majore cum gravitate positum. Aeschylus enim et docuit magnumque loqui nitique cothurno. Horat. ad Pison. 279. Idem a quaesita verborum elegantia alienus (μὴ σμιλευτὰ χαράξας, aut ut de eodem est ap. Aristoph. Ran. 930. μὴ κατεῤῥινημένα λέξας) sermone ruit comparando cum amne, imbres quem super notas aluere ripas, ut de Pindaro Horat. IV. Od. 2, 5. – v. 4. γράμματα χειμάῤῥῳ καταρδόμενα. ut ap. Pindar. Ol. XI. 9. νῦν ψᾶφον ἑλισσομέναν (argumentum carmine motum) ὅπα κῦμα κατακλύσσει ῥέον. – v. 5. ὦ στόμα. supra ep. 13, 1. de Homero, τὸ μεγα στόμα. – δεξιόν. ep. 20, 5. Memorabile, quod Aeschylus ob ingenii artisque praestantiam priscis heroibus annumeratur.

54. Hoc epigr. quod Aeschyli tumulo Gelae inscriptum fuisse dicitur, ipsi Aeschylo tribuit Athen. XIV. p. 627. D. et Pausan. I. 14. p. 35. uterque eum admirantes, quod fortitudinis tantum bellicae, non autem poeticae facultatis mentionem fecerit. – v. 3. ἄλσος. campus Marathonius et ob Marathonis herois cultum, et ob eos, qui ibi pugnantes occubuerant (qui et ipsi ἥρωες appellantur. Pausan. I. 32. p. 79.) pro sacro (ἄλσει) est habitus. – v. 4. βαθυχαιτήεις. κομῆται Persae ap. Herodot. VI. 19.

55. In Aeschylum, non in patria, sed in Sicilia sepultum. – v. 1. ὀφρυόεσσαν. ductum epitheton ex Aristoph. Ran. 953. ubi Aeschylus dicitur protulisse ῥήματα – ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λό-

Αἰσχύλος Εὐφορίωνος, Ἐλευσινίης ἑκὰς αἴης
κεῖται, κυδαίνων σήματι Τρινακρίην.

56. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Αἰσχύλον ἥδε λέγει ταφίη λίθος ἐνθάδε κεῖσθαι
τὸν μέγαν οἰκείης τῆλ᾽ ἀπὸ Κεκροπίης,
λευκὰ Γέλα Σικελοῖο παρ᾽ ὕδατα· τίς φθόνος, αἲ αἴ,
Θησείδας ἀγαθῶν ἔγκοτος αἰὲν ἔχει;

57. ΣΙΜΜΙΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ.

Τόν σε χοροῖς μέλψαντα Σοφοκλέα, παῖδα Σοφίλου,
τὸν, τραγικῆς Μούσης ἀστέρα Κεκρόπιον,
πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλὼς
βλαισὸς Ἀχαρνίτης κισσὸς ἔρεψε κόμην,
τύμβος ἔχει καὶ γῆς ὀλίγον μέρος· ἀλλ᾽ ὁ περισσὸς
αἰὼν ἀθανάτοις δέρκεται ἐν σελίσιν.

LVI. 3. *φθόνος ἀστῶν.* Vulgo, ex Planudis, ut videtur, correctione. In Pal. enim et apud Suidam legitur *αἰέν.* unde nos *αἲ, αἴ* fecimus. Saepe hae interjectiones in hac versus sede reperiuntur.

φους. Proxima quoque ex eodem fonte derivata. Ran. 1004. *ἀλλ᾽ ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνὰ καὶ κοσμήσας τραγικὸν λῆρον.* – v. 3. *Ἐλευσινίης.* Eleusine natus, ad Gelam sepultus est.

56. Aeschylum procul a patria sepultum esse queritur. – v. 3. *Γέλα*, a *Γέλας*, quod fluminis nomen. Aeschylum in Siciliam abiisse, quod in certamine cum Sophocle judices secundum hunc litem dedissent, Plutarchus narrat in Vit. Cimon. c. 8. Difficultates, quibus haec narratio premitur, attigit Lessingius in Vit. Sophoclis. accurate exposuit Welckerus de Trilog. Aesch. p. 516. ss. qui Tragicum patriam ob civiles discordias reliquisse suspicatur.

57. In Sophoclem. – v. 1. *χοροῖς μέλψ.* secundum priscum morem, quo tragoediarum scriptores chorum solebant ducere; a quo more tamen Sophocles ob vocis exilitatem, *διὰ τὴν ἰδίαν ἰσχνοφωνίαν*, dicitur recessisse. – v. 4. *Ἀχαρν. κισσός.* Vid. ad cap. I. ep. 101, 4. et paulo post ep. 66, 1. – v. 5. Sensus: operibus tuis in omne tempus vives. *σελίδες*, ut pagina apud Latinos poetas, pro carminibus. Propert. IV. 1. 18. opus hoc de monte sororum Detulit intacta pagina nostra via.

58. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἠρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα, κισσέ,
ἑρπύζοις, χλοεροὺς ἐκπροχέων πλοκάμους,
καὶ πέταλον πάντη θάλλοι ῥόδου, ἥ τε φιλοῤῥὼξ
ἄμπελος, ὑγρὰ πέριξ κλήματα χευαμένη,
εἵνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρὸς
ἤσκησεν Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

59. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἐσβέσθης, γηραιὲ Σοφόκλεες, ἄνθος ἀοιδῶν,
οἰνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος.

60. ΙΩΝΟΣ.

Χαῖρε μελαμπέπλοις, Εὐριπίδη, ἐν γυάλοισιν
Πιερίας τὸν ἀεὶ νυκτὸς ἔχων θάλαμον·
ἴσθι δ' ὑπὸ χθονὸς ὤν, ὅτι σοι κλέος ἄφθιτον ἔσται,
ἶσον Ὁμηρείαις ἀενάοις χάρισιν.

61. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰ καὶ δακρυόεις, Εὐριπίδη, εἷλέ σε πότμος,
καί σε λυκοῤῥαῖσται δεῖπνον ἔθεντο κύνες,
τὸν σκηνῇ μελίγηρυν ἀηδόνα, κόσμον Ἀθηνῶν,
τὸν σοφίῃ Μουσέων μιξάμενον χάριτα,

LVIII. 5. pro *εὐμαθίης* alii *εὐεπίης*, quod altero non est deterius.

LX. 1. *μελαμπετάλοις* corrigit Lobeck.

58. In eundem. – v. 4. *ὑγρὰ χευαμένη*. vid. supra ep. 41, 2.

59. De morte Sophoclis diversa traduntur. Ut Ister et Neanthes apud Biographum, sic Sotades ap. Stob. Tit. XCVI. p. 526. *Σοφοκλῆς ῥᾶγα φαγὼν σταφυλῆς πνιγεὶς τέθνηκεν.* Alii cum accepto de victoria tragica nuntio exspirasse dicunt.

60. De Euripide in Macedonia sepulto. – v. 1. *μελαμπέπλοις.* quasi tota Pieria regio, quae Musarum patria, ob poetae obitum lugubrem vestitum ceperit. – v. 3. *ὅτι σοι.* i. e. operibus tuis, cui sensui respondet *χάρισιν Ὁμηρείαις*. Erant autem, qui Euripidem Homero aequipararent. Vid. Diogen. Laert. IV. 26.

61. De eodem tristi fato exstincto. Vid. Muncker. ad Hygin. CCXLVII. et paulo post ep. 64. – v. 4. Junge *τὴν Μουσέων*

ἀλλ' ἔμολες Πελλαῖον ὑπ' ἠρίον, ὡς ἂν ὁ λάτρις
Πιερίδων ναίῃς ἀγχόθι Πιερίδων.

62. ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ.

Μνᾶμα μὲν Ἑλλὰς ἅπασ' Εὐριπίδου· ὀστέα δ' ἴσχει
γῆ Μακεδών· ᾗ γὰρ δέξατο τέρμα βίου.
πατρὶς δ' Ἑλλάδος Ἑλλὰς, Ἀθῆναι· πλεῖστα δὲ μούσαις
τέρψας, ἐκ πολλῶν καὶ τὸν ἔπαινον ἔχει.

63. ΑΔΗΛΟΝ.

Οὐ σὸν μνῆμα τόδ' ἔστ', Εὐριπίδη, ἀλλὰ σὺ τοῦδε·
τῇ σῇ γὰρ δόξῃ μνῆμα τόδ' ἀμπέχεται.

64. ΑΔΔΑΙΟΥ.

Οὔ σε κυνῶν γένος εἷλ', Εὐριπίδη, οὐδὲ γυναικὸς
οἶστρος, τὸν σκοτίης Κύπριδος ἀλλότριον,
ἀλλ' Ἀΐδης καὶ γῆρας· ὑπαὶ Μακέτῃ δ' Ἀρεθούσῃ
κεῖσαι, ἑταιρείῃ τίμιος Ἀρχέλεω.

χάριτα. Celebrata a veteribus Euripidis sapientia ex philosophorum scholis petita et ad poesin translata.

62. Fertur hoc epigramma Euripidis cenotaphio prope Athenas inscriptum fuisse. Vid. Pausan. I. 2. p. 6. et Thom. Mag. in Vita Eurip. — v. 1. Ἑλλὰς ἅπασ'. Pal. VII. 73. in Themistoclem: ἀντὶ τάφου λιτοῖο θὲς Ἑλλάδα. — v. 3. Ἑλλάδος Ἑλλάς. ὅλην ἐν ταῖς Ἀθήναις τὴν Ἑλλάδα inesse, ὅλην τὴν Ἰωνίαν, Menander scribit ap. Alciphronem II. 3. p. 232. — v. 3. μούσαις. tragoediis suis.

63. In eundem. Non monimento Euripidis nomen laudemque conservari, sed monimentum ipsum poetae laude conspici. Propert. III. 1, 37. ne mea contemto lapis indicet ossa sepulcro, Provisum est, Lycio vota probante deo.

64. Falsa esse, quae vulgo de Euripidis morte tradantur. — v. 1. οἶστρος. Archelai amans ταμίην, quum noctu se ad eam conferret, in canes incidit, secundum Hermesianactem apud Athen. V. 71. ss. eosque canes ab rivali quodam ipsi immissos esse, narrat Gellius XV. 20. — v. 3. ὑπαί. juxta; ut ὑπὸ τῇ πόλει. Pausan. I. 36, 5. In Μακέτῃ Ἀρεθούσῃ notabilis usus formae masculinae pro Μακέτιδι aut Μακέσσῃ. Vid. Steph. Byz. in Μακηδονία. Arethusa oppi-

σὸν δ' οὐ τοῦτον ἐγὼ τίθεμαι τάφον, ἀλλὰ τὰ Βάκχου
βήματα, καὶ σκηνὰς ἐμβάδι πειθομένας.

65. ΝΙΚΑΙΝΕΤΟΥ.

Οἶνός τοι χαρίεντι πέλει ταχὺς ἵππος ἀοιδῷ·
ὕδωρ δὲ πίνων οὐδὲν ἂν τέκοι σοφόν.
τοῦτ' ἔλεγεν, Διόνυσε, καὶ ἔπνεεν οὐχ ἑνὸς ἀσκοῦ
Κρατῖνος, ἀλλὰ παντὸς ὠδώδει πίθου.
τοιγὰρ ὑπὸ στεφάνοις μέγας ἔβρυεν, εἶχε δὲ κισσῷ
μέτωπον ὥςπερ καὶ σὺ κεκροκωμένον.

66. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Βίβλοι Ἀριστοφάνευς, θεῖος πόνος, αἷσιν Ἀχαρνεὺς
κισσὸς ἐπὶ χλοερὴν πουλὺς ἔσεισε κόμην.
ἠνίδ' ὅσον Διόνυσον ἔχει σελίς, οἷα δὲ μῦθοι
ἠχεῦσιν, φοβερῶν πληθόμενοι χαρίτων.

LXIV. 6. ἥματα et ἐμβαλε πειθ. Pal. ἐμβάδι debetur Hermanno.

LXV. 5. μέγας. quum ap. Athenaeum h. l. δόμος legatur, suspicatus sum, veterem et genuinam lectionem fuisse: ὑπὸ στεφάνοις μέγαρ' ἔβρυεν.

dum Macedoniae. – v. 6. βήματα. pars orchestrae. Pollux. IV. 123. ἐμβάδι. scena cothurno obsequens, id est, scena tragica. Color, ut supra cap. III. 22.

65. De Cratino, veteris comoediae auctore, qui existimabat, nulla placere diu, nec vivere carmina posse, quae scribuntur aquae potoribus. Horat. I. Ep. 19, 2. φιλοπότην omnes dicunt; et τὸ Κρατίνου κώδιον in proverbium abiit. Vid. Suidam in κώδιον et Κρατῖνος. In hoc epigr. Nicaenetus loco pentametri trimetros jambicos posuit. – v. 1. ἵππος. Pal. XI. 23. πίνωμεν· καὶ δὴ γὰρ ἐτήτυμον εἰς ὁδὸν ἵππος Οἶνος. – v. 3. non uno utre contentus, tota dolia siccabat. ὠδώδει. Horat. I. c. 10. non cessavere poetae Nocturno certare mero, putere diurno. – v. 5. ὑπὸ στεφάνοις. Pal. VII. 36. ὑπὸ στεφάνοις δ' αἰὲν ἔχῃς πλοκάμους. Cogitandum de coronis, quibus poetae utebantur in victoriae solemnitate. Hinc μέγας referas ad Cratini, novies victoris, laudem. βρύων. Jacchus ap. Aristoph. Ran. 329. τινάσσω περὶ κρατὶ βρύοντα στέφανον μύρτων. – v. 6. κεκροκωμένον. i. e. ἐστεμμένον; est enim κισσὸς κροκόεις. Theocr. Eid. I. 31.

66. In Aristophanis comoedias. – v. 1. βίβλοι. de libris poeta loquitur ut de personis, comamque iis hedera cinctam tribuit. Cf. supra ep. 57, 3. s. – v. 3. ὅσον. quantum Bacchici spiritus habeant, quamque divinum sonum! φοβερὰς χάριτας, ab Homero inventas,

ὦ καὶ θυμὸν ἄριστε, καὶ Ἑλλάδος ἤθεσιν ἶσα,
κωμικέ, καὶ στύξας ἄξια καὶ γελάσας.

67. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν, ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται,
ζητοῦσαι, ψυχὴν εὗρον Ἀριστοφάνους.

68. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

ΛΥΔΗ καὶ γένος εἰμὶ καὶ οὔνομα· τῶν δ' ἀπὸ Κόδρου
σεμνοτέρη πασῶν εἰμι δι' Ἀντίμαχον.
τίς γὰρ ἔμ' οὐκ ἤεισε; τίς οὐκ ἀνελέξατο Λύδην,
τὸ ξυνὸν Μουσῶν γράμμα καὶ Ἀντιμάχου;

commemorat Demetr. Phal. §. 130. p. 55. harum quasi sedes in comoedia veteri, cujus, ut Plutarchus ait T. II. p. 854. C., ἅλες πικροὶ καὶ τραχεῖς ὄντες, ἑλκωτικὴν δριμύτητα καὶ δηκτικὴν ἔχουσιν. unde efficitur id, quod de Satiris scribit Horat. II. 1. 23. sibi quisque timet, quamquam est intactus et odit. – v. 5. θυμόν ad generosum poetae animum refero, et patriae amantissimi et verae virtutis praeconis incorruptissimi. De ira interpretatur Grotius, qui totum distichon sic vertit: Moribus o Graecis prudente salutifer ira, Maxime seu ῥήτωρ, Comice, sive notae. Vir recte. ἤθεα Ἑλλάδος urbani sunt et faceti Graecorum, Atticorum imprimis, mores, quibus artem suam accommodavit Aristophanes: ἅπαντα enim ejus opera, ut Thomas Magister dicit in Vita, εὐμουσίας καὶ χάριτος Ἀττικῆς μεστά. – ἶσα ἤθεσιν: Homerice, ut ἶσα κηρί, θυμῷ et similia. – ἄξια pro suo quemque merito aut odio persecutus, aut risu et salibus. De veteris comoediae auctoribus Horat. I. Sat. 4, 3. si quis erat dignus describi, quod malus aut fur, – multa cum libertate notabant.

67. Gratias, multum quaerentes, in Aristophanis pectore certam firmamque sedem reperisse. τέμενος. delubrum. – ψυχήν: dii deaeque in mortalium animis habitare, ut in sacellis, multi dixerunt. Vid. Ruhnk. ad Tim. p. 7. Pal. XII. 57. ὄφρα τυπώσας Ἐντὸς ἐμὴν ψυχὴν ναὸν Ἔρωτος ἔχῃ.

68. De Lyde, natione Lydia, Antimachi elegis illustrata. Librum enim elegiarum suarum Lydes nomine inscripsit, ut Propertius Cynthiae, Valerius Cato Lydiae et Dianae. Vid. Plutarch. T. II. p. 106. B. – v. 1. τῶν ἀπὸ Κόδρου. nobilissimorum hominum. Qui reliquos generis nobilitate et vetustate superabant, Κόδρου εὐγενέστεροι dicebantur παροιμιακῶς. Vid. ad Achill. Tat. p. 659. – v. 3. ἀνελέξατο. legit. Pal. VII. 471. τὸ Πλάτωνος Ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος.

69. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚ.

Ὄβριμον ἀκαμάτου στίχον αἴνεσον Ἀντιμάχοιο,
ἄξιον ἀρχαίων ὀφρύος ἡμιθέων,
Πιερίδων χαλκευτὸν ἐπ' ἄκμοσιν, εἰ τορὸν οὖας
ἔλλαχες, εἰ ζαλοῖς τὰν ἀγέλαστον ὄπα,
εἰ τὰν ἄτριπτον καὶ ἀνέμβατον ἀτραπὸν ἄλλοις
μαίεαι. εἰ δ' ὕμνων σκᾶπτρον Ὅμηρος ἔχει,
καὶ Ζεύς τοι κρέσσων Ἐνοσίχθονος· ἀλλ' Ἐνοσίχθων
τοῦ μὲν ἔφυ μείων, ἀθανάτων δ' ὕπατος.
καὶ νάετὴρ Κολοφῶνος ὑπέζευκται μὲν Ὁμήρῳ,
ἀγεῖται δ' ἄλλων πλάθεος ὑμνοπόλων.

70. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Αὐταί σοι στομάτεσσιν ἀνηρείψαντο μέλισσαι
ποικίλα Μουσάων ἄνθεα δρεψάμεναι·
αὐταὶ καὶ Χάριτές σοι ἐδωρήσαντο, Μένανδρε,
στωμύλον εὐτυχίην, δράμασιν ἐνθέμεναι.

69. De Antimachi carminibus, Thebaide inprimis. – v. 1. *ὄβριμον στίχον.* forte epos Varii laudat Horat. I. Serm. 10, 43. canere forti regia bella pede. Tibull. IV. 15, 4. – v. 3. *χαλκευτόν. βαρὺς ὕμνων χαλκευτάς* vocatur Pindarus Pal. VII. 34. et alibi poetae *τέκτονες ὕμνων.* Ut Antimachi versus in Musarum incude dicuntur elaborati, sic Pindarus Pyth. I. 86. linguam ad normam veri formare, dixit *χαλκεύειν γλῶσσαν πρὸς ἀψευδεῖ ἄκμονι.* i. e. *ἐν ἄκμονι Ἀληθείας.* Horatius autem Ep. ad Pison. 441. versus ab initio male cusos incudi jubet reddi. – v. 4. *ἀγέλαστον.* austerum vocis sonum, qualis eum decebat, qui arma fraternae tristia militiae canebat. Propert. I. El. 7, 2. Non enim huc referendum, quod Antimachi epos affectibus et jucunditate destitutum erat, judice Quintiliano Inst. Or. X. 1. 53. – v. 5. *τὰν ἄτριπτον.* incesserat enim ille per avia Pieridum loca nullius ante trita pede. Lucret. IV. 1. Horat. I. Ep. 19, 21. libera per vacuum posui vestigia princeps: Non aliena meo pressi pede. – v. 6. *σκᾶπτρον.* de poetis Lucret. III. 1050. quorum unus Homerus Sceptra potitus. Sententia est, ut ap. Horat. IV. Od. 9, 5. non si priores Maeonius tenet Sedes Homerus, Pindaricae latent Ceaeque Camenae.

70. Ad Menandrum. Respicitur v. 1. 2. fabula de Pindaro puero (de qua vid. supra ep. 49, 3.), de Platone et aliis; ita tamen, ut re etiam magis in minusculum aucta, apes dicantur Musarum flores a Menandri labiis decerpsisse. – [illegible]

ζώεις εἰς αἰῶνα· τὸ δὲ κλέος ἐστὶν Ἀθήναις
ἐκ σέθεν οὐρανίων ἁπτόμενον νεφέων.

71. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Φαιδρὸν ἑταῖρον Ἔρωτος ὁρᾷς, σειρῆνα θεάτρων,
τόνδε Μένανδρον, ἀεὶ κρᾶτα πυκαζόμενον,
οὕνεκ' ἄρ' ἀνθρώπους ἱλαρὸν βίον ἐξεδίδαξεν,
ἡδύνας σκηνὴν δράμασι πᾶσι γάμων.

72. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐχρῆν μὲν στῆσαι σὺν Ἔρωτι φίλῳ σε, Μένανδρε,
ᾧ συζῶν ἐτέλεις ὄργια τερπνὰ θεοῦ·
δῆλος δ' εἶ φορέων αἰεὶ θεόν, ὁππότε καὶ νῦν
σὴν μορφὴν κατιδὼν αὐτίκα πᾶς σε φιλεῖ.

73. ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Εὐφορίων, ὁ περισσὸν ἐπιστάμενός τι ποῆσαι,
Πειραϊκοῖς κεῖται τοῖςδε παρὰ σκέλεσιν.

LXXI. 4. vulgatam ferri non posse judicans γάμῳ corrigit Meineke l. c. omnibus in fabulis, δράμασι, scenam nuptiarum celebritate exhilarans.

genii felicitatem et sollertiam, quam contra δυστυχής stupidus sit. στωμύλον, cum suavi facundia conjunctam. – v. 5. ἐκ σέθεν. tuo ingenio tuisque operibus Athenarum gloria usque ad nubes effertur. Junge: τὸ δὲ κλέος Ἀθήναις ἁπτόμενόν ἐστιν (ἅπτεται) νεφέων ἐκ σέθεν. Vid. Meineke in Menandri Reliqq. Praef. p. XLII.

71. Epigramma hoc inventum in termino, in quo caput Menandri cum [illegible]. Vid. Meineke l. c. p. XXXI. s. not. et p. XXIX. – v. 1. ἑταῖρον Ἔρωτος, quod Fabula jucundi nulla est sine amore Menandri. Ovid. II. Trist. 370. Plutarch. ap. Stob. T. LXI. p. 393. τῶν Μενάνδρου δραμάτων ὁμαλῶς ἁπάντων ἓν συνεκτικόν ἐστιν ὁ ἔρως. – v. 2. πυκαζόμενον, στεφάνοις sc. – v. 4. δράματα γάμων esse possunt variae illae vicissitudines, quibus in comoediis Menandri res tandem ad nuptias adducitur. Sunt itaque δράματα τῆς Τύχης (vid. ad Achill. Tat. p. 414.) τείνοντα εἰς γάμους.

72. In eundem. – v. 2. ᾧ συζῶν. erat enim περὶ γυναῖκας ἐκμανέστατος. Suidas. Vid. Meineke l. c. p. XXVIII. – v. 3. φορέων. deum animo et pectore gestans. Vid. ep. 67.

73. In Euphorionem, poetam Chalcidensem, sed Attica civitate donatum, cujus reliquias et vitam illustravit Meineke. Gedani. 1823. 8. – v. 2. Πειραϊκοῖς. repugnat Suidas, qui

ἀλλὰ σὺ τῷ μύστῃ ῥοιὴν ἢ μῆλον ἀπάρξαι,
  ἢ μύρτον· καὶ γὰρ ζωὸς ἐὼν ἐφίλει.

74. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Τῷ κωμῳδογράφῳ, κούφη κόνι, τὸν φιλάγωνα
  κισσὸν ὑπὲρ τύμβου ζῶντα Μάχωνι φέροις·
οὐ γὰρ ἔχεις κηφῆνα παλίμπλυτον, ἀλλά τι τέχνης
  ἄξιον ἀρχαίης λείψανον ἠμφίεσας.
τοῦτο δ' ὁ πρέσβυς ἐρεῖ· Κέκροπος πόλι, καὶ παρὰ Νείλῳ
  ἔστιν ὅτ' ἐν Μούσαις δριμὺ πέφυκε θύμον.

75. ΟΝΕΣΤΟΥ.

Μούσης νουθεσίην φιλοπαίγμονος εὕρετο Βάκχος,
  ὦ Σικυών, ἐν σοὶ κῶμον ἄγων Χαρίτων·

eum Apameae aut Antiochiae sepultum esse tradit. Quare ad longos muros, ἐν Πειραϊκοῖς σκέλεσι, cenotaphium videtur habuisse. – v. 3. ῥοιά, μῆλον et μύρτον usum habebant in mysteriis; posteriora duo etiam in re amatoria. Hinc noster: καὶ γὰρ ζωὸς ἐὼν ἐφίλει. De Euphorionis amoribus vid. Meinek. l. c. p. 12. s.

74. In Machonem comicum, patria Corinthium, sed Alexandriae florentem. Frequens ejus apud Athenaeum mentio. – v. 1. κισσόν, hederam victoribus in Bacchicis certaminibus tributam, φιλάγωνα, in Machonis tumulo sponte submitti ibique semper virere (ζῶντα) Dioscorides optat; quippe qui virum tegat eximium, neque ex eorum numero, qui alienae sollertiae inventa sibi arrogent, et veterum poetarum opera compilent, κηφῆνα παλίμπλυτον. Hesiod. E. καὶ H. 300. κηφήνεσσιν – οἵτε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ ἔσθοντες. vid. Ruhnk. ad Tim. p. 157. s. – v. 6. δριμὺ θύμον. Frequens thymum in Attica, unde scripta Attici saporis thymum redolere dicuntur. Quintil. Inst. Or. XII. 10, 25. Thucydideae historiae initium θύμον τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνεῖν dicit Lucian. Qu. Hist. scr. sit. c. 15.

75. De inventione dramatis Satyrici apud Sicyonios. Eandem sibi Phliasii vindicabant ob Pratinam. Vid. Bentl. de Phalar. p. 159 et 163. Herm. ad Aristot. Poet. c. 3, 5. p. 104. – v. 1. εὕρετο Βάκχος, quia Bacchi festum illi invento locum dedit, idemque comissationem (vid. ep. 45, 5.) Sicyonem duxisse dicitur, et quidem Χαρίτων, ob peculiarem rei festivitatem. Gratiam cum Baccho conjungit Pindar. Ol. XIII. 18. et Olympiae videbatur ara Διονύσου καὶ Χαρίτων ἐν κοινῷ, μεταξὺ δὲ αὐτῶν Μουσῶν.

δὴ γὰρ ἔλεγχον ἔχει γλυκερώτατον, ἔν τε γέλωτι
κέντρον χῶ μεθύων ἀστὸν ἐσωφρόνισεν.

76. ΑΔΗΛΟΝ.

Οὐκ ἂν ἐν ἡμετέροισι πολυγνάμπτοις λαβυρίνθοις
ῥηϊδίως προμόλοις ἐς φάος, αἴκε τύχῃς.
τοίους γὰρ Πριαμὶς Κασσάνδρη φοίβασε μύθους,
ἄγγελος οὓς βασιλεῖ ἔφρασε λοξοτρόχις.
εἰ δέ σε φίλατο Καλλιόπη, λάβε μ' ἐς χέρας· εἰ δὲ
νῆϊς ἔφυς Μουσέων, χερσὶ βάρος φορέεις.

77. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Καλλιμάχου τὸ τορευτὸν ἔπος τόδε· δὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ
ἀνὴρ τοὺς Μουσέων πάντας ἔσεισε κάλους.

LXXV. 4. ne vocabulum *μεθύων* antithesi careat, Casp. Orellius *ἀστόν* in *αὖον*, siccum, sobrium, mutandum suspicatur.

Pausan. V. 14. p. 413. – v. 3. *δὴ γάρ*, utique enim. Od. α. 194. *νῦν δ' ἦλθον· δὴ γάρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι.* Pal. VII. 241, 11. *δὴ γὰρ ἄνακτας τοίους οὐκ Ἀΐδας, Ζεὺς δ' ἐς Ὄλυμπον ἄγει.* Paulo post ep. 77, 1. – *ἔλεγχον.* jucunda inest in illo poematum genere reprehensio et vituperatio, et aculeus risu temperatus; quo fit, ut auditores per temulentos Bacchi ministros ad temperantiam adducantur. Faciunt huc, quae de *μανίας* vi et virtute disputavit Plato, cum alibi, tum in Phaedro, ubi p. 245. A. etiam hoc est: *ἡ ἀπὸ Μουσῶν κατοχή τε καὶ μανία, τὴν ψυχὴν ἐγείρουσα καὶ ἐκβακχεύουσα – μυρία τῶν παλαιῶν ἔργα κοσμοῦσα τοὺς ἐπιγιγνομένους παιδεύει.*

76. De obscuro Lycophronis poemate Alexandra s. Cassandra inscripto, quod totam belli Trojani historiam tamquam vaticinantis Cassandrae oraculum complectitur. – v. 2. *αἴκε τύχῃς.* si forte in obscurum hunc labyrinthum incideris, unde haud facile est exitum reperire, *ἐς φάος προμολεῖν*, tamquam ex cavernis subterraneis. Sic Hercules ex Orco redux, gaudet *ἐς φάος μολών.* Eur. Hercul. Fur. 523. – v. 3. *τοίους.* οὕτως *αἰνιγματώδεις.* – *φοίβασε.* ex Lycophr. v. 6. Totum illud vaticinium servus a Cassandra acceptum Priamo refert. *λοξοτρόχις, λοξῶν καὶ σκολιῶν μύθων ἄγγελος.* Cf. Lycophr. 1467. ss. – v. 5. *λάβε.* tum me evolvas licet; nam Musa juvante te ex his tenebris expedies. – v. 6. *βάρος φορ.* nihil lucraberis, voluminis illius pondere manus onerans.

77. Crinagoras Marcello, Octaviæ, Augusti sororis filio, Callimachi poema Hecalen dono mittit. – v. 1. *τορευτόν.* bene tornatum et expolitum. Plato Phaedr. p. 234. E. carmen, ait, laudari, *ὅτι σαφῆ καὶ στρογγύλα καὶ ἀκριβῶς ἕκαστα τῶν ὀνο-*

ἀείδει δ' Ἑκάλης τε φιλοξείνοιο καλιὴν,
 καὶ Θησεῖ Μαραθὼν οὓς ἐπέθηκε πόνους,
τοῦ σοι καὶ νεαρὸν χειρῶν σθένος εἴη ἀρέσθαι,
 Μάρκελλε, κλεινοῦ τ' αἶνον ἴσον βιότου.

78. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἆ μάκαρ ἀμβροσίῃσι συνέστιε φίλτατε Μούσαις,
 χαῖρε καὶ εἰν Ἀΐδεω δώμασι, Καλλίμαχε.

79. ΑΛΛΟ.

Ἆ μέγα Βαττιάδαο σοφοῦ περίπυστον ὄνειαρ,
 ἦ ῥ' ἐτεὸν κεράων, οὐδ' ἐλέφαντος ἔης.
τοῖα γὰρ ἄμμιν ἔφηνας, ἅτ' οὐ πάρος ἀνέρες ἴδμεν,
 ἀμφί τε ἀθανάτους, ἀμφί τε ἡμιθέους,
εὖτέ μιν ἐκ Λιβύης ἀναείρας εἰς Ἑλικῶνα
 ἤγαγες ἐν μέσσαις Πιερίδεσσι φέρων·
αἳ δέ οἱ εἰρομένῳ ἀμφ' ὠγυγίων ἡρώων
 Αἴτια καὶ μακάρων εἶρον ἀμειβόμεναι.

μάτων ἀποτετόρνευται. – v. 3. φιλοξείνοιο καλιήν. sumta haec verba ex ipso Callimachi poemate, in quo Hecale Theseum juvenem apud se recepisse narrabatur, quum ad taurum Marathonium compescendum proficisceretur. Plutarch. Vit. Thes. c. 14. Cf. Callimachi Fragm. CXXXI. – v. 5. τοῦ, Θησέως scil.

79. De alio Callimachi poemate, αἴτια inscripto, multifaria et recondita eruditione referto. Ejus materiam ille se per somnium (ὄνειαρ) a Musis accepisse narraverat. Hinc somnia Callimachi ap. Propert. II. 25, 32. quibus similia Ennii somnia Pythagorea (Horat. II. Ep. I. 51.), quorum explicatio a Lucretio I. 112 et 121 (collato cum Persio VI. 10) petenda est. – v. 2. κεράων. ex Od. τ. 562. ss. cf. Heyn. ad Aeneid. VI. Exc. XV. – v. 5. ἐκ Λιβύης. ex Cyrenaica, Callimachi patria. – v. 6. ἤγαγες ἐν μέσσαις. quasi ἔθηκε praecessisset. Frequens autem in talibus usus praepositionis ἐν pro εἰς. – φέρων referendum ad ὄνειρος, licet τὸ ὄνειαρ praecesserit. Od. λ. 90. ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίαο, Χρύσεον σκῆπτρον ἔχων. – v. 8. εἶρον. ut ap. Hesiod. Theog. 38. Musae Jovem oblectant, εἰρεῦσαι τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα.

80. ΑΛΛΟ.

Καὶ Κολοφὼν ἀρίδηλος ἐνὶ πτολίεσσι τέτυκται,
δοιοὺς θρεψαμένη παῖδας ἀριστονόους,
πρωτότοκον μὲν Ὅμηρον, ἀτὰρ Νίκανδρον ἔπειτα,
ἀμφοτέρους Μούσαις οὐρανίῃσι φίλους.

81. ΑΛΛΟ.

Πολλὸν ἀπ' Ἰταλίης κεῖμαι χθονός, ἔκ τε Τάραντος
πάτρης· τοῦτο δέ μοι πικρότερον θανάτου.
τοιοῦτος πλανίων ἄβιος βίος· ἀλλά με Μοῦσαι
ἔστερξαν, λυγρῶν δ' ἀντὶ μελιχρὸν ἔχω.
οὔνομα δ' οὐκ ἤμυσε Λεωνίδου· αὐτά με δῶρα
κηρύσσει Μουσέων πάντας ἐπ' ἠελίους.

82. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡ.

Γράμμα τόδ' Ἀρήτοιο δαήμονος, ὅς ποτε λεπτῇ
φροντίδι δηναιοὺς ἀστέρας ἐφράσατο,
ἀπλανέας τ' ἄμφω καὶ ἀλήμονας, οἷσιν ἐναργὴς
ἰλλόμενος κύκλοις οὐρανὸς ἐνδέδεται.
αἰνείσθω δὲ καμὼν ἔργον μέγα, καὶ Διὸς εἶναι
δεύτερος, ὅςτις ἔθηκ' ἄστρα φαεινότερα.

LXXXI. 5. αὐτά cum ἀλλά permutandum censet Schneiderus.

80. In Nicandrum, poetam Colophonium, ex qua urbe Homerum quoque prodiisse a nonnullis fuit traditum.

81. In Leonidam Tarentinum, epigrammatum poetam, post varias, ut videtur, vitae vicissitudines procul a patria sepultum. – v. 3. τοιοῦτος, πικρότατος scil. et ἄβιος igitur; nam τὸ στέρεσθαι πατρίδος μέγιστον κακόν, secundum Polynicem in E u r. Phoen. 388. – v. 4. sed Musarum favor mala illa compensavit bonis. – v. 5. οὔνομα. Propert. III. 1. 63. at non ingenio quaesitum nomen ab aevo Excidet: ingenio stat sine morte decus. – πάντας ἐπ' ἠελίους. vid. ad ep. 28, 8.

82. In Arati Phaenomena, λεπτῆς φροντίδος opus, i. e. ingenii subtilis et acuti. Aristoph. Nub. 737. σχάσας τὴν φροντίδα λεπτὴν κατὰ μικρὸν περιφρόνει τὰ πράγματα. – δηναιούς. aeterna sidera, quibus aptum est coelum (Virg. Aen. IV. 482.), ἐνδέδεται, orbibus circumdatum et quasi vinctum, per quos stellae cursum perficiunt. – v. 4. εἶναι, λεγέσθω, quod ex αἰνείσθω assumendum; nisi infinitivum pro imperativo habere malis, quae est sententia Schaeferi ad L. Bos. p. 591. – v. 5.

83. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Νᾶσος ἐμὰ θρέπτειρα Τύρος· πάτρα δέ με τεκνοῖ
Ἀτθὶς ἐν Ἀσσυρίοις ναιομένα Γαδάροις.
Εὐκράτεω δ' ἔβλαστον ὁ σὺν Μούσαις Μελέαγρος
πρῶτα Μενιππείαις συντροχάσας Χάρισιν.
εἰ δὲ Σύρος, τί τὸ θαῦμα; μίαν, ξένε, πατρίδα κόσμον
ναίομεν· ἓν θνατοὺς πάντας ἔτικτε Χάος.
πουλυετὴς δ' ἐχάραξα τάδ' ἐν δέλτοισι πρὸ τύμβου·
γήρως γὰρ γείτων ἐγγύθεν Ἀΐδεω.
ἀλλά με τὸν λάλιον καὶ πρεσβύτην * προςειπὼν
χαίρειν, εἰς γῆρας καὐτὸς ἵκοιο λάλον.

84. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πρώτα μοι Γαδάρων κλεινὰ πόλις ἔπλετο πάτρα,
ἠνδρῶσεν δ' ἱερὰ δεξαμένη με Τύρος·

LXXXIII. 9. Lacunam Palat. codicis explevit Planudes scribens: *πρεσβύτην σὺ προςειπών*, ubi pronomen vix suo loco habetur, quum scribi debuerit: *ἀλλὰ σὺ τὸν λάλιον καὶ πρ. με προςειπών*. Fortasse praeterea, distinctione post *προςειπών* posita, scribendum: *χαίρων εἰς γῆρας καὐτὸς ἵκοιο λάλον.*

δεύτερος. secundus a Jove, qui stellas coelo affixit, Aratus habeatur, qui eas luculento carmine illustravit splendidioresque reddidit.

83. Meleager, senex, in hoc epitaphio, quod sibi ipse scripsisse existimatur, vitae suae rationes exponit. – v. 1. Gadaris natus, urbe Syriae (poetae appellant Assyriam), ob ingeniorum culturam (vid. Strabo XVI. p. 759.) altera Attica. – *τεκνοῖ*. praesens pro aoristo, quod in talibus non infrequens. Append. Pal. 307. *γεννᾷ μὲν Γλαῦκός με πατήρ, τίκτει δέ με μήτηρ Χρυσογόνη*. – v. 3. *ὁ σὺν Μούσαις*. qui, Musis faventibus et comitantibus, primus omnium in eodem cum Menippo stadio cucurrit. Menippus enim Cynicus, ὁ *σπουδογέλοιος* (Strabo l. c.) scripserat Satyras, venerum plenissimas, quas imitatus est Meleager, teste Diogene Laert. VI. 99., inter cujus satyras una erat *Χάρις* inscripta, nisi totum opus sic inscriptum fuisse existimare malis. Athen. IV. p. 157. B. – v. 6. *ἓν Χάος*. complexus materiae turbidae et confusae, unde paulatim *ὁ κόσμος* prodiit; tum infinitum temporis spatium. – v. 8. sententia generalis, qua verba *πρὸ τύμβου* explicantur: *ὁ γὰρ τοῦ γήρως γείτων ὢν οὐ πόῤῥω ἐστὶ τοῦ ᾅδου.*

εἰς γῆρας δ' ὅτ' ἔβην, ἡ καὶ Δία θρεψαμένα Κῶς
κἀμὲ θετὸν Μερόπων ἀστὸν ἐγηροτρόφει.
Μοῦσαι δ' εἰν ὀλίγοις με, τὸν Εὐκράτεω Μελέαγρον
παῖδα, Μενιππείαις ἠγλάϊσαν Χάρισιν.

85. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀτρέμας, ὦ ξένε, βαῖνε· παρ' εὐσεβέσιν γὰρ ὁ πρέσβυς
εὕδει, κοιμηθεὶς ὕπνον ὀφειλόμενον,
Εὐκράτεω Μελέαγρος, ὁ τὸν γλυκύδακρυν Ἔρωτα
καὶ Μούσας ἱλαραῖς συστολίσας Χάρισιν·
ὃν θεόπαις ἤνδρωσε Τύρος, Γαδάρων θ' ἱερὰ χθών·
Κῶς δ' ἐρατὴ Μερόπων πρέσβυν ἐγηροτρόφει.
ἀλλ' εἰ μὲν Σύρος ἐσσί, ΣΑΛΑΜ, εἰ δ' οὖν σύ γε Φοίνιξ,
ΝΑΙΔΙΟΣ, εἰ δ' Ἕλλην, ΧΑΙΡΕ· τὸ δ' αὐτὸ φράσον.

86. ΕΡΥΚΙΟΥ.

Εἰ καὶ ὑπὸ χθονὶ κεῖται, ὅμως ἔτι καὶ κατὰ πίσσαν
τοῦ μιαρογλώσσου χεύατε Παρθενίου,

LXXXIV. 6. μελητείοις. Pal. quod fuerunt, qui ad Homerum, Meletis filium, referrent. Rectius autem μενιππείαις emendatum, quum Gratiarum Homeri commemoratio ab h. l. aliena videatur.
LXXXV. 7. σέλομ alii et v. 8. αὐδονίς.

84. Argumentum idem. – v. 3. ἡ καὶ Δία. non Saturni filium, sed eum, quem abjecta corrupti saeculi adulatio Jovem appellavit, Ptolemaeum Philadelphum. Hunc enim in insula Co altum et educatum esse constat. vid. Theocr. Eid. XVII. 58. Callim. H. in Del. 165. – v. 4. Μερόπων. Cos Meropum sedes. Hymn. Homer. in Apoll. 42. Μεροπηΐς νῆσος Callim. l. c. 160. – θετόν. civitate donatum. Opponuntur sibi οἱ φύσει πολῖται et οἱ θέσει sive οἱ θετοί. – v. 6. Μενιππ. χαρ. vid. superius epigr. v. 4.

85. Item. – v. 1. ἀτρέμας. Eurip. Or. 148. πρόσιθ' ἀτρέμας, ἀτρέμας ἴθι. – v. 3. Ἔρως referendum ad epigrammata amatoria, Χάριτες ad Satyras. Cf. supra XLII. 3. 4. – v. 7. triplici salute viatorem impertit, ex quocunque tandem populo ille venerit, trium eorum, apud quos ipse vitam transegerat, lingua usus. – v. 8. τὸ δ' αὐτό. tu autem idem redde mihi.

86. In Parthenium quendam, Grammaticum, ut videtur, et elegorum auctorem, Homero infestissimum. Vixit ille Hadriani aevo. Vid. Catal. Poetar. epigr. p. 891. s. – v. 1. πίσσαν. κατὰ-

οὕνεκα Πιερίδεσσιν ἐνήμεσε μυρία κεῖνα
φλέγματα, καὶ μυσαρῶν ἀπλυσίην ἐλέγων.
ἤλασε καὶ μανίης ἐπὶ δὴ τόσον, ὥςτ᾽ ἀγορεῦσαι
πηλὸν Ὀδυσσείην, καὶ βάτον Ἰλιάδα.
τοιγὰρ ὑπὸ ζοφίαισιν Ἐρινύσιν ἀμμέσον ἧπται
Κωκυτοῦ, κλοιῷ λαιμὸν ἐπαγχόμενος.

87. ΑΛΚΑΙΟΥ.

Σύμφωνον μαλακοῖσι κερασσάμενος θρόον αὐλοῖς
Δωρόθεος γοερούς ἔπνεε Δαρδανίδας,
καὶ Σεμέλας ὠδῖνα κεραύνιον, ἔπνεε δ᾽ ἵππου
ἔργματ᾽, ἀειζώων ἁψάμενος Χαρίτων·
μοῦνος δ᾽ ἐν ἱεροῖσι Διωνύσοιο προφήταις
Μώμου λαιψηρὰς ἐξέφυγε πτέρυγας,
Θηβαῖος γενεήν, Σωσικλέος· ἐν δὲ Λυαίου
νηῷ φόρμιγγα θήκατο καὶ καλάμους.

LXXXVI. 6. pro βάτον nonnulli πάτον corrigunt, probabiliter. Sic lutum et sterquilinium a conviciante jungitur ap. Plaut. Pers. III. 1, 3.

LXXXVII. 8. ne brevis sit syllaba in caesura pentametri, φόρμιγγας emendat Passovius, φορβειὰς Graefius, capistrum, quod tibicinum.

πιττοῦσθαι jubet hominem. Aristoph. Eccl. 821. κατεπίττον π῀ς ἀνὴρ Εὐριπίδην. Cf. Ib. 1100. – v. 4. φλέγματα. vid. supra ep. 22, 4. – v. 7. ὑπὸ ζοφίαισιν. pro ζοφεραῖς; supra eadem μελάμπεπλοι. – v. 8. κλοιῷ. Aristoph. Nub. 592. ἢν Κλέωνα ἑλόντες – εἶτα φιμώσητε τοῦτον τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα. De equo Pal. IX. 19. κλοιῷ δειρὴν πεπεδημένος.

87. In Dorotheum Thebanum, citharoedum, eundemque ad citharam canentem. Tibias fidibus junctas fuisse constat. Horat. Epod. IX. 4. bibam Sonante mixtum tibiis carmen lyra; unde ἔναυλος κιθάρισις, et αὐλοὶ κιθαριστήριοι. Vid. Boeckh. ad Pindar. T. I. 2. p. 256. s. – v. 2. γοερούς. miseram Trojanorum sortem, idque, ut videtur, ad αὐλοὺς Φρυγίους, qui γοεροὶ καὶ θρηνώδεις, ut est ap. Aristid. de Music. p. 101. aut, ut in hoc epigrammate, μαλακοί. – v. 3. ἵππου. equi duratei. ἔργματα, per circumlocutionem de equo fabrili arte contexto. – v. 5. Διων. προφ. poetae, qui festorum solemnitatem cantu et carminibus celebrabant, Μουσῶν, μακάρων, Διονύσου ministri, sacerdotes et interpretes appellantur.

88. ΒΟΗΘΟΥ ΤΟΥ ΕΛΕΓΕΙΟΓΡΑΦΟΥ.

Εἰ τοῖος Διόνυσος ἐς ἱερὸν ἤλθεν Ὄλυμπον,
κωμάζων Λήναις σὺν ποτε καὶ Σατύροις,
οἷον ὁ τεχνήεις Πυλάδης ὠρχήσατο κεῖνον,
ὀρθὰ κατὰ τραγικῶν τέθμια μουσοπόλων,
παυσαμένη ζήλου Διὸς ἂν φάτο σύγγαμος Ἥρη·
ἐψεύσω, Σεμέλη, Βάκχον· ἐγὼ δ' ἔτεκον.

89. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Αὐτὸν Βακχευτὴν ἐνέδυ θεόν, ἡνίκα Βάκχας
ἐκ Θηβῶν Ἰταλὴν ἤγαγε πρὸς θυμέλην,
ἀνθρώποις Πυλάδης τερπνὸν δέος, οἷα χορεύων
δαίμονος ἀκρήτου πᾶσαν ἔπλησε πόλιν.
Θῆβαι γιγνώσκουσι τὸν ἐκ πυρός· οὐράνιος δὲ
οὗτος, ὁ παμφώνοις χερσὶ λοχευόμενος.

88. In Pyladem pantomimum, qui Bacchum eximia arte saltaverat. Celebratur ille ut nobilissimae pantomimorum artis auctor et inventor, quam Augusto regnante originem cepisse constat. Zosimus l. 6. p. 11. Dio Cass. LIV. 17. Simul cum eo florebat Bathyllus, ejusdem artis, sed comicae, artifex, dum ἡ Πυλάδου ὄρχησις ὀγκώδης ἦν καὶ παθητική, secundum Athen. I. p. 20. E. – v. 2. κωμάζων. pompam agens simul cum comitibus Bacchis et Satyris. De thiasis Bacchicis κῶμος et κωμάζειν imprimis usurpari solet. Vid. Welcker. ad Philostr. Imagg. p. 203. – v. 4. κατὰ τέθμια. i. e. θεσμούς. secundum leges a tragicis constitutas. Pyladis enim ars argumenta petebat ex tragoediis. – v. 6. ἐψεύσω. falso tu tibi Bacchum arrogasti, qui meus est filius.

89. Idem argumentum. – v. 1. αὐτόν. totum se insinuavit in Bacchum, ita ut ipsum deum videatur induisse. – v. 2. Ἰταλήν. Romam, ubi artem exercebat ille. Sueton. Vit. Aug. 45. – v. 3. τερπνὸν δέος. Bacchus cum coetu suo timorem incutiens, mente ad ejus adspectum metu trepidante, ut est ap. Horat. II. Od. 19. 5., at per Pyladis artem terror ille cum jucunditate est commixtus. Notum praeceptum Aristotelis Poet. c. XIV. 5. τὴν ἀπὸ ἐλέου καὶ φόβου διὰ μιμήσεως δεῖ ἡδονὴν παρασκευάζειν τὸν ποιητήν. – οἷα. quippe qui sic saltans urbem implevit Deo. – v. 5. τὸν ἐκ πυρός. Palat. IX. 331. de Baccho, ὅτ' ἐκ πυρὸς ἥλατο κοῦρος. Vid. Philostr. Imagg. I. 14. p. 25, 9. – v. 6. παμφώνοις. pantomimi λαλοῦσι ταῖς χερσί, manusque iis tribuuntur loquacissimae et linguosi digiti. Append. Pal. 217. ἱστορίας δείξας καὶ χερσὶν ἅπαντα λαλήσας, Ἔμπειρος Βρομίοιο.

90. ΑΓΑΘΙΟΥ.

Εἴ ποτε μὲν κιθάρης ἐπαφήσατο πλῆκτρον ἑλοῦσα
κούρη, Τερψιχόρης ἀντεμέλιζε μίτοις·
εἴ ποτε δὲ τραγικῷ ῥοιζήματι ῥήξατο φωνήν,
αὐτῆς Μελπομένης βόμβον ἀπεπλάσατο.
εἰ δὲ καὶ ἀγλαΐης κρίσις ἵστατο, μᾶλλον ἂν αὐτὴ
Κύπρις ἐνικήθη, κἀνεδίκαζε Πάρις.
σιγῇ ἐφ' ἡμείων, ἵνα μὴ Διόνυσος ἀκούσας
τῶν Ἀριαδνείων ζῆλον ἔχοι λεχέων.

91. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛ.

Φεύγεθ' ὅσοι λόκκας, ἢ λοφνίδας, ἢ καμασῆνας
ᾄδετε, ποιητῶν φῦλον ἀκανθολόγων,
οἵ τ' ἐπέων κόσμον λελυγισμένον ἀσκήσαντες,
κρήνης ἐξ ἱερῆς πίνετε λιτὸν ὕδωρ·

XC. 6. *κἂν ἐδίκαζε Πάρις.* Vulgo. *κἀνεδίκαζε* emendavit Erfurdt; quam correctionem probat Hermann. de praeceptis qu. Atticist. p. XVIII. et personatus Kusterus ad Xenoph. Oecon. p. 6. non deterritus exemplis a Schaefero in Append. ad Bastii Epist. p. 26. allatis de *κἄν* cum indicativo. Idem tamen vir doctissimus in Epimetro II. ad Aristoph. Plut. p. XXXVIII. nostro loco vulgatam tuetur contra Erfurdtium, haec inter alia dicens: »Paris si retractat judicium, formositatis praemium dare debet aut Junoni aut Minervae. Sed quid hoc, quaeso, ad citharistriam Ariadnen?« Quod mihi, pace viri eximii, argutius videtur quam verius. Paris retractasset sententiam, qua Veneri palmam pulchritudinis tribuerat, nec eam amplius pro pulcherrima habuisset; idque, poeta judice, propterea, quod Venus cum Ariadna comparata, minus pulchra videri debebat.

90. In Ariadnen citharistriam. – v. 3. *ῥοιζήματι.* gravi tragoediae spiritu et sono. Etiam in oratione *ῥοῖζος καὶ πνεῦμα* laudatur. - v. 5. *ἀγλαΐης, κάλλους.* – v. 6. *κἀνεδίκαζε.* sententiam secundum Venerem datam revocasset Paris, pomo Ariadnae tributo. – v. 7. *σιγῇ.* Il. *η.* 195. hac formula commendatur silentium. Silentio, poeta ait, premamus vocem admirantis animi, ne Bacchus ob sponsam Ariadnen zelotypiam concipiat animo.

91. Antipater in jejunos poetas (*ὑδροπότας*), obscurae eruditionis captatores invehitur; *ἀκανθολόγους* appellat, ut Pal. XI. 347. Grammatici vocantur *σῆτες ἀκανθολόγοι;* ubi *ἄκανθαι* subtilitates sunt grammaticae; hoc loco *ἀκανθολόγοι* sunt, qui glossis, quarum specimina v. 1. offert, carmina sua onerant, ut Nicander, Lycophron, Euphorion, Callimachus. – v. 3. *λελυγισμένον.* numeros ob nimium suavitatis studium tantum non

σήμερον Ἀρχιλόχοιο καὶ ἄρσενος ἦμαρ Ὁμήρου
σπένδομεν· ὁ κρητὴρ οὐ δέχεθ' ὑδροπότας.

92. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Ἑπτὰ σοφῶν, Κλεόβουλε, σὲ μὲν τεκνώσατο Λίνδος·
φατὶ δὲ Σισυφία χθὼν Περίανδρον ἔχειν·
Πιττακὸν ἁ Μιτυλάνα· Βίαντα δὲ δῖα Πριήνη·
Μίλητος δὲ Θαλῆν, ἄκρον ἔρεισμα Δίκας·
ἁ Σπάρτα Χίλωνα· Σόλωνα δὲ Κεκροπὶς αἶα·
πάντας ἀριζάλου σωφροσύνας φύλακας.

93. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἡράκλειτος ἐγώ· τί μ' ἄνω κάτω ἕλκετ' ἄμουσοι;
οὐχ ὑμῖν ἐπόνουν, τοῖς δέ μ' ἐπισταμένοις.
εἷς ἐμοὶ ἄνθρωπος τρισμύριοι· οἱ δ' ἀνάριθμοι
οὐδείς· ταῦτ' αὐδῶ καὶ παρὰ Περσεφόνῃ.

94. ΑΔΗΛΟΝ.

Μὴ ταχὺς Ἡρακλείτου ἐπ' ὀμφαλὸν εἴλεε βίβλον
Ἐφεσίου· μάλα τοι δύσβατος ἀτραπιτός.

XCIII. τί με ὦ κάτω. Pal. quod cum Meinekio emendavimus.

fractos. – v. 5. **Archilochus** et **Homerus**, soli ex omni aevo poetae, οἷς οὐδένα τῶν ἄλλων ξυμβαλεῖν ἄξιον. **Dio Chrys.** Or. XXXIII. p. 397. A. Natales utriusque eodem die celebrabantur; capitaque eidem termino erant imposita. – ὑδροπότας. Vide supra ad ep. 65.

92. Recensus septem sapientium, qui ut σωφροσύνας (ejus praesertim sapientiae, quae in vita et moribus est posita) φύλακες, **virtutis verae custodes atque satellites** (**Horat.** I. Epist. I. 17.) celebrantur. Cf. Pal. IX. 366.

93. Heraclitus, quem ob doctrinae difficultates **tenebricosum** appellabat antiquitas, se frustra ait vexari, ἄνω κάτω ἕλκεσθαι, a viris Musarum expertibus. His se non scripsisse testatur, nec libros edidisse, qui multitudinem caperent, sed intelligentium se ambire suffragia. Simile quid Democritum dixisse ait **Seneca** Ep. VII. **unus mihi pro populo est, et populus pro uno**; apud Nostrum etiam gravius, οἱ δ' ἀνάριθμοι οὐδείς. – v. 4. ταῦτ' αὐδῶ. non minus quam olim superciliosus et aliorum contemtor.

94. Obscurum esse Heracliti librum, neque celeriter percurri posse, sed erudito duce et interprete indigere. Opus ille suum, quod de rerum natura conscriptum in Dianae Ephesiae templo deposuit, data opera obscurasse dicitur, ὅπως οἱ δυνάμενοι προσίοιεν αὐτῷ, καὶ μὴ ἐκ τοῦ δημώδους εὐκαταφρόνητον ᾖ. **Diogen. Laert.** IX. 6. – v. 1.

ὄρφνη καὶ σκότος ἐστὶν ἀλάμπετον· ἢν δέ σε μύστης
 εἰςαγάγῃ, φανεροῦ λαμπρότερ' ἠελίου.

95. ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Πέτρος ἐγὼ τὸ πάλαι γυρὴ καὶ ἄτριπτος ἐπιβλής·
 τὴν Ἡρακλείτου δ' ἔνδον ἔχω κεφαλήν·
αἰών μ' ἔτριψεν κροκάλαις ἴσον· ἐν γὰρ ἀμάξῃ
 παμφόρῳ αἰζηῶν εἰνοδίη τέταμαι.
ἀγγέλλω δὲ βροτοῖσι, καὶ ἄστηλός περ ἐοῦσα,
 θεῖον ὑλακτητὴν δήμου ἔχουσα κύνα.

96. ΑΔΗΛΟΝ.

Τὸν βίον, Ἡράκλειτε, πολὺ πλέον, ἤπερ ὅτ' ἔζης,
 δάκρυε· νῦν ὁ βίος ἔστ' ἐλεεινότερος.
τὸν βίον ἄρτι γέλα, Δημόκριτε, τὸ πλέον ἢ πρίν·
 νῦν ὁ βίος πάντων ἐστὶ γελοιότερος.
εἰς ὑμέας δὲ καὶ αὐτὸς ὁρῶν, τὸ μεταξὺ μεριμνῶ,
 πῶς ἅμα σοὶ κλαύσω, πῶς ἅμα σοὶ γελάσω.

ἐπ' ὀμφαλόν. libri veterum, bacillo circumvoluti, cujus duo capita umbilici appellabantur, ita legi solebant, ut pars explicata teneretur manibus, altera mento. – v. 3. μύστης. interpres, illis tamquam mysteriis philosophiae initiatus. Socrates quum illum librum legisset, Δηλίου, dixit, δεῖται κολυμβητοῦ, εἰς τὸ μὴ ἀποπνιγῆναι ἐν αὐτῷ. Suid. – v. 4. λαμπρότερα, ἃ ἄνευ ἐξηγητοῦ σκοτεινά ἐστιν. neutrum pluralis pro singulari; quod non infrequens, etiam singulari numero praecedente.

95. Marmor Heracliti tumulo impositum, qui juxta viam erat, et plaustris et hominum pedibus vehementer attritum (haud aliter ac silices fluctibus agitati, κροκάλαις ἴσον), praetereuntibus nuntiat, se Heraclitum intus continere. – v. 4. αἰζηῶν, ἀνθρώπων. Apollon. Rh. IV. 268. μήτηρ Αἴγυπτος προτερηγενέων αἰζηῶν. – v. 5. καὶ ἄστηλος. quamquam ea parte cippi privatum, in qua inscriptio esse solet. – θεῖον ὑλακτητήν. Palat. VII. 79. ipse Heraclitus: Ἀσία, ξένε, δύςφρονας ἄνδρας Ὑλάκτευν. – δήμου. dixerat enim ἄξιον Ἐφεσίους ἀπάγξασθαι πάντας ἡβηδόν. Strabo XIV. 25. p. 642.

96. De Heraclito et Democrito Seneca de Ira II. 10. Heraclitus quoties prodierat, et tantum circa se male viventium, immo male pereuntium viderat, flebat, miserebatur omnium, qui sibi laeti felicesque occurrebant – Democritum contra ajunt

97. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΤΟΥ Α. Υ. ΑΙ.

Εἰ καὶ ἀμειδήτων νεκύων ὑπὸ γαῖαν ἀνάσσεις,
  Φερσεφόνη, ψυχὴν δέχνυσο Δημοκρίτου
εὐμενέως γελόωσαν, ἐπεὶ καὶ σεῖο τεκοῦσαν,
  ἀχνυμένην ἐπὶ σοί, μοῦνος ἔκαμψε γέλως.

98. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἀτθίδος εὐγλώττου στόμα φέρτατον, οὗ σέο μεῖζον
  φθέγμα Πανελλήνων πᾶσα κέκευθε σελίς·
πρῶτος δ' εἴς τε θεὸν καὶ ἐς οὐρανὸν ὄμμα τανύσσας,
  θεῖε Πλάτων, ἤθη καὶ βίον ηὐγάσαο,
Σωκρατικῷ Σάμιον κεράσας μυκτῆρι φρόνημα,
  κάλλιστον σεμνῆς κρᾶμα διχοστασίης.

XCVIII. 5. *μυκτῆρσι*. Pal. quod emendavit Br. *κρητῆρι*. Plan. – v. 6. *σεμνῆς σῆμα*. Vulgo, quod sensum idoneum non habet. De *ἅμμα* cogitabat Scaliger. Scripsi *κρᾶμα*, quod imagini subjectae maxime convenit.

nunquam sine risu in publico fuisse; adeo nihil illi videbatur serium eorum, quae serio gerebantur. Juvenalis X. 28. de sapientibus alter Ridebat, quoties de limine moverat – pedem; flebat contrarius alter. Hodie autem epigrammatis auctor dicit vitam multo largiorem flendi ridendique praebere materiam; seque meditari, quomodo in medio inter utrumque illorum philosophorum collocatus, ridenda rideat, deploranda fleat.

97. Proserpinam rogat, ut Democriti, *τοῦ γελασίνου*, animam in coetum defunctorum recipiat (*ἀμειδήτων*. ut *ἀμειδήτῳ Ἀΐδῃ*. Pal. VII. 439.), memorem voluptatis, qua tempestivus risus tristem et dejectum Cereris animum affecerit. Vid. Hymn. Homer. in Cerer. 202. ss. – v. 3. *εὐμενέως* jungendum cum *δέχνυσο*. – *σεῖο τεκοῦσαν* pro *τὴν τεκοῦσάν σε*. participio pro nomine substantivo usurpato, et ad substantivi rationem cum adhaerentibus vocabulis conjuncto. Matthiae Gr. §. 570. Rost. §. 130. not. 6.

98. Platonem, Atticae eloquentiae principem, omnes etiam reliquos Graecos et scribendo superasse et cogitando, quod divina cum humanis complexus, Pythagorae gravitatem cum festiva ironia Socratica conjunxerit. Eandem Platoni laudem tribuit Diogen. Laert. III. 8. *μίξιν τε ἐποιήσατο τῶν τε Ἡρακλειτείων λόγων καὶ Πυθαγορικῶν καὶ Σωκρατικῶν*. Quae igitur inter illos philosophos esse videbatur dissensio, *διχοστασία*, ea sublata, Plato e conjunctis suavissimum *κρᾶμα* effecit. – v. 3. *ὄμμα τανύσσας*. Pauli Sil. Ecphr. 153. *πᾶς βροτὸς ἀγλαόμορφον ἐς οὐρανὸν ὄμμα τανύσσας*. Timae. Lex. Plat. p. 31. *ἀνατείνας τὴν ψυχήν, ἐπὶ τὰ ἄνω τρέψας*. – v. 5. *μυκτῆρι*. *μυκτῆρα* cum *εἰρωνείᾳ* jungit Lucian. Prometh. §. 1.

99. ΑΛΛΟ.

α. Αἰετέ, τίπτε βέβηκας ὑπὲρ τάφον, ἢ τίνος, εἰπέ,
 ἀστερόεντα θεῶν οἶκον ἀποσκοπέεις;
β. ψυχῆς εἰμι Πλάτωνος ἀποπταμένης ἐς Ὄλυμπον
 εἰκών, σῶμα δὲ γῆ γηγενὲς Ἀτθὶς ἔχει.

100. ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ.

εἰς Τίμωνα τὸν μισάνθρωπον.

Μή πόθεν εἰμὶ μάθῃς, μηδ' οὔνομα· πλὴν ὅτι θνήσκειν
 τοὺς παρ' ἐμὴν στήλην ἐρχομένους ἐθέλω.

101. ΖΗΝΟΔΟΤΟΥ, οἱ δὲ ΡΙΑΝΟΥ.

Τρηχεῖην κατ' ἐμεῦ, ψαφαρὴ κόνι, ῥάμνον ἑλίσσοις
 πάντοθεν, ἢ σκολιῆς ἄγρια κῶλα βάτου,
ὡς ἐπ' ἐμοὶ μηδ' ὄρνις ἐν εἴαρι κοῦφον ἐρείδοι
 ἴχνος, ἐρημάζω δ' ἥσυχα κεκλιμένος.
ἦ γὰρ ὁ μισάνθρωπος, ὁ μηδ' ἀστοῖσι φιληθείς,
 Τίμων, οὐδ' Ἀΐδῃ γνήσιός εἰμι νέκυς.

102. ΛΕΩΝΙΔΑ ἢ ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Τὴν ἐπ' ἐμεῦ στήλην παραμείβεο, μήτε με χαίρειν
 εἰπών, μήθ' ὅστις, μὴ τίνος, ἐξετάσας·
ἢ μὴ τὴν ἀνύεις τελέσαις ὁδόν· ἢν δὲ παρέλθῃς
 σιγῇ, μηδ' οὕτως ἣν ἀνύεις τελέσαις.

99. Aquila, in tumulo posita coelumque spectans, cujusnam sit, interrogata, se Platonis animae ait simulacrum esse. Cf. supra c. III. ep. 4. et ep. 25. – v. 1. τίνος, ὢν scil. – v. 4. Pal. VII. 61. γαῖα μὲν ἐν κόλποις κρύπτει τόδε σῶμα Πλάτωνος, ψυχὴ δ' ἀθανάτων τάξιν ἔχει μακάρων.

101. Optat Timon, ut, tumulo spinis et vepribus obducto et operto, tuta ab omnibus solitudine fruatur. – v. 3. ἐρείδοι et ἐρημάζω. utrumque modum sic junxit Il. o. 598. ἵνα νηυσὶ πῦρ ἐμβάλῃ – Θέτιδος δ' ἐξαίσιον ἀρὴν πᾶσαν ἐπικρήνειε. Quint. Sm. II. 315. χάζεο, μή σε βάλοιμι – μηδὲ τεῷ περὶ παιδὶ πέσῃς. – v. 6. ut vivus civibus, sic post fata umbris apud inferos infestus. γνήσιος. carus. γνησιώτατος, carissimus. Gloss.

102. Arguta in hoc epigr. sententiae conversio et μισανθρώπου ingenio dignissima. – v. 3. ὁδὸν ἀνύειν h. l. est viam facere. Schol. ad Aristoph. Plut. 606. ἀνύω καὶ τὴν ὁδὸν, ἤτοι σπουδαίως βαδίζω.

103. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

α. *Τίμων, (οὐ γὰρ ἔτ' ἐσσί) τί τοι, σκότος ἢ φάος, ἐχθρόν;*
β. *τὸ σκότος· ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν Ἀΐδῃ.*

104. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μὴ χαίρειν εἴπῃς με, κακὸν κέαρ, ἀλλὰ πάρελθε·
ἶσον ἐμοὶ χαίρειν ἐστὶ τὸ μὴ σὲ πελᾶν.

105. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Διογένευς τόδε σῆμα, σοφοῦ κυνός, ὅς ποτε θυμῷ
ἄρσενι γυμνήτην ἐξεπόνει βίοτον,
ᾧ μία τις πήρα, μία διπλοΐς, εἷς ἅμ' ἐφοίτα
σκήπων, αὐτάρκους ὅπλα σαοφροσύνας.
ἀλλὰ τάφου τοῦδ' ἐκτὸς ἴτ', ἄφρονες, ὡς ὁ Σινωπεὺς
ἐχθαίρει φαῦλον πάντα καὶ εἰν Ἀΐδῃ.

106. ΟΝΕΣΤΟΥ.

Βάκτρον, καὶ πήρη, καὶ διπλόον εἷμα σοφοῖο
Διογένευς, βιότου φόρτος ὁ κουφότατος·
πάντα φέρω πορθμῆϊ· λέλοιπα γὰρ οὐδὲν ὑπὲρ γῆς·
ἀλλά, κύον, σαίνοις, Κέρβερε, τόν με κύνα.

CIV. 2. *μή σε γελᾶν.* Vulgo, quod si dictum est pro: te non ridere, sed plorare, et friget, nec cum praecedentibus *ἀλλὰ πάρελθε* cohaeret. Quare *πελᾶν* scripsi, quod etiam Graefius emendavit.

104. *κακὸν κέαρ.* improbe; ut alibi, apud oratores praesertim, *ὦ κακή, ὦ μιαρά, ὦ ἀναιδὴς κεφαλή.* et supra cap. III. ep. 32. *κακὴ μερίς.*

105. Diogenes Cynicus post vitam virili spiritu transactam se apud inferos quoque stultos et improbos odio habere testatur. – v. 2. *γυμνήτην βίοτον.* ut miles expeditus, nec impedimentis onustus. – *βίον ἐκπονεῖν*, ut Pal. IX. 598. *χόσσους ἐξεπόνασεν εἴκ' ἀέθλους.* Ib. VII. 212. *ἐκπονεῖν δολιχὰν τρίβον.* – v. 4. *σαοφροσύνας.* vid. supra ad ep. 92.

106. Diogenes se nihil post se in terris reliquisse ait. Anacoluthos oratio, quum nominativi prioris distichi verbo careant. Digito Cynicum tibi finge illa instrumenta monstrantem. *διπλόον εἷμα. δίπλαξ.* ep. 111, 6. *ἔσθος διπλάδιον.* ep. 112, 4. – v. 4. *τόν με κύνα.* rarior positio pronominis post articulum. Sic tamen Callimach. Fr. CCCXV. *τὸν σὲ Κροτωπιάδην.*

107. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἀΐδεω λυπηρὲ διήκονε, τοῦτ᾽ Ἀχέροντος
ὕδωρ ὃς πλώεις πορθμίδι κυανέῃ,
δέξαι μ᾽, εἰ καί σοι μέγα βρίθεται ὀκρυόεσσα
βᾶρις ἀποφθιμένων, τὸν κύνα Διογένην.
ὄλπη μοι καὶ πήρη ἐφόλκια, καὶ τὸ παλαιὸν
ἔσθος, χὠ φθιμένους ναυστολέων ὀβολός.
πάνθ᾽ ὅσα κὴν ζωοῖς ἐπεπάμεθα, ταῦτα παρ᾽ Ἅιδαν
ἔρχομ᾽ ἔχων· λείπω δ᾽ οὐδὲν ὑπ᾽ ἠελίῳ.

108. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Ἡ πήρη καὶ χλαῖνα καὶ ὕδατι πιληθεῖσα
μᾶζα, καὶ ἡ πρὸ ποδῶν ῥάβδος ἐρειδομένη,
καὶ δέπας ἐκ κεράμοιο σοφῷ κυνὶ μέτρα βίοιο
ἄρκια· κὴν τούτοις ἦν τι περισσότερον·
κοίλαις γὰρ πόμα χερσὶν ἰδὼν ἀρύοντα βοώτην
εἶπε· τί καὶ σὲ μάτην, ὄστρακον, ἠχθοφόρουν;

109. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γηράσκει καὶ χαλκὸς ὑπὸ χρόνου· ἀλλὰ σὸν οὔτι
κῦδος ὁ πᾶς αἰὼν, Διόγενες, καθελεῖ·
μοῦνος γὰρ βιοτῆς αὐτάρκεα δόξαν ἔδειξας
θνητοῖς, καὶ ζωῆς οἶμον ἐλαφροτάτην.

107. Orci portitorem rogat Diogenes, ut ipsum cum exiguo impedimentorum suorum onere in cymbam recipiat. *κυανέην.* ferrugineam. Virgil. Aen. VI. 304. eadem *ὀκρυόεσσα* i. e. *φρικτή, φοβερά*, ut Orcus ipse *μυχὸς ὀκρυόεις* ap. Apoll. Rh. II. 737.

108. Historia de Diogene, qui quum vidisset puerum cava manu bibentem aquam, fregit protinus exemtum e perula calicem, hac objurgatione sui; quamdiu homo stultus supervacuas sarcinulas habui? Seneca. Ep. XC. — v. 3. *μέτρα βίοιο.* hujus tam arctae supellectilis usu tamquam finibus omnis vitae ejus possessio circumscripta. Vulgaris oratio tulisset: *ταῦτα αὐτῷ εἰς βίον ἐδόκει ἀρκεῖν.*

109. Immortalem gloriam Diogeni auguratur, quod frugalitatis et continentiae disciplinam tradiderit, simulque facillimam vitae viam monstraverit. — v. 3. *αὐτάρκεα δόξαν.* *τὴν τῆς αὐταρκείας σοφίαν.* Initio epigrammatis in *χαλκός* respicitur ad *χαλκὸν ἀτειρέα* ap. Homerum. Cogitavit poeta de statuis aeneis,

110. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐλθὼν εἰς Ἀΐδην, ὅτε δὴ σοφὸν ἤνυσε γῆρας,
Διογένης ὁ κύων Κροῖσον ἰδὼν ἐγέλα,
καὶ στρώσας ὁ γέρων τὸ τριβώνιον ἐγγὺς ἐκείνου,
τοῦ πολὺν ἐκ ποταμοῦ χρυσὸν ἀφυσσαμένου,
εἶπεν· ἐμοὶ καὶ νῦν πλείων τόπος· ὅσσα γὰρ εἶχον,
πάντα φέρω σὺν ἐμοί, Κροῖσε, σὺ δ᾽ οὐδὲν ἔχεις.

111. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣ.

Οὐχὶ βαθυστόλμων Ἱππαρχία ἔργα γυναικῶν,
τῶν δὲ Κυνῶν ἑλόμαν ῥωμαλέον βίοτον·
οὐδέ μοι ἀμπεχόναι περονήτιδες, οὐ βαθύπελμος
εὐμαρίς, οὐ λιπόων εὔαδε κεκρύφαλος·
θυλὰς δὲ σκήπωνι συνέμπορος, ἅ τε συνῳδὸς
δίπλαξ, καὶ κοίτας βλῆμα χαμαιλεχέος.
ἄμμι δὲ Μαιναλίας κάῤῥων βίος ἦν Ἀταλάντας
τόσσον, ὅσον σοφίη κρέσσον ὀρειδρομίης.

112. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Αἰάζει πήρη τε καὶ Ἡράκλειον ἄριστον
βριθὺ Σινωπίτου Διογένευς ῥόπαλον,

CXI. 1. *βαθυστόλων*. Pal. quod in *βαθυστόλμων* mutavi. – v. 7. *κάῤῥων αμιν* (*αμι* marg.) *αταλάντας*. Pal. *κρέσσων βίος ἦν*. Plan.

quae, ut alia hujus generis monimenta et pondera, annorum ictu victa ruunt. Prop. III. 1. 62.

110. Diogenes apud inferos Croesum ridet, ut Menippus eundem ap. Lucianum Dial. Mort. II. – v. 5. *πλείων*. plus spatii occupo, nam omnes opes meas mecum habeo; tu nec auri tui nec terrarum quicquam tecum huc afferre potuisti.

111. In Hipparchiam, quae Cratetis Cynici amore incensa, maritique disciplinam amplexa, muliebris vitae negotia et ornamenta abjecit; in qua virili vita se vel Atalantam tanto existimabat superasse, quanto sapientia venandi studio praestantior esset. – v. 3. *περονήτιδες*. vestes fibulis subnexae. *ἐμπερόναμα καταπτυχές* est ap. Theocr. Eid. XV. 34. et *περονάματα* Ib. 79. *ἐπιπορπίς*. Callimach. H. in Apoll. 32. – v. 6. *κοίτας χαμαιλεχέος*. *Σελλοὶ ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι*. Il. π. 234.

112. In hominem improbum, qui se Cynicum haberi volebat, quamvis vita et ingenio a vera Cynicorum disciplina alienissimum. – v. 1. *Ἡράκλειον ῥόπαλον*. Herculem se aemulari dicit

καὶ τὸ χύδην ῥυπόεντι πίνῳ πεπαλαγμένον ἔσθος
διπλάδιον, κρυερῶν ἀντίπαλον νιφάδων,
ὅττι τεοῖς ὅμοισι μιαίνεται· ἡ γὰρ ὁ μέν που
οὐράνιος, σὺ δ' ἔφυς οὐν σποδιῇσι κύων.
ἀλλὰ μέθες, μέθες ὅπλα τὰ μὴ σέθεν· ἄλλο λεόντων,
ἄλλο γενειητῶν ἔργον ὅρωρε τράγων.

113. ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ.

Οἶδ' ὅτι θνατὸς ἐγὼ καὶ ἐφάμερος· ἀλλ' ὅταν ἄστρων
μαστεύω πυκινὰς ἀμφιδρόμους ἕλικας,
οὐκέτ' ἐπιψαύω γαίης ποσίν, ἀλλὰ παρ' αὐτῷ
Ζανὶ θεοτροφίης πίμπλαμαι ἀμβροσίης.

114. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

εἰς εἰκόνα Πραξαγόρου ἰατροῦ.

Αὐτός σοι Φοίβοιο πάϊς λαθικηδέα τέχνης
ἰδμοσύνην, πανάκῃ χεῖρα λιπηνάμενος,

Diogenes ap. Lucian. Vit. Auct. §. 8. στρατεύομαι δὲ ὥςπερ ἐκεῖνος ἐπὶ τὰς ἡδονάς – ἐκκαθᾶραι τὸν βίον προαιρούμενος. Ibidem §. 7. βίος Cynicorum αὐχμῶν, ut v. 3. χύδην ῥυπόεντι πίνῳ πεπαλαγμένον ἔσθος. sordibus obductum. Il. ζ. 268. αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον. quo squalore tamquam ornatu gloriabantur interdum philosophi. Philostrat. Vit. Apoll. VI. 11. ἀνυποδησία καὶ τρίβων, καὶ πήραν ἀνῆφθαι, κόσμου εὕρημα. – v. 6. οὐράνιος. Diogen. Epist. καλοῦμαι γὰρ ὁ κύων ὁ οὐρανοῦ, οὐχ ὁ γῆς. – v. 8. ὄρωρε. Apoll. Rh. I. 713. καλέειν νηὸς πρόμον ὅςτις ὄρωρεν. i. e. ἐστίν. – τράγων. hirci stolida arrogantia pleni, ceterum stupidi et meticulosi. Facit huc distichon in Pal. XI. 430. εἰ τὸ τρέφειν πώγωνα δοκεῖ σοφίαν περιποιεῖν, Καὶ τράγος εὐπώγων εὔστοχός ἐστι Πλάτων.

113. Astrorum contemplatione mentem supra terrena attolli. Seneca Qu. Nat. I. 1. juvat inter sidera ipsa vagantem divitum pavimenta ridere, et totam cum auro suo terram. Hinc in Append. Pal. 92. p. 788. ἡ σοφίη dicitur στίβον εὑρεῖν ἐς οὐρανόν.

114. Praxagoram medicum, quem cum Chrysippo laudat Celsus Praef. p. 3. et Plin. H. N. XXVI. 6., artem ab ipso Aesculapio et ab hujus conjuge Epione accepisse; ut si plures ejusdem praestantiae essent medici, Charonti a labore cessandum esset. Similiter de Galeno Append. Pal. 270. διὰ σεῖο, Γαληνέ, – χήρευεν τὰ μέλαθρα πολυκλαύτου Ἀχέροντος. – v. 2. χεῖρα λιπην. sic Venus Berenicae venustatem impertit Theocrit. Eid. XVII. 36. τᾶς μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κώρα Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς

Πρηξαγόρη, στέρνοις ἐνεμάξατο· τοιγὰρ ἀνίαι
    ὄρνυνται δολιχῶν ὁππόσαι ἐκ πυρετῶν,
καὶ ὁπόσα τμηθέντος ἐπὶ χροὸς ἄρκια θεῖναι
    φάρμακα, πρηείης οἶσθα παρ' Ἠπιόνης.
θνητοῖσιν δ' εἰ τοῖοι ἐπήρκεον ἰητῆρες,
    οὐκ ἂν ἐπορθμεύθη νεκροβαρὴς ἄκατος.

ἐξεμάξατο χεῖρας. – v. 3. Verba sic junge: ὁππόσαι ἀνίαι ὄρνυνται (εἰσὶ), καὶ ὁπόσα φάρμακα ἄρκια – ταῦτα οἶσθα παρ' Ἠπιόνης. Colebatur Ἠπιόνη ap. Epidaurios. Pausan. II. p. 177. filiasque habebat praestantissimas, Ἰασώ, Πανάκειαν, Αἴγλην et Ὑγίειαν. Aristid. T. I. p. 46, 3.

CAPUT V.

ΕΡΩΤΙΚΑ.

---

1. ΜΟΥΣΙΚΙΟΥ, οἱ δὲ ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ἁ Κύπρις Μούσαισι· κοράσια, τὰν Ἀφροδίταν
 τιμᾶτ᾽, ἢ τὸν Ἔρων ὔμμιν ἐφοπλίσομαι.
χαὶ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν· Ἄρει τὰ στωμύλα ταῦτα·
 ἁμῖν δ᾽ οὐ πέταται τοῦτο τὸ παιδάριον.

2. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Νῖφε, χαλαζοβόλει, ποίει σκότος, αἶθε, κεραύνου,
 πάντα τὰ πορφύροντ᾽ ἐν χθονὶ σεῖε νέφη.
ἢν γάρ με κτείνῃς, τότε παύσομαι· ἢν δέ μ᾽ ἀφῇς ζῆν,
 καὶ διαθεὶς τούτων χείρονα, κωμάσομαι.
Ἕλκει γάρ μ᾽ ὁ κρατῶν καὶ σοῦ θεός, ᾧ ποτε πεισθεὶς,
 Ζεῦ, διὰ χαλκείων χρυσὸς ἔδυς θαλάμων.

1. Veneris et Musarum diverbium, diva se a Musjs coli jubente. – v. 2. Ἔρων, ἔρωτα. ut γέλων pro γέλωτα. Vid. Pierson. ad Moer. p. 108. Frequens est ἔρον apud epicos. – v. 3. Ἄρει. Marti tuo talia miniteris licet. Sic fere Theodorus ad tyrannum: Istis, quaeso, inquit, ista horribilia minitare, purpuratis tuis. Similis ellipsis est Pal. XI. 342. μή μοι τὴν κήλην. Aristoph. Nub. 84. μή μοί γε τοῦτον μηδαμῶς τὸν Ἵππιον. Vid. Schaefer. ad L. Bos. p. 636. – τὰ στωμύλα. ταῦτα τὰ κενὰ ἔπη, τὴν φλυαρίαν ταύτην. – v. 4. ἁμῖν. εἰς ἡμᾶς. nihil sibi juris in Musas esse ait Amor ap. Lucian. D. D. 19, 2. αἰδοῦμαι αὐτάς· σεμναὶ γάρ εἰσι καὶ ἀεί τι φροντίζουσι, καὶ περὶ ᾠδὴν ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους.

2. Poeta amans, ut alter Prometheus, se Jovis arma contemnere ait prae Amoris potentia. – v. 2. τὰ πορφύροντα νέφη ἔνσειε χθονί. atras nubes. Cogitandum de Jove νεφεληγερέτῃ. Od. μ. 405. δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔστησε Κρονίων – ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ᾽ αὐτῆς. – v. 3. ἢν γάρ. non prius a comissatione cessabo, quam si me interfeceris. Propert. III. 15, 9. hoc mihi, quod veteres custodit in ossibus ignes, Funera sanabunt – malum. – v. 4. verba καὶ διαθεὶς τούτων χείρονα arcte cohaerent cum praecedentibus: licet etiam pejus in me consulueris. – v. 6. χρυσός. conversus in pretium Deus. Horatius. III. Od. 16

3. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Λύχνε, σὲ γὰρ παρεοῦσα τρὶς ὤμοσεν Ἡράκλεια
ἥξειν, κοὐχ ἥκει· λύχνε, σὺ δ', εἰ θεὸς εἶ,
τὴν δολίην ἀπάμυνον· ὅταν φίλον ἔνδον ἔχουσα
παίζῃ, ἀποσβεσθεὶς μηκέτι φῶς πάρεχε.

4. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οἶνος ἔρωτος ἔλεγχος· ἐρᾶν ἀρνεύμενον ἡμῖν
ἤτασαν αἱ πολλαὶ Νικαγόρην προπόσεις.
καὶ γὰρ ἐδάκρυσεν καὶ ἐνύστασε, καί τι κατηφὲς
ἔβλεπε, χὠ σφιγχθεὶς οὐκ ἔμενε στέφανος.

5. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φείδῃ παρθενίης· καὶ τί πλέον; οὐ γὰρ ἐς Ἅιδην
ἐλθοῦσ' εὑρήσεις τὸν φιλέοντα, κόρη.

IV. 2. ἤτησαν ἐν πολλαῖς νικαγόρην πρόποσις. Pal. Scribi possit etiam: ἤτασεν ἡ πολλὴ Ν. πρόποσις.

9. χρυσὸς ἔδυς dictum, ut ap. Theocrit. Eid. XX. 41. ὦ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμον ὤρνις ἐπλάγχθης. Propert. II. 23, 20. denique ut ad Trojae tecta volarit avis.

3. Ad lucernam de puella perjura. – v. 2. λύχνε, σὺ δ' εἰ θεὸς εἶ. δέ ponitur, sermone subito ab alio ad alium converso. Pal. V. 202. Κύπρι φίλη, σὺ δὲ τῇδε πόροις νίκην. Aristoph. Pac. 250. ἰὼ Σικελία, καὶ σὺ δ' ὡς ἀπόλλυσαι. Callim. H. in Del. 197. Ἀστερίη φιλόμολπε, σὺ δ' Εὐβοίηθε κατῄεις. Vid. Porson. ad Eurip. Or. 614. – Lucernis autem numen quoddam tribuebat, et omina inde petebat veterum superstitio. Pal. VI. 333. Poëta ap. Plutarch. T. II. p. 513. F. Βακχὶς θεόν σ' ἐνόμισεν, εὐδαίμον λύχνε· Καὶ τῶν θεῶν μέγιστος, εἰ ταύτῃ δοκεῖς. – v. 4. ἀποσβεσθείς. Sic infra ep. 26. κοιμάσθω ὁ λύχνος. quo facto in coeco Venus corrumpitur motu; ut est ap. Propert. II. 12, 9.

4. Signa Amoris in compotatione data. – v. 2. ἤτασαν, pro ἐξήτασαν, ἤλεγξαν. humor et in genas Furtim labitur, arguens, Quam lentis penitus macerer ignibus. Horat. I. Od. XIII. 6. – v. 3. ἐνύστασε. caput demisit. – v. 4. χὠ σφιγχθείς. Cf. infra ep. 7, 3.

5. Ad puellam recusantem et delicias facientem. – v. 1. τί πλέον; ἕξεις scil. quid inde lucraberis? – ἐς Ἅιδην. sic ap. Theocrit. Eid. I. 62. caprarius pastorem ut sibi canat rogans: τὰν γὰρ ἀοιδὰν Οὔτι πα εἰς Ἀΐδαν γε

ἐν ζωοῖσι τὰ τερπνὰ τὰ Κύπριδος· ἐν δ' Ἀχέροντι
    ὀστέα καὶ σποδιή, παρθένε, κεισόμεθα.

6. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Οὕτως ὑπνώσαις, Κωνώπιον, ὡς ἐμὲ ποιεῖς
    κοιμᾶσθαι ψυχροῖς τοῖσδε παρὰ προθύροις.
οὕτως ὑπνώσαις, ἀδικωτάτη, ὡς τὸν ἐραστὴν
    κοιμίζεις· ἐλέου δ' οὐδ' ὄναρ ἠντίασας.
γείτονες οἰκτείρουσι· σὺ δ' οὐδ' ὄναρ. ἡ πολιὴ δὲ
    αὐτίκ' ἀναμνήσει ταῦτά σε πάντα κόμη.

7. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἕλκος ἔχων ὁ ξεῖνος ἐλάνθανεν· ὡς ἀνιηρὸν
    πνεῦμα διὰ στηθέων εἶδες ἀνηγάγετο;
τὸ τρίτον ἡνίδ' ἔπινε· τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολεῦντα
    τὠνδρὸς ἀπὸ στεφάνων πάντ' ἐγένοντο χαμαί.

VII. 4. ἀπὸ στομάτων. Pal. στεφάνων est ap. Athenaeum. Cf. ep. IV. 4.

τὸν ἐκλελαθόντα φυλαξεῖς. – v. 4. ὀστέα. vos cinis exiguus gelidaeque jacebitis umbrae. Ovid. Met. VIII. 496.

6. Amator exclusus ad puellam. – v. 1. οὕτως. Propert. I. 3, 39. o utinam tales producas, improbe, noctes, Me miseram quales semper habere jubes. – v. 4. ἐλέου δ' οὐδ' ὄναρ ἠντίασας. Pal. VI. 28. τρομεροῦ γήραος ἀντιάσας. – οὐδ' ὄναρ. ne per somnium quidem; graviter negandi formula. Palat. V. 25. Ἔρως ἀρχὴν οὐδ' ὄναρ οἶδε φόβον. Gregor. Naz. Carm. XIII. πλάζομαι οὐδὲν ἔχων οὐδ' ὄναρ ὧν ποθέω. – v. 4. ἡ πολιή. Propert. III. 23, 33. vellere tum cupies albos a stirpe capillos – Exclusa inque vicem fastus patiere superbos: Et quae fecisti, facta quereris anus.

7. Argumentum ut ep. 4. – v. 4. πάντ' ἐγένοντο χαμαί. folia arentes liquere corollas. Propert. II. El. 12, 51. In verbo γίνεσθαι motus est significatio. Il. δ. 382. οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ᾤχοντ', ἠδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, Ἀσωπὸν δ' ἵκοντο. Vid. ad Achill. Tat. p. 422. s. Hoc loco laudato ap. Athen. XV. p. 669. C. quaeritur: διὰ τί λέγονται τῶν ἐστεφανωμένων ἐὰν λύωνται οἱ στέφανοι, ὅτι ἐρῶσιν. Propert. II. 33, 36. Quum tua praependent demissae in pocula sertae – Largius effuso madeat tibi

ὤπτηται μέγα δή τι· μὰ δαίμονας, οὐκ ἀπὸ ῥυσμοῦ
εἰκάζω· φωρὸς δ' ἴχνια φὼρ ἔμαθον.

8. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὠγρευτὴς, Ἐπίκυδες, ἐν οὔρεσι πάντα λαγωὸν
διφᾷ, καὶ πάσης ἴχνια δορκαλίδος,
στίβῃ καὶ νιφετῷ κεχρημένος. ἢν δέ τις εἴπῃ,
τῆ, τόδε βέβληται θηρίον· οὐκ ἔλαβεν.
χοὐμὸς ἔρως τοιόσδε· τὰ μὲν φεύγοντα διώκειν
οἶδε, τὰ δ' ἐν μέσσῳ κείμενα παρπέτεται.

9. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὤμοσε Καλλίγνωτος Ἰωνίδι, μήποτ' ἐκείνης
ἕξειν μήτε φίλον κρέσσονα, μήτε φίλην.
ὤμοσεν· ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθέα, τοὺς ἐν ἔρωτι
ὅρκους μὴ δύνειν οὔατ' ἐς ἀθανάτων.
νῦν δ' ὁ μὲν ἀρσενικῷ θέρεται πυρί· τῆς δὲ ταλαίνης
νύμφης, ὡς Μεγαρέων, οὐ λόγος, οὐδ' ἀριθμός.

mensa Falerno. – v. 5. ὤπτηται. ὀπτευμένον ἐξ Ἀφροδίτας. Theocr. Eid. VII. 55. – ἀπὸ ῥυσμοῦ. sensus esse debet: non vana specie deceptus sic conjicio; rarioris autem usus vocabulum, quod per σχῆμα et τύπος explicatur. Vid. Menag. ad Diog. Laert. IX. 74.

8. Hoc epigramma spectavit Horat. I. Serm. II. 105. leporem venator ut alta In nive sectatur, positum sic (οὕτως, ἄλλως) tangere nolit: Cantat et apponit: Meus est amor huic similis; nam Transvolat in medio posita et fugientia captat. – v. 3. κεχρημένος. pro: ἐν στίβῃ (πάχνῃ) καὶ νιφετῷ. manet sub Jove frigido venator. Horat. I. Od. I. 25. Verbum χρῆσθαι, sicut uti etiam, interdum de rebus molestis et adversis usurpatur. – v. 4. τῆ, τόδε. Od. ε. 346. τῆ δέ, τόδε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσαι. Pal. XIII. 7. τῆ, κέρας τοι δίδωμι. – Pronomen τόδε pro adverbio loci positum.

9. De perjuriis amantium. – v. 1. μήποτε. Hymn. Homer. in Mercur. 523. Apollo κατένευσε – μή τινα φίλτερον ἄλλον ἐν ἀθανάτοισιν ἔσεσθαι, Μήτε θεόν, μήτ' ἄνδρα. – v. 4. μὴ δύνειν. τοὺς δὲ ὅρκους αὐτοί φατε μὴ προςπελάζειν τοῖς ὠσὶ τῶν θεῶν. Aristaen. II. 20. Tibull. I. 4, 21. nec jurare time: Veneris perjuria venti Irrita per terras et freta summa ferunt. ubi vid. Huschk. p. 115. – v. 5. ἀρσενικῷ. παιδός τινος ἔρωτι. Pal. XII. 86. ἄρσενα Ἔρως ἵμερον ἀνιοχεῖ. Ib. 87. δινεύεις στεροπὴν καύματος ἀρσενικοῦ. – v. 6. ὡς Μεγαρέων. ducta locutio ex oraculo Megarensibus date, an-

10. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Μή με δόκει πιθανοῖς ἀπατᾶν δάκρυσσι, Φιλαινί,
οἶδα, φιλεῖς γάρ ὅλως οὐδένα μεῖζον ἐμοῦ,
τοῦτον ὅσον παρ' ἐμοὶ κέκλισαι χρόνον· εἰ δ' ἕτερός σε
εἶχε, φιλεῖν ἂν ἔφης μεῖζον ἐκεῖνον ἐμοῦ.

11. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ἢ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Αὐτοὶ τὴν ἁπαλὴν Εἰρήνιον εἶδον Ἔρωτες,
Κύπριδος ἐκ χρυσέων ἐρχόμενοι θαλάμων,
ἐκ τριχὸς ἄχρι ποδῶν ἱερὸν θάλος, οἷά τε λύγδου
γλυπτήν, παρθενίων βριθομένην χαρίτων.
καὶ πολλοὺς τότε χερσὶν ἐπ' ἠϊθέοισιν ὀϊστοὺς
τόξου πορφυρέης ἧκαν ἀφ' ἁρπεδόνης.

12. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Κηρύσσω τὸν Ἔρωτα, τὸν ἄγριον· ἄρτι γὰρ ἄρτι
ὀρθρινὸς ἐκ κοίτας ᾤχετ' ἀποπτάμενος.
ἔστι δ' ὁ παῖς γλυκύδακρυς, ἀείλαλος, ὠκύς, ἀθαμβής,
σιμὰ γελῶν, πτερόεις νῶτα, φαρετροφόρος.

de Theocr. Eid. XIV. 48. *ἄμμες δ' οὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθματοί, Δύστανοι Μεγαρῆες, ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ.* ubi vid. Schol. Vid. infra ep. 83, 4.

10. Ad puellam, quid de ejus obtestationibus statuat. – v. 1. *δάκρυσσι.* forma epica, ut *νέκυσσι, γένυσσι, πίτυσσι.*

11. In puellam formosam. – v. 1. *εἶδον.* cum emphasi dictum. Ipsos Amores Irenium respexisse (additur talibus interdum *εὐμενεστέροις ὄμμασι, μὴ λοξά* et similia) inde debet colligi, quod illecebrarum plenissima est. Nam venustorum deorum adspectus iis, quibus favent, venustatem conciliat. Similiter Pal. IX. 64. *αὐταί ποιμαίνοντα μεσημβρινὰ μῆλά σε Μοῦσαι ἔδρακον.* – v. 3. *λύγδου.* i. e. *ὡς ἄγαλμα λύγδινον.* Glycerae nitor Splendentis Pario marmore purius. Horat. 1. Od. 19, 6. – v. 5. *ἐπί* jungendum cum *ἧκαν, ἐφῆκαν ἠϊθέοις πολλοὺς ὀϊστοὺς χερσίν.* bene hic habere *χερσίν*, licet sequatur *ἀπὸ τόξου ἁρπεδόνης*, docent exempla ab Huschkio exprompta ad Tibull. I. 3, 4. p. 74. s. – v. 6. *πορφυρέης.* pulchrae et splendidae, ut Amoris.

12. Amorem, tamquam servum fugitivum, publice poeta proclamat, forma moribusque ejus descriptis. Talis est proclamatio apud Moschum Eid. I. et in Luciani Fugitiv. §. 27. – v. 1. *ὀρθρινός.* initium affectus modo nascentis videtur significari, ut Pal. XII. 105. *μικρὸς Ἔρως ἐκ ματρὸς ἔτ' εὐθήρατος ἀποπτάς.* – v. 4. *σιμὰ γελῶν.* sic ep. 14, 3.

πατρὸς δ' οὐκέτ' ἔχω φράζειν τίνος· οὔτε γὰρ Αἰθήρ,
οὐ Χθὼν φησὶ τεκεῖν τὸν θρασύν, οὐ Πέλαγος.
πάντῃ γὰρ καὶ πᾶσιν ἀπέχθεται. ἀλλ' ἐσορᾶτε,
μή που νῦν ψυχαῖς ἄλλα τίθησι λίνα.
καίτοι κεῖνος, ἰδού, περὶ φωλεόν. οὔ με λέληθας,
τοξότα, Ζηνοφίλας ὄμμασι κρυπτόμενος.

13. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πωλείσθω, καὶ ματρὸς ἔτ' ἐν κόλποισι καθεύδων·
πωλείσθω. τί δέ μοι τὸ θρασὺ τοῦτο τρέφειν;
καὶ γὰρ σιμὸν ἔφυ καὶ ὑπόπτερον· ἄκρα δ' ὄνυξιν
κνίζει, καὶ κλαῖον πολλὰ μεταξὺ γελᾷ.
πρὸς δ' ἔτι λοιπὸν ἄτρεπτον, ἀείλαλον, ὀξὺ δεδορκός,
ἄγριον, οὐδ' αὐτῇ μητρὶ φίλῃ τιθασόν·
πάντα τέρας. τοίγαρ πεπράσεται. εἴ τις ἀπόπλους
ἔμπορος ὠνεῖσθαι παῖδα θέλει, προσίτω.
καίτοι λίσσετ', ἰδού, δεδακρυμένος. οὔ σ' ἔτι πωλῶ·
θάρσει· Ζηνοφίλᾳ σύντροφος ὧδε μένε.

XIII. 5. πρὸς δ' ἔτι λῖρον corrigit Lobeck. ad Soph. Ajac. p. 253.

σιμὰ σεσηρὼς μυχθίζεις. – v. 5. τίνος πατρός ἐστιν, οὐκ ἔχω φράζειν. Etiam Plato Amoris patrem negat sciri. Sympos. p. 178. B. erant tamen, qui Coelo, alii, qui ex Chao natum dicerent. Schol. Apollon. Rhod. III. 26. Pausan. IX. 27. Rem incertam esse significat Theocr. Eid. XIII. 1. 2. – v. 9. περὶ φωλεόν, ut fera in lustro. – v. 10. τοξότα. productio ultimae syllabae, quam proxima littera postulabat, ob pausam neglecta. Cf. cap. II. 23, 5. καὶ πάλι ζωστήρ. In vulgata acquiescit etiam Huschk. ad Tibull. T. I. p. 30.

13. Amor, tamquam servus nequam, venum proponitur. – v. 2. τί δέ μοι. Pal. XII. 68. τί δέ μοι τὸν ἐπουρανίων βασιλῆα Ἄνταθλον νίκης λαβεῖν. Vid. Schaefer ad L. Bos. p. 598. s. – v. 5. πρὸς δ' ἔτι λοιπόν. abundantia in his verbis quaedam, familiaris sermonis negligentiae tribuenda. Similia sunt μετὰ ταῦτα ὕστερον, ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι, et alia nonnulla hujus generis. – v. 5. ὀξὺ δεδορκός. tam cernis acutum, Quam aut aquila, aut serpens Epidaurius. Horat. I. Serm. 3, 26. De vi participii δεδορκώς dixi ad Philostr. p. 602.

14. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ναὶ τὰν Κύπριν, Ἔρως, φλέξω τὰ σὰ πάντα πυρώσας,
τόξα τε καὶ Σκυθικὴν ἰοδόκον φαρέτρην.
φλέξω, ναί. τί μάταια γελᾷς, καὶ σιμὰ σεσηρὼς
μυχθίζεις; τάχα που σαρδάνιον γελάσεις.
ἤ γάρ σευ τὰ ποδηγὰ Πόθων ὠκύπτερα κόψας,
χαλκόδετον σφίγξω σοῖς περὶ ποσσὶ πέδην.
καίτοι Καδμεῖον κράτος οἴσομεν, εἴ σε πάροικον
ψυχῇ συζεύξω, λύγκα παρ' αἰπολίοις.
ἀλλ' ἴθι, δυςνίκητε, λαβὼν δ' ἔπι κοῦφα πέδιλα,
ἐκπέτασον ταχινὰς εἰς ἑτέρους πτέρυγας.

15. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τί ξένον, εἰ βροτολοιγὸς Ἔρως τὰ πυρίπνοα τόξα
βάλλει, καὶ λαμυροῖς ὄμμασι πικρὰ γελᾷ;
οὐ μάτηρ στέργει μὲν Ἄρη, γαμέτις δὲ τέτυκται
Ἁφαίστου, κοινὰ καὶ πυρὶ καὶ ξίφεσιν;

XIV. 8. λυγρά. Codd. et editt. Plan. λυγρά etiam Pal. θῆρα. Br. ex conjectura. Leniore mutatione dedi λύγκα, quod etiam λύγγα scribitur.

14. Poenas et vincula Amori minatur. – v. 3. σιμά. ep. XII. 4. de risu malitioso. Theocr. Eid. XX. 13. χείλεσι μυχθίζοισα – καί τι σεσαρὸς καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν. – v. 4. σαρδάνιον γελάσεις. Od. υ. 301. μείδησε δὲ θυμῷ Σαρδάνιον μάλα τοῖον. Append. ex Plan. 86. γέλασόν μετὰ δ' εὔκηλος πεφύλαξο σίνεσθαι, μὴ καὶ σαρδάνιον γελάσῃς. – v. 5. epitheto a deo ad alas translato, τὰ ὠκύπτερα vocantur ποδηγὰ Πόθων, quia Amor, Cupidinum dux, ποδηγός, agmen praecedit. – v. 7. Καδμεῖον κράτος. paroemia de victoria victoribus ipsis perniciosa. Varias ejus caussas affert Zenob. in Prov. IV. 45. ubi vid. Schottus. – v. 8. λύγκα παρ' αἰπολίοις. ovem lupo committerem. Terent. Eunuch. V. 1. 16. – v. 9. ἐπιλαβὼν δὲ πέδιλα. praeter alas in humeris etiam talaria sume, ut Mercurius, quo celerius aufugias. – v. 10. εἰς ἑτέρους. alio trajice tela tua. Propert. II. 9, 18.

15. Morum et ingenii Amoris caussae explicantur. – v. 1. βροτολοιγός. Homericum Martis epitheton ab hoc ad Amorem translatum, qui et ipse ferus ardentes sagittas Cote cruenta acuit. Horat. II. Od. 8, 13. Propert. II. 9, 39. poeta Amores hortatur: Figite certantes, et hanc mihi solvite vitam, Sanguis erit vobis maxima palma meus. – v. 2. πικρὰ γελᾷ. ἐχθρῶς, κακόν τι ἀπειλῶν. Sic Venus ap. Theocr. Eid. I. 95. ἦνθέ γε μὰν – Κύπρις γελάοισα, Λάθρια μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυ-

ματρὸς δ' οὐ μάτηρ ἀνέμων μάστιξι Θάλασσα
τραχὺ βοᾷ; γενέτας δ' οὔτε τίς, οὔτε τίνος.
τοὔνεκεν Ἀφαίστου μὲν ἔχει φλόγα, κύμασι δ' ὀργὰν
στέρξεν ἴσαν, Ἄρεως δ' αἱματόφυρτα βέλη.

16. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δεινὸς Ἔρως, δεινός. τί δὲ τὸ πλέον, ἢν πάλιν εἴπω,
καὶ πάλιν, οἰμώζων πολλάκι, δεινὸς Ἔρως;
ἦ γὰρ ὁ παῖς τούτοισι γελᾷ, καὶ πυκνὰ κακισθεὶς
ἥδεται· ἢν δ' εἴπω λοίδορα, καὶ τρέφεται.
θαῦμα δέ μοι, πῶς ἆρα διὰ γλαυκοῖο φανεῖσα
κύματος, ἐξ ὑγροῦ, Κύπρι, σὺ πῦρ τέτοκας.

17. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἰεί μοι δινεῖ μὲν ἐν οὔασιν ἦχος Ἔρωτος,
ὄμμα δὲ σῖγα Πόθοις τὸ γλυκὺ δάκρυ φέρει.
οὐδ' ἡ νύξ, οὐ φέγγος ἐκοίμισεν, ἀλλ' ὑπὸ φίλτρων
ἤδη που κραδίᾳ γνωστὸς ἔνεστι τύπος.

XV. 6. οὔτε τις, οὔτε τινός. Vulgo.
XVII. 1. δύνει. Vulgo, quod cum Hermanno emendavi.

μὸν ἔχοισα. – v. 5. Θάλασσα. Tibull. I. 2, 39. in minis: is sanguine natam, Is Venerem e rapido sentiet esse mari. – v. 6. οὔτε τίς, οὔτε τίνος; i. e. paternum genus prorsus ignoratur; nam nec qui pater fuerit, nec quis avus, constat. – v. 8. βέλη. supple ἔχει ex praecedentibus, licet aliud verbum sit interpositum.

16. Etiam hoc de Amoris indole. – v. 1. τί δὲ τὸ πλέον. vid. supra ep. 5, 1. – v. 3. κακισθείς. contumeliis enim amoris flamma excitatur et augetur, ut infra ep. 74. ὕβρις ἐμὴν ἐρέθει μᾶλλον ἐρωμανίην. et irae amantium amoris integratio, secundum Terentium. Propert. III. 8. 11. Quae mulier rabida jactat convicia lingua, et Veneris magnae volvitur ante pedes:– Non est certa fides, quam non injuria versat. – v. 6. Similiter de Amore ipso Pal. IX. 420. ἐσβέσθη δὲ Οὐδέ τότ' ἐν πολλῷ τικτόμενος πελάγει.

17. Dies noctesque se Amoris flammis torqueri conqueritur. – v. 1. δινεῖ, στρέφεται. – v. 2. φέρει. tamquam munus τοῖς Πόθοις oblatum. – v. 3. ἐκοίμισεν. Pal. V. 215. ἐμοὶ πόθον Ἡλιοδώρας κοίμισον. – v. 4. τύπος. Amor in hominum pectore ἐναπολείπει πυρίκαυτον ὕλην καὶ σημεῖα θερμά, καθάπερ οἱ κεραυνοὶ τυφόμενοι. Plutarch. ap. Stob. Tit. LXII. p. 401. animique perturbationibus ἴχνη τε καὶ μώλωπες ἀπολείπονται

ὦ πτανοί, μὴ καί ποτ' ἐφίπτασθαι μέν, Ἔρωτες,
οἴδατ', ἀποπτῆναι δ' οὐδ' ὅσον ἰσχύετε;

18. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸ σκύφος ἡδὺ γέγηθε· λέγει δ' ὅτι τᾶς φιλέρωτος
Ζηνοφίλας ψαύει τοῦ λαλίου στόματος.
ὄλβιον· εἴθ' ὑπ' ἐμοῖς νῦν χείλεσι χείλεα θεῖσα
ἀπνευστὶ ψυχὰν τὰν ἐν ἐμοὶ προπίοι.

19. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὄρθρε, τί μοι, δυςέραστε, ταχὺς περὶ κοῖτον ἐπέστης,
ἄρτι φίλας Δημοῦς χρωτὶ χλιαινομένῳ;
εἴθε πάλιν στρέψας ταχινὸν δρόμον Ἕσπερος εἴης,
ὦ γλυκὺ φῶς βάλλων εἰς ἐμὲ πικρότατον.
ἤδη γὰρ καὶ πρόσθεν ἐπ' Ἀλκμήνην Διὸς ἦλθες
ἀντίος· οὐκ ἀδαὴς ἐσσὶ παλινδρομίης.

XIX. 5. ἐπ' Ἀλκμήνῃ corrigit Reiskius; non enim ad Alcmenam, sed Alcmenae caussa cursum retro converterat.

ἐν τῇ ψυχῇ. Arrian. Dissert. II, 18. p. 277. Vid. Wyttenbach ad Plut. de S. N. V. p. 110. s. In Anacreonticis Od. LV. amantes statim agnosci dicuntur: ἔχουσι γάρ τι λεπτὸν ψυχῆς ἔσω χάραγμα. – v. 5. μή. num fortasse. Hermann. ad Viger. p. 789. Thiersch. Gr. §. 300. 5. a. Particulis interrogativis καί additum majorem vim tribuit. – οὐδ' ὅσον. ne tantillum quidem. Pal. V. 139. πάντη με περιστείχουσιν Ἔρωτες, Οὐδ' (Fort. κοὐδ') ὅσον ἀμπνεῦσαι βαιὸν ἐῶσι χρόνον. Ib. 188. λωφᾷ δ' οὐδ' ὅσον ἰοβολῶν.

18. Calici invidet, quod puellae labia tetigerit. – v. 3. ὑπό jungendum cum θεῖσα. – v. 4. ψυχάν. osculantibus enim anima in labiis sedet; quod animam labris deponere dicit Propert. I. 13, 17. Pal. V. 78. τὴν ψυχὴν Ἀγάθωνα φιλῶν ἐπὶ χείλεσιν ἔσχον. – ἀπνευστί. ut ἀμυστὶ πίνειν. uno haustu, sine respiratione. Athen. X. p. 431. B. ἀπνευστὶ ἐκπιών. Ib. p. 458. F. προςενέγκασθαι τὸ ποτήριον ἀπνευστί, et ἕλκειν ἀπνευστί.

19. Ad Luciferum praeter poetae vota citius exortum ipsiusque amplexus turbantem. – v. 1. δυςέραστε. amantibus infeste. – v. 3. Utinam cursu celeriter confecto ex Lucifero Hesperus fias! – v. 5. Διός. Jovi via conversa te obtulisti tum, quum ille in Alcmenae amplexibus tres noctes junxit.

20. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὄρθρε, τί νῦν, δυςέραστε, βραδὺς περὶ κόσμον ἑλίσσῃ,
ἄλλος ἐπεὶ Δημοῦς θάλπεθ' ὑπὸ χλανίδι;
ἀλλ' ὅτε τὰν ῥαδινὰν κόλποις ἔχον, ὠκὺς ἐπέστης,
ὡς βάλλων ἐπ' ἐμοὶ φῶς ἐπιχαιρέκακον.

21. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἤδη λευκόϊον θάλλει, θάλλει δὲ φίλομβρος
νάρκισσος, θάλλει δ' οὐρεσίφοιτα κρίνα.
ἤδη δ', ἡ φιλέραστος, ἐν ἄνθεσιν ὥριμον ἄνθος,
Ζηνοφίλα, Πειθοῦς ἡδὺ τέθηλε ῥόδον.
λειμῶνες, τί μάταια κόμαις ἔπι φαιδρὰ γελᾶτε;
ἁ γὰρ παῖς κρέσσων ἁδυπνόων στεφάνων.

22. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἁδὺ μέλος, ναὶ Πᾶνα τὸν Ἀρκάδα, πηκτίδι μέλπεις,
Ζηνοφίλα, λίαν ἁδὺ κρέκεις σὺ μέλος.
ποῖ σε φύγω; πάντη με περιστείχουσιν Ἔρωτες,
οὐ δ' ὅσον ἀμπνεῦσαι βαιὸν ἐῶσι χρόνον.

XXII. 2. λιγίαν. Pal. quod cum Schneidero emendavimus. – v. 4. οὐδ' ὅσον. Pal. Fuisse puto: κοὐδ' ὅσον. De οὐδ' ὅσον vide ad ep. 17. Adde Apoll. Rh. I. 290. τὸ μὲν οὐδ' ὅσον οὐδ' ἐν ὀνείροις Ὠϊσάμην. Ib. 482. οἷς οὐδ' ὅσον ἰσοφαρίζεις Ἠνορέην. Lucian. Mors Peregrin. §. 25. οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες.

20. Lucifero tarditatem exprobrat. – v. 2. θάλπεθ' ὑπὸ χλανίδι. Theocr. Eid. XVIII. 19. Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ἵκετο χλαῖναν. Ovid. I. Amor. 4, 47. saepe mihi dominaeque meae properata voluptas Veste sub injecta dulce peregit opus.

21. Puellae suavitatem omnium veris florum amoenitati praeferendam esse. – v. 2. οὐρεσίφοιτα. ἐν οὔρεσιν οἰκοῦντα, ut est ap. Philostr. Imagg. I. 9. p. 16, 4. pro θάλλοντα. Simili audacia cap. IX. 27, 24. ποίην χιλῷ εὐαλδέϊ χλωρὰ θέουσαν. – v. 3. ἡ φιλ. Ζηνοφ. nominativus pro vocativo. Haec puella flos inter flores; ὥριμον, ὡραῖον. Πειθοῦς. Vid. ad cap. IV. ep. 13, 1. Anacr. Od. LIII. Himerius Or. 1. 19. in nuptias: Ἔρωτες ῥόδων στεφάνους πλεξάμενοι – τὴν παστάδα πᾶσαν ἀνάπτουσι. Πειθὼ δὲ καὶ Πόθοι καὶ Ἵμερος τὸ σὸν κάλλος ἅπαν ἐνείμαντο. – v. 5. κόμαις ἔπι. τοῖς ἄνθεσι. – φαιδρὰ γελᾶν de jucundo prati adspectu florumque splendore.

22. Aestum amoris describit, quo puellam lyra canentem audiens inflammetur. – v. 3. οὐ δ' ὅσον. si sana lectio, verba sic debent conjungi: οὐκ ἐῶσι δὲ βαιὸν χρόνον ὅσον ἀμπνεῦσαι

ἢ γάρ μοι μορφὰ βάλλει πόθον, ἢ πάλι μοῦσα,
ἢ χάρις, ἤ... τί λέγω; πάντα· πυρὶ φλέγομαι.

23. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὀξυβόαι κώνωπες, ἀναιδέες, αἵματος ἀνδρῶν
σίφωνες, νυκτὸς κνώδαλα διπτέρυγα,
βαιὸν Ζηνοφίλαν, λίτομαι, πάρεθ' ἥσυχον ὕπνον
εὕδειν, τἀμὰ δ', ἰδού, σαρκοφαγεῖτε μέλη.
καίτοι πρὸς τί μάτην αὐδῶ; καὶ θῆρες ἄτεγκτοι
τέρπονται τρυφερῷ χρωτὶ χλιαινόμενοι.
ἀλλ' ἔτι νῦν προλέγω, κακὰ θρέμματα, λήγετε τόλμης,
ἢ γνώσεσθε χερῶν ζηλοτύπων δύναμιν.

24. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σφαιριστὰν τὸν Ἔρωτα τρέφω· σοὶ δ', Ἡλιοδώρα,
βάλλει τὰν ἐν ἐμοὶ παλλομέναν κραδίαν.
ἀλλ' ἄγε συμπαίκταν δέξαι Πόθον· εἰ δ' ἀπὸ σεῦ με
ῥίψαις, οὐκ οἴσω τὰν ἀπάλαιστρον ὕβριν.

25. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Λίσσομ', Ἔρως, τὸν ἄγρυπνον ἐμοὶ πόθον Ἡλιοδώρας
κοίμισον, αἰδεσθεὶς Μοῦσαν ἐμὴν ἱκέτιν.

(μόνον). ut ἐᾶν sit pro λείπειν. Sed vid. var. lect. – v. 5. τί λέγω; quid multa? cur singula recenseam?

23. Ad culices, ut puellam requiescere sinant. – v. 2. κνώδαλα. Nicander. Ther. 760. κνώδαλα φαλαίνῃ ἐναλίγκια. ubi Schol. κνώδαλα τὰ μικρὰ ζῶα ἐνταῦθα λέγει. – οἱ δὲ περὶ Ἀρίσταρχον τὰ κνώδαλα κυρίως ἐπὶ τῶν θαλαττίων τάττουσιν, Ὅμηρος δὲ ἐπὶ τοῦ χερσαίου, ὁ δὲ Νίκανδρος νῦν ἐπὶ τοῦ πτηνοῦ. Vid. Ilgen. ad Hymn. Homer. in Mercur. v. 187. s. p. 413. ss. – v. 5. καὶ θῆρες. Lucian. de Musca §. 10. morsus ejus, ait, οὐκ ἀγριότητος, ἀλλ' ἔρωτός ἐστι σημεῖον καὶ φιλανθρωπίας. ὡς γὰρ δυνατὸν ἀπολαύει, καὶ τοῦ κάλλους τι ἀπανθίζεται.

24. Mutuum sibi a puella amorem exoptans, Amorem suum cum pilae lusore comparat, pro pila corde utente. – v. 2. παλλομέναν. cor prae amore subsultans. Commode delectum vocabulum, quod etiam de pila (πάλλῃ) usurpatur. – v. 4. ἀπάλαιστρον. secundum palaestrae leges is, ad quem mittebatur pila, eam debebat remittere; projiciens eam lusumque recusans, alterius contemtum significabat. Talem ὕβριν, a palaestrae usu abhorrentem, poeta deprecatur.

25. Amorem per Musas rogat, ut sibi tandem parcat, nimis ad-

καὶ γὰρ δὴ τὰ σὰ τόξα, τὰ μὴ δεδιδαγμένα βάλλειν
  ἄλλον, ἀεὶ δ' ἐπ' ἐμοὶ πτηνὰ χέοντα βέλη,
εἰ καί με κτείναις, λείψω φωνὴν προϊέντα
  γράμματ'· Ἔρωτος ὅρα, ξεῖνε, μιαιφονίην.

26. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐν τόδε, παμμήτειρα θεῶν, λίτομαί σε, φίλη Νύξ,
  ναὶ λίτομαι, κώμων σύμπλανε, πότνια Νύξ,
εἴ τις ὑπὸ χλαίνῃ βεβλημένος Ἡλιοδώρας
  θάλπεται, ὑπναπάτῃ χρωτὶ χλιαινόμενος,
κοιμάσθω μὲν λύχνος· ὁ δ' ἐν κόλποισιν ἐκείνης
  ῥιπτασθεὶς κείσθω δεύτερος Ἐνδυμίων.

27. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἔγχει, καὶ πάλιν εἰπέ, πάλιν, πάλιν, Ἡλιοδώρας,
  εἰπέ, σὺν ἀκρήτῳ τὸ γλυκὺ μίσγ' ὄνομα.
καί μοι τὸν βρεχθέντα μύροις καὶ χθιζὸν ἐόντα,
  μναμόσυνον κείνας, ἀμφιτίθει στέφανον.

jectis, si precibus suis non obtemperet. – v. 5. *εἰ καί με κτείναις*. Similiter ap. Theocr. Eid. I. 103. *Δάφνις κεἰν Ἀΐδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος Ἔρωτι*. Ib. Eid. XXIII. 47. amans moriturus cippo suo insculpi jubet: *τοῦτον Ἔρως ἔκτεινε, ὁδοιπόρε*. nec aliter Lygdamus apud Tibullum III. 2, 29. hoc sibi epitaphium scribit: dolor huic et cura Neaerae, Conjugis ereptae, caussa perire fuit.

26. Optat, ut puellae suae, alium amplexu foventi, lucerna exstincta, et amante alto sopore oppresso, fructus amoris pereat. – v. 3. *ὑπὸ χλαίνῃ*. vide supra ad ep. 20. hoc vesticontubernium facere dixit Petron. c. 11. – v. 5. *κοιμάσθω*. Vid. supra ep. 3. – v. 6. *Ἐνδυμίων*. qui ap. Theocritum Eid. III. 49. dicitur *ἄτροπον ὕπνον ἰαύειν*.

27. Absentis puellae memoriam in compotatione recolit. – v. 2. *μίσγ' ὄνομα*. nomen puellae desideratae, inter potandum pronuntiatum. Theocr. XIV. 18. *ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον Ὠτινος ἤθελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον ᾧτινος εἰπεῖν*. ubi vid. Schol. – v. 3. *βρεχθέντα μύροις*. Pal. V. 200. *οἱ μύροισιν ἔτι πνέοντες στέφανοι*. Coronas unguentum, quo Heliodorae crines delibuti fuerant, adhuc redolere puta (quamquam eas interdum etiam unguento imbutas fuisse constat); iisdem de hesterna compotatione ab eadem relictis caput sibi cingi jubet. Propert. II. 34, 59. Me juvet hesternis positum languere corollis, Quem tetigit jactu certus ad ossa deus.

δακρύει φιλέραστον, ἰδού, ῥόδον, οὕνεκα κείναν
ἄλλοθι, κοὐ κόλποις ἡμετέροις ἐσορᾷ.

28. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἔγχει τᾶς Πειθοῦς καὶ Κύπριδος Ἡλιοδώρας,
καὶ πάλι τᾶς αὐτᾶς ἀδυλόγου Χάριτος.
αὐτὰ γὰρ μί ἐμοὶ γράφεται θεός, ἇς τὸ ποθεινὸν
οὔνομ' ἐν ἀκρήτῳ συγκεράσας πίομαι.

29. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πλέξω λευκόϊον, πλέξω δ' ἁπαλὴν ἅμα μύρτοις
νάρκισσον, πλέξω καὶ τὰ γελῶντα κρίνα,
πλέξω καὶ κρόκον ἡδύν· ἐπιπλέξω δ' ὑάκινθον
πορφυρέην, πλέξω καὶ φιλέραστα ῥόδα,
ὡς ἂν ἐπὶ κροτάφοις μυροβοστρύχου Ἡλιοδώρας
εὐπλόκαμον χαίτην ἀνθοβολῇ στέφανος.

30. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄστρα, καὶ ἡ φιλέρωσι καλὸν φαίνουσα Σελήνη,
καὶ Νύξ, καὶ κώμων σύμπλανον ὀργάνιον,

28. Heliodora triplex dea, quum et Veneris sit instar, et Gratiae, et Suadae, quae ipsa est una Gratiarum. Cogitavit poeta de illo apotheoseos genere, quod attigimus ad Inscr. Triop. II. 6.

29. Pulcherrimos flores poeta in coronam nectit, quae crines Heliodorae unguentis delibutos ornet. In ἀνθοβολῇ cogitandum de honore φυλλοβολίας, quem non homines solum, sed natura ipsa sponte sua diis hominibusque colendis praestabat. De Fauno Horat. III. Od. 18, 14. spargit agrestes tibi silva frondes. ubi vid. Mitscherl.

30. Poeta in comissatione, incertus, num puellam exspectantem et vigilantem sit inventurus, an cum alio cubantem, coronam, lacrimis suis madefactam, ad postes figit. Clearchus apud Athen. XV. p. 670. D. στεφανοῦσι τὰς τῶν ἐρωμένων θύρας, ἤτοι τιμῆς χάριν, καθάπερεὶ τινος θεοῦ τὰ πρόθυρα· ἢ οὐ τοῖς ἐρωμένοις, ἀλλὰ τῷ Ἔρωτι ποιούμενοι τὴν τῶν στεφάνων ἀνάθεσιν. - v. 1. καλὸν φαίνουσα. Theocr. Eid. II. 10. ἀλλά, Σελάνα, φαῖνε καλόν. Similiter ap. Bion. XVI. Hesperus κῶμον ἄγοντι, amans amanti, lumen ministrat. - v. 2. ὀργάνιον. ti-

ἆρά γε τὴν φιλάσωτον ἔτ᾿ ἐν κοίταισιν ἀθρήσω
ἄγρυπνον, λύχνῳ πόλλ᾿ ἀποδυρομένην;
ἤ τιν᾿ ἔχει σύγκοιτον; ἐπὶ προθύροισι μαράνας
δάκρυσιν ἐκδήσω τοὺς ἱκέτας στεφάνους,
ἓν τόδ᾿ ἐπιγράψας· Κύπρι, σοὶ Μελέαγρος, ὁ μύστης
σῶν κώμων, στοργῆς σκῦλα τάδ᾿ ἐκρέμασεν.

31. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οἶδ᾿ ὅτι μοι κενὸς ὅρκος, ἐπεί σέ γε τὴν φιλάσωτον
μηνύει μυρόπνους ἀρτιβρεχὴς πλόκαμος.
μηνύει ἄγρυπνον μέν, ἰδού, βεβαρημένον ὄμμα,
καὶ σφιγκτὸς στεφάνων ἀμφὶ κόμαισι μίτος.

XXX. 4. ἀποδαομένην. Pal. ἀποκλαομένην mallet Huschke. – v. 5. sententiarum hiatus ut tollatur, Graefius, interrogandi signo post σύγκοιτον delcto et ad finem epigrammatis remoto, corrigit: ἐπὶ προθύροις δὲ μαράνας –. Probabilis correctio.

XXXI. 3. aut in ἄγρυπνον prior syllaba corripitur, aut in μηνύει media. Prius ob hiatum ferri non potest; alterum non placet, quum superiore versu μηνῡει sit. Quare vide an fuerit: μηνύει ὁ μυρόπνους – articulo ante μ producto. Vid. Not. cr. ad Palat. p. 279. Tum μηνύει in utroque versu pro dactylo habendum.

bis, ut videtur. – v. 4. ἀποδυρομένην. ad lucernam conquesta, quod sola sit relicta. Appulej. Met. p. 213. multumque cum lucerna secreto collocuta. Mulierem cum lucerna loquentem suasque cum ea res communicantem habemus in Aristoph. Ecclesiaz. initio. Cf. supra ep. 3. – v. 5. ἤ τιν᾿ ἔχει. si rivalis cum puella cubat, non intrabit poeta, sed, corona in limine relicta, abibit. Durior, ut mihi videtur, sententiarum nexus. – μαράνας. τοὺς τοῖς ἐμοῖς δάκρυσι μαρανθέντας στεφάνους. – v. 7. μύστης σῶν κώμων. sine peculiari respectu ad comissationem κῶμος h. l. sacra Veneris significat; quae dea quum, ut alia numina, mysteria sua habeat, μύστης κώμων Veneris is est, qui his mysteriis initiatus deam cultu et honore prosequitur. – v. 8. σκῦλα. coronam, quam sibi de capite detractam tamquam amoris sui documentum deponit.

31. Puellam convivio et comissatione noctem cum alio transegisse, quamvis negantem, certis signis arguit. – v. 3. μηνύει ἄγρυπνον. te noctem vigilasse, docet oculus somno et hesterna crapula gravis, ut Seneca loquitur Epist. 121. –

ἔσκυλται δ' ἀκόλαστα πεφυρμένος ἄρτι κίκιννος,
πάντα δ' ὑπ' ἀκρήτου γυῖα σαλευτὰ φορεῖς.
ἔῤῥε, γύναι πάγκοινε· καλεῖ σε γὰρ ἡ φιλόκωμος
πηκτίς, καὶ κροτάλων χειροτυπὴς πάταγος.

32. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ἑξήκοντα τελεῖ Χαριτὼ λυκαβαντίδας ὥρας·
ἀλλ' ἔτι κυανέων σύρμα μένει πλοκάμων,
κἠν στέρνοις ἔτι κεῖνα τὰ λύγδινα κώνια μαστῶν
ἕστηκεν, μίτρης γυμνὰ περιδρομάδος,
καὶ χρὼς ἀῤῥυτίδωτος ἔτ' ἀμβροσίην, ἔτι πειθὼ
πᾶσαν, ἔτι στάζει μυριάδας χαρίτων.
ἀλλὰ πόθους ὀργῶντας ὅσοι μὴ φεύγετ' ἐρασταί,
δεῦρ' ἴτε, τῆς ἐτέων ληθόμενοι δεκάδος.

33. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νυκτερινή, δίκερως, φιλοπάννυχε, φαῖνε, Σελήνη,
φαῖνε, δι' εὐτρήτων βαλλομένη θυρίδων·

XXXII. 5. Passovius legendum esse suspicatur: ἔτι πειθὼ πᾶσαν ἀποστάζει, μυριάδας χαρίτων. Probabiliter, quum in marg. Pal. legatur: γρ. ἀπὸ στάζει. – v. 7. πόθους ὀργῶντας ὅσοι μὴ φλέγετ' ἐρασταί. Pal. φεύγετ' emendavit Salmasius.

v. 5. ἔσκυλται πεφυρμένος. ἔσκυλται καὶ πέφυρται. Pal. V. 259. ὄμματά σευ βαρύθουσι, πόθου κινείοντα – ἔσκυλται δὲ κόμη – καὶ δέμας ἐκλέλυται. ἀκόλαστα. manibus ἀκολάστοις tractatae. Cf. infra ep. 71. Tibull. I. 10, 53. Veneris tunc bella calent, scissosque capillos Femina perfractas conqueriturque fores. – v. 6. σαλευτά. Pal. XI. 26. ἐκ Βρομίου γυῖα σαλευόμενον. – v. 8. κροτάλων. Virgil. in Copa v. 2. crispum sub crotalo docta movere latus. ubi vid, Ilgen.

32. In vetulam sexagenariam, sed adhuc formosam. – v. 2. κυαν. σύρμα. capillus longus. – v. 4. γυμνά. i. e. ἄνευ μίτρας. peculiari sua firmitate sustenta, sine fasciae ope. – v. 5. πειθὼ πᾶσαν. omnes amoris illecebras et invitamenta. – v. 6. μυριάδας χαρίτων. Musaeus 63. οἱ δὲ παλαιοὶ τρεῖς Χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι· εἷς δέ τις Ἡροῦς ὀφθαλμὸς γελόων ἑκατὸν Χαρίτεσσι τεθήλει. Pal. XII. 181. Nicetas L. III. 218. τρεῖς φησι τὰς Χάριτας, ἀλλ' ὁ σός, κόρη, Ὀφθαλμὸς εἰς Χάριτας αὐχεῖ μυρίας. – v. 7. πόθους ὀργῶντας. pro πόθον γυναικὸς ὀργώσης, lascivientis et prurientis vetulae amores. – v. 8. τῆς ἐτέων δεκάδος. τοῦ γήρως, τῶν πολλῶν ἐτῶν. aetatis per plura jam annorum lustra productae. Infra ep. 81. τῶν δ' ἐτέων ἡ δεκὰς οὐκ ὀλίγη.

33. Lunam Philodemus rogat, ut puellam, quam amplexu te-

αὔγαζε χρυσέην Καλλίστιον ἐς τὰ φιλεύντων
ἔργα κατοπτεύειν οὐ φθόνος ἀθανάτῃ.
ὀλβίζεις καὶ τήνδε καὶ ἡμέας, οἶδα, Σελήνη·
καὶ γὰρ σὴν ψυχὴν ἔφλεγεν Ἐνδυμίων.

34. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὔπω σοι καλύκων γυμνὸν θέρος, οὐδὲ μελαίνει
βότρυς ὁ παρθενίους πρωτοβολῶν χάριτας.
ἀλλ' ἤδη θοὰ τόξα νέοι θήγουσιν Ἔρωτες,
Λυσιδίκη, καὶ πῦρ τύφεται ἐγκρύφιον.
φεύγωμεν δυσέρωτες, ἕως βέλος οὐκ ἐπὶ νευρῇ·
μάντις ἐγὼ μεγάλης αὐτίκα πυρκαϊῆς.

35. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καὶ νυκτὸς μεσάτης τὸν ἐμὸν κλέψασα σύνευνον
ἦλθον, καὶ πυκινῇ τεγγομένη ψακάδι.

net, Venerisque furta lumine suo illustret. – v. 3. ἐς τὰ φιλεύντων ἔργα. quod mortalibus nefas, tu, diva, impune facias licet. Parcite luminibus, seu vir, seu femina fias Obvia: celari vult sua furta Venus. Tibull. I. 2, 35. – v. 5. ἡμέας, ἐμέ. Leander in Ovid. Epist. XVIII. 61. ad Lunam: Faveas, dea candida, dixi; Et subeant animo Latmia saxa tuo. Non sinat Endymion te pectoris esse severi. Flecte, precor, vultus ad mea furta tuos.

34. De puella immatura adhuc, sed jam multis illecebris ad amorem invitante. – v. 1. καλύκων γυμνόν. De puella primum loquitur ut de rosae flore, qui nondum totus e calyculo erupit, necdum decerpi debeat; unde θέρος; deinde eandem comparat cum uva, nondum matura, nec nigricante. Verba βότρυς – χάριτας sic accipe, quasi dictum esset: ὁ βότρυς ὁ τῶν παρθενίων χαρίτων. Puellares autem hae veneres nunc primum efflorescere dicuntur, πρωτοβολῶν. Pal. VII. 217. ἥβης ἄνθος πρωτοβόλον. – v. 3. θοὰ τόξα. ipsae sagittae sunt. Homerus, Eustathio monente, τόξον nomine complectitur καὶ τοὺς οἰστούς, καὶ ὅλως πᾶσαν τοξικὴν σκευωρίαν. – θήγουσιν. Amor semper ardentes acuit sagittas Cote cruenta. Horat. II. Od. 8, 15. – v. 4. καὶ πῦρ τύφεται ἐγκρύφιον. Lysidicae veneres pro flammarum habendae materia, quae jam intus aluntur, veneribus illis vixdum germinantibus; sed mox in magnum incendium erupturae sunt. Verbum τύφεσθαι de clandestinis ignibus, amoris imprimis, frequens. Pal. XI. 41. πῦρ ἀπλήστῳ τύφετ' ἐνὶ κραδίῃ. Ib. XII. 63. τοῦ δὲ πόθοις τυφόμενον γλυκὺ πῦρ.

35. Mulier, quae clam marito nocte intempesta ad amantem venerat, de torpentis iner-

τοὔνεκ' ἐν ἀπρήκτοισι καθήμεθα, κοὐχὶ λαλεῦντες
εὕδομεν, ὡς εὕδειν τοῖς φιλέουσι θέμις;

36. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μικκὴ καὶ μελανεῦσα Φιλαίνιον, ἀλλὰ σελίνων
οὐλοτέρη, καὶ μνοῦ χρῶτα τερεινοτέρη,
καὶ κεστοῦ φωνεῦσα μαγώτερα, καὶ παρέχουσα
πάντα, καὶ αἰτῆσαι πολλάκι φειδομένη.
τοιαύτην στέργοιμι Φιλαίνιον, ἄχρις ἂν εὕρω
ἄλλην, ὦ χρυσέη Κύπρι, τελειοτέρην.

37. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

„Γιγνώσκω, χαρίεσσα, φιλεῖν πάνυ τὸν φιλέοντα,
καὶ πάλι γιγνώσκω τόν με δακόντα δακεῖν

tia conqueritur. – v. 3. ἐν ἀπρήκτοισι. ἄπρακτοι. ut ἐν ἀσφαλεῖ εἶναι pro ἀσφαλεῖς. et similia. Propert. II. 12, 5. Illa meos somno lapsos patefecit ocellos Ore suo, et dixit: siccine lente (ἄπρακτος καὶ νωθρός) jaces? – v. 3. τοὔνεκα. num me nocti et pluviae objeci propterea, ut nihil ageremus, nec verbis jucundis, ut par erat amantes facere, tempus falleremus?

36. Puellae, quam deperit, mores et ingenium describit, seque eam tam bene moratam amaturum esse pollicetur, donec meliorem aliquam invenerit. – v. 1. σελίνων οὐλοτέρη. Theocrit. Eid. XX. 23. χαῖται δ' οἷα σέλινα περὶ κροτάφοισι κέχυντο. – v. 2. μνοῦ. de plumis proprie, tum de quavis re eximie molli. – v. 3. κεστοῦ φωνεῦσα μαγώτερα. sermo ejus plures habet illecebras, quam Veneris cestus complectitur, in quo quidem ὀαριστὺς πάρφασις, ἥτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων. Il. ξ. 216. Ad verborum illecebras referenda quoque verba Aristaeneti I. 1. p. 6. de Laide: ἡνίκα δὲ φθέγγεται, βαβαί, ὅσαι τῆς ὁμιλίας αὐτῆς αἱ σειρῆνες. Ὅσον ἡ γλῶττα στωμύληθρος. ἴδοις ἂν τὴν Πειθὼ τοῖς πορφυρείοις αὐτῆς χείλεσιν ἐπικαθημένην. Τῶν Χαρίτων πάντως ἡ Λαῒς τὸν κεστὸν ὑπεζώσατο. – v. 3. παρέχ. πάντα. Pal. V. 243. πείθεταί μοι ξύμπαντα. – v. 4. πολλάκι junge cum αἰτῆσαι. mercedem poscebat illa, sed non saepe.

37. Puellae admonitiones et minas in memoriam revocat, quibus non obtemperans amantem perdiderat. – v. 1. φιλεῖν πάνυ. Pal. XII. 103. οἶδα φιλεῖν φιλέοντας· ἐπίσταμαι, ἤν μ' ἀδικῇ τις, Μισεῖν. Alterum de se praedicabat etiam Archilochus Fragm. LXVIII. ἓν δ' ἐπίσταμαι μέγα, Τὸν κακῶς τι δρῶντα δεινοῖς ἀνταμείβεσθαι κακοῖς. Et hoc boni civis esse existimabatur, τοὺς μὲν φίλους εὖ ποιεῖν, τοὺς δ' ἐχθροὺς κακῶς. Vid. Stallb. ad Platon. Phi-

μὴ λύπει με, λίην στέργοντά σε, μηδ' ἐρεθίζειν
    τὰς βαρυοργήτους σοι, θέλε Πιερίδας.“
τοῦτ' ἐβόων αἰεὶ καὶ προὔλεγον· ἀλλ' ἴσα πόντῳ
    Ἰονίῳ μύθων ἔκλυες ἡμετέρων.
τοιγὰρ νῦν σὺ μὲν ὧδε μέγα κλαίουσα βαΰζοις·
    ἡμεῖς δ' ἐν κόλποις ἥμεθα Ναϊάδος.

38. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἠράσθην· τίς δ' οὐχί; κεκώμακα· τίς δ' ἀμύητος
    κώμων; ἀλλ' ἐμάνην. ἐκ τίνος; οὐχὶ θεοῦ;
ἐῤῥίφθω· πολιὴ γὰρ ἐπείγεται ἀντὶ μελαίνης
    θρὶξ ἤδη, συνετῆς ἄγγελος ἡλικίης.
καὶ παίζειν ὅτε καιρός, ἐπαίξαμεν· ἡνίκα καὶ νῦν
    οὐκέτι, λωϊτέρης φροντίδος ἁψόμεθα.

39. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἠράσθην Δημοῦς Παφίης γένος· οὐ μέγα θαῦμα·
    καὶ Σαμίης Δημοῦς δεύτερον· οὐχὶ μέγα·
καὶ πάλιν αὖτ' Ἰακῆς Δημοῦς τρίτον· οὐκέτι ταῦτα
    παίγνια· καὶ Δημοῦς τέτρατον Ἀργολίδος.

XXXIX. 3. καὶ πάλιν ὑτιακῆς. Pal. Ἀσιακῆς. Alii. Ὑσσιακῆς. Boissonad. ad Nicet. p. 53. Equidem dedi, quod nonnisi una

leb. c. 110. p. 154. – v. 5. ἴσα πόντῳ. ὡς δὲ πέτρος ἢ θαλάσσιος Κλύδων ἀκούει νουθετουμένη φίλων. Eurip. Med. 28. – v. 7. βαΰζοις. nunc tu per me solitudinem tuam deplora. βαΰζειν. ὑλακτεῖν. Hesych. Aeschyl. Pers. 13. Asia νέον ἄνδρα βαΰζει. – v. 8. ἐν κόλποις ἥμεθα. Tibull. I. 9, 79. tunc flebis, quum me vinctum puer alter habebit, Et geret in gremio regna superba suo.

38. Juveniles errores suos excusans, nunc aetate provectior ad frugem se rediturum pollicetur. – v. 1. ἀμύητος κώμων. Vid. supra ad ep. 30, 1. – v. 2. οὐχὶ θεοῦ. deo autem non obtemperare nefas. – v. 3. ἐῤῥίφθω. ἡ μανία sc. quod ex ἐμάνην assumendum. – v. 5. καὶ νῦν. referendum ad praecedens καί. Tum junge: καὶ νῦν ἡνίκα οὐκέτι καιρός.

39. Philodemus nominis sui caussam reddit, quod sibi quasi fatale esset puellas Demus

αὗται που Μοῖραί με κατωνόμασαν Φιλόδημον,
ὡς αἰεὶ Δημοῦς θερμὸς ἔχοι με πόθος.

40. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ἢ μᾶλλον ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ἡ κομψή, μεῖνόν με· τί σοι καλὸν οὔνομα; ποῦ σε
ἔστιν ἰδεῖν; ὃ θέλεις δώσομεν· οὐδὲ λαλεῖς.
ποῦ γίνῃ; πέμψω μετὰ σοῦ τινα. μή τις ἔχει σε;
ὦ σοβαρή, ὑγίαιν'. οὐδ' ὑγίαινε λέγεις;
καὶ πάλι, καὶ πάλι σοὶ προςελεύσομαι· οἶδα μαλάσσειν
καὶ σοῦ σκληροτέρας· νῦν δ' ὑγίαινε, γύναι.

41. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Κῆν ῥίψῃς ἐπὶ λαιά, καὶ ἢν ἐπὶ δεξιὰ ῥίψῃς,
Κριναγόρη, κενεοῦ σαυτὸν ὕπερθε λέχους,
εἰ μή σοι χαρίεσσα παρακλίνοιτο Γέμελλα,
γνώσῃ κοιμηθεὶς οὐχ ὕπνον, ἀλλὰ κόπον.

littera a lectione membranarum discrepat. – v. 6. ἔχοι. Pal. ἔχει. Plan. et hoc mallet Boisson. l. c., ut ὡς explicandi vim habeat: nam me semper Demus tenet desiderium.

nomine appellatas amare. – v. 5. *Μοῖραι.* de Protesilao Ausonius Ep. XX. 4. Protesilae, tibi nomen sic Fata dederunt, Victima quod Trojae prima futurus eras. Sic etiam in suo nomine ludens Meleager XII. 165. de pueros amare narrat, alterum nigricantem, candidum alterum, idque sibi quodammodo fatale esse: *οἱ γὰρ Ἔρωτες Πλέξαι μ' ἐκ λευκοῦ φασί τε κἀκ μέλανος.*

40. Puellam obviam sibi factam poeta verbis pellicit, nihil tamen ab ea responsi referens. – v. 3. *πέμψω.* mittam qui domum tuam tacentis exploret. In simili colloquio Pal. V. 46. *ποῦ γίνῃ; πέμψω.* – v. 6. *νῦν δ' ὑγίαινε.* ambigue fortasse dictum; ut in notissima historia de Menecrate medico ap. Plutarch. T. II. p. 123. A.

41. Queritur poeta, quod per puellae absentiam noctem insomnem transigat: semper enim vacuos nox sobria torquet amantes. Propert. III. 15, 11. – v. 1. *κῆν ῥίψῃς ἐπὶ λαιά.* Propert. II. 3, 60. quoties desertus amaras Explevi noctes, fractus utroque toro. – v. 3. *εἰ μή σοι παρακλίνοιτο.* pro vulgari: *Γεμέλλης σοι μὴ παρακλινομένης.* Sic *εἰ* cum optativo habetur, sequente indicativo futuri, supra nr. 24. *εἰ δ' ἀπὸ σεῦ με ῥίψαις, οὐκ οἴσω τὴν ἀπάλαιστρον ὕβριν.* et ep. 25. *εἰ καί με κτείναις, λείψω φωνὴν προϊέντα γράμμα α.*

42. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δειλαί[illegible]ι σε πρῶτον ἔπος, τί δὲ δεύτατον εἴπω;
  δειλαίη· τοῦτ' ἐν παντὶ κακῷ ἔτυμον.
οἴχεαι, ὦ χαρίεσσα γύναι, καὶ ἐς εἴδεος ὥρην
  ἄκρα, καὶ εἰς ψυχῆς ἦθος ἐνεγκαμένη.
Πρώτη σοί γ' ὄνομ' ἔσκεν ἐτήτυμον· ἦν γὰρ ἅπαντα
  δεύτερ' ἀμιμήτων τῶν ἐπὶ σοὶ χαρίτων.

43. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Ὅρκον κοινὸν Ἔρωτ' ἀνεθήκαμεν· ὅρκος ὁ πιστὴν
  Ἀρσινόης θέμενος Σωσιπάτρῳ φιλίην.
ἀλλ' ἡ μὲν ψευδής, κενὰ δ' ὅρκια· τῷ δ' ἐφυλάχθη
  ἵμερος· ἡ δὲ θεῶν οὐ φανερὴ δύναμις.
θρήνους, ὦ Ὑμέναιε, παρὰ κληῖσιν ἀκούσαις
  Ἀρσινόης, παστῷ μεμψαμένους προδότῃ.

44. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡ πιθανή μ' ἔτρωσεν Ἀριστονόη, φίλ' Ἄδωνι,
  κοψαμένη τῇ σῇ στήθεα πὰρ καλύβῃ.

XLII. 4. ἄκρα. mallem addito articulo: τἄκρα. . . ἐνεγκαμένη.

42. In mulierem, merito Πρώτην appellatam, sed immatura morte exstinctam. – v. 1. δεύτατον, ὕστατον. – v. 3. ἄκρα. et forma et ingenio praeter omnes reliquas conspicua. – v. 6. δεύτερα. Pal. V. 170. Ἔρωτος δεύτερα πάντα. – τῶν ἐπὶ σοί. i. e. τῶν σῶν χαρίτων.

43. Dirae in Arsinoën, perjuram Sosipatri amicam. – v. 1. ὅρκον ἀνεθήκαμεν. ἀνατιθέναι proprie de donariis dicitur, quae diis offeruntur, tum etiam de aliis rebus, quae referuntur ad deos, ut h. l. de jurejurando, cui Amor testis et arbiter assumtus. In Ἔρωτι postrema elisa, quod in dativo, ut minus frequens, ita non sine exemplo est. Vid. Boeckh. ad Pindar. T. I. 2. p. 394. Durior appositio ὅρκος ὁ θέμενος post accusativum ὅρκον κοινόν. Sic II. β. 305. Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἠετίωνος, Ἠετίων, ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ – Κιλίκεσσ' ἄνδρεσσιν ἀνάσσων. Od. α. 50. νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης· Νῆσος δενδρήεσσα. – v. 4. οὐ φανερὴ δύναμις. Ovid. III. Amor. 3, 1. Esse deos, i crede! Fidem jurata fefellit: Et facies illi, quae fuit ante, manet. – Falsum jurare puellis Di quoque concedunt. Cf. Horat. II. Od. 8. – v. 5. θρήνους. non carmina, vocesque bene auspicatas (quales ad novae nuptae thalamum, παρὰ κληῖσιν, ad januam, edi solebant), sed lamentationes, futura novis maritis mala praesagientes.

44. De puella in festo Adonidis inter plangentes eum mulieres visa. – v. 2. κοψαμένη. pe-

εἰ δώσει ταύτην καὶ ἐμοὶ χάριν, ἣν ἀποπνεύσω,
μὴ πρόφασις, σύμπλουν σύμμε λαβὼν ἀπάγου.

45. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ὄρθρος ἔβη, Χρύσιλλα, πάλαι δ' ἠῷος ἀλέκτωρ
κηρύσσων φθονερὴν Ἠριγένειαν ἄγει.
ὀρνίθων ἔῤῥοις φθονερώτατος, ὅς με διώκεις
οἴκοθεν εἰς πολλοὺς ἠϊθέων ὀάρους.
γηράσκεις, Τιθωνέ· τί γὰρ σὴν εὐνέτιν Ἠῶ
οὕτως ὀρθριδίην ἤλασας ἐκ λεχέων;

46. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Χρύσεος ἦν γενεή, καὶ χάλκεος, ἀργυρέη τε
πρόσθεν· παντοίη δ' ἡ Κυθέρεια τὰ νῦν.
καὶ χρυσοῦν τίει, καὶ χάλκεον ἄνδρ' ἐφίλησεν,
καὶ τοὺς ἀργυρέους οὔ ποτ' ἀποστρέφεται.

ctora sibi palmis percutiens, quod in illa solemnitate fiebat, Venere sic jubente: luctus monumenta manebunt semper, Adoni, mei: repetitaque mortis imago Annua plangoris (κοπετοῦ) peraget simulamina nostri. Ovid. Met. X. 725. ss. Jacebat enim Adonidis simulacrum in pergula (ἐν καλύβῃ. vid. Ilgen ad Copam p. 44. s.) in thalami speciem exornata, mulieribus circa planctum edentibus. Plutarch. Vit. Alcib. c. 18, εἴδωλα – προὔκειντο ταῖς γυναιξί, καὶ ταφὰς ἐμιμοῦντο κοπτόμεναι, καὶ θρήνους ᾖδον. Rem exposuit Gruber in Lex. mythol. T. I. p. 59. ss. Groddeck antiquar. Abhandl. p. 96 ss. Verbum κόπτεσθαι in hac re proprium. Aristoph. Lys. 395. ἡ γυνὴ Κόπτεσθ' Ἄδωνιν φησιν. – v. 4. σύμμε. pro σύν με, pro σὺν ἐμέ, ut πρόςμε et pauca hujus generis alia.

45. Argumentum quale supra ep. 19. – v. 1. πάλαι etiam de tempore paulo ante elapso. – v. 4. εἰς ἠιθέων ὀάρους. Antipatrum rhetorem fuisse aut grammaticum hinc intelligitur, qui pueris erudiendis operam dabat. Sic fere Ovid. I. Amor. 13, 17. de Aurora: Tu pueros somno fraudas, tradisque magistris. – v. 6. ἤλασας. eodem loco ap. Ovidium Aurora Tithonum, quia grandior aevo, mane relinquere dicitur, his additis: cur tibi plector amans, si vir tibi marcet ab annis?

46. Meretricum avaritiam tria aevi saecula confundere. Epigrammatis idea nata videtur ex epitheto Veneri ab Homero tributo, χρυσέη Ἀφροδίτη, quod diverso, quam ab epico fuit positum, sensu acceptum effecit, ut etiam de ἀργυρέᾳ et χαλκέᾳ Venere cogitaretur. – v. 3. χρυσοῦν ἄνδρα. de bene nummato

Νέστωρ ἡ Παφίη. δοκέω δ' ὅτι καὶ Δανάῃ Ζεὺς
οὐχὶ χρυσός, χρυσοῦς δ' ἦλθε φέρων ἑκατόν.

47. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἠράσθης πλουτῶν, Σωσίκρατες· ἀλλὰ πένης ὢν
οὐκέτ' ἐρᾷς· λιμὸς φάρμακον οἷον ἔχει.
ἡ δὲ πάρος σε καλεῦσα μύρον καὶ τερπνὸν Ἄδωνιν
Μηνοφίλα, νῦν σου τοὔνομα πυνθάνεται·
Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις; ἦ μόλις ἔγνως
τοῦτ' ἔπος, ὡς οὐδεὶς οὐδὲν ἔχοντι φίλος.

48. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἔγχει Λυσιδίκης κυάθους δέκα, τῆς δὲ ποθεινῆς
Εὐφράντης ἕνα μοι, λάτρι, δίδου κύαθον.
φήσεις Λυσιδίκην με φιλεῖν πλέον· οὐ μὰ τὸν ἡδὺν
Βάκχον, ὃν ἐν ταύτῃ λαβροπότῳ κύλικι.
ἀλλά μοι Εὐφράντη μία πρὸς δέκα· καὶ γὰρ ἀπείρους
ἀστέρας ἓν μήνης φέγγος ὑπερτίθεται.

accipe, quum alibi sit bene moratus, quales fuerunt saeculi aurei homines. *χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς.* Theocrit. Eid. XII. 16. – v. 5. *Νέστωρ.* Jam igitur Nestori, qui tria saecula vivendo expleverat, similis Venus. – *Δανάῃ.* in eundem modum fabula de Danae a pluribus accepta. Ovid. III. Amor. 8, 30. Jupiter admonitus, nihil esse potentius auro, Corruptae pretium virginis ipse fuit. Cf. Horat. III. Od. 16, 7.

47. Paupertas efficacissimum amoris remedium secundum Cratetis praeceptum: *Ἔρωτα παύει λιμός.* Cf. Pal. XII. 150. – v. 3. *μύρον.* Bion. Eid. I. 78. *τὸ σὸν μύρον ὤλετ' Ἄδωνις.* – Nomen Adonidis inter blanditias. Lucian. Dial. Meretr. VII. *καθεύδεις μετὰ τοῦ Ἀδώνιδος Χαιρέου.* Machon apud Athen. XIII. p. 580. E. *Ἰδοῦσ' ἔφηβον ἡ Γνάθαιν' ἰσχνὸν πάνυ – καὶ λιπαρόν – ἔσκωπτεν εἰς Ἄδωνιν.* – v. 5. *τίς, πόθεν.* versus Homericus Od. α. 170. de hominibus obscuris et humili loco natis usurpari solebat. Sic Antigonus Bionem philosophum, *διαβληθέντα ὡς δυςγενῆ,* illis verbis allocutus esse dicitur ap. Stobae. Tit. LXXXIV. p. 493, responsum ferens philosopho et sapiente viro dignissimum. – v. 6. *τοῦτ' ἔπος.* intellexisti jam verum esse, quod vulgo dicitur: *ὡς οὐδεὶς κ. τ. λ.* Theognis 621. *πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρόν.*

48. Verba poetae ad pincernam. *ἔγχει Λυσιδίκης.* Vid. supra ep. XXVIII. – v. 3. *ὑπερτίθεται.* ὑπερβάλλει. rarior verbi usus in hac significatione.

δακρύει φιλέραστον, ἰδού, ῥόδον, οὕνεκα κείναν
ἄλλοθι, κοὐ κόλποις ἡμετέροις ἐσορᾷ.

28. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἔγχει τᾶς Πειθοῦς καὶ Κύπριδος Ἡλιοδώρας,
καὶ πάλι τᾶς αὐτᾶς ἀδυλόγου Χάριτος.
αὐτὰ γὰρ μί᾽ ἐμοὶ γράφεται θεός, ἇς τὸ ποθεινὸν
οὔνομ᾽ ἐν ἀκρήτῳ συγκεράσας πίομαι.

29. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πλέξω λευκόϊον, πλέξω δ᾽ ἁπαλὴν ἅμα μύρτοις
νάρκισσον, πλέξω καὶ τὰ γελῶντα κρίνα,
πλέξω καὶ κρόκον ἡδύν· ἐπιπλέξω δ᾽ ὑάκινθον
πορφυρέην, πλέξω καὶ φιλέραστα ῥόδα,
ὡς ἂν ἐπὶ κροτάφοις μυροβοστρύχου Ἡλιοδώρας
εὐπλόκαμον χαίτην ἀνθοβολῇ στέφανος.

30. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄστρα, καὶ ἡ φιλέρωσι καλὸν φαίνουσα Σελήνη,
καὶ Νύξ, καὶ κώμων σύμπλανον ὀργάνιον,

28. Heliodora triplex dea, quum et Veneris sit instar, et Gratiae, et Suadae, quae ipsa est una Gratiarum. Cogitavit poeta de illo apotheoseos genere, quod attigimus ad Inscr. Triop. II. 6.
29. Pulcherrimos flores poeta in coronam nectit, quae crines Heliodorae unguentis delibutos ornet. In ἀνθοβολῇ cogitandum de honore φυλλοβολίας, quem non homines solum, sed natura ipsa sponte sua diis hominibusque colendis praestabat. De Fauno Horat. III. Od. 18, 14. spargit agrestes tibi silva frondes. ubi vid. Mitscherl.

30. Poeta in comissatione, incertus, num puellam exspectantem et vigilantem sit inventurus, an cum alio cubantem, coronam, lacrimis suis madefactam, ad postes figit. Clearchus apud Athen. XV. p. 670. D. στεφανοῦσι τὰς τῶν ἐρωμένων θύρας, ἤτοι τιμῆς χάριν, καθάπερεί τινος θεοῦ τὰ πρόθυρα· ἢ οὐ τοῖς ἐρωμένοις, ἀλλὰ τῷ Ἔρωτι ποιούμενοι τὴν τῶν στεφάνων ἀνάθεσιν. — v. 1. καλὸν φαίνουσα. Theocr. Eid. II. 10. ἀλλά, Σελάνα, φαῖνε καλόν. Similiter ap. Bion. XVI. Hesperus κῶμον ἄγοντι, amans amanti, lumen ministrat. — v. 2. ὀργάνιον. ti-

ἆρά γε τὴν φιλάσωτον ἔτ' ἐν κοίταισιν ἀθρήσω
ἄγρυπνον, λύχνῳ πόλλ' ἀποδυρομένην;
ἤ τιν' ἔχει σύγκοιτον; ἐπὶ προθύροισι μαράνας
δάκρυσιν ἐκδήσω τοὺς ἱκέτας στεφάνους,
ἓν τόδ' ἐπιγράψας· Κύπρι, σοὶ Μελέαγρος, ὁ μύστης
σῶν κώμων, στοργῆς σκῦλα τάδ' ἐκρέμασεν.

31. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οἶδ' ὅτι μοι κενὸς ὅρκος, ἐπεὶ σέ γε τὴν φιλάσωτον
μηνύει μυρόπνους ἀρτιβρεχὴς πλόκαμος.
μηνύει ἄγρυπνον μέν, ἰδού, βεβαρημένον ὄμμα,
καὶ σφιγκτὸς στεφάνων ἀμφὶ κόμαισι μίτος.

XXX. 4. ἀποδαομένην. Pal. ἀποκλαομένην mallet Huschke. – v. 5. sententiarum hiatus ut tollatur, Graefius, interrogandi signo post σύγκοιτον delcto et ad finem epigrammatis remoto, corrigit: ἐπὶ προθύροις δὲ μαράνας –. Probabilis correctio.

XXXI. 3. aut in ἄγρυπνον prior syllaba corripitur, aut in μηνύει media. Prius ob hiatum ferri non potest; alterum non placet, quum superiore versu μηνῦει sit. Quare vide an fuerit: μηνύει ὁ μυρόπνους – articulo ante μ producto. Vid. Not. cr. ad Palat. p. 279. Tum μηνύει in utroque versu pro dactylo habendum.

bia, ut videtur. – v. 4. ἀποδυρομένην. ad lucernam conquesta, quod sola sit relicta. Appulej. Met. p. 213. multumque cum lucerna secreto collocuta. Mulierem cum lucerna loquentem suasque cum ea res communicantem habemus in Aristoph. Ecclesiaz. initio. Cf. supra ep. 3. – v. 5. ἤ τιν' ἔχει. si rivalis cum puella cubat, non intrabit poeta, sed, corona in limine relicta, abibit. Durior, ut mihi videtur, sententiarum nexus. – μαράνας. τοὺς τοῖς ἐμοῖς δάκρυσι μαρανθέντας στεφάνους. – v. 7. μύστης σῶν κώμων. sine peculiari respectu ad comissationem κῶμος h. l. sacra Veneris significat; quae dea quum, ut alia numina, mysteria sua habeat, μύστης κώμων Veneris is est, qui his mysteriis initiatus deam cultu et honore prosequitur. – v. 8. σκῦλα. coronam, quam sibi de capite detractam tamquam amoris sui documentum deponit.

31. Puellam convivio et comissatione noctem cum alio transegisse, quamvis negantem, certis signis arguit. – v. 3. μηνύει ἄγρυπνον. te noctem vigilasse, docet oculus somno et hesterna crapula gravis, ut Seneca loquitur Epist. 121. –

ἔσκυλται δ' ἀκόλαστα πεφυρμένος ἄρτι κίκιννος,
πάντα δ' ὑπ' ἀκρήτου γυῖα σαλευτὰ φορεῖς.
ἔῤῥε, γύναι πάγκοινε· καλεῖ σε γὰρ ἡ φιλόκωμος
πηκτὶς, καὶ κροτάλων χειροτυπὴς πάταγος.

32. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ἑξήκοντα τελεῖ Χαριτὼ λυκαβαντίδας ὥρας·
ἀλλ' ἔτι κυανέων σύρμα μένει πλοκάμων,
κὴν στέρνοις ἔτι κεῖνα τὰ λύγδινα κώνια μαστῶν
ἕστηκεν, μίτρης γυμνὰ περιδρομάδος,
καὶ χρὼς ἀῤῥυτίδωτος ἔτ' ἀμβροσίην, ἔτι πειθὼ
πᾶσαν, ἔτι στάζει μυριάδας χαρίτων.
ἀλλὰ πόθους ὀργῶντας ὅσοι μὴ φεύγετ' ἐρασταὶ,
δεῦρ' ἴτε, τῆς ἐτέων ληθόμενοι δεκάδος.

33. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νυκτερινὴ, δίκερως, φιλοπάννυχε, φαῖνε, Σελήνη,
φαῖνε, δι' εὐτρήτων βαλλομένη θυρίδων·

XXXII. 5. **Passovius** legendum esse suspicatur: ἔτι πειθὼ πᾶσαν ἀποστάζει, μυριάδας χαρίτων. Probabiliter, quum in marg. Pal. legatur: γρ. ἀπὸ στάζει. – v. 7. πόθους ὀργῶντας ὅσοι μὴ φλέγετ' ἐρασταί. Pal. φεύγετ' emendavit **Salmasius**.

v. 5. ἔσκυλται πεφυρμένος. ἔσκυλται καὶ πέφυρται. Pal. V. 259. ὄμματά σευ βαρύθουσι, πόθον πνείοντα – ἔσκυλται δὲ κόμη – καὶ δέμας ἐκλέλυται. ἀκόλαστα. manibus ἀκολάστοις tractatae. Cf. infra ep. 71. **Tibull.** I. 10, 53. **Veneris tunc bella calent, scissosque capillos Femina perfractas conqueriturque fores.** – v. 6. σαλευτά. Pal. XI. 26. ἐκ Βρομίου γυῖα σαλευόμενον. – v. 8. κροτάλων. **Virgil.** in Copa v. 2. **crispum sub crotalo docta movere latus.** ubi vid. **Ilgen.**

32. In vetulam sexagenariam, sed adhuc formosam. – v. 2. κυαν. σύρμα. capillus longus. – v. 4. γυμνά. i. e. ἄνευ μίτρας. peculiari sua firmitate sustenta, sine fasciae ope. – v. 5. πειθὼ πᾶσαν. omnes amoris illecebras et invitamenta. – v. 6. μυριάδας χαρίτων. **Musaeus** 63. οἱ δὲ παλαιοὶ τρεῖς Χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι· εἷς δέ τις Ἡροῦς ὀφθαλμὸς γελόων ἑκατὸν Χαρίτεσσι τεθήλει. Pal. XII. 181. **Nicetas** L. III. 218. τρεῖς φησι τὰς Χάριτας, ἀλλ' ὁ σὸς, κόρη, Ὀφθαλμὸς εἰς Χάριτας αὐχεῖ μυρίας. – v. 7. πόθους ὀργῶντας. pro πόθον γυναικὸς ὀργώσης, lascivientis et prurientis vetulae amores. – v. 8. τῆς ἐτέων δεκάδος. τοῦ γήρως, τῶν πολλῶν ἐτῶν. aetatis per plura jam annorum lustra productae. Infra ep. 81. τῶν δ' ἐτέων ἡ δεκὰς οὐκ ὀλίγη.

33. Lunam Philodemus rogat, ut puellam, quam amplexu te-

αὔγαζε χρυσέην Καλλίστιον· ἐς τὰ φιλεύντων
ἔργα κατοπτεύειν οὐ φθόνος ἀθανάτῃ.
ὀλβίζεις καὶ τήνδε καὶ ἡμέας, οἶδα, Σελήνη·
καὶ γὰρ σὴν ψυχὴν ἔφλεγεν Ἐνδυμίων.

34. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὔπω σοι καλύκων γυμνὸν θέρος, οὐδὲ μελαίνει
βότρυς ὁ παρθενίους πρωτοβολῶν χάριτας.
ἀλλ' ἤδη θοὰ τόξα νέοι θήγουσιν Ἔρωτες,
Λυσιδίκη, καὶ πῦρ τύφεται ἐγκρύφιον.
φεύγωμεν δυσέρωτες, ἕως βέλος οὐκ ἐπὶ νευρῇ·
μάντις ἐγὼ μεγάλης αὐτίκα πυρκαϊῆς.

35. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καὶ νυκτὸς μεσάτης τὸν ἐμὸν κλέψασα σύνευνον
ἦλθον, καὶ πυκινῇ τεγγομένη ψακάδι.

net, Venerisque furta lumine suo illustret. – v. 3. *ἐς τὰ φιλεύντων ἔργα.* quod mortalibus nefas, tu, diva, impune facias licet. Parcite luminibus, seu vir, seu femina fias Obvia: celari vult sua furta Venus. Tibull. I. 2, 35. – v. 5. *ἡμέας, ἐμέ.* Leander in Ovid. Epist. XVIII. 61. ad Lunam: Faveas, dea candida, dixi; Et subeant animo Latmia saxa tuo. Non sinat Endymion te pectoris esse severi. Flecte, precor, vultus ad mea furta tuos.

34. De puella immatura adhuc, sed jam multis illecebris ad amorem invitante. – v. 1. *καλύκων γυμνόν.* De puella primum loquitur ut de rosae flore, qui nondum totus e calyculo erupit, necdum decerpi debeat; unde *θέρος*; deinde eandem comparat cum uva, nondum matura, nec nigricante. Verba *βότρυς – χάριτας* sic accipe, quasi dictum esset: *ὁ βότρυς ὁ τῶν παρθενίων χαρίτων.* Puellares autem hae veneres nunc primum efflorescere dicuntur, *πρωτοβολῶν.* Pal. VII. 217. *ἥβης ἄνθος πρωτοβόλου.* – v. 3. *θοὰ τόξα.* ipsae sagittae sunt. Homerus, Eustathio monente, *τόξον* nomine complectitur *καὶ τοὺς οἰστούς, καὶ ὅλως πᾶσαν τοξικὴν σκευωρίαν.* – *θήγουσιν.* Amor semper ardentes acuit sagittas Cote cruenta. Horat. II. Od. 8, 15. – v. 4. *καὶ πῦρ τύφεται ἐγκρύφιον.* Lysidicae veneres pro flammarum habendae materia, quae jam intus aluntur, veneribus illis vixdum germinantibus; sed mox in magnum incendium erupturae sunt. Verbum *τύφεσθαι* de clandestinis ignibus, amoris imprimis, frequens. Pal. XI. 41. *πῦρ ἀπλήστῳ τύφετ' ἐνὶ κραδίῃ.* Ib. XII. 63. *τοῦ δὲ πόθοις τυφόμενον γλυκὺ πῦρ.*

35. Mulier, quae clam marito nocte intempesta ad amantem venerat, de torpentis iner-

τοὔνεκ' ἐν ἀπρήκτοισι καθήμεθα, κοὐχὶ λαλεῦντες
εὕδομεν, ὡς εὕδειν τοῖς φιλέουσι θέμις;

36. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μικκὴ καὶ μελανεῦσα Φιλαίνιον, ἀλλὰ σελίνων
οὐλοτέρη, καὶ μνοῦ χρῶτα τερεινοτέρη,
καὶ κεστοῦ φωνεῦσα μαγώτερα, καὶ παρέχουσα
πάντα, καὶ αἰτῆσαι πολλάκι φειδομένη.
τοιαύτην στέργοιμι Φιλαίνιον, ἄχρις ἂν εὕρω
ἄλλην, ὦ χρυσέη Κύπρι, τελειοτέρην.

37. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

„Γιγνώσκω, χαρίεσσα, φιλεῖν πάνυ τὸν φιλέοντα,
καὶ πάλι γιγνώσκω τόν με δακόντα δακεῖν

tia conqueritur. – v. 3. ἐν ἀπρήκτοισι. ἄπρακτοι. ut ἐν ἀσφαλεῖ εἶναι pro ἀσφαλεῖς. et similia. Propert. II. 12, 5. Illa meos somno lapsos patefecit ocellos Ore suo, et dixit: siccine lente (ἄπρακτος καὶ νωθρός) jaces? – v. 3. τοὔνεκα. num me nocti et pluviae objeci propterea, ut nihil ageremus, nec verbis jucundis, ut par erat amantes facere, tempus falleremus?

36. Puellae, quam deperit, mores et ingenium describit, seque eam tam bene moratam amaturum esse pollicetur, donec meliorem aliquam invenerit. – v. 1. σελίνων οὐλοτέρη. Theocrit. Eid. XX. 23. χαῖται δ' οἷα σέλινα περὶ κροτάφοισι κέχυντο. – v. 2. μνοῦ. de plumis proprie, tum de quavis re eximie molli. – v. 3. κεστοῦ φωνεῦσα μαγώτερα. sermo ejus plures habet illecebras, quam Veneris cestus complectitur, in quo quidem ὀαριστὺς πάρφασις, ἥτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων. Il. ξ. 216. Ad verborum illecebras referenda quoque verba Aristaeneti I. 1. p. 6. de Laide: ἡνίκα δὲ φθέγγεται, βαβαί, ὅσαι τῆς ὁμιλίας αὐτῆς αἱ σειρῆνες. Ὅσον ἡ γλῶττα στωμύληθρος. ἴδοις ἂν τὴν Πειθὼ τοῖς πορφυρείοις αὐτῆς χείλεσιν ἐπικαθημένην. Τῶν Χαρίτων πάντως ἡ Λαῒς τὸν κεστὸν ὑπεζώσατο. – v. 3. παρέχ. πάντα. Pal. V. 243. πείθεταί μοι ξύμπαντα. – v. 4. πολλάκι junge cum αἰτῆσαι. mercedem poscebat illa, sed non saepe.

37. Puellae admonitiones et minas in memoriam revocat, quibus non obtemperans amantem perdiderat. – v. 1. φιλεῖν πάνυ. Pal. XII. 103. οἶδα φιλεῖν φιλέοντας· ἐπίσταμαι, ἤν μ' ἀδικῇ τις, Μισεῖν. Alterum de se praedicabat etiam Archilochus Fragm. LXVIII. ἓν δ' ἐπίσταμαι μέγα, Τὸν κακῶς τι δρῶντα δεινοῖς ἀνταμείβεσθαι κακοῖς. Et hoc boni civis esse existimabatur, τοὺς μὲν φίλους εὖ ποιεῖν, τοὺς δ' ἐχθροὺς κακῶς. Vid. Stallb. ad Platon. Phi-

μὴ λύπει με, λέγων στέργουσά σε, μηδ' ἐρεθίζειν
τὰς βαρυοργήτους σοι, θέλε Πιερίδας."
τοῦτ' ἐβόων αἰεὶ καὶ προὔλεγον· ἀλλ' ἴσα πόντῳ
'Ιονίῳ μύθων ἔκλυες ἡμετέρων.
τοιγὰρ νῦν σὺ μὲν ὧδε μέγα κλαίουσα βαΰζοις·
ἡμεῖς δ' ἐν κόλποις ἥμεθα Ναϊάδος.

38. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἠράσθην· τίς δ' οὐχί; κεκώμακα· τίς δ' ἀμύητος
κώμων; ἀλλ' ἐμάνην. ἐκ τίνος; οὐχὶ θεοῦ;
ἐῤῥίφθω· πολιὴ γὰρ ἐπείγεται ἀντὶ μελαίνης
θρὶξ ἤδη, συνετῆς ἄγγελος ἡλικίης.
καὶ παίζειν ὅτε καιρός, ἐπαίξαμεν· ἡνίκα καὶ νῦν
οὐκέτι, λωϊτέρης φροντίδος ἁψόμεθα.

39. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἠράσθην Δημοῦς Παφίης γένος· οὐ μέγα θαῦμα·
καὶ Σαμίης Δημοῦς δεύτερον· οὐχὶ μέγα·
καὶ πάλιν αὖτ' Ἰακῆς Δημοῦς τρίτον· οὐκέτι ταῦτα
παίγνια· καὶ Δημοῦς τέτρατον Ἀργολίδος.

XXXIX. 3. καὶ πάλιν ὑτιακῆς. Pal. Ἀσιακῆς. Alii. Ὑσσιακῆς. Boissonad. ad Nicet. p. 53. Equidem dedi, quod nemini una

leb. c. 110. p. 154. — v. 5. ἴσα πόντῳ. ὡς δὲ πέτρος ἢ θαλάσσιος Κλύδων ἀκούει νουθετουμένη φίλων. Eurip. Med. 28. — v. 7. βαΰζοις. nunc tu per me solitudinem tuam deplora. βαΰζειν. ὑλακτεῖν. Hesych. Aeschyl. Pers. 13. Asia νέον ἄνδρα βαΰζει. — v. 8. ἐν κόλποις ἥμεθα. Tibull. I. 9, 79. tunc flebis, quum me vinctum puer alter habebit, Et geret in gremio regna superba suo.

38. Juveniles errores suos excusans, nunc aetate provectior ad frugem se rediturum pollicetur. — v. 1. ἀμύητος κώμων. Vid. supra ad ep. 30, 7. — v. 2. οὐχὶ θεοῦ. deo autem non obtemperare nefas. — v. 3. ἐῤῥίφθω. ἡ μανία sc. quod ex ἐμάνην assumendum. — v. 5. καὶ νῦν. referendum ad praecedens καί. Tum junge: καὶ νῦν ἡνίκα οὐκέτι καιρός.

39. Philodemus nominis sui caussam reddit, quod sibi quasi fatale esset puellas Demus

αὗται που Μοῖραί με κατωνόμασαν Φιλόδημον,
ὡς αἰεὶ Δημοῦς θερμὸς ἔχοι με πόθος.

40. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ἢ μᾶλλον ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ἡ κομψή, μεῖνόν με· τί σοι καλὸν οὔνομα; ποῦ σε
ἔστιν ἰδεῖν; ὃ θέλεις δώσομεν· οὐδὲ λαλεῖς.
ποῦ γίνῃ; πέμψω μετὰ σοῦ τινα. μή τις ἔχει σε;
ὦ σοβαρή, ὑγίαιν'. οὐδ' ὑγίαινε λέγεις;
καὶ πάλι, καὶ πάλι σοὶ προσελεύσομαι· οἶδα μαλάσσειν
καὶ σοῦ σκληροτέρας· νῦν δ' ὑγίαινε, γύναι.

41. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Κὴν ῥίψῃς ἐπὶ λαιά, καὶ ἢν ἐπὶ δεξιὰ ῥίψῃς,
Κριναγόρη, κενεοῦ σαυτὸν ὕπερθε λέχους,
εἰ μή σοι χαρίεσσα παρακλίνοιτο Γέμελλα,
γνώσῃ κοιμηθεὶς οὐχ ὕπνον, ἀλλὰ κόπον.

littera a lectione membranarum discrepat. – v. 6. ἔχοι. Pal. ἔχει. Plan. et hoc mallet Boisson. l. c., ut ὡς explicandi vim habeat: nam me semper Demus tenet desiderium.

nomine appellatas amare. – v. 5. Μοῖραι. de Protesilao Ausonius Ep. XX. 4. Protesilae, tibi nomen sic Fata dederunt, Victima quod Trojae prima futurus eras. Sic etiam in suo nomine ludens Meleager XII. 165. se pueros amare narrat, alterum nigricantem, candidum alterum, idque sibi quodammodo fatale esse: οἱ γὰρ Ἔρωτες Πλέξαι μ' ἐκ λευκοῦ φασί τε κἀκ μέλανος.

40. Puellam obviam sibi factam poeta verbis pellicit, nihil tamen ab ea responsi referens. – v. 3. πέμψω. mittam qui domum tuam tacentis exploret. In simili colloquio. Pal. V. 46. ποῦ γίνῃ; πέμψω. – v. 6. νῦν δ' ὑγίαινε. ambigue fortasse dictum; ut in notissima historia de Menecrate medico ap. Plutarch. T. II. p. 123. A.

41. Queritur poeta, quod per puellae absentiam noctem insomnem transigat: semper enim vacuos nox sobria torquet amantes. Propert. III. 15, 11. – v. 1. κὴν ῥίψῃς ἐπὶ λαιά. Propert. II. 3, 60. quoties desertus amaras Explevi noctes, fractus utroque toro. – v. 3. εἰ μή σοι παρακλίνοιτο. pro vulgari: Γεμέλλης σοι μὴ παρακλινομένης. Sic εἰ cum optativo habetur, sequente indicativo futuri, supra nr. 24. εἰ δ' ἀπὸ σεῦ με ῥίψαις, οὐκ οἴσω τὴν ἀπάλαιστρον ὕβριν. et ep. 25. εἰ καί με κτείναις, λείψω φωνὴν κροϊέντα γράμματα.

42. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δειλαίη, τί σε πρῶτον ἔπος, τί δὲ δεύτατον εἴπω;
δειλαίη· τοῦτ' ἐν παντὶ κακῷ ἔτυμον.
οἴχεαι, ὦ χαρίεσσα γύναι, καὶ ἐς εἴδεος ὥρην
ἄκρα, καὶ εἰς ψυχῆς ἦθος ἐνεγκαμένη.
Πρώτη σοί γ' ὄνομ' ἔσκεν ἐτήτυμον· ἦν γὰρ ἅπαντα
δεύτερ' ἀμιμήτων τῶν ἐπὶ σοὶ χαρίτων.

43. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Ὅρκον κοινὸν Ἔρωτ' ἀνεθήκαμεν· ὅρκος ὁ πιστὴν
Ἀρσινόης θέμενος Σωσιπάτρῳ φιλίην.
ἀλλ' ἡ μὲν ψευδής, κενὰ δ' ὅρκια· τῷ δ' ἐφυλάχθη
ἵμερος· ἡ δὲ θεῶν οὐ φανερὴ δύναμις.
θρήνους, ὦ Ὑμέναιε, παρὰ κληῖσιν ἀκούσαις
Ἀρσινόης, παστῷ μεμψαμένους προδότῃ.

44. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡ πιθανή μ' ἔτρωσεν Ἀριστονόη, φίλ' Ἄδωνι,
κοψαμένη τῇ σῇ στήθεα πὰρ καλύβῃ.

XLII. 4. ἄκρα. mallem addito articulo: τἄκρα. . . ἐνεγκαμένη.

42. In mulierem, merito Πρώτην appellatam, sed immatura morte exstinctam. – v. 1. δεύτατον, ὕστατον. – v. 3. ἄκρα. et forma et ingenio praeter omnes reliquas conspicua. – v. 6 δεύτερα. Pal. V. 170. Ἔρωτος δεύτερα πάντα. – τῶν ἐπὶ σοί. i. e. τῶν σῶν χαρίτων.

43. Dirae in Arsinoën, perjuram Sosipatri amicam. – v. 1. ὅρκον ἀνεθήκαμεν. ἀνατιθέναι proprie de donariis dicitur, quae diis offeruntur, tum etiam de aliis rebus, quae referuntur ad deos, ut h. l. de jurejurando, cui Amor testis et arbiter assumitus. In Ἔρωτι postrema elisa, quod in dativo, ut minus frequens, ita non sine exemplo est. Vid. Boeckh. ad Pindar. T. I. 2. p. 394. Durior appositio ὅρκος ὁ θέμενος post accusativum ὅρκον κοινόν. Sic Il. ζ. 395. Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἠετίωνος, Ἠετίων, ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ – Κιλίκεσσ' ἄνδρεσσιν ἀνάσσων. Od. α, 50. νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης· Νῆσος δενδρήεσσα. – v. 4. οὐ φανερὴ δύναμις. Ovid. III. Amor. 3, 1. Esse deos, i crede! Fidem jurata fefellit: Et facies illi, quae fuit ante, manet. – Falsum jurare puellis Di quoque concedunt. Cf. Horat. II. Od. 8. – v. 5. θρήνους. non carmina, vocesque bene auspicatas (quales ad novae nuptae thalamum, παρὰ κληῖσιν, ad januam, edi solebant), sed lamentationes, futura novis maritis mala praesagientes.

44. De puella in festo Adonidis inter plangentes eum mulieres visa. – v. 2. κοψαμένη. pe-

εἰ δώσει ταύτην καὶ ἐμοὶ χάριν, ἣν ἀποπνεύσω,
μὴ προφάσεις, σύμπλουν σύμμε λαβὼν ἀπάγου.

45. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ὄρθρος ἔβη, Χρύσιλλα, πάλαι δ' ἠῷος ἀλέκτωρ
κηρύσσων φθονερὴν Ἠριγένειαν ἄγει.
ὀρνίθων ἔῤῥοις φθονερώτατος, ὅς με διώκεις
οἴκοθεν εἰς πολλοὺς ἠϊθέων ὀάρους.
γηράσκεις, Τιθωνέ· τί γὰρ σὴν εὐνέτιν Ἠῶ
οὕτως ὀρθριδίην ἤλασας ἐκ λεχέων;

46. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Χρύσεος ἦν γενεή, καὶ χάλκεος, ἀργυρέη τε
πρόσθεν· παντοίη δ' ἡ Κυθέρεια τὰ νῦν.
καὶ χρυσοῦν τίει, καὶ χάλκεον ἄνδρ' ἐφίλησεν,
καὶ τοὺς ἀργυρέους οὔ ποτ' ἀποστρέφεται.

ctora sibi palmis percutiens, quod in illa solemnitate fiebat, Venere sic jubente: luctus monumenta manebunt semper, Adoni, mei: repetitaque mortis imago Annua plangoris (κοπετοῦ) peraget simulamina nostri. Ovid. Met. X. 725. ss. Jacebat enim Adonidis simulacrum in pergula (ἐν καλύβῃ. vid. Ilgen ad Copam p. 44. s.) in thalami speciem exornata, mulieribus circa planctum edentibus. Plutarch. Vit. Alcib. c. 18. εἴδωλα – προὔκειντο ταῖς γυναιξί, καὶ ταφὰς ἐμιμοῦντο κοπτόμεναι, καὶ θρήνους ᾖδον. Rem exposuit Gruber in Lex. mythol. T. I. p. 59. ss. Groddeck antiquar. Abhandl. p. 96 ss. Verbum κόπτεσθαι in hac re proprium. Aristoph. Lys. 395. ἡ γυνὴ Κόπτεσθ' Ἄδωνιν φησιν. – v. 4. σύμμε. pro σύν με, pro σὺν ἐμέ, ut πρός με et pauca hujus generis alia.

45. Argumentum quale supra ep. 19. – v. 1. πάλαι etiam de tempore paulo ante elapso. – v. 4. εἰς ἠϊθέων ὀάρους. Antipatrum rhetorem fuisse aut grammaticum hinc intelligitur, qui pueris erudiendis operam dabat. Sic fere Ovid. I. Amor. 13, 17. de Aurora: Tu pueros somno fraudas, tradisque magistris. – v. 6. ἤλασας. eodem loco ap. Ovidium Aurora Tithonum, quia grandior aevo, mane relinquere dicitur, his additis: cur tibi plector amans, si vir tibi marcet ab annis?

46. Meretricum avaritiam tria aevi saecula confundere. Epigrammatis idea nata videtur ex epitheto Veneri ab Homero tributo, χρυσέη Ἀφροδίτη, quod diverso, quam ab epico fuit positum, sensu acceptum effecit, ut etiam de ἀργυρέᾳ et χαλκέᾳ Venere cogitaretur. – v. 3. χρυσοῦν ἄνδρα. de bene nummato

Νέστωρ ἡ Παφίη. δοκέω δ' ὅτι καὶ Δανάῃ Ζεὺς
οὐχ ὁ χρυσός, χρυσοῦς δ' ἦλθε φέρων ἑκατόν.

47. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἠράσθης πλουτῶν, Σωσίκρατες· ἀλλὰ πένης ὢν
οὐκέτ' ἐρᾷς· λιμὸς φάρμακον οἷον ἔχει.
ἡ δὲ πάρος σε καλεῦσα μύρον καὶ τερπνὸν Ἄδωνιν
Μηνοφίλα, νῦν σου τοὔνομα πυνθάνεται·
Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις; ἦ μόλις ἔγνως
τοῦτ' ἔπος, ὡς οὐδεὶς οὐδὲν ἔχοντι φίλος.

48. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἔγχει Λυσιδίκης κυάθους δέκα, τῆς δὲ ποθεινῆς
Εὐφράντης ἕνα μοι, λάτρι, δίδου κύαθον.
φήσεις Λυσιδίκην με φιλεῖν πλέον· οὐ μὰ τὸν ἡδὺν
Βάκχον, ὃν ἐν ταύτῃ λαβροποτῶ κύλικι.
ἀλλά μοι Εὐφράντη μία πρὸς δέκα· καὶ γὰρ ἀπείρους
ἀστέρας ἓν μήνης φέγγος ὑπερτίθεται.

accipe, quum alibi sit bene moratus, quales fuerunt saeculi aurei homines. χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς. Theocrit. Eid. XII. 16. – v. 5. Νέστωρ. Jam igitur Nestori, qui tria saecula vivendo expleverat, similis Venus. – Δανάῃ. in eundem modum fabula de Danae a pluribus accepta. Ovid. III. Amor. 8, 30. Jupiter admonitus, nihil esse potentius auro, Corruptae pretium virginis ipse fuit. Cf. Horat. III. Od. 16, 7.

47. Paupertas efficacissimum amoris remedium secundum Cratetis praeceptum: Ἔρωτα παύει λιμός. Cf. Pal. XII. 150. – v. 3. μύρον. Bion. Eid. I. 78. τὸ σὸν μύρον ὤλετ' Ἄδωνις. – Nomen Adonidis inter blanditias. Lucian. Dial. Meretr. VII. καθεύδεις μετὰ τοῦ Ἀδώνιδος Χαιρέου. Machon apud Athen. XIII. p. 580. E. Ἰδοῦσ' ἔφηβον ἡ Γνάθαιν' ἰσχνὸν πάνυ – καὶ λιπαρόν – ἔσκωπτεν εἰς Ἄδωνιν. – v. 5. τίς, πόθεν. versus Homericus Od. α. 170. de hominibus obscuris et humili loco natis usurpari solebat. Sic Antigonus Bionem philosophum, διαβληθέντα ὡς δυσγενῆ, illis verbis allocutus esse dicitur ap. Stobae. Tit. LXXXIV. p. 498, responsum ferens philosopho et sapiente viro dignissimum. – v. 6. τοῦτ' ἔπος. intellexisti jam verum esse, quod vulgo dicitur: ὡς οὐδεὶς κ. τ. λ. Theognis 621. πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρόν.

48. Verba poetae ad pincernam. ἔγχει Λυσιδίκης. Vid. supra ep. XXVIII. – v. 3. ὑπερτίθεται. ὑπερβάλλει. rarior verbi usus in hac significatione.

49. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἔρως, εἴ τις καλὸν εἶδος ἔχουσαν
βούλετ' ἔχειν, φρονίμοις ὄμμασι πειθόμενος·
ἀλλ' ὅστις κακόμορφον ἰδὼν, πεφορημένος ἰοῖς
στέργει, μαινομένης ἐκ φρενὸς αἰθόμενος,
οὗτος ἔρως, πῦρ τοῦτο· τὰ γὰρ καλὰ πάντας ὁμοίως
τέρπει, τοὺς κρίνειν εἶδος ἐπισταμένους.

50. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μήνη χρυσόκερως δέρκῃ τάδε, καὶ πυριλαμπεῖς
ἀστέρες, οὓς κόλποις Ὠκεανὸς δέχεται,
ὥς γε μόνον προλιποῦσα μυρόπνοος ᾤχετ' Ἀρίστη,
ἑκταίην δ' εὑρεῖν τὴν μάγον οὐ δύναμαι.
ἀλλ' ἔμπης αὐτὴν ζητήσομεν· ἢ δ' ἐπιπέμψω
Κύπριδος ἰχνευτὰς ἀργυρέους σκύλακας.

51. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Λουσάμενοι, Προδίκη, πυκασώμεθα, καὶ τὸν ἄκρατον
ἕλκωμεν, κύλικας μείζονας αἰρόμενοι.

XLIX. 3. πεφορημένος ἰοῖς. Pal. οἴστρῳ. Plan. quod fortasse verius.

L. 5. ἣν ἐπιπέμψω. Pal.

49. Verum amorem non in formosis, sed in deformium puellarum desiderio conspici. – v. 2. ὄμμασι. oculorum judicium secutus. – v. 3. πεφορ. ἰοῖς. amoris spiculis confossus, et inde in furorem abreptus. Pal. VII. 223. ὀρχηστρὶς – λωτῷ κερόεντι φορουμένη. Christodori Ecphr. 349. νόος δέ οἱ ἔνθα καὶ ἔνθα ἐξ ἀδύτων πεφόρητο.

50. Puellam latentem et frustra quaesitam pretio investigare statuit. – v. 4. ἑκταίην. post sex dies. – τὴν μάγον. veneficam, ob vim amantis adhibitam. Cf. supra ep. 36, Agath. Prooem. 71. πόθων ὅτε λύσσαν ἐλοῦσα Παρθενικὴ δολόεσσα μάγον κίνησεν ἀοιδήν. – v. 5. ἀλλ' ἔμπης. non tamen defatigabor quaerendo. – v. 6. ἀργυρέους σκύλακας. χρύσειοι καὶ ἀργύρεοι κύνες, Vulcani arte facti, ad portam domus Alcinoi custodiam agebant Od. η. 91, nostro loco autem argentum cusum intelligitur, puellae e lustro, in quo latebat, eliciendae adhibitum.

51. Puellam hortatur, ut brevis ad fruendum concessi temporis memor sit. – v. 1. λουσάμενοι. balneum, quo mirifice oblectabantur veteres, coenam solebat praecedere. – πυκασώμεθα. στεφάνοις sc. Pal. XI. 19. καὶ πίε νῦν – καὶ στεφάνοις κεφαλὰς πυκασώμεθα. – v. 2. μείζονας. capaciores affer huc,

βαιὸς δ᾽ χαιρόντων ἐστὶν βίος· εἶτα τὰ λοιπὰ
γῆρας κωλύσει, καὶ τὸ τέλος θάνατος.

52. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ποῦ νῦν Πραξιτέλης; ποῦ δ᾽ αἱ χέρες αἱ Πολυκλείτου,
αὐταῖς πρόσθε τέχναις πνεῦμα χαριζόμεναι;
τίς πλοκάμους Μελίτης εὐώδεας, ἢ πυρόεντα
ὄμματα, καὶ δειρῆς φέγγος ἀποπλάσεται;
ποῦ πλάσται; ποῦ δ᾽ εἰσὶ λιθοξόοι; ἔπρεπε τοίῃ
μορφῇ νηὸν ἔχειν, ὡς μακάρων ξοάνῳ.

53. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μᾶλλον τῶν σοβαρῶν τὰς δουλίδας ἐκλεγόμεσθα,
οἱ μὴ τοῖς σπαταλοῖς κλέμμασι τερπόμενοι.
ταῖς μὲν χρὼς ἀπόδωδε μύρου, σοβαρόν τε φρύαγμα,
καὶ μέχρι κινδύνου ἑσπομένη σύνοδος.
ταῖς δὲ χάρις καὶ χρὼς ἴδιος, καὶ λέκτρον ἑτοῖμον,
δώροις ἐν σπαταλοῖς οὐκ ἀλεγιζόμενον.

LIII. 4. molestus hiatus, quem tollas κινδύνων scribens; nisi forte vitium est in ἑσπομένη. – v. 6. ἐκ σπατάλοις. Pal. ἐκ σπατάλης. Br. cum Cod. Medic. ἐν σπατάλοις corr. Boissonad. ad

puer, scyphos. Horat. Epod. IX, 33. – v. 3. τὰ λοιπά. Tibull. I. 1, 69. jungamus amores. Jam veniet tenebris Mors adoperta caput. Jam subrepet iners aetas, nec amare decebit.

52. Formam puellae ab illustri aliquo veterum sculptore repraesentari cupit, ut in templo ponatur colenda. – v. 2. τέχναις. artis suae operibus. – v. 4. δειρῆς φέγγος. candidam cervicem. Horat. III. Od. 9, 2. – v. 5. πλάσται. χαλκοπλάσται videntur intelligi, aeris fundendi artifices, qui etiam χαλκουργοί. Vid. Welcker. ad Philostr. Imagg. p. 195. s. Ceterum similiter juvenis de puella amata ap. Plaut. Poenul. V. 4, 101. o Apella, o Zeuxis pictor, Cur numero estis mortui? hinc exemplum ut pingeretis.

53. A sobrii judicii hominibus sincerum et tutum servarum amorem matronarum amplexibus praeferri. Idem argumentum tractavit Horat. I. Serm. II. 37. usque ad fin. – v. 2. σπαταλοῖς κλέμμασι. pretiosis furtis, clandestina Venere, unde laboris Plus haurire mali est, quam ex re decerpere fructus. Horat. l. c. 78. Infra ep. 55, 6. σπαταλῶν παλλακίδων. – v. 5. χάρις. opponitur τῷ φρυάγματι, amabilis facilitas fastui et superbiae. – χρὼς ἴδιος, οὐ πεπλασμένος, οὐδὲ νόθοις χρώμασι κεκαλλωπισμένος.

μιμοῦμαι Πύῤῥον τὸν Ἀχιλλέος, ὃς προέκρινεν
Ἑρμιόνης ἀλόχου τὴν λάτριν Ἀνδρομάχην.

54. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νῦν μοι χαῖρε λέγεις, ὅτε σου τὸ πρόσωπον ἀπῆλθεν
κεῖνο, τὸ τῆς λύγδου, βάσκανε, λειότερον.
νῦν μοι προσπαίζεις, ὅτε τὰς τρίχας ἠφάνικάς σου,
τὰς ἐπὶ τοῖς σοβαροῖς αὐχέσι πλαζομένας.
μηκέτι μοι, μετέωρε, προσέρχεο, μηδὲ συνάντα·
ἀντὶ ῥόδου γὰρ ἐγὼ τὴν βάτον οὐ δέχομαι.

55. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ποῦ σοι κεῖνα, Μέλισσα, τὰ χρύσεα καὶ περίοπτα
τῆς πολυθρυλλήτου κάλλεα φαντασίης;

Nicet. p. 61. Sed insolens est medium ἀλεγίζεσθαι, nec novi exemplum locutionis ἀλέγειν ἔν τινι. Quare vitium esse suspicor in verbis οὐκ ἀλεγιζόμενον. Fortasse: δώροις ἐν σπαταλοῖς οὐκ ἀγλαϊζόμενον.

De meretrice Horat. I. c. 33. adde hunc, quod mercem sine fucis gestat, aperte Quod venale habet ostendit. ubi paulo post parabilem commendat Venerem facilemque v. 119. ut Noster ἑτοῖμον λέκτρον. – v. 7. μιμοῦμαι. Ovid. II. Amor. VIII. 11. Thessalus ancillae facie Briseïdos arsit: Serva Mycenaeo Phoebas amata duci. Cf. Horat. II. Od. 4.

54. Incertum, num in puellam senescentem sit scriptum, an in puerum exoletum. – v. 1. τὸ πρόσωπον ἀπῆλθεν. ἠφανίσθη τὸ τοῦ προσώπου κάλλος. – v. 3. προσπαίζεις. ultro me verbis pellicis, sponte alloquendo, suaviter jocando. Alciphr. III. Ep. 5. χρηστῶς ἠσπάσατο – καὶ μικρὰ προσπαίξας. Ib. Ep. 65. προσπαῖσαί τε γλαφυρὸς καὶ λαλῆσαι στωμύλος. – ἠφάνικας. si de puero agitur, compares Horat. Od. IV. 10, 3. Ligurinum, delicias suas, venturae aetatis admonentem, quum – quae nunc humeris involitant, deciderint comae. Ephebi enim capillos deponebant. Quod si de puella agitur, comam ei excidisse, canosve supervenisse puta. – v. 5. μετέωρε, ὑπερήφανε. – v. 6. τὴν βάτον. Simili imagine utitur Aristaenet. II. Ep. 1. ad puellam: οὐ δεῖ τηρεῖν ὀπώραν· δίδου τοῖς σοῖς ὀπωρώναις τὴν ὥραν τρυγᾶν. μετ' ὀλίγον γὰρ ἔσῃ γεράνδρυον.

55. In meretricem senescentem et ab amantibus relictam. – v. 1. ποῦ σοι. quo fugit Venus? heu, quove color? decens quo motus? Horat. IV. Od. 13, 17. – v. 2. φαντασίης. φαντασία species adscita, quae novis praesertim et elegantibus vestium formis conciliatur. Joann. Chrysost. Tom. VII. p. 61. C. καὶ

ποῦ δ' ὀφρύες, καὶ γαῦρα φρονήματα, καὶ μέγας αὐχὴν,
καὶ σοβαρῶν ταρσῶν χρυσοφόρος σπατάλη;
νῦν πενιχρή, ψαφαρή τε κόμη, παρὰ ποσσὶ παχεῖα·
ταῦτα τὰ τῶν σπαταλῶν τέρματα παλλακίδων.

56. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐκ ἔλεγον, Προδίκη, γηράσκομεν; οὐ προεφώνουν,
ἥξουσιν ταχέως αἱ διαλυσίφιλοι;
νῦν ῥυτίδες, καὶ θρὶξ πολιή, καὶ σῶμα ῥακῶδες,
καὶ στόμα τὰς προτέρας οὐκέτ' ἔχον χάριτας.

LV. 5. παρὰ ποσσὶ τραχεῖα. Pal. κόμη τ' ἐπὶ ποσσὶ βραχεῖα. Br. τραχεῖα lenissima mutatione emendavi, παχεῖα scribens. Iis, quae in commentario attuli, adde quod παχύκνημοι est inter convicia formae ap. Aristoph. Plut. 560. nec certe, quod poeta dixit ap. Plutarch. T. II. p. 1101. F. παχυσκελὴς ἀλετρὶς πρὸς μύλην κινουμένη, in laudem dictum. In nostro autem loco fortasse rectius legatur: περὶ ποσσὶ παχεῖα.

γέρων ὢν πολλάκις οὐκ αἰσχύνῃ νεωτερικαῖς φαντασίαις ἐπιμαινόμενος. De sumtuoso apparatu Athen. V. p. 212. C. de Athenione: θαυμάζοντες, εἰ ὁ παρέγγραφος Ἀθηνίων εἰς Ἀθήνας ἐπ' ἀργυρόποδος κατακομίζεται φορείου καὶ πορφυρῶν στρωμάτων — οὐδενὸς οὐδὲ Ῥωμαίων ἐν τοσαύτῃ φαντασίᾳ καταχλιδῶντος τῆς Ἀττικῆς. Vid. imprimis Suicer. Thes. eccles. T. II. p. 1414. s. – v. 4. ταρσῶν. crura σοβαρὰ ob auri ornatum crura ambientem. – v. 5. ψαφαρή. αὐχμηρά. Tibull. I. 9, 13. Jam mihi persolvet poenas, pulvisque decorem detrahet, et ventis horrida facta coma. Uretur facies, urentur sole capilli. Mendicus ψαφαρόχροον κάρα πολυπινές τ' ἔχων. Auctor Rhesi. 715. – παρὰ ποσσὶ παχεῖα hoc imprimis turpe et foedum adspectu femur tumentibus Exile suris additum. Horat. Epod. VIII. 9.

Poeta, quem Archilochum fuisse non dubito, ap. Schol. Aristoph. Av. 1619. de meretrice: παρὰ σφυρὸν παχεῖα. Idem ap. Suid. in μυσάχνη meretricem corpus vulgantem inter alia παχεῖαν appellavit. Vid. Liebel. in ejus Reliqq. p. 245. et 246. Fragm. CLXI. et CLXVI.

56. Argumentum ut in superiore epigr. – v. 1. οὐκ ἔλεγον. dicebam tibi, Galla, senescimus. Auson. Ep. XIII. De formula οὐκ ἔλεγον, dicebam, usurpata illa de admonitionibus, surdis auribus acceptis, sed quarum veritatem tempus arguit, vide Burmann. ad Propert. p. 98. – v. 2. αἱ διαλυσίφιλοι. αἱ πολιαὶ αἷς ἡ φιλία διαλύεται. Talia vaticinatur suae Ovidius II. A. A. 117. et tibi jam cani venient, formosa, capilli: Jam venient rugae, quae tibi corpus arent. i. e. σῶμα θήσουσι ῥακῶδες, et postremum

μήτις σοί, μετέωρε, προςέρχεται, ἢ κολακεύων
λίσσεται; ὡς δὲ τάφον νῦν σε παρερχόμεθα.

57. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σοί με λάτριν γλυκύδωρος Ἔρως παρέδωκε, Βοῶπι,
ταῦρον ὑποζεύξας εἰς πόθον αὐτόμολον,
αὐτοθελῆ, πάνδουλον, ἑκούσιον, αὐτοκέλευστον,
αἰτήσοντα πικρὴν μήποτ᾽ ἐλευθερίην,
ἄχρι, φίλη, πολιῆς καὶ γήραος· ὄμμα βάλοι δὲ
μήποτ᾽ ἐφ᾽ ἡμετέραις ἐλπίσι βασκανίη.

58. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τίς γυμνὴν οὕτω σε καὶ ἐξέβαλεν καὶ ἔδειρεν;
τίς ψυχὴν λιθίνην εἶχε, καὶ οὐκ ἔβλεπεν;

LVII. 5. ἄχρι φίλης πολιῆς. Pal. quod si sic accipias, ut poeta dicat se non solum puellae canis ab ejus amore abstractum iri, sed hos canos etiam amaturum esse, (ad quam explicationem abutaris licet verbis Propertii II. 18, 17. de Aurora: cum sene non puduit talem dormire puellam, Et canae totfes oscula ferre comae.) acumen habiturus sis nive frigidius. Quare non dubitavi corrigere: ἄχρι, φίλη, πολιῆς. Sic ep. 105, 2. olim φιλίης erat pro φιλίη.

ῥάκος efficient. — v. 5. Ipsa vides, quanta circa te solitudo sit. Num est qui te precibus adeat, aut verbis blandiatur? Nemo est. Omnes te, ut tui ipsius bustum praeterimus. Sic Timon de assentatoribus suis: ὥςπερ τινὰ στήλην παλαιοῦ νεκροῦ ὑπτίαν ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀνατετραμμένην παρέρχονται. Lucian. Tim. §. 5.

57. Puellae Boopidis jugo se ultro submittit, perpetuum ei promittens servitium. — v. 2. ταῦρον. nata allegoria ex nomine Βοῶπις; nihil autem in ea est humile, nec quod offendere possit; quod vix monerem, nisi scirem nonnullos ad Horat. Od. II. 5. in eadem comparatione offendisse. — v. 5. ἄχρι, φίλη, πολιῆς. at me ab amore tuo deducet nulla senectus, sive ego Tithonus, sive ego Nestor ero. Propert. II. 18, 45. — v. 6. βασκανίη. invidorum enim oculis vitae quibus fruimur bona deteri et imminui existimantur. Vid. ad Virgil. Ecl. III. 103.

58. Moechae a marito deprehensae et domo ejectae salubre datur consilium. — v. 1. ἔδειρεν, πληγαῖς sc. — v. 2. λιθίνην. ah, lapis est ferrumque, suam quicunque puellam verberat. Tibull. I. 10, 59. — οὐκ ἔβλεπεν. Achill. Tat. V. 26. p. 129. ἐπὶ τοῦτο τὸ πρόσωπον πληγαὶ κατηνέχθησαν; ὦ θεοί δοκῶ, τυφλὸς Θέρσανδρος

μοιχὸν ἴσως ηὕρημεν, ἀκαίρως κεῖνος ἐςελθών.
  γινόμενον πᾶσαι τοῦτο ποοῦσι, τέκνον.
πλὴν ἀπὸ νῦν, ὅταν ἐστὶν ἔσω, κεῖνος δ' ὅταν ἔξω,
  τὸ πρόθυρον σφήνου, μὴ πάλι ταὐτὸ πάθῃς.

59. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐκβάλλει γυμνήν τις, ἐπὰν εὕρῃ ποτὲ μοιχόν,
  ὡς μὴ μοιχεύσας, ὡς ἀπὸ Πυθαγόρου.
εἶτα, τέκνον, κλαίουσα καταδρύψεις τὸ πρόσωπον,
  καὶ παραριγώσεις μαινομένου προθύροις;
ἔκμαξαι, μὴ κλαῖε, τέκνον· χεὑρήσομεν ἄλλον,
  τὸν μὴ καὶ τὸ βλέπειν εἰδότα καὶ τὸ δέρειν.

60. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εὐκαίρως μονάσασαν ἰδὼν Προδίκην, ἱκέτευον,
  καὶ τῶν ἀμβροσίων ἁψάμενος γονάτων,
Σῶσον, ἔφην, ἄνθρωπον ἀπολλύμενον παρὰ μικρόν,
  καὶ φεῦγον ζωῆς πνεῦμα σύ μοι χάρισαι.

LVIII. 5. ὅταν ἐστὶν ἔσω. levi negotio soloecismum sustuleris legens: ὅταν ᾖ τις ἔσω.

LIX. 6. τόν μὴκέτι τό. Pal. μηκέτι τὸν τὸ. Plan.

ἦν. — v. 4. γινόμενον. hoc solet fieri; res est non infrequens. Hoc vocabulum in talem similemque sensum acceptum illustravit Wyttenbach, ad Eunap. p. 326. — v. 5. ὅταν ἐστὶν ἔσω. ὁ μοιχός scil. Indicativum sequioris aevi poetae interdum cum ὅταν, ἐάν, ὁπόταν conjunxerunt. Vid. not. cr. ad Anth. Pal. p. 571. Fortasse tamen h. l. lectio corrupta.

59. In eodem argumento versatur. — v. 2. ὡς ἀπὸ Πυθαγόρου, et ipse Pythagoras a mulieribus abstinebat (vid. Diog. Laert. VIII. 19.), et magis etiam serioris aevi Pythagorei. Res nota vel exemplo Apollonii Tyanensis. Vid. Philostr. I. 13. p. 15. — v. 4. παραριγώσεις: Eoo gelu et frigida aura vexata in mariti limine, ut est ap. Propert. I. 16, 24. — v. 5. ἔκμαξαι, τὰ δάκρυα sc. — v. 6. τὸ βλέπειν, τὰ σὰ πλημμελήματα. indulgentem igitur illi optat maritum et ad uxoris flagitia conniventem, qualem Juvenal. descripsit I. Sat. 56.

60. Poeta quum puellam supplici prece ad lacrimas concitasset, et se jam voti damnatum iri existimaret, a lacrimante domo ejectus est. — v. 4. id quod mihi

ταῦτα λέγοντος, ἔκλαυσεν ἀποψήσασα δὲ δάκρυ,
    ταῖς τρυφεραῖς ἡμᾶς χερσὶν ὑπεξέβαλεν.

61. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δαίμονες, οὐκ ᾔδειν, ὅτι λούεται ἡ Κυθέρεια,
    χερσὶ καταυχενίους λυσαμένη πλοκάμους.
ἱλήκοις, δέσποινα, καὶ ὄμμασιν ἡμετέροισιν
    μήποτε μηνίσῃς, θεῖον ἰδοῦσι τύπον.
νῦν ἔγνων· Ῥοδόκλεια, καὶ οὐ Κύπρις. εἶτα τὸ κάλλος
    τοῦτο πόθεν; σύ, δοκῶ, τὴν θεὸν ἐκδέδυκας.

62. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πέμπω σοι, Ῥοδόκλεια, τόδε στέφος, ἄνθεσι καλοῖς
    αὐτὸς ὑφ' ἡμετέραις πλεξάμενος παλάμαις.
ἔστι κρίνον, ῥοδέη τε κάλυξ, νοτερή τ' ἀνεμώνη,
    καὶ νάρκισσος ὑγρός, καὶ κυαναυγὲς ἴον.
ταῦτα στεψαμένη, λῆξον μεγάλαυχος ἐοῦσα·
    ἀνθεῖς καὶ λήγεις καὶ σὺ καὶ ὁ στέφανος.

63. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀρνεῖται τὸν ἔρωτα Μελισσιάς, ἀλλὰ τὸ σῶμα
    κέκραγ', ὡς βελέων δεξάμενον φαρέτρην.

LXIII. 2. κέκραγεν ὡς. Pal. κέκραγ' ὡς emendavimus cum Spitznero; et sic exhibet Blomfield. in Glossar. ad Aeschyl. Prom. 768.

de spiritu vitaque superest, conserva.

61. Puellam lavantem conspicatus, eamque pro Venere habens, deae iram deprecatur. – v. 2. λυσαμένη κλ. ut Venus Anadyomene. Cf. ad cap. I. ep. 45. – v. 3. ὄμμασιν. oculis suis timet, ut ille ap. Callimach. Lav. Pall. 82. Magno Tiresias adspexit Pallada vates, Fortia dum posita Gorgone membra lavat. Propert. IV. 9, 57. nam fuerat nudas poena videre deas. Ib. III. 11, 88.

62. Coronam mittit puellae, ut formae cito pereuntis meminerit. – v. 2. ὑφ' ἡμετέραις. abundat praepositio ante dativum, ablativi vim habentem. Infra ep. 79, 4. μηδέ μ' ὑπ' ἀγρύπνοις δηρὸν ἔκαιε πόθοις. Apoll. Rh. II. 26. ὥστε λέων ὑπ' ἄκοντι τετυμμένος. – v. 6. ἀνθεῖς. Pal. XII. 234. ἄνθος γὰρ καὶ κάλλος ἴσον χρόνον ἐστὶ λαχόντα.

63. In puellam, flammas pectore conceptas male celantem. – v. 1. τὸ σῶμα κέκραγ'. corporis habitus certae vocis habet opus, ut Gallus loquitur El.

καὶ βάσις ἀστατέουσα, καὶ ἄστατος ἄσθματος ὁρμή,
καὶ κοῖλαι βλεφάρων ἰστυπεῖς βάσιες.
ἀλλά, Πόθοι, πρὸς μητρὸς ἐϋστεφάνου Κυθερείης,
φλέξατε τὴν ἀπιθῆ, μέχρις ἐρεῖ, Φλέγομαι.

64. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ δυσὶν οὐκ ἴσχυσας ἴσην φλόγα, πυρφόρε, καῦσαι,
τὴν ἐνὶ καιομένην ἢ σβέσον, ἢ μετάθες.

65. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὑψοῦται Ῥοδόπη τῷ κάλλεϊ· κἤν ποτε χαῖρε
εἴπω, ταῖς σοβαραῖς ὀφρύσιν ἠσπάσατο.
ἤν ποτε καὶ στεφάνους προθύρων ὕπερ ἐκκρεμάσωμαι,
ὀργισθεῖσα πατεῖ τοῖς σοβαροῖς ἴχνεσιν.
ὦ ῥυτίδες, καὶ γῆρας ἀνηλεές, ἔλθετε θᾶσσον,
σπεύσατε· κἂν ὑμεῖς πείσατε τὴν Ῥοδόπην.

66. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὥπλισμαι πρὸς Ἔρωτα περὶ στέρνοισι λογισμόν,
οὐδέ με νικήσει, μοῦνος ἐὼν πρὸς ἕνα.

IV. 29. – v. 3. βάσις ἀστατέουσα. Appulej. Metam. VI. p. 395. ab isto vacillante et saepius titubante vestigio, deque nimio pallore corporis et assiduo spiritu, imo et ipsis marcentibus oculis tuis, amore nimio laboras. – v. 5. πρὸς μητρός. per vos matrem rogo.

64. Imitatus est Ausonius Ep. LXXX. Aut restingue ignem, quo torreor, alma Dione, Aut transire jube: vel face utramque parem.

65. Puellam pulchritudine superbientem senectute mitiorem reddi optat. – v. 2. ὀφρύσιν ἠσπάσατο. salutem reddit, non verbis, sed superciliis altius et cum fastu erectis. Est autem in voce ὀφρύες superbiae significatio. – v. 3. προθύρων ὕπερ. vide supra ep. 60, 5. – v. 5. ὦ ῥυτίδες. in simili caussa eadem de Cynthia precatur Propert. III. 23, 32. At te celatis aetas gravis urgeat annis, Et veniat formae ruga sinistra tuae. – v. 6. κἂν ὑμεῖς πείσατε. vos saltem flectite eam, quum nihil aliud possit. Eadem structura Theocr. Eid. XXIII. 35. ἀλλὰ τύ, παῖ, κἂν τοῦτο πανύστατον ἁδύ τι ῥέξον. et ib. 41. κἂν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χείλεα.

66. Conjunctis Bacchi et Amoris viribus se parem esse negat. Cf. Achill. Tat. II. 3. p. 28, 2. Ἔρως δὲ καὶ Διόνυσος δύο βίαιοι θεοί. Propert. I. 3, 13. et quamvis duplici correptum ardore juberent, Hac Amor, hac Liber, durus uterque Deus. – v. 1. ὥπλισμαι λογισμόν. ratione tamquam scuto, ὅπλῳ, me tueor. – v. 2. μοῦνος πρὸς ἕνα. pro vul-

θνατὸς δ' ἀθανάτῳ συστήσομαι· ἢν δὲ βοηθὸν
Βάκχον ἔχῃ, τί μόνος πρὸς δύ' ἐγὼ δύναμαι;

67. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὄμματ' ἔχεις Ἥρης, Μελίτη, τὰς χεῖρας Ἀθήνης,
τοὺς μαζοὺς Παφίης, τὰ σφυρὰ τῆς Θέτιδος.
εὐδαίμων ὁ βλέπων σε· τρισόλβιος ὅστις ἀκούει·
ἡμίθεος δ' ὁ φιλῶν· ἀθάνατος δ' ὁ γαμῶν.

68. ΚΑΠΙΤΩΝΟΣ.

Κάλλος ἄνευ χαρίτων τέρπει μόνον, οὐ κατέχει δέ,
ὡς ἄτερ ἀγκίστρου νηχόμενον δέλεαρ.

69. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Κλέψωμεν, Ῥοδόπη, τὰ φιλήματα, τήν τ' ἐρατεινὴν
καὶ περιδήριτον Κύπριδος ἐργασίην.
ἡδὺ λαθεῖν, φυλάκων τε παναγρέα κανθὸν ἀλύξαι·
φώρια δ' ἀμφαδίων λέκτρα μελιχρότερα.

70. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μαλθακὰ μὲν Σαπφοῦς τὰ φιλήματα, μαλθακὰ γυίων
πλέγματα χιονέων, μαλθακὰ πάντα μέλη.

gari: μόνος πρὸς μόνον, aut εἷς πρὸς ἕνα. – v. 3. συστήσομαι. pugnam suscipiam. – v. 4. μόνος πρὸς δύ'. proverbiale est. Liban. T. I. p. 28, 10. δυοῖν γὰρ ἕνα οὐκ εἶναι κρατεῖν οὐδὲ τὸν Ἡρακλέα.

67. Puellam cum quatuor deabus comparat. – v. 1. τὰς χεῖρας Ἀθήνης. haec verba per se sumta de artibus Minervae Ἐργάνης accipias, ut Propert. III. 20, 7. de Cynthia: Est tibi forma potens, sunt castae Palladis artes. Append. Pal. 327. μορφᾶς ἁ πρωτεῖον ἔχειν δωρήσατο Κύπρις, Ἔργα δ' Ἀθαναία τερπνὰ σαοφροσύνας. In hoc tamen contextu probabilius, peculiarem quandam, quae in Minerva fuerit, manuum pulchritudinem significari. – v. 5. ἀθάνατος δ' ὁ γαμῶν. Propert. II. 11, 9. quanta ego praeterita collegi gaudia nocte! Immortalis ero, si altera talis erit.

69. Puellam ad furtivam Venerem, tamquam dulcissimam, invitat. – v. 2. περιδήριτον. difficilem, custodibus septam. Incitat enim custodia, docente Ovidio III. A. A. 601. et, quae venit ex tuto minus est accepta voluptas. πᾶν τερπνότερον τὸ κεκλεμμένον. Philostr. Ep. 58.

70. De puella tenerrimi corporis, sed animae durae et castissimi moris. – v. 1. γυίων πλέγματα. Pal. V. 221. μαλθακὰ

ψυχὴ δ' ἐξ ἀδάμαντος ἀπειθέος· ἄχρι γὰρ οἴων
ἔστιν ἔρως στομάτων· τἄλλα δὲ παρθενίης.
καὶ τίς ὑποτλαίη; τάχα τις τάχα τοῦτο ταλάσσας,
δίψαν Ταντάλεην τλήσεται εὐμαρέως.

71. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὦ παλάμη πάντολμε, σὺ τὸν παγχρύσεον ἔτλης
ἀπρὶξ δραξαμένη βόστρυχον αὐερύσαι.
ἔτλης· οὐκ ἐμάλαξε τεὸν θράσος αἴλινος αὐδή,
σκῦλμα κόμης, αὐχὴν μαλθακὰ κεκλιμένος.
νῦν θαμινοῖς πατάγοισι μάτην τὸ μέτωπον ἀράσσεις·
οὐκέτι γὰρ μαζοῖς σὸν θέναρ ἐμπελάσει.
μή, λίτομαι, δέσποινα, τόσην μὴ λάμβανε ποινήν·
μᾶλλον ἐγὼ τλαίην φάσγανον ἀσπασίως.

72. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὤμοσα μιμνάζειν σέο τηλόθεν, ἀργέτι κούρη,
ἄχρι δυωδεκάτης, ὦ πόποι, ἠριπόλης·
οὐ δ' ἔτλην ὁ τάλας· τὸ γὰρ αὔριον ἄμμι φαάνθη
τηλοτέρω μήνης, ναὶ μὰ σέ, δωδεκάτης.
ἀλλὰ θεοὺς ἱκέτευε, φίλη, μὴ ταῦτα χαράξαι
ὅρκια ποιναίης νῶτον ὑπὲρ σελίδος·

λυσικόνου πλέγματα συζυγίης. – v. 3. ἐξ ἀδάμαντος. ἀδαμαντίνα de puella Theocr. Eid. III. 39. Ap. Philostr. Ep. 19. ἐξ ἀδάμαντος quis dicitur συγκεῖσθαι καὶ πέτρας. –, v. 4. ἔρως. amoris fructus intra oscula substitit. τἄλλα. in reliquis virginem sanctitatem servat. – v. 5. καὶ τίς ὑποτλαίη; vulgaris regula in tali interrogatione cum optativo ἂν interponi jubet. Non desunt tamen exempla particulae omissae. Vid. cap. VI. 42 et 44. et ad Viger. p. 729. 147. – τοῦτο. abstinentiam a vero et solido voluptatis fructu.

71. Puellae, quam ira incensus male acceperat verberibus, simultatem deprecatur. – v. 1. παλάμη πάντολμε. Infra ep. 88, 4. βόστρυχα παντόλμοις χερσὶν ἐληΐσατο. dementes manus appellat Tibull. I. 10, 56. manus ejusmodi bellis adhibitas, ubi victorem amantem flere dicit, quod illae tantum valuerint. Id. I. 6, 73. non ego te pulsare velim, sed venerit iste Si furor, optarim non habuisse manus. – v. 6. θέναρ, τὸ κοῖλον τῆς χειρός.

72. Quum citius, quam juraverat, ad puellam rediisset, perjurii poenas deprecatur. – v. 4. ναὶ μὰ σέ. puellam ipsam, ut divinum sibi numen, invocat. – v. 5. χαράξαι. hominum peccata

θέλγε δὲ σαῖς χαρίτεσσιν ἐμὴν φρένα· μὴ δέ με μάστιξ,
πότνια, κατασμύξῃ καὶ σέο καὶ μακάρων.

73. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἶδον ἐγὼ ποθέοντας· ὑπ' ἀτλήτοιο δὲ λύσσης
δηρὸν ἐν ἀλλήλοις χείλεα πηξάμενοι,
οὐ κόρον εἶχον ἔρωτος ἀφειδέος· ἱέμενοι δέ,
εἰ θέμις, ἀλλήλων δύμεναι ἐς κραδίην,
ἀμφασίης ὅσον ὅσσον ὑπεπρήϋνον ἀνάγκην,
ἀλλήλων μαλακοῖς φάρεσιν ἑσσάμενοι.
καί ῥ' ὁ μὲν ἦν Ἀχιλῆϊ πανείκελος, οἷος ἐκεῖνος
τῶν Λυκομηδείων ἔνδον ἔην θαλάμων·
κούρη δ' ἀργυφέης ἐπιγουνίδος ἄχρι χιτῶνα
ζωσαμένη, Φοίβης εἶδος ἀπεπλάσατο.
καὶ πάλιν ἠρήρειστο τὰ χείλεα· γυιοβόρον γὰρ
εἶχον ἀλωφήτου λιμὸν ἐρωμανίης.

ἐν Διὸς δέλτων πτυχαῖς notari dixit Euripides in Menalip. Fr. 3 et ap. Callimach. H. in Cer. 57. Nemesis impias hominum voces γράψασθαι dicitur. – v. 7. μάστιξ. poenae a diis pro peccatis inflictae; alibi dii flagello dicuntur uti ad commovendum hominum animum; ut Horat. III. Od. 26, 11. regina, sublimi flagello Tange Chloen. – v. 8. κατασμύξῃ. urat, proprie de igne intestino.

73. Arcti amantium amplexus vividis descripti coloribus. – v. 2. χείλεα πηξάμενοι. Pal. V. 232. ἐν δὲ Λεανδρείοις χείλεσι πηγνυμένη. – v. 4. δύμεναι ἐς κραδίην. quod Lucretius dicit IV. 1106. abire in corpus corpore toto. Petronius autem c. 132. de amantibus, alligata mutuo ambitu corpora animarum mixturam fecisse. – v. 5. ἀμφασίης ἔρωτος. amoris impotentia, qua animus tamquam attonitus redditur. Est enim ἀμφασία, ἀμηχανία, et ἀμφασίης ἀνάγκη, ἡ τοῦ ἀμηχάνου ἔρωτος βία. – ἀνάγκη. tormenta. – ὅσον ὅσσον. aliquantillum; quod alibi est ὅσον ὀλίγον, ὅσον βαιόν. Vid. Hermann. ad Viger. p. 726, 93. – v. 6. ἀλλήλων. mutatis invicem vestibus, ille Achilli erat similis, sexum inter Lycomedis puellas dissimulanti; puella autem in tunica virili breviore Dianam succinctam referebat. Sic Melitta postquam Clitophontem suis vestibus induerat ap. Achill. Tat. VI. I. p. 132. ὡς εὐμορφότερος, ἔφη, παρὰ πολὺ γέγονας τῇ στολῇ. τοιοῦτον Ἀχιλλέα ποτὲ ἐθεασάμην ἐν γραφῇ. – v. 12. λιμὸν ἐρωμανίης. insatiabilem furorem. Errat, qui finem vesani quaerit amoris; Verus amor nullum novit habere modum. Propert. II. 12, 20.

[illegible] τις ἡμερίδος στελέχη δύο σύμπλοκα λύσει,
  στρεπτά, πολυχρονίῳ πλέγματι συμφυέα,
ἢ κείνους φιλέοντας, ὑπ' ἀντιπόροισί τ' ἀγοστοῖς
  ὑγρὰ περιπλέγδην ἅψεα δησαμένους.
τρὶς μάκαρ, ὃς τοίοισι, φίλη, δεσμοῖσιν ἑλίχθη·
  τρὶς μάκαρ· ἀλλ' ἡμεῖς ἄνδιχα καιόμεθα.

74. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δικλίδας ἀμφετίναξεν ἐμοῖς Γαλάτεια προςώποις
  ἕσπερος, ὑβριστὴν μῦθον ἐπευξαμένη.
„Ὕβρις ἔρωτας ἔλυσε"· μάτην ὅδε μῦθος ἀλᾶται.
  ὕβρις ἐμὴν ἐρέθει μᾶλλον ἐρωμανίην.
ὤμοσα γὰρ λυκάβαντα μένειν ἀπάνευθεν ἐκείνης·
  ὦ πόποι· ἀλλ' ἱκέτης πρώϊος εὐθὺς ἔβην.

75. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Βόστρυχον ὠμογέροντα τί μέμφεαι, ὄμματά θ' ὑγρὰ
  δάκρυσιν; ὑμετέρων παίγνια ταῦτα πόθων.

- v. 13. στελέχη. Catull. LXI. 106. lenta qui velut assitas Vitis implicat arbores, Implicabitur in tuum Complexum. - v. 18. ἄνδιχα. absens igitur et a puella, quam deperibat, sejunctus erat poeta, quum haec scriberet.

74. Contumeliose a puella tractatus, contumelias intellexit amoris flammam non restinguere, sed excitare. - v. 2. ἕσπερος. pro ἑσπερία. ut infra ep. 79. ἐπώμοσεν ἕσπερος ἥξειν. Sophocl. Oedip. T. 178. ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρου θεοῦ. - v. 2. ὑβρ. μῦθον. verbis contumeliosis additis, quae qualia fuerint, quaerere nihil attinet. Ne tamen proxima: ὕβρις ἔρωτας ἔλυσε - a Galatea dicta fuisse putes, poetae haec sunt, qui proverbialem hanc locutionem vim in se habere negat. - - v. 4. ἐρέθει. amantem injuria talis Cogit amare magis. Catull. LXXII. 7. Cf. supra ep. 16.

75. Quum impotentis amoris vehementia et flammis ante tempus senuisset, sperat fore, ut, votis apud puellam potitus, denuo revirescat. - v. 1. ὠμογέρων. senex ante tempus; unde ὠμογέρων βόστρυχος, ut χαλκὸς γέρων. Pal. VI. 52. σάκος γέρον. Od. χ. 184. charta anus. Catull. LXVIII. 46. Vid. Boisson. ad Nicet. p. 382. - v. 2. ὑμετέρων. pro σῶν, quod frequens apud seriores. παίγνια cum sarcasmo in saevam puellam, amantis cruciatus pro lusu habentem; fere ut homines dicuntur τύχης εἶναι

φροντίδες ἀπρήκτοιο πόθου τάδε· ταῦτα βελέμνων
    σύμβολα, καὶ δολιχῆς ἔργα νυχεγρεσίης.
καὶ γάρ που λαγόνεσσι ῥυτὶς παναώριος ἤδη,
    καὶ λαγαρὸν δειρῇ δέρμα περικρέμαται.
ὁππόσον ἡβάσκει φλογὸς ἄνθεα, τόσσον ἐμεῖο
    ἄψεα γηράσκει φροντίδι γυιοβόρῳ.
ἀλλὰ κατοικτείρασα δίδου χάριν· αὐτίκα γάρ μοι
    χρὼς ἀναθηλήσει κρατὶ μελαινομένῳ.

76. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μηκέτι τις πτήξειε πόθου βέλος· ἰοδόκην γὰρ
    εἰς ἐμὲ λάβρος Ἔρως ἐξεκένωσεν ὅλην.
μὴ πτερύγων τρομέοι τις ἐπήλυσιν· ἐξότε γάρ μοι
    λὰξ ἐπιβὰς στέρνοις πικρὸν ἔπηξε πόδα,
ἄστεμφής, ἀδόνητος ἐνέζεται, οὐδὲ μετέστη,
    εἰς ἐμὲ συζυγίην κειράμενος πτερύγων.

LXXV. 10. *μελαινομένων*. Pal. quod Salmasius recte videtur emendasse.

παίγνια. – v. 3. *φροντίδες*. res pro effectu: nam curis ob vanum suum et irritum amorem (*ἀπρήκτοιο πόθου*. Vid. supra ep. 35, 3.) canos debebat. – v. 4. *νυχεγρεσίη*. formatum vocabulum, ut *νυχαυγής*, *νυχηβόρος*, a *νύχα*. – v. 7. *φλογὸς ἄνθεα*. vis et vigor flammae. Aeschyl. Prom. 7. *τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, παντέχνου πυρὸς σέλας*. – v. 8. *γυιοβόρῳ*. curas edaces habet Horat. II. Od. 11, 18. Cf. supra ep. 73, 11. – v. 10. *χρὼς ἀναθηλήσει*. Archiloch. Fr. XXVII. *οὐκέθ' ὁμῶς θάλλεις ἁπαλὸν χρόα*. – *κρατὶ μελαινομένῳ*. participium cohaeret cum *μοί*, *κρατί* per appositionem addito. Sophocl. Phil. 738. *πρόχειρον εἴ τί σοι, τέκνον, πάρα ξίφος χεροῖν*. Hom. Il. ξ. 151. *Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ Καρδίῃ*. quod *ὅλον* *κατὰ μέρος* appellant Grammatici. cf. Rost gr. Gr. §. 105. Anm. 1. Corpus revirescet, capillus nigrescet denuo. Vid. var. lect.

76. Amorem in suo unius pectore haerentem nemini jam timendum esse docet. – v. 2. *ἐξεκένωσεν*. Amor ap. Statium. I. Silv. II. 70. Hunc egomet tota quondam (tibi dulce) pharetra Improbus, et densa trepidantem cuspide fixi. Cum proximis comparandus Propert. II. 9, 13. ubi Amorem alas perdidisse ait: Evolat heu nostro quoniam de pectore nusquam, Assiduusque meo sanguine bella gerit. – v. 4. *λὰξ ἐπιβάς*. victoris more pedem victo imponentis. Theognis. 847. *λὰξ ἐπίβα δήμῳ κενεόφρονι*. Pal. XII. 48. *κεῖμαι· λὰξ ἐπίβαινε κατ' αὐχένος, ἄγριε Δαῖμον*.

77. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φράζεό μοι, Κλεοφάντις, ὅση χάρις, ὁππότε δοιοὺς
  λάβρον ἐπαιγίζων ἴσος ἔρως κλονέει.
ποῖος ἄρης, ἢ τάρβος ἀπείριτον, ἠὲ τίς αἰδὼς
  τούςδε διακρίνει, πλέγματα βαλλομένους;
εἴη μοι μελέεσσι τὰ Λήμνιος ἥρμοσεν ἄκμων
  δεσμά, καὶ Ἡφαίστου πᾶσα δολοῤῥαφίη·
μοῦνον ἐγώ, χαρίεσσα, τεὸν δέμας ἀγκὰς ἑλίξας
  θελγοίμην ἐπὶ σοῖς ἄψεσι βοσκόμενος.
δὴ τότε καὶ ξεῖνός με καὶ ἐνδάπιος καὶ ὁδίτης,
  πότνα, καὶ ἀρητήρ, χἠ παράκοιτις ἴδοι.

78. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐξότε μοι πίνοντι συνεψιάουσα Χαρικλὼ
  λάθρῃ τοὺς ἰδίους ἀμφέβαλε στεφάνους,
πῦρ ὀλοὸν δάπτει με· τὸ γὰρ στέφος, ὡς-δοκέω, τι
  εἶχεν, ὃ καὶ Γλαύκην φλέξε Κρεοντιάδα.

LXXVII. 8. βουλόμενος. Pal. Plan. quod, aut sensu destitutum, aut certe vehementer frigidum, mutavi in βοσκόμενος.

77. Quanta sit in amplexibus amantium voluptas, docet. – v. 1. φράζεο. audi, perpende. – v. 2. ἴσος. vid. ep. 64. ἐπαιγίζων. Pal. XII. 88. δισσοί με τρύχουσι καταιγίζοντες ἔρωτες. – v. 3. nec ferrum i. e. nulla vis, nullus timor nec pudor amantes arcto vinculo constrictos solverit. πλέγματα. ut ep. 70, 2. ep. 73, 14 et 16. – v. 5. εἴη μοι. nihil curo vinculis teneri, qualibus Vulcanus Martem irretivit. Color ductus ex festivis Mercurii verbis Od. θ. 339. ss. – v. 7. ἀγκὰς ἑλίξας. Pal. V. 275. ἄλλην ὑποκόλπιον εὐθὺς ἑλίξεις. – v. 8. βοσκόμενος. Pal. V. 272. περὶ δειρὴν Ἄσχετα λυσσώων βόσκομαι ἀργυφέην. Achill. Tat. II. 37. καὶ τοῖς ὀδοῦσι συμβάλλεται, καὶ περὶ τὸ τοῦ φιλοῦντος στόμα βόσκεται.

78. Ex corona a puella ipsi imposita se flammas concepisse narrat. – v. 1. πίνοντι. ἐν πότῳ. – v. 3. τὸ γὰρ στέφος εἶχε τοιοῦτό τι, οἷον ἦν τὸ Γλαύκην φλέξαν. Philostr. Ep. 38. τί δὲ τὴν κεφαλὴν στεφανοῖς πυρί; ἐμοὶ γὰρ δοκεῖν, τῆς Κολχίδος ὁ ὅρμος, ὃν τῇ Γλαύκῃ ἔπεμψε, ῥόδα ἦν πεφαρμαγμένα, καὶ διὰ τοῦτο ἐκαύθη λαβοῦσα.

79. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ληθύνει Κλεοφάντις· ὁ δὲ τρίτος ἄρχεται ἤδη
λύχνος ὑποκλάζειν ἦκα μαραινόμενος.
αἴθε δὲ καὶ κραδίης πυρσὸς συναπέσβετο λύχνῳ,
μηδέ μ' ὑπ' ἀγρύπνοις δηρὸν ἔκαιε πόθοις.
ἆ πόσα τὴν Κυθέρειαν ἐπώμοσεν ἕσπερος ἥξειν·
ἀλλ' οὔτ' ἀνθρώπων φείδεται, οὔτε θεῶν.

80. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ καὶ τηλοτέρω Μερόης τεὸν ἴχνος ἐρείσεις,
πτηνὸς Ἔρως πτηνὸν κεῖσέ μ' οἷός τε φέρειν.
εἰ καὶ ἐς ἀντολίην πρὸς ὁμόχροον ἵξεαι Ἠῶ,
πεζὸς ἀμετρήτοις ἕψομαι ἐν σταδίοις.
εἰ δέ τί σοι στέλλω βύθιον γέρας, ἵλαθι, κούρη,
εἰς σὲ θαλασσαίη τοῦτο φέρει Παφίη,
κάλλεϊ νικηθεῖσα τεοῦ χροὸς ἱμερόεντος,
τὸ πρὶν ἐπ' ἀγλαΐῃ θάρσος ἀπωσαμένη.

81. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛ.

Ἡ ῥαδινὴ Μελίτη ταναοῦ ἐπὶ γήραος οὐδῷ
τὴν ἀπὸ τῆς ἥβης οὐκ ἀπέθηκε χάριν.

LXXX. 2. κεῖσέ με ὥςτε. Pal. κεῖσε τάχει με φέρει. Plan. ex Planudis correctione procul dubio, μ' οἷός τε emendavit Hermannus.

79. Poeta puellam, quae ipsi noctem promiserat, exspectans, de mora ejus conqueritur. – v. 2. ὑποκλάζειν. ellychnium paulatim deficit, ἦκα μαραινόμενος. Oppian. Hal. II. 66. ἀλλά οἱ ἀλκὴ Ἦκα μαραινομένοιο παρίεται. – v. 4. ὑπ' ἀγρύπνοις πόθοις. Vid. supra ep. 62, 2. – v. 6. φείδεσαι. pro κήδεται. nec divum parcimus ulli. Virgil. Aen. X. 880.

80. Puellae piscem tamquam a Venere marina ei oblatum mittit, simul se eam usque ad extremos orbis terrarum fines secuturum esse pollicetur. – v. 1. Μερόης. in finibus Aethiopiae. – v. 2. οἷός τε φέρειν. priorem syllabam corripit οἷος. Il. σ. 105. Od. η. 312. – πτηνόν. me volucrem. – v. 3. ὁμόχροον. tibi colore similem; ῥοδόχροον. – v. 8. τὸ πρίν. se a te pulchritudine victam fassa, pristinam de forma sua confidentiam deposuit.

81. De puella in senectutis limine posita, sed non minus quam olim formosa et superba. – v. 1. ἐπὶ γήραος οὐδῷ. Homericum. Il. χ. 60. ω. 487. quod alii de initio, quasi introitu senectutis accipiunt, alii de ἐξόδῳ καὶ τέρματι. Agathiam hoc alterum

ἀλλ' ἔτι μαρμαίρουσι παρηΐδες, ὄμμα δὲ θέλγειν
    οὐ λάθε· τῶν δ' ἐτέων ἡ δεκὰς οὐκ ὀλίγη.
μίμνει καὶ τὸ φρύαγμα τὸ παιδικόν· ἐνθάδε δ' ἔγνων,
    ὅττι φύσιν νικᾶν ὁ χρόνος οὐ δύναται.

82. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰμὶ μὲν οὐ φιλόοινος· ὅταν δ' ἐθέλῃς με μεθύσσαι,
    πρῶτα σὺ γευομένη πρόςφερε, καὶ δέχομαι.
εἰ γὰρ ἐπιψαύσεις τοῖς χείλεσιν, οὐκέτι νήφειν
    εὐμαρές, οὐδὲ φυγεῖν τὸν γλυκὺν οἰνοχόον·
πορθμεύει γάρ ἔμοιγε κύλιξ παρὰ σοῦ τὸ φίλημα,
    καί μοι ἀπαγγέλλει τὴν χάριν, ἣν ἔλαβεν.

83. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦ ῥά γε καὶ σύ, Φίλιννα, φέρεις πόθον; ἦ ῥα καὶ αὐτὴ
    κάμνεις, αὐαλέοις ὄμμασι τηκομένη;
ἢ σὺ μὲν ὕπνον ἔχεις γλυκερώτατον, ἡμετέρης δὲ
    φροντίδος οὔτε λόγος γίνεται, οὔτ' ἀριθμός;

probasse apparet ex epitheto ταναοῦ. — v. 4. ἐτέων ἡ δεκάς. supra ep. 32. δεῦρ' ἴτε τῆς ἐτέων ληθόμενοι δεκάδος. — v. 5. φρύαγμα τὸ παιδικόν. juvenilis ille fastus. Mesomedes in Hymno Nemesin κοῦφα φρυάγματα θνητῶν cohibere dicit. Supra ep. 53, 3. σοβαρόν τε φρύαγμα. Aelian. H. A. VII. 12. μέγα μή τιν φρονείτωσαν, καὶ τὸ φρύαγμα αἱρέτωσαν. — v. 6. ὅττι φύσιν. Pal. IX. 47. ἡ χάρις ἀλλάξαι τὴν φύσιν οὐ δύναται.

82. Puellam rogat, ut, si ipsum vino bene prolutum videre velit, oscula ipsi per poculum mittat. Frequens hic clam amantium lusus, cujus plurima sunt apud Milesiarum fabularum scriptores exempla. Unum suffecerit Aristaeneti, ex antiquioribus, ut omnia apud hunc scriptorem, fontibus derivatum I. Ep. 25. τοῦτον δὴ τὸν τρόπον ὥςπερ ἐκ στομάτων ὑπεφίλουν ἀλλήλους, καταπίνοντες τὰ φιλήματα, καὶ τὸν οἶνον τοῖς χείλεσι κεκραμένον καὶ μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς καρδίας παρέπεμπον. — v. 2. γευομένη, τοῦ οἴνου ἀπὸ τῆς κύλικος. — v. 4. οἰνοχόον. h. l. ipsum est poculum, oscula simul cum vino offerens. — v. 6. ἀπαγγέλλει. Pal. V. 171. τὸ σκύφος ἡδὺ γέγηθε· λέγει δ' ὅτι τᾶς φιλέρωτος Ζηνοφίλας ψαύει τοῦ λαλίου στόματος.

83. Puellam, si nunc non amet, in posterum amoris flammas experturam esse vaticinatur. — v. 2. αὐαλέοις, ξηροῖς, ob noctes insomnes, aut etiam ob flammas, quibus intus torretur. — v. 4. οὔτε λόγος. vid. supra ad ep. 9, 6. —

εὑρήσεις τάχ' ὅμοια, τεὴν δ', ἀμέγαρτε, παρειὴν
ἀθρήσω θαμινοῖς δάκρυσι τεγγομένην.
Κύπρις γὰρ τὰ μὲν ἄλλα παλίγκοτος· ἓν δέ τι καλὸν
ἔλλαχεν, ἐχθαίρειν τὰς σοβαρευομένας.

84. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σπεύδων εἰ φιλέει με μαθεῖν εὐῶπις Ἐρευθώ,
πείραζον κραδίην πλάσματι κερδαλέῳ·
βήσομαι ἐς ξείνην τινά που χθόνα· μίμνε δὲ κούρη
ἀρτίπος, ἡμετέρου μνῆστιν ἔχουσα πόθου.
ἡ δὲ μέγα στονάχησε καὶ ἥλατο, καὶ τὸ πρόσωπον
πλῆξε, καὶ εὐπλέκτου βότρυν ἔρηξε κόμης,
καί με μένειν ἱκέτευσεν· ἐγὼ δέ τις ὡς βραδυπειθὴς
ὄμματι θρυπτομένῳ συγκατένευσα μόνον.
ὄλβιος ἐς πόθον εἰμί· τὸ γὰρ μενέαινον ἀνύσσαι
πάντων, εἰς μεγάλην τοῦτο δέδωκα χάριν.

LXXXIII. 5. τὰ ὅμοια. Pal. Hiatum sustuli τάχ' ὅμοια scribens, quod comminationi convenit.

LXXXIV. 8. Pro μόνον Reiskius corrigit μόλις, quod a libris confirmari velis.

v. 5. ἀμέγαρτε, δύστηνε, nihil amplius. Sic Melantheus et proci appellant Eumaeum, ἀμέγαρτε συβῶτα. Od. ρ. 219. φ. 362. Non itaque nimium urgenda etymologia vocis, quod ii faciunt, qui senilem aetatem respici existimant, ubi jam nemo vetulae pulchritudini invideat. – v. 8. ἐχθαίρειν. ingratam Veneri pone superbiam. Horat. III. Od. 10, 9.

84. Poeta gloriatur de dolo, quo puellae erga se amorem exploravisse sibi videtur. – v. 1. σπεύδων εἰ φιλ. με μαθεῖν. Theocrit. Eid. III. 28. ὄκα, μευ μεμναμένω εἰ φιλέεις με, οὐδὲ τὸ τηλέφιλον – πλατάγησεν. – v. 3. βήσομαι. supple εἶπον, quod in πείραζον latet. Vid. Schaefer. ad L. Bos. p. 246. – v. 4. ἀρτίπος. pro ἄρτιος. – v. 5. καὶ ἥλατο. ut Amor vulneratus ap. Theocr. Eid. XIX. 3. ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χέρ' ἐφύση, Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἅλατο. – v. 6. βότρυν κόμης. cincinnos artificiose compositos et uvae quodammodo speciem referentes. Apollini χρύσεοι πλοχμοὶ βοτρυόεντες tribuuntur ap. Apoll. Rh. II. 676. et sacerdoti ap. Christodorum in Ecphr. 91. ἐσύρετο βότρυς ἐθείρης. – v. 8. μόνον jungendum cum θρυπτομένῳ. quasi invitus cederem. – v. 9. τὸ γάρ. pro ὃ γάρ. – πάντων, μᾶλλον scil. pro μάλιστα.

85. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

„Μηδὲν ἄγαν," σοφὸς εἶπεν· ἐγὼ δέ τις ὡς ἐπέραστος,
ὡς καλός, ἠέρθην ταῖς μεγαλοφροσύναις,
καὶ ψυχὴν δοκέεσκον ὅλην ἐπὶ χερσὶν ἐμεῖο
κεῖσθαι τῆς κούρης, τῆς τάχα κερδαλέης·
ἡ δ' ὑπερηέρθη, σοβαρὴν θ' ὑπερέσχεθεν ὀφρύν,
ὥςπερ τοῖς προτέροις ἤθεσι μεμφομένη.
καὶ νῦν ὁ βλοσυρωπός, ὁ χάλκεος, ὁ βραδυπειθής,
ὁ πρὶν ἀερσιπότης, ἥριπον ἐξαπίνης·
πάντα δ' ἔναλλα γένοντο· πεσὼν δ' ἐπὶ γούνασι κούρης
ἴαχον· ἱλήκοις, ἤλιτεν ἡ νεότης.

86. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡ πάρος ἀγλαΐῃσι μετάρσιος, ἡ πλοκαμῖδας
σειομένη πλεκτάς, καὶ σοβαρευομένη,
ἡ μεγαλαυχήσασα καθ' ἡμετέρης μελεδώνης,
γήραϊ ῥικνώδης τὴν πρὶν ἀφῆκε χάριν.
μαζὸς ὑπεκλίνθη, πέσον ὀφρύες, ὄμμα τέτηκται,
χείλεα βαμβαίνει φθέγματι γηραλέῳ.

LXXXVI. 4. χεῖρας ἐρρικνώθη. Pal. Plan. quod ob asyndeton ferri non potest. Nec rugae in manibus tantum commemoratae placent. Et hoc quidem sustulit Pierson γήρᾳ corrigens; alterum nos ῥικνώδης scribentes.

85. Superbiae, quam ob felicem doli successum sumserat, graves se puellae poenas dedisse narrat. – v. 1. ὡς ἐπέραστος, ὡς καλός. cum suavi ironia. Sic Cicero Or. pro Murena c. 12. Praetor interea, ne pulchrum se et beatum putaret, – ei quoque carmen compositum est. – v. 4. τῆς τάχα κερδαλ. quae dolorem illum de itinere a me suscipiendo fortasse simulaverat, ut me deciperet. – v. 6. τοῖς προτέροις. quasi eam facilitatis suae poeniteret. – v. 7. ὁ βλοσυρωπός. quippe qui θρυπτομένῳ μόνον ὄμματι annuerat. ὁ χάλκεος. qui se lacrimis cedere simulans, in sinu de puellae dolore gavisus erat. – v. 9. πάντα. ex Theocrito Eid. I. 134. ubi Daphnis moriturus: πάντα δ' ἔναλλα γένοιντο.

86. In puellam olim pulchritudine elatam, nunc, senectute ingruente, Nemesin expertam. – v. 5. μαζὸς ὑπεκλίνθη. Propert. II. 12, 21. necdum inclinatae prohibent te ludere mammae. Nicetas L. III. 176. ss. totum hoc epigr. imitatus, ὁ μαστός, ait, ἑστὼς ὄρθιος πρὶν τῆς κόρης ὑπεκλίθη· καθεῖλεν αὐτὸν ὁ χρόνος. –

τὴν πολιὴν καλέω Νέμεσιν Πόθου, ὅττι δικάζει
ἔννομα, ταῖς σοβαραῖς θᾶσσον ἐπερχομένη.

87. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πᾶσαν ἐγὼ τὴν νύκτα κινύρομαι· εὖτε δ' ἐπέλθῃ
ὄρθρος ἐλινῦσαι μικρὰ χαριζόμενος,
ἀμφιπεριτρύζουσι χελιδόνες, ἐς δέ με δάκρυ
βάλλουσιν, γλυκερὸν κῶμα παρωσάμεναι.
ὄμματα δὲ σταλάοντα φυλάσσεται· ἡ δὲ Ῥοδάνθης
αὖθις ἐμοῖς στέρνοις φροντὶς ἀναστρέφεται.
Ὦ φθονεραὶ παύσασθε λαλητρίδες· οὐ γὰρ ἔγωγε
τὴν Φιλομηλείην γλῶσσαν ἀπεθρισάμην.
ἀλλ' Ἴτυλον κλαίοιτε κατ' οὔρεα, καὶ γοάοιτε
εἰς ἔποπος κραναὴν αὔλιν ἐφεζόμεναι,
βαιὸν ἵνα κνώσσοιμεν· ἴσως δέ τις ἥξει ὄνειρος,
ὅς με Ῥοδανθείοις πήχεσιν ἀμφιβάλοι.

88. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸν σοβαρὸν Πολέμωνα, τὸν ἐν θυμέλῃσι Μενάνδρου
κείραντα γλυκεροὺς τῆς ἀλόχου πλοκάμους,

LXXXVII. 5. ὄμματα δ' οὐ λάοντα. Pal. quod emendavimus. Pal. VII. 552. δάκρυ φίλον σταλάοι. Oppian. Cyn. IV. 300. ἐστάλαον δάκρυ παρειαί.

LXXXVIII. 2. γλυκεράς. Pal. γλυκερούς. Plan. Vid. Meineke l. c. p. 138. et in Addend. p. 570.

v. 7. Νέμεσιν. Philostr. Ep. XIX. ad puerum: ταχέως σε θεασαίμην γενειῶντα καὶ παρὰ ἀλλοτρίαις θύραις κείμενον· Ναὶ Ἔρως, ναὶ Νεμέσεις, ὀξεῖς θεοὶ καὶ στρεφόμενοι. Pal. XI. 326. καὶ κάλλους εἰσί τινες Νεμέσεις. — 87. Noctu se amoris curis, mane hirundinum cantu et quiritatione somno privari queritur. — v. 1. εὖτε δ' ἐπέλθῃ. de conjunctivo vid. Thiersch. Gr. §. 322. 5. — v. 4. κῶμα παρωσάμεναι. Theocr. Eid. XXI. 20. ἐκ βλεφάρων δὲ Ὕπνον ἀπωσάμενοι. — v. 7. λαλητρίδες. Anacr. Od. XII. 2. λάλη χελιδών. Id. Fragm. CXXXIX. κωτίλη χελιδών. apud Thebanos hirundines appellabantur κωτιλάδες. Athen. XIV. p. 622. A. — οὐ γάρ. supple cogitando: non est cur mihi infestae sitis; non enim sum Tereus, qui Philomelen lingua privavit. — v. 8. ἀπεθρισάμην. sic Anacreon. l. c. τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς Ἐκεῖνος, ἐκθερίξω. — v. 10. ἔποπος. mutatus enim Tereus in upupam, quae avis nidum ponit ἐν τοῖς ἐρήμοις καὶ τοῖς πάγοις τοῖς ὑψηλοῖς. Aelian. H. A. III. 26. Cf. Aristoph. Aves init.

88. De viro, qui puellam, ob

ὁπλότερος Πολέμων μιμήσατο, καὶ τὰ Ῥοδάνθης
βόστρυχα παντόλμοις χερσὶν ἐληΐσατο,
καὶ τραγικοῖς ἄχεσσι τὸ κωμικὸν ἔργον ἀμείψας,
μάστιξεν ῥαδινῆς ἅψεα θηλυτέρης.
ζηλομανὲς τὸ κόλασμα· τί γὰρ τόσον ἤλιτε κούρη,
εἴ με κατοικτείρειν ἤθελε τειρόμενον;
σχέτλιος, ἀμφοτέρους δὲ διέτμαγε, μέχρι καὶ αὐτοῦ
βλέμματος ἐνστήσας αἴθοπα βασκανίην.
ἀλλ' ἔμπης τελέθει ΜΙΣΟΥΜΕΝΟΣ· αὐτὰρ ἔγωγε
ΔΥΣΚΟΛΟΣ, οὐχ ὁρόων ΤΗΝ ΠΕΡΙΚΕΙΡΟΜΕΝΗΝ.

89. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ καὶ νῦν πολιή σε κατεύνασε, καὶ τὸ θαλυκρὸν
κεῖνο κατημβλύνθη κέντρον ἐρωμανίης,
ὤφελες, ὦ Κλεόβουλε, πόθους νεότητος ἐπιγνούς,
νῦν καὶ ἐποικτείρειν ὁπλοτέρων ὀδύνας,

poetae amorem verberibus exceptam, crinibus spoliavit, similis Polemoni in Menandri Περικειρομένη, de quo Philostr. Epist. XXVI. et Meineke in Menandri Reliqq. p. 136. ss. — v. 4. παντόλμοις. supra ep. 71. ὦ παλάμη πάντολμε. — v. 5. τὸ κωμικὸν ἔργον. comica saepe appellantur ea, quae in comoediis fiunt. Sic aurum comicum pro fabis; senex comicus, qualis in comoedia exhibetur. Hoc loco clandestinus muliebris amor videtur significari, quo amoris genere nihil in comoediis frequentius; nisi forte malis accipere de abscissis capillis, quod facinus etiam potuit appellari comicum hanc unam ob caussam, quod in comoedia commissum fuit. — v. 9. prae atra invidia (ἐνστήσας. interponens invidiam suam.) mutuo nos quoque adspectu privavit. — v. 11. ἀλλ' ἔμπης. nihil inde lucratus est, nisi quod ipse odiosus sit factus, dum ego δύσκολος, tristis, sum de puella turpiter tonsa. Hanc sententiam satis facete per tres fabularum Menandrearum titulos extulit. In Μισουμένῳ enim primae partes erant militis, qui portentosa jactantia puellae, quam deperibat, odium in se concitavit; in Δυσκόλῳ autem hominis alicujus morosi et fastidiosi, δυσκόλου καὶ δυστρόπου, cui Smicrines nomen. In hoc lusu praeivit Fronto in Pal. XII. 233.

89. Ad eundem, qui puellae, de qua superius epigr. agit, capillos absciderat. Senem illum fuisse hinc intelligitur, et Cleobulum homine, puellam Rhodanthen. — v. 1. πολιή, τὸ γῆρας. — v. 3. ἐπιγνούς. quum ipse juvenilis aetatis errores expertus no-

μηδ' ἐπὶ τοῖς ξυνοῖς κοτέειν μέγα, μηδὲ κομάων
τὴν ῥαδινὴν κούρην πάμπαν ἀπαγλαΐσαι.
'ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ τῷ παιδὶ πάρος μεμέλησο ταλαίνῃ,
καὶ νῦν ἐξαπίνης 'ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ γέγονας.

90. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ φιλέεις, μὴ πάμπαν ὑποκλασθέντα χαλάσσῃς
θυμὸν ὀλισθηρῆς ἔμπλεον ἱκεσίης.
ἀλλά τι καὶ φρονέοις στεγανώτερον, ὅσσον ἐρύσσαι
ὀφρύας, ὅσσον ἰδεῖν βλέμματι φειδομένῳ.
ἔργον γάρ τι γυναιξὶν ὑπερφιάλους ἀθερίζειν,
καὶ καταχαγχάζειν τῶν ἄγαν οἰκτροτάτων.
κεῖνος δ' ἐστὶν ἄριστος ἐρωτικός, ὃς τάδε μίξει,
οἶκτον ἔχων ὀλίγῃ ξυνὸν ἀγηνορίῃ.

veris. Plinius IX. Ep. 12. ad patrem, qui filium ob sumtus factos castigaverat: heus tu, numquamne fecisti, quod a patre corripi posset? – Cogita et illum puerum esse, et te fuisse. Cf. Terentii Heautont. II. 1. – v. 5. ἐπὶ τοῖς ξυνοῖς. de humanis peccatis, et quae omnibus sunt communia. – v. 7. 'Αντίπατρος. tamquam ἀντὶ πατρός, patris loco.

90. Praecepta amantibus scribens poeta superbiam et insolentiam non minus quam abjectam humilitatem vitandam esse docet. – v. 1. ὑποκλασθέντα θυμόν, quasi debilitatum et fractum; ut Αἴας ὑπεκλάσθη μελέεσσιν. Quint. Sm. V. 458. translate ad animum ib. IV. 483. ὑπέκλασε δεῖμα ἠνορέην. Sic etiam χαλᾶν, nervum, chordam remittere et relaxare, ut Pal. IX. 297. φόβῳ κεχαλασμένα τόξα. Synesius p. 157. B. φιλοσόφῳ χαλῶντι τοῦ τόνου, καθάπερ οἱ Σκύθαι τοῦ τόξου. – ἱκεσία ὀλισθηρά. aut de supplicis gestu accipiendum, τοῦ εἰς τὰ γόνατα ὀλισθαίνοντος, aut est supplicatio et preces in animum alterius delabentes et se insinuantes. Pal. IX. 443. οἶστρος ὀλισθήεσσαν ἔχει φύσιν. – v. 3. στεγανος animus opponitur τῷ μαλακῷ, gravis et solidus levi. Vid. ad Callistrat. Stat. p. 698. στεγανὸς εἶ καὶ 'Αρεοπαγίτου σιωπηλότερος. Themist. Or. 21. p. 263. A. – v. 4. βλέμμ. Cf. supra ep. 84, 8. Pal. XII. 21. ὄμμασι φειδομένοις. – v. 5. ἔργον. mulieres suum esse putant insolentes et nimium elatos contemtim tractare et deprimere. Maneth. Apot. VI. 217. αἰὲν ἀτασθαλίῃσι γυνὴ ἀθερίζει ἀκοίτην. – v. 6. ἄγαν οἰκτροτάτων. notandum ἄγαν superlativo additum, cujus usus etiam apud prosaicos exempla reperiuntur. Similiter Pal. X. 56. τὴν πάνυ σεμνοτάτην. – v. 8. οἶκτος h. l. id est, quod misericordiam movet, τὸ εἰς οἶκτον ἄγον.

91. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ.

Φωσφόρε, μὴ τὸν Ἔρωτα βιάζεο, μηδὲ διδάσκου,
Ἄρεϊ γειτονέων, νηλεὲς ἦτορ ἔχειν.
ὡς δὲ πάρος Κλυμένης ὁρόων Φαέθοντα μελάθρῳ
οὐ δρόμον ὠκυπόδην εἶχες ἀπ' ἀντολίης,
οὕτω μοι περὶ νύκτα, μόγις ποθέοντι φανεῖσαν,
ἔρχεο δηθύνων, ὡς παρὰ Κιμμερίοις.

92. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Λῆξον, Ἔρως, κραδίης καὶ ἥπατος· εἰ δ' ἐπιθυμεῖς
βάλλειν, ἄλλο τί μου τῶν μελέων μετάβα.

93. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἕλκος ἔχω τὸν ἔρωτα· ῥέει δέ μοι ἕλκεος ἰχὼρ
δάκρυον, ὠτειλῆς οὔποτε τερσομένης.
εἰμὶ καὶ ἐκ κακότητος ἀμήχανος, οὐδὲ Μαχάων
ἤπιά μοι πάσσει φάρμακα δευομένῳ.

91. Poeta, nocte a puella impetrata, Luciferum precibus factis rogat, ut hanc noctem quam longissime producat. Cf. supra ep. 19 et 20. - v. 1. *μὴ βιάζεο.* noli vim adhibere amori, fructum ejus temporis brevitate imminuens. – *Ἄρεϊ γειτονέων.* quum Veneris stella Marti sit proxima, monet eam, ne durum et crudele Martis ingenium imitari velit. *νηλεὲς ἦτορ ἔχειν.* verba Homerica. Il. ι. 497. - v. 3. *Φαέθοντα.* Solem. Hunc quum Lucifer apud Clymenen morantem videret, ortum cohibuit; quam fabulam aut finxit Noster ad similitudinem fabulae de Alcmena et Jove, aut, quod verisimilius, ab antiquo aliquo poeta sumsit. Clymenes cum Sole nuptias descripsit Nonnus Dion. XXXVIII. - v. 6. *παρὰ Κιμμερίοις.* Pal. V. 283. *εἴ τις Ἐρώτων λάτρις, νύκτας ἔχειν ὤφελε Κιμμερίων.*

92. Totum se Amoris sagittis vulneratum dicit, ita ut in corde et hepate saltem non sit, ubi Amor nova tela figat. *ἧπαρ.* affectuum et amoris imprimis sedes. Theocr. Eid. XI. 16. *ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος Κύπριος ἐκ μεγάλας, ἅ οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον.* Ib. XIII. 71. *ἐχώρει Μαινόμενος· χαλεπὰ γὰρ ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν.*

93. Puellam rogat, ut vulnera ipsi ab Amore inflicta sanare velit. - v. 1. *ῥέει.* Il. ε. 339. *ῥέε δ' ἄμβροτον αἷμα θεοῖο, Ἰχώρ.* Apud seriores *ἰχώρ* est serum sanguini admixtum; ut ap. Oppian. Hal. II. 374. *ἕλκεος οὐλομένοιο Πυθομένους ἰχῶρας.* Quint. Sm. II. 565. - *οὔποτε τερσομένης.* Il. π. 518. *οὐδέ μοι αἷμα τερσῆναι δύναται.* -. v. 4. ex Il. δ. 218. ubi Machaon, Menelao vulnerato, *ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδὼς Πάσσε.* - *δευομένῳ,* *δεομένῳ,* *αὐτῶν* scil. –

Τήλεφός εἰμι, κόρη, σὺ δὲ γίνεο πιστὸς Ἀχιλλεύς·
κάλλεϊ σῷ παῦσον τὸν πόθον, ὡς ἔβαλες.

94. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡμερίδας τρυγόωσιν ἐτήσιον, οὐδέ τις αὐτῶν
τοὺς ἕλικας, κόπτων βότρυν, ἀποστρέφεται.
ἀλλά σε τὴν ῥοδόπηχυν, ἐμῆς ἀνάθημα μερίμνης,
ὑγρὸν ἐνιπλέξας ἅμματι δεσμὸν ἔχω,
καὶ τρυγόω τὸν Ἔρωτα· καὶ οὐ θέρος, οὐκ ἔαρ ἄλλο
οἶδα μένειν, ὅτι μοι πᾶσα γέμεις χαρίτων.
ὧδε καὶ ἡβήσειας ὅλον χρόνον· εἰ δέ τις ἔλθῃ
λοξὸς ἕλιξ ῥυτίδων, τλήσομαι ὡς φιλέων.

95. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κιχλίζεις, χρεμέτισμα γάμου προκέλευθον ἱεῖσα,
ἥσυχά μοι νεύεις· πάντα μάτην ἐρέθεις.

XCIV. 7. εἰ δέ τις ἔλθῃ. Pal. ἔλθοι corrigendum censebat Br. aut ἢν δέ τις ἔλθῃ, εἰ cum conjunctivo soloecum esse existimans. Fallitur. Vid. Not. cr. ad Anth. Pal. p. 104. s.

XCV. 2. οὐ καλέεις. Pal. quod Reiskius emendavit.

v. 5. Τήλεφος. Pal. V. 291. Τήλεφον ὁ τρώσας καὶ ἀκέσσατο. Propert. II. 1, 63. Mysus et Aemonia juvenis, qua cuspide vulnus Senserat, hac ipsa cuspide sensit opem.

94. Puella vitis videtur poetae, unde tamquam Amoris vindemiator fructus decerpat. — v. 1. ἕλικας. vitis palmites, natura sua aridos. — v. 3. ἀνάθημα μερίμνης. curarum mearum, i. e. amoris mei decus et oblectamentum. Eurip. Meleagr. Fr. 13. παῖδες θησαύρισμα, τοῖς τεκοῦσί τε ἀνάθημα βιότου... μολπή τ' ὀρχηστύς τε ἀναθήματα δαιτός, pro κόσμος. Od. α. 152. — v. 4. ὑγρὸν δεσμὸν (molle tibi circumdans brachiorum vinculum) ἔχω σε ἅμματι. utrumque vocabulum sic junxit Nonn. Dion. IX. 130. εἱλικόεις δὲ δράκων περὶ δίπλακα μίτρην Ἅμματα κυκλώσας ὀφιώδεϊ κάμπτετο δεσμῷ. — v. 5. τρυγόω. vocabulum de vindemiatore proprium sic transtulit Aristaen. II. 1. οὐ δεῖ τηρεῖν ὀπώραν· δίδου τοῖς σοῖς ὀπωρώναις τὴν ὥραν τρυγᾶν. — v. 6. οἶδα μένειν. circumlocutione frequenti pro μένω, exspecto. — v. 7. ὧδε, οὕτως ὡς νῦν. — v. 8. ἕλιξ ῥυτίδων. respicitur ἕλιξ τῆς ἀμπέλου v. 2. — ὡς φιλέων. ut par est amantem facere, quem parva vitia non offendunt.

95. Ad puellam frustra ipsum tentantem illecebris. — v. 1. κιχλίζεις. κιχλισμός, γέλως πορνικός. — προκέλευθον. Nonn. Dion. V. 588. ὀφθαλμὸς προκέλευθος ἐγίνετο κωμὸς Ἐρώτων.

ὤμοσα τὴν δυςέρωτα κόρην, τρισὶν ὤμοσα πέτραις,
μήποτε μειλιχίοις ὄμμασιν εἰςιδέειν.
παῖζε μόνη τὸ φίλημα· μάτην πόππυζε σεαυτῇ
χείλεσι γυμνοτάτοις, οὔτινι μισγομένοις.
αὐτὰρ ἐγὼν ἑτέρην ὁδὸν ἔρχομαι· εἰσὶ γὰρ ἄλλαι
κρέσσονες εὐλέκτρου Κύπριδος ἐργάτιδες.

96. *ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.*

Καὶ πενίη καὶ ἔρως δύο μοι κακά· καὶ τὸ μὲν οἴσω
κούφως· πῦρ δὲ φέρειν Κύπριδος οὐ δύναμαι.

97. *ΑΛΛΟ.*

Πέμπω σοι μύρον ἡδύ, μύρῳ παρέχων χάριν, οὐ σοί·
αὐτὴ γὰρ μυρίσαι καὶ τὸ μύρον δύνασαι.

– *γάμος*, connubium. – v. 3. Junge: *ὤμοσα μήποτε εἰςιδεῖν τὴν δυςέρωτα* (misere amantem) *κόρην*. – *τρισὶν πέτραις*. de hoc ritu aliunde non satis constat. Arabum jusjurandum per septem saxa sanguine uncta commemorat et describit Herodot. III. 8. Facit huc etiam Plutarch. Vit. Syllae c. 10. ubi haec de Cinna narrantur: *ἔχων ἐν τῇ χειρὶ λίθον ὤμνυεν, εἶτα ἐπαρασάμενος ἑαυτῷ, μὴ φυλάττοντι τὴν πρὸς ἐκεῖνον* (Syllam) *εὔνοιαν, ἐκπεσεῖν τῆς πόλεως, ὥςπερ ὁ λίθος διὰ τῆς χειρός, κατέβαλε χαμᾶζε τὸν λίθον.* in qua re similitudo quaedam cum eo ritu, quem a fecialibus observatum commemorat Livius. I. 24. *τρισὶ πέτραις* fortasse per hyperbolen, non uno, quod vulgo solebat fieri, sed, si quis voluerit, vel tribus saxis manu captis. Etiam Harpocration in *λίθος* ait: *ἐοίκασιν οἱ Ἀθηναῖοι πρός τινι λίθῳ τοὺς ὅρκους ποιεῖσθαι.* – v. 5. *παῖζε* – *πόππυζε.* labiis cum sono compressis osculum puella, virum ut alliceret, imitabatur. – *ποππύζειν, κηλεῖν, κολακεύειν.* – v. 6. *χείλεα γυμνά*, quibus alia non occurrunt labia, nullis virorum labiis pressa. – v. 8. *Κύπρ. ἐργάτιδες.* Pal. V. 275. *ἀπλήστου Κύπριδος ἐργατίναι.* Pal. IX. 26. de poetriis: *ἀενάων ἐργάτιδας σελίδων.*

96. Vertit hoc distichon Claudianus. LXXXIX. Paupertas me saeva domat, dirusque cupido. Sed tolerandа fames, non tolerandus amor. Pal. V. 113. *πένης ὢν οὐκέτ' ἐρᾷς· λιμὸς φάρμακον οἷον ἔχει.*

97. Similiter ineptit Philostr. Ep. 30. *πέπομφά σοι στέφανον ῥόδων, οὐ σὲ τιμῶν, καὶ τοῦτο μὲν γάρ, ἀλλ' αὐτοῖς τι χαριζόμενος τοῖς ῥόδοις.*

98. ΑΛΛΟ.

Πέμπω σοι μύρον ἡδύ, μύρῳ τὸ μύρον θεραπεύων,
ὡς Βρομίῳ σπένδων νᾶμα τὸ τοῦ Βρομίου.

99. ΑΛΛΟ.

Τέσσαρες αἱ Χάριτες, Παφίαι δύο, καὶ δέκα Μοῦσαι·
Δερκυλλὶς ἐν πάσαις Μοῦσα, Χάρις, Παφίη.

100. ΑΛΛΟ.

Ὁπλίζευ, Κύπρι, τόξα, καὶ εἰς σκοπὸν ἥσυχος ἐλθὲ
ἄλλον· ἐγὼ γὰρ ἔχω τραύματος οὐδὲ τόπον.

101. ΑΛΛΟ.

Εἴ μοί τις μέμφοιτο δαεὶς, ὅτι λάτρις Ἔρωτος
φοιτῶ, θηρευτὴν ὄμμασιν ἰξὸν ἔχων,
εἰδείη καὶ Ζῆνα καὶ Ἄϊδα, τόν τε θαλάσσης
σκηπτοῦχον μαλερῶν δοῦλον ἐόντα πόθων.
εἰ δὲ θεοὶ τοιοίδε, θεοῖς δ' ἐνέπουσιν ἕπεσθαι
ἀνθρώπους, τί θεῶν ἔργα μαθὼν ἀδικῶ;

98. Lusus hic inde pendet, quod vocabulum *μύρον* inter blanditias amantium est. Bion. Eid. I. 78. *ὀλλύσθω μύρα πάντα, τὸ σὸν μύρον ὤλετ' Ἄδωνις*. Pal. V. 113. *ἡ δὲ πάρος σε καλεῦσα μύρον καὶ τερπνὸν Ἄδωνιν*. cum stacta accubo ad amatam dicit amans apud Plaut. Mostell. I. 3, 151.

100. Argumentum, ut supra ep. 92. – *εἰς σκοπὸν ἄλλον*. si pudor est, alio trajice tela tua. Propert. II. 9, 18.

101. Amores suos apud vituperatores deorum exemplo excusat. – v. 2. *ἰξόν*. oculos quasi visco unctos habens, et ipsos pulchris omnibus inhaerentes, et pulchra aucupantes. Pal. XII. 92. *παίδων κύνες, αἰὲν ἐν ἰξῷ Κύπριδος ὀφθαλμοὶ βλέμματα χριόμενοι*. – v. 4. *δοῦλον ἐόντα*. post plurium deorum recensum pluralis exspectabatur; sequitur numerus attractionis, quam vocant, leges. – v. 5. *ἐνέπουσι*. jubent, sequente infinitivo. Euripid. Bacch. 626. *δμωσὶν Ἀχελῷον φέρειν ἐννέπων*. – v. 6. *θεῶν ἔργα*. similiter ap. Aristoph. Nub. 1080. *ὁ ἄδικος λόγος* moechum in flagitio deprehensum jubet *ἐς τὸν Δί' ἐπανενεγκεῖν· Κἀκεῖνος ὡς ἥττων ἔρωτός ἐστι καὶ γυναικῶν. Καίτοι σὺ θνητὸς ὢν θεοῦ πῶς μεῖζον ἂν δύναιο;* cum quibus cf. Terent. Eunuch. III. 5, 36. ss.

102. ΑΛΛΟ.

Κλαγγῆς πέμπεται ἦχος ἐς οὔατα, καὶ θόρυβος δὲ
ἄσπετος ἐν τριόδοις· οὐκ ἀλέγεις, Παφίη;
ἐνθάδε γὰρ σέο κοῦρον ὁδοιπορέοντα κατέσχον,
ὅσσοι ἐνὶ κραδίῃ πυρσὸν ἔχουσι πόθου.

103. ΑΛΛΟ.

Ὄμφαξ οὐκ ἐπένευσας· ὅτ' ἦς σταφυλή, παρεπέμψω.
μὴ φθονέσῃς δοῦναι κἂν βραχὺ τῆς σταφίδος.

104. ΑΛΛΟ.

Κούρη τίς μ' ἐφίλησεν ὑφέσπερα χείλεσιν ὑγροῖς.
νέκταρ ἔην τὸ φίλημα· τὸ γὰρ στόμα νέκταρος ἔπνει·
καὶ μεθύω τὸ φίλημα, πολὺν τὸν ἔρωτα πεπωκώς.

105. ΑΛΛΟ.

Εἰ τοὺς ἐν πελάγει σῴζεις, Κύπρι, κἀμὲ τὸν ἐν γῇ
ναυαγόν, φιλίη, σῶσον ἀπολλύμενον.

106. ΑΛΛΟ.

Εἴτε σε κυανέῃσιν ἀποστίλβουσαν ἐθείραις,
εἴτε πάλιν ξανθαῖς εἶδον, ἄνασσα, κόμαις,

102. Ad Venerem, ut Amori ab amantibus ira in eum incensis deprehenso operam ferat. Ejusmodi argumentum tractatum ab Ausonio in Amore cruci affixo.

103. Ad puellam senescentem. — v. 1. ὄμφαξ. Onestes Pal. V. 20. qualem puellam cupiat, declarans: εἴη, ait, μήτ' ὄμφαξ, μήτ' ἀσταφίς. Tolle cupidinem immitis uvae. Horat. II. Od. 5, 3. — v. 2. κἂν. saltem.

104. De osculi a puella accepti dulcedine. Alciphr. I. ep. 38. ὡς δὲ ἡδύ τι καὶ ἀκήρατον ἀπὸ τῶν φιλημάτων νέκταρ ἔσταζεν. Cf. Horat. I. Od. 13, 15.

105. Ad Venerem preces, ut ipsum in terra naufragium facientem servet. De viro, qui e terra puellam natantem conspicatus, amoris flammas conceperat animo: χὼ μὲν ἐναυάγει γαίης ἔπι· τὴν δὲ θαλάσσης φαύουσαν πρηεῖς εἴχοσαν αἰγιαλοί. Anthol. Pal. V. 209. v. 5. seq.

106. Ad matronam Romanam videtur scriptum, quae capillos modo flavos gestabat, modo nigricantes, aut galeris diversi coloris usa, quod verisimillimum,

ἴση ἀπ' ἀμφοτέρων. λάμπει χάρις. ἦ ῥά γε ταύταις
θριξὶ συνοικήσει καὶ πολιῇσιν Ἔρως.

107. ΑΛΛΟ.

Κύπρι, τί μοι τρισσοὺς ἐφ' ἕνα σκοπὸν ἤλασας ἰούς,
ἐν δὲ μιῇ ψυχῇ τρισσὰ πέπηγε βέλη;
καὶ τῇ μὲν φλέγομαι, τῇ δ' ἕλκομαι· ᾗ δ' ἀπονεύσω,
διστάζω· λάβρῳ δ' ἐν πυρὶ πᾶς φλέγομαι.

108. ΑΛΛΟ.

Εἰς οἷον με πόθων λιμένα ξένον, ὦ Κύπρι, θεῖσα
οὐκ ἐλεεῖς, καὐτὴ πεῖραν ἔχουσα πόνων;
ἦ μ' ἐθέλεις ἄτλητα παθεῖν καὶ τοῦτ' ἔπος εἰπεῖν·
τὸν σοφὸν ἐν Μούσαις Κύπρις ἔτρωσε μόνη.

CVII. 3. ἣν δ' ἀπ. Pal. Plan. quod emendavit Br,

CVIII. 1. Obscurum est, quo sensu h. l. λιμένα ξένον dictum sit, nec sufficit cum Pauwio correxisse λιμέν' ἄξενον.

aut coloribus crines infucans. Utrumque morem illustravit Boettigerus in Sabina p. 121. ss. – v. 4. συνοικήσει Ἔρως. ut in Ep. Platonis aut Asclepiadis Pal. VII. 217. de Archeanassa: ἇς καὶ ἐπὶ ῥυτίδων ὁ γλυκὺς ἕζετ' Ἔρως. Vid. ad Philostr. Imagg. II. 1. p. 404.

107. Se tribus sagittis a Venere confixum, i. e. triplici amore irretitum esse queritur. – v. 3. τῇ μὲν, τῇ δέ. hac, illac. Vid. Schaefer. ad L. Bos. p. 273. ubi etiam de ᾗ monetur. Euripid. Or. 350. τῇ μέν σ' ἡδέως προσδέρκομαι – τῇ δ' ἰδὼν καταστένω. Hesiodi Scut. 210. δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον. Id. E. καὶ H. 206. τῇ δ' εἷς, ᾗ σ' ἂν ἐγώ περ ἄγω.

108. Veneris saevitiam incusat. – v. 2. οὐκ ἐλεεῖς. Dido ap. Virgil. Aen. I. 630. non ignara mali miseris succurrere disco. – v. 3. hos me cruciatus vis perferre, ut victoriam de sapiente et Musarum ministro reportatam jactare possis. Cf. supra ad ep. 1. Sic Pal. XII. 101. puer vulnerato poeta, adhuc ἀτρώτῳ, gloriatus, τοῦτ' ἐβόησεν ἔπος· Τὸν θρασὺν εἷλον ἐγώ, τὸ δ' ἐπ' ὀφρύσι κεῖνο φρύαγμα Σκηπτροφόρου σοφίης ἠνίδε ποσσὶ πατῶ. – σοφὸν ἐν Μούσαις. Pal. VII. 428. ἀνὴρ περὶ Κύπριν πρᾶτος, κὴν Μούσαις ποικίλος ὑμνοθέτας.

CAPUT VI.

Σ Κ Ω Π Τ Ι Κ Α.

1. ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ.

Ἀνθρακίων δέκα μέτρα φέρων, ἔσο καὶ σὺ πολίτης·
ἢν δὲ καὶ ὗν ἀγάγῃς, αὐτὸς ὁ Τριπτόλεμος.
δεῖ δὲ καὶ Ἡρακλείδῃ ὑφηγητῆρι δοθῆναι
ἢ καυλοὺς κράμβης, ἢ φακόν, ἢ κοχλίας.
ταῦτ' ἔχε, καὶ λέγε σαυτὸν Ἐρεχθέα, Κέκροπα, Κόδρον,
ὃν κ' ἐθέλῃς· οὐδεὶς οὐδὲν ἐπιστρέφεται.

2. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ Α. Υ. ΑΙ.

Κερδαλέους δίζεσθε δόμους, ληΐστορες, ἄλλους·
τοῖςδε γὰρ ἐστι φύλαξ ἔμπεδος ἡ πενίη.

1. De civitatis jure vilissimo pretio indignis tributo. De Atheniensibus agi apparet, quibus jam Isocrates de Permutat. p. 339. hanc prodigalitatem exprobrat: σεμνυνόμεθα μὲν καὶ μέγα φρονοῦμεν ἐπὶ τὸ βέλτιον γεγονέναι τῶν ἄλλων, ῥᾷον δὲ μεταδίδομεν τοῖς βουλομένοις ταύτης τῆς εὐγενείας, ἢ Τριβαλλοὶ καὶ Λευκανοὶ τῆς αὐτῶν δυςγενείας. ad quem locum, qui iterum in Symmach. legitur p. 168, Coraës T. II. p. 128. comparat Demosth. π. συντάξ. T. I. p. 173, 15. Rem attigit Boeckh. Staatshaush. T. II. p. 143. – v. 1. ἀνθρακίων. pro re vilissima, ut in proverbio: carbones pro thesauro. Similiter Claudius civitatem Romanam dicitur vendidisse, κἂν ὑάλινά τις σκεύη τετριμμένα δῷ τινι. Dio Cassius LX. 17. p. 955. – v. 2. Τριπτόλεμος. antiquissimam Atheniensium nobilitatem significat, ut statim Erechtheus, Cecrops et Codrus. Vid. ad cap. IV. 68. Heraclides autem, qui v. 3. commemoratur, orator fuisse videtur, qui civitatis cupidos consiliis et opera juvabat. Hoc enim erat ὑφηγητῆρος officium. – v. 5. ἔχε, ἐν νῷ sc. horum memineris.

2. Pauper ad fures. – v. 2. φύλαξ ἔμπεδος. De paupertate Xenoph. Conv. 3, 9. τοῦτο γὰρ δὴ ἥκιστα μὲν ἐπίφθονον, ἥκιστα δὲ περιμάχητον, καὶ ἀφύλακτον ὄν, σώζεται.

3. ΑΓΑΘΙΟΥ.

Ἦ ῥά γε ποῦ τὸ φρύαγμα τὸ τηλίκον; οἱ δὲ περισσοὶ
πῆ ἔβαν ἐξαίφνης ἀγχίποροι κόλακες;
νῦν γὰρ ἑκὰς πτόλιος φυγὰς ᾤχεο· τοῖς πρότερον δὲ
οἰκτροῖς τὴν κατὰ σοῦ ψῆφον ἔδωκε Τύχη.
πολλή σοι, κλυτοεργὲ Τύχη, χάρις, οὕνεχ' ὁμοίως
πάντας ἀεὶ παίζεις, κεἰςέτι τερπόμεθα.

4. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εὖτέ τις ἐκ πενίης πλούτου τύχοι ἠδὲ καὶ ἀρχῆς,
οὐκέτι γιγνώσκει, τίς πέλε τὸ πρότερον.
τήν ποτε γὰρ φιλίην ἀπαναίνεται· ἀφρονέων δὲ
τέρψιν ὀλισθηρῆς οὐ δεδάηκε Τύχης·
ἧς ποτε γὰρ πτωχὸς ταλαπείριος· οὐκ ἐθέλεις δὲ
αἰτίζων ἀκόλους νῦν ἑτέροις παρέχειν.

IV, 6. *αἰτίζων*. Pal. Plan. quod quum in hoc contextu ferri posse non videretur, Scaliger *αἰτίσσας* emendavit. Sed quantumvis molestum sit praesens tempus, servandum tamen in locutione proverbiali quodammodo et solenni; derivata nimirum ex Od. ρ. 220. *πτωχὸν ἀνιηρόν – ὃς πολλῇς φλιῇσι παραστὰς θλίψεται ὤμους, Αἰτίζων ἀκόλους, ουκ ἄορας οὐδὲ λέβητας.* unde Callimach. H. in Cerer. 116. *ἐνὶ τριόδοισι καθῆστο Αἰτίζων ἀκόλως.*

3. Fortunae gratias agit, quod magistratum saevum et superbum de potentiae fastigio dejecerit. – v. 1. *ἦ ῥά γε ποῦ.* ubi tandem, quaeso. *ἦ ῥά γε* Agathias junxit iterum Pal. V. 280. – v. 2. *ἀγχίποροι.* Synesii Dion. p. 51. C. *ἄνδρες ἀγχίποροι τοῦ θεοῦ.* sed ibi rectius *ἀγχίσποροι* legi docuimus ad Callistr. Stat. p. 685. – v. 4. *Τύχη* h. l. munere fungitur judicis, cujus est *τὴν ψῆφον διδόναι*, i. e. permittere, ut judicia fiant. Vid. Taylor. ad Lysiam p. 559. 9. ed. R. – v. 5. *πάντας ὁμοίως.* superos et imos. Verbum *παίζειν* de Fortuna solemne. Lucian. Nigr. §. 20. *μαρτυρουμένης τῆς Τύχης, παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα;* unde mortales *τῆς Τύχης παίγνια.* Cf. Horat. III. Od. 29, 50. – *κεἰςέτι τερπόμεθα.* et quod nobis post miserias, quibus laboravimus, adhuc laetari licet.

4. Hominem olim mendicum, nunc divitem et veteris conditionis oblitum, poeta hortatur, ut rerum vicissitudines reputet. – v. 3. *ἀφρονεῖν* dicuntur praesertim, quos stolida superbia mente quodammodo privavit; ita ut non intelligant *τὴν τέρψιν τῆς Τύχης*, quae summa imis vertere amat. – v. 6. *αἰτίζων ἀκόλους* de mendico. Vid. [illegible]

πάντα, φίλος, μερόπεσσι παρέρχεται· εἰ δ' ἀπιθήσῃς,
ἔμπαλιν αἰτίζων μάρτυρα σαυτὸν ἔχοις.

5. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Πᾶς ὃς ἂν ᾖ πτωχὸς καὶ ἀγράμματος, οὐκέτ' ἀλήθει,
ὡς τὸ πρίν, οὐδ' αἴρει φορτία μισθαρίου·
ἀλλὰ τρέφει πώγωνα, καὶ ἐκ τριόδου ξύλον ἄρας
τῆς ἀρετῆς εἶναί φησιν ὁ πρωτοκύων.
Ἑρμοδότου τόδε δόγμα τὸ πάνσοφον· εἴ τις ἀχαλκεῖ,
μηκέτι πεινάτω, θεὶς τὸ χιτωνάριον.

6. ΦΑΝΙΟΥ.

Εὐγάθης Λαπιθανὸς ἐσοπτρίδα, καὶ φιλέθειρον
σινδόνα, καὶ πετάσου φάρσος ὑποξύριον,

v. 7. εἰ δ' ἀπιθήσῃς. sic saepe apud epicos et elegiacos εἰ conjunctivum adsciscit, praesertim sequente futuro, aut, ut h. l., optativo. cf. Rost. gr. Gr. §. 121. not. 8. – v. 8. σαυτὸν ἔχοις. tumet ipse experientia edoctus intelligas.

5. De Cynicae philosophiae professione, pessimi cujusque ad victum parandum perfugio. Res haud uno loco a Luciano deplorata. Imprimis huc facit Bis Accus. §. 6. τὸ δὲ νῦν εἶναι, οὐχ ὁρᾷς ὅσοι τρίβωνες καὶ βακτηρίαι καὶ πῆραι καὶ ἁπανταχῆ πώγων βαθὺς καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀριστερᾷ – πολλοὶ γοῦν τὰς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον τέως, ἐπὶ τὴν πήραν ἀΐξαντες, καὶ τὸ τριβώνιον – αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων περιέρχονται. Cf. Fugitiv. §. 12. – v. 3. ξύλον, τὸ βάκτρον. ἄρας. verbera minantem tibi finge. De Cynico Lucian. Vit. Auct. §. 7. οὐχ ὁρᾷς ὡς διῆρκε τὸ ξύλον, καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει; – ἐκ τριόδου cohaeret cum φησίν. in triviis, ubi plurima hominum frequentia, Cynici quodammodo habitabant. Lucian. de M. Peregr. §. 3. ἐπήκουον Κυνικοῦ τινος, μεγάλῃ καὶ τραχείᾳ τῇ φωνῇ τὰ συνήθη ταῦτα καὶ ἐκ τριόδου, τὴν ἀρετὴν ἐπιβοωμένου. – v. 4. ὁ πρωτοκύων. princeps et dux gregis illorum virtutis praeconum. – v. 5. Hermodotus Cynicus, ut videtur, illius aetatis, aliunde non cognitus. – v. 6. θεὶς τὸ χιτωνάριον. in Cynicorum castra transiens, tunica deposita. ἀχίτωνες enim Cynici, ut qui duram imprimis vitam affectabant. Ob eandem caussam etiam Agesilaus ἀνυπόδετος καὶ ἀχίτων προῄει. Aelian. V. H. VII. 13. et Cato ap. Plutarch. in Vit. c. 6.

6. In tonsorem, qui, taberna relicta, Epicuri philosophiam amplexus erat, sed, quum fame periret, ad priorem vitam redierat. – v. 1. Λαπιθανός. Λαπίθη, urbs Thessaliae. – ἐσοπτρίδα. totum tonstrinae apparatum illustravit Boettiger in Sabina p. 330. ss. cujus disputationem Goellerus inseruit editioni Aululariae p. 162. ss. Adde Bast. Ep. ad Boiss. p. 178. et Schneider. ad Vitruv. IX. 8. 2. p. 230. – φιλέθειρον. quia linteum, τὸ ὠμόλινον, crines capiti detonsos excipit. – v. 2. πετάσου φάρσος.

καὶ ψήκτραν δονακῖτιν ἀπέπτυσε, καὶ τυλοκόπτους
φασγανίδας, καὶ τοὺς συλόνυχας στόνυχας·
ἔπτυσε δὲ ψαλίδας, ξυρὰ καὶ θρόνον, εἰς δ' Ἐπικούρου,
κουρεῖον προλιπών, ἅλατο κηπολόγους,
ἔνθα λύρας ἤκουσεν ὅπως ὄνος· ὤλετο δ' ἂν που
λιμώσσων, εἰ μὴ στέρξε παλινδρομίαν.

7. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Θαρσύμαχε, πλοῦτον πολὺν ὤλεσας ἐξ ἐπιβουλῆς,
εἰς οὐδὲν δ' ἥκεις ἄθλιος ἐξαπίνης,
φεισάμενος, δανίσας, τοκίσας τόκον, ὑδροποτήσας,
πολλάκι μηδὲ φαγών, ὥστε τι πλεῖον ἔχειν.
ἀλλ' εἴ μοι λογίσαιο τὸ πεινῆν καὶ τότε καὶ νῦν,
οὐδὲν ἔλαττον ἔχεις ὧν τότ' ἔδοξας ἔχειν.

8. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Μάντιες ἀστερόεσσαν ὅσοι ζητεῖτε κέλευθον,
ἔῤῥοιτ' εἰκαίης ψευδολόγοι σοφίης.

VI. 3. λιποκόπτους. Pal. λιποκόπους et λιπόκόπρους. Suid. τυλοκόπτους emendavi; τύλοι sunt clavi in pedibus. In hoc vocabulo prior ambigua. – v. 5. ἔπτυσε δ' ἰταλίας. Pal. Scripsi ψαλίδας. Nam ψ, quod + scribebatur, facile in τ abibat. Pollux X. 140. ψαλὶς τῶν κουρέων σκευῶν. Pal. XI. 368. σὲ χρὴ δρεπάνοισι καὶ οὐ ψαλίδεσσι καρῆναι.

VII. 5. τὸ πινεῖν. Pal. τὸ πίνειν. Plan. πεινῆν emendavit Scaliger.

frustum pilei coactilis ad cultros acuendos. ψήκτρα. strigilis genus ex arundine, qua utebantur ad tollendum σμῆγμα. – v. 4. τυλοκόπτους. veteres tonsores praeter comam barbamque etiam ungues tollebant et clavos in pedum digitis. Plaut. Aulul. II. 4, 34. tonsor ungues demserat. – v. 6. κηπολόγους. οἱ ἀπὸ κήπου Epicuri sectatores vocabantur, ὅτι συνεβίουν αὐτῷ ἐν τῷ κήπῳ. Diog. Laert. X. 10. ubi vid. Menag. et Creuzer. ad Cicer. de Nat. Deor. I. 33. p. 158. – v. 7. λύρας ὅπως ὄνος. proverbium. Diogen. VII. 33. cui simile: ὄνος πρὸς αὐλόν.

7. Avarum, cui opes inutiles per fraudem ac dolum ereptae fuerant, poeta consolatur. – v. 3. δανίσας. pro δανείσας. ut Pal. V. 14. ἐρίσασα pro ἐρείσασα. – v. 5. τὸ πεινῆν. famem, quam olim sponte, nunc coactus toleras. – v. 6. ἔδοξας ἔχειν. quae te habere opinabaris, nec tamen revera habebas, quum constructo acervo non utereris.

8. In astrologos stolidos et mendaces. – v. 1. ἀστερόεσσαν

ὑμέας ἀφροσύνη μαιώσατο, τόλμα δ' ἔτικτεν,
 τλήμονας, οὐδ' ἰδίην εἰδότας ἀκλείην.

9. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ἄλλον Ἀριστοτέλην, Νικόστρατον, ἰσοπλάτωνα,
 σκινδαλαμοφράστην αἰπυτάτης σοφίης,
τοῖα περὶ ψυχῆς τις ἀνείρετο· πῶς θέμις εἰπεῖν
 τὴν ψυχήν, θνητήν, ἢ πάλιν ἀθάνατον;
σῶμα δὲ δεῖ καλέειν, ἢ ἀσώματον; ἐν δὲ νοητοῖς
 τακτέον, ἢ ληπτοῖς, ἢ τὸ συναμφότερον;
αὐτὰρ ὁ τὰς βίβλους ἀνελέξατο τῶν μετεώρων,
 καὶ τὸ περὶ ψυχῆς ἔργον Ἀριστοτέλους,
καὶ παρὰ τῷ Φαίδωνι Πλατωνικὸν ὕψος ἐπιγνούς,
 πᾶσαν ἐνησκήθη πάντοθεν ἀτρεκίην.
εἶτα περιστέλλων τὸ τριβώνιον, εἶτα γενείου
 ἄκρα καταψήχων, τὴν λύσιν ἐξέφερεν·
εἴπερ ὅλως ἔστι ψυχῆς φύσις, οὐδὲ γὰρ οἶδα,
 ἢ θνητὴ πάντως ἐστίν, ἢ ἀθάνατος,
στεγνοφυής, ἢ ἄϋλος· ὅταν δ' Ἀχέροντα περήσῃς,
 κεῖθι τὸ νημερτὲς γνώσεαι, ὡς ὁ Πλάτων.
εἰ δ' ἐθέλεις, τὸν παῖδα Κλεόμβροτον Ἀμβρακιώτην
 μιμοῦ, καὶ τεγέων σὸν δέμας ἐκχάλασον.

κέλευθον. τὰς τῶν ἄστρων ὁδούς. – εἰκαίης, ἀνοήτου καὶ ματαίας. Abundabat tum astrologorum, Chaldaeorum et mathematicorum genus, potentibus infidum, sperantibus fallax, ut est apud Tacit. Hist. I. 22. Cf. Juvenal. Sat. VI. 553. ss.

9. Faceta historia de responso a philosopho de animae natura dato. – v. 2. σκινδαλαμοφράστην. qui σκινδαλάμους, subtilissimas res, sibi explicandas sumebat. λόγων σκινδαλμούς de tricis sophisticis usus est Aristoph. Nub. 130. Simile est compositum μετεωρολέσχης. – v. 6. ληπτοῖς, αἰσθητοῖς. Plutarch. T. II. p. 862. τὰ νοητὰ τῆς ἀσωμάτου καὶ ἀπαθοῦς οὐσίας opponit τοῖς ἁπτοῖς καὶ ὁρατοῖς. – v. 9. παρὰ τῷ Φαίδωνι. in dialogo de immortalitate animae. τὸ Πλατ. ὕψος. i. e. τὸν Φαίδωνα ἀναγνούς, βίβλον πάσης Πλάτωνος ὑψηλότητος μεστήν. – v. 10. omnem undique doctrinam, unde quid verum esset, intelligi poterat, studiose exploravit, didicit. – v. 11. περιστέλλων. togam componens, quod oratores faciunt ad dicendum surgentes. – v. 13. ψυχῆς φύσις. periphrastice pro ψυχή. si quid est in rerum natura, quod ψυχή possit appellari. – v. 15. στεγνοφυής. aut solida et corporea, aut nihil a materia habens. – v. 16. ὡς ὁ Πλάτων. non minus accurate quam Plato. – v. 17. Κλεόμβρο-

καί κεν ἐπιγνοίης δίχα σώματος αὐτίκα σαυτόν,
μοῦνον, ὅπερ ζητεῖς, τοῦθ' ὑπολειπόμενος.

10. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καλλιγένης ἀγροῖκος, ὅτε σπόρον ἔμβαλε γαίῃ,
οἶκον Ἀριστοφάνους ἤλθεν ἐς ἀστρολόγου,
ἤτεε δ' ἐξερέειν, εἴπερ θέρος αἴσιον αὐτῷ
ἔσται, καὶ σταχύων ἄφθονος εὐπορίη.
ὃς δὲ λαβὼν ψηφῖδας, ὑπὲρ πίνακός τε πυκάζων,
δάκτυλά τε γνάμπτων, φθέγξατο Καλλιγένει·
εἴπερ ἐπομβρηθῇ τὸ ἀρούριον, ὅσσον ἀπόχρη,
μηδέ τιν' ὑλαίην τέξεται ἀνθοσύνην,
μηδὲ πάγος ῥήξῃ τὴν αὔλακα, μηδὲ χαλάζη
ἄκρον ἀποδρυφθῇ δράγματος ὀρνυμένου,
μηδὲ νεβροὶ κείρωσι τὰ λήϊα, μηδέ τιν' ἄλλην
ἠέρος ἢ γαίης ὄψεται ἀμπλακίην,

X. 11. *μηδὲ κεμάδες.* Pal. *μηδὲ νεβροί.* Plan. ex correctione Planudis, ut suspicor equidem. Agathias fortasse scripsit: *καὶ κεμάδες κείρωσι.* ubi *καί* negandi vim habet, ut in Hymn. Homer. in Vener. 46. *ὄφρα τάχιστα Μηδ' αὐτὴ βροτέης εὐνῆς ἀποεργμένη εἴη, καί ποτ' ἐπευξαμένη εἴπῃ μετὰ πᾶσι θεοῖσιν.* Vid. Wyttenbach. Bibl. cr. Tom. III. 4. p. 4. Huschk. ad Tibull. T. II. p. 346.–

τον. Cicero Tuscul. I. 34. Callimachi Epigramma in Ambraciotam Callimachum est (Pal. VII. 471.), quem ait, quum ei nihil accidisset adversi, e muro se in mare abjecisse. unde *τὸ τοῦ Κλεομβρότου πήδημα* commemoratur. – v. 20. Quum id quod quaeris, anima scil., corpore detracto solum supererit.

10. Similis historia de responso agricolae ab astrologo dato. – v. 3. *ἐξερέειν, λέγειν.* – v. 5. *ψηφῖδας.* instituit computationem, ad quod negotium *πίναξ* requirebatur, et *ψηφῖδες*, abacus et calculi. Eodem spectant *δάκτυλα γναμπτά.* De Regulo, ad lectum aegrotae mulieris vatem agente, Plin. II. Ep. 20, 3. quo die, qua hora nata esset, interrogavit. Ubi audivit, componit vultum, intendit oculos, movet labra, agitat digitos, computat. – Habes, inquit, climactericum tempus, sed evades.– v. 7. *εἴπερ ἐπομβρηθῇ.* de modo vid. ad ep. 3, 7. – v. 8. *ὑλαίην ἀνθοσύνην.* herbas inutiles. – v. 10. *δράγματα* ipsae sunt aristae jamjam nascentes seque implentes granis. – v. 12. *ὄψεται*, ad *λήϊα* referendum; nisi malis *ὄψεαι* cum Scaligero. Ceterum indicativus futuri junctus cum conjunctivo, ut etiam in superioribus, *εἴπερ ἐπομβρηθῇ* et *μηδὲ τέξεται.* Od. ζ. 126. *ἀλλ' ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι ἠδὲ ἴδωμαι.* Theognis. 951. *οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὃν ἐπεί ποτε γαῖα καλύψει, εἴς τ' ἔρεβος καταβῇ* – *τέρπεται.*

ἐσθλόν σοι τὸ θέρος μαντεύομαι, εὖ δ' ἀποκόψας
τοὺς στάχυας· μούνας δείδιθι τὰς ἀκρίδας.

11. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ῥήτορα πρὸς Διόδωρον ἀνὴρ δείλαιος ἀπελθών,
εἴρετό μιν τοίης ἀμφὶ δικασπολίης·
ἡμετέρη θεράπαινα φύγεν ποτέ· τὴν δέ τις εὑρών,
ἀλλοτρίην τ' εἶναι λάτριν ἐπιστάμενος,
ζεῦξεν ἑῷ θεράποντι· τέκεν δ' ὑπὸ παῖδας ἐκείνῳ·
καὶ τίνι δουλεύειν εἰσὶ δικαιότεροι;
ὃς δ' ὅτε μερμήριξε, καὶ ἔδρακε βίβλον ἑκάστην,
εἶπεν ἐπιστρέψας γυρὸν ἐπισκύνιον·
Ἠὲ σοί, ἢ τῷ ἑλόντι τεὴν θεράπαιναν, ἀνάγκη
δουλεύειν κείνους, ὧν χάριν ἐξερέεις·
δίζεο δ' εὐμενέοντα δικασπόλον, αἶψα δ' ἀποίσεις
ψῆφον ἀρειοτέρην, εἴγε δίκαια λέγεις.

12. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κεῖτο μὲν Ἀλκιμένης κεκακωμένος ἐκ πυρετοῖο,
καὶ περὶ λαυκανίην βραγχὰ λαρυγγιόων,

v. 13. εὖ languet, et magis etiam epigrammatis clausula, quam cum praecedentibus jungendam suspicor, verbis sic scriptis et distinctis: ἐσθλόν σοι τὸ θέρος μαντεύομαι· εἰ δ' ἀποκόψεις Τοὺς στάχυας, μούνας δείδιθι τὰς ἀκρίδας. In eundem fere modum terminatur ep. XI. XIII. et XIV.

XI. 6. καὶ τίνι. καί videtur abundare, nec ut alibi in interrogatione vim habet Quare scribendum videtur: ὡς τίνι. perpetua enim permutatio vocularum καί et ὡς. Positum autem ὡς τίνι pro τίνι οὖν. – v. 9. ἢ σοί. Vulgo. Hiatum sustulit Gerhard ἠέ scribens.

11. Rhetoris et jurisconsulti de re civili responsum. – v. 6. τίνι δουλεύειν. utrum nostrum sequentur liberi, quos ancilla mea ex alterius servo peperit, servine herum, qui quam meam esse sciebat, eam servo suo in contubernium dedit, an me? De καί in versus initio vid. var. lect. – v. 8. ἐπιστρέψας. cum arduis superciliis vocisque et vultus gravitate composita, ut est de Grammaticis nugas suas vendentibus ap. Gellium IV. 1. σεμνοπροσωπήσας καὶ σοβαρευόμενος in re simili in proximo epigr. v. 14. – v. 11. ἀποίσεις. melioris aevi usus requirit ἀποίσῃ, quod habetur in Plan. Nam judex φέρει ψῆφον et ἀποφέρει, is, de quo judicatur, ἀποφέρεται. In talibus tamen seriores non admodum diligentes fuisse constat.

12. Responsum a medico homini pleuritide laboranti datum. –

νυσσόμενός τε τὸ πλευρὸν ἅτε ξιφέεσσιν ἀμυχθὲν,
καὶ θαμὰ δυςκελάδοις ἄσθμασι πνευστιόων·
ἦλθε δὲ Καλλίγνωτος ὁ Κώϊος, ὁ πλατυλέσχης,
τῆς παιωνιάδος πληθόμενος σοφίης,
πᾶσαν ἔχων πρόγνωσιν ἐν ἄλγεσιν, οὔ τι περιττὸν
ἄλλο προαγγέλλων ἢ τὸ γενησόμενον.
Ἀλκιμέναυς δ᾽ ἐδόκευεν ἀνάκλισιν, ἔκ τε προςώπου
φράζετο, καὶ παλάμης ψαῦεν ἐπισταμένως,
καὶ τὸ περὶ κρισίμων φαέων ἐλογίζετο γράμμα,
πάντ᾽ ἀναπεμπάζων, οὐχ ἑκὰς Ἱπποκράτους.
καὶ τότε τὴν πρόγνωσιν ἐς Ἀλκιμένην ἀνεφώνει
σεμνοπροςωπήσας καὶ σοβαρευόμενος·
εἴ γε φάρυγξ βομβεῦσα, καὶ ἄγρια τύμματα πλευροῦ,
καὶ πυρετῷ λήξῃ πνεῦμα δασυνόμενον,
οὐκέτι τεθνήξει πλευρίτιδι· τοῦτο γὰρ ἡμῖν
σύμβολον ἐσσομένης ἐστὶν ἀπημοσύνης.
θάρσει· τὸν νομικὸν δὲ κάλει, καὶ χρήματα σαυτοῦ
εὖ διαθεὶς, βιότου λῆγε μεριμνοτόκου,
καί με τὸν ἰητρὸν προῤῥήσιος εἵνεκεν ἐσθλῆς
ἐν τριτάτῃ μοίρῃ κάλλιπε κληρονόμον.

13. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Εἰς Ῥόδον εἰ πλεύσει τις Ὀλυμπικὸν ἦλθεν ἐρωτῶν
τὸν μάντιν, καὶ πῶς πλεύσεται ἀσφαλέως.

v. 5. πλατυλέσχης. Ἀκαδημαϊκῶν πλατυρημοσύνη est ap. Timon. in Sillis. – v. 7. οὔ τι. quum e symptomatis morbi genus, quo quis laboraret, intellexisset, nihil aliud solebat praedicere, nisi quod certo certius eventurum esse sciebat. Haec in laudem medici videntur dicta; sed ex sequentibus apparet, qualis fuerit illius in praedicendo calliditas. – v. 9. ἀνάκλισιν. aegroti decubitum, qui est inter symptomata a medico observanda. – v. 14. σεμνοπροςωπήσας. ex Aristoph. Nub. 362. Synes. Epist. 153. p. 291. B. ἥ τε γὰρ ὀφρὺς, βαβαὶ τῆς ἀνατάσεως, εἰς ὅσον ἦρται· καὶ ἡ χεὶρ ὑπερείδει τὸ γένειον· τά τε ἄλλα σεμνοπροςωποῦσιν ὑπὲρ τὰς Ξενοκράτους εἰκόνας. – v. 17. τοῦτο. cessatio symptomatum morbi. – v. 20. λῆγε. rebus tuis bene compositis, si moriendum est, morere. Quanta autem medici humanitas, mala vitae (βιότου μεριμνοτόκου) pro solatio instantis fati afferentis!

13. Astrologi responsum de navigatione. Ὀλυμπικόν. Idem no-

χῶ μάντις, πρῶτον μέν, ἔφη, καινὴν ἔχε τὴν ναῦν,
καὶ μὴ χειμῶνος, τοῦ δὲ θέρους ἀνάγου.
τοῦτο γὰρ ἂν ποιῇς, ἥξεις κἀκεῖσε καὶ ὧδε,
ἂν μὴ πειρατὴς ἐν πελάγει σε λάβῃ.

14. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Πρὸς τὸν μάντιν Ὄλυμπον Ὀνήσιμος ἦλθ' ὁ παλαιστής,
καὶ πένταθλος Ὕλας, καὶ σταδιεὺς Μενεκλῆς,
τίς μέλλει νικᾶν αὐτῶν τὸν ἀγῶνα θέλοντες
γνῶναι· κἀκεῖνος τοῖς ἱεροῖς ἐνιδών,
πάντες, ἔφη, νικᾶτε, μόνον μή τις σὲ παρέλθῃ,
καὶ σὲ καταστρέψῃ, καὶ σὲ παρατροχάσῃ.

15. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ἀντικράτης ᾔδει τὰ σφαιρικὰ μᾶλλον Ἀράτου
πολλῷ, τὴν ἰδίην δ' οὐκ ἐνόει γένεσιν.
διστάζειν γὰρ ἔφη, πότερ' ἐν κριῷ γεγένηται,
ἢ διδύμοις, ἢ τοῖς ἰχθύσιν ἀμφοτέροις.
εὕρηται δὲ σαφῶς ἐν τοῖς τρισί· καὶ γὰρ ὀχευτὴς
καὶ μωρός, μαλακός τ' ἐστί, καὶ ὀψοφάγος.

men etiam alibi de vate reperitur.

14. Simile callidi vatis responsum, athletis de certaminum eventu consultantibus datum. – v. 4. τοῖς ἱεροῖς. victimarum, τῶν ἱερῶν, viscera contemplatus. Nisi sunt sacri artis libri, ut Petosiridis, inter cujus opera commemorantur ἐκ τῶν ἱερῶν βιβλίων ἀστρολογούμενα. Ejusmodi libris illius aetatis superstitio utebatur. Mulier apud Juvenal. Sat. VI. 577. ad primum lapidem vectari quum placet, hora sumitur ex libro. Ammian. Marcell. XXVIII. 1. nec in publico prodeunt, nec prandent, nec lavari arbitrantur se cautius posse, antequam ephemeride scrupulose sciscitata didicerint, ubi sit v. g. signum Mercurii. – v. 5. μή τις σὲ παρέλθῃ. ad pentathlum refero; καταστρέψῃ ad luctatorem; in ὀρθοπάλῃ enim qui dejiciebatur, habebatur pro victo.

15. Astrologi incerti sub quo astro natus sit, dubitationem facete solvit. – v. 5. ὀχευτής refer ad κριόν, qui salax simul et stolidus; μαλακός ad διδύμους, in quo vocabulo est amphibolia, cum praeter Geminos astrum etiam testiculos significet; ὀψοφάγος denique ad ἰχθῦς, qui et ipsi ὄψα vocantur.

16. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Πρὶν σ' ἐναλείψασθαι, Δημόστρατε, „χαῖρ' ἱερὸν φῶς,"
εἶπε τάλας· οὕτως εὔσκοπός ἐστι Δίων.
οὐ μόνον ἐξετύφλωσεν Ὀλυμπικόν, ἀλλὰ διαυγῆ
εἰκόνος ἧς εἶχεν τὰ βλέφαρ' ἐξέβαλεν.

17. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τοῦ λιθίνου Διὸς ἐχθὲς ὁ κλινικὸς ἥψατο Μάρκος·
καὶ λίθος ὤν, καὶ Ζεύς, σήμερον ἐκφέρεται.

18. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἑρμογένην τὸν ἰατρὸν ὁ ἀστρολόγος Διόφαντος
εἶπε μόνους ζωῆς ἐννέα μῆνας ἔχειν.

XVI. 3. ἀλλὰ δι' αὐτοῦ. Pal. Plan. καὶ αὐτῆς. Br. δὴ αὐτοῦ aut διαύγοῦς Scaliger in not. msts. unde διαυγῆ feci; non enim imago, sed oculi ejus erant pellucidi. Philostr. Imagg. II. 1. p. 53. τὰς ἀγαπωμένας λίθους (ex Platon. Phaed. p. 110. D.) περιβαλοῦσα – οἷον ὀφθαλμῷ κέντρον τὴν διαύγειαν αὐταῖς ἐνθεῖσα.

16. De medico oculario, qui collyriis suis lippos caecos reddebat. Est epigramma hyperbolici generis, qualia sunt etiam proxima. – v. 1. χαῖρ' ἱερὸν φῶς: hac formula, qua morituri vitae, lippus valedicit lumini. Cf. Soph. Aj. 858. Eurip. Iph. Aul. 1509. – v. 2. εὔσκοπος. ut peritus jaculator numquam a proposito fine aberrans.– v. 3. διαυγῆ. oculos ex gemma pellucidos, quales statuis insertos fuisse constat. Vid. Boettigeri archaeol. Andeut. p. 87. s. Furti medicum his verbis insimulari existimabat Lessingius de Epigr. in Opp. T. I. p. 309. quod ut verum esse potest, ita non est necessarium.

17. Frigida hyperbole de medico, qui quum Jovis statuam attigisset, effecit, ut illa insequenti die efferretur. Lusit poeta in verbo ambiguae significationis ἐκφέρεσθαι, quod de mortuis usurpari solet, sed de signo quoque in alium locum translato accipi potuit. In hunc modum accepit Ausonius. Ep. 74. finem sic vertens: ecce hodie jussus transferri ex aede vetusta Effertur, quamvis sit Deus atque lapis.

18. Historia de medico astrologum artis efficacia facile vin-

κἀκεῖνος γελάσας, τί μὲν ὁ Κρόνος ἐννέα μηνῶν,
φησί, λέγει; σὺ νόει· τἀμὰ δὲ σύντομά σοι·
εἶπε, καὶ ἐκτείνας μόνον ἥψατο, καὶ Διόφαντος
ἄλλον ἀπελπίζων, αὐτὸς ἀπεσκάρισεν.

19. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἤν τιν' ἔχῃς ἐχθρόν, Διονύσιε, μὴ καταράσῃ
τὴν Ἶσιν τούτῳ, μηδὲ τὸν Ἁρποκράτην,
μηδ' εἴ τις τυφλοὺς ποιεῖ θεός· ἀλλὰ Σίμωνα.
καὶ γνώσῃ, τί θεός, καὶ τί Σίμων δύναται.

20. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς Ἄϊδος κατέπεμψε πάλαι ποτέ, δέσποτα Καῖσαρ,
ὡς λόγος, Εὐρυσθεὺς τὸν μέγαν Ἡρακλέα·
νῦν δ' ἐμὲ Μηνοφάνης ὁ κλινικός· ὥστε λεγέσθω
κλινικὸς Εὐρυσθεύς, μηκέτι Μηνοφάνης.

XVIII. 3. Verba σὺ νόει vix sensum habent idoneum. Nec in reliquis oratio perspicua. Fortasse legendum: τί μὲν ὁ Κρόνος ἐννέα μηνῶν, φησί, μέγ', εἴ τι νοεῖ; τἄμ' ἴδε σύντομά σοι. quae tam magna res est, si astrum novem mensibus fatale quid designat? De genitivo vid. Matthiae Gr. gr. §. 378. 2. Frequenter sic τί μέγα εἰ- reperitur.

cente. – v. 3. ὁ Κρόνος. infestum sidus. Quid sidus triste minetur Saturni. Juven. Sat. VI. 570. Κρόνος αἰνός, στυγνός, ἀργαλέος apud Apotelesmaticos. grave Saturni sidus ap. Propert. IV. 1, 106. Cf. infra ep. 101, 1. Videtur igitur Κρόνος ἐννέα μηνῶν esse sidus, mortalem vim suam post novem demum menses efferens. – v. 4. σὺ νόει. jam adverte animum. Vid. var. lect. – v. 5. ἐκτείνας, χεῖρα scil. ut ἀνατείνας εἰς τὸν οὐρανόν. eadem ellipsi. Lucian. Tox. §. 50. ubi vid. C. G. Jacob. p. 139. – v. 6. ἀπεσκάρισεν. spasmo correptus animam reddidit.

19. De medico oculario quovis deo ad nocendum promtiore. – v. 1. μὴ καταράσῃ τὴν Ἶσιν. Juvenal. Sat. XIII. 93. Decernat quodcunque volet de corpore nostro Isis, et irato feriat mea lumina sistro. Cf. Ovid. ex Pont. I. 1, 51. – v. 3. εἴ τις, ἄλλος sc. ut ap. Callimach. H. in Dian. v. 84. αἴ δέ κ' ἐγὼ τόξοις μονιὸν δάκος ἤ τι πέλωρον Θηρίον ἀγρεύσω. Cf. L. Bos. de Ellips. p. 27.

20. De Menophane medico, Eurysthei potius nomine appellando, quod homines ad inferos mittat, ut ille Herculem. Caesarem poeta alloquitur, quod ei, ut videtur, epigrammatum suorum volumen dedicaverat.

21. ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

Νικήτης ᾄδων τῶν ᾠδῶν ἐστιν Ἀπόλλων·
ἂν δ' ἰατρεύῃ, τῶν θεραπευομένων.

22. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Νυκτικόραξ ᾄδει θανατηφόρον· ἀλλ' ὅταν ᾄσῃ
Δημόφιλος, θνήσκει καὐτὸς ὁ νυκτικόραξ.

23. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἰητήρ τις ἐμοὶ τὸν ἑὸν φίλον υἱὸν ἔπεμψεν,
ὥστε μαθεῖν παρ' ἐμοὶ ταῦτα τὰ γραμματικά·
ὡς δὲ τὸ „Μῆνιν ἄειδε" καὶ „ἄλγεα μυρί' ἔθηκεν"
ἔγνω, καὶ τὸ τρίτον τοῖσδ' ἀκόλουθον ἔπος,
„πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν,"
οὐκέτι μιν πέμπει πρός με μαθησόμενον.
ἀλλά μ' ἰδὼν ὁ πατήρ, σοὶ μὲν χάρις, εἶπεν, ἑταῖρε·
αὐτὰρ ὁ παῖς παρ' ἐμοὶ ταῦτα μαθεῖν δύναται.
καὶ γὰρ ἐγὼ πολλὰς ψυχὰς Ἄϊδι προϊάπτω,
καὶ πρὸς τοῦτ' οὐδὲν γραμματικοῦ δέομαι.

XXI. 2. *ἂν δὲ ἰατρεύῃ.* Vulgo. Emendavit Friedemannus.

21. In Niceten, pessimum cantorem, nec meliorem medicum. *Ἀπόλλων. ὅτι ὁ Ἀπόλλων δοκεῖ τισιν ἐκ τοῦ ἀπόλλειν διὰ τὸ φοβερώτερον ὀνομάζεσθαι.* Eustath. ad Il. p. 11, 23. Primus hac paronomasia usus est Archilochus. p. 65. ed. Liebel. *ἄναξ Ἄπολλον, καὶ σὺ τοὺς μὲν αἰτίους Πήμαινε, καί σφας ὄλλυ', ὥσπερ ὀλλύεις.* Tum etiam alii. Cf. Aeschyl. Agam. 1052. et Euripid. in Phaeth. *Ἥλι', ὥς μ' ἀπώλεσας, Ὅθεν σ' Ἀπόλλων' ἐμφανῶς κλῄζει βροτός.* Macrob. Saturn. I. 17.

22. De Demophilo cantore pessimo. *Νυκτικόραξ* pro noctua habetur aut bubone, sive pessimi ominis, cui ferale carmen tribuit Virgil. Aen. IV. 462. unde *θανατηφόρον ᾄδειν* dicitur.

23. Historia de medico, qui puerum Grammatico erudiendum tradiderat. Magna pars disciplinae grammaticae continebatur interpretatione Homeri, unde infra ep. 75, 2. professio Grammaticorum per prima Iliadis verba significatur. — v. 6. *πρός με.* pro *πρὸς ἐμέ.* In praepositione *πρός* vulgaris regula saepissime negligitur etiam a prosaicis; rarius in aliis praepositionibus. Vid. Praef. ad Anth. Pal. p. XXXII. not. 31.

24. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Ἑρμογένη τὸν ἰατρὸν ἰδὼν Διόφαντος ἐν ὕπνοις,
οὐκέτ' ἀνηγέρθη, καὶ περίαμμα φέρων.

25. ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Ἰητρὸς Καπίτων Χρύσην ἐνέχρισεν ὁρῶντα
ὀκτὼ μὲν μακρὸν πύργον ἀπὸ σταδίων,
ἄνδρα δ' ἀπὸ σταδίου, διὰ δώδεκα δ' ὄρτυγα πηχῶν,
φθεῖρα δ' ἀπὸ σπιθαμῶν καὶ δύο δερκόμενον.
νῦν δ' ἀπὸ μὲν σταδίου πόλιν οὐ βλέπει, ἐκ δὲ διπλέθρου
καιόμενον κατιδεῖν τὸν φάρον οὐ δύναται.
ἵππον ἀπὸ σπιθαμῆς δὲ μόλις βλέπει, ἀντὶ δὲ τοῦ πρὶν
ὄρτυγος οὐδὲ μέγαν στρουθὸν ἰδεῖν δύναται.
ἂν δὲ προσεγχρίσας αὐτὸν φθάσῃ, οὐδ' ἐλέφαντα
οὐκέτι μήποτ' ἴδῃ πλησίον ἑσταότα.

26. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Ἰητρὸς τὴν γραῦν εἴτ' ἔκλυσεν, εἴτ' ἀπέπνιξεν,
οὐδεὶς γιγνώσκει· δαιμόνιον τὸ τάχος.

24. De homine, qui medico per somnum viso subito exstinctus est. Martial. VI. 53. Lotus nobiscum est, hilaris coenavit; et idem Inventus mane est mortuus Andragoras. Tam subitae mortis caussam, Faustine, requiris? In somnis viderat medicum Hermocratem. Plures commemorantur medici Hermogenis nomine. Vid. Fabric. Bibl. Gr. T. VI. p. 77. not. x. ed. Harl. – περίαμμα. amuletum, quod vocant, s. φυλακτήριον, lemures quidem nocturnosque pellens manes (Priscian. Perieg. 691.), sed contra Hermogenis adspectum non satis efficax. De amuletis vid. Grotefend. in Encycl. T. III. p. 428. s.

25. De efficacia collyriorum Capitonis; ejus fortasse, qui Hadriano imperante Hippocratis opera recensuit. – v. 9. προσεγχρίσας. si in eundem modum Chrysen inungere perrexerit. Rarior hic usus verbi φθάνειν, quod alibi occupandi et antevertendi significationem habet, hoc loco autem periphrasi inservit. Vid. Stephan. Thes. T. IV. p. 134. E. – v. 10. οὐκέτι μήποτ'. sic accipe: φοβητέον, μὴ οὐκ ἴδῃ ἔτι οὐδ' ἐλέφαντα.

26. De vetula medici ope incredibili celeritate exstincta. Comparandum imprimis ep. in stadiodromum infra nr. 62. ubi vid. not. utrumque enim parodia alius in cursorem pedum pernicitate

ὁ ψόφος ἦν κλυστῆρος ἐν οὔασι, καὶ στεφανοῦτο
ἡ σορός, οἱ δ' ἄλλοι τὸν φακὸν ηὐτρέπισαν.

27. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὀρθῶσαι τὸν κυρτὸν ὑποσχόμενος Διόδωρον
Σωκλῆς, τετραπέδους τρεῖς ἐπέθηκε λίθους
τοῦ κυρτοῦ στιβαροὺς ἐπὶ τὴν ῥάχιν· ἀλλὰ πιεσθεὶς
τέθνηκεν, γέγονεν δ' ὀρθότερος κανόνος.

28. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Χειρουργῶν ἔσφαξεν Ἀκεστορίδην Ἀγέλαος·
ζῶν γὰρ χωλεύειν, φησίν, ἔμελλε τάλας.

29. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πέντ' ἰητρὸς Ἄλεξις ἅμ' ἔκλυσε, πέντ' ἐκάθηρε,
πέντ' ἴδεν ἀῤῥώστους, πέντ' ἐνέχρισε πάλιν.
καὶ πᾶσιν μία νύξ, ἓν φάρμακον, εἷς σοροπηγός,
εἷς τάφος, εἷς Ἀΐδης, εἷς κοπετὸς γέγονεν.

30. ΗΔΥΛΟΥ.

Ἆγις Ἀρισταγόρην οὔτ' ἔκλυσεν, οὔτ' ἔθιγ' αὐτοῦ·
ἀλλ' ὅσον εἰςῆλθεν, κῴχετ' Ἀρισταγόρης.

conspicuum. – v. 3. στεφανοῦτο ἡ σορός. non solum mortui, sed lectus etiam, quo efferebantur, et tumulus coronis solebat ornari. Vid. Kirchman. de Funer. I. c. 11. – v. 4. τὸν φακόν. ferale epulum, silicernium, περίδειπνον, cui lentem imprimis adhibebant. Plutarch. Vit. Crassi c. 19. φακοὺς καὶ ἅλας, ἃ νομίζουσι Ῥωμαῖοι πένθιμα, καὶ προτίθενται τοῖς νέκυσιν.

27. De medico, qui gibberum saxis impositis enecavit. – v. 2. τετραπέδους. vulgaris dialecti vocabulum, quod saxum quatuor pedum et in quadrum formatum significat. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 546.

29. In medicum omnes, quos curabat aegrotos, alium alio remedio, ad inferos mittentem. – v. 2. ἴδεν. adiit, visitavit. – v. 3. 4. asyndeton in his versibus celeritatis significationem habet. Ceterum haec verba parodiae habent speciem.

30. De aegroto, qui, medico conspecto, statim exspiravit. – v. 2. ὅσον – καί. Pal. VII. 10. Ἄλεξις, ὅσον μόνον εἴφ' ὅτι καλὸς Ὦπται, καὶ πάντη πᾶς περιβλέπεται. In talibus καί indicat statim aliquid insecutum

ποῦ τοίην ἀκόνιτος ἔχει φύσιν; ὦ σοφοπῆγοι,
'Αγεν καὶ μίτραις βάλλετε καὶ στεφάνοις.

31. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Ἐκ ποίων ἔταμες, Διονύσιε, τὰ ξύλα ταῦτα
λατομιῶν; ποίων τὸ σκάφος ἐστὶ μύλων;
εἰ γὰρ ἐγώ τι νοῶ, μολίβου γένος, οὐ δρυός ἐστιν,
οὐδ' ἐλάτης· μικροῦ ῥιζοβολεῖ τὰ κάτω.
καὶ τυχὸν ἐξαπίνης ἔσομαι λίθος· εἶτα, τὸ χεῖρον,
γράψει μ' ὡς Νιόβην δρᾶμα σαπρὸν Μελίτων.

32. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐς πέλαγος πλέομεν, Διονύσιε, καὶ γεγέμισται
τὸ πλοῖον παντὸς πανταχόθεν πελάγους.
ἔνεστι δ' Ἀδρίας, Τυῤῥηνικός, Ἰστρικός, Αἴγων·
οὐ πλοῖον, πηγὴ δ' Ὠκεανοῦ ξυλίνη.

XXXII. 3. Ἰστρικός. forma alibi non reperta; nec verisimile poetam post mare Adriaticum partem hujus maris commemorasse. Quare Ἰσσικόν corrigit doctissimus Letronne Réchcrches géogr. p. 205. Docta et probabilis correctio.

esse. Thucyd. II. 98. ὡς δὲ ἔδοξεν αὐτοῖς, καὶ ἐχώρουν εὐθύς. – v. 3. ἀκόνιτος et τὸ ἀκόνιτον, venenum efficacissimum, δυναμικὸν ἐναργῶς. Antigon. Caryst. hist. parad. c. 131. – v. 4. μίτραις καὶ στεφάνοις. tamquam victorem post egregie facta domum reducem. Parthen. Erot. c. IX. 6. καὶ οἱ μὲν τινες αὐτὴν μίτραις ἀνέδουν, οἱ δὲ ζώναις. de quo posteriore vocabulo (non de priore, quod doctissimus Parthenii editor existimabat) olim dubitavi, invito Bastio in Epimetr. ad Aristoph. Plut. p. XXXIII.

31. De nave tam tarda et gravi, ut ex saxis, non ex ligno constructa videretur. Ipsa navis rem tam singularem miratur. – v. 4. ῥιζοβολεῖ. ut illa Phaeacum, quae, Ulysse in littore Ithacae exposito, in saxum mutata est. Od. ν. 162: τῆς δὲ σχεδὸν ἦλθ' Ἐνοσίχθων, ὅς μιν λᾶαν ἔθηκε, καὶ ἐῤῥίζωσεν ἔνερθεν. – v. 6. Μελίτων. commemoratur iterum Melito μελοποιητής, a Lucillio infra ep. 70. Nioben illum scripsisse tragoediam, cum Aeschylo aemulantem, sed δρᾶμα σαπρόν, poema rancidum, hinc apparet. Sic Gellius XVIII. 11. sicuti sunt quaedam alia ab illustribus poetis ficta dure et rancide. Id. c. 8. immodice faciunt et rancide.

– 32. In navem rimosam, jam cujusvis maris, per quod navigaverat, aquam intra se continentem. – v. 3. Αἴγων. mare Aegaeum. Valer. Flacc. IV. 715. Tyrrhenus et Aegon. – v. 4. πηγὴ Ὠκεανοῦ. fons ille, unde Oceanus effunditur, commemoratus ab Hesiod. Theog.

ὁπλίζου, Καῖσαρ· Διονύσιος ἄρχεται ἤδη
οὐκέτι ναυκληρεῖν, ἀλλὰ θαλασσοκρατεῖν.

33. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οἱ τοῖχοι, Διόφαντε, τὰ κύματα πάντα δέχονται,
καὶ διὰ τῶν θυρίδων Ὠκεανὸς φέρεται.
δελφίνων δ' ἀγέλαι, καὶ Νηρέος ἀγλαὰ τέκνα
ἐν τῷ πλοίῳ σου νηχόμενα βλέπεται.
ἂν δ' ἀναμείνωμεν, πλεύσει τάχα καί τις ἐν ἡμῖν·
οὐ γὰρ ἔνεστιν ὕδωρ οὐκέτι τῷ πελάγει.

34. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θεσσαλὸν ἵππον ἔχεις, Ἐρασίστρατε, ἀλλὰ σαλεῦσαι
οὐ δύνατ' αὐτὸν ὅλης φάρμακα Θεσσαλίης,
ὄντως δούριον ἵππον, ὃν εἰ Φρύγες εἷλκον ἅπαντες
σὺν Δαναοῖς, Σκαιὰς οὐκ ἂν ἐσῆλθε πύλας·
ὃν στήσας ἀνάθημα θεοῦ τινος, εἰ προςέχεις μοι,
τὰς κριθὰς ποίει τοῖς τεκνίοις πτισάνην.

35. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς φυλακὴν βληθείς ποτε Μάρκος ὁ ἀργός, ἑκοντὶ
ὀκνῶν ἐξελθεῖν, ὡμολόγησε φόνον.

282. Vid. Ukert. Geogr. Gr. et Rom. I. 2. p. 10. – v. 5. Dionysius ex nauclero factus est tyrannus maris, maria omnia in nave sua habens.

33. Idem argumentum denuo tractatum, et magis etiam hyperbolice. – v. 5. ἐν ἡμῖν. in hac nostra nave, totius jam maris receptaculo.

34. In equum mire lentum. – v. 1. Θεσσαλόν. nobilissimum genus equorum Thessalicum. Theocr. Eid. XVIII. 30. ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος κόσμος. in Thessalia enim terra Neptuno jubente primum equum effuderat. Lucan. VI. 396. s. Non minus illustria venena ejusdem regionis. Horat. I. Od. 27, 21. quae saga, qui te solvere Thessalis Magus venenis, quis poterit Deus? Obtinebat autem superstitio fieri posse, ut equi in certamine cursus magicis carminibus et debilitarentur, aut incitarentur aut tardarentur; quae verba sunt Arnobii c. Gentes. I. p. 25. quin ipsi aurigae inter agitandum a daemone contra eos concitato percussi obriguisse dicebantur; cujus rei exemplum narrat S. Hieronym. in Vit. Hilarion. Tom. I. p. 94. B. – v. 6. τὰς κριθάς. hordeum, quo inutilem equum alis.

36. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τῆς νυκτὸς τροχάσας ἐν ὕπνοις ποτὲ Μάρκος ὁ ἀργός,
οὐκέτ᾽ ἐκοιμήθη, μὴ πάλι που τροχάσῃ.

37. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐκ ᾔδειν σε τραγῳδόν, Ἐπίκρατες, οὐδὲ χοραύλην,
οὐδ᾽ ἄλλ᾽ οὐδὲν ὅλως ὧν χορὸν ἔστιν ἔχειν·
ἀλλ᾽ ἐκάλουν σε μόνον· σὺ δ᾽ ἔχων χορὸν οἴκοθεν ἥκεις
ὀρχηστῶν, αὐτοῖς πάντα διδοὺς ὀπίσω.
εἰ δ᾽ οὕτω τοῦτ᾽ ἐστί, σὺ τοὺς δούλους κατάκλινον,
ἡμεῖς δ᾽ αὖ τούτοις πρὸς πόδας ἐρχόμεθα.

38. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Δυςκώφῳ δύςκωφος ἐκρίνετο· καὶ πολὺ μᾶλλον
ἦν ὁ κριτὴς τούτων τῶν δύο κωφότερος·
ὧν ὁ μὲν ἀντέλεγεν τὸ ἐνοίκιον αὐτὸν ὀφείλειν
μηνῶν πένθ᾽· ὁ δ᾽ ἔφη νυκτὸς ἀληλεκέναι·

XXXVII. 6. αὐτοῦ σοι πρὸς. Pal. αὐτοί σοι. Br. Nos syllabis, quae male coaluerunt, distractis lenissima mutatione emendavimus: αὖ τούτοις.

37. De Epicrate quodam, qui ad coenam invitatus cum plurimis pueris venerat, haud secus ac tragoedus, qui histrionum gregem, aut choraules, qui chorum saltantium secum duxisset. Totus ille grex dum erudiebatur, victum accipiebat ab eo, qui histrionibus praeerat. Vid. Boeckh. Staatshaush. P. I. p. 489. De choraule Salmas. ad Scr. Hist. Aug. T. II. p. 819. »postquam a comoedia se ipsos separaverunt choraulae, et seorsim artis suae specimen in scena exsequi coeperunt, chorum etiam suum habuerunt, qui ubique eos comitabatur.« Hinc Dio Chrys. Or. IV. p. 147. τοιοῦτον περὶ αὐτὸν ὄχλον εἶχεν, ὥςπερ οἱ σοφισταὶ καὶ αὐληταὶ καὶ οἱ διδάσκαλοι τῶν χορῶν. – v. 4. ὀρχηστῶν. non proprie accipiendum vocabulum; non enim revera Epicrates chorum ducebat, sed servos, qui ad nutus heriles attendebant, ut saltantes ad signa τοῦ χοροδιδασκάλου. – διδοὺς ὀπίσω. servis enim retro herique ad pedes stantibus porrigebat cibos ipsi appositos domum auferendos. Martial. III. 23. omnia quum retro pueris obsonia tradas, Cur non mensa tibi ponitur a pedibus? – v. 5. κατάκλινον. accumbere eos jube, ubi convivae sedent. τούτοις, servis; servorum nos in locum succedamus.

38. Historia de duobus surdis coram judice itidem surdo litigantibus. – v. 2. τῶν δύο. pro δυοῖν. Similia vide in Not. cr.

ἐμβλέψας δ' αὐτοῖς ὁ κριτὴς λέγει· ἐς τί μάχεσθε;
μήτηρ ἐσθ' ὑμῶν· ἀμφότεροι τρέφετε.

39. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὴν δύσκωφον γραῖαν, Ὀνήσιμε, πρὸς Διός, ἔξω
ἔκβαλε· πολλὰ λίην πράγματά μοι παρέχει.
ἣν αὐτῇ τυροὺς ἁπαλοὺς εἴπωμεν ἐνέγκαι,
οὐ τυρούς, πυροὺς δ' ἔρχετ' ἔχουσα νέους.
πρώην τὴν κεφαλὴν ἐπόνουν, καὶ πήγανον αὐτὴν
ᾔτουν· ἡ δ' ἔφερεν τήγανον ὀστράκινον.
ἣν ὀπὸν αἰτήσω, δοκὸν εἰςφέρει· ἂν, λάχανόν μοι,
εἴπω, δός, πεινῶν, εὐθὺ φέρει λάσανον.
ὄξος ἂν αἰτήσω, τόξον φέρει· ἂν δέ γε τόξον,
ὄξος· ὅλως δ' ὃ λέγω, οὔποτ' ἐπαισθάνεται.
αἰσχρὸν τῆς γραὸς με χάριν κήρυκα γενέσθαι,
καὶ μελετᾶν ἔξω, νυκτὸς ἐγειρόμενον.

40. ΒΑΣΣΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ.

Ἡ πολιὴ κροτάφοισι Κυττώταρις, ἡ πολύμυθος
γραῖα, δι' ἣν Νέστωρ οὐκέτι πρεσβύτατος,

XXXIX. 10. *λέγω οὔποτ'.* ut hiatum tolleret, Friedemanus verbis transpositis legit: ὄξος, ἐπαισθάνεται δ' οὔποθ' ὅλως ὃ λέγω. Vir doct. in Diar. Lips. an. 1816. p. 1909. tentat: ὅλως δὲ λόγων οὔποτ' ἐπ. Mihi hiatus pausa, quam distinctio facit, excusari posse videtur.

XL. 1. *Κοτύτταρις.* Br. Cf. Theocr. Eid. VI. 40.

39. De surda ancilla conqueritur, cujus ridiculos quosdam errores commemorat. – v. 5. *πήγανον.* πήγανον σὺν ῥοδίνῳ τε καὶ ὄξει κεφαλαλγοῦσι βοηθεῖ. Dioscorid. III. 47. – v. 8. *λάσανον.* vas, in quod alvum exonerabant. Pierson. ad Moer. p. 250. – εὐθύ de tempore haud raro apud seriores reperitur, interdum etiam apud antiquiores. Exempla congessi in Addend. ad Not. cr. Anth. Pal. p. LXXVI. s. – v. 12. *μελετᾶν.* praecones, quorum multus usus in rebus publicis, in certaminibus praesertim, in quibus ipsi quoque peculiaria sua habebant certamina, vocis exercitia in agris, ut videtur, instituebant. ἔξω. extra domum urbemve.

40. De vetula. – v. 2. *Νέστωρ.* quem nonnulli tria saecula vixisse

ἢ φάος ἀθρήσασ' ἐλάφου πλέον, ἢ χερὶ λαιῇ
γῆρας ἀριθμεῖσθαι δεύτερον ἀρξαμένη,
ζώει καὶ λεύσσουσα καὶ ἀρτίπος, οἷά τε νύμφη,
ὥςτε με διστάζειν, μή τι πέπονθ' Ἀΐδης.

41. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Ἤμασε Νικονόη· κἀγὼ λέγω, ἤμασε δ' αὐτή,
ἡνίκα Δευκαλίων ἄπλετον εἶδεν ὕδωρ.
ταῦτα μὲν οὖν ἡμεῖς οὐκ οἴδαμεν, ἀλλ' ὅτι ταύτην
οὐκ ἄνδρα ζητεῖν νῦν ἔδει, ἀλλὰ τάφον.

42. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τὰς τρίχας, ὦ Νίκυλλα, τινὲς βάπτειν σε λέγουσιν,
ἃς σὺ μελαινοτάτας ἐξ ἀγορᾶς ἐπρίω.

43. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὰς πολιὰς βάψασα Θεμιστονόη τρικόρωνος
γίγνεται ἐξαπίνης οὐ νέα, ἀλλὰ Ῥέα.

tradiderant, unde trisaeclisenex apud Naevium. Ipse ap. Ovidium Met. XII. 188. vixi, ait, annos bis centum, nunc tertia vivitur aetas. – v. 3. Pal. XI. 389. εἰ μὲν ζῇς ἐλάφου τανaὸν χρόνον ἠὲ κορώνης. Similiter Martial. X. 67. Pyrrhae filia, Nestoris noverca – Jam cornicibus omnibus superstes. Cervus autem quater egreditur cornicis saecula, teste Ausonio Eid. XVIII. sic vertente Hesiodeum ἔλαφος τετρακόρωνος. – χερὶ λαιῇ. digitis veteres ad computandum utebantur. Laeva manus omnes numeros indicabat citra centenarium; dextra centenos usque ad myriadem. Sed vetula illa ut annos suos numeraret, rursum adhibebat sinistrae digitos. Veterum computandi rationem explicatam dedit Wouwer. de Polym. c. VII. p. 50. – v. 5. καὶ λεύσσουσα. sensibus et membris integris. – v. 6. μή τι πέπονθ'. num fortasse Orcus ipse exspiraverit.

41. In vetulam quaerentem cui nuberet. – v. 3. ταῦτα. tempora illa, Deucalionei nimirum diluvii, et Niconoes annis et aetate florentis. – ἀλλά, τοῦτο οἴδαμεν scil. – v. 4. τάφον. sic Chloridi senescenti suadet Horat. III. Od. 15, 4. maturo propior desine funeri Inter ludere virgines.

43. In vetulam crines fucantem. τρικόρωνος. vid. ad ep. 40. Horat. IV. Od. 13, 24. parem cornicis vetulae temporibus Lycen.

44. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ῥύγχος ἔχουσα Βιτὼ τριπιθήκινον, οἷον ἰδοῦσαν
τὴν Ἑκάτην αὐτὴν οἴομ' ἀπαγχονίσαι,
εἰμί, λέγει, σώφρων, Λουκίλλιε, καὶ μονοκοιτῶ.
αἰδεῖται γὰρ ἴσως, παρθένος εἰμί, λέγειν.
ὃς δὲ λέγει μισεῖν με, κακὸν τοιοῦτο γαμήσας,
τῆς αὐτῆς σχοίη τέκνα σαοφροσύνης.

45. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὔτε Χίμαιρα τοιοῦτον ἔπνει κακόν, ἡ καθ' Ὅμηρον,
οὐκ ἀγέλη ταύρων, ὡς ὁ λόγος, πυρίπνους,
οὐ Λῆμνος σύμπασα, καὶ Ἁρπυιῶν τὰ περισσά,
οὐδ' ὁ Φιλοκτήτου πους ἀποσηπόμενος·
ὥςτε σε παμψηφεὶ νικᾶν, Τελέσιλλα, Χιμαίρας,
σηπεδόνας, ταύρους, ὄρνεα, Λημνιάδας.

XLIV. 5. εἰ δὲ λέγεις μισεῖ με. Pal. in qua lectione aliud quid videtur latere, quam quod vulgo legitur.

44. Vetulae, ipsum ad amorem pellicientis, amplexus detestatur. – v. 1. ῥύγχος, Pal. XI. 76. ῥύγχος ἔχων τοιοῦτον. – τριπιθήκινον. deformes saepe comparantur cum simiis. Aristophan. Eccl. 1064. de anu fucata: πότερον πίθηκος – ἢ γραῦς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν πλειόνων. – v. 2. τὴν Ἑκάτην. prae invidia, ut videtur, quandoquidem Hecate deformitate suam exercebat potentiam. Fingebatur illa κυνοκέφαλος, ὥςτε ἐκ μόνης τῆς θέας καταπλῆξαι καὶ δειματῶσαι τοὺς ὁρῶντας. Eudocia p. 144.

45. In mulierem oris foetore laborantem. – v. 1. κακόν. flammas enim spirabat. Il. ζ. 182. δεινὸν ἀποπνείουσα μένος πυρὸς αἰθομένοιο, sicut etiam ἀγέλη ταύρων ab Jasone sub jugum missa. Apoll. Rh. III. 1303. – v. 3. Λῆμνος σύμπασα. Lemnium illud malum, quod Veneris ira mulieribus Lemni immiserat. Apollod. I. 9, 17. Alii τὰς Λημνίας δυσόσμους γενέσθαι dicebant, Μηδείας ἀφικομένης μετ' Ἰάσονος καὶ φάρμακα ἐμβαλλούσης εἰς τὴν νῆσον. Antig. Car. c. 130, p. 179. – v. 3. τὰ περισσά. τὰ περισσώματα. Harpyiae ap. Virgil. Aen. III. 244. semesam praedam et vestigia foeda relinquunt. Apoll. Rh. II. 191. καὶ δ' ἐπὶ μυδαλέην ὀδμὴν χέον. – τοῖόν οἱ ἀπέπνεε λείψανα δαιτός. – v. 4. πούς. pes viperae morsu vulneratus, unde teter afflabat odor, quem Achivi ferre non poterant. Hygin. Fab. CII. ad hoc vulnus refer v. 6. σηπεδόνας. φαγέδαιναν appellabat Philoctetes in tragoedia Euripidea, ἥ μου σάρκα θοινᾶται ποδός.

46. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἠγόρασας πλοκάμους, φῦκος, μέλι, κηρόν, ὀδόντας.
τῆς αὐτῆς δαπάνης ὄψιν ἂν ἠγόρασας.

47. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Τὴν ξηρὴν ἐπὶ νῶτα Λυκαινίδα, τὴν Ἀφροδίτης
λώβην, τὴν ἐλάφου παντὸς ἀπυγοτέρην,
αἰπόλος ἢ μεθύων οὐκ ἄν ποτε, φασί, συνῴκει,
γοῖ, γοῖ. τοιαῦται Σιδονίων ἄλοχοι.

48. ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Τῷ ψιμύθῳ μὲν ἀεὶ λιποσαρκέα τεῖνε παρειήν,
Λαοδίκη, λαοῖς ἔνδικα τινυμένη·
μή ποτε δ' εὐρύνῃς σέο χείλεα· τίς γὰρ ὀδόντων
ὄρχατον ἐμπήξει φαρμακόεντι δόλῳ;
τὴν χάριν ἐξέῤῥευσας, ὅσην ἔχες. οὐκ ἀπὸ πηγῆς
ἀγλαΐη μελέων ἕλκεται ἀενάου.
ὡς δὲ ῥόδον θαλέθεσκες ἐν εἴαρι· νῦν δ' ἐμαράνθης,
γήραος αὐχμηρῷ καρφομένη θέρει.

46. In mulierem, quae fuco aliisque remediis deformitati mederi studebat. Ad haec remedia pertinebat etiam mel et cera. Vid. Ovid. A. A. III. 199. Medic. Fac. v. 81.

47. De muliere macilenta et deformi. – v. 2. *ἀπυγοτέρην.* nates aridas et femur exile vetulae exprobrat Horat. Epod. VIII. 5 et 9. – v. 3. *αἰπόλος.* lascivum genus hominum. Schol. Theocr. Eid. I. 86. *οἱ δὲ αἰπόλοι λάγνοι.* – v. 4. *γοῖ γοῖ* imitatur grunnitum suum, cum abominandi consilio. Similiter Byzantini Eunuchis obganniebant *κλοῦ κλοῦ*, caponum glocitum imitantes.

48. In vetulam, faciem sibi interpolantem. – v. 1. *τεῖνε.* Pal. XI. 66. *κὴν τείνῃς ῥακόεντα πολυτμήτοιο παρειῆς χρῶτα.* Paulo post. ep. 49. *οὐδὲ παρειάων ἐκτανύσεις ῥυτίδας.* cerussa genas inducens, ut parietem calce. – v. 2. *Λαοδίκη, λαοῖς* (hominibus) *δίκην διδοῦσα*, merito explosa scilicet et risu excepta. – v. 4. *φαρμακόεις δόλος*, ipsum os, fuco et aliis medicaminibus illitum, sed edentulum, *ὀδόντων* carens *ὀρχάτῳ*; quod formatum ad Homericum *ἕρκος ὀδόντων.* – v. 5. *ἐξέῤῥευσας.* effudisti venustatem, qua olim eras conspicua, quaeque non ex perenni fonte derivatur. – v. 8. *καρφομένη.* Archiloch. Fr. 82. apud Liebel. *οὐκέτ' ὁμῶς θάλλεις ἁπαλὸν χρόα, κάρφεται γὰρ ἤδη.*

49. *ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.*

Τὴν κεφαλὴν βάπτεις, τὸ δὲ γῆρας οὔποτε βάψεις,
οὐδὲ παρειάων ἐκτανύσεις ῥυτίδας.
μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ κατάπλαττε,
ὥστε προσωπεῖον, κοὐχὶ πρόσωπον ἔχειν.
οὐδὲν γὰρ πλέον ἐστί. τί μαίνεαι; οὔποτε φῦκος
καὶ ψίμυθος τεύξει τὴν Ἑκάβην Ἑλένην.

50. *ΠΑΛΛΑΔΑ.*

Ὀργὴ τοῦ Διός ἐστι γυνή, πυρὸς ἀντιδοθεῖσα
δῶρον, ἀνιηρὸν τοῦ πυρὸς ἀντίδοτον.
ἄνδρα γὰρ ἐκκαίει ταῖς φροντίσιν ἠδὲ μαραίνει,
καὶ γῆρας προπετὲς τῇ νεότητι φέρει.
οὐδ' ὁ Ζεὺς ἀμέριμνος ἔχει χρυσόθρονον Ἥρην·
πολλάκι γοῦν αὐτὴν ῥίψεν ἀπ' ἀθανάτων,
ἠέρι καὶ νεφέλῃσι μετήορον. οἶδεν Ὅμηρος,
καὶ Δία συγγράψας τῇ γαμετῇ χόλιον.
οὕτως οὐδέποτ' ἐστὶ γυνὴ σύμφωνος ἀκοίτῃ,
οὐδὲ καὶ ἐν χρυσέῳ μιγνυμένη δαπέδῳ.

XLIX. 1. *τὸ δὲ γῆρας.* male trochaeus positus pro spondeo, quod in hac sede minus etiam quam initio versus ferendum. Vid. infra ep. 64. Fortasse scribendum: *τὸ δὲ γήραος*, per periphrasin. Matthiae Gr. §. 285.

49. Hoc quoque in vetulam fucatam scriptum. – v. 3. Lusus in verbis *πρόσωπον* et *προσωπεῖον* pluribus post Lucianum placuit. Clem. Alex. Paed. III. p. 258. *ἑταίρας προσωπεῖα ποιούσας τὰ πρόσωπα.* Gregor. Naz. Carm. p. 147. C. *μηδὲ θεοῦ μορφὰς ἐπαλείφετε χρώμασιν αἰσχροῖς, ὥστε προσωπεῖα, κοὐχὶ πρόσωπα φέρειν.*

50. Mnlierem, ut Jovis irae originem debeat, ita etiam omnia simultatibus implere et odio. – v. 1. *ὀργὴ τοῦ Διός.* cf. Hesiodi *E. καὶ H.* 47. ss. ubi Jupiter ira in Prometheum concitatus: *χαίρεις πῦρ κλέψας – Σοί τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἐσσομένοισιν. Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακόν.* – v. 3. *ἐκκαίει.* hoc quoque derivatum ex Hesiodo, ubi est v. 704. *ἥ τ' ἄνδρα καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα Εὕει ἄτερ δαλοῦ καὶ ἐν ὠμῷ γήραϊ θῆκεν.* ubi quod *ὠμὸν γῆρας* vocatur, apud Palladam est *προπετές*. – v. 6. *ῥίψεν.* Palladas, quod in Grammatico mireris, poenam Vulcano inflictam (Il. α. 590. *ἤδη γάρ με – Ῥίψε, ποδὸς τεταγών, ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο*), confudit cum ea, qua Junonem affecit maritus Il. o. 18. suspendens eam *ὑψόθεν*, ita ut *ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν* haereret. – v. 10. *ἐν χρυσέῳ δαπέδῳ.* Il. δ. 1. *οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ.*

51. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πᾶσαν Ὅμηρος ἔδειξε κακὴν σφαλερήν τε γυναῖκας,
σώφρονα καὶ πόρνην, ἀμφοτέρας ὄλεθρον.
ἐκ γὰρ τῆς Ἑλένης μοιχευσαμένης φόνος ἀνδρῶν,
καὶ διὰ σωφροσύνην Πηνελόπης θάνατοι.
Ἰλιὰς οὖν τὸ πόνημα μιᾶς χάριν ἐστὶ γυναικός·
αὐτὰρ Ὀδυσσείῃ Πηνελόπη πρόφασις.

52. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἂν πάνυ κομπάζῃς προςτάγμασι μὴ ὑπακούειν
τῆς γαμετῆς, ληρεῖς· οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς εἶ,
οὐδ' ἀπὸ πέτρης, φησίν· ὃ δ' οἱ πολλοὶ κατ' ἀνάγκην
πάσχομεν, ἢ πάντες, καὶ σὺ γυναικοκρατῇ.
εἰ δ', οὐ σανδαλίῳ, φῄς, τύπτομαι, οὐδ', ἀκολάστου
οὔσης μοι γαμετῆς, χρή με μύσαντα φέρειν,
δουλεύειν σε λέγω μετριώτερον, εἴ γε πέπρασαι
σώφρονι δεσποίνῃ, μηδὲ λίαν χαλεπῇ.

51. Quantum malorum mulier humano generi afferat, ex Homero docet. – v. 4. θάνατοι. procorum caedes. – v. 5. Ἰλιὰς τὸ πόνημα. mala illa, quibus Ilias referta est; unde proverbium de rebus miserrimis Ἰλιὰς κακῶν. Plutarch. T. II. p. 140. F. φιλόπλουτος ἡ Ἑλένη, φιλήδονος ὁ Πάρις· φρόνιμος Ὀδυσσεύς, σώφρων ἡ Πηνελόπη. Διὰ τοῦτο μακάριος γάμος ὁ τούτων καὶ ζηλωτός· ὁ δ' ἐκείνων Ἰλιάδα κακῶν Ἕλλησι καὶ βαρβάροις ἐποίησε. – v. 6. Ὀδυσσείῃ. τῇ μνηστηροφονίᾳ imprimis.

52. Omnes viros uxoribus suis obnoxios esse, modo graviori, modo leviori jugo subjectos. – v. 2. ἀπὸ δρυός. locutio ducta ex Od. τ. 162. εἰπὲ τεὸν γένος – Οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι παλαιφάτου, οὐδ' ἀπὸ πέτρης. nam Il. χ. 126. eadem verba in alium sensum accepta. Plato Apol. Socr. p. 34. D. καὶ γὰρ τοῦτο αὐτὸ τὸ τοῦ Ὁμήρου, οὐδ' ἐγὼ ἀπὸ δρυός, οὐδ' ἀπὸ πέτρης πέφυκα, ἀλλ' ἐξ ἀνθρώπων. – v. 3. φησίν. ut est in proverbio. Vid. ad L. Bos. de Ellips. p. 92. Schaefer. ad Dion. Hal. de Comp. p. 29. – v. 4. καὶ σὺ γυναικοκρατῇ. per breviloquentiam dictum pro: τοῦτο καὶ σὺ πάσχεις γυναικρατούμενος. – v. 5. σανδαλίῳ. In altercatione cum Hercule Aesculapius ap. Lucian. D. D. XIII: οὔτε ἐδούλευσα, ait, ὥςπερ σὺ – παιόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ. et sic iterum Qu. hist. scrib. sit. §. 10. Turpilius ap. Nonium: misero mihi mitigabat sandalio caput. unde Terentius Eunuch. V. 7, 4. utinam commitigari tibi videam sandalio caput. – v. 6. μύσαντα. ut ille ap. Juvenal. I, 56. conjugis leno, doctus spectare lacunar, Doctus et ad ca-

53. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Οὗτος ὁ νῦν τοιοῦτος Ὀλυμπικὸς εἶχε, Σεβαστέ,
ῥῖνα, γένειον, ὀφρῦν, ὠτάρια, βλέφαρα.
εἶτ᾽ ἀπογραψάμενος πύκτης ἀπολώλεκε πάντα,
ὥστ᾽ ἐκ τῶν πατρικῶν μηδὲ λαβεῖν τὸ μέρος·
εἰκόνιον γὰρ ἀδελφὸς ἔχων προενήνοχεν αὐτοῦ,
καὶ κέκριτ᾽ ἀλλότριος, μηδὲν ὅμοιον ἔχων.

54. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰκοσέτους σωθέντος Ὀδυσσέος εἰς τὰ πατρῷα,
ἔγνω τὴν μορφὴν Ἄργος ἰδὼν ὁ κύων.
ἀλλὰ σὺ πυκτεύσας, Στρατοφῶν, ἐπὶ τέσσαρας ὥρας,
οὐ κυσὶν ἄγνωστος, τῇ δὲ πόλει γέγονας.
ἢν δ᾽ ἐθέλῃς τὸ πρόσωπον ἰδεῖν ἐς ἔσοπτρον ἑαυτοῦ,
οὐκ εἰμὶ Στρατοφῶν, αὐτὸς ἐρεῖς ὀμόσας.

55. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κόσκινον ἡ κεφαλή σου, Ἀπολλόφανες, γεγένηται,
ἢ τῶν σητοκόπων βυβλαρίων τὰ κάτω·

licem vigilanti stertere naso.

53. In pugilem adversariorum plagis ita deformatum, ut non amplius pro eo, qui erat, agnitus patrimonio privaretur. – v. 1. *Σεβαστέ*, vid. supra ad ep. 20. – v. 3. *ἀπογραψάμενος πύκτης*, postquam nomen professus est in pugilibus. Vid. Steph. Thes. T. I. p. 868. qui nec nostrum locum neglexit. – v. 5. imagine picta antequam ille pugilem se fecisset, in judicio prolata, caussa ille excidit.

54. Iterum de pugile, qui in speculo se contemplatus, se non agnoscebat. – v. 2. *Ἄργος*. ex Od. ρ. 291. ss. – v. 3. *ἐπὶ τέσσ. ὥρας*. per quatuor tantum horas, aut annos. Nam hac quoque significatione *ὥρα* a scrioribus usurpatur. – v. 4. *οὐ κυσίν*, *μόνον* sc. *ἀλλὰ πάσῃ τῇ πόλει*. – *ἄγνωστος*. Amycus pugil, ad Pollucem ap. Valer. Flacc. IV. 241. haud tibi pulchrae Manserit hoc ultra frontis decus, orave matri Nota feres. – v. 5. *ἑαυτοῦ* pro *σαυτοῦ*. Vid. Matth. Gr. §. 489. II.

55. Hoc quoque in pugilem, non minus quam cribrum perforatum. Carnificum cribrum servus appellat alterum ap. Plaut. Mostell. I. 1, 52. te forabunt patibulatum per vias stimulis. – v. 2. *σητοκόπων*, chartarum a tineis pertusarum. *χάρτην ὑπὸ σητῶν ἡμίβρωτον*, Alciphr. I. Ep. 26.

ὄντως μυρμήκων τρυπήματα λοξὰ καὶ ὀρθά,
γράμματα τῶν λυρικῶν Λύδια καὶ Φρύγια.
πλὴν ἀφόβως πύκτευε· καὶ ἦν τρωθῇς γὰρ ἄνωθεν,
ταῦθ' ὅσ' ἔχεις, ἕξεις· πλείονα δ' οὐ δύνασαι.

56. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πᾶσαν, ὅσαν Ἕλληνες ἀγωνοθετοῦσιν, ἅμιλλαν
πυγμῆς, Ἀνδρόλεως πᾶσαν ἀγωνισάμαν·
ἔσχον δ' ἐν Πίσῃ μὲν ἓν ὠτίον· ἐν δὲ Πλαταιαῖς
ἓν βλέφαρον· Πυθοῖ δ' ἄπνοος ἐκφέρομαι·
Δαμοτέλης δ' ὁ πατὴρ καρύσσετο σὺν πολιήταις
ἆραί με σταδίων ἢ νεκρόν, ἢ κολοβόν.

57. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Πέντε μετ' ἄλλων Χάρμος ἐν Ἀρκαδίᾳ δολιχεύων,
θαῦμα μέν, ἀλλ' ὄντως ἕβδομος ἐξέπεσεν.
ἓξ ὄντων, τάχ' ἐρεῖς, πῶς ἕβδομος; εἷς φίλος αὐτοῦ,
θάρσει, Χάρμε, λέγων, ἦλθεν ἐν ἱματίῳ.
ἕβδομος οὖν οὕτω παραγίνεται. εἰ δ' ἔτι πέντε
εἶχε φίλους, ἦλθ' ἄν, Ζωΐλε, δωδέκατος.

— v. 3. *μυρμήκων*. de viis plurimos flexus habentibus et amfractus. Cum *μύρμηκος ἀτραποῖς* cantum crispum et molliter compositum comparat Aristoph. Thesm. 106. Ipsa pugilum lora *γυιοτόρους μύρμηκας* appellat Christodor. Ecphr. 226. — v. 4. *γράμματα*. signa, quibus cantus notatur, cujus duo sunt modi primarii Lydius et Phrygius. — v. 5. *καὶ ἦν ἄνωθεν*. licet nova tibi insuper infligantur vulnera. — *ταῦθ' ὅσ' ἔχεις, ἕξεις*. totus jam vulnus es.

56. Pugil certamina recenset, in quibus aliquam sui partem reliquerit. — v. 3. *ἔσχον*. unam aurem servavi in Olympicis, altera amissa. *ἐν Πλαταιαῖς*. in Eleutheriis. Vid. ad cap. I. ep. 1. — v. 5. *καρύσσετο*. sicut post pugnam occisi per praeconem a victoribus ad sepulturam expetebantur. Junge: ὁ *πατὴρ σὺν πολιήταις καρύσσετο*, per praeconem jussit, *ἆραί με σταδίων*. genitivus tollendi verbo junctus, ut Pal. IX. 762. *Κυθείρη Ἀνδρὸς ἑοῦ θαλάμων εἵλετο λαθριδίως*.

57. In dolichodromum tarditatis eximiae. — v. 2. *ἐξέπεσεν*, *ἐνικήθη*. est enim *ἐκπίπτειν* sperata laude excidere, et de histrionibus praecipue usurpatur. — v. 4. *θάρσει*. hortantis est et ad rem susceptam strenue peragendam excitantis. — *ἐν ἱματίῳ*. non igitur ut certaret cum ceteris; nam cursores nudi currebant. Charmus tamen post hunc quoque remansit; ita ut, si quinque praeterea alii eandem ob caussam in stadium descendissent, ille se ab his quoque sivisset praeverti.

58. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τὸν σταδιῆ πρώην Ἐρασίστρατον ἡ μεγάλη γῆ,
πάντων σειομένων, οὐκ ἐσάλευσε μόνον.

59. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὔτε τάχιον ἐμοῦ τις ἐν ἀντιπάλοισιν ἔπιπτεν,
οὔτε βράδιον ὅλως ἔδραμε τὸ στάδιον.
δίσκῳ μὲν γὰρ ὅλως οὐδ' ἤγγισα, τοὺς δὲ πόδας μου
ἐξᾶραι πηδῶν ἴσχυον οὐδέποτε·
κυλλὸς δ' ἠκόντιζεν ἀμείνονα. πέντε δ' ἀπ' ἄθλων
πρῶτος ἐκηρύχθην πεντετριαζόμενος.

60. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νύκτα μέσην ἐποίησε τρέχων ποτὲ Μάρκος ὁπλίτης,
ὥστ' ἀποκλεισθῆναι πάντοθε τὸ στάδιον.
οἱ γὰρ δημόσιοι κεῖσθαί τινα πάντες ἔδοξαν
ὁπλίτην τιμῆς εἵνεκα τῶν λιθίνων.
καὶ τί γάρ; εἰς ὥρας ἠνοίγετο· καὶ τότε Μάρκος
ἦλθε, προςελλείπων τῷ σταδίῳ στάδιον.

LIX. 5. κυλλὸς δ' ἠκόντιζεν ἀμείνονα. perspicuitas sermonis requirit: ἠκόντιζέ κ' ἀμείνονα.

58. De stadiodromo, qui in terrae motu, rebus omnibus concussis, non tamen loco moveri potuit. οὐκ ἐσάλευσε. supra de equo Thessalo ep. 34. σαλεῦσαι οὐ δύνατ' αὐτὸν ὅλης φάρμακα Θεσσαλίης.

59. De athleta pentathlo, in omnibus quinquertii generibus mira celeritate superato. Recensentur illa hoc disticho: Ἅλμα ποδῶν, δίσκου τε βολή, καὶ ἄκοντος ἐρωή, καὶ δρόμος ἠδὲ πάλη· μία δ' ἔπλετο πᾶσι τελευτή. – v. 3. οὐδ' ἤγγισα. τοῦ σκοποῦ sc. – v. 5. ἀμείνονα. pluralis pro singulari; quod in adjectivis adverbii vim habentibus rarius. – v. 6. πεντετριαζόμενος. verbum ad comici sermonis rationem confictum de eo, qui in omnibus quinque modis τοῦ πεντάθλου superatus est, ἐτριάχθη: Τριαχθῆναι enim dicuntur, qui in lucta ter ab adversario dejecti victas manus praebent.

60. In Marcum ὁπλιτοδρόμον tarditate omnes superantem. – v. 1. νύκτα μέσην ἐποίησε. post diem cursui impensum noctem dimidiam consumsit in eodem negotio. Locutionem illustravit Schaefer. ad L. Bos. p. 413. Tum clausum stadium a publicis ministris, τοῖς δημοσίοις, qui eum pro statua habebant in victoris alicujus honorem ibi posita. – v. 5. τί γάρ; hae voculae orationi injiciuntur, ubi res attentione digna commemoranda

61. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦν βραδὺς Εὐτυχίδας σταδιοδρόμος, ἀλλ᾽ ἐπὶ δεῖπνον
ἔτρεχεν, ὥστε λέγειν, Εὐτυχίδας πέταται.

62. ΑΔΗΛΟΝ.

Τὸ στάδιον Περικλῆς εἴτ᾽ ἔδραμεν, εἴτ᾽ ἐκάθητο,
οὐδεὶς οἶδεν ὅλως· δαιμόνιος βραδυτής.
ὁ ψόφος ἦν ὕσπληγγος ἐν οὔασι, καὶ στεφανοῦτο
ἄλλος, καὶ Περικλῆς δάκτυλον οὐ προέβη.

63. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Πύκτης ὢν κατέλυσε Κλεόμβροτος· εἶτα γαμήσας
ἔνδον ἔχει πληγῶν Ἴσθμια καὶ Νέμεα,
γραῦν μαχίμην τύπτουσαν Ὀλύμπια, καὶ τὰ παρ᾽ αὐτῷ
μᾶλλον ἰδεῖν φρίσσων, ἤ ποτε τὸ στάδιον.

venit. Pal. XI. 184. καὶ τί γάρ; ὡς ἑάλω, γέγονεν μέγα πᾶσι θέαμα. Ib. 155. ἑάλω. τί γάρ; ἀπρεπὲς εἰπεῖν. – εἰς ὥρας. proximo anno; certaminibus rursus institutis.

61. In alium stadiodromum, in stadio tardissimum, ad coenam velocissimum. – v. 2. ὥστε λέγειν, τοὺς ἀνθρώπους scil. ut infra ep. 81. v. 5. νοῦν ὑποκεῖσθαι δεῖ τοῖς γράμμασι καὶ φράσιν αὐτῶν εἶναι κοινοτέραν, ὥστε νοεῖν ἃ λέγεις. – πέτεσθαι. de parasitis τρεχεδείπνοις Antiphan. ap. Athen. I. p. 4. F. οὗτοι δὲ τὰ δεῖπνα τῶν ἐν τῇ πόλει ἀφορῶσι καὶ πέτονται ἐπὶ ταῦτα ἄκλητοι.

62. Simile argumentum; imprimis lepida est parodia in altero disticho, quod comparandum cum epigr. Nicarchi, quod supra dedimus ep. 26. Dixerat aliquis idem de Lada, cursore praestantissimo, teste Plutarcho T. II. p. 804. E. ὥσπερ ἐπὶ τοῦ Λάδα λέγουσιν, ὁ ψόφος ἦν ὕσπληγγος ἐν οὔασιν, ἔνθα καὶ ἐστεφανοῦτο – quod aemulatus est Lucian. in Timone §. 20. ubi Plutus suam in abeundo velocitatem jactans, ἅμα γοῦν, ait, ἔπεσεν ἡ ὕσπληγξ, κἀγὼ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον, οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν.

63. In pugilem, qui postquam artem facere desierat, conjuge ducta, graviores quam antea pugnas domi sustinebat. – v. 1. κατέλυσε. Schol. κατέστρεψε καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ πυκτεύειν. Xenoph. Hist. Hell. VI. 3. 16. vituperat athletas, qui post multas victorias οὐ πρότερον παύονται, πρὶν ἂν ἡττηθέντες τὴν ἄσκησιν καταλύσωσιν. – v. 2. πληγῶν Ἴσθμια. ἰσθμίων καὶ νεμέων πληγάς. μετάθεσις. Schol. – v. 3. τύπτουσαν Ὀλύμπια. plagae, quas inferebat mulier, non minus fortes iis, quas in Olympicis certaminibus acceperat. – τὰ παρ᾽ αὐτῷ. mala quae

ἂν γὰρ ἀναπνεύσῃ, δέρεται, τὰς παντὸς ἀγῶνος
πληγὰς ὡς ἀποδῷ, κἂν ἀποδῷ, δέρεται.

64. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οἱ συναγωνισταὶ τὸν πύγμαχον ἐνθάδ' ἔθηκαν
Ἆπιν· οὐδένα γὰρ πώποτ' ἐτραυμάτισεν.

65. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Γραπτὴν ἐν τοίχῳ Καλπούρνιος ὁ στρατιώτης,
ὡς ἔθος ἐστίν, ἰδὼν τὴν ἐπὶ νηυσὶ μάχην,
ἄσφυκτος καὶ χλωρὸς ὁ θούριος ἐξετανύσθη,
ζωγρεῖτε, κράξας, Τρῶες ἀρηΐφιλοι.
καὶ μὴ τέτρωται κατεμάνθανε, καὶ μόλις ἔγνω
ζῆν, ὅτε τοῖς τοίχοις ὡμολόγησε λύτρα.

66. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ῥύγχος ἔχων τοιοῦτον, Ὀλυμπικέ, μήτ' ἐπὶ κρήνην
ἔλθῃς, μήτ' ἐν ὄρει πρός τι διαυγὲς ὕδωρ·

LXIV. 2. Ἆπιν pro spondeo positum, quod non ferens Graefius Ἄππιον scribendum suspicatus est. A talibus tamen seriores poetae non semper abhorruerunt vitiis. Pal. IX. 168. μῆνιν οὐλομένην γαμετὴν ὁ τάλας γεγάμηκα.

domi perferebat. – v. 5. ἂν γάρ. quando a verberibus acceptis respirat, δέρεται, vapulat. Sed est ambiguum vocabulum, quod etiam ad Veneris palaestram referri solet. Schol. Theocr. Eid. V. 119. ἐκάθηρε interpretatur ἐπύγιζεν et ἐξέδειρε, comparans Aristophanicum ἐσπόδει, quod et ipsum est vocabulum praetextatum. Lysistr. 952. ἀπολώλεκέν με κἀπιτέτριφεν ἡ γυνή, Τά τ' ἄλλα πάντα, κἀποδείρασ' οἴχεται. Etiam proxima, πληγὰς ὡς ἀποδῷ, sunt ambigua. Ap. Athen. XIII. p. 578. F. Mania ab amante athleta cum rivali item athleta deprehensa, se excusans, μαθεῖν γάρ, ait, αἰσθέσθαι θ' ἅμα Ὀλυμπιονικῶν νυκτὸς ἀθλητῶν δυεῖν πληγὴν [ἑκατέρου] τί δύναταί ποτ' ἤθελον.

64. In statuam pugilis, ab adversariis ad gratum animum significandum positam, quod nunquam eorum ullum vulneraverat.

65. Historia de milite meticuloso, qui pugnam Trojanorum ad naves in pariete pictam conspicatus, concidit, graviter se vulneratum esse existimans. – v. 5. κατεμάνθανε, ἐξήτησε πυνθανόμενος. Verba μὴ τέτρωται tamquam a praesente dicta. Vid. Hermann. ad Viger. p. 810. – v. 6. τοῖς τοίχοις, τοῖς ἐν τῷ τοίχῳ γεγραμμένοις.

66. Hominem deformem hortatur, ut Narcissi exemplo monitus, ne speciem suam in aqua contempletur. – v. 1. ῥύγχος. ut

καὶ σὺ γάρ, ὡς Νάρκισσος, ἰδὼν τὸ πρόσωπον ἐναργές,
    τεθνήξῃ, μισῶν σαυτὸν ἕως θανάτου.

67. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ὤμοσα μυριάκις ἐπιγράμματα μηκέτι ποιεῖν,
    πολλῶν γὰρ μωρῶν ἔχθραν ἐπεσπασάμην.
ἀλλ' ὁπόταν κατίδω τοῦ Παφλάγονος τὸ πρόςωπον
    Πανταγάθου, στέξαι τὴν νόσον οὐ δύναμαι.

68. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Χοιρίδιον καὶ βοῦν ἀπολώλεκα καὶ μίαν αἶγα,
    ὧν χάριν εἴληφας μισθάριον, Μενέκλεις.
οὔτε δέ μοι κοινόν τι πρὸς Ὀθρυάδαν γεγένηται,
    οὔτ' ἀπάγω κλέπτας τοὺς ἀπὸ Θερμοπυλῶν·
ἀλλὰ πρὸς Εὐτυχίδην ἔχομεν κρίσιν· ὥςτε τί ποιεῖ
    ἐνθάδε μοι Ξέρξης καὶ Λακεδαιμόνιοι;

supra ep. 44, 1. – v. 3. ἐναργές. Themist. p. 34. A. εἰκόνος ἀληθινῆς καὶ ἐναργοῦς. De pantomima Aristaen. I, 26. φύσεως ἁπάσης ἐναργὴς ὑπάρχεις εἰκών.

67. In hominem aut improbum aut deformem, quo viso poeta nunquam non obliviscebatur consilii, quod ceperat, ab epigrammatis scribendis abstinendi. – v. 4. τὴν νόσον. Ovidius, mala sua et exsilium ad carmina, quae scripsisset, referens, Trist. II. 13. si saperem, ait, doctas odissem jure sorores, Numina cultori perniciosa suo. At nunc tanta meo comes est insania *morbo*, Saxa malum refero rursus ad ista pedem.

68. De absurdo causidicorum more orationes suas alienissimo loco magnorum virorum nominibus et exemplis exornandi. Simile est ep. Martialis VI. 49. Plurimum huc facit Luciani Rhet. Praec. §. 18. κἂν περὶ ὑβριστοῦ τινος ἢ μοιχοῦ λέγῃς Ἀθήνησι, τὰ ἐν Ἰνδοῖς καὶ τὰ ἐν Ἐκβατάνοις λεγέσθω, ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθὼν καὶ ὁ Κυναίγειρος, ὧν οὐκ ἄν τι ἄνευ γένοιτο – καὶ ὁ Λεωνίδας θαυμαζέσθω καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα ἀναγιγνωσκέσθω κ. τ. λ. – v. 4. neque τοὺς ἀπὸ Θερ. trecentos illos, qui cum Leonida occubuerunt, ἀπάγω κλέπτας, furti accuso. Demosth. c. Androt. p. 601. τῆς ἀσεβείας κατὰ ταὐτά ἐστιν ἀπάγειν, γράφεσθαι, δικάζεσθαι πρὸς Εὐμολπίδας. –

ἀλλὰ κἀμοῦ μνήσθητι νόμου χάριν, ἢ μέγα κράξας
„Ἄλλα λέγει Μενεκλῆς, ἄλλα τὸ χοιρίδιον."

69. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πολλοῦ δεῖ, καὶ σφὶν, καὶ τοῖς παρ' ἕκαστα δικασταὶ
ἄνδρες, καὶ λέγε δὴ τὸν νόμον ἐνθάδε μοι,
καὶ ταυτὶ καὶ μῶν καὶ τετταράκοντα καὶ ἄττα
σκεψάμενος, καί τοι νὴ Δία καὶ μὰ Δία,
ῥήτωρ ἐστὶ Κρίτων, καὶ παιδία πολλὰ διδάσκει·
προσθήσει δ' αὐτοῖς γρῦ, φαθί, καὶ μίν ἔτι.

70. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐ δέχεται Μάρκον τὸν ῥήτορα νεκρὸν ὁ Πλούτων,
εἰπών· ἀρκείτω Κέρβερος ὧδε κύων.

v. 7. νόμου χάριν. dicis saltem caussa, ne furtum, quod passus sum, prorsus neglexisse videaris. Ut supra cap. I. ep. 91. εἰς τὸ κενόν με τέθεικε, νόμου χάριν. – v. 8. Nihil convenit inter orationem Meneclis et porcellum furto mihi ablatum. Similiter Lucian. de Salt. §. 80. de soloecismis, quos vocat, a pantomimis commissis: οἱ μὲν ἄλογα κινούμενοι, καὶ μηδὲν, ὡς φασι, πρὸς τὴν χορδήν. Ἕτερα μὲν γὰρ ὁ πούς, ἕτερα δὲ ὁ ῥυθμὸς λέγει.

69. Rhetores ridet et sophistas, qui se oratores et meros Atticos esse existiment, si orationem voculis quibusdam et vocularum formis crebro distinxerint. Hanc cacozeliam perstringit Lucian. in Rhet. Praec. §. 16. ἔπειτα πεντεκαίδεκά που, ἢ οὐ πλείω γε τῶν εἴκοσιν ὀνόματα ἐκλέξας ποθὲν, καὶ ταῦτα ἀκριβῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἄκρης τῆς γλώττης ἔχε, τὸ ἄττα, καὶ κᾆτα, καὶ μῶν, καὶ ἀμηγέπη, καὶ λῷστε καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ, καθάπερ τι ἥδυσμα, ἐπίπαττε αὐτῶν. – v. 1. παρ' ἕκαστα. altero quoque verbo judices appella, idque intra breve intervallum non semel, sed saepius. Vim praepositionis illustravit Schaefer. ad L. Bos. p. 139. – v. 4. σκεψάμενος, παρασκευασάμενος. – v. 6. φαθί et μίν epica sunt; γρῦ comicum.

70. Simul Marcus rhetor et Rufus grammaticus perstringuntur. – v. 2. Κέρβερος. referri potest haec cum Cerbero comparatio cum ad raucam oratoris vocem, latratui quam orationi humanae similiorem; tum ad malitiam convicia evomentis. Nam illi quoque spiritus teter saniesque manabat ore (Horat. Od. III. 11, 19.), ut rabulis illis pus atque venenum. Id. I. Sat. VII. 1. Κέρβερον ἐν τοῖς λόγοις adversarium appellaverat orator aliquis in Lucian. Pseudol. §. 29. cum canibus autem

εἰ δ' ἐθέλεις πάντως, Ἰξίονι καὶ Μελίτωνι
τῷ μελοποιητῇ, καὶ Τιτυῷ μελέτα.
οὐδὲν γὰρ σοῦ χεῖρον ἔχω κακόν, ἄχρις ἂν ἐλθὼν
ὧδε σολοικίζῃ Ῥοῦφος ὁ γραμματικός.

71. ΑΔΗΛΟΝ.

Αὐτὸν ὁρῶ σε, Μέδον, τὸν ῥήτορα. φεῦ, τί τὸ θαῦμα;
στειλάμενος σιγᾷς. οὐδὲν ὁμοιότερον.

72. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἀρχὴ Γραμματικῆς πεντάστιχός ἐστι κατάρα.
πρῶτος Μῆνιν ἔχει· δεύτερος Οὐλομένην.
καὶ μετὰ δ' Οὐλομένην, Δαναῶν πάλιν Ἄλγεα πολλά.
ὁ τρίτατος ψυχὰς εἰς Ἀΐδην κατάγει.
τοῦ δὲ τεταρταίου τὰ Ἑλώρια καὶ Κύνες ἀργοί,
πέμπτου δ' Οἰωνοί, καὶ χόλος ἐστὶ Διός.
πῶς οὖν γραμματικὸς δύναται μετὰ πέντε κατάρας
καὶ πέντε πτώσεις μὴ μέγα πένθος ἔχειν;

73. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Οὐδενὸς ἐνθάδε νῦν τεθνηκότος, ὦ παροδῖτα,
Μάρκος ὁ ποιητὴς ᾠκοδόμηκε τάφον,

accusatores comparat Cicero pro Rosc. Amer. c. 20. quibus, si per calumniam sine suspicione latrent, crura suffringenda sint. – v. 3. *Μελίτωνι.* tragoediarum scriptori, de quo supra ep. 31, 6., gravissimis pro illo facinore suppliciis digno. – v. 5. nunc quidem gravius quid non habeo, quo illos afficiam, donec Rufus grammaticus huc venerit.

71. In pictam sophistae imaginem. – v. 2. *στειλάμενος.* Vid. supra ad ep. 9, 11. Medon videri debet, aliquando quum declamandi causa surrexisset, toga sumta et composita, subito obmutuisse.

72. Fieri non posse, quin Grammaticae professio plena sit malorum et aerumnarum, quum Ilias, in qua explicanda grammaticorum industria potissimum continebatur, a diris et imprecationibus ordiatur. – v. 2. *πρῶτος,* *στίχος* sc. quod ex composito *πεντάστιχος* assumendum. – v. 8. technica quoque artis vocabula male ominata; unum praecipue *πτώσεις*, casus. Similiter Palladas ludit Palat. IX. 175. *Καλλίμαχον πωλῶ καὶ Πίνδαρον, ἠδὲ καὶ αὐτὰς Πτώσεις γραμματικῆς, πτῶσιν ἔχων πενίης.* – In *πένθος* alluditur ad *πέντε.*

73. Marcus poeta sepulcrum exstruxerat, ne epigramma monostichon, quod composuerat,

καὶ γράψας ἐπίγραμμα μονόστιχον, ὧδ' ἐχάραξε·
    Κλαύσατε δωδεκέτη Μάξιμον ἐξ Ἐφέσου.
οὐδὲ γὰρ εἶδον ἐγώ τινα Μάξιμον. εἰς δ' ἐπίδειξιν
    ποιητοῦ κλαίειν τοῖς παριοῦσι λέγω.

74. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ποιητὴς πανάριστος ἀληθῶς ἐστιν ἐκεῖνος,
    ὅστις δειπνίζει τοὺς ἀκροασαμένους.
ἢν δ' ἀναγιγνώσκῃ, καὶ νήστιας οἴκαδε πέμπῃ,
    εἰς αὐτὸν τρεπέτω τὴν ἰδίαν μανίην.

75. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἵλαθι, Γραμματικὴ φυσίζοε, ἵλαθι, λιμοῦ
    φάρμακον εὑρομένη Μῆνιν ἄειδε θεά.
νηὸν ἐχρῆν καὶ σοὶ περικαλλέα δωμήσασθαι,
    καὶ βωμὸν θυέων μή ποτε δευόμενον.
καὶ γὰρ σοῦ μεσταὶ μὲν ὁδοί, μεστὴ δὲ θάλασσα
    καὶ λιμένες, πάντων δέκτρια Γραμματική.

periret. Cippus loquitur. – v. 5. εἰς δ' ἐπίδειξιν ποιητοῦ. ut poeta ingenium ostentaret in ficto argumento de morte filii, quem nunquam habuit.

74. Optimos poetas esse, qui recitatione facta auditores coena excipiant; si qui recitent tantum, horum capitibus suam ipsorum insaniam imprecatur. Quanta fuerit primo et secundo saeculo recitandi cupiditas, novimus ex Juvenali, Plinio, Martiali, satisque constat quosdam sibi auditores coenae munere contraxisse. Vid. Martial. III. 50. Persius I. 30. ss. – v. 4. μανίην. furorem illum versuum pangendorum et recitandorum. – εἰς αὐτόν. i. e. εἰς τὴν ἑαυτοῦ κεφαλήν. Vid. ad L. Bos. p. 657. s.

75. Laus Grammaticae, multorum esurionum altricis, templis et aris dignae. – v. 1. φυσίζοε. φυσίζοος ἀήρ. Tryphiodor. 77. φυσίζοος αἶα. Il. γ. 243. et alibi. – v. 2. Μῆνιν. prima Iliadis verba professionem grammaticam significant. Cf. infra ep. 78, 6. – v. 5. σοῦ μεσταὶ μὲν ὁδοί. Parodia carminis Aratei: μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί, μεστὴ δὲ θάλασσα καὶ λιμένες. – v. 6. δέκτρια. ducta ex Archilocho Fragm. LXIV. εὐήθης ξείνων δέκτρια Πασιφίλη.

76. ΗΡΩΔΙΚΟΥ.

Φεύγετ', Ἀριστάρχειοι, ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης
  Ἑλλάδα, τῆς ξουθῆς δειλότεροι κεμάδος,
γωνιοβόμβυκες, μονοσύλλαβοι, οἷσι μέμηλε
  τὸ σφὶν, καὶ σφῶϊν, καὶ τὸ μὶν, ἠδὲ τὸ νίν.
τοῦθ' ὑμῖν εἴη, δυςπέμφελοι· Ἡροδίκῳ δὲ
  Ἑλλὰς ἀεὶ μίμνοι, καὶ θεόπαις Βαβυλών.

77. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τὸν τοῦ δειπναρίου νόμον οἴδατε· σήμερον ὑμᾶς,
  Αὖλε, καλῶ καινοῖς δόγμασι συμποσίου.
οὐ μελοποιὸς ἐρεῖ κατακείμενος· οὔτε παρέξεις,
  οὔθ' ἕξεις αὐτὸς πράγματα γραμματικά.

78. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τούτοις τοῖς παρὰ δεῖπνον ἀοιδομάχοις λογολέσχαις,
  τοῖς ἀπ' Ἀριστάρχου γραμματολικριφίσιν,

76. Invectio in grammaticos Aristarcheos. Auctor enim hujus epigrammatis, Herodicus, esse videtur is, quem Crateteum vocat Athen. V. p. 219. C. i. e. Cratetis auditorem et asseclam. Erat autem Crates acerrimus Aristarchi adversarius et aemulus. Vid. Wolf. Prolegg. ad Homer. p. CCLXXVI. not. 65. – v. 1. φεύγετ'. parodia versus Homerici Il. β. 159. φίλην ἐς πατρίδα γαίην Ἀργεῖοι φεύξονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. – v. 3. γωνιοβόμβυκες. homines umbratici dicuntur ἐν γωνίᾳ ἐνδιαιτᾶσθαι, aut etiam γωνίαις καὶ χηραμοῖς, ut vermes in umbra degentes; cf. Platonis Gorg. c. 90. p. 485. D. et Wyttenbach. Bibl. crit. P. XII. p. 7. s. – μονοσύλλαβοι. parva sermonis ramenta, particulas imprimis, studiose tractantes et de iis tricantes. De pronominibus, quae v. quarto excitantur, variisque Grammaticorum de iis sententiis vid. Thiersch. Gr. Homer. §. 204 et 205. – v. 5. δυςπέμφελοι. δύςκολοι. – Ἡροδίκῳ. ex his verbis colligi potest Herodicum, Babylonium, modo in patria, modo in Graecia vixisse.

77. Invitatio ad coenam modicam, sed ob absentiam poetarum recitantium et grammaticorum commendabilem. – v. 1. νόμον. Martialis IX. 36. Tolle tuas artes: hodie coenabis apud me, *Hac lege*, ut narres nil, Philomuse, novi. – v. 4. πράγματα. magna pars conviviorum eruditorum continebatur ζητήμασι grammaticis, ad quorum exemplum illustre illud Sophistarum apud Laurentium convivium ab Athenaeo est compositum.

78. Hoc quoque epigrammate poeta grammaticas tricas in convivio deprecatur. – v. 1. ἀοιδομάχοις. qui poetarum versibus tamquam telis se invicem oppugnant. – v. 2. γραμματολι-

οἷς οὐ σκῶμμα λέγειν, οὐ πῖν φίλον, ἀλλ' ἀνάκεινται
νηπυτιευόμενοι Νέστορι καὶ Πριάμῳ,
μή με βάλῃς κατὰ λέξιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι.
σήμερον οὐ δειπνῶ μῆνιν ἄειδε θεά.

79. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἂν τοῦ γραμματικοῦ μνησθῶ μόνον Ἡλιοδώρου,
εὐθὺ σολοικίζον τὸ στόμα μου δέδεται.

80. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μηδὲ λαλῶν, πρώην ἐσολοίκισε Φλάκκος ὁ ῥήτωρ,
καὶ μέλλων χαίνειν, εὐθὺς ἐβαρβάρισεν,

LXXVIII. 3. πεῖν. Pal. πίν. Plan. πῖν cum Buttmanno probat Huschkius in docta commentatione de C. Annio Cimbro p. 56.

κριφίσιν. obscurius vocabulum, quod accipias de iis, qui opinionum suarum commentis quasi impetum faciunt in veterum scripta; et ut aper ex obliquo in venatorem incurrens ap. Homer. Od. τ. 450. λικριφὶς ἀΐξας, aut bellator Il. ξ. 463., vulnera iliis infligunt. Passovius vocem interpretatur de grammaticis perversi judicii, grammatische Querköpfe. – v. 3. πῖν pro πιεῖν, quam formam cum aliis similibus ad plebejum sermonem refert Buttmannus in Mus. Stud. ant. p. 247. s. Putes poetam data opera fuisse usum forma vocis a Grammaticis damnata, ut eos pungeret. – ἀνάκεινται. accumbunt pueriliter delirantes cum Priamo et Nestore, i. e. de rebus Trojanis, antiquis illis et protritis, nugantur; quo nullum huic generi argumentum jucundius. – v. 5. κατὰ λέξιν. ad verbum, vere et proprio sensu. Verba μή με βάλῃς cohaerent cum dativis in epigrammatis initio. – v. 6. μῆνιν. Cf. ad ep. 75, 2. Facit huc Pal. IX. 168. ubi Grammaticus: μῆνιν οὐλομένην γαμετὴν ὁ τάλας γεγάμηκα, Καὶ παρὰ τῆς τέχνης μήνιδος ἀρξάμενος.

79. De Heliodoro rhetore. – v. 2. δέδεται. os mihi tamquam vi quadam magica ad soloecismos adigitur. σολοικίζον. ὥστε σολοικίζειν. Additum epitheton per prolepsin. δεδέσθαι, πεφαρμακεῦσθαι. ut statim in proximo epigrammate. De φαρμακείαις agens Plato de Legg. XI. p. 933. A. commemorat etiam καταδέσεις cum μαγγανείαις καὶ ἐπῳδαῖς.

80. In alium, σολοικίζοντα. – v. 1. ἐσολοίκισε. omnis sinisteritas concinnitatisque defectus non solum in loquendo, sed etiam in gestibus soloecismus vocatur. Quintil. Inst. Or. I. 5, 36. in gestu quoque nonnulli putant idem vitium inesse, quum aliud voce, aliud nutu et manu de-

καὶ τῇ χειρὶ τὰ λοιπὰ σολοικίζει διανεύων.
κἀγὼ δ' αὐτὸν ἰδών, τὸ στόμα μου δέδεται.

81. ΚΕΡΕΑΛΙΟΥ.

Οὐ τὸ λέγειν παράσημα καὶ Ἀττικὰ ῥήματα πέντε
εὐζήλως ἐστὶν καὶ φρονίμως μελετᾶν.
οὐδὲ γὰρ εἰ κάρκαιρε, καὶ εἰ κοναβεῖ, τό τε σίζει,
καὶ κελάρυζε λέγεις, εὐθὺς Ὅμηρος ἔσῃ.
νοῦν ὑποκεῖσθαι δεῖ τοῖς γράμμασι, καὶ φράσιν αὐτῶν
εἶναι κοινοτέραν, ὥςτε νοεῖν ἃ λέγεις.

82. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Γραμματικοὶ Μώμου στυγίου τέκνα, σῆτες ἀπάντων,
τελχῖνες βίβλων, Ζηνοδότου σκύλακες,

LXXXII. 1. σῆτες ἀκανθῶν probabiliter Jos. Scaliger corrigit. ἄκανθαι sunt spinae et argutiae grammaticorum, unde Pal. XI. 322. ἀτυχεῖς σῆτες ἀκανθοβάται. Ib. 347. οἵ τ' ἀπ' Ἀριστάρχου σῆτες ἀκανθολόγοι.

monstratur. Lucian. de Salt. §. 80. πολλοὶ γὰρ αὐτῶν ὑπ' ἀμαθίας καὶ σολοικίας δεινὰς ἐν τῇ ὀρχήσει ἐπιδείκνυνται. Ap. Philostr. Vit. Soph. I. 25. p. 542. Polemo absurdos histrionis in tragoedia gestus ridens, οὗτος, inquit, τῇ χειρὶ ἐσολοίκισε. – v. 4. ἰδών, τὸ στόμα μου. hujus ἀνακολουθίας exempla reperiuntur apud optimum quemque; non tamen improbabile poetam eam hoc loco data opera commisisse, ut exemplo doceret se de Flacco nec cogitare nec loqui posse, quin soloecismum faceret.

81. De absurda rhetorum quorundam eruditionis affectatione, ejus generis, quod Lucianus exagitat in Lexiphane. – v. 1. παράσημα. vocabula, sicuti numi, quasi nota insignita, modo ob raritatem, modo quia suspecta habentur. Suspecta sunt autem imprimis τὰ σολοικοφανῆ, quae sophistas summo studio sectatos esse constat. – v. 3. κάρκαιρε et σίζει vocabula ἅπαξ λεγόμενα apud Homerum; illud Il. υ. 157. hoc Od. ι. 394. – v. 5. φράσιν κοινοτέραν. praeclarum praeceptum Caji Caesaris ap. Gellium I. 10. habe semper in memoria atque pectore, ut tamquam scopulum fugias inauditum atque insolens verbum. – v. 6. ὥςτε νοεῖν. ut supra ep. 61. ὥςτε λέγειν.

82. In grammaticos, quorum stolidam arrogantiam a scriptis suis prohiberi optat. – v. 1. σῆτες ἀπάντων. supra ep. 76, 3. γωνιοβόμβυκες. tamquam tineae et blattae omnes omnium chartas arrodentes. – v. 2. τελχῖνες.

Καλλιμάχου στρατιῶται, ὃν ὡς ὅπλον ἐκτανύσαντες,
οὐδ' αὐτοῦ κείνου γλῶσσαν ἀποστρέφετε,
συνδέσμων λυγρῶν θηρήτορες, οἷς τὸ μὶν ἢ σφὶν
εὔαδε, καὶ ζητεῖν, εἰ κύνας εἶχε Κύκλωψ,
τρίβοισθ' εἰς αἰῶνα κατατρύζοντες ἀλιτροὶ
ἄλλων· ἐς δ' ἡμᾶς ἰὸν ἀποσβέσατε.

83. ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Γραμματικῶν περίεργα γένη, ῥιζώρυχα μούσης
ἀλλοτρίης, ἀτυχεῖς σῆτες ἀκανθοβάται,
τῶν μεγάλων κηλῖδες, ἐπ' Ἠρίννῃ δὲ κομῶντες,
πικροὶ καὶ ξηροὶ Καλλιμάχου πρόκυνες,
ποιητῶν λῶβαι, παισὶ σκότος ἀρχομένοισιν,
ἔῤῥοιτ' εὐφώνων λαθροδάκναι κόριες.

fabri ob invidiam infames, κακὸν φυτόν ap. Callimach. φθονεροὶ τελχῖνες. Nonn. Dion. XXX. 226. – v. 3. Καλλιμάχου. Callimachum ob grammaticam imprimis eruditionem tamquam ducem sequentes (περικαλλίμαχοι vocantur Pal. XI. 347.), ejusque vos auctoritate tuentes, nec ab hoc tamen invidos dentes cohibentes. – v. 5. συνδέσμων. vid. supra ep. 76, 3. – v. 6. ζητεῖν. omnia plena apud grammaticos ζητημάτων de rebus Homericis, quorum specimina vide ap. Juvenal. VII. 231. Cf. Wolf. Prolegg. p. CXCV. De eadem re Pal. XI. 347. ποῖ γάρ ἐμοὶ ζητεῖν – τίνος ἦν Πρωτεύς, καὶ τίς ὁ Πυγμαλίων. – v. 7. τρίβοισθ'. vitam consumatis in obscuris hujusmodi disquisitionibus; κατατρύζειν enim de rauco est et obscuro murmure. – v. 8. ἀποσβέσατε. nullum vobis supersit virus, quod in mea scripta evomatis. Pal. IX. 470. αἴθε – νεῖκος ἀπέσβεσε σεῖο μενοινῆς. Liban. Tom. IV. p. 83. ἀποσβέσαι τὴν ὀργήν.

83. In eodem argumento versatur. – v. 1. ῥιζώρυχα. qui in poetarum operibus non flores sectamini, sed radices obscura diligentia conquiritis. Apud Lucian. Disp. c. Hesiod. §. 5. poeta Ascraeus: καὶ τὰ μὲν ἄλλα οὐχ ὁρᾷς ὅσα τῆς ποιήσεως καλά· σκινδαλάμους τε καὶ ἀκάνθας τινὰς ἐκλέγεις, καὶ λαβὰς τῇ συκοφαντίᾳ ζητεῖς. idemque a multis etiam fieri in Homeri carminibus: τὰ Ὁμήρου κατακνίζουσι, λεπτὰ οὕτω κομιδῇ καὶ μάλιστα μικρὰ ἄττα διεξιόντες. – v. 3. κηλῖδες. naevos adspergentes. ἐπ' Ἠρίννῃ. vid. ad cap. IV. ep. 32 et 34. – v. 4. πρόκυνες. satellites Callimachi, cujus auctoritate freti alios allatratis. Fortasse etiam respicitur Procyonis stellae lumen tenue et ἀμυδρόν. – v. 5. σκότος. pueris discere incipientibus tenebras objicientes, poetas, quos in scho-

84. ΠΩΛΛΙΑΝΟΥ.

Τοὺς κυκλίους τούτους, τοὺς αὐτὰρ ἔπειτα λέγοντας,
μισῶ, λωποδύτας ἀλλοτρίων ἐπέων.
καὶ διὰ τοῦτ' ἐλέγοις προσέχω πλέον· οὐδὲν ἔχω γὰρ
Παρθενίου κλέπτειν, ἢ πάλι Καλλιμάχου.
θηρὶ μὲν οὐατόεντι γενοίμην, εἴ ποτε γράψω,
εἴκελος, ἐκ ποταμῶν χλωρὰ χελιδόνια.
οἱ δ' οὕτως τὸν Ὅμηρον ἀναιδῶς λωποδυτοῦσιν,
ὥστε γράφειν ἤδη μῆνιν ἄειδε θεά.

85. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰσὶ καὶ ἐν Μούσῃσιν Ἐριννύες, αἵ σε ποιοῦσιν
ποιητήν, ἀνθ' ὧν πολλὰ γράφεις ἀκρίτως.
τοίνυν, σοῦ δέομαι, γράφε πλείονα· μείζονα γάρ σοι
εὔξασθαι ταύτης οὐ δύναμαι μανίαν.

iis interpretamini, obscurantes magis quam illustrantes.

84. Epicis poetis, veteres impudentissime compilantibus, elegorum carmina praefert. – v. 1. κυκλίους. poetae cyclici post Homerum ejusque vestigia secuti, in fabulis cum aliis, tum Trojanis praecipue elaborarunt. Vide de hoc poetarum genere eorumque operibus Mohnike Gesch. der Liter. I. p. 190. ss. Non magnam eorum in arte poetica auctoritatem fuisse apparet ex Horat. Ep. ad Pison. 136. et ex epigr. Callimachi Pal. XII, 43. ἐχθαίρω τὸ ποίημα τὸ κυκλικόν. – αὐτὰρ ἔπειτα. hae particulae narrationi connectendae inservientes haud raro apud Homerum, apud seriores, Quintum Smyrnaeum v. c., ad nauseam usque iterantur. – v. 4. Parthenius, elegiarum scriptor. Sueton. Vit. Tiber. c. 70. – v. 5. θηρὶ οὐατόεντι. de asino dixerat Callimach. Fragm. CCCXX. auritus asellus est apud Ovidium Fast. VI. 469. Verba quae sequuntur: ἐκ ποταμῶν χλ. χελιδ. ex Parthenii elegis derivata, nisi haec quoque Callimachi esse credere malis; quod tamen minus probabile.

85. Poetae invita Minerva versus pangenti Pollianus, ut perpetuus ipsi hic morbus sit, precatur. – v. 1. Ἐριννύες. Furiae, ut cognata ipsis Ate, hominum animos pervertunt interdum, ita ut quae ipsis obsint faciant; quod quibus accidisse videbatur, ii appellabantur θεοβλαβεῖς. Opinionem veterum Deos improbis sanam mentem eripere, ita ut errores suos non agnoscant, illustravit Ruhnken. ad Vellej. II. 57, 3. – v. 3. τοίνυν, raro haec particula primo loco ponitur. Exempla dedit Lobeck. ad Phryn. p. 342.

86. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Μισῶ, δέσποτα Καῖσαρ, ὅσοις νέος οὐδέποτ' οὐδεὶς
ἤρεσε, κἂν εἴπῃ μῆνιν ἄειδε θεά.
ἀλλ' ἢν μὴ Πριάμου τις ἔχῃ χρόνον ἡμιφάλακρος,
ἢ καὶ κυρτὸς ἄγαν, οὐ δύνατ' ἄλφα γράφειν.
εἰ δ' ὄντως οὕτως τοῦτ' ἔστ' ἔχον, ὦ ὕπατε Ζεῦ,
εἰς τοὺς κηλήτας ἔρχεται ἡ σοφία.

87. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τέθνηκ' Εὐτυχίδης ὁ μελογράφος· οἱ κατὰ γαῖαν
φεύγετ'· ἔχων ᾠδὰς ἔρχεται Εὐτυχίδης·
καὶ κιθάρας αὐτῷ διετάξατο συγκατακαῦσαι
δώδεκα, καὶ κίστας εἰκοσίπεντε νόμων.
νῦν ὑμῖν ὁ Χάρων ἐπελήλυθε· ποῖ τις ἀπέλθῃ
λοιπόν, ἐπεὶ καὶ γῆν Εὐτυχίδης κατέχει;

LXXXVII. 5. ποῦ τις ἀπέλθει. Pal. ποῖ emendavi cum Schaefero, ἀπέλθῃ Plan. recte sic posito conjunctivo in re dubia. – v. 6. καὶ γῆν. γῆν κατέχειν dicuntur, qui regionem aliquam possident aut imperium in ea exercent; quod ab h. l. alienum. Hinc suspicatus sum: ἐπεὶ χᾆδην Εὐτυχίδης κατέχει. quod sic in Cod. scriptum χαι δην facile in καὶ γῆν depravari potuit.

86. Contra eos, qui praestantissimos poetas, quia juvenes sunt, contemnunt, et pro vilibus habent, virtutemque annis aestimant, ut est ap. Horatium, qui simile argumentum tractavit II. Ep. I. 21. ss. – v. 1. δέσποτα Καῖσαρ. vid. supra ep. 20. – v. 2. κἂν εἴπῃ. licet poemata pangat cum Homericis comparanda. – v. 6. κηλήτης. herniosus, qui est seniorum morbus. His et calvis nescio quae stuporis inhaerebat suspicio. – ἔρχεται, ἀπέρχεται, μεταβαίνει.

87. Orci civibus ingens malum nuntiat, Eutychidis poetae lyrici mortem, et instrumenta sua musica, et omnem carminum farraginem secum ad illos auferentis. – v. 3. συγκατακαῦσαι – κίστας νόμων. ut Etruscus Cassius – rapido ferventius amni ingenium: capsis quem fama est esse librisque Ambustum propriis. ap. Horat. 1. Serm. X. 62. – v. 5. ὁ Χάρων. nunc demum obiisse videbimini, quum ille vos recitando et cantando enecabit. Charonti h. l. tribuitur munus τοῦ Θανάτου, mortales sibi destinatos auferentis; ut in fr. Antiphanis apud Stob. CXX. p. 608. τοὺς γλιχομένους δὲ ζῆν κατασπᾷ τοῦ σκέλους Ἄκοντας ὁ Χάρων ἐπὶ τὸ πορθμεῖόν τ' ἄγει. nisi ἐπελήλυθε de cymba Charontis jam propius admota accipere malis: ut apud Euripidem, ubi Alcestis v. 260. δίκωπον ὁρῶ σκάφος, Νεκύων δὲ πορθμεὺς – Χάρων μ' ἤδη καλεῖ.

88. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὔτ' ἐπὶ Δευκαλίωνος ὕδωρ ὅτε πάντ' ἐγενήθη,
οὔθ' ὁ καταπρήσας τοὺς ἐπὶ γῆς Φαέθων,
ἀνθρώπους ἔκτεινεν ὅσους Ποτάμων ὁ ποιητής,
καὶ χειρουργήσας ὤλεσεν Ἑρμογένης.
ὥςτ' ἐξ αἰῶνος κακὰ τέσσαρα ταῦτ' ἐγενήθη,
Δευκαλίων, Φαέθων, Ἑρμογένης, Ποτάμων.

89. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐκ ποίων ὁ πατήρ σε δρυῶν τέτμηκεν, Ἀρίστων,
ἢ ποίων σε μύλου κόψατο λατομιῶν;
ἢ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἐσσὶ παλαιφάτου, ἢ ἀπὸ πέτρης
ὀρχηστής, Νιόβης ἔμπνοον ἀρχέτυπον·
ὥςτε με θαυμάζοντα λέγειν, ὅτι καὶ σύ τι Λητοῖ
ἤρισας· οὐ γὰρ ἂν ἧς αὐτομάτως λίθινος.

90. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πάντα καθ' ἱστορίην ὀρχούμενος, ἓν τὸ μέγιστον
τῶν ἔργων παριδὼν ἠνίασας μεγάλως.

88. In Potamonem poetam et Hermogenem chirurgum, utrumque hominum pestem et perniciem. – v. 1. ἐπὶ Δευκαλίωνος. supple, quod sensus postulat, τοσοῦτοι ἀπώλοντο, diluvio illo, ὅτε πάντα ἐγενήθη ὕδωρ. Poeta autem structura, quam animo conceperat, omissa, pergit: οὔτε Φαέθων, incendium illud Phaethontis casu exortum, τοσούτους ἔκτεινε. Melius oratio procederet, si Lucillius scripsisset: Οὔτ' ἐπὶ Δευκαλίωνος ὕδωρ, ὅτε πάντ' ἐπεκλύσθη –. De forma ἐγενήθη vid. Lobeck. ad Phryn. p. 109. Buttm. Gr. major. II. p. 96.

89. In pantomimum ineptum. – v. 1. ἐκ ποίων δρυῶν. sic supra ep. 31. ἐκ ποίων ἔταμες, Διονύσιε, τὰ ξύλα ταῦτα λατομιῶν; – v. 3. ἀπὸ δρυός. parodia versus Od. τ. 163. de quo supra diximus ad ep. 52, 2. – v. 5. ὅτι καὶ σύ. abundat ὅτι post verba dicendi etiam recta oratione sequente. Platon. Charmid. p. 166. A. καὶ ἐγὼ εἶπον, ὅτι ἀληθῆ λέγεις. Liban. T. IV. p. 146, 9. ἔλεγον, ὅτι οὕτως ὑμῖν, ὦ γύναι, πρέπει σιγᾶν. Cf. Rost. Gr. §. 122. not. 1. – Λητοῖ ἤρισας. sicut Niobe ob certamen cum Latona susceptum in saxum mutata. – v. 6. λίθινος. ut statim ep. 90, 3. et 91.

90. Lepide videtur pantomimus, qui Nioben, Capaneum et

τὴν μὲν γὰρ Νιόβην ὀρχούμενος, ὡς λίθος ἔστης,
καὶ πάλιν ὢν Καπανεύς, ἐξαπίνης ἔπεσες.
ἀλλ' ἐπὶ τῆς Κανάκης ἀφυῶς, ὅτι καὶ ξίφος ἦν σοι,
καὶ ζῶν ἐξῆλθες· τοῦτο παρ' ἱστορίην.

91. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Δάφνην καὶ Νιόβην ὠρχήσατο Μέμφις ὁ σιμός,
ὡς ξύλινος Δάφνην, ὡς λίθινος Νιόβην.

92. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Εἰπέ μοι εἰρομένῳ, Κυλλήνιε, πῶς κατέβαινεν
Λολλιανοῦ ψυχὴ δῶμα τὸ Φερσεφόνης;
θαῦμα μέν, εἰ σιγῶσα· τυχὸν δέ τι καὶ σὲ διδάσκειν
ἤθελε· φεῦ, κεἶνον καὶ νέκυν ἀντιάσαι.

93. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Εἰκόνα Μηνοδότου γράψας Διόδωρος ἔθηκεν
πλὴν τοῦ Μηνοδότου πᾶσιν ὁμοιοτάτην.

94. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Εἴκοσι γεννήσας ὁ ζωγράφος Εὔτυχος υἱούς,
οὐδ' ἀπὸ τῶν τέκνων οὐδὲν ὅμοιον ἔχει.

Canacen male saltaverat. – v. 4. ἔπεσες. Capaneus in Thebarum oppugnatione fulmine ictus, εἰς γῆν ἔμπνοος πίπτει νεκρός. Eurip. Phoen. 1198. Pantomimus autem ille subito cecidit, non quod res juberet, sed prae imperitia. – v. 5. Canacae ob incestum erga fratrem amorem pater gladium misit, quo se transfixit. Ovid. XI. Ep. 3 et 94.

92. De Lolliano, homine loquacissimo. Rhetor fuit Lollianus, cujus vitam scripsit Philostr. Vit. Soph. I. 23. Luciani, ut videtur, aequalis. – v. 1. εἰπέ μοι εἰρομένῳ. verba Homerica. Od. ο. 263. ω. 114. – v. 3. καὶ σέ. te τὸν λόγιον Ἑρμῆν! – v. 4. ἀντιάσαι. infinitivus affectus significationem habet, etiam apud Latinos. Vid. Herm. ad Viger. §. 159. p. 745. s.

94. De malo pictore. – v. 2. οὐδ' ἀπό. ne per liberos quidem ipsi contigit, ut quidquam ex operibus ejus similitudinis laudem haberet.

95. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Τὸν λεπτὸν θακεῦντα Μενέστρατον εἴαρος ὥρῃ
μύρμηξ ἐξελθὼν εἵλκυσεν εἰς ῥαγάδα·
μυῖα δ᾽ ἐπιπτᾶσ᾽ αὐτὸν ἀνήρπασεν, ὡς Γανυμήδην
αἰετὸς εἰς θαλάμους οὐρανίους Κρονίδεω·
πίπτε δ᾽ ὑπὲκ χειρῶν μυίης, κοὐδ᾽ ὣς θίγε γαίης,
ἐκ δ᾽ ἀράχνης ἱστοῦ τῶν βλεφάρων κρέμαται.

96. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Τρεῖς λεπτοὶ πρώην περὶ λεπτοσύνης ἐμάχοντο,
τίς προκριθεὶς εἴη λεπτεπίλεπτότερος.
ὧν ὁ μὲν εἷς, Ἕρμων, μεγάλην ἐνεδείξατο τέχνην,
καὶ διέδυ ῥαφίδος τρῆμα, λίνον κατέχων.
Δημᾶς δ᾽ ἐκ τρώγλης βαίνων, ἐς ἀράχνιον ἔστη,
ἡ δ᾽ ἀράχνη νήθουσ᾽ αὐτὸν ἀπεκρέμασεν.
Σωσίπατρος δ᾽ ἐβόησεν· ἐμὲ στεφανώσατ᾽· ἐγὼ γὰρ
εἰ βλέπομ᾽, ἥττημαι· πνεῦμα γάρ εἰμι μόνον.

97. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Βουλόμενός ποθ᾽ ὁ λεπτὸς ἀπάγξασθαι Διόφαντος,
νῆμα λαβὼν ἀράχνης αὐτὸν ἀπηγχόνισεν.

XCV. 4. *Κρονίδαο.* Pal. – v. 5. *πίπτε δὲ χειρῶν.* Pal. Scripseram olim: *πίπτεν δ᾽ ἐκ χειρῶν.* fortasse vere. Elegantiores autem numeri in ea lectione, quam nunc adoptavimus.

95. Hyperbolicum in hominem pusillum. – v. 1. *θακεῦντα.* apricantem, puta. – v. 5. *ὑπὲκ χειρῶν.* Lucian. Musc. Enc. §. 3. *ἑξάπους δὲ οὖσα, τοῖς μὲν τέτταρσι βαδίζει μόνοις, τοῖς δὲ προσθίοις δυσὶ καὶ ὅσα χερσὶ χρῆται. ἴδοις ἂν οὖν αὐτὴν ἐπὶ τεττάρων βεβηκυῖαν, ἔχουσάν τι ἐν ταῖν χεροῖν.* – v. 6. *τῶν βλεφάρων κρέμαται.* *τῶν ὄρχεων κρεμῶμεν.* Aristophan. Plut. 313.

96. Historia de certamine inter tres macilentos. – v. 2. *λεπτεπίλεπτος.* vocabulum comice formatum, ut id, quod in macilentia summum est, significaret. – v. 5. *ἐκ τρώγλης.* ipse igitur habitabat in caverna murium, unde progressus in tela araneae constitit.

98. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ μὲν ἐπ' ἀττελάβους ἄγεται στρατὸς, ἢ κυνομυίας,
ἢ μύας, ἢ ψυλλῶν ἱππικόν, ἢ βατράχων,
Γάϊε, καὶ σὺ φοβοῦ, μή καί σέ τις ἐγκαταλέξῃ,
ὡς ἂν τῆς τούτων ἄξιον ὄντα μάχης.
εἰ δ' ἀρετῆς ἀνδρῶν ἄγεται στρατός, ἄλλο τι παῖζε·
Ῥωμαίοις οὐδεὶς πρὸς γεράνους πόλεμος.

99. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τὴν μικρὴν παίζουσαν Ἐρώτιον ἥρπασε κώνωψ·
ἡ δέ, τί, φησί, πάθω, Ζεῦ πάτερ, εἴ μ' ἐθέλεις.

100. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸν μικρὸν Μάκρωνα θέρους κοιμώμενον εὑρὼν,
εἰς τρώγλην μικροῦ τοῦ ποδὸς εἵλκυσε μῦς.
ὃς δ' ἐν τῇ τρώγλῃ ψιλὸς τὸν μῦν ἀποπνίξας,
Ζεῦ πάτερ, εἶπεν, ἔχεις δεύτερον Ἡρακλέα.

XCIX. 2. φησιδῶζευπερ. Pal. quod ex conjectura emendavimus. Error ortus ex omissione syllabae πα, fortasse lineae superscriptae.

98. Solatur pusillum quendam, qui ne militibus adscriberetur, timebat. – v. 2. ἢ ψυλλῶν ἱππικόν. aut si equestres copiae pulicum ranarumve contrahantur. Nisi forte ἱππικόν etiam pendet ab ἐπί. – v. 5. ἄλλο τι παῖζε. timore deposito, alium tibi lusum quaere. – v. 6. πρὸς γεράνους. contra grues, ut Pygmaeis sit opus. Cf. Il. γ. 5. s.

99. In puellam staturae exiguae, quae a culice rapta, a Jove aquila se abripi existimabat, aequo animo summi Deorum voluntati se subjiciens. τί πάθω; quid, quaeso, faciam? Pal. V. 111. καὶ τί πάθω; Il. λ. 404. ὤ μοι ἐγώ, τί πάθω; μέγα μὲν κακόν. Cf. Od. ε. 465. Ὤ μοι ἐγώ, τί πάθω; Theocr. Eid. III. 24. ὤ μοι ἐγώ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος;

100. Historia de pusillo quodam homine, qui mure interfecto se pro altero Hercule habebat. – v. 2. τοῦ ποδός. Stobaei. Flor. CXX. p. 608. τοὺς γλιχομένους δὲ ζῆν κατασπᾷ τοῦ σκέλους ἄκοντας ὁ Χάρων. – v. 3. ψιλός, γυμνός, ἄνευ ὅπλων.

101. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὴν γένεσιν λυποῦντα μαθὼν Κρόνον Ἡλιόδωρος,
νύκτωρ ἐκ ναοῦ χρύσεον ἦρε Κρόνον,
τίς πρῶτος κακοποιὸς ἐλήλυθε πείρασον, εἰπών,
δέσποτα, καὶ γνώσῃ τίς τίνος ἐστὶ Κρόνος·
ὃς δ' ἄλλῳ κακὰ τεύχει, ἑῷ κακὸν ἤπατι τεύχει·
εὑρὼν μοι τιμήν, πᾶν ἀνάτελλ' ὃ θέλεις.

102. ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

Εἴη σοι κατὰ γῆς κούφη κόνις, οἰκτρὲ Νέαρχε,
ὄφρα σε ῥηϊδίως ἐξερύσωσι κύνες.

103. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐχθὲς ἀπάγχεσθαι μέλλων Δίναρχος ὁ φείδων,
Γλαῦκε, δι' ἓξ χαλκοῦς δύςμορος οὐκ ἔθανεν.
ἓξ χαλκῶν ἦν γὰρ τὸ σχοινίον, ἀλλ' ἐδυςώνει,
εὔωνον ζητῶν ἄλλον ἴσως θάνατον.
τοῦτο φιλαργυρίας δεινῆς ὅρος, ὅς γ' ἀποθνήσκων,
Γλαῦκε, δι' ἓξ χαλκοῦς δύςμορος οὐκ ἔθανεν.

101. De Heliodoro fure, qui auream Saturni statuam e templo abstulit. – v. 1. *τὴν γένεσιν λυποῦντα.* vid. supra ad ep. 18. Quum *κακοποιός* sit hic deus, se cum eo comparat Heliodorus, principem tamen sibi locum assignans. – v. 4. *τίς τίνος ἐστὶ Κρόνος.* uter nostrum alterius sit pernicies et calamitas. Sic *τίς* Pal. XI. 376. *καὶ τίνι (ποτέρῳ) δουλεύειν εἰσὶ δικαιότεροι;* Platonica, ubi *τίς* est pro *πότερος*, congessit Stallb. ad Phileb. p. 168. Sic etiam apud Latinos quis reperitur pro uter. – v. 5. *ὃς δ' ἄλλῳ.* Hesiod. E. καὶ H. 265. *οἷ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων.* unde expressus versus noster, Democrito Chio tributus ap. Aristot. Rhet. III. c. 9. Paullo aliter Aelian. H. A. VII. 11. *τεύχων ὡς ἑτέρῳ τις ἑῷ κακὸν ἤπατι τεύχει.* – v. 6. *τιμήν*, aut honorem victoriae de Saturno reportatae, aut pretium simulacri venditi. – *πᾶν ἀνάτελλε.* ortu tuo quodcunque volueris portende.

102. Hoc distichon epigrammati in Philaenidem attexuit Martialis IX. 30. Sit tibi terra levis, mollique tegaris arena, Ne tua non possint eruere ossa canes.

103. De avaro, qui quum suspendio vitam finire statuisset, se ab hoc consilio revocavit, ut resti parceret. – v. 5. *ὅς γ' ἀποθνήσκων.* pro *εἴ τις.* Tyrtaeus El. III. 15. *ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο – ὅςτις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ.* Aeschyl. Prom. 271. *ἐλαφρόν, ὅςτις πημάτων ἔξω πόδα Ἔχει, παραινεῖν.*

104. ΑΔΗΛΟΝ.

α. Τίς σε, Δικαιοσύνη, βροτὸς ἤκαχεν; β. οὗτος ὁ κλέπτης,
ἐνθάδε με στήσας, οὐδὲν ἔχων πρὸς ἐμέ.

105. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τὸν πτανὸν Ἑρμᾶν, τὸν θεῶν ὑπηρέταν,
τὸν Ἀρκάδων ἄνακτα, τὸν βοηλάταν,
ἑστῶτα τῶνδε γυμνασίων ἐπίσκοπον,
ὁ νυκτικλέπτας Αὖλος εἶπε βαστάσας·
πολλοὶ μαθηταὶ κρείσσονες διδασκάλων.

106. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ πόδας εἶχε Δίων οἵας χέρας, οὐκέτ' ἂν Ἑρμῆς
πτηνὸς ἐν ἀνθρώποις, ἀλλὰ Δίων ἐκρίθη.

107. ΑΔΗΛΟΝ.

Πλουτεῖν φασί σε πάντες, ἐγὼ δέ σέ φημι πένεσθαι·
χρῆσις γὰρ πλούτου μάρτυς, Ἀπολλόφανες.
ἂν μετέχῃς αὐτῶν σύ, σὰ γίγνεται· ἂν δὲ φυλάττῃς
κληρονόμοις, ἀπὸ νῦν γίγνεται ἀλλότρια.

104. In statuam Justitiae a rapace quodam magistratu, ut videtur, positam. - οὐδὲν ἔχων πρὸς ἐμέ. quum nihil ad me relationis habeat; mihi operam non navet. Teles ap. Stob. T. XCI. p. 508. καθ' αὑτοὺς ἄνθρωποι πρὸς ἀρετὴν γεγόνασι.

105. De signo Mercurii a fure ablato. - v. 1-3. magnificus honorum Mercurii recensus, qui tamen eum a furis dexteritate tueri non potuerunt. - v. 5. versus proverbialis, quem excitat Cicero ad Fam. IX. 7.

106. In furem manuum celeritate praecellentem. Est parodia distichi Asclepiadis Pal. XII. 75. εἰ πτερά σοι προσέκειτο, καὶ ἐν χερὶ τόξα καὶ ἰοί, Οὐκ ἂν Ἔρως ἐγράφη Κύπριδος, ἀλλὰ σύ, παῖς.

107. De recto divitiarum usu. - v. 3. ἂν μετέχῃς. qui te pascit ager, tuus est. Horat. II. Ep. II. 160. - v. 4. κληρονόμοις. Horat. l. c. 190. Utar, et ex modico quantum res poscet acervo Tollam; nec metuam, quid de me judicet heres, Quod non plura datis invenerit. - ἀπὸ νῦν. jam nunc; quamquam te adhuc opum tuarum dominum existimes, hae tamen jam revera ad alios transierunt.

108. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ποιήσας δαπάνην ἐν ὕπνοις ὁ φιλάργυρος Ἕρμων,
ἐκ περιωδυνίας αὐτὸν ἀπηγχόνισεν.

109. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μῦν Ἀσκληπιάδης ὁ φιλάργυρος εἶδεν ἐν οἴκῳ,
καί, τί ποιεῖς, φησίν, φίλτατε μῦ, παρ' ἐμοί;
ἡδὺ δ' ὁ μῦς γελάσας, μηδέν, φίλε, φησί, φοβηθῇς,
οὐχὶ τροφῆς παρὰ σοὶ χρῄζομεν, ἀλλὰ μονῆς.

109. Avari cum musculo colloquium. — v. 3. ἡδὺ γελάσας. suaviter illum irridens. XII. 137. ἐπ' ἐμαῖς ἁδὺ γελᾷς ὀδύναις.

CAPUT VII.

ΠΡΟΤΡΕΠΤΙΚΑ ΚΑΙ ΓΝΩΜΙΚΑ.

1. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεί·
ἓν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνήρ·
„οἵη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.“
παῦροί μιν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι
στέρνοις ἐγκατέθεντο. πάρεστι γὰρ ἐλπὶς ἑκάστῳ,
ἀνδρῶν ἥ τε νέων στήθεσιν ἐμφύεται.
θνητῶν δ' ὄφρα τις ἄνθος ἔχῃ πολυήρατον ἥβης,
κοῦφον ἔχων θυμὸν πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ.
οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασσέμεν, οὔτε θανεῖσθαι,
οὐδ', ὑγιὴς ὅταν ᾖ, φροντίδ' ἔχει καμάτου.
νήπιοι, οἷς ταύτῃ κεῖται νόος, οὐδέ τ' ἴσασιν,
ὡς χρόνος ἔσθ' ἥβης καὶ βιότου ὀλίγος

1. Poeta homines hortatur, ut rerum humanarum mutabilitatis memores animo indulgeant. – v. 2. *Χῖος ἀνήρ*. Homerus, qui *Χῖος ἀοιδός* est ap. Theocrit. Eid. VII. 47. ejus versus est Il. ζ. 146. unde Horat. Ep. ad Pison. v. 60. Ut silvae foliis pronos mutantur in annos, Prima cadunt –. Musaeus apud Clement. Alex. Strom. VI. p. 738. 18. *ὣς δ' αὔτως καὶ φύλλα φύει ζείδωρος ἄρουρα, Ἄλλα μὲν ἐν μελίῃσιν ἀποφθίνει, ἄλλα δὲ φύει· Ὣς δὲ καὶ ἀνθρώπου γενεή.* – v. 5. *στέρνοις ἐγκατέθεντο*. pauci has voces, auribus acceptas, in pectora animosque demittunt, ut Livius loquitur XXXIV. 50. Plurimorum enim aures perfluunt, qui salubria praecepta non magis servare possunt, quam dolium pertusum aquam. – v. 5. *ἐλπίς*. spes diuturna nos consilia animo concipere jubens. – v. 7. *ὄφρα τις ἄνθος ἔχῃ*. Tyrtaeus I. 27. *νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν, Ὄφρ' ἄρα τῆς* (*ἐρατῆς* corr. Valcken. et Hermann.) *ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχῃ*. Notandus in his conjunctivi usus, neglecto *ἄν*, quod in talibus alibi additur. Praecesserat Homer. Il. λ. 476. *τὸν μέν τ' ἤλυξε πόδεσσιν φεύγων, ὄφρ' αἷμα λιαρόν, καὶ γούνατ' ὀρώρῃ*. – v. 8. *ἀτέλεστα*. quae ad finem perduci nequeunt. – v. 9. *ἐλπίδ' ἔχει*. *ἐλπίς* de re ingrata, ut etiam sperare interdum; aut simpliciter de cogitatione rei futurae. – v. 11. *οὐδέ τ' ἴσασιν*. nominativus pronominis relativi

θνητοῖς. ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν βιότου ποτὶ τέρμα
ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλῆθι χαριζόμενος.

2. ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Οὐ φίλος, ὃς κρητῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων
νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει·
ἀλλ' ὅστις Μουσέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' Ἀφροδίτης
συμμίσγων, ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

3. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Οὔ μοι Πληϊάδων φοβερὴ δύσις, οὐδὲ θαλάσσης
ὠρύον στυφελῷ κῦμα περὶ σκοπέλῳ,
οὐδ' ὅταν ἀστράπτῃ μέγας οὐρανός, ὡς κακὸν ἄνδρα
ταρβέω, καὶ μύθων μνήμονας ὑδροπότας.

assumendus ex οἷς. **Plato** Theag. p. 126. B. οἷς εἰσί τε ἵπποι, καὶ χρῶνται ἑκάστοτε καὶ οἰκείοις καὶ ἀλλοτρίοις πολλοῖς. – v. 14. τλῆθι χαριζόμενος. ne genio indulgere dubites. **Archiloch.** Reliqq. LV. τάχιστα Τλῆτε γυναικεῖον πένθος ἀπωσάμενοι. In talibus τλῆναι accipiendum, ut **aude** interdum, v. c. **sapere aude.** – ψυχῇ χαριζόμενος. **Aeschyl.** Pers. 843. ψυχῇ διδόντες ἡδονὴν καθ' ἡμέραν. ὑπηρετεῖν ψυχῇ. **Euripid.** in Antiopa. **Theocrit.** Eid. XVI. 24. τὸ μὲν ψυχᾷ, τὸ δὲ καί τινι δοῦναι ἀοιδῶν. In quibus locis ψυχή est ea pars animi, quae affectibus movetur. **Amicum animum** appellat **Horat.** IV. Od. 7, 19. **cuncta manus avidas fugient heredis, amico Quae dederis animo.**

2. Qualem sibi in convivio sodalem habere cupiat. – v. 2. νείκεα καὶ πόλεμον. **Xenophan.** ap. **Athen.** XI. p. 462. F. se laudare ait eum, ὃς ἐσθλὰ πιὼν ἀναφαίνει – Οὔτι μάχας διέπει Τιτήνων, οὐδὲ Γιγάντων, οὐδέ τε Κενταύρων, πλάσματα τῶν προτέρων. – v. 3. Μουσῶν δῶρα. **carmina;** Ἀφροδίτης. amori inter pocula indulgens.

3. Improbos et jejunos convivas detestatur. – v. 1. οὔ μοι. supplendum οὕτω ante φοβερή. – v. 4. ὑδροπότας. i. e. δυσκόλους καὶ δυστρόπους. Cf. c. IV. ep. 65. Est paroemia: μισῶ μνήμονα συμπόταν: qua significari existimatur, ἢ μηδενὸς δέον μνημονεύειν τῶν ἐν οἴνῳ πλημμεληθέντων, ἢ παντελῶς ἐλαφρᾶς καὶ παιδικῆς νουθεσίας δεομένων. **Plutarch.** T. II. p. 612. D.

4. ἈΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Εἴ τινα μὴ τέρπει λωτός, χέλυς, ἢ γλυκὺς ἦχος
ψαλμῶν, ἢ τριγέρων νεκτάρεος Βρόμιος,
ἢ πεῦκαι, κοῦροι, στέφανοι, μύρα, λιτὰ δὲ δειπνῶν
λαθροπόδας τρώκταις χερσὶ τίθησι τόκους,
οὗτος ἐμοὶ τέθνηκε πάλαι· νῆστιν δὲ παρέρπω
νεκρόν, ἐς ἀλλοτρίους φειδόμενον φάρυγας.

5. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Ἐσθλὸς Ἀριστοκράτης, ὅτ' ἀπέπλεεν εἰς Ἀχέροντα,
εἶπ' ὀλιγοχρονίης ἁψάμενος κεφαλῆς·
παίδων τις μνήσαιτο, καὶ ἐδνώσαιτο γυναῖκα,
εἰ καί μιν δάκνοι δυςβίοτος πενίη.

IV. 1. λωτοῦ χέλυς. Pal. quod emendavit Ruhnk. λωτοῦ μέλος. Reisk. et Toup. – v. 5. τέθνηκε περίμνηστιν. Pal. ἀείνηστιν. Br. In eo, quod in lectione vehementer incerta reposui, numeri videbantur aliquanto elegantiores.

4. Pro mortuo habendum esse, qui lucro intentus, a vitae fructu abhorreat. – v. 1. λωτός, χέλυς. Junguntur haec ap. Ovid. Rem. Am. 753. citharae, lotosque lyraeque, Et vox et numeris brachia mota suis. – v. 3. ἢ πεῦκαι. comissationem animo fingit poeta aut ad pueri amati limina, aut in comitatu pulchrorum puerorum (κοῦροι), in qua comissatione ἐστεφάνωσαν τὰ πρόθυρα, μύροις ἔῤῥαναν, δᾷδας ἔῤῥιψαν ἡμικαύστους. Charito. I. p. 5, 6. – v. 4. λαθροπόδας. fenus sensim procedens et in majus auctum. Lucan. I. 181. usura vorax avidumque in tempora fenus. χερσὶ τίθησι. vid. ad cap. VI. ep. 40, 3. Pal. XI. 289. ἀνὴρ δανειστής – ἐν δακτύλοισι τοὺς τόκους σφίγγων. Ap. Lucian. Catapl. §. 17. Fenerator μόνοις τοῖς δακτύλοις πλουτῶν, οἷς τάλαντα καὶ μυριάδας ἐλογίζετο. τρῶκται δάκτυλοι digiti sunt feneratorum, qui ipsi sunt τρῶκται i. e. ἐκ παντὸς κερδαίνοντες. Phoenices φιλοχρήματοι καὶ τρῶκται apud Philostr. Heroic. p. 660. ex Homer. Od. ξ. 289. – v. 5. οὗτος ἐμοὶ τέθνηκε. ducta haec ex Sophocl. Antig. 1167. τὰς γὰρ ἡδονὰς ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημ' ἐγὼ Ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν. Lucret. III. 1059. mortua quoi vita est prope jam vivo.

5. Boni cujusdam viri, sed coelibis, exhortatio ad matrimonium. – v. 2. ὀλιγοχρονίη referendum videtur ad breve temporis spatium, quod moribundo Aristocrati ad vivendum adhuc supererat. ἁψάμ. κεφαλῆς. ut facere solent meditantes et de re

ζωὴν συλλῴσαιτο· κακὸς δ' ἄστυλος ἰδέσθαι
οἶκος· ὁ δ' αὖ λῷστος τἀνέρος ἐσχαρεὼν
εὐκίων φαίνοιτο, καὶ ἐν πολυκαέϊ ὄγκῳ
ἐνστῇ, αὐγάζων δαλὸν ἐπεσχάριον.
ᾔδει Ἀριστοκράτης τὸ κρήγυον· ἀλλὰ γυναικῶν,
ὤνθρωπ', ἤχθαιρεν τὴν ἀλιτοφροσύνην.

6. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἀντιγένης ὁ Γελῷος ἔπος ποτὲ τοῦτο θυγατρὶ
εἶπεν, ὅτ' ἦν ἤδη νεύμενος εἰς Ἀΐδην·
παρθένε καλλιπάρῃε, κόρη δ' ἐμή, ἴσχε συνεργὸν
ἠλακάτην, ἀρκεῦν κτῆμα πένητι βίῳ·
ἢν δ' ἵκῃ εἰς ὑμέναιον, Ἀχαΐδος ἤθεα μητρὸς
χρηστὰ φύλασσε, πόσει προῖκα βεβαιοτάτην.

7. ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Πέντε θανὼν κείσῃ κατέχων πόδας· οὐδὲ τὰ τερπνὰ
ζωῆς, οὐδ' αὐγὰς ὄψεαι ἠελίου·

V. 8. *ἐνστῇ αὐγάζων.* depravata lectio, in qua hiatus quidem distinctione excusari possit, sed pro *ἐνστῇ* requiritur optativus. Parum feliciter tentavi olim *εὐτελῆ δαλόν*, quod proximis *ἐν πολυκαέϊ ὄγκῳ* non respondet. Sensui et numeris responderet: *ἐν πολυκαέϊ ὄγκῳ Σταίη ἐναυγάζων* —.

quadam solliciti. – v. 5. *ζωήν.* *τὸν ἑαυτοῦ βίον.* fulcra domus sunt liberi. Cf. Catull. LXI. 156. vir fortis *ὑψηλῆς στέγης Στύλος* apud Aeschyl. Agamemn. 870. *στύλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες.* Eurip. Iph. Taur. 57. – v. 6. *ἐσχαρεών – δαλὸν ἐπεσχάριον.* »nempe focus exstinctus, ut summae paupertatis indicium est, ita etiam summi moeroris.« Verba sunt Huschkii ad Tibull. I. 1, 6. ubi plura vide. Poeta in Vita Homeri Pseudoherodot. p. 737, 75. *ἀνδρὸς μὲν στέφανος παῖδες – Αἰθομένου δὲ πυρὸς γεραρώτερος οἶκος ἰδέσθαι.* – v. 10. *ὤνθρωπε.* sic Leonidas lectores solet alloqui. – *ἀλιτοφροσύνην.* apud Ovid. Met. X. 243. Pygmalion offensus vitiis, quae plurima menti Femineae natura dedit, sine conjuge coelebs vivebat.

6. Patris moribundi admonitio ad filiam. – v. 2. *νεύμενος.* *νεόμενος.* Il. σ. 136. *ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι.* In *εἰρεσιώνῃ* v. 11. *νεῦμαί σοι, νεῦμαι ἐνιαύσιος.* – v. 3. *συνεργόν.* Pal. VII. 726. *καί τι πρὸς ἠλακάτην καὶ τὸν συνέριθον ἄτρακτον Ἤεισεν.*

7. Mortis commemoratione ad bibendum et amandum invitat. –

ὥςτε λαβὼν Βάκχου ζωρὸν δέπας εἷλκε γεγηθώς,
Κίγκιε, καλλίστην ἀγκὰς ἔχων ἄλοχον.
εἰ δέ σοι ἀθάνατος σοφίης νόος, ἴσθι, Κλεάνθης
καὶ Ζήνων Ἀΐδην τὸν βαθὺν ὡς ἔμολον.

8. ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

Ἀρκεῖ μοι χλαίνης λιτὸν σκέπας, οὐδὲ τραπέζαις
δουλεύσω, Μουσέων ἄνθεα βοσκόμενος.
μισῶ πλοῦτον ἄνουν, κολάκων τροφόν, οὐδὲ παρ' ὀφρὺν
στήσομαι· οἶδ' ὀλίγης δαιτὸς ἐλευθερίην.

9. ΑΔΗΛΟΝ.

Πῶς γενόμην; πόθεν εἰμί; τίνος χάριν ἦλθον; ἀπελθεῖν.
πῶς δύναμαί τι μαθεῖν, μηδὲν ἐπιστάμενος;
οὐδὲν ἐὼν γενόμην· πάλιν ἔσσομαι ὡς πάρος ἦα·
οὐδὲν καὶ μηδὲν τῶν μερόπων τὸ γένος.

IX. Palladae hoc ep. a nonnullis tribuitur, quod non improbabile. – v. 1. Fort. ἀπελθεῖν interrogative efferendum: ἢ τοῦ ἀπελθεῖν χάριν;

v. 3. ζωρὸν δέπας εἷλκε. quod ζωροποτεῖν est ap. Callimach. Fragm. CIX. et alios. – v. 5. Κλεάνθης καὶ Ζήνων, Stoicae disciplinae principes, junguntur iterum ep. 18. Quasi majorum gentium Stoicus est Cleanthes apud Ciceron. Acad. Qu. IV. 126. – Ἀΐδην. nec his sapientia profuit, quominus ad inferos descenderent. Commemorantur autem h. l. Stoici ob sapientiam rigidam et a voluptatibus abhorrentem.

8. Poeta se paupere vita contentum opulentiorum coenas, servitute emtas, sectari negat. – v. 1. χλαίνης λ. σκέπας. toga quae defendere frigus, Quamvis crassa, queat. Horat. I. Serm. 3, 14. – v. 2. Μουσέων ἄνθεα. ut apes et cicadae. Cum utroque genere poetam comparat Philostr. Epist. XVII. quem opulentiori amico commendat: ὧν εἷς καὶ Κέλσος οὗτος, ᾠδαῖς παραδεδωκὼς τὸν ἑαυτοῦ βίον, ὥςπερ οἱ χρηστοὶ τέττιγες. Ὡς δ' ἂν μὴ δρόσῳ, ἀλλὰ σιτίοις τραφείη, πεπίστευκα σοὶ μελήσειν. – v. 3. παρ' ὀφρὺν. ut servus, nutum heri observans et horrens. Timon ap. Lucian. §. 5. οἱ τέως ὑποπτήσσοντες καὶ προςκυνοῦντες κἀκ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι.

9. Conditionis humanitatis ignarus deque sorte futura sua sollicitus, Bacchum, curarum lenimen, poscit. – v. 1. ἀπελθεῖν. vid. var. lect. – v. 3. 4. hoc distichon habetur etiam Pal.

ἀλλ' ἄγε μοι Βάκχοιο φιλήδονον ἔντυε νᾶμα·
τοῦτο γάρ ἐστι κακῶν φάρμακον ἀντίδοτον.

10. ΑΛΛΟ.

Ἤθελον ἂν πλουτεῖν, ὡς πλούσιος ἦν ποτε Κροῖσος,
καὶ βασιλεὺς εἶναι τῆς μεγάλης Ἀσίης.
ἀλλ' ὅταν ἐμβλέψω Νικάνορα τὸν σοροπηγόν,
καὶ γνῶ, πρὸς τί ποιεῖ ταῦτα τὰ γλωσσόκομα,
ἀκτὴν που πάσσας, καὶ ταῖς κοτύλαις ὑποβρέξας,
τὴν Ἀσίην πωλῶ πρὸς μύρα καὶ στεφάνους.

11. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιθίναις στήλαισι χαρίζου·
μηδὲ τὸ πῦρ φλέξῃς· ἐς κενὸν ἡ δαπάνη.
ζῶντί μοι, εἴ τι θέλεις, χάρισαι· τέφρην δὲ μεθύσκων
πηλὸν ποιήσεις, κοὐχ ὁ θανὼν πίεται.

XI. 2. parum commodus articulus. Probabiliter emendavit Scaliger cum aliis: *μηδὲ τὸ πῦρ βρέξῃς.* nec rogum incensum vino restinguas. Vid. Kirchm. de Funerib. III. 7.

VII. 389. v. 5. 6. nisi quod in exitu hexametri legitur: *ὡς πάρος οὐδέν.* – *οὐδὲν καὶ μηδέν.* nihil sunt homines, et pro nihilo habendi.

10. Vanae divitiarum et potentiae cupiditati mortis contemplationem mederi docet. – v. 4. *γλωσσόκομον. θήκη. σορὸς ξυλίνη τῶν λειψάνων.* Hesych. – v. 5. *ἀκτήν που πάσσας.* farinam spargens. *ἀκτὰ Κρηταιΐς* hoc sensu est in Pal. VI. 299, 5. vinum autem inspergebatur interdum farina, ut apud Homer. Il. λ. 639. ubi in Nestoris poculo ancilla vino Pramnio mixto, *ἐπὶ αἴγειον κνῆ τυρόν – ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν. ὃ ἐστιν ἐπέπασεν*, interprete Eustathio. Athen. X. p. 432. B. *ἔπινον δ' οἱ πολλοὶ καὶ ἄλφιτα ἐπιβάλλοντες τῷ οἴνῳ*, ubi in versibus Comici rex Seleucus vinum cum melle miscuisse dicitur: *Δήμητρος ἀκτῇ πᾶν τι φυράσας ὑγρόν, Κατησίμωσε πῶμα, καύματος λύσιν.* Alii *ἀκτήν* de littore accipiunt, et huc trahunt id, quod *ἀκτάζειν* appellatur. Nostro loco contextus hanc explicationem non videtur admittere.

11. Impensas funeribus fieri solitas rectius viventibus adhiberi. Sententia est ut in Anacreonticis Od. IV. *Τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν; Τί δὲ γῇ χέειν μάταια; Ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ, Μύρισον.* – v. 2. *τὸ πῦρ φλέξῃς.* rogum illum, quod fieri solet. Vid. var. lect. – v. 3. *μεθύσκων.* vino irrigans. – *πηλὸν ποιήσεις. οἴνου πηλὸν ποιεῖν* locutio proverbialis, de qua Dorvill. ad Charit. p. 39.

12. *ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.*

Πῖν', Ἀσκληπιάδη· τί τὰ δάκρυα ταῦτα; τί πάσχεις;
οὐ σὲ μόνον χαλεπὴ Κύπρις ἐληΐσατο,
οὐδ' ἐπὶ σοὶ μούνῳ κατεθήκατο τόξα καὶ ἰοὺς
πικρὸς Ἔρως. τί ζῶν ἐν σποδιῇ τίθεσαι;
πίνωμεν Βάκχου ζωρὸν πόμα. δάκτυλος ἀώς·
ἢ πάλι κοιμιστὰν λύχνον ἰδεῖν μένομεν;
πίνομεν οὖν γαλερῶς· μετά τοι χρόνον οὐκέτι πουλύν,
σχέτλιε, τὴν μακρὰν νύκτ' ἀναπαυσόμεθα.

13. *ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.*

Ψηφίζεις, κακόδαιμον· ὁ δὲ χρόνος, ὡς τόκον, οὕτω
καὶ πολιὸν τίκτει γῆρας ἐπερχόμενος·
κοὔτε πιὼν, οὔτ' ἄνθος ἐπὶ κροτάφοις ἀναδήσας,
οὐ μύρον, οὐ γλαφυρὸν γνούς ποτ' ἐρωμένιον,
τεθνήξῃ, πλουτοῦσαν ἀφεὶς μεγάλην διαθήκην,
ἐκ πολλῶν ὀβολὸν μοῦνον ἐνεγκάμενος.

XII. 6. *ἤ πάλι.* Fortasse rectius: *ἢ πάλι.* – v. 7. *πίνομεν οὐ γὰρ ἔρως.* Pal. *πίνωμεν γαλερῶς.* Br. Scripsi: *πίνομεν οὖν γαλερῶς.* Eurip. Iphig. Aul. 16. *στείχομεν εἴσω.* Pal. V. 75. *ὥςτε τί ποιοῦμεν; φεύγομεν ἢ μένομεν;* Plato de Rep. V. p. 461. E. *ἢ πῶς ποιοῦμεν;* Ib. VII. p. 530. D. *ὡς ἡμεῖς συγχωροῦμεν; ἢ πῶς ποιοῦμεν;* Plutarch. T. II. p. 463. A: *τῶν μὲν ἀσώτων ταῖς οἰκίαις προςιόντες, αὐλητρίδος ἀκούομεν ἑωθινῆς καὶ πηλὸν ὥς τις εἶπεν οἴνου.*

12. Animum tristitia dejectum vino erigere et excitare conatur. – v. 2. *χαλεπή.* ut Theocrit. Eid. XIII. 71. de Hercule: *χαλεπὰ γὰρ ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν.* – v. 4. *ἐν σποδιῇ.* quasi jam defunctus sis et in cinerem mutatus. – v. 5. *δάκτυλος ἀώς.* proverbialis locutio, qua diei (*ἠοῦς*) vitaeque adeo brevitas significatur. Alcaeus apud Athen. XI. p. 481. A. *πίνωμεν· τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν; δάκτυλος ἀμέρα.* Hoc loco dicere videtur poeta parvam diei partem superesse, quae bibendo impendi possit, neque opus esse, ut nox exspectetur et lucerna accensa, quae somnum magis adducat (*κοιμιστάν*), quam hilaritatem.

13. Admonitio ad avarum. Cf. supra ep. 4. – v. 1. *ὡς τόκον... τίκτει.* vox *τόκος* est a *τίκτειν.* In Aristoph. Nub. 1290. quum Strepsiades Amyniam interrogasset: *ἔσθ' ὁ τόκος τί θηρίον;* ille respondet: *τί δ' ἄλλο γ' ἢ κατὰ μῆνα καὶ καθ' ἡμέραν Πλέον πλέον τἀργύριον αἰεὶ γίγνεται, Ὑποῤῥέοντος τοῦ χρόνου;* – v. 5. *μεγάλην διαθήκην.* cedes coemtis saltibus et domo –, et exstructis in altum divitiis potietur heres. Horat. II. Od. 3, 17. sq.

14. ΑΔΗΛΟΝ.

Πῖνε καὶ εὐφραίνου· τί γὰρ αὔριον, ἢ τί τὸ μέλλον;
οὐδεὶς γιγνώσκει. μὴ τρέχε, μὴ κοπία.
ὡς δύνασαι, χάρισαι, μετάδος, φάγε, θνητὰ λογίζου.
τὸ ζῆν τοῦ μὴ ζῆν οὐδὲν ὅλως ἀπέχει.
πᾶς ὁ βίος τοιόςδε, ῥοπὴ μόνον· ἂν προλάβῃς, σοῦ·
ἂν δὲ θάνῃς, ἑτέρου πάντα, σὺ δ' οὐδὲν ἔχεις.

15. ΝΙΚΑΙΝΕΤΟΥ.

Οὐκ ἐθέλω, Φιλόθηρε, κατὰ πτόλιν, ἀλλὰ παρ' Ἥρῃ
δαίνυσθαι, Ζεφύρου πνεύμασι τερπόμενος.
ἀρκεῖ μοι κοίτη μὲν ὑπὸ πλευροῖσι χαμεύνα·
ἐγγὺς γὰρ προμάλου δέμνιον ἐνδαπίης,
καὶ λύγος, ἀρχαῖον Καρῶν στέφος. ἀλλὰ φερέσθω
οἶνος, καὶ Μουσέων ἡ χαρίεσσα λύρη,
θυμήρες πίνοντες ὅπως Διὸς εὐκλέα νύμφην
μέλπωμεν, νήσου δεσπότιν ἡμετέρης.

XIV. 1. Fortasse, deleta interrogandi nota post *μέλλον*, jungendum: *οὐδεὶς γιγνώσκει, τί αὔριον, ἢ τί τὸ μέλλον. τί* pro *ὅ τι.* »nam rectae interrogandi formae saepe etiam in obliqua oratione admittuntur.« Herm. ad Soph. Antig. 372. Poppo ad Xenoph. Cyrop. I. 2, 10.

14. Etiam hoc de brevitate vitae admonet. – v. 1. *τί γὰρ αὔριον.* Theocr. Eid. XIII. 4. *οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες.* Quis scit, an adjiciant hodiernae crastina summae Tempora Di superi. Horat. IV. Od. 7, 18. ubi etiam proxima comparanda. – v. 3. *θνητά. ἃ προσήκει θνητὸν νοεῖν.* qui enim mortalia cogitat, et praesenti vita fruetur, nec in futura spes longas inchoabit. Paulo aliter Euripid. Alc. 815. *ὄντας δὲ θνητοὺς θνητὰ καὶ φρονεῖν χρεών.* – v. 4. *οὐδὲν ὅλως.* minimum discrimen inter utrumque. Pal. VII. 472. *τίς μοῖρα ζωῆς ὑπολείπεται, ἢ ὅσον ὅσσον Στιγμή, καὶ στιγμῆς εἴ τι χαμηλότερον;* – v. 5. *ῥοπή.* Pal. XI. 289. *τέθνηκεν εὐθὺς ἐν ῥοπῆς καιρῷ βραχεῖ.*

15. Festi in agro ad fanum Junonis celebrandi apparatus describitur. – v. 1. *παρ' Ἥρῃ.* ad fanum Deae. Callimach. Fragm. CIII. *τοῦδε παρ' Αἰγείωνι θεῷ τελέοντες ἀγῶνα.* Id. Fr. LXXXII. *πὰρ Διὶ ἔθυσεν.* ubi Deus ponitur pro templo, in quo colitur. – v. 3. *κοίτη χαμεύνα.* ut in simili festo ap. Theocrit. Eid. VII. 132. *ἔν τε βαθείαις ἁδείας σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες.* – v. 5. *λύγος.* Cares se ob oraculum salice amerina coronare solebant. Athen. XV. p. 673. B. – v. 8. *νήσου.* Sami. De cultu Junonis, cujus antiquissimum in hac insula tem-

16. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Λευκοΐνους πάλι δὴ καὶ ψάλματα, καὶ πάλι Χίους
οἴνους, καὶ πάλι δὴ σμύρναν ἔχειν Συρίην,
καὶ πάλι κωμάζειν, καὶ ἔχειν πάλι διψάδα πόρνην,
οὐκ ἐθέλω· μισῶ ταῦτα τὰ πρὸς μανίην.
ἀλλά με ναρκίσσοις ἀναδήσατε, καὶ πλαγιαύλων
γεύσατε, καὶ κροκίνοις χρίσατε γυῖα μύροις,
καὶ Μιτυληναίῳ τὸν πνεύμονα τέγξατε Βάκχῳ,
καὶ συζεύξατέ μοι φωλάδα παρθενικήν.

17. ΜΑΚΚΙΟΥ.

Αὐτός, ἄναξ, ἔμβαινε θοῷ πηδήματι, ληνοῦ
λακτιστής, ἔργου δ' ἡγέο νυκτερίου,

XVI. 1. *λευκοΐνους.* durum pro *στεφάνους λευκοΐων*, ut dixit Theocrit. Eid. VII. 64. Fortasse; *Λευκόϊ' οὐ πάλι δή* – negatione juncta cum *οὐκ ἐθέλω*.

plum fuit, vid. Panofka Res Sam. c. IV. p. 57. ss.

16. Splendidum convivii apparatum prae simplici repudiat. – v. 1. *λευκοΐνους.* si sincera est lectio, accipiendum vocabulum de *στεφάνοις ἐκ λευκοΐων*, qui flos inter praestantissimos flores coronarios numeratur. – *ψάλματα.* concentum instrumentorum, citharoedis et tibicinibus mercede conductis. – *Χίους οἴνους.* Chia vina aut Lesbia, Horat. Epod. IX. 34. – *Συρίην.* Idem in commemoratione convivii II. Od. 7, 6. saepe diem mero Fregi, coronatus nitentes Malobathro Syrio capillos. – v. 3. *διψάδα.* vinosam aut avidam, ut rapax domina est apud Tibull. II. 4, 25. rapacis Cinarae apud Horat. I. Ep. XIV. 33. – v. 4. *τὰ πρὸς μανίην.* τὰ μανιώδη, ut Aeschyl. Pers. 568. *πρὸς ἀνάγκην* pro *ἀνάγκῃ*. – v. 5. *πλαγιαύλων γεύσατε.* tibiarum modulationis aliquid mihi exaudiendum praebete. Hanc vim enim habet verbum *γεύειν*, ut nonnisi aliquem, nec plenum alicujus rei fructum significet. – v. 7. *πνεύμονα τέγξατε.* *οἴνῳ πνεύμονα τέγγε* dixit Alcaeus ap. Plutarch. T. II. p. 698. A. – v. 8. *φωλάδα.* puellam e lustro, i. e. lupanari. Quis devium scortum eliciet domo? Horat. II. Od. 11, 21.

17. Bacchus rogatur, ut uvas calcantibus adesse velit; ut ap. Virgil. Georg. II. 6. spumat plenis vindemia labris. Huc, pater o Lenaee, veni, nudataque musto Tingue novo mecum dereptis crura cothurnis. Satyros

λεύκωσαι πόδα γαῦρον, ἐπίῤῥωσαι δὲ χορείην
λάτριν, ὑπὲρ κούφων ζωσάμενος γονάτων·
εὔγλωσσον δ' ὀχέτευε κενούς, μάκαρ, ἐς πιθεῶνας
οἶνον, ἐπὶ ψαιστοῖς καὶ λασίῃ χιμάρῳ.

18. ΠΟΣΙΔΙΠΠΟΥ.

Κεκροπὶ ῥαῖνε λάγυνε πολύδροσον ἰκμάδα Βάκχου,
ῥαῖνε, δροσιζέσθω συμβολικὴ πρόποσις.
σιγάσθω Ζήνων ὁ σοφὸς κύκνος, ἅ τε Κλεάνθους
μοῦσα· μέλοι δ' ἡμῖν ὁ γλυκύπικρος Ἔρως.

XVII, 4. λάτριν cum χορείην conjunctum ab elegante hujus epigrammatis simplicitate abhorret. Exspectatur commemoratio vestimenti cum ζωσάμενος juncti, ut v. c. νεβρίδ' ὑπὲρ κούφων ζωσάμενος γονάτων. Sed lenius quid requirimus.

cum Silenis uvas calcantes commemorat Nicander Alex. 30. solita ubertate describit Nonnus Dion. XII. 337. ss. Haud raro haec spectantur in anaglyphis. Vid. Welcker Zeitschr. I. p. 323. ss. – v. 3. λεύκωσαι. nova pressantes inquinet uva pedes. Propert. III. 15, 19. Peragebatur hoc negotium ad tibiae cantum, ut ap. Athen. V. p. 199. A. quin etiam ὕμνοι ἐπιλήνιοι commemorantur et ἐπιλήνιον ᾆσμα. Longus IV. p. 109. in tabulae pictae descriptione: πανταχοῦ Σάτυροι πατοῦντες, πανταχοῦ Βάκχαι χορεύουσαι· οὐδὲ ὁ Πὰν ἠμέλητο· ἐκαθέζετο δὲ καὶ αὐτὸς συρίζων ἐπὶ πέτρας, ὅμοιος ἐνδιδόντι κοινὸν μέλος καὶ τοῖς πατοῦσι καὶ ταῖς χορευούσαις. – ἐπίῤῥωσαι, vim et vigorem adde. χορείην λάτριν. choream operi alacrius faciendo inservientem ejusque tamquam ministram. – v. 5. εὔγλωσσον οἶνον. fecundi calices quem non fecere disertum? Horat. Epp. I. 5, 19. – v. 6. ἐπὶ ψαιστοῖς. ἐπί conditionem deo propositam significat.

18. Omissis rigidae praeceptis sapientiae, Baccho et Amori indulgere statuit. – v. 1. Κεκροπί. laudata fictilia Attica. Athen. I. p. 28. C. praecipue ex argilla Coliadis. ἀγγεῖον ἐκ τῆς Ἀττικῆς Κωλιάδος κεκεραμευμένον. Plutarch. T. II. p. 42. D. Cf. Suid. in Κωλιάδος κεραμῆες. Κυλίκεσσιν Ἀθηναιεῦσιν est ap. Pindar. Fragm. 89. – v. 2. δροσιζέσθω. madeat vino compotatio (convivae) συμβολική, quia de symbolis coenabant. – v. 3. Ζήνων κύκνος ob venerabilem senectutem. Κλεάνθους μοῦσα. non philosophus solum, sed poeta, cujus etiam hymnus in Jovem exstat. Utrumque conjunxit supra Marcus Argentar. ep. VII, 5, 6.

19. ΜΑΚΡΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἀρχαίη σύνδειπνε, καπηλικὰ μέτρα φιλεῦσα,
εὔλαλε, πρηΰγελως, εὔστομε, μακροφάρυξ,
αἰὲν ἐμῆς πενίης βραχυσύμβολε μύστι, λάγυνε,
ἦλθες ὅμως ὑπ' ἐμὴν χεῖρά ποτε χρόνιος.
αἴθ' ὄφελες καὶ ἄμικτος ἀνύμφευτός τε παρείης,
ἄφθορος ὡς κούρη πρὸς πόσιν ἐρχομένη.

20. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐθραύσθης ἡδεῖα παρ' οἰνοπόταισι λάγυνε,
νηδύος ἐκ πάσης χευαμένη Βρόμιον.
τηλόθε γὰρ λίθος εἰς σὲ βαρύστονος, οἷα κεραυνός,
οὐ Διὸς ἐκ χειρῶν, ἀλλὰ Δίωνος ἔβη.
ἦν δὲ γέλως ἐπὶ σοί, καὶ σκώμματα πυκνά, τυπείσης,
καὶ πολὺς ἐξ ἑτάρων γιγνόμενος θόρυβος.
οὐ θρηνῶ σε, λάγυνε, τὸν εὐαστῆρα τεκοῦσαν
Βάκχον, ἐπεὶ Σεμέλη καὶ σὺ πέπονθατ' ἴσα.

19. Poetae tamquam amantis verba ad lagenam. – v. 1. *καπηλικὰ μέτρα.* poeta pauperior vinum non ex cella, sed ex caupona petebat. – v. 2. *εὔλαλε.* Pal. IX. 232. *Ἀδριακοῖο κύτους λαιμὸς τοπάλαι μελίγηρυς.* – *πρηΰγελως.* etiam hoc epitheton referendum ad suavem sonum vini guttatim e lagena profluentis. De leni fluctuum murmure Aeschyl. Prom. 90. *κυμάτων ἀνήριθμον γέλασμα.* Oppian. Hal. IV. 334. *Κύματος ἀκροτάτοιο γέλως ὅθι χέρσον ἀμείβει.* – v. 3. *πενίης μύστι.* paupertatis meae conscia testis, nec ipsa larga vini copia instructa; hinc *βραχυσύμβολος.* – v. 4. verba in hunc modum debent accipi: *χρόνιος μὲν, ἀλλ' ὅμως ἦλθες ὑπ' ἐμὴν χεῖρα.* Sic enim *ὅμως* interdum praeponitur participio aut verbis participii loco positis. Theogn. 997. *τόλμα, θυμέ, κακοῖσιν ὅμως ἄτλητα πεπονθώς.* Apoll. Rh. I. 99. *ἀλλά ἑ τηλύγετόν περ ὅμως καὶ μοῦνον ἐόντα Πέμπεν.* Ib. I. 896. *μνώεο μὴν ἀπεών περ ὅμως καὶ νόστιμος ἤδη.* – v. 5. *ἄμικτος* et *ἀνύμφευτος* verba ambigua, nec minus virgini viri experti, quam lagenae vinum merum gestanti conveniunt. – v. 6. tamquam puella casta et incorrupta ad sponsum deducta.

20. De lagena in compotatione lapidis jactu fracta. – v. 6. *θόρυβος* de hilari saepissime strepitu, plaudentium imprimis. – v. 7. *τεκοῦσαν*, *ἐκχεύσασαν*, respectu habito ad comparationem cum Semele; quae et ipsa ventre rupto partum effudit.

21. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κωμάζω, χρύσειον ἐς ἑσπερίων χορὸν ἄστρων
λεύσσων, οὐδ' ἄλλων λὰξ ἐβάρυν' ἄορους·
στέψας δ' ἀνθόβολον κρατὸς τρίχα, τὴν κελαδεινὴν
πηκτίδα μουσοπόλοις χερσὶν ἐπηρέθισα.
καὶ τάδε δρῶν εὔκοσμον ἔχω βίον· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
κόσμος ἄνευθε λύρης ἔπλετο καὶ στεφάνου.

22. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ὕδατος ἀκρήτου κεκορημένῳ ἄγχι παραστὰς
χθιζὸν ἐμοὶ λεχέων Βάκχος ἔλεξε τάδε·
εὕδεις ἄξιον ὕπνον ἀπεχθομένων Ἀφροδίτῃ·
εἰπέ μοι, ὦ νήφων, πεύθεαι Ἱππολύτου;
τάρβει, μή τι πάθῃς ἐναλίγκιον. Ὣς ὁ μὲν εἰπὼν
ᾤχετ'· ἐμοὶ δ' ἀπὸ τῆς οὐκέτι τερπνὸν ὕδωρ.

XXI. 2. ἐβαρυναορος. Pal. ἐβάρυνα χορούς. Plan. Br. quod sensum idoneum non habet. Reccpi emendationem Schaeferi. Notanda forma ἄορος, quae alibi est ἄωρος, sed ex illa procul dubio natum ὦρος, quod habet Callimach. Fr. CL. πολλάκι καὶ κανθῶν ἤλασεν ὦρον ἄπο. ὦρος γὰρ ὁ ὕπνος. Etymol. M.

21. Se a mundo astrisque coeli vivendi leges petere testatur; sic ut κόσμον aemulatus, comissando et potando vitam εὔκοσμον agat. Omne hujus epigrammatis acumen lusu verborum et ambiguitate vocis κόσμος continetur. – v. 1. ἑσπερίων. nocturnorum siderum. Sic νὺξ ἑσπερίη est ap. Apoll. Rh. II. 42. Oppian. Cyn. III. 52. et alios. – χορὸν ἄστρων. Tibull. II. 1, 88. jam nox jungit equos, currumque sequuntur Matris lascivo sidera fulva choro. Lucian. de Salt. §. 7. ἡ γοῦν χορεία τῶν ἀστέρων καὶ εὔτακτος ἁρμονία. – v. 2. οὐδ' ἄλλων. nec aliorum turbari somnos, quod alii plerumque faciunt, dum ἀκόσμως comissantur. – v. 6. κόσμος. coelum quoque lyram habet sidus et coronam.

22. Bacchum per quietem visum aquae usum ipsi interdixisse narrat. – v. 1. ὕδατος ἀκρήτου. ὕδωρ ἄκρατον habet Sophron. ap. Athen. II. p. 44. B. ἄκρητον γάλα. Od. ι. 297. – v. 3. ἀπεχθ. Ἀφρ. Veneris numen cum Baccho conjunctum, et sine Baccho Venus frigere dicitur. – v. 6. ἀπὸ τῆς. pro vulgari ἀπ' ἐκείνου. ab eo inde tempore. Alii aliud supplent. Sed vid. Schaefer. ad L. Bos. p. 443 et 547.

23. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὠκύμορόν με λέγουσι δαήμονες ἀνέρες ἄστρων
εἰμὶ μέν, ἀλλ' οὔ μοι τοῦτο, Σέλευκε, μέλει.
εἰς Ἀΐδην μία πᾶσι καταίβασις· εἰ δὲ τάχιον
ἡμετέρη, Μίνω θᾶσσον ἐποψόμεθα.
πίνωμεν· καὶ δὴ γὰρ ἐτήτυμον εἰς ὁδὸν ἵππος
οἶνος, ἐπεὶ πεζοῖς ἀτραπὸς εἰς Ἀΐδην.

24. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ὑπνώεις, ὦ 'ταῖρε· τὸ δὲ σκύφος αὐτὸ βοᾷ σε·
ἔγρεο, μὴ τέρπου μοιριδίῃ μελέτῃ.
μὴ φείσῃ, Διόδωρε· λάβρος δ' εἰς Βάκχον ὀλισθών,
ἄχρις ἐπὶ σφαλεροῦ ζωροπότει γόνατος.
ἔσσεθ', ὅτ' οὐ πιόμεσθα, πολύς, πολύς· ἀλλ' ἄγ' ἐπείγου·
ἡ συνετὴ κροτάφων ἅπτεται ἡμετέρων.

25. ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Σφάλλομαι ἀκρήτῳ μεμεθυσμένος· ἀλλὰ τίς ἄρα
σώσει μ' ἐκ Βρομίου γυῖα σαλευόμενον;
ὡς ἄδικον θεὸν εὗρον, ὁθείνεκεν αὐτὸς ἐγὼ σέ,
Βάκχε, φέρων ὑπὸ σοῦ τἄμπαλι παρφέρομαι.

23. Memor vaticiniorum, quae brevem ipsi vitae terminum portendunt, se ad potandum excitat. – v. 2. *εἰμὶ μέν*, *ὠκύμορος* sc. ut omnes mortales. – v. 4. *Μίνω*. ut *Ἀπόλλω*, *Ποσειδῶ* et similia. Vid. Buttm. Gr. maj. §. 55. 2. – v. 5. *οἶνος ἵππος*. ex Cratino. Vide supra cap. IV. ep. 65.

24. Dormientem convivam ad potandum excitat. – v. 2. *μοιριδίῃ μελέτῃ*. somnus imago mortis ejusque simulacrum; quare qui somno indulgent, mortem (*τὸν μοιρίδιον θάνατον*. Orpheus Arg. 1295.) meditari videntur. Similiter Pal. XI. 300. silentium ut mortis *μελέτη* commendatur, moneturque loquax: *σίγα, καὶ μελέτα ζῶν ἔτι τὸν θάνατον*. – v. 4. *ἄχρις ἐπί*. donec labantur genua. – v. 5. *πολύς, πολύς*. *χρόνος* sc. – v. 6. *ἡ συνετή*. *πολιὴ θρὶξ συνετῆς ἄγγελος ἡλικίης*. Pal. V. 112. *λευκαί με κατασπείρουσιν ἔθειραι – συνετῆς ἄγγελοι ἡλικίης*. Pal. XI. 41.

25. Poeta vino probe prolutus de Bacchi iniquitate conqueritur. – v. 2. *σαλευόμενον*. Pal. XII. 31. *ἀκρήτου καὶ τὸ σκύφος, ᾧ σεσάλευμαι*. – v. 3. *ὁθείνεκεν*. quandoquidem. Buttm. Gr. maj. §. 29. Not. 40. p. 121. – v. 4. *παρφέρομαι*. in transversum agor. Ebrii *σφαλερὸν βαδίζουσι καὶ παράφορον*. Lucian. Vit. Auct. §. 12. Callistrat. Stat. 3. de Indo *μεμεθυσμένῳ* p. 148, 31. *παράφορος εἱστήκει, οὐ δυνάμενος ἐρείδειν τὼ πόδε*.

26. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ.

Ἤθελον οὐ χρυσόν τε καὶ ἄστεα μυρία γαίης,
οὐδ' ὅσα τὰς Θήβας εἶπεν Ὅμηρος ἔχειν,
ἀλλ' ἵνα μοι τροχόεσσα κύλιξ βλύσσειε Λυαίῳ,
χείλεος ἀενάῳ νάματι λουομένου,
καὶ γεραρῶν συνέπινε λάλος χορός· οἱ δὲ περισσοὶ
ἀνέρες ἐργατῖναι κάμνον ἐφ' ἡμερίσιν.
οὗτος ἐμὸς πολὺς ὄλβος, ἀεὶ φίλος· οὐδ' ἀλεγίζω
τῶν χρυσέων ὑπάτων, τὴν φιάλην κατέχων.

27. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Χανδοπόται, βασιλῆος ἀεθλητῆρες Ἰάκχου,
ἔργα κυπελλομάχου στήσομεν εἰλαπίνης,
Ἰκαρίου σπένδοντες ἀφειδέα δῶρα Λυαίου·
ἄλλοισιν μελέτω Τριπτολέμοιο γέρα,
ἧχι βόες καὶ ἄροτρα, καὶ ἱστοβοεὺς καὶ ἐχέτλη,
καὶ στάχυς, ἁρπαμένης ἴχνια Φερσεφόνης.
εἴποτε δὲ στομάτεσσι βαλεῖν τινα βρῶσιν ἀνάγκη,
ἀσταφὶς οἰνοπόταις ἄρκιος ἢ Βρομίου.

26. Opes et divitias repudiat prae voluptate ex conviviis capienda. – v. 1. *χρυσόν*. in toto hoc loco poetae obversabantur dona Achilli ab Agamemnone oblata Il. *ι*. 264. ss. quae ille repudiat, ne accepturus quidem, *οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται*. – v. 5. *οἱ δὲ περισσοί*. homines severitatis molestae et importunae, augendae rei unice intentos, ad vites colendas amandat, unde ipse cum amicis vinum potet. *συνέπινε* et *ἔκαμνον* pendent ab *ἵνα*. – v. 8. *τῶν χρυσέων ὑπάτων*. consules sub Imperatoribus Constantinopolitanis auratis trabeis ornati procedebant. Claudian. I, 178. Cf. Ibid. VIII, 584. ss. aurati iisdem fasces tribuuntur apud Claud. XXVIII, 646.

27. Potatores hortatur, ut Cereris muneribus neglectis vini tantum latice fruantur. – v. 1. *ἀεθλητῆρες*. qui poculorum numero inter se certant, unde convivium ipsum *εἰλαπίνη κυπελλόμαχος*. *ἔργα* periphrasi inservit, ut *ἔργα μάχης*, *ἀκόντων* et similia. – v. 3. *Ἰκαρίου Λυαίου*. vinum Pramnium, quod est in Icaro, unde etiam *οἶνος Ἰκάριος*, de quo multa sunt ap. Athen. I, p. 30. B. C. – v. 5. *ἧχι*. in agricultura nihil jucundi, omnia laborum et molestiae plena, boves, vomeres, temones et similia; et ipsae denique fruges lacrimosum Proserpinae raptum in memoriam revocant. – v. 7. *βαλεῖν*, *ἐμβαλεῖν*. ut Phocylid. 174. *μηδὲ τεῇ ἀλόχῳ ἐγκύμονι χεῖρας βάλοιο*. Append. Epigr. 378. *ἢν δὲ βάλῃς κοίλης ποτὶ νηδύος ἄγλαον ὕδωρ*.

28. *ΠΑΛΛΑΔΑ.*

Πᾶσι θανεῖν μερόπεσσιν ὀφείλεται, οὐδέ τις ἔστιν
αὔριον εἰ ζήσει θνητὸς ἐπιστάμενος.
τοῦτο σαφῶς, ἄνθρωπε, μαθὼν εὔφραινε σεαυτόν,
λήθην τοῦ θανάτου τὸν Βρόμιον κατέχων.
τέρπεο καὶ Παφίῃ, τὸν ἐφημέριον βίον ἕλκων·
τἄλλα δὲ πάντα Τύχῃ πράγματα δὸς διέπειν.

29. *ΑΔΗΛΟΝ.*

Τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον· ἢν δὲ παρέλθῃ,
ζητῶν εὑρήσεις οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.

30. *ΖΩΝΑ.*

Δός μοι τοὐκ γαίης πεπονημένον ἁδὺ κύπελλον,
ἇς γενόμην, καὶ ὑφ' ᾇ κείσομ' ἀποφθίμενος.

31. *ΕΥΗΝΟΥ.*

Βάκχου μέτρον ἄριστον, ὃ μὴ πολύ, μηδ' ἐλάχιστον·
ἔστι γὰρ ἢ λύπης αἴτιος, ἢ μανίης.

28. Ad hodierni diei fructum invitat. Carpe diem, quam minimum credula postero. Horat. I. Od. XI. 8. Expressi in hoc epigr. versus Euripidis Alc. 798. *βροτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται· κοὐκ ἔστιν αὐτῶν ὅστις ἐξεπίσταται, τὴν αὔριον μέλλουσαν εἰ βιώσεται. Τὰ τῆς τύχης γὰρ ἀφανὲς οἷ προβήσεται. – Ταῦτ' οὖν ἀκούσας καὶ μαθὼν ἐμοῦ πάρα, Εὔφραινε σαυτόν, πῖνε, τὸν καθ' ἡμέραν βίον λογίζου σόν, τὰ δ' ἄλλα τῆς Τύχης.* Horat. IV. Od. 7, 17. quis scit an adjiciant hodiernae crastina summae Tempora Di superi. – v. 5. *ἐφημέριον βίον ἕλκειν.* in diem vivere. Pal. VII. 736. *περιπλάνιον βίον ἕλκων.* Gregor. Naz. ap. Murator. p. 197. *ὦ μοναχοί, μοναχῶν βίον ἕλκετε.*

29. Tempore utendum esse rosae exemplo docet. Versus proverbialis est ap. Suidam. *ῥόδον παρελθὼν μηκέτι ζήτει πάλιν.* riget amissa spina relicta rosa. Ovid. II. A. A. 116.

31. De juste vini modo justaque mixtura. – v. 2. *ἢ λύπης ἢ μανίης.* ob rixam et insanos amores, quos testam continere ait Horat. III. Od. 21, 3. praeter jocos et somnum. –

χαίρει κιρνάμενος δὲ τρισὶν Νύμφαισι τέταρτος·
τῆμος καὶ θαλάμοις ἐστὶν ἑτοιμότατος.
εἰ δὲ πολὺς πνεύσειεν, ἀπέστραπται μὲν Ἔρωτας,
βαπτίζει δ' ὕπνῳ γείτονι τῷ θανάτου.

32. ΟΝΕΣΤΟΥ.

Αὐτοθελὴς ἥδιστος ἀεὶ πότος· ὃς δέ κ' ἀνάγκῃ,
ὑβριστὴς οἴνῳ τ' ἐστὶ καὶ οἰνοπότῃ.
τὸν μὲν γὰρ γαίῃ προχέει κρύφα· τὸν δ' ὑπὸ γαίῃ
πολλάκι πρὸς Λήθης ἤγαγε πικρὸν ὕδωρ.
πουλυμεθεῖς χαίροιτε. τὸ δ' ὁππόσον ἡδὺ ποθῆναι,
μέτρον ἐμοὶ πάσης ἄρκιον εὐφροσύνης.

33. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Αὔριον εἰς λιτήν σε καλιάδα, φίλτατε Πείσων,
ἐξ ἐνάτης ἕλκει μουσοφιλὴς ἕταρος,

XXXI. 3. commodius haec verba sic collocabuntur: χαίρει δὲ τρισὶ κιρνάμενος Νύμφαισι τέταρτος.

v. 4. θαλάμοις. in Veneris usu, ut videtur; vehementius idem spirans, εἰ πολὺς πνεύσειεν, et Amorem aversatur, et in somnum, amori inutilem, immergit. ὑπὸ μέθης βαπτιζόμενος εἰς ὕπνον. Clem. Alex. Paed. II. p. 182. – v. 6. γείτονι. Xenoph. Κ. Π. VIII. 7, 21. ἐννοήσατε δέ, ὅτι ἐγγύτερον μὲν τῷ ἀνθρωπίνῳ θανάτῳ οὐδέν ἐστιν ὕπνου.

32. Necessitatis leges bibendo adhibitas vituperat. Similiter Horatius II. Serm. 6, 67. in conviviis rure celebratis, prout cuique libido est, Siccat inaequales calices conviva, solutus Legibus insanis. – v. 3. γαίῃ, εἰς γῆν. – τὸν δέ, τὸν οἰνοπότην. – v. 6. μέτρον. justa in bibendo mensura. εὐφροσύνης. voluptatis ex conviviis ducendae.

33. Pisonem, nobilem amicum, ad vicesimae festum, τὴν εἰκάδα, celebrandum invitat. Est is Lucius Piso, Ciceronis adversarius, ab hoc in plurimis orationibus vehementer laceratus, ubi etiam ejus cum Philodemo amicitia commemoratur. – v. 1. καλιάδα. tugurium aedes suas modeste appellat. Supra cap. IV. ep. 77. Ἐκάλης φιλοξείνοιο καλιήν. et mox ep. 40. κενεή σε περιστέψαιτο καλιή. – v. 2. ἐξ ἐνάτης ὥρας. nona hora sobrii homines et negotiosi coenabant. – ἕλκει. invitat. Pal. XII. 175. Τάν-

εἰκάδα δειπνίζων ἐνιαύσιον· εἰ δ' ἀπολείψῃς
οὔθατα καὶ Βρομίου χιογενῆ πρόποσιν,
ἀλλ' ἑτάρους ὄψει παναληθέας, ἀλλ' ἐπακούσῃ
Φαιήκων γαίης πουλὺ μελιχρότερα·
ἢν δέ ποτε στρέψῃς καὶ ἐς ἡμέας ὄμματα, Πείσων,
ἄξομεν ἐκ λιτῆς εἰκάδα πιοτέρην.

34. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Αἱ Νύμφαι τὸν Βάκχον, ὅτ' ἐκ πυρὸς ἥλατο κοῦρος,
νίψαν ὑπὲρ τέφρης ἄρτι κυλιόμενον.
τοὔνεκα σὺν Νύμφαις Βρόμιος φίλος· ἢν δέ νιν εἴργῃς
μίσγεσθαι, δέξῃ πῦρ ἔτι καιόμενον.

35. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οἴσω, ναὶ μὰ σέ, Βάκχε, τὸ σὸν θράσος· ἀγέο, κώμων
ἄρχε· θεὸς θνατὰν ἀνιοχεῖ κραδίαν·

XXXIII. 5. ὄψει. hanc formam habet Pal. IX. 555, 4. ὄψει καὶ ἀκούσῃ. Lucian. de Salt. §. 5.

ταλον ἐς πότον ἕλκε. – v. 3. εἰκάδα. Epicurus non solum diem suum natalem, sed etiam vicesimum uniuscujusque mensis ab amicis discipulisque coena celebrari jusserat; unde Epicurei εἰκαδισταί appellabantur. Diog. Laert. X. 18. Cicero II. de Fin. §. 101. Philodemus cum Pisone Epicuri disciplinae adscriptus, hunc diem quotannis (εἰκάδα ἐνιαύσιον) videtur celebrasse. – v. 3. εἰ δέ – ἀλλά. de his particulis sic se excipientibus vid. supra cap. IV. ep. 34, 1. – οὔθατα. sumen Romanis in deliciis. Vid. Interpp. Juvenal. XI. 137. – v. 6. Φαιήκων. quibus αἰεὶ δαίς τε φίλη, κίθαρίς τε χοροί τε. Od. ϑ. 248. Fortasse h. l. imprimis Demodoci cantus respiciuntur. – v. 7. στρέφειν τὰ ὄμματα εἴς τινα dicuntur Dii, tum patroni. Amatorium quid in his verbis vir doctus perperam suspicatus est.

34. De Bacchi cum Nymphis consuetudine. – v. 1. ἐκ πυρός. Nonn. Dion. VIII. 397. κόλπου δ' αἰθομένοιο διαθρώσκοντα τεκούσης Βάκχον ἐπουρανίη μαιώσατο φειδομένη φλόξ. Philostrat. Imagg. I. 14. p. 25. καὶ ἀπόλλυται μὲν ἡ Σεμέλη, τίκτεται δὲ Διονύσιος, οἶμαι, νὴ Δία, πρὸς τὸ πῦρ. – v. 3. τοὔνεκα. hanc ob caussam Bacchus cum Nymphis conjunctus, h. e. aqua temperatus, bibentibus gratus et utilis; a Nymphis sejunctus, idem merus ignis et infestus.

35. Baccho, apud quem frustra perfugium ab Amore quaesiverat, malam adversus suppli-

ἐν πυρὶ γενναθεὶς στέργεις φλόγα τὰν ἐν Ἔρωτι,
καί με πάλιν δήσας τὸν σὸν ἄγεις ἱκέτην.
ἦ προδότας κἄπιστος ἔφυς, τεὰ δ' ὄργια κρύπτειν
αὐδῶν, ἐκφαίνειν τἀμὰ σὺ νῦν ἐθέλεις.

36. ΑΔΗΛΟΝ. οἱ δὲ ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡ.

Γλευκοπόταις Σατύροισι καὶ ἀμπελοφύτορι Βάκχῳ
Ἡρῶναξ πρώτης δράγματα φυταλιῆς,
τρισσῶν οἰνοπέδων τρισσοὺς ἱερώσατο τούσδε,
ἐμπλήσας οἴνου πρωτοχύτοιο, κάδους·
ὧν ἡμεῖς σπείσαντες, ὅσον θέμις, οἴνοπι Βάκχῳ
καὶ Σατύροις, Σατύρων πλείονα πιόμεθα.

37. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ.

Ἀνέρες, οἷσι μέμηλεν ἀπήμονος ὄργια Βάκχου,
ἐλπίσιν ἡμερίδων ῥίψατε τὴν πενίην.
αὐτὰρ ἐμοὶ κρητὴρ μὲν ἔοι δέπας· ἄγχι δὲ ληνὸς
ἀντὶ πίθου, λιπαρῆς ἔνδιον εὐφροσύνης.

XXXVII. 4. ἄγχι πίθος. Plan. ἀντί. Pal. quod praecedentibus

cum fidem exprobrat. – v. 3. ἐν πυρί. Anth. Lat. I. 33. Ardenti Baccho succenditur ignis Amoris; Nam sunt unanimi Bacchus Amorque dii. – v. 4. me, qui supplex ad te confugeram, vinculis constrictum, retro agis rursusque Amoris servitio tradis. – v. 5. κρύπτειν αὐδῶν. i. e. κελεύων. Sic λέγειν etiam saepe jubendi vim habet. – v. 6. ἐκφαίνειν. Horat. Epod. XI. 13. Inverecundus deus Fervidiore mero Arcana promorat loco.

36. Primitiae vindemiarum Baccho et Satyris dedicantur, simulque compotatio instituitur. – v. 1. γλευκοπόταις. Cap. I. ep. 68, 6. ἐγχθονίου γλευκοπότης κύλικος. – v. 2. δράγματα. ἀπαρχαί. – φυταλιῆς. agri vitibus consiti. – v. 6. Σατύρων πλ. πιόμεθα. Horat. II. Od. 7, 26. non ego sanius Bacchabor Edonis.

37. Laudes Bacchi, hilaritatem et fortitudinem praebentis. – v. 2. ῥίψατε τὴν πενίην. Ovid. I. A. A. 237. vina parant animos – Tunc veniunt risus, tunc pauper cornua sumit: Tunc dolor et curae rugaque frontis abit. Cf. Horat. III. Od. 21, 24. ss. – v. 3. pro poculo sit crater; pro cado ipse lacus. – v. 4. ἔνδιον. vinum, laetitiae datorem, gerens; ut fere de amphora Ho-

αὐτίκα δ' ἡμετέροιο πιὼν κρητῆρα Λυαίου
παισὶ Καναστραίοις μάρναμαι, ἣν ἐθέλῃς.
οὐ τρομέω δὲ θάλασσαν ἀμείλιχον, οὐδὲ κεραυνούς,
πιστὸν ἀταρβήτου θάρσος ἔχων Βρομίου.

38. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ἡμεῖς μὲν πατέοντες ἀπείρονα καρπὸν Ἰάκχου
ἄμμιγα βακχευτὴν ῥυθμὸν ἀνεπλέκομεν.
ἤδη δ' ἄσπετον οἶδμα κατέῤῥεεν· οἷα δὲ λέμβοι
κισσύβια γλυκερῶν νῆχεν ὑπὲρ ῥοθίων,
οἷσιν ἀρυσσάμενοι σχέδιον ποτὸν ἤνομεν ἤδη,
θερμῶν Νηϊάδων οὐ μάλα δευόμενοι.
ἡ δὲ καλὴ ποτὶ ληνὸν ὑπερκύπτουσα Ῥοδάνθη
μαρμαρυγῇς κάλλους νᾶμα κατηγλάϊσεν.
πάντων δ' ἐκδεδόνηντο θοαὶ φρένες, οὐδέ τις ἡμέων
ἦεν, ὃς οὐ Βάκχῳ δάμνατο καὶ Παφίῃ.
τλήμονες. ἀλλ' ὁ μὲν εἷρπε παραὶ ποσὶν ἄφθονος ἡμῖν·
τῆς δ' ἄρ' ὑπ' ἐλπωρῇ μοῦνον ἐπαιζόμεθα.

39. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Βρέγμα πάλαι λαχναῖον, ἐρημαῖόν τε κέλυφος
ὄμματος, ἀγλώσσου θ' ἁρμονίη στόματος,

magis accommodatum. – v. 6. *μαρναμένην ἐθέλῃς.* Pal. quod emendavit Hermannus.

XXXVIII. 4. *νήχετ' ὑπέρ.* Pal. *νήχεθ' ὑπέρ.* Vulgo. *νῆχεν* recte emendavit Wernicke ad Tryphiodor. p. 272.

rat. l. c. v. 2. 3. – v. 6. *παισὶ Καναστραίοις.* vel cum Gigantibus pugnam susceperim. Lycophr. 526. *τὸν Καναστραῖον μέγαν Γίγαντα.* ubi Schol. *Κάναστρα. ἀκρωτήριον μεθόριον Μακεδονίας καὶ Θράκης, οὗ πλησίον ᾤκησαν οἱ Γίγαντες. Καναστραίη ἄκρη* vocatur ap. Herodot. VII. 122.

38. Vindemiantum, in quibus Bacchus cum Amore junctus, vivida descriptio. – v. 2. *Βακχευτὴν ῥυθμόν.* Vide supra ad ep. 17. Apud Anacr. LII. 7. uvas calcant, *μέγα τὸν θεὸν κροτοῦντες Ἐπιληνίοισιν ὕμνοις.* – v. 5. ex ipso vini lacu haurientes, compotationem instituebant *σχέδιον,* extemporalem, non, quod vulgo solebat fieri, calidam aquam admiscentes. Athen. III. p. 123. – v. 9. *ἐκδεδόνηντο.* omnium animi amore commoti. Sappho Fr. 10. *Ἔρως μ' ὁ λυσιμελὴς δονεῖ.* Bion. Eid. IV. 5. *ἢν δὲ νόον τις Ἔρωτι δονεύμενος ἁδὺ μελίσδῃ.* – v. 12. *τῆς δ'. Παφίης* sc. amoris spe tantum, eaque vana, ludebamur.

39. In cranium prope viam positum, rerum humanarum vicissitudinis monitorem. – v. 2. *ἁρμονίη στόματος.* os prius com-

ψυχῆς ἄσθενες ἕρκος, ἀπημβεύτου θανάτοιο
λείψανον, εἰνόδιον δάκρυ παρερχομένων,
κεῖσο πέλας πρέμνοιο παρ' ἀτραπόν, ὄφρα [μάθῃ τις]
ἀθρήσας, τί πλέον φειδομένῳ βιότου.

40. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡ.

Μὴ φθείρευ, ὤνθρωπε, περιπλάγκτον βίον ἕλκων,
ἄλλην ἐξ ἄλλης εἰς χθόν' ἀλινδόμενος,
μὴ φθείρευ· κενεή σε περιστέψαιτο καλιή,
ἣν θάλποι μικκὸν πῦρ ἀνακαιόμενον,
εἰ καί σοι λιτή γε καὶ οὐκ εὐάλφιτος εἴη
φύστη ἐνὶ γούρνῃ μασσομένη παλάμαις,
ἤ καί σοι γλήχων, ἢ καὶ θύμον, ἢ καὶ ὁ πικρὸς
ἀδυμιγὴς εἴη χόνδρος ἐποψίδιος.

XXXIX. 5. κεῖσο πέλας κατακρεμνοιο παρατραπὸν ὄφρα. Pal. κ. π. σὺ κατὰ πρέμνοιο παρ' ἀτραπόν; ὄφρα. Br. Numeros hos numeros emendavi, deleto κατά, quod abundat, et in fine μάθῃ τις adjecto, quod sensus requirit. Veram esse correctionem apparet ex rhythmo, qui verba παρ' ἀτραπὸν in quarta sede collocari jubebat.

modo compositum. De corporis partiumque corporis structura ἁρμονία non infrequens. Phocyl. v. 96. corporis humani sectionem improbans: οὐ καλὸν ἁρμονίην ἀναλυέμεν ἀνθρώποιο. Epicrat. apud Athen. XIII. p. 570. D. τὰς ἁρμονίας τε διαχαλᾷ τοῦ σώματος. De cadavere fluctibus ejecto Pal. VII. 383. κώλων ἔκλυτος ἁρμονίη. — v. 3. ψυχῆς ἄσθενες ἕρκος. ex Il. ι. 408. ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λεϊστή, οὔθ' ἑλετή, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων. — θανάτοιο. pro θανόντος. ut μόρος pro cadavere. Pal. VII. 464. Propert. II. 13, 22. nec sit in Attalico mors mea nixa toro. — v. 4. δάκρυ. pro caussa lacrimarum. Saepe sic res ponitur pro caussa et materia rei. Abresch. Auctar. Diluc. p. 275. s. — v. 6. τί πλέον. quid lucrentur, qui opibus parcant.

40. Poeta ob paupertatem multum itineribus jactatus (vid. supra c. IV. 81.) homines monet, ut domi potius paupertatem perferre, quam se itinerum periculis objicere velint. — v. 1. μὴ φθείρευ. noli mala perpeti, te pessumdare. De peregrinante Euripid. Helen. 773. πόσον χρόνον Πόντου 'πὶ νώτοις ἄλιον ἐφθείρου πλάνον. Dio Chrys. Or. VII. p. 117. ὁ Μενέλεως χρόνον μὲν πολὺν ἐφθείρετο πανταχόσε τῆς Ἑλλάδος. — βίον ἕλκων. vid. supra ad ep. 28, 5. — v. 4. μικκὸν πῦρ. exiguus ignis. Vid. Huschk. ad Tibull. I. 1, 6. — v. 6. φύστη. panis vilioris genus; φύστη μᾶζα Aristoph. Vesp. 603. Athen. IV. p. 149. A. — v. 8. χόνδροι. ἀλῶν θρόμβοι. παχὺς ἅλς. Suid.

41. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς Ἀΐδην ἰθεῖα κατήλυσις, εἴτ' ἀπ' Ἀθηνῶν
στείχοις, εἴτε νέκυς νίσεαι ἐκ Μερόης.
μὴ σέ γ' ἀνιάτω πάτρης ἄπο τῆλε θανόντα·
πάντοθεν εἷς ὁ φέρων εἰς Ἀΐδην ἄνεμος.

42. ΑΙΣΩΠΟΥ.

Πῶς τις ἄνευ θανάτου σε φύγοι, βίε; μυρία γάρ σευ
λυγρά· καὶ οὔτε φυγεῖν εὐμαρές, οὔτε φέρειν.
ἡδέα μὲν γάρ σου τὰ φύσει καλά, γαῖα, θάλασσα,
ἄστρα, σεληναίης κύκλα καὶ ἠελίου·
τἆλλα δὲ πάντα φόβοι τε καὶ ἄλγεα· κἤν τι πάθῃ τις
ἐσθλόν, ἀμοιβαίην ἐκδέχεται Νέμεσιν.

43. ΓΛΥΚΩΝΟΣ.

Πάντα γέλως, καὶ πάντα κόνις, καὶ πάντα τὸ μηδέν·
πάντα γὰρ ἐξ ἀλόγων ἐστὶ τὰ γιγνόμενα.

XLI. 2. *νίσεαι*. Pal. Vid. Passovii Lex. in *νίσσομαι*. Nec *νίσσεαι* male scribitur. Vid. Buttmann. Gr. maj. §. 92. not. 9. p. 384**.

sal per se quidem amarus, *πικρός*, opsonii loco cum pane conjunctus, et hac conjunctione dulcis factus, *ἀδυμιγής*.

41. Nihil referre, quo quis loco moriatur. – v. 1. *ἰθεῖα*. *ἁπλῆν οἶμον εἰς ᾅδην φέρειν* dixit Telephus Aeschyli ap. Platon. in Phaedon. p. 108. A. Sequentia dicta ad mentem Aristippi, qui de exsilio lamentanti respondit: *τί γὰρ τὸ διάφορον; ἢ οὐ πανταχόθεν ἴση καὶ ὁμοία ἡ εἰς ᾅδου ὁδός;* ap. Stobae. Tit. XXXVIII. p. 231. Simile quid Anaxagoram dixisse narrat Diogen. Laert. II. 11. et Cicero Tusc. Qu. I. 43. – v. 3. Junge *τῆλε ἀπὸ πάτρης*. Ne enim *ἀποτῆλε* scribas, rhythmus prohibet.

42. Plus malorum esse in vita quam bonorum, et bona ipsa cum malis conjuncta esse. – v. 1. *πῶς τις φύγοι*. in ejusmodi interrogationibus aut *ἄν* addi solet optativo, aut hac particula omissa conjunctivus ponitur. Magnus tamen est exemplorum numerus, in quibus optativus habetur sine *ἄν*. ut statim ep. 44, 1. *ποίην τις βιότοιο τάμοι βίον*. Cf. cap. V. 70, 5. Oppian. Cyneg. I. 67. *τίς τάδε τολμήσειεν;* vid. Reisig. in Comment. de Part. *ἄν*. p. 133. Rost. gr. Gr. §. 120. 5. a. α.

43. Nihil esse in vita, unde sincera voluptas derivari possit. – v. 1. *γέλως*. ridendi materia. Vid. supra ep. 39, 4. Lucian. Dial. Mort. XX. de Trojani aevi ornamentis: *χαμαὶ ἔῤῥιπται ἄγνωστα καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα καὶ λῆρος πολύς*. – *πάντα τὸ μηδέν*. peculiarem vim habet articulus. Plutarch. T. II. p. 158. D. artes *τὸ μηδέν εἰσι, γεωργίας ἐκποδὼν γενομένης*. – v. 2. *ἐξ*

φροντίδες οἱ παῖδες· μέγα μὲν κακόν, εἴ τι πάθοιεν·
εἰσὶ δὲ καὶ ζῶντες φροντίδες οὐκ ὀλίγαι.
ἡ γαμετή, χρηστὴ μὲν ἔχει τινὰ τέρψιν ἐν αὐτῇ,
ἡ δὲ κακὴ πικρὸν τὸν βίον ἀνδρὶ φέρει.

44. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ. οἱ δὲ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΩΜΙΚΟΥ.

Ποίην τις βιότοιο τάμοι τρίβον; εἰν ἀγορῇ μὲν
νείκεα καὶ χαλεπαὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις
φροντίδες· ἐν δ' ἀγροῖς καμάτων ἅλις· ἐν δὲ θαλάσσῃ
τάρβος· ἐπὶ ξείνης δ', ἢν μὲν ἔχῃς τι, δέος·
ἢν δ' ἀπορῇς, ἀνιηρόν. ἔχεις γάμον; οὐκ ἀμέριμνος
ἔσσεαι· οὐ γαμέεις; ζῇς ἔτ' ἐρημότερος.
τέκνα πόνοι· πήρωσις ἄπαις βίος. αἱ νεότητες
ἄφρονες· αἱ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν ἀδρανέες.
ἦν ἄρα τοῖνδε δυοῖν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα τικτόμενον.

45. ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ.

Παντοίην βιότοιο τάμοις τρίβον. εἰν ἀγορῇ μὲν
κύδεα καὶ πινυταὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις
ἄμπαυμ'· ἐν δ' ἀγροῖς φύσιος χάρις· ἐν δὲ θαλάσσῃ
κέρδος. ἐπὶ ξείνης, ἢν μὲν ἔχῃς τι, κλέος·
ἢν δ' ἀπορῇς, μόνος οἶδας. ἔχεις γάμον; οἶκος ἄριστος
ἔσσεται· οὐ γαμέεις; ζῇς ἔτ' ἐλαφρότερον.

ἀλόγων. casu et coeca fortuna per omnia dominante, secundum eos, qui hoc universum expers esse consilii existimabant. Senec. Praef. ad Qu. Nat. – v. 3. φροντίδες. Terent. Adelph. V. 4, 13. duxi uxorem; quam ibi miseriam vidi! Nati filii; alia cura!

44. In omni vitae conditione tantum esse mali, quantum boni, ita ut quaenam vivendi ratio praeferenda sit, haud facile appareat. – v. 1. εἰν ἀγορῇ. si rempublicam velis capessere. – v. 9. ἢ τὸ γενέσθαι. Sapientiae Sileni dictum: non nasci homini longe optimum esse; proximum autem, quam primum mori. Cicer. Tusc. Qu. I. 48.

45. Hoc epigramma superiori oppositum omnia in vita bona esse docet, neque ullam esse vitae conditionem, quae non commoda sua habeat. Confer etiam

τέκνα πόθος· ἄφροντις ἄπαις βίος. αἱ νεότητες
    ῥωμαλέαι· πολιαὶ δ' ἔμπαλιν εὐσεβέες.
οὐκ ἄρα τῶν δισσῶν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
    μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν. πάντα γὰρ ἐσθλὰ βίῳ.

46. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Πλοῦς σφαλερὸς τὸ ζῆν· χειμαζόμενοι γὰρ ἐν αὐτῷ
    πολλάκι ναυηγῶν πταίομεν οἰκτρότερα.
τὴν δὲ Τύχην βιότοιο κυβερνήτειραν ἔχοντες,
    ὡς ἐπὶ τοῦ πελάγους, ἀμφίβολοι πλέομεν·
οἱ μὲν ἐπ' εὔπλοίην, οἱ δ' ἔμπαλιν· ἀλλ' ἅμα πάντες
    εἰς ἕνα τὸν κατὰ γῆς ὅρμον ἀπερχόμεθα.

47. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γῆς ἐπέβην γυμνός, γυμνός θ' ὑπὸ γαῖαν ἄπειμι·
    καὶ τί μάτην μοχθῶ, γυμνὸν ὁρῶν τὸ τέλος;

48. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δακρυχέων γενόμην, καὶ δακρύσας ἀποθνήσκω·
    δάκρυσι δ' ἐν πολλοῖς τὸν βίον εὗρον ὅλον.
ὦ γένος ἀνθρώπων πολυδάκρυτον, ἀσθενές, οἰκτρόν,
    συρόμενον κατὰ γῆς, καὶ διαλυόμενον.

Pal. IX. 446. – v. 9. οὐκ ἄρα. non igitur opus est, ut optionem inter haec duo facias.

46. Vitam navigationi esse similem, Fortunaque ad clavum sedente; multis vicissitudinibus obnoxiam; omnes tamen ad eundem portum pervenire. – v. 4. ἀμφίβολοι. Agricola ad militem ap. Alciphron. III. Ep. XVI. p. 312. τὸν ἐν ἡσυχίᾳ βίον ἀσπάζου – ἀντὶ τῆς ἐν ἀμφιβόλῳ ζωῆς τὴν ὁμολογουμένην ἑλόμενος σωτηρίαν.

47. Frustra a nobis labores insumi nudis in vitam intrantibus, nec aliter inde abeuntibus. Propert. III. 3, 35. Haud ullas portabis opes Acheruntis ad undas. Nudus ab inferna, stulte, vehere rate.

48. Vitam tristitiae et lacrimarum esse plenissimam. Plin. H. N. VII. 1. humanam conditionem cum aliis rebus comparans, hominem tantum, ait, nudum et in nuda humo natali die (Natura) abjicit ad vagitus statim et ploratum, nullumque tot animalium aliud ad lacrimas, et has protinus vitae principio.

49. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι Φύσις χαλεπώτερον εὗρεν
ἀνθρώπου καθαρὰν ψευδομέναυ φιλίην·
οὐ γὰρ ἔθ' ὡς ἐχθρὸν προφυλασσόμεθ', ἀλλ' ἀγαπῶντες
ὡς φίλον, ἐν τούτῳ πλείονα βλαπτόμεθα.

50. ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Ὦ θηρῶν βροτὲ μᾶλλον ἀνήμερε, πάντα σε μισεῖ,
πατρολέτωρ· πάντη δ' ἐκδέχεταί σε μόρος.
ἢν ἐπὶ γῆς φεύγῃς, ἀγχοῦ λύκος· ἢν δὲ πρὸς ὕψος
δενδροβατῇς, ἀσπὶς δεῖμ' ὑπὲρ ἀκρεμόνων.
πειράζεις καὶ Νεῖλον; ὁ δ' ἐν δίναις κροκόδειλον
ἔτρεφεν, εἰς ἀσεβεῖς θῆρα δικαιότατον.

51. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Πλοῦτος ὁ τῆς ψυχῆς πλοῦτος μόνος ἐστὶν ἀληθής,
τἄλλα δ' ἔχει λύπην πλείονα τῶν κτεάνων.
τὸν δὲ πολυκτέανον καὶ πλούσιόν ἐστι δίκαιον
κλῄζειν, ὃς χρῆσθαι τοῖς ἀγαθοῖς δύναται.

L. 2. πατραλέτωρ. Pal. παντολέτωρ. Vulgo.

LI. 2. ἔχει αὐτήν. Pal. Plan. λύπην emendavit Br.

49. Contra eos, qui amicitiam simulant. Ductum fortasse epigramma ex Theogn. 89. ἤ με φίλει καθαρὸν θέμενος νόον, ἤ μ' ἀποειπὼν Ἔχθαιρ', ἀμφαδίην νεῖκος ἀειράμενος. Ὃς δὲ μιῇ γλώσσῃ δίχ' ἔχει νόον, οὗτος ἑταῖρος Δειλός, Κύρν', ἐχθρὸς βέλτερος ἢ φίλος ὤν.

50. In parricidas, genus universae naturae detestabile. Comparandus imprimis illustris Ciceronis de parricidii poena locus in Orat. pro Rosc. Amer. c. 25. – v. 3. ἀγχοῦ λύκος. ut in locutione proverbiali: hac urget lupus, hac canis, ajunt. ap. Horat. II. Serm. 2, 64. Hoc epigr., sed non de parricidis, verum de homicidis in universum, mutatum in fabulam, quae est ap. Schneiderum XXXII. p. 18. ἄνθρωπόν τις ἀποκτείνας ὑπὸ τῶν αὐτοῦ συγγενῶν ἐδιώκετο· γενόμενος δὲ κατὰ Νεῖλον τὸν ποταμόν, λύκου αὐτῷ ἀπαντήσαντος, φοβηθεὶς ἀνέβη ἐπί τι δένδρον κ. τ. λ. Cf. Hauptmanni Collect. nr. 160. p. 121. – v. 6. δικαιότατον. in hieroglyphis δικαιοσύνης esse signum dicitur crocodilus a Damascio apud Phot. Bibl. Cod. 242. p. 342. s. οὐ γὰρ ἀδικεῖ ζῶον οὐδέν. Contra ὁ κροκόδειλος σημαντικός ἐστι πάσης κακίας. ap. Diodor. III. 4. p. 176, 14. ubi vid. Wessel.

51. Vere divitem non esse, qui multas opes corraserit, sed qui

εἰ δέ τις ἐν ψήφοις κατατήκεται, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
σωρεύειν αἰεὶ πλοῦτον ἐπειγόμενος,
οὗτος ὁποῖα μέλισσα πολυτρήτοις ἐνὶ σίμβλοις
μοχθήσει, ἑτέρων δρεπτομένων τὸ μέλι.

52. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Εἰ μὲν ζῇς ἐλάφου ταναὸν χρόνον, ἠὲ κορώνης,
συγγνώμη πλεῖστον πλοῦτον ἀγειρομένῳ.
εἰ δέ τις ἐσσὶ βροτῶν, οὓς αὐτίκα γῆρας ἰάπτει,
μή σέ γ' ἀπειρεσίων οἶστρος ἕλῃ κτεάνων·
μὴ σὺ μὲν ἀτλήτοισιν ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀλέσσῃς,
χρήσωνται δ' ἄλλοι σοῖς ἀγαθοῖς ἀπόνως.

53. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πλοῦτον μὲν πλουτοῦντος ἔχεις, ψυχὴν δὲ πένητος,
ὦ τοῖς κληρονόμοις πλούσιε, σοὶ δὲ πένης.

54. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ἄχρι τεῦ, ἆ δείλαιε, κεναῖς ἐπὶ ἐλπίσι, θυμέ,
πωτηθεὶς ψυχρῶν ἀσσοτάτω νεφέων,

LIV. 1. κεναῖς ἐπ' ἐλπ. Pal. ἐπὶ ἐλπίσι. Plan. Br. ἐπ' ἐπ' ἐλπ. olim dedi ob hiatum, sed frustra.

iis sapienter utatur.' – v. 5. ἐν ψήφοις κατατήκεται. divitias computans, quod fit ope calculorum, ψήφων, in abaco. Cf. supra ep. 13. – v. 7. ὁποῖα μέλισσα. Democritus ap. Stobae. Tit. XVII. p. 154, οἱ φειδωλοὶ τὸν τῆς μελίσσης οἶτον ἔχουσιν, ἐργαζόμενοι, ὡς ἀεὶ βιωσόμενοι. Crates. Fr. VI. χρήματα δ' οὐκ ἐθέλω συνάγειν κλυτὰ, κανθάρου οἶτον, Μύρμηκός τ' ἄφενος, χρήματα μαιόμενος. – πολυτρήτοις. Nonnus Dion. XIII. 255. ὃς μέλιτος γλυκεροῖο πολυτρήτων ἀπὸ σίμβλων Ἀθανάτοις ὀρέγων.

52. Monet homines, ne breve vitae tempus divitiis, quibus alii fruantur, comparandis consumant. – v. 1. ἐλάφου. vid. ad cap. VI. ep. 40, 3.

53. Scriptum in hominem, qualem notat Anth. Lat. T. II. p. 3. VIII. qui, dum vita data est, semper vivebat avarus, Heredi parcus, invidus ipse sibi.

54. Poeta se ab inani divitiarum spe et cupiditate ad Musarum consuetudinem revocat. – v. 1. ἄχρι τεῦ. pro τίνος. quousque. In ἐπὶ ἐλπίσι hiatus excusatur rhythmo bucolico et optimorum poetarum exemplo. Cf. Addenda ad Not. cr. in Anth. Pal. p. XIX. s. – v. 2. ψυχρῶν. non otiosum epitheton. ψυχρά

ἄλλοις ἀλλ' ἐπ' ὄνειρα διαγράψεις ἀφένοιο;
κτητὸν γὰρ θνητοῖς οὐδὲ ἓν αὐτόματον.
Μουσέων ἀλλ' ἐπὶ δῶρα μετέρχεο· ταῦτα δ' ἀμυδρὰ
εἴδωλα ψυχῆς ἠλεμάτοισι μέθες.

55. ΑΔΗΛΟΝ.

Θησαυρὸς μέγας ἐστ', ἀγαθὸς φίλος, Ἡλιόδωρε,
τῷ καὶ τηρῆσαι τοῦτον ἐπισταμένῳ.

56. ΑΛΛΟ.

Μή ποτε τὸν παρεόντα παρεὶς φίλον, ἄλλον ἐρεύνα,
δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.

57. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ὡς τεθνηξόμενος τῶν σῶν ἀγαθῶν ἀπόλαυε,
ὡς δὲ βιωσόμενος φείδεο σῶν κτεάνων.
ἔστι δ' ἀνὴρ σοφὸς οὗτος, ὃς ἄμφω ταῦτα νοήσας
φειδοῖ καὶ δαπάνῃ μέτρον ἐφηρμόσατο.

LVI. Est Theognidis, inter cujus sententias reperitur v. 1147.

enim vocantur, quae speratam utilitatem fructumque petitum non praebent; ut ψυχρὰ παραμύθια, ψυχρὰ τέρψις ap. Eurip. Alcest. 363. ψυχραὶ ἐλπίδες. Ib. Iph. Aul. 1014. Horat. I. Ep. 3, 25. quodsi Frigida curarum fomenta relinquere posses, Quo te caelestis sapientia duceret, ires. – v. 3. Junge: ἄλλα ἐπ' ἄλλοις. – διαγράψεις. imagines, ut h. l. somnia a spe oblata, animus dicitur διαγράφειν, ἀναγράφειν, ὑποτυποῦσθαι. Philostrat. Imagg. II. 17. p. 81, 9. ἡ δὲ – τοῦ Διονύσου ἐρῶσα, ἀνατυποῦται αὐτόν τε καὶ ἀναγράφει. – v. 5. ἀμυδρὰ εἴδωλα. spem illam et somnia tamquam per nebulam visa. Plutarch. T. II. p. 329. B. ὥσπερ ὄναρ ἢ εἴδωλον εὐνομίας φιλοσόφου καὶ πολιτείας ἀνατυπωσάμενος.

57. Praeceptum hoc epigr. continet, quod Demonici patrem secutum esse ait Isocrates ad Demon. c. 8. οὐδὲ τὸν πλοῦτον παρακαίρως ἠγάπα, ἀλλ' ἀπήλαυε μὲν τῶν παρόντων ἀγαθῶν ὡς θνητός, ἐπεμελεῖτο δὲ τῶν ὑπαρχόντων ὡς ἀθάνατος. Contra plurimi alterius tantum partis hujus praecepti memores tamquam semper victuri vivunt. Senec. Brev. Vit. c. 4. – v. 4. μέτρον ἐφ. Pal. IX. 768. αἰνέομεν δὴ κεῖνον, ὃς ἐν βιότῳ τε κύβῳ τε Χάρματι καὶ λύπῃ μέτρον ἐφηρμόσατο.

58. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀνθρώπους μὲν ἴσως λήσεις ἄτοπόν τι ποιήσας,
οὐ λήσεις δὲ θεούς, οὐδὲ λογιζόμενος.

59. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τοῖσι μὲν εὖ πράττουσιν ἅπας ὁ βίος βραχύς ἐστιν
τοῖς δὲ κακῶς μία νὺξ ἄπλετός ἐστι χρόνος.

60. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εὖ πράττων, φίλος εἶ θνητοῖς, φίλος εἶ μακάρεσσι,
καί σευ ῥηϊδίως ἔκλυον εὐξαμένου.
ἢν πταίσῃς, οὐδεὶς ἔτι σοι φίλος, ἀλλ' ἅμα πάντα
ἐχθρά, Τύχης ῥιπαῖς συμμεταβαλλόμενα.

61. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἁγνὸν χρὴ νηοῖο θυώδεος ἐντὸς ἰόντα
ἔμμεναι· ἁγνείη δ' ἐστὶ φρονεῖν ὅσια.

62. ΧΡΗΣΜΟΣ ΤΗΣ ΠΥΘΙΑΣ.

Ἁγνὸς εἰς τέμενος καθαροῦ, ξένε, δαίμονος ἔρχου
ψυχήν, νυμφαίου νάματος ἁψάμενος·

58. Sententia, cujus auctor perhibetur Thales, qui interrogatus, εἰ λήθοι θεοὺς ἄνθρωπος ἀδικῶν, respondit, ἀλλ' οὐδὲ διανοούμενος. Diogen. Laert. I, 36.

60. Animos hominum fortunam sequi. – v. 3. πάντα ἐχθρά. ipsa homini adversis umbra inimica sua est. Anth. Lat. III. 166. – v. 4. ῥιπαῖς. mobile sic sequitur Fortunae lumina vulgus. Ovid. I. Trist. 9, 13. ῥιπαί aut de aura accipi debet, aut de motu alarum; utrumque Fortunae imagini accommodatum.

61. Caste jubet lex adire ad deos: animo videlicet, in quo sunt omnia. Cicero. de L. L. II. 10. πᾶς ἁγνός ἐστιν ὁ μηδὲν ἑαυτῷ κακὸν ξυνειδών. Menander apud Clement. Alex. Str. VII. p. 844.

62. Animo puris et innocentibus lustrationes non requiri, ut Deos adire possint. – v. 2. νυμφαίου νάματος. aquam lustralem intellige, qua qui templum in-

ὡς ἀγαθοῖς κεῖται βαιὴ λιβάς· ἄνδρα δὲ φαῦλον
οὐδ' ἂν ὁ πᾶς νίψαι νάμασιν Ὠκεανός.

63. ΑΛΛΟ.

Ἱρὰ θεῶν ἀγαθοῖς ἀναπέπταται, οὐδὲ καθαρμῶν
χρειώ· τῆς ἀρετῆς ἥψατο οὐδὲν ἄγος.
ὅςτις δ' οὐλοὸν ἦτορ, ἀπόστιχε· οὔποτε γὰρ σὴν
ψυχὴν ἐκνίψει σῶμα διαινόμενον.

64. ΕΥΗΝΟΥ.

Πολλάκις ἀνθρώπων ὀργὴ νόον ἐξεκάλυψε
κρυπτόμενον, μανίας πουλὺ χερειότερον.

65. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Μισόπτωχε θεά, μούνη πλούτου δαμάτειρα,
ἡ τὸ καλῶς ζῆσαι πάντοτ' ἐπισταμένη,
εἰ δὲ καὶ ἀλλοτρίοις ἐπιϊζομένη ποσὶ χαίρεις,
πιλοφορεῖν τ' οἶδας, καὶ μύρα σοι μέλεται·

LXV. 4. ὁπλοφορεῖν. Vulgo. arma gestare a podagrico alienissimum, nec opulentis proprium; baculi autem gestatio, de qua nonnulli hoc verbum interpretantur, podagricis quidem convenit, sed non idem divitibus. Commemorantur autem h. l. ea, quae ad luxuriam spectant, non ea, quae necessitas postulat. Quare πιλοφορεῖν emendavi. Vid. Graevius ad Hesiodi E. καὶ H. v. 541.

trant utuntur. — v. 3. ἀγαθοῖς κεῖται βαιὴ λιβάς. haec verba nihil aliud significare possunt, quam bonis parvum laticem, i. e. paululum aquae, paratum esse; quod sensum non explet. Hic requiris: ἀγαθοῖς ἀρκεῖ βαιὴ λιβάς. sufficit. — v. 4. ὁ πᾶς Ὠκεανός. scelus, quantum non ultima Tethys, Non genitor Nympharum abluit Oceanus. Catull. LXXXVIII. 5. Sophocl. Oed. T. 1223. οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον, οὔτε Φᾶσιν ἂν Νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα Κεύθει.

63. Idem argumentum. — v. 4. Cicero de L. L. II. 10. animi labes nec diuturnitate evanescere, nec amnibus ullis elui potest. ἐκνίψαι in talibus proprium. Plutarch. T. II. p. 499. C. ἂν μὴ — καθαρὸς ἐκβῇ τῆς σαρκός, ἐκνιψάμενος τὸ θνητόν. Orpheus Argon. 1238. μέσφ' ὅταν ἐκνίψησθε μύσος θείοισι καθαρμοῖς.

64. Iram, furore ipso pejorem, mentis arcana prodere. Philemon. apud Stobae. Tit. XX. p. 171. 38. μαινόμεθα πάντες, ὁπόταν ὀργιζώμεθα.

65. In podagram, mollis et delicatae vitae comitem. — v. 1. μισόπτωχε. locuples podagra apud Juvenal. XIII. 96. quippe quam εὔολβος ἐθρέψατο Πλούτων. Lucian. Tragop. v. 110. — v. 3. ἀλλοτρίοις. poda-

τέρπει καὶ στέφανός σε, καὶ Αὐσονίου πόμα Βάκχου·
ταῦτα παρὰ πτωχοῖς γίγνεται οὐδέποτε.
τοὔνεκά νυν φεύγεις πενίης τὸν ἀχάλκεον οὐδόν,
τέρπῃ δ' αὖ πλούτου πρὸς πόδας ἐρχομένη.

66. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀῤῥήτων ἐπέων γλώσσῃ σφραγὶς ἐπικείσθω·
κρείσσων γὰρ μύθων, ἢ κτεάνων φυλακή.

67. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου γενόμην ποτέ, νῦν δὲ Μενίππου
καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.
καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν μέ ποτ' ᾤετο, καὶ πάλιν οὗτος
οἴεται· εἰμὶ δ' ὅλως οὐδενός, ἀλλὰ Τύχης.

68. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Εἰ καί σοι ἑδραῖος ἀεὶ βίος, οὐδὲ θάλασσαν
ἔπλως, χερσαίας τ' οὐκ ἐπάτησας ὁδούς,

grici et opulenti non suis pedibus utuntur, sed alienis, et ob luxuriam nonnulli impilibus utuntur, πιλοφοροῦσιν. Muson. apud Stobae. I. p. 17. χεῖρας καὶ πόδας περιδέρει πίλων ἢ ὑφασμάτων τινῶν μαλακύνειν. – v. 7. ἀχάλκεος οὐδός. respicitur Il. θ. 15. ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός. Od. η. 89. ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ ἕστασαν οὐδῷ. pauperis autem limen ἄχαλκον, quia ipse ἀχαλκεῖ, numis eget. – v. 8. πλούτου pro πλουτούντων. vitato pauperum limine, opulentis das operam iisque inservis; hoc enim est πρὸς πόδας ἔρχεσθαι, quia servi ad herorum pedes stabant. Vide ad cap. VI. ep. 37.

66. Silentii commendatio. Stobae. Tit. XXXIV. p. 215. σφραγίζου τοὺς μὲν λόγους σιγῇ, τὴν δὲ σιγὴν καιρῷ. – v. 2. κτεάνων. apothecas enim veteres annulo obsignare solebant, et vilissima interdum utensilia, ut est ap. Tacitum II. Annal. 2. ubi vid. Interprr. ut etiam ad Plauti Casin. Act. II. 1. 1.

67. Nihil eorum, quae nostra esse putemus, revera nostrum esse, sed Fortunae omnia. Horat. II. Serm. 2, 132. nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofelli Dictus, erit nulli proprius, sed cedet in usum Nunc mihi, nunc alii. Ib. II. Ep. 2, 171. tamquam Sit proprium quidquam, puncto quod mobilis horae nunc prece, nunc pretio, nunc vi, nunc sorte suprema Permutet dominos et cedat in altera jura.

68. Adhortatio ad iter Athenas suscipiendum et ad mysteria ibi

ἔμπης Κεκροπίης ἐπιβήμεναι, ὄφρ' ἂν ἐκείνη
  Δήμητρος μεγάλας νύκτας ἴδῃς ἱερῶν,
τῶν ἄπο κἢν ζωοῖσιν ἀκηδέα, κεὖτ' ἂν ἵκηαι
  ἐς πλεόνων, ἕξεις θυμὸν ἐλαφρότερον.

69. ΒΑΣΣΟΥ.

Μήτε με χείματι πόντος ἄγοι θρασύς, οὐδὲ γαλήνης
  ἀργῆς ἠσπασάμην τὴν πάλι νηνεμίην.
αἱ μεσότητες ἄρισται. ὅπη δέ τε πράξιες ἀνδρῶν,
  καὶ μάλα μέτρον ἐγὼ τἀρκιον ἠσπασάμην.
τοῦτ' ἀγάπα, φίλε Λάμπι, κακὰς δ' ἔχθαιρε θυέλλας·
  εἰσί τινες πρηεῖς καὶ βιότου Ζέφυροι.

70. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Πολλὰ τὸ δαιμόνιον δύναται, κἂν ᾖ παράδοξα·
  τοὺς μικροὺς ἀνάγει, τοὺς μεγάλους κατάγει.
καὶ σοῦ τὴν ὀφρὺν καὶ τὸν τῦφον καταπαύσει,
  κἂν ποταμὸς χρυσοῦ νάματά σοι παρέχῃ.

LXIX. 2. τὴν παλινηνεμίην. Pal. πολυήνεμίην. Plan. τἄμπαλι suspicatus sum olim, fortasse recte. – v. 3. ὅπη δέ γε. Vulgo. δέ τε emendavit Schaeferus. – v. 4. καὶ πάλαι. Pal. καὶ μάλα. Plan. In membr. lectione fortasse latet: καὶ πάλι.

videnda. – v. 3. ἐπιβήμεναι. infinitivus pro imperativo. – ἐκείνῃ, idem quod ἐκεῖ. Vid. Schaefer. ad L. Bos. p. 520. – v. 5. τῶν ἄπο, ἀφ' ὧν. κἢν ζωοῖσιν, dum vivis. Antiquissima hujus generis mysteriorum praedicatio est in Hymn. Homer. in Cerer. 485. ὄλβιος ὃς τάδ' ὄπωπεν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων· Ὃς δ' ἀτελὴς ἱερῶν ὅς τ' ἔμμορος, οὔποθ' ὁμοίην Αἶσαν ἔχει, φθίμενός περ, ὑπὸ ζόφῳ εὐρώεντι. cum quo congruit Sophocl. apud Plutarch. T. II. p. 21. E. ὡς τρισόλβιοι Κεῖνοι βροτῶν, οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη Μόλωσ' ἐς ᾅδου· τοῖσδε γὰρ μόνοις ἐκεῖ Ζῆν ἔστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακά. Vid. Heindorf. ad Platon. T. IV. p. 60. s.

69. Mediocritatem in omni vitae conditione commendabilem esse. cf. Horat. II. Od. 10. init. – v. 2. ἠσπασάμην, aoristi usus, qualis apud Callimach. H. in Apoll. 16. ἠγασάμην τοὺς παῖδας, ἐπεὶ χέλυς οὐκέτ' ἀεργός. Vid. Hermann. ad Viger. p. 746. §. 209. In πάλιν est hyperbaton. Verba sic junge: οὐδὲ πάλιν τὴν γαλήνης νηνεμίην. – v. 5. ἔχθαιρε, oppositum verbo ἀγάπα: fuge conditionem vitae, quae te tempestatibus obnoxium reddat.

70. Ad hominem superbum et insolentem de fortunae potentia. – v. 4. χρυσοῦ νάματα. Pactoli aut Tagi auriferi undae. Horat. I. Ep. 12, 8. sic vives protenus, ut te Confestim

οὐ θρύον, οὐ μαλάχην ἄνεμός ποτε, τὰς δὲ μεγίστας
ἢ δρύας, ἢ πλατάνους οἶδε χαμαὶ κατάγειν.

71. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Αἰὼν πάντα φέρει· δολιχὸς χρόνος οἶδεν ἀμείβειν
οὔνομα καὶ μορφὴν καὶ φύσιν ἠδὲ τύχην.

72. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Φαῦλος ἀνὴρ πίθος ἐστὶ τετρημένος, εἰς ὃν ἁπάσας
ἀντλῶν τὰς χάριτας, εἰς κενὸν ἐξέχεας.

73. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Σωφροσύνη καὶ Ἔρως κατεναντίον ἀλλήλοισιν
ἐλθόντες ψυχὰς ὤλεσαν ἀμφότεροι.
Φαίδρην μὲν κτεῖνεν πυρόεις πόθος Ἱππολύτοιο·
Ἱππόλυτον δ' ἁγνὴ πέφνε σαοφροσύνη.

74. ΑΛΛΟ.

Εἴ τις ἅπαξ γήμας πάλι δεύτερα λέκτρα διώκει,
ναυηγὸς πλώει δὶς βυθὸν ἀργαλέον.

liquidus fortunae rivus inauret. — v. 5. *οὐ θρύον.* Claudian. XXXIX. 38. incubuit nunquam coelestis flamma salictis, Nec parvi frutices iram meruere tonantis. Ingentes quercus, annosas fulminat ornos.

72. Homo malus et improbus boni nullius tenax: quidquid beneficiorum infuderis, frustra est: omnia enim pertusum congesta quasi in vas Commoda perfluxere, atque ingrata interiere, ut est ap. Lucret. III. 948. — v. 2. *τὰς χάριτας.* brevis syllaba contra legem in caesura pentametri posita; quod tamen a serioribus his poetis hic illic factum reperitur.

73. Castitatem interdum non minus quam libidinem mala gignere Hippolyti et Phaedrae exemplis docetur. Simile quid vid. cap. VI. de Penelope et Helena. ep. 51.

74. In matrimonii vituperium. — v. 1. *λέκτρα διώκει.* appetit, quod etiam sequi est apud Latinos. Theocrit. Eid. X. 30. *ἁ αἶξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει, ἁ γέρανος τὤροτρον.* Plutarch. T. II. p. 801. A. *καὶ γὰρ αἱ κιττῶσαι λίθους, καὶ οἱ ναυτιῶντες ἁλμυρίδας καὶ τοιαῦτα βρώματα διώκουσιν.*

75. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛ.

εἰς τάβλαν.

Ἑζόμενος μὲν τῇδε παρ' εὐλάϊγγι τραπέζῃ
παίγνια κινήσεις τερπνὰ βολοκτυπίης.
μήτε δὲ νικήσας μεγαλίζεο, μήτ' ἀπολειφθεὶς
ἄχνυσο, τὴν ὀλίγην μεμφόμενος βολίδα.
καὶ γὰρ ἐπὶ σμικροῖσι νόος διαφαίνεται ἀνδρός·
καὶ κύβος ἀγγέλλει βένθος ἐχεφροσύνης.

76. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Παίγνια μὲν τάδε πάντα· Τύχης δ' ἑτερότροπος ὁρμὴ
ταῖς ἀλόγοις ταύταις ἐμφέρεται βολίσιν.
καὶ βροτέου βιότου σφαλερὸν μίμημα νοήσεις,
νῦν μὲν ὑπερβάλλων, νῦν δ' ἀπολειπόμενος.
αἰνέομεν δὴ κεῖνον, ὃς ἐν βιότῳ τε κύβῳ τε
χάρματι καὶ λύπῃ μέτρον ἐφηρμόσατο.

75. Praecepta de lusu tabulae alcatoriae. – v. 1. *εὐλάϊγγι*. ob calculos, qui secundum talorum jactum (*τὴν βολοκτυπίην*) movebantur. – v. 3. De Theodorico rege Gothorum Sidon. Apoll. I. Ep. I. p. 6. quibus horis viro tabula cordi est, tesseras colligit rapide – patienter exspectat; in bonis jactibus tacet, in malis ridet, in neutris irascitur, in utrisque philosophatur. – v. 5. *ἐπὶ σμικροῖσι*. etiam in parvis animus cernitur, et alea, tamquam plumbo exploratorio, animus exploratur, num satis sibi constet. *βένθος*, ut *βάθος*, animo sapienti nec facile commovendo tribuitur. Plutarch. T. II. p. 44. A. *σιγῇ καὶ βαρύτητι – θηρώμενος δόξαν εὐσταθοῦς καὶ βάθος ἔχοντος ἀνδρός*. Plato Theaet. p. 183. E. *καί μοι ἐφάνη βάθος τι ἔχειν πάνυ γενναῖον*. Aeschyl. Pers. 143. *φροντίδα κεδνὴν καὶ βαθύβουλον*. Vid. Blomfield. in Gloss. VII. c. Theb. 590.

76. *εἰς τὸ αὐτό*. – v. 1. *ἑτερότροπος*. Fortunae in diversa inclinantis momenta: idem quod *ἑτεροῤῥόπος*, et *ἑτεροῤῥεπής*. Rhianus I. 2. *θεῶν ἑτεροῤῥόπα δῶρα*. Aeschyl. Suppl. 403. *τάδ' ἐπισκοπεῖ Ζεὺς ἑτεροῤῥεπής, νέμων εἰκότως Ἄδικα μὲν κακοῖς, ὅσια δ' ἐννόμοις*. – v. 3. *βιότου μίμημα*. eadem est comparatio ap. Terentium Adelph. IV. 7, 20. ita vita est hominum, quasi si ludas tesseris. Si illud, quod maxime opus est jactu, non cadit, Illud quod cecidit forte, id arte ut corrigas. v. 6. *μέτρον ἐφηρμόσατο*. ut supra ep. 57, 4.

77. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τοῖς μὲν πρηΰνόοις τάδε παίγνια· τοῖς δ' ἀκολάστοις
λύσσα καὶ ἀμπλακίη καὶ πόνος αὐτόματος.
ἀλλὰ σὺ μὴ λέξῃς τι θεημάχον ὕστατος ἕρπων,
μηδ' ἀναροιβδήσῃς ῥινοβόλῳ πατάγῳ.
δεῖ γὰρ μήτε πονεῖν ἐν ἀθύρμασι, μήτε τι παίζειν
ἐν σπουδῇ· καιρῷ δ' ἴσθι νέμειν τὸ πρέπον.

78. ΑΔΗΛΟΝ.

Ὠκεῖαι χάριτες γλυκερώτεραι· ἢν δὲ βραδύνῃ,
πᾶσα χάρις κενεή, μηδὲ λέγοιτο χάρις.

79. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Οὐχ ὁ Ἔρως ἀδικεῖ μερόπων γένος, ἀλλ' ἀκολάστοις
ψυχαῖς ἀνθρώπων ἔσθ' ὁ Ἔρως πρόφασις.

LXXVII. 1. πρηΰνόοις. Pal. πρηΰνόμοις. Plan. Br. Pal. VII. 592. πρηΰνόου κραδίης μέγα δεῖγμα.

77. εἰς τὸ αὐτό. – v. 2. λύσσα. de aleatoribus in Anth. Lat. III. p. 524. Multa viri nequidquam inter se vulnera jactant. – coecique furore Hi metuunt cupiuntque. – αὐτόματος. cura et labor sponte et sine caussa susceptus. – v. 3. θεημάχον. convicia in deos; quod blasphemare vocant scriptores ecclesiastici. Pro θεημάχος pedestris sermonis auctores θεομάχος scribunt. Lobeck. ad Phryn. p. 652. – ὕστατος ἕρπων, ἀπολειπόμενος. calculos non promovens ob talos male cadentes. – v. 4. ῥινοβόλῳ πατάγῳ. de pugnantibus agi existimes, et scutorum hastis gladiisque percussorum strepitu. Nam ῥινόβολος aliud est, si a ῥινός, scutum, derivatur, aliud si a ῥίς, nasus. Si prius, strepitus intelligitur, quem irati aleatoris tali in fritillo vehementius concusso faciunt; sin alterum, spiritus cum stridore per nares efflatus. Hujus imaginis gravitatem auget verbum ἀναῤῥοιβδεῖν, quo de Charybdi utitur Od. μ. 104. ἀναῤῥοιβδεῖ μέλαν ὕδωρ. Τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἤματι, τρὶς δ' ἀναροιβδεῖ Δεινόν. – v. 5. πονεῖν ἐν ἀθύρμασι. i. e. σπουδάζειν ἐν παιδιαῖς. Laco studium conspicatus, quod Athenienses scenicis certaminibus impendebant, οὐκ ἔφη σωφρονεῖν τὴν πόλιν μετὰ τοσαύτης σπουδῆς παίζουσαν. Plutarch. T. II. p. 710. F. Id. p. 199. A. de Catone: τοὺς σπουδάζοντας ἐν τοῖς γελοίοις ἔλεγεν ἐν τοῖς σπουδαίοις ἔσεσθαι καταγελάστους.

78. Ingratum est beneficium, quod diu inter manus dantis haesit. – Gratissima sunt beneficia parata, facilia et occurrentia. Seneca de Benef. II. 1.

80. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ὁ φθόνος οἰκτιρμοῦ κατὰ Πίνδαρόν ἐστιν ἀμείνων.
  οἱ βασκαινόμενοι λαμπρὸν ἔχουσι βίον·
τοὺς δὲ λίαν ἀτυχεῖς οἰκτείρομεν. ἀλλά τις εἴην
  μήτ' ἄγαν εὐδαίμων, μήτ' ἐλεεινὸς ἐγώ.
ἡ μεσότης γὰρ ἄριστον, ἐπεὶ τὰ μὲν ἄκρα πέφυκεν
  κινδύνους ἐπάγειν, ἔσχατα δ' ὕβριν ἔχει.

81. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φεύγετε τοὺς πλουτοῦντας, ἀναιδέας, οἰκοτυράννους,
  μισοῦντας πενίην μητέρα σωφροσύνας.

82. ΑΓΑΘΙΟΥ.

Τὸν θάνατον τί φοβεῖσθε, τὸν ἡσυχίης γενετῆρα,
  τὸν παύοντα νόσους καὶ πενίης ὀδύνας;
μοῦνον ἅπαξ θνητοῖς παραγίγνεται, οὐδέ ποτ' αὐτὸν
  εἶδέν τις θνητῶν δεύτερον ἐρχόμενον·
αἱ δὲ νόσοι πολλαὶ καὶ ποικίλαι, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον
  ἐρχόμεναι θνητῶν, καὶ μεταβαλλόμεναι.

80. Et invidiam ob nimiam quandam felicitatem, et misericordiam ob infortunium deprecatur. – v. 1. ὁ φθόνος οἰκτιρμοῦ. κρέσσων γὰρ οἰκτιρμῶν φθόνος. Pindar. Pyth. I. 85. (164). praeeunte Herodoto III. 52. μαθὼν ὅσῳ φθονέεσθαι κρέσσον ἐστὶ ἢ οἰκτείρεσθαι. – v. 5. ἡ μεσότης γὰρ ἄριστον. Cf. supra ep. 69, 3. Sotades ap. Stobae. CI. p. 550. ὁ πένης ἐλεεῖται, ὁ δὲ πλούσιος φθονεῖται, ὁ μέσος δὲ βίος κεκραμένος δίκαιός ἐστιν. – τὰ μὲν ἄκρα. celsae graviore casu Decidunt turres: feriuntque summos Fulgura montes. Horat. Od. II. 10, 10. in aureae mediocritatis commendatione. – πέφυκεν ἐπάγειν. Achill. Tat. VII. 10. μνήμην ἐκπλήσσειν πέφυκε φόβος. Liban. T. IV. p. 787. ἐλπίδος οἰχομένης Ἔρως πέφυκεν ἠρεμεῖν. – v. 6. ἔσχατα. quae infimo loco sunt posita. ὕβριν ἔχει. contumeliae sunt obnoxia; ut φθόνον ἔχειν, invidiam facere, μομφὴν ἔχειν, vituperari. Herm. ad Viger. p. 753. §. 184.

82. Frustra mortem timeri, quae tranquillitatem conciliet et a plurimis malis liberet. Aeschyl. ap. Stobae. Tit. CXIX. p. 602. ὦ θάνατε παιάν, μή μ' ἀτιμάσῃς μολεῖν. Μόνος γὰρ εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν Ἰατρός. Eundem fortasse in verbis: μοῦνον ἅπαξ θνητοῖς παραγίγνεται, Agathias ante oculos habuit. In Prometheo enim v. 750. Io κρεῖσσον γάρ, ait, εἰςάπαξ θανεῖν, Ἢ τὰς ἁπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς. – v. 4. δεύτερον. Seneca Epist. XXIV. Moriar.

83. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ.

Εἰ βίον ἐν μερόπεσσι Τύχης παίζουσιν ἑταῖραι
Ἐλπίδες, ἀμβολάδην πάντα χαριζόμεναι,
παίζομαι, εἰ βροτός εἰμι· βροτὸς δ᾽ εὖ οἶδα καὶ αὐτὸς
θνητὸς ἐών· δολιχαῖς δ᾽ ἐλπίσι παιζόμενος,
αὐτὸς ἑκοντὶ γέγηθα πλανώμενος, οὐδὲ γενοίμην
ἐς κρίσιν ἡμετέρην πικρὸς Ἀριστοτέλης.
τὴν γὰρ Ἀνακρείοντος ἐνὶ πραπίδεσσι φυλάσσω
παρφασίην, ὅτι „δεῖ φροντίδα μὴ κατέχειν.“

84. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πανδώρης ὁρόων γελόω πίθον, οὐδὲ γυναῖκα
μέμφομαι, ἀλλ᾽ αὐτῶν τὰ πτερὰ τῶν Ἀγαθῶν.
ὡς γὰρ ἐπ᾽ Οὐλύμποιο μετὰ χθονὸς ἤθεα πάσης
πωτῶνται, πίπτειν καὶ κατὰ γῆν ὄφελον.
ἡ δὲ γυνὴ μετὰ πῶμα κατωχρήσασα παρειὰς
ὤλεσεν ἀγλαΐην ὧν ἔφερεν χαρίτων.

Hoc dicis: desinam aegrotare posse; desinam mori posse.

83. De spei ludibriis frustra lamentari mortales. – V. 1. Bene *αἱ Ἐλπίδες* Fortunae amicae dicuntur, quae cum Fortunae mutabilitate et vicissitudinibus arcte conjunctae sunt, ita ut, quum huic deae *ῥάδια πάντα τελέσαι καὶ ἀνήνυτον οὐδὲν* – nihil sit, quod sperari nequeat, *ἔλπεσθαι χρὴ πάντ᾽, ἐπεὶ οὐκ ἔστ᾽ οὐδὲν ἄελπτον.* Linus ap. Stobae. CIX. p. 577. – v. 6. *πικρὸς Ἀριστοτέλης.* rigidus censor et severus castigator. Sic Horat. Serm. II. 3, 88. ne sis patruus mihi. Similiter Catonis nomen usurpatur. – v. 7. *Ἀνακρείοντος παρφασίην, παραίνεσιν, συμβουλίαν.* Hesych. Respicitur Od. XLI. *τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν.*

84. In pictam fortasse Pandorae imaginem, ob fugam Bonorum ex pyxide aperta expallescentis. Sequitur Macedonius fabulam diversam ab ea, quam narravit Hesiodus *E. καὶ H.* 95. s., ubi Pandorae pyxis Mala inclusa tenet, quae operculo detracto per orbem terrarum volitant, sola Spe in fundo pyxidis residente; dum apud Nostrum *τὰ Ἀγαθά*, Pandorae a Diis data, inde aufugiunt. Sic Babrius in Fabulis Aes. p. 122, 13. ed. Schn. *Ζεὺς ἐν πίθῳ τὰ Χρηστὰ πάντα συλλέξας, Ἔθηκεν αὐτὸν πωμάσας παρ᾽ ἀνθρώπῳ. Ὁ δ᾽ ἀκρατὴς ἄνθρωπος εἰδέναι σπεύδων, Τί ποτ᾽ ἦν ἐν αὐτῷ, καὶ τὸ πῶμα κινήσας, Διῆκ᾽ ἀπελθεῖν αὐτὰ πρὸς θεῶν οἴκους, Κἀκεῖ πέτεσθαι, τῆς δὲ γῆς ἄνω φεύγειν.* – v. 3. *ἐπ᾽ Οὐλύμποιο.* terra relicta ad Olympum redierunt, neque amplius in terra considunt, *κατὰ γῆν πίπτουσιν.* Praeterea autem illa, *ἡ γυνὴ* (prima enim Pandora mulier) *μετὰ πῶμα,* operculo detra-

ἀμφοτέρων δ' ἥμαρτεν ὁ νῦν βίος, ὅττι καὶ αὐτὴν
γηράσκουσαν ἔχει, καὶ πίθος οὐδὲν ἔχει.

85. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛ.

Μήτε βαθυκτεάνοιο τύχης κουφίζεο ῥοίζῳ,
μήτε σέο γνάμψῃ φροντὶς ἐλευθερίην.
πᾶς γὰρ ὑπ' ἀσταθέεσσι βίος πελεμίζεται αὔραις,
τῇ καὶ τῇ θαμινῶς ἀντιμεθελκόμενος.
ἡ δ' ἀρετὴ σταθερόν τι καὶ ἄτροπον, ἧς ἔπι μούνης
κύματα θαρσαλέως ποντοπόρει βιότου.

86. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐ τὸ ζῆν χαρίεσσαν ἔχει φύσιν, ἀλλὰ τὸ ῥίψαι
φροντίδας ἐκ στέρνων τὰς πολιοκροτάφους.
πλοῦτον ἔχειν ἐθέλω τὸν ἐπάρκιον· ἡ δὲ περισσὴ
θυμὸν ἀεὶ κατέδει χρυσομανὴς μελέτη.
ἔνθεν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρείονα πολλάκι δήεις
καὶ πενίην πλούτου, καὶ βιότου θάνατον.

cto, expallescens venustatem, qua prius conspicua fuit, perdidit. - *γηράσκουσαν*. non Pandoram solam, sed totum genus humanum ab eo inde tempore citius consenuisse narrat Hesiodus l. c.

85. Aequum et constantem animum in omni vita servandum esse. - v. 1. *τύχης ῥοίζῳ*. fortunae secundae aura sublatus; si celeres quatit pennas Fortuna (Horat. III. Od. 29, 53.). ῥοῖζος enim est concitatior motus, qui cum strepitu solet esse conjunctus. Aelian. H. A. XIV. 7. *δρόμῳ συντόνῳ φερομένη καὶ ῥοίζῳ*. *Κουφίζεσθαι* autem dicuntur superbi, ut mox *γνάμπτεσθαι* abjecti et humiles. - v. 5. *ἧς ἔπι*. qua fretus, tamquam nave. Horat. l. c. tum me biremis praesidio scaphae Tutum per Aegaeos tumultus Aura feret geminusque Pollux.

86. Omnem vitae beatae spem a sapientia pendere docet. - v. 1. Sensus: *οὐκ αὐτὸ τὸ ζῆν, ἀλλὰ τὸ ἄνευ φροντίδων ζῆν, λόγου ἄξιον*. - Curae sunt *πολιοκρόταφοι*, quod canitiem ante tempus adducunt. Obversabantur Paulo versus Bacchylidis apud Stobae. I. *εἷς ὅρος, μία δὲ βροτοῖσιν εὐτυχίας ὁδός, Θυμὸν εἴ τις ἔχων ἀπενθῆ δύναται διατελεῖν βίον. Ὧι δὲ μέριμν' ἀμφιπολεῖ φρενί, τὸ δὲ παρ' ἆμάρ τε καὶ νύκτα μελλόντων χάριν Ἑὸν ἰάπτεται κέαρ, ἄκαρπον ἔχει πόνον*. Eidem poetae debet etiam compositum *πολιοκρόταφος*. Fragm. XXXIV. p. 53. ed. Neu. - v. 4. *χρυσομανὴς μελέτη*. opum augendarum insatiabilis cupiditas. - *κατέδει*. Rhian. I. 8. de egeno: *καί οἱ θυμὸν ἔδουσι κατηφείη καὶ ὀϊζύς*. Christod.

ταῦτα σὺ γιγνώσκων κραδίης ἴθυνε κελεύθους,
εἰς μίαν εἰςορόων ἐλπίδα, τὴν σοφίην.

87. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Οἶνος καὶ τὰ λοετρὰ καὶ ἡ περὶ Κύπριν ἐρωὴ
ὀξυτέρην πέμπει τὴν ὁδὸν εἰς Ἀΐδην.

88. ΑΛΛΟ.

Οὐκ ἐθέλω πλουτεῖν, οὐκ εὔχομαι· ἀλλά μοι εἴη
ζῆν ἐκ τῶν ὀλίγων μηδὲν ἔχοντα κακόν.

89. ΑΔΗΛΟΝ.

Σώματα πολλὰ τρέφειν, καὶ δώματα πόλλ' ἀνεγείρειν
ἀτραπὸς εἰς πενίην ἐστὶν ἑτοιμοτάτη.

90. ΑΛΛΟ.

Τρεῖς ἐτέων δεκάδας, τριάδας δύο, μέτρον ἔθηκαν
ἡμετέρης βιοτῆς μάντιες αἰθέριοι.
ἀρκοῦμαι τούτοισιν· ὁ γὰρ χρόνος ἄνθος ἄριστον
ἡλικίης· ἔθανεν χὡ τριγέρων Πύλιος.

Ephr. 216. ἔζεε πικρῷ Ζήλῳ θυμὸν ἔδουσα. – v. 7. κραδίης ἴθυνε κελεύθους. animi motus, cupiditates, vota ad rectum finem dirige. Eadem verba, sed sensu diverso Apoll. Rh. IV. 938. Θέτις δ' ἴθυνε κελεύθους. – v. 8. εἰς μίαν ἐλπίδα. in unum finem, unde bene sperare possis.

87. Vini, Veneris et balnei usus sanitati noxius. Eadem jungit Plutarch. T. II. p. 128. D. ἀφροδίσια καὶ ὄψα καὶ βαλανεῖα καὶ οἶνος μιγνύμενα – φλέγμα καὶ χολὴν κινεῖ. Balnea, vina, Venus corrumpunt corpora nostra. Anth. Lat. T. I. p. 541.

88. Theognidis est distichon, quod in Palatina est ἀδέσποτον, in sententiis Megarensis poetae autem est v. 1155. 6. cum aliqua lectionis diversitate.

89. Luditur in vocibus similiter sonantibus σώματα, mancipia, et δώματα. Interdum σώματα totam familiam significat; ut ap. Liban. in Panegyr. Juliani p. 179. ἀπέδωκας ταῖς οἰκίαις τὰ σώματα.

90. Breve temporis spatium ab astrologis ipsi promissum sibi sufficere testatur. Simile est in Pal. IX. 112. alterum ex altero expressum. – v. 2. μάντιες αἰθέριοι. τῶν ἐν αἰθέρι ἄστρων. – v. 3. ὁ γὰρ χρόνος. οὗτος ὁ χρόνος, triginta sex annorum.

91. ΕΥΗΝΟΥ.

Πολλοῖς ἀντιλέγειν μὲν ἔθος περὶ παντὸς ὁμοίως·
ὀρθῶς δ' ἀντιλέγειν οὐκέτι τοῦτ' ἐν ἔθει.
καὶ πρὸς μὲν τούτους ἀρκεῖ λόγος εἷς ὁ παλαιός·
„σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἔστω, ἐμοὶ δὲ τάδε."
τοὺς ξυνετοὺς δ' ἄν τις πείσειε τάχιστα λέγων εὖ,
οἵπερ καὶ ῥᾷστης εἰσὶ διδασκαλίης.

92. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πρὸς σοφίᾳ μὲν ἔχειν τόλμαν μάλα σύμφορόν ἐστιν·
χωρὶς δὲ βλαβερὴ καὶ κακότητα φέρει.

93. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Οὐκ ἔστιν μείζων βάσανος χρόνου οὐδενὸς ἔργου,
ὃς καὶ ὑπὸ στέρνοις ἀνδρὸς ἔδειξε νόον.

91. Non disputandum esse contra eos, qui contra omnia disputent. – v. 4. Sic Euripid. in Suppl. 476. σοὶ μὲν δοκείτω ταῦτ', ἐμοὶ δὲ τἀντία. Suid. in Θεόπομπος· εἰ δὲ ἄλλος νοεῖ ἑτέρως, κρατείτω τῆς ἑαυτοῦ γνώμης, ἐμὲ δὲ μὴ ἐνοχλείτω.

92. Audaciam cum sapientia conjunctam esse debere. Euripid. Temen. fr. XI. ῥώμη ἀμαθὴς πολλάκις τίκτει βλάβην. Isocrat. ad Demonic. p. 2. ῥώμη μετὰ μὲν φρονήσεως ὠφέλησεν, ἄνευ δὲ ταύτης πλείω τοὺς ἔχοντας ἔβλαψε. Horat. III. Od. 4, 65. Vis consili expers mole ruit sua: Vim temperatam Di quoque provehunt In majus.

93. De tempore omnium exploratore. Sophocl. Oed. Tyr. 608. ἀλλ' ἐν χρόνῳ γνώσει τάδ' ἀσφαλῶς· ἐπεὶ Χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος. Philemon in Stobae. Ecl. I. p. 234. χρόνος τὰ κρυπτὰ πάντ' ἂν εἰς τὸ φῶς ἄγοι. Voce βάσανος sic translate utitur Theogn. 417. ἐς βάσανον δ' ἐλθὼν παρατρίβομαι, ὥστε μολίβδῳ Χρυσός. Id. 449. εὑρήσεις δέ με πᾶσιν ἐπ' ἔργμασιν ὥσπερ ἄπεφθον Χρυσόν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν τριβόμενον βασάνῳ.

CAPUT VIII.

ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ.

1. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Χαίρει τις Θεόδωρος, ἐπεὶ θάνον· ἄλλος ἐπ' αὐτῷ
χαιρήσει· θανάτῳ πάντες ὀφειλόμεθα.

2. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Τῇδε Σάων, ὁ Δίκωνος, Ἀκάνθιος ἱερὸν ὕπνον
κοιμᾶται. θνήσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθούς.

3. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Παμμῆτορ γῆ, χαῖρε, σὺ τὸν πάρος οὐ βαρὺν εἰς σὲ
Αἰσιγένην καὐτὴ νῦν ἐπέχοις ἀβαρής.

1. Mortuus ad superstites de bonorum possessione. – v. 1. Θεόδωρος. heres. – v. 2. ὀφειλόμεθα. tamquam debitum. Append. Pal. ep. 122. puer ad Orcum: τί σπεύδεις; οὐ σοι πάντες ὀφειλόμεθα; Debemur morti nos nostraque. Horat. Ep. ad Pison. 63.

2. In virum bonum. – v. 1. ἱερόν. piorum manes sancti. Silius Ital. XV. 447. sacrati manes. Eadem est sententia in epitaphio Append. Pal. ep. 310. καὶ λέγε Ποπιλίην εὕδειν, ἄνερ· οὐ θεμιτὸν γὰρ θνήσκειν τοὺς ἀγαθούς, ἀλλ' ὕπνον ἡδὺν ἔχειν. Ut mors vox est male ominata, ita somni commemoratio jucundam imaginem menti subjicit.

3. Solemnis formula, quae defunctis acclamari solet: sit tibi terra levis! hoc loco adhibita viro probo et, ut videtur, strenuo; nam inertes sunt pondera terrae. Minus placet, quod nonnulli hoc distichon de homine parvae staturae et gracili accipiunt. Martial. V. 34, 9. Mollia nec rigidus caespes tegat ossa, nec illi, Terra, gravis fueris: non fuit illa tibi. Anth. Lat. IV. 246. T. II. p. 186. Terraque, quae mater nunc est tibi, sit levis, oro, Namque

4. ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Τὴν ἐπὶ πυρκαϊῆς ἐνδέξιά φασι κέλευθον
 Ἑρμῆν τοὺς ἀγαθοὺς εἰς Ῥαδάμανθυν ἄγειν,
ᾗ καὶ Ἀριστόνοος, Χαιρεστράτου οὐκ ἀδάκρυτος
 παῖς, ἡγησίλεω δῶμ' Ἄϊδος κατέβη.

5. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἄνθρωπ', οὐ Κροίσου λεύσσεις τάφον, ἀλλὰ γὰρ ἀνδρὸς
 χερνήτεω. μικρὸς τύμβος, ἐμοὶ δ' ἱκανός.
οὐκ ἐπιδὼν νύμφεια λέχη κατέβην τὸν ἄφυκτον
 Γόργιππος ξανθῆς Φερσεφόνης θάλαμον.

6. ΕΡΥΚΙΟΥ.

Οὐκέτι συρίγγων νόμιον μέλος ἀγχόθι ταύτας
 ἁρμόζῃ βλωθρᾶς, Θηρίμαχε, πλατάνου·
οὐδέ σευ ἐκ καλάμων κερααὶ βόες ἁδὺ μέλισμα
 δέξονται, σκιερᾷ πὰρ δρυῒ κεκλιμένου.

IV. 1. ἀπὸ πυρκαϊῆς malebat Casaubonus.

gravis nulli vita fuit pueri.

4. Duplex ad rogum via, quarum dextra pios ad Rhadamanthum ducit, qui in sedibus beatorum imperium exercet. Vid. Boeckh. Expl. ad Pindari Ol. II. 75-95. p. 131. Virgil. Aen. VI. 540. Hic locus est, partes ubi se via findit in ambas: Dextera, quae Ditis magni sub moenia tendit: Hac iter Elysium nobis: at laeva malorum Exercet poenas, et ad impia Tartara mittit.- v. 1. ἐνδέξια et ἐπιδέξια ad dextram. Thucyd. I. 24. πόλις ἐνδέξια ἐςπλέοντι. ubi alii ἐν δεξιᾷ. Euripid. Hipp. 1360. τίς ἐφέστηκ' ἐνδέξια πλευροῖς. ubi Valcken. - v. 4. ἡγησίλεω. ἀγεσίλαον Aeschylus appellavit Plutonem, ut alii ἀγήσανδρον et πολυδέγμονα.

5. In pauperem et coelibem, sed sorte sua contentum. - v. 1. ἀλλὰ γάρ. nam potius. Vid. Hermann. ad Viger. p. 811. s. §. 275. - v. 4. Φερσεφ. θάλαμον, sic prima Sappho infernas sedes appellavit. Vid. infra ep. 66, 2.

6. Historia de bubulco, qui fulmine percussus periit. - v. 1. νόμιον μέλος. est aut simpliciter pastorale carmen, ποιμενικόν, aut sunt modi, per quos armenta in pascuis regebantur. Rem diserte descripsit Longus IV. p. 120. ed. Schaef. ubi inter alia: εἶτα ἐνέπνευσε τὸ νόμιον. Hoc ille vivus fecerat sub platano sedens (βλωθρᾶς. docte de hac voce disserit Eustath. ad Il. p. 912, 26.); nunc idem sub umbrosa quercu jacebat, κεκλιμένος. Tryphiod. 394. δῖα Πολυξείνη, σὲ δὲ πατρίδος

ὤλεσε γὰρ πρηστὴρ σε κεραύνιος· αἱ δ' ἐπὶ μάνδραν
    ὀψὲ βόες νιφετῷ σπερχόμεναι κατέβαν.

7. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Ἀμπαύσει καὶ τᾷδε θοὸν πτερὸν ἱερὸς ὄρνις,
    τᾶσδ' ὑπὲρ ἀδείας ἑζόμενος πλατάνου.
ὤλετο γὰρ Ποίμανδρος ὁ Μάλιος, οὐδ' ἔτι νεῖται,
    ἰξὸν ἐπ' ἀγρευταῖς χευάμενος καλάμοις.

8. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΕΝΤΙΝΟΥ.

Τὴν ὀλίγην βῶλον, καὶ τοῦτ' ὀλιγήριον, ὦνερ,
    σῆμα ποτιφθέγξαι τλάμονος Ἀλκιμένευς,
εἰ καὶ πᾶν κέκρυπται ὑπ' ὀξείης παλιούρου
    καὶ βάτου, ᾗ ποτ' ἐγὼ δήϊος Ἀλκιμένης.

VII. 2. ἀδείας. Fort. ἀγρείας. Pal. VI. 35. ἀγρείης κατὰ πλατάνου.

VIII. 2. τλάμονος. fortasse τλήμονος, quum in reliquis nullum sit dorismi vestigium. – v. 4. ἣν ποτ' ἐγώ. Pal. αἷς. Br. ᾗ scripsi, ut lenius.

ἐγγύθι γαίης Κεκλιμένην ὀλίγον δακρύσομαι. – v. 6. ὀψέ. postquam pastorem ipsos ad stabula ducturum diu, sed frustra exspectaverant.

7. In aucupis tumulum. – v. 1. ἱερὸς ὄρνις. epitheton non solum de avibus accipiendum, quae augurium faciunt, sed de omnibus, quae libere per aerem vagantur, et ob id ipsum coelestibus quodammodo conjunctae sunt. – v. 2. πλάτανος ἀδεῖα. fortasse ob arboris pulchritudinem; aut respectu habito ad aves, quibus arbor jucunda sedes, praecipue nunc doli periculo amoto. Sed vid. var. lect. – v. 3. ὁ Μάλιος. ab insula Melus, una Cycladum.

8. In tumulum agricolae, dumetis et vepribus septum, quas ille, dum vivebat, strenue exstirpaverat. – v. 2. τλάμονος. laboriosi. – παλιούρου καὶ β. eadem junxit Theocrit. Eid. XXIV, 87. ξύλ' ἑτοιμάσατ', ἢ παλιούρω, Ἢ βάτω, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἄχερδον. carduus et spinis surgit paliurus acutis. Virgil. Ecl. V, 39. Cicero Tusc. Qu. V, 23. de Archimede: cujus ego septum undique et vestitum vepribus et dumetis indagavi sepulcrum.

9. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ποιμένες, οἳ ταύτην ὄρεος ῥάχιν οἰοπολεῖτε,
αἶγας κεὐείρους ἐμβατέοντες ὄϊς,
Κλειταγόρῃ, πρὸς Γῆς, ὀλίγην χάριν, ἀλλὰ προςηνῆ
τίνοιτε, χθονίης εἵνεκα Φερσεφόνης.
βληχήσαιντ᾽ ὄϊές μοι, ἐπ᾽ ἀξέστοιο δὲ ποιμὴν
πέτρης συρίζοι πρηέα βοσκομέναις.
εἴαρι δὲ πρώτῳ λειμώνιον ἄνθος ἀμέρσας
χωρίτης στεφέτω τύμβον ἐμὸν στεφάνῳ,
καί τις ἀπ᾽ εὐάρνοιο καταχραίνοιτο γάλακτι
οἰός, ἀμολγαῖον μαστὸν ἀνασχόμενος,
κρηπῖδ᾽ ὑγραίνων ἐπιτύμβιον· εἰσὶ θανόντων,
εἰσὶν ἀμοιβαῖαι κἀν φθιμένοις χάριτες.

10. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αὐτὰ ἐπὶ Κρήθωνος ἐγὼ λίθος, οὔνομα κείνου
δηλοῦσα· Κρήθων δ᾽ ἐν χθονίοις σποδιά.
ὁ πρὶν καὶ Γύγῃ παρισεύμενος ὄλβον, ὁ τὸ πρὶν
βουπάμων, ὁ πρὶν πλούσιος αἰπολίοις,

X. 1. *Κρίθωνος* et mox *Κρίθων*, cod. Plan. fortasse recte, ne-

9. Pastor in monte sepultus alios pastores rogat, ut ipsi inferias faciant, quales describit Longus I. p. 30. *γῆν μὲν οὖν πολλὴν ἐπένησαν, φυτὰ δὲ ἥμερα πολλὰ ἐφύτευσαν – ἀλλὰ καὶ γάλα κατέσπεισαν, καὶ βότρυας κατέθλιψαν, καὶ σύριγγας πολλὰς κατέκλασαν.* Supra c. IV. ep. 18. de Hesiodo (*τῷ τῶν ποιμένων καὶ γεωργῶν ποιητῇ*, Alexandro judice ap. Dion. Chrys. Or. II. p. 75.) *γάλακτι δὲ ποιμένες αἰγῶν Ἔῤῥαναν, ξανθῷ μιξάμενοι μέλιτι.* – v. 2. *ἐμβατέοντες*. usitatius *ἐμβατεύω*; greges huc ducentes et in montes erigentes. – v. 9. *καταχραίνοιτο* (hoc verbum Lexicis addendum), irriget. De verbo *χραίνειν* ejusque significationibus vid. Porson. ad Eurip. Orest. 909. – v. 12. *χάριτες*. sic Archytas ad nautam, a quo se humari cupit ap. Horat. I. Od. 28, 25. sic – multa merces, Unde potest, tibi defluat aequo Ab Jove, Contra idem, precibus neglectis, minas addit: fors et debita jura vicesque superbae Te maneant ipsum: precibus non linquar inultis.

10. In virum agris olim et pecude ditissimum. – v. 3. *Γύγῃ*. Pal. IX. 110. *οὐ στέργω βαθυληΐους ἀρούρας, Οὐκ ὄλβον πολύχρυσον, οἷα Γύγης.* *Γύγης πολύχρυσος* est ap. Archiloch. Fragm. II. Cf. Herodot. I. 12. cum Croeso jungitur. Strabo XIV. p. 680. ditissimos antiquitatis reges commemorans, Tantalum, Priamum, Midam, fontibus, unde opes suas deriva-

ὁ πρὶν . . . τί πλείω μυθεῦμαι; ὁ πᾶσι μακαρτός,
φεῦ, γαίης ὅσσης ὅσσον ἔχει μόριον.

11. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖ.

Βόρχος ὁ βουποίμην ὅτ' ἐπὶ γλυκὺ κηρίον εἷρπεν,
αἰγίλιπα σχοίνῳ πέτρον ἐπερχόμενος,
εἵπετό οἱ σκυλάκων τις, ὁ καὶ βοσίν, ὃς φάγε λεπτὴν
σχοῖνον, ἀνελκομένῳ χραινομένην μέλιτι·
κάππεσε δ' εἰς Ἀΐδαο· τὸ δ' ἀτρυγὲς ἀνδράσιν ἄλλοις
κεῖνο μέλι ψυχῆς ὤνιον εἰρύσατο.

12. ΔΙΟΤΙΜΟΥ. οἱ δὲ ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Αὐτόμαται δειλαὶ ποτὶ ταὔλιον αἱ βόες ἦλθον
ἐξ ὄρεος, πολλῇ νιφόμεναι χιόνι.
αἴ, αἴ, Θηρίμαχος δὲ παρὰ δρυῒ τὸν μακρὸν εὕδει
ὕπνον· ἐκοιμήθη δ' ἐκ πυρὸς οὐρανίου.

13. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Οὕτω πᾶσ' ἀπόλωλε, γεωπόνε, βῶλος ἀρότροις;
ἤδη καὶ τύμβους νωτοβατοῦσι βόες,

mine ducto a κριθή. – v. 5. μυθεῦμαι ὁ. numeri parum elegantes. μυθεῦμ' ἐπὶ πᾶσι. Plan. Fortasse fuit: μυθεῦμ' ἔθ'; ὁ πᾶσι –

XII. 1. δειλαί. δείλης. Br. fortasse recte. Supra ep. 6. ὀψὲ βόες νιφετῷ σπερχόμεναι κατέβαν.

verint, indicatis, addit: ὁ δὲ Γύγου (πλοῦτος) καὶ Ἀλυάττου καὶ Κροίσου – ἀπὸ τῶν ἐν Λυδίᾳ μετάλλων ἐγένετο sc. – v. 6. ὅσσης ὅσσον. de tam amplis latifundiis quantillam portionem defunctus nunc habet. Cf. infra ep. 36, 4.

11. Historia de bubulco, qui funis ope favos in rupe sectatus, fune illo a cane corroso, ex alto delapsus periit. – v. 3. ὁ καὶ βοσίν, ἑπόμενος sc. quod ex εἵπετο assumendum. Notanda forma βοσὶν pro βουσίν. – v. 5. ἀτρυγές. ad quod nemo alius accedere potuerat. Verbum τρυγᾶν a vindemiatore translatum in apiarium. τὸ τῶν κηρίων τρύγημα. Moeris Attic. Moschus Eid. III. 35. οὐκέτι γὰρ δεῖ, τῶ μέλιτος τῶ σῶ τεθνακότος, αὐτὸ τρυγᾶσθαι.

13. Vituperatio agricolarum, qui defuncti tumulum et cineres vomere sollicitabant. – v. 2. τύμβους νωτοβατοῦσι, pro: τὰ τῶν τύμβων νῶτα ἐπιβαίνουσιν. –

ἡ δ' ὗνις ἐν νεκύεσσι. τί τοι πλέον; ἢ πόσος οὗτος
πυρός, ὃν ἐκ τέφρης, κοὐ χθονὸς ἁρπάσετε;
οὐκ αἰεὶ ζήσεσθε, καὶ ὑμέας ἄλλος ἀρώσει,
τοίης ἀρξαμένους πᾶσι κακοσπορίης.

14. ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ.

Ἄπισχ', ἄπισχε χεῖρας, ὦ γεωπόνε,
μηδ' ἀμφίταμνε τὰν ἐν ἠρίῳ κόνιν.
αὐτὰ κέκλαυται βῶλος· ἐκ κεκλαυμένας δ'
οὔτοι κομάτας ἀναθαλήσεται στάχυς.

15. ΑΔΔΑΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Ὁ γριπεὺς Διότιμος, ὁ κύμασιν ὁλκάδα πιστήν,
κὴν χθονὶ τὴν αὐτὴν οἶκον ἔχων πενίης,
νήγρετον ὑπνώσας, τὸν ἀμείλιχον ἵκτο πρὸς Ἅιδην
αὐτερέτης ἰδίῃ νηῒ κομιζόμενος.
ἣν γὰρ ἔχε ζωῆς παραμύθιον, ἔσχεν ὁ πρέσβυς
καὶ φθίμενος πύματον πυρκαϊῆς ὄφελος.

16. ΚΑΡΦΥΛΛΙΔΟΥ.

Μὴ μέμψῃ παριὼν τὰ μνήματά μου, παροδῖτα·
οὐδὲν ἔχω θρήνων ἄξιον οὐδὲ θανών.

XV. 3. πρὸς Ἅιδην abest a Pal. ubi margini adscriptum γρ. ἀΐδαν. πρὸς ᾅδην est in Plan. Malim: τὸν ἀμείλιχον ἵκετ' ἐς ᾅδην.

v. 3. τί τοι. quid lucraberis, parvam messem ex cineribus faciens? – v. 5. ὑμέας, τὸν ὑμέτερον τύμβον. – v. 6. κακοσπορίης. tam male ominatae arationis.

15. In piscatorem senem sua ipsius cymba combustum. – v. 2. οἶκον ἔχων πενίης. de paludum in Aegypto incolis Heliodor. I. 4. ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ σκάφους βιοτεύει, πορθμεῖον τὸ αὐτὸ καὶ οἰκητήριον ἔχων. – v. 5. ζωῆς παραμύθιον. unde vitam sustentabat; fere ut mox πυρκαϊῆς ὄφελος. Vocem παραμύθιον illustravit Schaefer. ad L. Bos. p. 492. Cum hoc epigr. conf. infra ep. 24.

16. In virum quendam, patremfamilias, qui per omnem vitem aequabili quadam felicitate usus fuerat. Cf. quae de Q. Metelli felicitate narravit Vellej. Paterc. I. 11, 6. et Valer. Max. VII. 1, 1. – v. 1. μὴ μέμψῃ. ob similem quandam causam Ennius apud Ciceron. Tusc. Qu. I. 15. nemo me lacrimis decoret, nec funera fletu faxit.

τέκνων τέκνα λέλοιπα· μιῆς ἀπέλαυσα γυναικὸς
　　συγγήρου· τρισσοῖς παισὶν ἔδωκα γάμους,
ἐξ ὧν πολλάκι παῖδας ἐμοῖς ἐνεκοίμισα κόλποις,
　　οὐδενὸς οἰμώξας οὐ νόσον, οὐ θάνατον,
οἵ με κατασπείσαντες ἀπήμονα, τὸν γλυκὺν ὕπνον
　　κοιμᾶσθαι χώρην πέμψαν ἐπ' εὐσεβέων.

17. ΑΔΗΛΟΝ.

Γήραϊ καὶ πενίῃ τετρυμένος, οὐδ' ὀρέγοντος
　　οὐδενὸς ἀνθρώπου δυςτυχίης ἔρανον,
τοῖς τρομεροῖς κώλοισιν ὑπήλυθον ἠρέμα τύμβον,
　　εὑρὼν οἰζυροῦ τέρμα μόλις βιότου.
ἠλλάχθη δ' ἐπ' ἐμοὶ νεκύων νόμος· οὐ γὰρ ἔθνησκον
　　πρῶτον, ἔπειτ' ἐτάφην· ἀλλὰ ταφεὶς ἔθανον.

18. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Ὁ πρὶν ἐγὼ καὶ ψῆρα, καὶ ἁρπάκτειραν ἐρύκων
　　σπέρματος, ὑψιπετῆ Βιστονίαν γέρανον,
ῥινοῦ χερμαστῆρος ἐΰστροφα κῶλα τιταίνων,
　　Ἀλκιμένης, πτανῶν εἶργον ἄπωθε νέφος.
καί μέ τις οὐτήτειρα παρὰ σφυρὰ διψὰς ἔχιδνα,
　　σαρκὶ τὸν ἐκ γενύων πικρὸν ἐνεῖσα χόλον,

XVII. 3. ὑπελθών. Br. – v. 4. εὗρον οἰζυροῦ. Vulgo. laborantem structuram emendavi. οἰζυρός trisyllabum est ap. Simonid. de mulier. v. 50. et Ionem ap. Athen. III. p. 91.

XVIII. 5. κάμέ τις. Vulgo. καιμέτις. Pal.

17. De viro sene et paupere, qui in fossa sepulcri, in quam vivus descenderat, animam reddidit. – v. 2. δυςτυχίης ἔρανον. munusculum, quod miseriam meam levare posset.

18. In aucupem, aves funda petentem, qui viperae morsu occidit. – v. 2. Βιστονίαν. Strymoniam gruem. Virgil. Georg. I. 120. Aen. XI. 578. sequitur τῷ ὀρτρον. Theocrit. Eid. X. 31. – v. 5. διψάς. perniciosissimum viperarum genus, de quo Nicander. Ther. 335. ss. Aelian. H. A. VI. 51. – v. 6. χόλον. τὸν ἰόν. venenum

ἠελίου χήρωσεν ἴδ' ὡς, τὰ κατ' αἰθέρα λεύσσων,
τοὺν ποσὶν οὐκ ἐδάην πῆμα κυλινδόμενον.

19. *ΙΣΙΔΩΡΟΥ ΑΙΓΕΑΤΟΥ.*

Ἰξῷ καὶ καλάμοισιν ἀπ' ἠέρος αὐτὸν ἔφερβεν
Εὔμηλος, λιτῶς, ἀλλ' ἐν ἐλευθερίῃ.
οὔποτε δ' ὀθνείην ἔκυσεν χέρα γαστρὸς ἕκητι·
τοῦτο τρυφὴν κείνῳ, τοῦτ' ἔφερ' εὐφροσύνην.
τρὶς δὲ τριηκοστὸν ζήσας ἔτος ἐνθάδ' ἰαύει,
παισὶ λιπὼν ἰξόν, καὶ πτερά, καὶ καλάμους.

20. *ΑΔΗΛΟΝ.*

Ἅδε τοι, Ἀρχίου υἱέ, Περίκλεες, ἁ λιθίνα 'γὼ
ἕστακα στάλα, μνᾶμα κυναγεσίας·
πάντα δέ τοι περὶ σᾶμα τετεύχαται, ἵπποι, ἄκοντες,
αἱ κύνες, αἱ στάλικες, δίκτυ' ὑπὲρ σταλίκων,
αἴ, αἴ, λάϊνα πάντα· περιτροχάουσι δὲ θῆρες·
αὐτὸς δ' εἰκοσέτας νήγρετον ὕπνον ἔχεις.

21. *ΑΛΛΟ.*

Εἶχε κορωνοβόλον πενίης λιμηρὸν Ἀρίστων
ὄργανον, ᾧ πτηνὰς ἠκροβόλιζε χένας,

vipera emittit, quum **ira** incenditur. – v. 8. *πῆμα κυλινδόμενον.* Homerica locutio. Il. λ. 347. *νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται.* Od. θ. 81. *τότε γάρ ῥα κυλίνδετο πήματος ἀρχή.*

19. Etiam hoc est in aucupem, senem nonagenarium, qui tenui victu contentus, nunquam se ad servilem adulationem demiserat. – v. 4. *τοῦτο.* vita haec libera et a servitute aliena. – v. 6. *πτερά.* aves alliciendis aliis adhibitae. Aucupes in negotio suo utuntur ἰξῷ ἢ θριξὶν ἱππείαις ἢ λίνοις ἢ συμφύλοις ὄρνισιν. **Eutecnius** de Aucup. III. 1. p. 193.

20. Venatoris cippus, artis, quam ille olim exercuerat, symbolis ornatus, loquitur. – v. 5. *περιτροχάουσι.* nihil nec tela, nec virum, ut olim, timentes.

21. De Aristone, paupere, qui anscribus funda petendis victum quaesiverat. – v. 1. *κορωνοβόλον,* fundae genus, quam tamen non solum, quod etymologia vult, in **cornices**, verum etiam in alias aves usurpatam esse apparet. – v. 2. *χένας.* per syncopen pro *χῆνας*, ut supra ep. 11, 3.

ἧκα παραστείχων δολίην ὁδόν, οἷος ἐκείνας
φεύσασθαι, λοξοῖς ὄμμασι φερβομένας.
Νῦν δ' ὁ μὲν εἰν Ἀΐδῃ· τὸ δέ οἱ βέλος ὀρφανὸν ἦχου
καὶ χερός· ἡ δ' ἄγρη τύμβον ὑπερπέταται.

22. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Γειαρότης Ἄρχιππος, ὅτ' ἐκ νούσοιο βαρείης
ἄρτι λιποψυχέων ἔῤῥεεν εἰς Ἀΐδην,
εἶπε τάδ' υἱήεσσιν· ἰώ, φίλα τέκνα, μάκελλαν
καὶ τὸν ἀροτρητὴν στέρξατέ μοι βίοτον·
μὴ σφαλερῆς αἰνεῖτε πόνον στονόεντα θαλάσσης,
καὶ βαρὺν ἀτηρῆς ναυτιλίης κάματον.
ὅσσον μητρυιῆς γλυκερωτέρη ἔπλετο μήτηρ,
τόσσον ἁλὸς πολιῆς γαῖα ποθεινοτέρη.

23. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Γαῖα φίλη, τὸν πρέσβυν Ἀμύντιχον ἔνθεο κόλποις,
πολλῶν μνησαμένη τῶν ἐπὶ σοὶ καμάτων.
καὶ γὰρ ἀεὶ πρέμνον σοι ἀνεστήριξεν ἐλαίης,
πολλάκι καὶ Βρομίου κλήμασιν ἠγλάϊσεν,

XXII. 2. ἔῤῥεπεν malit Scaliger.

βοσίν pro βουσίν. – v. 3. ἧκα παραστείχων. ut in ἧκα et δολίην, sic in participio quoque est clandestini et dolosi adventus significatio. Vid. Fischer. ad Weller. III. 2. p. 273. tacito clam pede accedens, ut Tibullus loquitur I. 10, 34. – v. 3. οἷος, ἦν sc. anserum fallendorum rationem tenebat. – v. 5. ὀρφανὸν χερός. non amplius in ejus manu resonabat. Pal. XII. 42. ὀρφανὸν ἀγκίστρου κάλαμον.

22. Agricolae moribundi verba ad filios, ut terram colere pergant, a mari abstineant. – v. 2. ἔῤῥεεν. Bion. Eid. I. 56. τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταῤῥεῖ. Philostr. Imagg. I. 11. p. 20, 2. ὁ δὲ ἡλίου κύκλος εἰς γῆν ῥέων, delabens. – v. 3. ἰώ, ut heus in compellando usurpatur, non multum diversum ab ὦ. – v. 7. In simili adhortatione Alciphr. I. 3. χρηστὸν ἡ γῆ καὶ ἡ βῶλος ἀκίνδυνον – χαλεπὸν ἡ θάλασσα καὶ ἡ ναυτιλία ῥιψοκίνδυνον. – μητρυιῆς. De Attica Plato in Menex. p. 237. B. αὐτόχθονας καὶ τῷ ὄντι ἐν πατρίδι οἰκοῦντας καὶ ζῶντας, καὶ τρεφομένους οὐχ ὑπὸ μητρυιᾶς, ὡς οἱ ἄλλοι, ἀλλ' ὑπὸ μητρός, τῆς χώρας, ἐν ᾗ ᾤκουν.

23. Terram ab Amyntticho, dum viveret, studiose cultam et ornatam poeta rogat, ut nunc vicissim defuncti tumulum floribus exornet. – v. 4. ἠγλάϊσεν, ἐκόσμησε. Theocrit. Epigr. I. δάφναι τὶν, Πύθιε Παιάν· Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλάϊ-

καὶ Δηοῦς ἔπλησε, καὶ ὕδατος αὔλακας ἕλκων,
θῆκε μὲν εὐλάχανον, θῆκε δ' ὀπωροφόρον.
ἀνθ' ὧν σὺ πρηεῖα κατὰ κροτάφου πολιοῖο
κεῖσο, καὶ εἰαρινὰς ἀνθοκόμει βοτάνας.

24. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖ.

Γλαῦκος ὁ νησαίοιο διαπλώουσιν ὁδηγὸς
πορθμοῦ, καὶ Θασίων ἔντροφος αἰγιαλῶν,
πόντου ἀροτρευτὴρ ἐπιδέξιος, οὐδ', ὅτ' ἔκνωσσεν,
πλαζομένῃ στρωφῶν πηδάλιον παλάμῃ,
μυριετής, ἁλίοιο βίου ῥάκος, οὐδ', ὅτ' ἔμελλεν
θνήσκειν, ἐκτὸς ἔβη γηραλέης σανίδος.
τοὶ δὲ κέλυφος ἔκαυσαν ἐπ' ἀνέρι, τόφρ' ὁ γεραιὸς
πλώσῃ ἐπ' οἰκείης εἰς Ἀΐδην ἀκάτου.

25. ΑΓΑΘΙΟΥ.

Τὸν κρατερὸν Πανοπῆα, τὸν ἀγρευτῆρα λεόντων,
τὸν λασιοστέρνων κέντορα παρδαλίων,

XXIV. 1. *νησαίοιο.* Fortasse ὁ *Νεσσαίοιο* aut *Νεσταίοιο* cum Grotio, qui vertit: Per Nessaea diu ductor freta Glaucus euntum; quod fretum est inter Thasum et Thraciam, a flumine Nesso, aut Nesto appellatum, ad cujus ostium Thasus est posita. Cf. Wesseling. ad Herodot. VII. 554, 27. et p. 560, 22. idemque ad Diod. Sic. T. II. p. 642, 2. – v. 5. *οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν.* Pal. – v. 7. *ἔκλυσαν.* Pal. quod sensu jubente mutavi in *ἔκαυσαν.*

σε. Supplendum *σέ*, quod ex *σοί* assumi debet. – v. 5. *ὕδατος αὔλακας.* pro *ὀχετούς.* – v. 7. *πρηεῖα*, *κούφη*, *ἀβαρής*, ut supra ep. 3. Cf. ep. 124, 5. et 78, 7.

24. In portitorem, in freto ad Thasum insulam tantum non habitantem, qui vita defunctus una cum cymba sua combustus est. Cf. supra ep. 15. – v. 1. *νησαίοιο.* freti inter insulam et Thraciam. Vid. not. crit. – v. 3. *πόντου ἀροτρευτήρ.* Callimach. Fragm. CCCCXXXVI. *ἀρόταις κύματος Ἀονίου.* aquam et maris aequor arare non infrequens. – v. 5. *μυριετής.* *μυριετῆ χρόνον.* Aeschyl. Prom. 94. Pal. XII. 171, 4. – *βίου ῥάκος.* marini laboris molestiis detritus, fere ut vetus vestimentum. Pal. VII. 380. *κεῖται δὲ τῇδε τωλιγοπελὲς ῥάκος Εὐνικίδαο.* Ib. XI. 66. de vetula: *ῥακόεντα παρειῆς χρῶτα.* – v. 7. *κέλυφος.* ovi putamen ap. Lycophr. 89. Oppian. Cyn. III. 503. cranium supra cap. VII. 39. et alia in eundem modum excavata; h. l. cymba. – *ἐπ' οἰκείης.* Pal. VII. 381. in eodem argumento: *ὄλβιος ὁ γριπεὺς ἰδίῃ καὶ πόντον ἐπέπλει Νηΐ, καὶ ἐξ ἰδίης ἔδραμεν εἰς Ἀΐδην.*

25. In venatorem, qui a scorpio ictus periit. Cf. supra ep. 18.

τύμβος ἔχει· γλαφυρῆς γὰρ ἀπὸ χθονὸς ἔκτανε δεινὸς
σκορπίος, οὐτήσας ταρσὸν ὀρεσσιβάτην.
αἰγανέη δὲ τάλαινα, σίγυννά τε πὰρ χθονὶ κεῖται,
αἲ αἴ, θαρσαλέων παίγνια δορκαλίδων.

26. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤ.

Ἠρίον, οἷον νυκτὶ καταφθιμένοιο καλύπτεις
ὀστέον, οἵην, γαῖ', ἀμφέχανες κεφαλήν,
πολλὸν μὲν ξανθαῖσιν ἀρεσκομένου Χαρίτεσσι,
πολλοῦ δ' ἐν μνήμῃ πᾶσιν Ἀριστοκράτευς.
ᾔδει Ἀριστοκράτης καὶ μείλιχα δημολογῆσαι,
στρεβλὴν οὐκ ὀφρὺν ἐσθλὸς ἐφελκόμενος·
ᾔδει καὶ Βάκχοιο παρὰ κρητῆρος ἄδηριν
ἰθῦναι κείνην εὔκυλικην λαλιήν·
ᾔδει κεὶν ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι προσηνέα
ἔρδειν. Γαῖ' ἐρατή, τοῖον ἔχεις φθίμενον.

XXVI. 3. ἀρεσκόμενον. Pal. ἀρεσκομένην. Plan. – v. 4. πολλῶν. Pal. πολλόν. Plan. quod in πολλοῦ mutavit Scaliger. – v. 6. 7. omissi in Pal. accesserunt ex Plan. utrumque versum Salmasius a Planude confictum existimabat. Certe v. sextus suspicione laborat. – v. 7. παρὰ κρητῆρσιν corrigunt Casaub. et Scaliger. Frustra. »παρά, apud, interdum genitivo jungitur. Vid. Schaefer. ad Dion. de Comp. Verb. p. 118. s.« Erfurdt. ad Antig. v. 955. Adde Schaefer. ad Sophocl. T. II. p. 308.

– v. 3. γλαφυρῆς ἀπὸ χθονός. ex cavo terrae prodiens. Tryphiodor. 198. γλαφυροῖο διὰ ξυλόχοιο. Ib. 533. γλαφυρῆς ἀπὸ γαστέρος. In simili historia Pal. IX. 283. φωλὰς ἀραχναίη σκαιὸν ἔτυψε πόδα, Νειόθεν ἀντιάσασα. – v. 6. παίγνια. ferarum, timore solutarum, ludibria. Cf. supra ep. 20.

26. In Aristocratem, virum amoenissimi ingenii morumque suavitate conspicuum, et propterea civibus exterisque gratum. – v. 1. Junge: οἷον ὀστέον καταφθιμένοιο καλύπτεις νυκτί. – v. 2. ἀμφέχανες. sic Leonidas Pal. VI. 131. τοὺς δ' ὁ μέλας ἀμφέχανεν θάνατος. – v. 4. πολλοῦ δ' ἐν μνήμῃ. multum hominum memoria celebrati, πολλάκις μνησθέντος. Similiter Carrhotum laudat Pindar. Pyth. V. 45. σὲ δ' ἠΰκομοι φλέγοντι Χάριτες· Μακάριος, ὃς ἔχεις Καὶ πέδα μέγαν κάματον Λόγων φερτάτων Μναμήϊα. – v. 5. δημολογῆσαι, δημηγορῆσαι, in concione populi publice verba facere poterat, idque cum magna suavitate (μείλιχα) et sine ficta illa gravitate eorum, qui supercilia contrahunt et erigunt, ut σεμνοί videantur. – v. 7. παρὰ κρητῆρος. ad pocula. Vid. var. lect. – v. 8. ἰθῦναι. App. ex Plan. ep. 226. κλάζε κατιθύνων ῥήματος ἁρμονίην. – κείνην. amabilem illam et conviviis accommodatam loquelam. – v. 9. προσηνέα. vid.

27. ΑΓΑΘΙΟΥ.

Λητόϊος καὶ Παῦλος ἀδελφεὼ ἄμφω ἐόντε
 ξυνὴν μὲν βιότου συζυγίην ἐχέτην,
ξυνὰ δὲ καὶ Μοίρης λαχέτην λίνα, καὶ παρὰ θῖνα
 Βοσπορίην ξυνὴν ἀμφεβάλοντο κόνιν.
οὐδὲ γὰρ ἀλλήλοιν ζώειν ἀπάνευθε δυνάσθην,
 ἀλλὰ συνετρεχέτην καὶ παρὰ Φερσεφόνην.
χαίρετον, ὦ γλυκερὼ καὶ ὁμόφρονε· σήματι δ' ὑμέων
 ὤφελεν ἱδρῦσθαι βωμὸς Ὁμοφροσύνης.

28. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Ὀρφεὺς μὲν κιθάρᾳ πλεῖστον γέρας εἵλετο θνητῶν,
 Νέστωρ δὲ γλώσσης ἡδυλόγου σοφίῃ,
τεκτοσύνῃ δ' ἐπέων πολυΐστωρ θεῖος Ὅμηρος,
 Τηλεφάνης δ' αὐλοῖς, οὗ τάφος ἐστὶν ὅδε.

29. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤ.

Εἰ καὶ ἐπὶ ξείνης σε, Λεόντιε, γαῖα καλύπτει,
 εἰ καὶ ἐρικλαύτων τῆλ' ἔθανες γονέων,

de hac synizesi in versus exitu supra ad cap. IV. ep. 42, 7. et 46, 5. in var. lect. Plura congessi in Not. cr. ad Pal. p. 221. – ἐνδήμοισι, ἀστοῖς. Pal. VII. 35. ἄρμενος ἦν ξείνοισιν ἀνὴρ ὅδε καὶ φίλος ἀστοῖς. Pindar. Ol. XIII. 2. οἶκον ἅμερον ἀστοῖς, ξένοισί τε θεράποντα.

27. In duos fratres, qui, dum viverent, arcta consuetudine juncti, simulque vita functi, in eodem tumulo conditi sunt, ubi Concordiae aram consecrari debere existimat poeta. Similiter de fratribus Cascis Anth. Lat. IV. 1. quanta fuit mentis, tanta est concordia fati; Et tumulus cinerem parvus utrumque tegit. – v. 3. λαχέτην λίνα. Theocr. Eid. I. 139. τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει Ἐκ Μοιρῶν.

28. In Telephanem, tibicinem praestantissimum, commemoratum ap. Plutarch. de Music. T. II. p. 1138. A. Sepulcrale ejus monimentum a Cleopatra Philippi filia exstructum vidit Pausan. I. 44. p. 107. – v. 3. τεκτοσύνῃ ἐπέων. Pindar. Pyth. III. 113. ἐπέων κελαδεννῶν, τέκτονες οἷα σοφοὶ ἅρμοσαν. Nem. III. 4. μελιγαρύων τέκτονες κώμων. Athen. XV. p. 696. E. παιάν, ὃν ἐτεκτήνατο Ἀλεξῖνος. Contra poeta pro artifice est et architecto ap. Plautum Asin. IV. 1, 1.

29. In Leontium, juvenem omnibus carum, qui in peregrina terra procul a suis obierat. – v. 1. ἐπὶ ξείνης. Sophocl. Oed. Col. 569. πλεῖστ' ἀνὴρ ἐπὶ ξένης ἤθλησα. Pal. XII. 158.

πολλά σοι ἐκ βλεφάρων ἐχύθη περιτύμβια φωτῶν
δάκρυα, δυςτλήτῳ πένθεϊ δαπτομένων.
πᾶσι γὰρ ἦσθα λίην πεφιλημένος, οἷά τε πάντων
ξυνὸς ἐὼν κοῦρος, ξυνὸς ἐὼν ἕταρος.
αἴ αἴ, λευγαλέη καὶ ἀμείλιχος ἔπλετο Μοῖρα,
μηδὲ τεῆς ἥβης, δύςμορε, φεισαμένη.

30. ΑΓΑΘΙΟΥ.

Θεσμοὶ μὲν μεμέληντο συνήθεες Ἀγαθονίκῳ·
Μοῖρα δὲ δειμαίνειν οὐ δεδάηκε νόμους·
ἀλλά μιν ἁρπάξασα σοφῶν ἤμερσε θεμίστων,
οὔπω τῆς νομίμης ἔμπλεον ἡλικίης.
οἰκτρὰ δ' ὑπὲρ τύμβοιο κατεστονάχησαν ἑταῖροι
κείμενον, οὗ θιάσου κόσμον ὀδυρόμενοι·
ἡ δὲ κόμην τίλλουσα γόῳ πληκτίζετο μήτηρ,
αἴ αἴ, τῶν λαγόνων μόχθον ἐπισταμένη.
ἔμπης ὄλβιος οὗτος, ὃς ἐν νεότητι μαρανθεὶς
ἔκφυγε τὴν βιότου θᾶσσον ἀλιτροσύνην.

31. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Παυσανίαν ἰητρὸν ἐπώνυμον, Ἀγχίτεω υἱόν,
τόνδ', Ἀσκληπιάδην, πατρὶς ἔθαψε Γέλα,

XXXI. Empedocli hoc epigr. rectius, ut videtur, tribuitur ap. Diog. Laert. VIII. c. 61. p. 531.

ξεῖνον ἐπὶ ξείνης. – v. 5. οἷα. tamquam communis omnium filius, communis amicus.

30. In juvenem, qui, dum juris legumque cognitioni studeret, immatura morte exstinctus est. – v. 1. θεσμοί. Sic Agathias Pal. V. 292. jure dicendo occupatus: ἀλλά με θεσμοὶ εἴργουσιν ῥαδινῆς τηλόθι δορκαλίδος. ad quae respiciens Paulus Ib. 293. θεσμὸν Ἔρως οὐκ οἶδε βιημάχος. et εἰ δέ σε θεσμοπόλοιο μεληδόνος ἔργον ἐρύκει – θεσμοὺς Παλλὰς ἔχει, Παφίη πόθον. – v. 4. τῆς νομίμης ἡλ. de aetate morti matura; sed respectu habito ad legitimam honorum petendorum aetatem. – v. 10. ἔκφυγε θᾶσσον. simile solatium vide infra ep. 122. – βιότου ἀλιτροσύνην. in vita enim urgentia circumstant vitia undique: nec resurgere, aut in dispectum veri attollere oculos sinunt, sed mersos et in cupiditatibus infixos premunt. Seneca de Brev. Vit. c. 3.

31. In Pausaniam, medicum, ab Empedocle amatum, qui ipsi poema de rerum natura dedicavit, hoc eum versu allocutus: Παυσανία, σὺ δὲ κλῦθι δαΐφρονος Ἀγχίτου υἱός. – v. 1. ἐπώνυμος. is est, qui quod est, vere

ὃς πλείστους κρυεραῖσι μαραινομένους ὑπὸ νούσοις
φῶτας ἀπέστρεψεν Φερσεφόνης θαλάμων.

32. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Μάγνος ὅτ' εἰς Ἀΐδην κατέβην, τρομέων Ἀϊδωνεὺς
εἶπεν· ἀναστήσων ἤλυθε καὶ νέκυας.

33. ΘΕΟΣΕΒΕΙΑΣ.

Εἶδεν Ἀκεστορίη τρία πένθεα. κείρατο χαίτην
πρῶτον ἐφ' Ἱπποκράτει, καὶ δεύτερον ἀμφὶ Γαληνῷ·
καὶ νῦν Ἀβλαβίου γοερῷ περὶ σήματι κεῖται,
αἰδομένη μετὰ κεῖνον ἐν ἀνθρώποισι φανῆναι.

34. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛ.

Δαμόχαρις Μοίρης πυμάτην ὑπεδύσατο σιγήν.
φεῦ, τὸ καλὸν Μούσης βάρβιτον ἠρεμέει·
ὤλετο Γραμματικῆς ἱερὴ βάσις. ἀμφιρύτη Κῶς,
καὶ πάλι πένθος ἔχεις οἷον ἐφ' Ἱπποκράτει.

vocatur, ut Πολύνεικες, ἔφυς ἄρ' ἐπώνυμος. Euripid. Phoen. 1500. nomen enim habebat ille ἀπὸ τοῦ παύειν τὰς ἀνίας. Ap. Sophocl. Aj. 430. Ajax se sui nominis virum esse conqueritur: αἲ αἴ, τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον Τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; Νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοὶ Καὶ τρίς. – v. 4. Φερσ. θαλάμων. vid. supra ep. 5.

32. In Magnum medicum. Plures fuerunt hujus nominis medici. – τρομέων Ἀϊδωνεύς. ex Il. υ. 61. ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεύς. Ap. Ovid. Met. XV. 533. Virbius narrat sibi Apollineae valido medicamine prolis vitam esse redditam Dite indignante.

33. In Ablabium medicum. – v. 1. Ἀκεστορίη. eadem quae Ἀκεσώ, Aesculapii filia. Suid. Ἠπιόνη, γυνὴ Ἀσκληπιοῦ· καὶ θυγάτηρ αὐτῆς Ὑγεία, Αἴγλη, Ἰασώ, Ἀκεσώ, Πανάκεια. Eaedem commemorantur tamquam Ἠπιόνης παῖδες ἐπώνυμοι ap. Aristid. T. I. p. 46, 3. Vid. Valcken. Diatr. p. 290. s. A prima harum dearum medici nomen sibi interdum sumsisse videntur, ut Ἀκουμενός ap. Xenophontem et Platonem commemoratus; Ἀκεσίλαος apud Alciphr. III. 7. p. 290. s. et Ἀκεσίας, sed hic ἐπὶ τὸ χεῖρον ἰώμενος. Zenob. Prov. I. 52. – v. 4. μετὰ κεῖνον. hoc tanto viro exstincto, quem par erat ante omnes alios divae hujus (τῆς Ἀκεστορίης) viribus servari.

34. In Damocharin Coum, grammaticum et poetam, qui Agathiae fuit discipulus. – v. 4. καὶ πάλι πένθος ἔχεις. Mosch. Eid. III. 71. τοῦτό τοι,

35. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΡΟΔΙΟΥ.

Πρώϊος, ἀλλὰ ποθεινὸς ὅσοι πόλιν Ἰαλύσοιο
ναίομεν, εἰς Λήθης πικρὸν ἔδυς πέλαγος,
δρεψάμενος σοφίην ὀλίγον χρόνον· ἀμφὶ δὲ τύμβῳ
σεῖο καὶ ἄκλαυτοι γλαῦκες ἔθεντο γόον,
Φαινόκριτ'· οὐδὲν ὅμοιον ἐπεσσομένοισιν ἀοιδὸς
φθέγξεται, ἀνθρώπους ἄχρι φέρωσι πόδες.

36. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ναυηγόν με δέδορκας· ὃν οἰκτείρασα θάλασσα
γυμνῶσαι πυμάτου φάρεος ᾐδέσατο,
ἄνθρωπος παλάμῃσιν ἀταρβήτοις μ' ἀπέδυσε,
τόσσον ἄγος τόσσου κέρδεος ἀράμενος.
κεῖνο μὲν ἐνδύσαιτο, καὶ εἰν Ἀΐδαο φέροιτο,
καί μιν ἴδοι Μίνως τοὐμὸν ἔχοντα ῥάκος.

XXXVI. 5. κεῖνό κεν. Pal. quod soloecum. Optativo vere εὐκτικῷ nunquam additur ἄν aut κέν. Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 1015. Poppo in Miscell. cr. p. 37. – v. 6. ἔχοντα φάρος. Pal. ex correctione. Nata lectio ex v. 2. ubi tamen prima in φάρεος producitur.

ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε, δεύτερον ἄλγος, Τοῦτο, Μέλη, νέον ἄλγος. ἀπώλετο πράν τοι Ὅμηρος – νῦν πάλιν ἄλλον υἱέα δακρύεις.

35. In Phaenocritum Rhodium, praeclarae indolis juvenem, et a civibus suis vehementer desideratum. – v. 1. πόλιν Ἰαλύσοιο. Il. β. 655. s. – v. 3. δρεψάμενος σοφίην. Pindar. Ol. I. 13. δρέπων κορυφὰς ἀρετᾶν ἄπο πασᾶν. Id. Pyth. I. 49. τιμάν, οἵαν οὔτις Ἑλλάνων δρέπει. – v. 4. καὶ γλαῦκες. sic ferae Daphnidem lugent ap. Theocr. Eid. I. 71. s. aves Bionem ap. Mosch. Eid. III. 38. ss. – v. 6. ἄχρι φέρωσι. sic ἄχρι, μέχρι et ἕως cum conjunctivo sine ἄν reperiuntur. Exempla congessi in Not. cr. ad Pal. p. 402. s.

36. In naufragum a latrone veste privatum, quam solam ex undis servaverat (πυμάτου φάρεος). – v. 1. Junge: ἐμέ, ὃν θάλασσα ᾐδέσατο (cui mare reverentiam habuit, nolens eum prae misericordia (οἰκτείρασα) ultima veste nudare.) οἰκτείρασα γυμνῶσαι (ut in Od. υ. 202. οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας – μισγέμεναι κακότητι.) ἀπέδυσεν ἄνθρωπος. – v. 4. τόσσον ἄγος τόσσου. ut supra ep. 10. φεῦ, γαίης ὅσσης ὅσσον ἔχει μόριον. – v. 6. ῥάκος. vilem illum pannum, furti apud judices testem.

37. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πλωτῆρες, σώζοισθε καὶ εἰν ἁλὶ καὶ κατὰ γαῖαν·
 ἴστε δὲ ναυηγοῦ σῆμα παρερχόμενοι.

38. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες· οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς
 παῖδα Διοκλείδου Σώπολιν ἐστένομεν·
νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἁλί που φέρεται νέκυς· ἀντὶ δ' ἐκείνου
 οὔνομα καὶ κενεὸν σᾶμα παρερχόμεθα.

39. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νάξιος οὐκ ἐπὶ γῆς ἔθανεν Λύκος, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
 ναῦν ἅμα καὶ ψυχὴν εἶδεν ἀπολλυμένην,
ἔμπορος Αἰγίνηθεν ὅτ' ἔπλεε· χὠ μὲν ἐν ὑγρῇ
 νεκρός· ἐγὼ δ' ἄλλως οὔνομα τύμβος ἔχων,
κηρύσσω πανάληθες ἔπος τόδε· Φεῦγε θαλάσσῃ
 συμμίσγειν, ἐρίφων, ναυτίλε, δυομένων.

37. Naufragi in littore sepulti verba ad nautas praetervehentes. Hoc fortasse distichon obversabatur Propertio, qui Paeti naufragi corpus in littore vult sepeliri III. 5, 39. Ut, quoties Paeti transibit nauta sepulcrum, Dicat: et audaci tu timor esse potes.

38. In naufragi cenotaphium. — v. 1. ὤφελε μηδ' ἐγένοντο. in talibus ὤφελε vim conjunctionis habet. Pal. VII. 583. ἄβαλε μηδ' ἐγένοντο γάμοι. Vid. Matthiae Gr. §. 513. not. 3. — v. 4. οὔνομα. nomen cippo monumenti inscriptum. Peculiari vi ὄνομα, nomen inane, ipsi rei opponitur. Similis sententia Pal. VII. 496. νῦν δ' ὁ μὲν ἐν πόντῳ κρυερὸς νέκυς· οἱ δὲ βαρεῖαν Ναυτιλίην κενεοὶ τῆδε βοῶσι τάφοι.

39. Hoc quoque epigr. inscriptum cenotaphio naufragi. — v. 2. ναῦν καὶ ψυχὴν ἀπολλ. Euripid. Hecub. 21. ἐπεὶ δὲ Τροία θ' Ἕκτορός τ' ἀπόλλυται ψυχή. — v. 3. ἐν ὑγρῇ, ἐν κύμασιν. Aristoph. Vesp. 646. πολλὰ μὲν ἐν γῇ, πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρᾷ πιτυλεύσας. — v. 4. ἄλλως, εἰς κενόν. — v. 6. ἐρίφων δυομένων. Pal. VII. 502. Nicagoram Στρυμονίης ἐρίφων ὤλεσε πανδυσίη. Ib. VII. 640. ῥιγηλὴ ναύταις ἐρίφων δύσις. De Haedis Aratus Phaen. 158. οἵ τ' εἰν ἁλὶ πορφυρεούσῃ Πολλάκις ἐσκέψαντο κεδαιομένους (φθειρομένους) ἀνθρώπους. ἡ γὰρ ἑῴα δύσις τῶν ἐρίφων χειμῶνα φέρει. Schol.

40. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Εὔρου με τρηχεῖα καὶ αἰπήεσσα καταιγίς,
καὶ νύξ, καὶ δνοφερῆς κύματα πανδυσίης
ἔβλαψ' Ὠρίωνος· ἀπώλισθον δὲ βίοιο
Κάλλαισχρος, Λιβυκοῦ μέσσα θέων πελάγευς.
κἀγὼ μὲν πόντῳ δινεύμενος, ἰχθύσι κύρμα,
οἴχευμαι· ψεύστης δ' οὗτος ἔπεστι λίθος.

41. ΟΝΕΣΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Οὔνομα κηρύσσω Τιμοκλέος, εἰς ἅλα πικρὴν
πάντῃ σκεπτομένη, ποῦ ποτ' ἄρ' ἐστὶ νέκυς.
αἲ αἴ, τὸν δ' ἤδη φάγον ἰχθύες· ἡ δὲ περισσὴ
πέτρος ἐγὼ τὸ μάτην γράμμα τορευθὲν ἔχω.

42. ΓΑΙΤΟΥΛΙΚΟΥ.

Ἁ Πέλοπος νᾶσος, καὶ δύςπλοος ὤλεσε Κρήτα,
καὶ Μαλέου τυφλαὶ καμπτομένου σπιλάδες
Δάμιδος Ἀστυδάμαντα Κυδώνιον. ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη
ἔπλησεν θηρῶν νηδύας εἰναλίων·

40. In cenotaphium viri, qui in Libyco mari perierat. – v. 1. *Εὔρου καταιγίς.* demissa tempestas ab Euro. Horat. III. Od. 17, 11. – v. 2. *κύματα πανδ. Ὠρ.* fluctus tristi Orionis occasu concitati. Archytas apud Horat. I. Od. 28, 19. me quoque devexi rapidus comes Orionis Illyricis Notus obruit undis. Apoll. Rh. I. 1202. *χειμερίη ὀλοοῖο πέλει δύσις Ὠρίωνος.* – v. 3. *ἀπώλισθον.* Append. Pal. 238. *μήπω γευσάμενος ἥβης ὤλισθον ἐς Ἅιδου.* – v. 5. *κύρμα.* Propert. III. 5, 7. de Paeto: primo miser excidit aevo, Et nova longinquis piscibus esca natat.

41. Cippus Timoclis nomine frustra (*μάτην*) inscriptus loquitur. – v. 3. 4. Haud aliter Pal. VII. 395. *καὶ τὸν μὲν δαίσαντο κυνκώμενον εἰν ἁλὶ θῆρες, Κωφὸν δὲ στήλη γράμμα λέλογχε τόδε.* praeeunte Od. ω. 290. *ὅν που τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης, Ἠέ που ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες.*

42. In Astydamantem Cretensem, qui in mari inter Peloponnesum et Cretam naufragium fecerat. – v. 2. *Μαλέου.* jugum Maleum; plerumque *Μαλέα* aut *Μάλεια ἄκρα*, ubi imprimis periculosa navigatio. Od. γ. 287. ι. 80. Inde proverbium: *Μαλέαν δὲ κάμψας ἐπιλάθου τῶν οἴκαδε.* saeva Malea est apud

τὸν ψεύσταν δέ με τύμβον ἐπὶ χθονὶ θέντο. τί θαῦμα;
Κρῆτες ὅπου ψεῦσται, καὶ Διός ἐστι τάφος.

43. ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Ἐξ ἁλὸς ἡμίβρωτον ἀνηνέγκαντο σαγηνεῖς
ἄνδρα, πολυκλαύτου ναυτιλίης σκύβαλον·
κέρδεα δ' οὐκ ἐδίωξαν, ἃ μὴ θέμις· ἀλλὰ σὺν αὐτοῖς
ἰχθύσι τῇδ' ὀλίγῃ θῆκαν ὑπὸ ψαμάθῳ.
ὦ χθών, τὸν ναυηγὸν ἔχεις ὅλον· ἀντὶ δὲ λοιπῆς
σαρκὸς τοὺς σαρκῶν γευσαμένους ἐπέχεις.

44. ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ.

Λαῖλαψ καὶ πολὺ κῦμα καὶ ἀντολαὶ Ἀρκτούροιο,
καὶ σκότος, Αἰγαίου τ' οἶδμα κακὸν πελάγευς,
ταῦθ' ἅμα πάντ' ἐκύκησεν ἐμὴν νέα· τριχθὰ δὲ κλασθεὶς
ἱστὸς ὁμοῦ φόρτῳ κἀμὲ κάλυψε βυθῷ.
ναυηγὸν κλαίοιτε παρ' αἰγιαλοῖσι, γονῆες,
Τλησιμένη, κωφὴν στησάμενοι λίθακα.

XLIII. 2. πολύκλαυτον. Pal. quod de reliquiis hominis ignoti ineptum. Quare πολυκλαύτου scripsi. Pal. VII. 495. ἐν δὲ θαλάσσῃ Πλεῖστα πολυκλαύτου κήδεα ναυτιλίης.

Propert. III. 19, 8. — v. 5. ψεύσταν. mendax sepulcrum, ut illud Jovis apud eosdem Cretenses. Callimach. H. in Jov. 8. Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται· καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο Κρῆτες ἐτεκτήναντο. Eodem acumine Lucan. VIII. 871. Atque erit Aegyptus populis fortasse nepotum Tam mendax Magni tumulo, quam Creta Tonantis.

43. De cadavere a piscibus arroso, et simul cum his a piscatoribus sepulto. — v. 2. σκύβαλον. Pal. VII. 382. τέφρης λοιπὸν ἔτι σκύβαλον. i. e. reliquias.

44. In cenotaphium Tlesimenis. — v. 1. λαῖλαψ — σκότος — τριχθὰ δὲ κλασθεὶς ἱστός. sic Od. ι. 67. νηυσὶ δ' ἐπῶρσ' ἄνεμον Βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ. — ἱστία δέ σφιν Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διέσχισεν ἲς ἀνέμοιο. — v. 3. ἐκύκησεν ἐμὴν νέα. proprie πόντος, κῦμα, πέλαγος κυκᾶται; tum, mari commoto et turbato, ἡ ναῦς modo huc, modo illuc jactata. — v. 6. κωφὴν λίθακα, κενὸν τάφον.

40. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Εὔρου με τρηχεῖα καὶ αἰπήεσσα ..δας, ἡ στενὸν Ἕλλης
καὶ νύξ, καὶ δνοφερῆς κ..φόμεθα;
ἔβλαψ' Ὠρίωνος· ἀπώλισθον .. με, τὸν προφυγόντα
Κάλλαισχρος, Λιβυκ.. ἐπεκάλυψε λιμήν;
κἀγὼ μὲν πόντῳ δινεύμ.. τις· ὡς τά γε πόντου
οἰχεῦμαι· ψεύστ.. οὐδεὶς οἶδεν Ἀρισταγόρης.

41. Ο.. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡ.

Οὔνομα κηρύ.. ..ἁλιφθόροι, οὐδὲ δίκαιοι
πάντη .. Κρητῶν οἶδε δικαιοσύνην;
αἲ αἴ, τὸ ..λόντα σὺν οὐκ εὐπίονι φόρτῳ
πέ.. ..ωσαν Τιμόλυτον καθ' ἁλός,
..κἠγὼ μὲν ἁλιζώοις λαρίδεσσι
..κλαυμαι, τύμβῳ δ' οὐχ ὕπο Τιμόλυτος.

47. ΑΡΧΙΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Οὐδὲ νέκυς, ναυηγὸς ἐπὶ χθόνα Θῆρις ἐλασθεὶς
κύμασιν, ἀγρύπνων λήσομαι ἠιόνων.

45. De Aristagora, qui, postquam ex periculosissimis maris plagis salvus evaserat, in Scarphiae portu naufragium fecit. — v. 2. Ὀξείας. Oxiae insulae maris Ionii, quae nomen habuisse videntur ab rupibus: ὀξεῖαι enim idem quod χοιράδες et ἄκραι. Pollux. I. 114. De Ὀξείαις dixit Strabo X. 2, 20. p. 456. quae cum Echinadibus πᾶσαι λεπραί καὶ τρηχεῖαι. — ἠλεά, μάτην. — v. 3. τοὔνομ' ἔχουσιν. frustra infames sunt. Plato Apol. Socr. p. 38. C. ὄνομα ἕξετε καὶ αἰτίαν ὑπὸ τῶν βουλομένων τὴν πόλιν λοιδορεῖν. ὄνομα enim in utramque partem de bona et mala fama usurpatur. V. Heindorf. ad Hippi. p. 282. A. — v. 5. non itaque haec aut illa maris regio periculum salutemque affert, sed fortuna. Ventorum est quodcunque paras — fallit portus et ipse fidem. Propert. III. 5, 50.

46. In Timolytum, quem praedones Cretenses in mare praecipitaverant. — v. 1. ἁλιφθόροι. hinc ἁλιφθορίη. Pal. IX. 41. et ἁλιφθερῶσαι ap. Hesychium. — v. 3. ὡς καὶ ἐμέ. nam me quoque. — v. 5. ἁλιζώοις λαρίδεσσι. Pal. VII. 652. χὠ μέν που κανήξι καὶ ἰχθυβόροις λαρίδεσσι Τεθρήνης ἄπνους εὑρεῖ ἐν αἰγιαλῷ. De naufrago alio Pal. VII. 292. ἀλκυόσιν, Ληναῖε, μέλεις τάχα.

47. Naufragi in littore sepulti querelae. — v. 2. λήσομαι. ne mortuus quidem, undarum alluentium strepitu somno privatus, oblivisci possum me in lit-

...ἰδρύκτοις ὑπὸ δειράσιν, ἀγχόθι πόντου
...ος, ξείνου χερσὶν ἔχυρσα τάφου.
...τα καὶ ἐν νεκύεσσι θαλάσσης
...ἄϊω δοῦπον ἀπεχθόμενον.
...ιδης με κατεύνασεν, ἡνίκα μοῦνος
...ανῶν λείῃ κέκλιμαι ἡσυχίῃ.

48. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

...αὶ νέκυν ἀπρήϋντος ἀνιήσει με θάλασσα,
Λῦσιν, ἐρημαίῃ κρυπτὸν ὑπὸ σπιλάδι,
στρηνὲς ἀεὶ φωνεῦσα παρ᾽ οὔατι καὶ παρὰ κωφὸν
σῆμα. τί μ᾽, ὤνθρωποι, τῇδε παρῳκίσατε,
ἢ πνοιῆς χήρωσε, τὸν οὐκ ἐπὶ φορτίδι νηῒ
ἔμπορον, ἀλλ᾽ ὀλίγης ναυτίλον εἰρεσίης
θηκαμένη ναυηγόν; ὁ δ᾽ ἐκ πόντοιο ματεύων
ζωήν, ἐκ πόντου καὶ μόρον εἰλκυσάμην.

49. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ.

Ἀνθέα τὸν ναυηγὸν ἐπὶ στόμα Πηνειοῖο
νυκτὸς ὑπὲρ βαιῆς νηξάμενον σανίδος,
μούνιος ἐκ θάμνοιο θορὼν λύκος ἄσκοπον ἄνδρα
ἔκτανεν. ὦ γαίης κύματα πιστότερα!

XLVII. 8. τε λείη. Pal. τελέῃ. Br, λείῃ. Plan.
XLVIII. 5. οὐκ ἔτι. Pal. quod emendavit Br.

tore sepultum esse. – ἄγρυπνοι ᾐόνες. littora, quae ut ipsa nunquam a fluctibus quiescunt, sic me quoque somno frui non sinunt. – v. 5. καὶ ἐν νεκύεσσι, καὶ νέκυς ὤν, ἀΐω δοῦπον θαλάσσης. – v. 7. μόχθων κατεύνασεν. ut κατέπαυσεν. Pal. VI. 171. κῦμα κατευνάσαντες Ἐνυοῦς. – v. 8. λείῃ ἡσυχίῃ. Aeschin. Dial. III. 7. βίος ἀσαλεύτῳ ἡσυχίᾳ εὐδιαζόμενος. Liban. T. III. p. 187. λεῖον καὶ ἀπράγμονα βίον.

48. Idem argumentum. – v. 3. παρ᾽ οὔατι καὶ παρὰ κ. σῆμα. notanda diversa praepositionis rectio in eadem significatione. Vid. Herm. ad Viger. p. 854. – v. 5. οὐκ ἐπὶ φορτίδι. avaritia mari exprobratur, quod nec a parvo navigio abstinuerit; ut ep. 46. Cretensibus in verbis: πλώοντα σὺν οὐκ εὐπίονι φόρτῳ. – v. 7. ματεύων ζωήν. Propertius in pecuniam invectus ob Paeti naufragi mortem III. 5, 7. nam dum te sequitur, primo miser excidit aevo.

49. Historia de naufrago, quem, quum enatasset, lupus in littore interemit. – v. 3. ἄσκοπον. de ejusmodi periculo securum. – v. 4. πιστότερα. Pal. IX. 261.

50. ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Λαίλαπα καὶ μανίην ὀλοῆς προφυγόντα θαλάσσης
ναυηγόν, Λιβυκαῖς κείμενον ἐν ψαμάθοις,
οὐχ ἑκὰς ἠϊόνων, πυμάτῳ βεβαρημένον ὕπνῳ,
γυμνόν, ἀπὸ στυγερῆς ὡς κάμε ναυφθορίης,
ἔκτανε λυγρὸς ἔχις. τί μάτην πρὸς κύματ' ἐμόχθει
τὴν ἐπὶ γῆς φεύγων μοῖραν ὀφειλομένην;

51. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Δᾶμις ὁ Νυσαεὺς ἐλαχὺ σκάφος ἔκ ποτε πόντου
Ἰονίου ποτὶ γᾶν ναυστολέων Πέλοπος,
φορτίδα μὲν καὶ πάντα νεὼς ἐπιβήτορα λαόν,
κύματι καὶ συρμῷ πλαζομένους ἀνέμων,
ἀσκηθεῖς ἐσάωσε. καθιεμένης δ' ἐπὶ πέτραις
ἀγκύρης, ψυχρῶν κάτθανεν ἐκ νιφάδων
ἠμύσας ὁ πρέσβυς· ἴδ' ὡς λιμένα γλυκὺν ἄλλοις
δούς, ξένε, τὸν Λήθης αὐτὸς ἔδυ λιμένα.

52. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Πάρμις ὁ Καλλιγνώτου ἐπάκτιος, ὡς καλαμευτής,
ἄκρος καὶ κίχλης καὶ σκάρου ἰχθυβολεύς,
καὶ λάβρου πέρκης δελεάρπαγος, ὅσσα τε κοίλας
σήραγγας, πέτρας τ' ἐμβυθίους νέμεται,

LII. 1. ἐπάκτιος καλαμευτής. Pal. ἐπ. ὃς κ. Plan. unde ὡς scribens sensum et rhythmum restitui; in littore versans, ut par erat de maris per dies halcyonios tranquillitate, ὡς κρῖναι χέρσον ἀπιστοτέρην.

51. De alio naufrago, qui, nave post gravissimas tempestates in portum deducta, ibi dormiens nive oppressus periit. – v. 1. Νυσαεύς. Vid. Steph. Byz. Νῦσαι. plures fuerunt hujus nominis urbes. – v. 7. ἠμύσας. obdormiens, capite, ut dormientes solent, demisso et inclinato. M. r.

404. Ξάνθος ἄφαρ δ' ἤμυσε καρήατι. Apollon. Rh. II. 581. οἱ δ' ἐριδόντες Ἤμυσαν λοξοῖσι καρήασιν.

52. Historia de piscatore, qui a pisce, quem ceperat, per gulam delapso suffocatus erat. – v. 2. ἄκρος ἰχθυβολεύς. Herodot. VII. 111. καί εἰσι τὰ πολέμηϊα ἄκροι. Plato Theaet. p. 152. E. τῶν ποιητῶν οἱ ἄκροι τῆς ποιήσεως.

ἄγρης ἐκ πρώτης ποτ' ἰουλίδα πετρήεσσαν
δακνάζων, ὀλοὴν ἐξ ἁλὸς ἁρπάμενος,
ἔφθιτ'· ὀλισθηρὴ γὰρ ὑπ' ἐκ χερὸς ἀΐξασα
ᾤχετ' ἐπὶ στεινὸν παλλομένη φάρυγα.
χὠ μὲν μηρίνθων καὶ δούνακος ἀγκίστρων τε
ἐγγὺς ἀπὸ πνοιὴν ἧκε κυλινδόμενος,
νήματ' ἀναπλήσας ἐπιμοίρια· τοῦ δὲ θανόντος
γρίπωνος γριπεὺς τοῦτον ἔχωσε τάφον.

53. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Καὶ πότε δινεύεις ἄφοβος πόρος, εἰπέ, θάλασσα,
εἰ καὶ ἐν ἀλκυόνων ἤμασι κλαυσόμεθα,
ἀλκυόνων, αἷς πόντος ἀεὶ στηρίξατο κῦμα
νήνεμον, ὡς κρῖναι χέρσον ἀπιστοτέρην;
ἀλλὰ καὶ ἡνίκα μαῖα καὶ ὠδίνεσσιν ἀπήμων
αὐχεῖς, σὺν φόρτῳ δῦσας Ἀριστομένην.

54. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Ναυτίλοι, ἐγγὺς ἁλὸς τί με θάπτετε; πολλὸν ἄνευθε
χῶσαι ναυηγοῦ τλήμονα τύμβον ἔδει.

piscatorem. – v. 12. Scaliger emendat: Γρίπων ὁ γριπεύς· quae elegans correctio. γρίπων ut appellativum alibi non reperitur.

LIII. 1. δινήεις ἄφοβος. Pal. superscripto θεῖσα βόσπορος. Plan. δινείης et δινήεις. καὶ πότε δὴ νάεις. Br. Scripsi δινεύεις. undas volvis. – v. 5. γαῖα. vulgo. μαῖα emendavit Munckerus.

v. 5. ἄγρης ἐκ πρώτης. praestantissimam praedam; praepositio periphrasin facit, ut passim. – Ἰουλίδα piscem commemorat Athen. VII. p. 304. F. πετρήεσσα vocatur, quia sub scopulis habitat. – v. 10. ἐγγύς, inter ipsa instrumenta artis, πνοιήν, ψυχὴν ἀφῆκε. – v. 11. νήματ' ἀναπλήσας. Apoll. Rh. I, 1035. ὁ δ' ἐνὶ ψαμάθοισιν ἐλυσθεὶς Μοῖραν ἀνέπλησε. In epigr. in Wolfii Anal. T. I. p. 97. ἐνθάδε Σωσιπάτρα κεῖμαι ἐνὶ σήματι τῷδε, Μοίρης ἀμβροσίης ἐκτελέσασα μίτον.

53. De maris perfidia conqueritur, quod Aristomenem ipsis halcyoniis diebus merserat. – v. 2. ἐν ἀλκυόνων ἤμασι. dicuntur halcyones septem ante brumam diebus nidos facere, totidemque parere; quamquam in hac re non omnes consentiunt. Lucian. Halc. §. 2. ἐπὶ τῇ τούτου νεοττείᾳ καὶ τὰς Ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει – οὐχ ὁρᾷς ὡς αἴθρια μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκύμαντον δὲ καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος, ὅμοιον ὡς εἰπεῖν κατόπτρῳ. – v. 5. ἡνίκα μαῖα. quo tempore maternos affectus et praesidium parturientibus praestitum jactas.

54. Naufragus se prope mare sepultum esse queritur. – v. 2.

φρίσσω κύματος ἦχον, ἐμὸν μόρον. ἀλλὰ καὶ οὕτως
χαίρετε, Νικήτην οἵτινες οἰκτίρετε.

55. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Κὴν γῇ καὶ πόντῳ κεκρύμμεθα· τοῦτο περισσὸν
ἐκ Μοιρέων Θρᾶσις Χαρμίδου ἠνύσατο.
ἦ γὰρ ἐπ' ἀγκύρης ἔνοχον βάρος εἰς ἅλα δύνων,
Ἰόνιόν θ' ὑγρὸν κῦμα κατερχόμενος,
τὴν μὲν ἔσωσ'· αὐτὸς δὲ μετάτροπος ἐκ βυθοῦ ἔῤῥων,
ἤδη καὶ ναύταις χεῖρας ὀρεγνύμενος,
ἐβρώθην· τοῖόν μοι ἐπ' ἄγριον εὖ μέγα κῆτος
ἤλθεν, ἀπέβρωξεν δ' ἄχρις ἐπ' ὀμφαλίου.
χἤμισυ μὲν ναῦται, ψυχρὸν βάρος, ἐξ ἁλὸς ἡμῶν
ἤρανθ', ἥμισυ δὲ πρίστις ἀπεκλάσατο.
ᾐόνι δ' ἐν ταύτῃ κακὰ λείψανα Θράσιος, ὦνερ,
ἔκρυψαν· πάτρην δ' οὐ πάλιν ἱκόμεθα.

56. ΙΣΙΔΩΡΟΥ.

Οὐ χεῖμα Νικόφημον, οὐκ ἄστρων δύσις
ἁλὸς Λιβύσσης κύμασιν κατέκλυσεν·

LIV. 4. οἰκτίρετε. Pal. οἰκτείρετε. Plan. ἐκτέρετε. Br.
LV. 1. κὴν γῇ κὴν πόντῳ. Plan. repetitione praepositionis non est opus. – v. 11. Θράσιδος. Vulgo. Θράσυος. Pal. unde Θράσιος emendatum.

τλήμονα. epitheton a naufrago ad ejus sepulcrum translatum. – v. 4. οἰκτίρετε. pro οἰκτείρετε, diphthongo per syncopen correpta; ut ἐρίσασα pro ἐρείσασα; δανίσας pro δανείσας.

55. Historia de nauta, qui, quum ancorae caussa in mare descendisset, hanc quidem exsolvit, sed ipse a ceto marino morsu petitus et ad umbilicum devoratus est. – v. 1. peculiare hoc et eximium mihi a Parcis tributum munus. Post κεκρύμμεθα exspectabatur ἠνυσάμην. Verum non infrequens hic ab una persona ad alteram, a plurali ad singularem, et contra transitus. Tibull. II. 4, 5. et seu quid merui, seu quid peccavimus, urit. – v. 3. ἔνοχον βάρος. gravem ancoram, in maris fundo (ad scopulos fortasse) haerentem, ἐνεχόμενον. – v. 5. ἔῤῥων, ἐπανελθών. – v. 7. cumulata epitheta τοῖον, ἄγριον et εὖ μέγα, ad ceti speciem augendam. – v. 9. ψυχρὸν βάρος. exanimatum onus; nisi malis esse horrorem incutiens, quia mutilatum. Vid. Herm. ad Sophocl. Antig. v. 88. p. 30. – v. 11. ὦνερ. vid. ad cap. VII. ep. 5, 10. – v. 12. ἔκρυψαν, οἱ ναῦται sc.

56. Historia de Nicophemo, qui ventis silentibus in medio mari siti periit, ut ap. Chari-

ἀλλ' ἐν γαλήνῃ, φεῦ τάλας, ἀνηνέμῳ
πλόῳ πεδηθεὶς, ἐφρύγη δίψευς ὕπο.
καὶ τοῦτ' ἀήτεων ἔργον· ἆ πόσον κακὸν
ναυτίλοισιν, ἢ πνέοντες, ἢ μεμυκότες.

57. ΖΩΝΑ.

Ψυχρὰν σεῦ κεφαλᾶς ἐπαμήσομαι αἰγιαλῖτιν
θῖνα κατὰ κρυεροῦ χευάμενος νέκυος·
οὐ γάρ σευ μήτηρ ἐπιτύμβια κωκύουσα
εἶδεν ἁλίξαντον σὸν μόρον εἰνάλιον·
ἀλλά σ' ἐρημαῖοί τε καὶ ἄξεινοι πλαταμῶνες
δέξαντ' Αἰγαίης γείτονες ἠϊόνος·
ὥστ' ἔχε μὲν ψαμάθου μόριον βραχὺ, πουλὺ δὲ δάκρυ,
ξεῖν', ἐπεὶ εἰς ὀλοὴν ἔδραμες ἐμπορίην.

58. ΣΑΠΦΟΥΣ.

Τῷ γριπεῖ Πελάγωνι πατὴρ ἀνέθηκε Μενίσκος
κύρτον καὶ κώπαν, μνᾶμα κακοζοΐας.

LVII. 4. εἶδεν ἀλιξαντων. Pal. – v. 6. δέξονται γαίης. Pal. Plan. δέξαντ' Αἰγαίης emendavit Reiskius.

LVIII. 1. βερίσκος. Pal. μενίσκος. Plan. Hoc nomen est Pal. XI. 184, 1. Μηνίσκος habet Schweigh. ad Athen. T. VIII. p. 456.

ton. III. p. 48. ἐξαισίοις δὲ πνεύμασιν ἐξεώσθημεν εἰς ταύτην τὴν θάλασσαν· εἶτα γαλήνης μακρᾶς γενομένης δίψει πάντες ἀπηρέθησαν. – v. 4. πεδηθείς. Pal. VII. 640. νῆα γὰρ ἀπλοΐῃ πεπεδημένου ἔφθασε κώπαις ληϊστέων δίκροτος. – ἐφρύγη δίψευς ὕπο. Phile de Anim. Propr. 6, 2. κόρακα – θέρους ἐν ἀκμῇ δυστυχῶς πεφρυγμένον. Ap. Aelian. H. A. XVII. 37. est δίψει πιέζεσθαι, et de eadem re ἐφρύγετο.

57. Naufragi corpus a fluctibus in littus ejectum a pio viatore arena tegitur. – v. 1. ἐπαμήσομαι. Apoll. Rh. I. 1305. Τήνῳ ἐν ἀμφιρύτῃ πέφνεν καὶ ἀμήσατο γαῖαν ἀμφ' αὐτοῖς. – v. 4. σὸν μόρον. pro σοῦ σῶμα. ut Pal. IX. 439. ἀτυμβεύτου θανάτοιο λείψανον. Corpus ἁλίξαντον, ἀλλ καὶ κύμασι ξανθέν. Pal. VI. 89. νησῖδος ἀλιξάντοισι χοιράσι. – v. 7. ψαμάθου μόριον βραχύ. pulveris exigui prope littus munera. Horat. I. Od. 28, 3. ubi Archytas nondum sepultus v. 23. nautam rogat: ne parce malignus arenae Ossibus et capiti inhumato Particulam dare.

58. Instrumenta quaedam piscatoris tumulo imposita. Similiter nautae tumulus ornatur in Od. μ. 14. τύμβον χεύαντες – πήξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐῆρες ἐρετμόν. – κακοζοΐας. miserae et laboriosae vitae.

59. ΙΣΙΔΩΡΟΥ ΑΙΓΕΑΤΟΥ.

Ἐκ με γεωμορίης Ἐτεοκλέα πόντιος ἐλπὶς
εἵλκυσεν, ὀθνείης ἔμπορον ἐργασίης.
νῶτα δὲ Τυρσηνῆς ἐπάτευν ἁλός· ἀλλ᾽ ἅμα νηῒ
πρηνιχθεὶς κείνης ὕδασιν ἐγκατέδυν,
ἀθρόον ἐμβρίσαντος ἀήματος. οὐκ ἄρ᾽ ἀλωὰς
αὐτὸς ἐπιπνείει κεἰς ὀθόνας ἄνεμος.

60. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Ἤδη που πάτρης πελάσας σχεδὸν, αὔριον, εἶπον,
ἡ μακρὴ κατ᾽ ἐμοῦ δυςπλοΐη κοπάσει.
οὔπω χεῖλος ἔμυσε, καὶ ἦν ἴσος Ἄϊδι πόντος,
καί με κατέτρυχεν κεῖνο τὸ κοῦφον ἔπος.
πάντα λόγον πεφύλαξο τὸν ΑΥΡΙΟΝ· οὐδὲ τὰ μικρὰ
λήθει τὴν γλώσσης ἀντίπαλον Νέμεσιν.

61. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Εἴη ποντοπόρῳ πλόος οὔριος· ἢν δ᾽ ἄρ᾽ ἀήτης,
ὡς ἐμὲ, τοῖς Ἀΐδεω προςπελάσῃ λιμέσιν,
μεμφέσθω μὴ λαῖτμα κακόξενον, ἀλλ᾽ ἕο τόλμαν,
ὅςτις ἀφ᾽ ἡμετέρου πείσματ᾽ ἔλυσε τάφου.

LIX. 5. Fortasse: οὐ γὰρ ἀλωάς.

59. De agricola, qui, agro relicto, mercaturam facere instituens in mari periit. – v. 1. πόντιος ἐλπίς. spes lucri e mari petendi. – ὀθνείης. negotii a priore vita abhorrentis. – v. 5. οὐκ ἄρ᾽ ἀλωάς. ventus in area requiritur ad frumenti ventilationem. Assumenda autem ad ἀλωάς praepositio εἰς, alteri nomini adjecta. Vid. Hermann, ad Viger. §. 368. p. 854. – v. 6. αὐτός. pro ὁ αὐτός, ut hic illic apud poetas. Vid. Schaefer, Meletem. p. 65.

60. Quanta sit vis Nemesios in eos, qui fortunae suae nimium confidant, docetur exemplo viri, qui ob levem caussam (διὰ κοῦφον ἔπος) in ipso conspectu patrii littoris tempestate subito exorta perierat. – v. 2. δυςπλοΐη. longa haec et aerumnosa navigatio, κοπάσει, τέλος ἕξει, καταπαύσεται. – v. 4. τὸ κοῦφον ἔπος. leve hoc verbum inconsiderate pronuntiatum, quod me eras ab itinere cessaturum esse tanta cum confidentia dixeram.

61. Naufragus ad navigantes. – v. 2. Ἀΐδεω λιμέσιν. Pal. VII. 452. κοινὸς πᾶσι λιμὴν Ἀΐδης. – v. 3. λαῖτμα κακόξενον. Lycophr. 1286. κακόξεινος κλύδων. Nonni Dion. VIII. 147. σάλον οὐ μίμνοντα κακοξείνοιο θαλάσ-

62. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ποιμὴν ὦ μάκαρ, εἴθε κατ' οὔρεος ἐπροβάτευον
κἠγώ, ποιηρὸν τοῦτ' ἀνὰ λευκόλοφον,
κριοῖς ἀγητῆρσί ποτε βληχήμενα βάζων,
ἢ πικρῇ βάψαι νήοχα πηδάλια.
ἅλμῃ. τοιγὰρ ἔδυν ὑποβένθιος· ἀμφὶ δὲ ταύτην
θῖνά με ῥοιβδήσας Εὖρος ἐφωρμίσατο.

63. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Πύῤῥος ὁ μουνερέτης ὀλίγῃ νηῒ λεπτὰ ματεύων
φυκία, καὶ τριχίνης μαινίδας ἐκ καθέτης,
ἠιόνων ἀποτῆλε τυπεὶς κατέδουπε κεραυνῷ·
νηῦς δὲ πρὸς αἰγιαλοὺς ἔδραμεν αὐτομάτη

LXII. 3. *ποτε βληχήμενα.* videtur significari pastorum lusus, qui rictibus balantibus quodammodo respondent, eorum balatum imitantes; ut balbutientium puerorum voces senex ap. Tibull. II. 5, 94. nec taedebit – balba – cum puero dicere verba senem. Fort. scribendum: *ποττὰ βληχήμενα.* i. e. *πρὸς τά.* ut *ποττόν, ποττάς, καττά* – et similia alia. Vid. Maittaire de Dial. p. 253. B. C. Participia interdum nominum naturam induunt, ut *τὸ ἡδόμενον, τὸ χαῖρον, τὰ συμφέροντα.* Vid. Lobeck. ad Ajac. p. 257. Schaefer. ad Greg. Cor. p. 217. Versus exitus *βληχήμενα βάζων* aemulatur Homericum Od. δ. 206. *ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις.*

σης. – *τόλμαν.* Pal. VII. 266. *ναυηγοῦ τάφος εἰμὶ Διοκλέος· οἱ δ' ἀνάγονται, Φεῦ τόλμης, ἀπ' ἐμοῦ πείσματα λυσάμενοι.*

62. Nauta fluctibus submersus pastori vitam securam invidet. De Pacto Propert. III. 5, 68. quod si contentus patrio bove verteret agros – Viveret ante suos dulcis conviva penates, Pauper, at in terra, nil ubi flere potest. – v. 2. *τὸ λευκόλοφον.* vocabulum alibi non obvium collis videtur esse, cujus vertex candidus eminet, dum pars inferior herba viret, *ποιηρόν.* – v. 3. *ποτε βληχήμενα.* de depravatis his verbis vid. var. lect. – v. 4. *νήοχα πηδάλια.* clavus, quo navium cursus regitur (*ἔχεται*), navesque ipsae servantur.

63. Historia de Pyrrho piscatore, cujus navis, quum ipse fulmine percussus esset, sponte rediens, domini casum nuntiavit. – v. 3. *κεραυνῷ* – *θείῳ.* Od. μ. 415. *Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνόν· Ἡ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ, Ἐν δὲ θεείου πλῆτο.* –

ἀγγελίην θείῳ καὶ λιγνύϊ μηνύουσα,
καὶ φράσεν· Ἀργῴην κοὐκ ἐπόθησε τρόπιν.

64. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Μυλεργάτας ἀνήρ με κὴν ζωᾶς χρόνοις
βαρυβρομήταν εἶχε δινητὸν πέτρον,
πυρηφάτου Δάματρος εὐκάρπου λάτριν,
καὶ κατθανὼν στάλωσε τῷδ' ἐπ' ἠρίῳ,
σύνθημα τέχνας· ὥς ἔχει μ' ἀεὶ βαρύν,
καὶ ζῶν ἐν ἔργοις, καὶ θανὼν ἐπ' ὀστέοις.

65. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Γλῆνιν παρηονῖτις ἀμφέχω χερμάς,
πικρῇ κατασπασθέντα κύματος δίνῃ,
ὅτ' ἰχθυάζετ' ἐξ ἄκρης ἀπορρῶγος·
χῶσαν δέ μ' ὅσσος λαὸς ἦν συνεργαστής,
Πόσειδον, οὓς σὺ σῶζε, καὶ γαληναίην
αἰὲν διδοίης ὁρμιηβόλοις θῖνα.

LXIII. 6. Vehementer languent verba καὶ φράσεν post ἀγγελίην μηνύουσα; praeterea haeremus in κοὐκ non suo loco posito. Alteri huic vitio medetur Plan. legens: Ἀργῴην δ' οὐκ ἐπ. τρ. Fortasse autem nec καί genuinum, nec δέ, sed scribendum: καὶ φράσαι Ἀρ. οὐκ ἐπόθησε τρόπιν. ut casum illum eloqueretur. Sic interdum infinitivus ponitur pro ὥστε, εἰς τό. Vid. not. cr. in Anth. Pal. IX. 125. p. 680.

LXV. 4. συνεργήτης. Pal. Genuina forma est συνεργάτης, penultima brevi. Scripsi συνεργαστής. quod analogiae consentaneum.

v. 6. Ἀργῴη τρόπις. Apoll. Rh. IV. 581. ἴαχεν ἀνδρομέῃ ἐνοπῇ — αὔδηεν γλαφυρῆς νηὸς δόρυ, τό ῥ' ἀνὰ μέσσην Στεῖραν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ. Cf. Apollodor. I. 9, 16.

64. Lapis molaris, molitoris tumulo impositus, loquitur. — v. 3. πυρηφάτου. triticum terentem. Passive μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς. Od. β. 355. — v. 5. ὥς. οὕτως. sic me nunquam non gravem habet.

65. In tumulum piscatoris, quem in rupe piscibus insidiantem unda dejecerat. Versus sunt iambici scazontes sive choliambi. — v. 4. λαὸς συνεργαστής. Pal. VII. 295. σῆμα δὲ τοῦτ' οὐ παῖδες ἐφήρμοσαν, οὐδ' ὁμόλεκτρος, Ἀλλὰ συνεργατίνης ἰχθυβόλων θίασος.

66. ΣΑΠΦΟΥΣ.

Τιμάδος ἅδε κόνις, τὰν δὴ πρὸ γάμοιο θανοῦσαν
δέξατο Φερσεφόνας κυάνεος θάλαμος,
ἇς καὶ ἀποφθιμένας πᾶσαι νεοθᾶγι σιδάρῳ
ἅλικες ἱμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

67. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἀνδρὸς ἀριστεύσαντος ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ
Ἱππίου Ἀρχεδίκην ἥδε κέκευθε κόνις,
ἣ πατρός τε, καὶ ἀνδρός, ἀδελφῶν τ' οὖσα τυράννων,
παίδων τ', οὐκ ἤρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην.

68. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μνήσομαι, οὐ γὰρ ἔοικεν ἀνώνυμον ἐνθάδ' Ἀρχεναύτεω
κεῖσθαι θανοῦσαν ἀγλαὰν ἄκοιτιν,
Ξανθίππην Περιάνδρου ἀπέκγονον, ὅς ποθ' ὑψιπύργου
σήμαινε λαοῖς τέρμ' ἔχων Κορίνθου.

LXVIII. 4. τέρμ' ἔχων. Pal. ἕρμ' ἔχων. Vulgo. Cf. Il. π. 549. Od. ψ. 121. Illud tuetur Buttm. in Lexil. p. 113. not. 5.

66. In puellam. – v. 2. Φερσεφ. θάλαμος. Vid. supra ep. 5. et 123. – v. 3. νεοθᾶγι. Pal. VII. 181. πολιοὺς νεοθῆγι σιδάρῳ κείρατο. Forma compositi insolentior, ut a nominativo νεοθήξ deducta pro νεοθηγής. Athen. VII. p. 306. B. κεντήσαντα δέμας νεοθῆγι μαχαίρᾳ.

67. In Archedicen, Hippiae tyranni filiam, Aeantidae Hippoclis, Lampsacenorum tyranni, filii conjugem. Vid. Thucyd. VI. 59. qui huic mulieri monimentum Lampsaci exstructum fuisse narrat. Excitatur hoc epigr. ab Aristotele Rhetor. I. 9, 31. in exemplum laudis, εἰ ὁ εὐτυχῶν μὲν μέτριος, ὁ δ' ἀτυχῶν μεγαλόψυχος. De filiis Archedices nihil, quod sciam, constat.

68. In Xanthippen, mulierem nobilissimam. Versum dactylicum logaoedicum, ex quatuor dactylis et ithyphallico compositum, ut ap. Horat. Od. I. 4., excipit trimeter iambicus catalecticus. – v. 3. Περιάνδρου. Periander Corinthi tyrannus et septem sapientibus annumeratus. Vid. Herodot. III. 48. ss. Diogen. Laert. I. c. 94. ss. – v. 4. τέρμ' ἔχων. summa potestate inter cives instructus. Pal. XII. 170. δαίμονες, οἳ φιλίης τέρματ' ἐμῆς ἔχετε. De diis Eurípid. Suppl. 617. ἁπάντων τέρμ' ἔχοντες.

69. ἈΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἀγγελίης ἤκουσεν ἀνωΐστου Μελίτεια,
  υἱέα σὺν φόρτῳ κύματι κρυπτόμενον·
ἠϊόσιν δ' ἐπικέλσαν ἁλίκλυστον δέμας ἄλλου
  δύσμορος οἰκείης σύμβολον εἶδε τύχης,
υἱέα δ' ὡς ἔστειλε. Δίων δ' ἐπὶ νηὸς ἀθραύστου
  ἤλυθεν εὐκταίης σῶος ἀπ' ἐμπορίης.
μητέρες ὡς ἀνίσου μοίρης λάχον· ἡ μὲν ἄελπτον
  ζωὸν ἔχει· κείνη δ' ὄψεται οὐδὲ νέκυν.

70. ἈΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἴκοσι Καλλικράτεια καὶ ἐννέα τέκνα τεκοῦσα,
  οὐδ' ἑνός, οὔτε μιῆς ἐδρακόμην θάνατον.
ἀλλ' ἑκατὸν καὶ πέντε διηνυσάμην ἐνιαυτούς,
  σκήπωνι τρομερὰν οὐκ ἐπιθεῖσα χέρα.

71. ἈΝΥΤΗΣ.

Παρθένον Ἀντιβίαν κατοδύρομαι, ἇς ἐπὶ πολλοὶ
  νυμφίοι ἱέμενοι πατρὸς ἵκοντο δόμον,

LXIX. 6. ἐκ γαίης. Pal. quod emendavi.

69. Historia de muliere, quae, falso de morte filii nuntio accepto, alius cujusdam naufragi corpus sepelivit; paulo post autem filium, quem defleverat, salvum redeuntem vidit. – v. 4. suae fortunae signum et pignus vidit, alienum corpus, quod pro filii sui cadavere habens, tristem illum nuntium eo confirmari existimavit. – v. 5. ἔστειλε, περιέστειλε. Od. ω. 292. οὐδέ ἑ μήτηρ Κλαῦσε περιστείλασα. – v. 6. εὐκταίης. salvus rediit, rebus ex animi sententia feliciter transactis. – v. 7. μοίρης λάχον, ἔτυχον. Sophocl. Antig. 695. οὐχ ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν. – v. 8. κείνη. illa, cujus filium Melitea tamquam suum humaverat.

70. In matronam ob annos et felicitatem memorabilem. Vertit Ausonius Ep. XXXIV.

71. In puellam immatura morte exstinctam. – v. 1. ἐπί jungendum cum ἱέμενοι. Paulo post autem in verbis ἐπὶ πάντων ἐλπίδας eadem praepositio videtur abundare, ut ap. Sophocl. Antig. 783. καί σ' οὔτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδείς, οὔθ' ἁμερίων ἐπ' ἀνθρώπων. Apollon. Rh. III. 919. ἔνθ' οὔπω τις τοῖος ἐπὶ προτέρων γένετ' ἀν-

κάλλευς καὶ πινυτᾶτος ἀνὰ κλέος. ἀλλ' ἐπὶ πάντων
ἐλπίδας οὐλομένα Μοῖρ' ἐκύλισε πρόσω.

72. ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Λοίσθια δὴ τάδε πατρὶ φίλῳ περὶ χεῖρε βαλοῦσα
εἶπ' Ἐρατώ, χλωροῖς δάκρυσι λειβομένα·
ὦ πάτερ, οὔ τοι ἔτ' εἰμί, μέλας δ' ἐμὸν ὄμμα καλύπτει
ἤδη ἀποφθιμένης κυάνεον θάνατος.

73. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ. οἱ δὲ ΣΙΜΜΙΟΥ.

Ὕστατα δὴ τάδ' ἔειπε φίλην ποτὶ μητέρα Γοργὼ
δακρυόεσσα, δέρης χερσὶν ἐφαπτομένα·
αὖθι μένοις παρὰ πατρί, τέκοις δ' ἐπὶ λῴονι μοίρᾳ
ἄλλαν, σῷ πολιῷ γήραϊ καδεμόνα.

74. ΗΡΙΝΝΗΣ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΗΣ.

Στᾶλαι, καὶ Σειρῆνες ἐμαί, καὶ πένθιμε κρωσσέ,
ὅςτις ἔχεις Ἀΐδα τὰν ὀλίγαν σποδιάν,

LXXII. 4. κυάνεος. Vulgo. Quod, ne θάνατος duplex epitheton habeat, in κυάνεον mutavi.

ὀρῶν. – v. 4. ἐκύλισε. evertit. Pal. IX. 543. θηρὸς τὴν τόσσην ἐκύλισε βίην. Aeschyl. Prom. III. ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσει τέχνης.

72. Puellae morituræ verba ad patrem. – v. 2. χλωροῖς. largis, abundantibus. Euripid. Med. 892. τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας; – v. 4. κυάνεον de naturali oculorum colore accipias licet: fortasse tamen rectius cogites de effectu mortis, tenebras oculis objicientis. Ob hanc caussam νύξ et ᾅδης κυανωπής. vid. Wuestemann. ad Euripid. Alcest. 270.

73. Filia moribunda ad matrem. – v. 2. δέρης. Eurip. Phoen. 169. περὶ ὠλένας δέρᾳ φιλτάτῃ βάλλοιμι. pendentia brachia collo. Tibull. III. 6, 45. – v. 3. αὖθι. ἐνταῦθα, ἐν χθονί.

74. Baucis, Erinnae poetriae amica, genus suum et vitam viatoribus enarrat. – v. 1. Σειρῆνες. tumulis imponebantur Sirenum imagines, modo ad significandam defunctorum eloquentiam, ut Sophocles, qui, quum ipse Σειρὴν ἡ νέα appellatus esset, in monimento quoque sepulcrali aut Σειρῆνα aut Κηληδόνα χαλκῆν pro symbolo habuit. Pausan. I. c. 22., modo ad luctus rationem. Pal. VII. 491. ἀμυξάμεναι περὶ δάκρυσιν αἶδ' ἐπὶ τύμβῳ Λᾶες Σειρήνων ἔσταμες εἰδάλιμοι. Apud inferos esse fingebantur, ut Proserpinae aequales, ad cujus raptum omnia luctuosis vocibus impleverant. Plato

τοῖς ἐμὸν ἐρχομένοισι παρ' ἠρίον εἴπατε χαίρειν,
αἴτ' ἀστοὶ τελέθωντ', αἴθ' ἑτέρας πόλιος,
χὤτι με νύμφαν εὖσαν ἔχει τάφος, εἴπατε καὶ τό·
χὤτι πατήρ μ' ἐκάλει Βαυκίδα, χὤτι γένος
Τηνία, ὡς εἰδῶντι· καὶ ὅττι μοι ἁ συνεταιρὶς
Ἤρινν' ἐν τύμβῳ γράμμ' ἐχάραξε τόδε.

75. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Αἲ αἲ Ἀριστοκράτεια, σὺ μὲν βαθὺν εἰς Ἀχέροντα
οἴχεαι, ὡραίου κεκλιμένα πρὸ γάμου·
ματρὶ δὲ δάκρυα σᾷ καταλείπεται, ἅ σ' ἐπὶ τύμβῳ
πολλάκι κεκλιμένα κωκύει ἐκ κεφαλᾶς.

76. ΑΔΗΛΟΝ.

Τίς μου τὴν Σειρῆνα κακῶς κακὸς ἥρπασε δαίμων;
τίς μου τὴν γλυκερὴν ἥρπασ' ἀηδονίδα;
νυκτὶ μιῇ ψυχραῖσιν ἄφαρ σταγόνεσσι λυθεῖσα
ὤλεο, Μοῦσ', ἐτάκη δ' ὄμματ' ἐκεῖνα σέο;
καὶ στόμα πέφρακται τὸ χρύσεον· οὐδὲν ἔτ' ἐν σοὶ
λείψανον, οὐ κάλλους, οὐ σοφίης πέλεται.

LXXIV. 4. ἑτέρωι πόλιος. Pal. — v. 7. τηνι δως ειδοντι. Pal. quod praeeunte Cornelio de Pauw emendavi.

Cratyl. §. 44. p. 403. D. — v. 4. αἴθ' ἑτέρας πόλιος. ξένοι. cf. supra ep. 26, 9. — v. 7. Τηνία. ex insula Tenos, unde etiam Erinna originem ducebat, Baucis vitae sedem in Lesbum transtulerat. — ὡς εἰδῶντι. fac, ut hoc quoque sciant. Observa simplicitatem veteris sermonis. Sic Od. α. 174. καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ. Od. β. 111. ἵν' εἰδῇς Αὐτὸς σῷ θυμῷ, εἰδῶσι δὲ πάντες Ἀχαιοί. Xenoph. K. Π. V. 2, 33. εὖ δὲ ἴσθι, ὦ Γωβρύα· ἵνα καὶ τοῦτ' εἰδῇς.

75. In puellam ante nuptias mortuam. — v. 2. κεκλιμένα. κλίνεσθαι dicuntur mortui. Tryphiodor. 403. δῖα Πολυξείνη σὲ δὲ πατρίδος ἐγγύθι γαίης Κεκλιμένην ὀλίγον δακρύσομαι. Pal. VII. 493. οὐ νούσῳ — οὐδ' ὑπὸ δυσμενέων δούρατι κεκλίμεθα. — v. 4. ἐκ κεφαλᾶς. Il. π. 548. Τρῶας δὲ κατάκρηθεν λάβε πένθος. ὅ ἐστι κατὰ κεφαλῆς, Eustathio interprete. Magis usitatum est ἐκ θυμοῦ.

76. In Musam, puellam pulchritudine formae et cantus suavitate praestantissimam; unde Σειρήν vocatur, et ἀηδονίς. Videtur autem frigori et imbribus forte per noctem intempestam exposita, subita morte extincta esse. Apparet hoc ex alio in eandem epigrammate in Append.

ἔῤῥετε, μέριμναι θυμαλγέες· ἄμμοροι ἐσθλῆς
ἐλπίδος ἄνθρωποι· πάντα δ' ἄδηλα Τύχης.

77. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἡ πολὺ Σειρήνων λιγυρωτέρη, ἡ παρὰ Βάκχῳ
καὶ θοίναις αὐτῆς χρυσοτέρη Κύπριδος,
ἡ λαλίη φαιδρή τε χελιδονίς, ἔνθ' Ὁμόνοια
κεῖμαι, Ἀτιμήτῳ δάκρυα λειπομένη,
τῷ πέλον ἀσπασίη βαιῆς ἄπο· τὴν δὲ τοσαύτην
δαίμων ἀπροϊδὴς ἐσκέδασεν φιλίην.

78. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ἐνθάδε τῆς Τρυφέρας μαλακὸν ῥέθος, ἐνθάδε κεῖται
τρυγόνιον, σαβακῶν ἄνθεμα σαλμακίδων·

Pal. 338. τὴν κυανῶπιν Μοῦσαν - λιτὸς ὅδ' ἐξαπίνης τύμβος ἄνανδον ἔχει. – v. 7. ἔῤῥετε. moneri videntur homines, ut curis et laboribus omissis in diem vivant, quum fortuna virtutis praemia saepe repente auferat.

77. In Homonoeam libertam [illegible] Atimeto contubernali fido [illegible]ore conjunctam. Cf. Latina in tandem epigrammata in Anth. Lat. T. II. p. 197. – v. 1. παρὰ Βάκχῳ. παρὰ δαιτὶ καὶ οἴνῳ. Apoll. Rh. I. 458. – v. 2. χρυσοτέρη. Venerem auream, χρυσῆν Ἀφροδίτην, illa praestabat; est autem in χρύσεος omnis jucunditatis, saepe etiam virtutis, significatio. Antiphan. ap. Athen. XIII. p. 572. ἦθός τι χρυσοῦν πρὸς ἀρετὴν κεκτημένη. Vid. Mitscherl. ad Horat. I. Od. V. 9. – v. 3. χελιδονίς. hoc quoque, ut ep. 76. ἀηδονίς, ad vocis suavitatem referendum. ἡδυμελὴς χαρίεσσα χελιδοῖ. Anacr. ap. Hephaest. p. 22. – v. 5. βαιῆς ἄπο. a tenera inde aetate. – v. 6. ἐσκέδασεν, ἔλυσεν. Sophocl. Oed. Col. 615. τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα δόρη διασκεδᾶσιν.

78. In Trypheram, puellam, dum viveret, delicatissimam. Luditur in hoc nomine Pal. V. 154. ἔστι καὶ ἐκ μορφᾶς ἁ Τρυφέρα τρυφερά. – v. 2. τρυγόνιον. columbula; quod vocabulum est in blanditiis amantium. Plaut. Asin. III. 3, 103. dic igitur me anaticulam, columbam vel catellum, Hirundinem, monedulam, passerculum, putillum. Casin. I. 50. meus pullus passer, mea columba, mi lepus. – σαβακῶν, σαθρῶν ἑταιρῶν ἄνθεμα. tenellarum et marcidarum puellarum flos. Σαλμακίδων. ἑταιρῶν. Suid. Nota nympha Salmacis, procul dubio ob eximiam luxuriam atque mollitiem sic appellata. Certe in versu Ennii ap. Ciceron. I. Off. 18, 7. Salmaci, da spolia sine sudore et sanguine. hoc nomen ignavo et imbelli tribui-

ἡ καλύβῃ καὶ δοῦπος ἐνέπρεπεν, ἡ φιλοπαίγμων
στωμυλίη, Μήτηρ ἣν ἐφίλησε θεῶν·
ἡ μούνη στέρξασα τὰ Κύπριδος ἀμφὶ γυναικῶν
ὄργια, καὶ φίλτρων Λαΐδος ἁψαμένη.
φῦε κατὰ στήλης, ἱερὴ κόνι, τῇ φιλοβάκχῳ
μὴ βάτον, ἀλλ' ἁπαλὰς λευκοΐων κάλυκας.

79. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἦ πού σε, χθονίας, Ἀρετημιάς, ἐξ ἀκάτοιο
Κωκυτοῦ θεμέναν ἴχνος ἐπ' ἀϊόνι,
οἰχόμενον βρέφος ἄρτι νέῳ φορέουσαν ἀγοστῷ
ᾤκτειραν θαλεραὶ Δωρίδες εἰν Ἀΐδᾳ,
πευθόμεναι τέο κῆρα· σὺ δὲ ξαίνουσα παρειὰς
δάκρυσιν, ἄγγειλας κεῖν' ἀνιαρὸν ἔπος·
Διπλόον ὠδίνασα, φίλαι, τέκος, ἄλλο μὲν ἀνδρὶ
Εὔφρονι καλλιπόμαν, ἄλλο δ' ἄγω φθιμένοις.

80. ΗΡΑΚΛΗΤΟΥ.

Ἁ κόνις ἀρτίσκαπτος, ἐπὶ στάλας δὲ μετώπων
σείονται φύλλων ἡμιθαλεῖς στέφανοι.

tur. - v. 3. *καλύβη*. in Cybeles sacris, ut in Pal. VII. 223. *ἡ κροτάλοις ὀρχηστρὶς Ἀρίστιον, ἡ περὶ πεύκαις Καὶ Κυβέλῃ πλοκάμους ῥίψαι ἐπισταμένη.* Huic deae aediculam, *καλύβην*, exstructam fuisse, ad quam sacerdotes magno cum strepitu, *δούπῳ*, saltabant, ejusque aediculae simulacrum circumductum fuisse ab iis, qui Magnae Deae caussa stipem colligebant, satis constat. - v. 5. *μούνη*, *ἐξόχως*. - *ἀμφί* inservit periphrasi, fere ut ap. Platon. in Lysid. p. 208. C. *τὰ περὶ τὴν ταλασιουργίαν ὄργανα.* - v. 6. *φίλτρων*. cui non multum deerat ab illecebris, quibus Lais amantes captabat. - v. 7. *φῦε*. sic in Append. Pal. ep. 120. *Ἄνθεα πολλὰ γένοιτο νεοδμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ, Μὴ βάτος αὐχμηρή, μὴ κακὸν αἰγίπυρον, Ἀλλ' ἴα καὶ σάμψυχα καὶ ὑδατίνη νάρκισσος.*

79. In Aretemiam, duorum liberorum matrem. - v. 4. *Δωρίδες*. *Δωριεῖς δέ εἰσι καὶ Κνίδιοι καὶ Κῷοι.* Strabo p. 965. C. Cnidiam fuisse Aretemiam apparet ex proximo in eandem epigrammate. - v. 5. *ξαίνουσα*. Euripid. Troad. 509. *δακρύοις καταξανθεῖσα.*

80. In eandem. Poeta se ad Aretemiae cippum accedere, ejusque *ἐπιγραφήν* legere fingit. -

γράμμα διακρίναντες, ὁδοιπόρε, πέτρον ἴδωμεν
λευρὰ περιστέλλειν ὀστέα φατὶ τίνος.
„Ξεῖν', Ἀρετημιάς εἰμι· πάτρα Κνίδος· Εὔφρονος ἦλθον
εἰς λέχος· ὠδίνων οὐκ ἄμορος γενόμαν·
δισσὰ δ' ὁμοῦ τίκτουσα, τὸ μὲν λίπον ἀνδρὶ ποδηγὸν
γήρως· ὃν δ' ἀπάγω μναμόσυνον πόσιος."

81. ΑΔΗΛΟΝ.

Νικόπολιν Μαράθων ἐςεθήκατο τῇδ' ἐνὶ πέτρῃ,
ὀμβρήσας δακρύοις λάρνακα μαρμαρέην.
ἀλλ' οὐδὲν πλέον ἔσχε· τί γὰρ πλέον ἀνέρι κήδευς
μούνῳ ὑπὲρ γαίης, οἰχομένης ἀλόχου;

82. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Κρηθίδα τὴν πολύμυθον, ἐπισταμένην καλὰ παίζειν,
δίζηνται Σαμίων πολλάκι θυγατέρες,
ἡδίσταν συνέριθον, ἀεὶ λάλον· ἡ δ' ἀποβρίζει
ἐνθάδε τὸν πάσαις ὕπνον ὀφειλόμενον.

LXXX. 8. ὃν δ' ἀπάγω. Pal. Fortasse legendum: ἓν δ'. pro τὸ δὲ ἕτερον.

LXXXI. 1. Μαράθωνις ἐθήκατο. Vulgo. Viri nomen requiritur, quod Scaliger reposuit.

v. 3. γράμμα διακρίναντες. saxum spectemus, ut, titulo lecto, videamus, cujusnam cineres et ossa tegat. – v. 8. ὃν δ' ἀπάγω. si genuina est lectio, ὃν positum pro τὸ δέ, ut παῖς intelligatur, non βρέφος aut τέκος. Diversorum articulorum conjunctio non est infrequens. Oppian. Hal. I. 586. τοῖς μὲν θέρος, οἷσι δὲ χεῖμα, τοῖς δ' ἔαρ. Pal. VI. 14. τὸν μὲν γὰρ ξυλόχων, τὸν δ' ἠέρος, ὃν δ' ἀπὸ λίμνας. Ib. VI. 182. τῷ μὲν ἁλός, τῷ δ' ἠέρος, ᾧ δ' ἀπὸ δρυμῶν. et 184. τὸν μέν τε δι' αἰθέρος, ὃν δ' ἀπὸ λόχμης. XII. 94. ᾧ δὲ ἔμβλεπε, τῷ δὲ λάλει, τὸν δέ – τὸ λειπόμενον.

81. Mariti in conjugem; tenerrimi affectus plenum epigramma. – v. 3. τί γάρ. quid enim viro, uxore amata privato, aliud relinquitur, aut quid eum juvare possit, praeter luctum et moerorem suum?

82. In mulierem Samiam. – v. 1. τὴν πολύμυθον. non videtur dictum esse in vituperationem, non magis quam λαλίη supra ep. 77, 3. et Pal. V. 171. Ζηνοφίλας ψαύει τοῦ λαλίου στόματος. – v. 3. συνέριθον. suavissimam sociam. Od. ζ. 32. συνέριθος ἅμ' ἕψομαι. Apoll. Rh. III. 942. Κύπριδος ἐννεσίῃς, ἥ τοι συνέριθος ἀέθλων Ἔσσεται. – v. 3. ἀποβρίζει. Theocr. Ep. XXI. θαρσέων καθίζευ, κἂν θέλῃς, ἀπόβριξον.

83. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Οὔνομα μὲν ΚΑΛΗ, φρεσὶ δὲ πλέον ἠὲ προσώπῳ,
κάτθανε· φεῦ, Χαρίτων ἐξαπόλωλεν ἔαρ.
καὶ γὰρ ἔην Παφίῃ πανομοίϊος, ἀλλὰ συνεύνῳ
μούνῳ· τοῖς δ' ἑτέροις Παλλὰς ἐρυμνοτάτη.
τίς λίθος οὐκ ἐγόησεν, ὅτ' ἐξήρπαξεν ἐκείνην
εὐρυβίης Ἀΐδης ἀνδρὸς ἀπ' ἀγκαλίδων;

84. ΑΔΗΛΟΝ.

Μή με θοῶς κύδιστε παρέρχεο τύμβον ὁδῖτα,
σοῖσιν ἀκοιμήτοις ποσσὶ κελευθοπόρε·
δερκόμενος δ' ἐρέεινε, τίς, ἢ πόθεν; Ἁρμονίαν γὰρ
γνώσεαι, ἧς γενεὴ λάμπεται ἐν Μεγάροις·
πάντα γὰρ ὅσσα βροτοῖσι φέρει κλέος, ἦεν ἰδέσθαι,
εὐγενίην ἐρατήν, ἤθεα, σωφροσύνην.
τοίης τύμβον ἄθρησον· ἐς οὐρανίας γὰρ ἀταρπούς
ψυχὴ παπταίνει σῶμ' ἀποδυσαμένη.

85. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἔφθανεν Ἡλιόδωρος, ἐφέσπετο δ' οὐδ' ὅσον ἦμαρ
ὕστερον ἀνδρὶ φίλῳ Διογένεια δάμαρ.

83. In mulierem nomine et specie pulchram, eandemque moris sanctissimi. – v. 2. *Χαρίτων ἔαρ.* Pal. VII. 29. *εὕδει καὶ Σμέρδις, τὸ Πόθων ἔαρ.* Ib. VII. 600. *εὐθαλέων Χαρίτων ἄνθος, Ἀναστασίη.* – v. 5. *τίς λίθος,* Pal. VII. 328. *τίς λίθος οὐκ ἐδάκρυσε σέθεν φθιμένοιο, Κάσανδρε; Τίς πέτρος, ὃς τῆς σῆς λήσεται ἀγλαΐης;*

84. In Harmoniam Megarensem, et generis nobilitate et moribus illustrem. – v. 5. *ἦεν ἰδέσθαι.* *ἐν αὐτῇ* sc. – v. 6. *εὐγενίην ἐρατήν.* nobilitatem cum amabili ingenio conjunctam, et ob id ipsum amabilem. – v. 7. *τοίης.* supra ep. 26, 10. *γαῖ' ἐρατή, τοῖον ἔχεις φθίμενον.* – v. 8. *σῶμ' ἀποδυσαμένη.* corpore, tamquam veste, deposito; nam *γιτὼν τὸ σῶμα τῇ ψυχῇ, ὃ ἠμφίεσται.* Porphyr. de Antr. Nymph. p. 259. De matre sua Gregor. Naz. apud Murator. p. 85. *ἤλατ' ἐπουρανίην εἰς ἄντυγα – ἐν νηῷ σῶμ' ἀποδυσαμένη.* Cf. Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. p. 303. s.

85. De conjugibus eodem fere tempore defunctis, et in eodem

ἄμφω δ', ὡς συνέναιον, ἔτι πλακὶ τυμβεύονται,
ξυνὸν ἀγαλλόμενοι καὶ τάφον ὡς θάλαμον.

86. *ΒΙΑΝΟΡΟΣ.*

Θειονόης ἔκλαιον ἐμῆς μόρον, ἀλλ' ἐπὶ παιδὸς
ἐλπίσι κουφοτέρας ἔστενον εἰς ὀδύνας.
νῦν δ' ἔτι καὶ παιδὸς φθονερή μ' ἀπενόσφισε Μοῖρα·
φεῦ, βρέφος ἐψεύσθην καὶ σὲ τὸ λειπόμενον.
Περσεφόνη, σὺ δὲ πατρὸς ἐπὶ θρήνοισιν ἄκουσον,
θὲς βρέφος ἐς κόλπους μητρὸς ἀποιχομένης.

87. *ΔΙΟΤΙΜΟΥ.*

Νυμφίον Εὐαγόρην πολυπένθιμον ἡ Πολυαίνου
Σκυλλὶς ἀν' εὐρείας ἦλθε βοῶσα πύλας.

LXXXV. 3. *ὡς ὑμέναιον ἐπὶ* Pal. Plan. *ὡς ἅμ' ξναιον ἐνὶ πλ.* Tyrwhitt. cujus vestigia secutus, scripsi: *ὡς συνέναιον, ἔτι πλ.* quod mihi paulo videtur lenius. Nam littera *ς* a praecedente *ὡς* absorpta, *υνέναιον* facillime in *ὑμέναιον* abire potuit. *ἐπὶ* autem et *ἔτι* sexcenties inter se permutata sunt.

LXXXVI. 3. *φθονερὴν ἀπ' ἐνόσφισε μοῖραν.* Pal. *φθονερή τις ἐνόσφισε μοῖρα.* Plan. utramque lectionem conjunxi, inserto pronomine *μ'*, quod, praecedenti vocabulo adhaerens, in *ν* mutatum est. – v. 5. *τόδε πατρός.* Pal. scripsi *σὺ δέ*, quod post nomen proprium sic inferri solet. Vid. Person. ad Eurip. Or. 614.

sepulcro positis. – v. 3. *πλακί.* Pal. VII. 824. *ἅδ' ἐγὼ ἁ περίβωτος ὑπὸ πλακὶ τῇδε τέθαμμαι.* ut viventes *ὑπὸ τῷ αὐτῷ στρώματι* aut *ἱματίῳ* jacuerant, ita nunc *τῇ αὐτῇ πλακί* teguntur. Similiter Ausonius ep. 3. Aeternum placidos Manes complexa mariti, Viva torum quondam, functa foves tumulum. Id. ep. 17. at tibi dilecti ne desit cura mariti, Functa colis thalamo nunc monimenta tuo. – v. 4. *ἀγαλλόμενοι τάφον.* pro dativo accusativus junctus cum *ἀγάλλομαι* ob praegnantem verbi significationem. Est enim pro *ἀγάλλονται ἔχοντες.*

86. Luctus mariti de conjuge et filio, quem unum habebat, morte ereptis. – v. 1. *ἀλλ' ἐπὶ, ἡ τοῦ παιδὸς ἐλπίς*, spes de puero concepta, *τὰς ἐμὰς ὀδύνας ἔθηκε κουφοτέρας.* aut: *ἐπὶ παιδὸς ἐλπίσιν εἶχον ὀδύνας κουφοτέρας.* *εἰς ὀδύνας* positum videtur pro *ὀδύναις.* – v. 4. *ἐψεύσθην καὶ σέ.* Usitatior structura est cum genitivo. Vid. Blomfield. Glossar. ad Aeschyl. Pers. 478. Accusativus autem positus, ut ap. Prometh. 170. *ὑφ' ὅτου Σκῆπτρον τιμάς τ' ἀποσυλᾶται.* et Euripid. Hipp. 640. *μωρίαν ἀφῃρέθη.*

87. Historia de muliere, quae, moerore ob conjugem defunctum confecta, paucis diebus post funus ejus obiit. – v. 2. *βοῶσα.*

φρίσσω κύματος ἦχον, ἐμὸν μόρον. ἀλλὰ καὶ οὕτως
χαίρετε, Νικήτην οἵτινες οἰκτίρετε.

55. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Κὴν γῇ καὶ πόντῳ κεκρύμμεθα· τοῦτο περισσὸν
ἐκ Μοιρέων Θρᾶσις Χαρμίδου ἠνύσατο.
ἦ γὰρ ἐπ' ἀγκύρης ἔνοχον βάρος εἰς ἅλα δύνων,
Ἰόνιόν θ' ὑγρὸν κῦμα κατερχόμενος,
τὴν μὲν ἔσωσ'· αὐτὸς δὲ μετάτροπος ἐκ βυθοῦ ἔῤῥων,
ἤδη καὶ ναύταις χεῖρας ὀρεγνύμενος,
ἐβρώθην· τοῖόν μοι ἐπ' ἄγριον εὖ μέγα κῆτος
ἦλθεν, ἀπέβρωξεν δ' ἄχρις ἐπ' ὀμφαλίου.
χἥμισυ μὲν ναῦται, ψυχρὸν βάρος, ἐξ ἁλὸς ἡμῶν
ἤραντ', ἥμισυ δὲ πρίστις ἀπεκλάσατο.
ἠόνι δ' ἐν ταύτῃ κακὰ λείψανα Θράσιος, ὦνερ,
ἔκρυψαν· πάτρην δ' οὐ πάλιν ἱκόμεθα.

56. ΙΣΙΔΩΡΟΥ.

Οὐ χεῖμα Νικόφημον, οὐκ ἄστρων δύσις
ἁλὸς Λιβύσσης κύμασιν κατέκλυσεν·

LIV. 4. *οἰκτίρετε.* Pal. *οἰκτείρετε.* Plan. *ἐκτέρετε.* Br.
LV. 1. *κὴν γῇ κὴν πόντῳ.* Plan. repetitione praepositionis non est opus. – v. 11. *Θράσιδος.* Vulgo. *Θράσυος.* Pal. unde *Θράσιος* emendatum.

τλήμονα. epitheton a naufrago ad ejus sepulcrum translatum. – v. 4. *οἰκτίρετε.* pro *οἰκτείρετε,* diphthongo per syncopen correpta; ut *ἐρίσασα* pro *ἐρείσασα;* *δανίσας* pro *δανείσας.*

55. Historia de nauta, qui, quum ancorae caussa in mare descendisset, hanc quidem exsolvit, sed ipse a ceto marino morsu petitus et ad umbilicum devoratus est. – v. 1. peculiare hoc et eximium mihi a Parcis tributum munus. Post *κεκρύμμεθα* exspectabatur *ἠνυσάμην.* Verum non infrequens hic ab una persona ad alteram, a plurali ad singularem, et contra transitus. Tibull. II. 4, 5. et seu quid merui, seu quid peccavimus, urit. – v. 3. *ἔνοχον βάρος.* gravem ancoram, in maris fundo (ad scopulos fortasse) haerentem, *ἐνεχόμενον.* – v. 5. *ἔῤῥων,* *ἐπανελθών.* – v. 7. cumulata epitheta *τοῖον,* *ἄγριον* et *εὖ μέγα,* ad ceti speciem augendam. – v. 9. *ψυχρὸν βάρος.* exanimatum onus; nisi malis esse horrorem incutiens, quia mutilatum. Vid. Herm. ad Sophocl. Antig. v. 88. p. 30. – v. 11. *ὦνερ.* vid. ad cap. VII. ep. 5, 10. – v. 12. *ἔκρυψαν,* οἱ *ναῦται* sc.

56. Historia de Nicophemo, qui ventis silentibus in medio mari siti periit, ut ap. Chari-

ἀλλ' ἐν γαλήνῃ, φεῦ τάλας, ἀνηνέμῳ
πλόῳ πεδηθεὶς, ἐφρύγη δίψευς ὕπο.
καὶ τοῦτ' ἀήτεων ἔργον· ἆ πόσον κακὸν
ναύτῃσιν, ἢ πνέοντες, ἢ μεμυκότες.

57. ΖΩΝΑ.

Ψυχρὰν σευ κεφαλᾶς ἐπαμήσομαι αἰγιαλῖτιν
 θῖνα κατὰ κρυεροῦ χευάμενος νέκυος·
οὐ γάρ σευ μήτηρ ἐπιτύμβια κωκύουσα
 εἶδεν ἁλίξαντον σὸν μόρον εἰνάλιον·
ἀλλά σ' ἐρημαῖοί τε καὶ ἄξεινοι πλαταμῶνες
 δέξαντ' Αἰγαίης γείτονες ἠιόνος·
ὥςτ' ἔχε μὲν ψαμάθου μόριον βραχὺ, πουλὺ δὲ δάκρυ,
 ξεῖν', ἐπεὶ εἰς ὀλοὴν ἔδραμες ἐμπορίην.

58. ΣΑΠΦΟΥΣ.

Τῷ γριπεῖ Πελάγωνι πατὴρ ἀνέθηκε Μενίσκος
 κύρτον καὶ κώπαν, μνᾶμα κακοζοΐας.

LVII. 4. εἶδεν ἀλιξαντων. Pal. – v. 6. δέξονται γαίης. Pal. Plan. δέξαντ' Αἰγαίης emendavit Reiskius.

LVIII. 1. βερίσκος. Pal. μενίσκος. Plan. Hoc nomen est Pal. XI. 184, 1. Μηνίσκος habet Schweigh. ad Athen. T. VIII. p. 456.

ton. III. p. 48. ἐξαισίοις δὲ πνεύμασιν ἐξεώσθημεν εἰς ταύτην τὴν θάλασσαν· εἶτα γαλήνης μακρᾶς γενομένης δίψει πάντες ἀπηρρίθησαν. – v. 4. πεδηθείς. Pal. VII. 640. νῆα γὰρ ἀπλοΐη πεπεδημένου ἔφθασε κώπαις ληιστέων δίκροτος. – ἐφρύγη δίψευς ὕπο. Phile de Anim. Propr. 6, 2. κόρακα – θέρους ἐν ἀκμῇ δυςτυχῶς πεφρυγμένον. Ap. Aelian. H. A. XVII. 37. est δίψει πιέζεσθαι, et de eadem re ἐφρύγετο.

57. Naufragi corpus a fluctibus in littus ejectum a pio viatore arena tegitur. – v. 1. ἐπαμήσομαι. Apoll. Rh. I. 1305. Τήνῳ ἐν ἀμφιρύτῃ πέφνεν καὶ ἀμήσατο γαῖαν ἀμφ' αὐτοῖς. – v. 4. σὸν μόρον. pro: σὸν σῶμα, ut Pal. IX. 439. ἀτυμβεύτου θανάτοιο λείψανον. Corpus ἀλίξαντον, ἀλλ καὶ κύμασι ξανθέν. Pal. VI. 89. νησῖδος ἁλιξάντοισι χοιράσι. – v. 7. ψαμάθου μόριον βραχύ. pulveris exigui prope littus munera. Horat. I. Od. 28, 3. ubi Archytas nondum sepultus v. 23. nautam rogat: ne parce malignus arenae Ossibus et capiti inhumato Particulam dare.

58. Instrumenta quaedam piscatoris tumulo imposita. Similiter nautae tumulus ornatur in Od. μ. 14. τύμβον χεύαντες – πήξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐῆρες ἐρετμόν. – κακοζοΐας. miserae et laboriosae vitae.

59. ΙΣΙΔΩΡΟΥ ΑΙΓΕΑΤΟΥ.

Ἔκ με γεωμορίης Ἐτεοκλέα πόντιος ἐλπὶς
εἵλκυσεν, ὀθνείης ἔμπορον ἐργασίης.
νῶτα δὲ Τυρσηνῆς ἐπάτευν ἁλός· ἀλλ' ἅμα νηὶ
πρηνιχθεὶς κείνης ὕδασιν ἐγκατέδυν,
ἀθρόον ἐμβρίσαντος ἀήματος. οὐκ ἄρ' ἀλωὰς
αὐτὸς ἐπιπνείει κεἰς ὀθόνας ἄνεμος.

60. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Ἤδη που πάτρης πελάσας σχεδόν, αὔριον, εἶπον;
ἡ μακρὴ κατ' ἐμοῦ δυςπλοΐη κοπάσει.
οὔπω χεῖλος ἔμυσε, καὶ ἦν ἴσος Ἀΐδι πόντος,
καί με κατέτρυχεν κεῖνο τὸ κοῦφον ἔπος.
πάντα λόγον πεφύλαξο τὸν ΑΥΡΙΟΝ· οὐδὲ τὰ μικρὰ
λήθει τὴν γλώσσης ἀντίπαλον Νέμεσιν.

61. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Εἴη ποντοπόρῳ πλόος οὔριος· ἦν δ' ἄρ' ἀήτης,
ὡς ἐμέ, τοῖς Ἀΐδεω προςπελάσῃ λιμέσιν,
μεμφέσθω μὴ λαῖτμα κακόξενον, ἀλλ' ἕο τόλμαν,
ὅςτις ἀφ' ἡμετέρου πείσματ' ἔλυσε τάφου.

LIX. 5. Fortasse: οὐ γὰρ ἀλωάς.

59. De agricola, qui, agro relicto, mercaturam facere instituens in mari periit. – v. 1. πόντιος ἐλπίς. spes lucri e mari petendi. – ὀθνείης. negotii a priore vita abhorrentis. – v. 5. οὐκ ἄρ' ἀλωάς. ventus in area requiritur ad frumenti ventilationem. Assumenda autem ad ἀλωάς praepositio εἰς, alteri nomini adjecta. Vid. Hermann, ad Viger. §. 368. p. 854. – v. 6. αὐτός. pro ὁ αὐτός, ut hic illic apud poetas. Vid. Schaefer. Meletem. p. 65.

60. Quanta sit vis Nemesios in eos, qui fortunae suae nimium confidant, docetur exemplo viri, qui ob levem caussam (διὰ κοῦφον ἔπος) in ipso conspectu patrii littoris tempestate subito exorta perierat. – v. 2. δυςπλοΐη. longa haec et aerumnosa navigatio, κοπάσει, τέλος ἕξει, καταπαύσεται. – v. 4. τὸ κοῦφον ἔπος. leve hoc verbum inconsiderate pronuntiatum, quod me eras ab itinere cessaturum esse tanta cum confidentia dixeram.

61. Naufragus ad navigantes. – v. 2. Ἀΐδεω λιμέσιν. Pal. VII. 452. κοινὸς πᾶσι λιμὴν Ἀΐδης. – v. 3. λαῖτμα κακόξενον. Lycophr. 1286. κακόξεινος κλύδων. Nonni Dion. VIII. 147. σάλον οὐ μίμνοντα κακοξείνοιο θαλάσ-

62. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ποιμὴν ὦ μάκαρ, εἴθε κατ' οὔρεος ἐπροβάτευον
  κἠγώ, ποιηρὸν τοῦτ' ἀνὰ λευκόλοφον,
κριοῖς ἀγητῆρσί ποτε βληχήμενα βάζων,
  ἢ πικρῇ βάψαι νήοχα πηδάλια
ἅλμῃ. τοιγὰρ ἔδυν ὑποβένθιος· ἀμφὶ δὲ ταύτην
  θῖνά με ῥοιβδήσας Εὖρος ἐφωρμίσατο.

63. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Πύῤῥος ὁ μουνερέτης ὀλίγῃ νηῒ λεπτὰ ματεύων
  φυκία, καὶ τριχίνης μαινίδας ἐκ καθέτης,
ἠιόνων ἀποτῆλε τυπεὶς κατέδουπε κεραυνῷ·
  νηῦς δὲ πρὸς αἰγιαλοὺς ἔδραμεν αὐτομάτη

LXII. 3. ποτε βληχήμενα. videtur significari pastorum lusus, qui rictibus balantibus quodammodo respondent, eorum balatum imitantes; ut balbutientium puerorum voces senex ap. Tibull. II. 5, 94. nec taedebit — balba — cum puero dicere verba senem. Fort. scribendum: ποττὰ βληχήμενα. i. e. πρὸς τά. ut ποττόν, ποττάς, καττά — et similia alia. Vid. Maittaire de Dial. p. 253. B. C. Participia interdum nominum naturam induunt, ut τὸ ἡδόμενον, τὸ χαῖρον, τὰ συμφέροντα. Vid. Lobeck. ad Ajac. p. 257. Schaefer. ad Greg. Cor. p. 217. Versus exitus βληχήμενα βάζων aemulatur Homericum Od. δ. 206. ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις.

σης. — τόλμαν. Pal. VII. 266. ναυηγοῦ τάφος εἰμὶ Διοκλέος· οἱ δ' ἀνάγονται, Φεῦ τόλμης, ἀπ' ἐμοῦ πείσματα λυσάμενοι.

62. Nauta fluctibus submersus pastori vitam securam invidet. De Pacto Propert. III. 5, 68. quod si contentus patrio bove verteret agros — Viveret ante suos dulcis conviva penates, Pauper, at in terra, nil ubi flere potest. — v. 2. τὸ λευκόλοφον. vocabulum alibi non obvium collis videtur esse, cujus vertex candidus eminet, dum pars inferior herba viret, ποιηρόν. — v. 3. ποτε βληχήμενα. de depravatis his verbis vid. var. lect. — v. 4. νήοχα πηδάλια. clavus, quo navium cursus regitur (ἔχεται), navesque ipsae servantur.

63. Historia de Pyrrho piscatore, cujus navis, quum ipse fulmine percussus esset, sponte rediens, domini casum nuntiavit. — v. 3. κεραυνῷ — θείῳ. Od. μ. 415. Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνόν· Ἡ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ, Ἐν δὲ θεείου πλῆτο. —

96. ΕΥΤΟΛΜΙΟΥ.

Υἱέος ὠκυμόρου θάνατον πενθοῦσα Μενίππη
κωκυτῷ μεγάλῳ πνεῦμα συνεξέχεεν·
οὐδ᾽ ἔσχεν παλίνορσον ἀναπνεύσασα γοῆσαι,
ἀλλ᾽ ἅμα καὶ θρήνου παύσατο καὶ βιότου.

97. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Οὐκ ἔθανες, Πρώτη, μετέβης δ᾽ ἐς ἀμείνονα χῶρον,
καὶ ναίεις μακάρων νήσους θαλίῃ ἔνι πολλῇ,
ἔνθα κατ᾽ Ἠλυσίων πεδίων σκιρτῶσα γέγηθας
ἄνθεσιν ἐν μαλακοῖσι, κακῶν ἐκτοσθεν ἁπάντων·
οὐ χειμὼν λυπεῖ σ᾽, οὐ καῦμ᾽, οὐ νοῦσος ἐνοχλεῖ,
οὐ πεινῇς, οὐ δίψος ἔχεις· ἀλλ᾽ οὐδὲ ποθεινὸς
ἀνθρώπων ἔτι σοι βίοτος· ζώεις γὰρ ἀμέμπτως
αὐγαῖς ἐν καθαραῖσιν Ὀλύμπου πλησίον ὄντος.

98. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Τῆς Σαμίης τὸ μνῆμα Φιλαινίδος. ἀλλὰ προσειπεῖν
τλῆθί με, καὶ στήλης πλησίον, ὦνερ, ἴθι.

XCVII. 6. οὐ πείνη σ᾽, οὐ δίψος ἔχει σ᾽. Br. ubi repetitio pronominis ferri nequit. Scripsi itaque πεινῇς et ἔχεις.

Laura sua praedicat, cui dicit esse sotto capei biondi canuta mente.

96. Historia de muliere, quae filium deplorans, inter gemitus animam efflavit. – v. 3. παλίνορσον ἀναπνεύσασα. pulmonibus gravi gemitu exhaustis, spiritum rursus trahere non potuit. Infra in eadem historia ep. 107. Pal. VII, 644. κωκύσασα γὰρ ὅσσον ἐχάνδανε μητρὸς ἀνίη, Οὐκέτ᾽ ἐπιστρέψαι πνεύματος ἔσχε τόνους.

97. In puellam, Proten (Primam) appellatam. – v. 2. θαλίῃ. Il. ι. 143. ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἔνι πολλῇ. De beatorum vita Od. δ. 565. τῇπερ ῥηΐστη βιοτὴ πέλει, et Pindar. Fr. 95. de iisdem: παρὰ δέ σφισιν εὐανθὴς Ἄπας τέθηλεν ὄλβος. Cf. eundem Ol. II. 75. ss. – v. 4. κακῶν. de vita aetatis aureae Hesiod. Ε. καὶ Η. 115. τέρποντ᾽ ἐν θαλίῃσι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων. qui etiam ad reliqua comparari debet. – v. 8. αὐγαῖς. ap. Pindar. l. c. τοῖσι μὲν λάμπει μένος ἀελίου Τὰν ἐνθάδε νύκτα κάτω.

98. Philaenis Samia labem famae suae ob librum obscenum, perperam ipsi tributum, adspersam abstergere conatur. De illa muliere tradidit Athen. VIII. p. 335. C. D. inter recentiores imprimis consulendus Lusacius in Lectt. Att. p. 154. ss. – v. 2. τλῆθι. aude, odio adversus me deposito, ad cippum meum accedere et ave mihi se-

οὐκ εἰμ' ἡ τὰ γυναιξὶν ἀναγράψασα προσάντη
ἔργα, καὶ Αἰσχύνην οὐ νομίσασα θεόν·
ἀλλὰ φιλαιδήμων, ναὶ ἐμὸν τάφον· εἰ δέ τις ἡμέας
αἰσχύνων λαμυρὰν ἔπλασεν ἱστορίην,
τοῦ μὲν ἀναπτύξαι χρόνος οὔνομα· τἀμὰ δὲ λυγρὰν
ὀστέα τερφθείη κληδόν' ἀπωσαμένης.

99. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Μυρτάδα τὴν ἱεραῖς με Διωνύσου παρὰ ληνοῖς
ἄφθονον ἀκρήτου σπασσαμένην κύλικα,
οὐ κεύθει φθιμένην βαιὴ κόνις· ἀλλὰ πίθος μοι,
σύμβολον εὐφροσύνης, τερπνὸς ἔπεστι τάφος.

100. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Τῆς πολιῆς τόδε σῆμα Μαρωνίδος, ἧς ἐπὶ τύμβῳ
γλυπτὴν ἐκ πέτρης αὐτὸς ὁρᾷς κύλικα.
ἡ δὲ φιλάκρητος καὶ ἀεὶ λάλος οὐκ ἐπὶ τέκνοις
μύρεται, οὐ τεκέων ἀκτεάνῳ πατέρι·
ἓν δὲ τόδ' αἰάζει καὶ ὑπ' ἠρίον, ὅττι τὸ Βάκχου
ἄρμενον οὐ Βάκχου πλῆρες ἔπεστι τάφῳ.

clamare. – v. 4. Αἰσχύνη dea apud Aeschyl. VII. c. Theb. 405. ut Αἰδώς apud Xenoph. Conv. c. 8, 35. Vid. ad Imagg. Philostrati p. 404. – v. 6. λαμυρὰν ἱστορίην, βίβλον ἀναιδείας μεστήν, protervum librum, in quo turpium rerum scientia (ἱστορία) traditur. – v. 7. ἀναπτύξαι. nomen, latens adhuc, tempus aliquando revelet. Sophocl. in Stob. Ecl. phys. I. 9, 17. ὡς ὁ πάνθ' ὁρῶν Καὶ πάντ' ἀκούων πάντ' ἀναπτύσσει χρόνος. – v. 8. ἀπωσαμένης. cum τἀμὰ cohaeret. Epist. Lacon. apud Plutarch. T. II. p. 241. C. κακά τοι φάμα κακκέχυται· ἢ ταύταν ἀποθεν, ἢ μὴ ἔσο.

99. De muliere vinosa, sub dolio sepulta. – v. 1. παρὰ ληνοῖς. ad ipsum lacum, in quem mustum ex torculari defluebat. Supra c. VII. ep. 37. in descriptione symposii: ἄγχι δὲ ληνὸς ἀντὶ πίθου, λιπαρῆς ἔνδιον εὐφροσύνης.

100. In tumulum alius cujusdam vetulae, vini amantissimae, in quo calix positus, quem illa vacuum esse queritur. In eandem haec sunt Leonidae Pal. VII. 455. Μαρωνὶς ἡ φίλοινος, ἡ πίθων σποδός, Ἐνταῦθα κεῖται γρηῦς, ἧς ὑπὲρ τάφου Γνωστὸν πρόκειται πᾶσιν Ἀττικὴ κύλιξ. Στένει δὲ καὶ γᾶς νέρθεν οὐχ ὑπὲρ τέκνων, Οὐδ' ἀνδρός, οὓς λέλοιπεν ἐνδεεῖς βίου· Ἓν δ' ἀντὶ πάντων, οὕνεχ' ἡ κύλιξ κενή.

101. ΓΑΙΤΟΥΛΙΚΟΥ.

Τετράκις ἀμφορέως περὶ χείλεσι χείλεα θεῖσα
Σειληνὶς πάσας ἐξερόφησε τρύγας.
Εὐχαῖτα Διόνυσε, σὲ δ' ὕδασιν οὐκ ἐμίηνεν·
ἀλλ' οἷος πρώτης ἦλθες ἀπ' οἰνοπέδης,
τοῖόν σε προὔπινεν, ἀειφλεγὲς ἄλγος ἔχουσα,
εἰσότε καὶ νεκύων ἦλθεν ἐπὶ ψάμαθον.

102. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Τὴν τιτθὴν Ἱέρων Σειληνίδα, τήν, ὅτε πίνοι
ζωρόν, ὑπ' οὐδεμίης θλιβομένην κύλικος,
ἀγρῶν ἐντὸς ἔθηκεν, ἵν' ἡ φιλάκρητος ἐκείνη
καὶ φθιμένη ληνῶν γείτονα τύμβον ἔχοι.

103. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ. οἱ δὲ ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Τὴν γοεραῖς πνεύσασαν ἐν ὠδίνεσσι Λαμίσκην
ὕστατα, Νικαρέτης παῖδα καὶ Εὐπόλιδος,
σὺν βρέφεσιν διδύμοις, Σαμίην γένος, αἱ παρὰ Νείλῳ
κρύπτουσιν Λιβύης ᾐόνες εἰκοσέτιν.

CI. 2. ἐξεφόρησε. Pal. Pl. quod litteris transpositis emendatum. - v. 5. ἀφειδεὲς ἄγγος ἔχουσα. Pal. ἀφειδὲς ἐς ἄγγος. Plan. unde Br. ἀφειδὲς ἐς ἄγγος ἑλοῦσα. nos paucis litteris Palatinae lectionis mutatis et transpositis, scripsimus quod sensus postulabat.

CII. 4. ληνόν. Pal. ληνοῦ. Br. Rectius ληνῶν. Plan.

101. In vinosam Silenida. Nomen fictum accommodate ad mulieris ingenium, ut in superioribus *Μαρωνίς*, a Marone, Sileni filio, Bacchi in expeditione Indica comite. - v. 2. *τρύγας*. poti faece tenus cadi. Horat. III. Od. 15, 16. Theocr. Eid. VII. 70. *αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων*. - v. 5. *ἀειφλ.* siti perpetua nec unquam restinguenda cruciata. - v. 6. *νεκύων ψάμαθον*. ad littora Orci. Pal. VII. 365. de puero ex Charontis cymba escendente: *γυμνὰ δὲ θεῖναι Ἴχνια δειμαίνει ψάμμον ἐπ' ᾐονίην*. IX. 828. *ἀκταὶ νεκύων*. Sophocl. Fr. Polyx. II: *Ἀκτὰς ἀπαιῶνάς τε καὶ μελαμβαθεῖς Ἀχέροντος*. *ψάμαθος* est pro littore in ejusd. Ajace 1053: ut arena ap. Latinos.

102. Item in Silenida, in ipsa vinea sepultam. - v. 2. *ὑπ' οὐδ.* nullum expavescentem poculum.

103. In Lamiscam Samiam, una cum duobus liberis in Aegypto sepultam. - v. 1. *πνεύσασαν ὕστατα*, i. e. *ἐκπνεύσασαν*

ἀλλά, κόραι, τῷ παιδὶ λεχώϊα δῶρα φέρουσαι,
θερμὰ κατὰ ψυχροῦ δάκρυα χεῖτε τάφου.

104. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Μὴ θάμβει, μάστιγα Μυροῦς ἐπὶ σάματι λεύσσων,
γλαῦκα, βιόν, χαροπὰν χᾶνα, θοὰν σκύλακα.
τόξα μὲν αὐδάσει με πανεύτονον ἀγέτιν οἴκου,
ἁ δὲ κύων τέκνων γνήσια καδομέναν·
μάστιξ δ' οὐκ ὀλοάν, ξένε, δεσπότιν, ἀλλ' ἀγέρωχον
δμωσί, κολάστειραν δ' ἔνδικον ἀμπλακίας·
χὰν δὲ δόμων φύλακα μελεδήμονα· τὰν δ' [ἄρ' ἄγρυπνον]
γλαὺξ ἅδε γλαυκᾶς Παλλάδος ἀμφίπολον.
τοιοῖσδ' ἀμφ' ἔργοισιν ἐγάθεον· ἔνθεν ὅμευνος
τοιάδ' ἐμᾷ στάλᾳ σύμβολα τεῦξε Βίτων.

105. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ἠῷοι Μελάνιππον ἐθάπτομεν, ἠελίου δὲ
δυομένου Βασιλὼ κάτθανε παρθενικὴ

CIV. 3. τὰν εὔτονον. Pal. metro reclamante. πανεύτονος, strenua, attenta. – v. 5. ἀγέρωχος serioribus ferox esse solet, quod ab h. l. alienum. Quare Reiskius probabiliter emendavit: οὐδ' ἀγέρωχον. – v. 7. τᾶνδε δόμων. Pal. et in fine versus: τάνδ'... postrema voce omissa. Scripsi χάν, et lacunam explere conatus sum. In φύλακα postrema syllaba fortasse producitur ante μ, labiali pronuntiando duplicata; aut scribendum: φυλακᾶς μελεδήμονα.

τὸν βίον. – v. 5. λεχώϊα δῶρα. non revera munera, qualia puerperis offerri solent, sed inferias. παῖς vocatur Lamisca ob teneram, qua obiit, aetatem.

104. Poeta interpretatur symbola, in Myrus matronae cippo insculpta, flagellum, bubonem, arcum, anserem et canem. Similia vide infra ep. 144 et 145. – v. 4. γνήσια. ita ut veram matrem decebat. – v. 5. ἀλλ' ἀγέρωχον. non timidam, sed gravem et severam. Vid. var. lect. – v. 7. χάν. fidi custodes domorum anseres, φυλάττειν χηνῶν κύνες ἀχρειότεροι. Aelian. H. A. XII. 33. – v. 8. Παλλάδος ἀμφίπολον. cogitandum de Pallade Ἐργάνη, cui illa mulier dies noctesque operabatur. Eandem ob caussam in alius matronae sedulae cippo gallus conspiciebatur gallinaceus. Pal. VII. 424. τὰν μὲν ἀνεγρομέναν με ποτ' εἴρια νυκτερος ὄρνις Αὐδάσει.

105. In puellam Cyrenaicam, quae ob fratrem morte exstinctum

αὐτοχερί· ζώειν γὰρ, ἀδελφεὸν ἐν πυρὶ θεῖσα,
οὐκ ἔτλη. δίδυμον δ' οἶκος ἐσεῖδε κακὸν
πατρὸς Ἀριστίπποιο· κατήφησεν δὲ Κυρήνη
πᾶσα, τὸν εὔτεκνον χῆρον ἰδοῦσα δόμον.

106. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Παίδων ἀλλαχθέντι μόρῳ ἔπι τοῦτ' ἐλεεινὴ
μήτηρ, ἀμφοτέρους, εἶπε, περισχομένη·
Καὶ νέκυν οὐ σέο, τέκνον, ἐπ' ἤματι τῷδε γοήσειν
ἤλπισα, καὶ ζωοῖς οὐ σὲ μετεσσόμενον
ὄψεσθαι. νῦν δ' οἱ μὲν ἐς ὑμέας ἠμείφθησαν
δαίμονες· ἄψευστον δ' ἵκετο πένθος ἐμοί.

107. ΒΙΑΝΟΡΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Ὕστατον ἐθρήνησε τὸν ὠκύμορον Κλεαρίστη
παῖδα, καὶ ἀμφὶ τάφῳ πικρὸν ἔπαυσε βίον.
κωκύσασα γὰρ ὅσσον ἐχάνδανε μητρὸς ἀνίη,
οὐκέτ' ἐπιστρέψαι πνεύματος ἔσχε τόνους.
Θηλύτεραι, τί τοσοῦτον ἐμετρήσασθε, τάλαιναι,
θρῆνον, ἵνα κλαύσητ' ἄχρι καὶ Ἀίδεω;

108. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Ἑσπέριον κῆφον ἀπώσατο πολλάκις ὕπνον
ἡ γρηῦς πενίην Πλατθὶς ἀμυνομένη·

sibi ipsa manus intulerat. – v. 6. εὔτεκνον. foecundam domum. Hecuba εὐτεκνωτάτη γυναικῶν ap. Euripid. Hec. 581. Pal. VII. 484. ἡ μὲν ἀρίστη ἐοῦσα καὶ εὔτεκνος.

106. Mater duorum puerorum alterum, gravi morbo laborantem, salvum vidit, dum alter, qui bene valebat, subita morte exstinctus est. Haec fati vicissitudo μόρος ἀλλαχθεὶς vocatur, et postea δαίμονες ἀμειφθέντες. – v. 6. ἄψευστον πένθος. fortuna vestra inopinato mutata nihil lucri feci; non minus enim propterea certus mihi obvenit luctus.

107. In matrem vehementi luctu et gemitu exstinctam. Vid. supra ep. 96. – v. 3. κωκύσασα. omnem suum dolorem, quanta fieri posset, ejulatione effundens, spiritum reciprocare non amplius potuit. – v. 4. πνεύματος τόνος. Pal. IX. 342. δρόμος ἐν σταδίῳ ὀξὺς ἐλαυνόμενος πνεύματός ἐστι τόνος. – v. 6. ἄχρι καὶ Ἀίδεω. ut ipsae vobis immodico hoc luctu mortem contrahatis.

108. In vetulam, quae usque ad ultimam senectutem colo telaeque operam navaverat. – v. 1. ἀπώσατο ὕπνον. Theocrit. Eid. XXI. 20. ἐκ βλεφάρων δὲ

καί τι πρὸς ἠλακάτην καὶ τὸν συνέριθον ἄτρακτον
ἤεισεν, πολιοῦ γήραος ἄγχι θυρῶν,
καί τι παριστίδιος δινευμένη ἄχρις ἐπ' ἠοῦς
κεῖνον Ἀθηναίης σὺν Χάρισιν δόλιχον,
ἢ ῥικνῇ ῥικνοῦ περὶ γούνατος, ἄρκιον ἱστῷ,
χειρὶ στρογγύλλουσ' ἱμερόεσσα κρόκην.
ὀγδωκονταέτις δ' Ἀχερούσιον ηὔγασεν ὕδωρ
ἡ καλὰ καὶ καλῶς Πλατθὶς ὑφηναμένη.

109. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Λιμὸν ὀϊζυρὴν ἀπαμυνομένη πολύγηρως
Νικὼ σὺν κούραις ἠκρολόγει στάχυας.
ὤλετο δ' ἐκ θάλπους· τῇ δ' ἐκ καλάμης συνέριθοι
νῆσαν πυρκαϊὴν ἄξυλον ἐκ σταχύων.
μὴ νεμέσα, Δήμητερ, ἀπὸ χθονὸς εἰ βροτὸν οὖσαν
κοῦραι τοῖς γαίης σπέρμασιν ἠμφίεσαν.

CIX. 3. Fortasse legendum: τῇ δ' αἱ καλάμης συνέριθοι. – v. 5. εἰ βροτὸν οὖσαν. quum haec caussa non solum ad vetulam, stipulas colligentem, sed ad omnes mortales spectet, depravatam lectionem esse suspicor, et fortasse sic corrigendam: ἀπὸ χθονὸς εἰ βιόωσαν.

Ὕπνον ἀπωσάμενοι, σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδάν. – v. 4. ἤεισεν. tempus canendo fallebat. Tibull. II. 1, 65. atque aliqua assiduae textis operata Minervae Cantat, et applauso tela sonat latere. Hujus generis cantilenas commemorat Athen. XIV. p. 618. D. ἡ τῶν ἱστουργούντων ᾠδὴ ἔλινος· ἡ δὲ ταλασιουργῶν ἴουλος. – v. 5. δινευμένη. labor textricis comparatur cum cursu δολίχου, ubi stadium repetitis vicibus percurritur. ἱστῶν παλιμβάμους ὁδούς appellat Pindar. Pyth. IX. 33. – v. 6. Ἀθηναίης, Ἐργάνης. – σὺν Χάρισιν. Gratiis juvantibus; nam καλὰ καλῶς καὶ χαριέντως ὑφήνατο. – v. 7. περὶ γούνατος. Theocrit. Eid. XXIV. 74. πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νᾶμα Χειρὶ κατατρίψοντι. Catull. LXIV. 313. Dextera tum leviter deducens fila supinis Formabat digitis; tum prono in pollice torquens Libratum tereti versabat turbine (στρογγύλλουσα) fusum.

109. De muliere, quae spicas in agro legens, calore solis exstincta, a laboris sociis rogo ex stipulis facto combusta est. – v. 2. ἠκρολόγει. ποιολογεῖν est ap. Theocrit. Eid. III. 32. – v. 3. συνέριθοι. comites. vid. supra ad ep. 82. – ἐκ καλάμης. si genuina lectio, ἐκ periphrasin facit, ut ap. Aeschyl. VII. c. Theb. 747. κρατηθεὶς ἐκ φίλων ἀβουλίαις. – v. 5. βροτὸν οὖσαν ἀπὸ χθονός, e terra progenitam,

110. ἈΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔ.

Τὴν καὶ ἅμα χρυσῷ καὶ ἁλουργίδι, καὶ σὺν Ἔρωτι
 θρυπτομένην, ἁπαλῆς Κύπριδος ἁβροτέραν,
Λαΐδ' ἔχω, πολιῆτιν ἁλιζώνοιο Κορίνθου,
 Πειρήνης λευκῶν φαιδροτέραν λιβάδων,
τὴν θνητὴν Κυθέρειαν, ἐφ' ᾗ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
 πλείονες ἢ νύμφης εἵνεκα Τυνδαρίδος,
δρεπτόμενοι χάριτάς τε καὶ ὠνητὴν ἀφροδίτην·
 ἧς καὶ ὑπ' εὐώδει τύμβος ὄδωδε κρόκῳ,
ἧς ἔτι κηώεντι μύρῳ τὸ διάβροχον ὀστεῦν,
 καὶ λιπαραὶ θυόειν ἆσθμα πνέουσι κόμαι·
ἧς ἔπι καλὸν ἄμυξε κάτα ῥέθος Ἀφρογένεια,
 καὶ γοερὸν λύζων ἐστονάχησεν Ἔρως.
εἰ δ' οὐ πάγκοινον δούλην θέτο κέρδεος εὐνήν,
 Ἑλλὰς ἄν, ὡς Ἑλένης, τῆσδ' ὕπερ ἔσχε πόνον.

CX. 10. θυόεν. Pal. θυόειν emendavit Hermannus, ne brevis esset syllaba in caesura pentametri. Sic σκιόειν et δακρυόειν est ap. Apollon. Rhod. II. 404. IV. 1291.

i. e. infimi loci. terrae progenies sic Persius VI. 57. γῆς ἄρ' ἐκπέφυκα μητρός. Euripid. Ion. 542. Excusatur igitur funeris insolentia, quod terrae filia terrae frugibus combusta fuerit. Vid. var. loct.

110. In Laïdis, meretricis Corinthiae, a Venere et Cupidinibus defletae, tumulum. De vita Laïdis disputavimus in Museo Attico T. III. Fasc. II. Cf. F. Goellerum in Philisti Fragm. p. 151. sqq. – v. 1. χρυσῷ καὶ ἁλουργίδι. vitam delicatam et meretriciam haec verba significant; nam purpuram et aurum meretrices tantum gestabant publice. His igitur illa ἐθρύπτετο, luxuriabatur, ut in Sophocl. Fragm. ὅλην ἐκείνην Ἀφροδίτην ἐθρύπτετο; et σὺν Ἔρωτι, qui eam ut alteram Venerem comitabatur. – v. 4. Πειρήνης. fons apud Corinthum. Pirene pallida, χλωρά, est ap. Persium Prooem. v. 4. λευκὸν ὕδωρ primus dixit Homerus Il. ψ. 282. Ἐρύμανθος λευκότατος ποταμῶν. Callimach. H. in Jov. 18. – v. 6. πλείονες. non ita complebant Ephyreae Laïdos aedes, Ad cujus jacuit Graecia tota fores. Propert. II. 5, 1. – v. 8. τύμβος ὄδωδε κρόκῳ. εὐώδει et κηώεντι sic junxit Homer. Il. γ. 382. redolebat mulieris tumulus unguento crocino, quo viva usa fuerat. – v. 10. πνέουσι κόμαι. de luxu in funeribus Stati Silv. II. 1, 157. Cilicum flores (crocus) + Arabes Phariique Palaestinique liquores Arsuram lavere comam. – v. 11. ἧς ἔπι. usitatius ἥ, quod hoc quoque loco nonnulli reposuerunt. Tum junge κατάμυξε. καταμυχθεὶς τὴν κνήμην. Athen. p. 70. D. – v. 13. nisi amplexus suos (εὐνήν)

111. *ΠΟΜΠΗΙΟΥ ΝΕΩΤ.*

Ἡ τὸ καλὸν καὶ πᾶσιν ἐράσμιον ἀνθήσασα,
ἡ μούνη Χαρίτων λείρια δρεψαμένη,
οὐκέτι χρυσοχάλινον ὁρᾷ δρόμον ἠελίοιο
Λαΐς, ἐκοιμήθη δ' ὕπνον ὀφειλόμενον,
κώμους, καὶ τὰ νέων ζηλώματα, καὶ τὰ ποθεύντων
κνίσματα, καὶ μύστην λύχνον ἀπειπαμένη.

112. *ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.*

Ἀρμαίη πρὸς ἔρωτα καὶ ἡδέα Κύπριδος ἔργα,
Πατροφίλα, κανθοὺς τοὺς γλυκεροὺς ἔμυσας·
ἐσβέσθη δὲ τὰ φίλτρα τὰ κωτίλα, χὠ μετ' ἀοιδῆς
ψαλμός, καὶ κυλίκων αἱ λαμυραὶ προπόσεις.
Ἄιδη δυςκίνητε, τί τὴν ἐπέραστον ἑταίρην
ἥρπασας; ἢ καὶ σὴν Κύπρις ἔμηνε φρένα;

113. *ΛΕΩΝΙΔΑ.*

Ἁ δειλ' Ἀντίκλεις, δειλὴ δ' ἐγὼ ἡ τον ἐν ἥβῃ
ἀκμῇ καὶ μοῦνον παῖδα πυρωσαμένη,

vulgasset, δούλην κέρδεος, pecunia eos venales faciens, novum de ea, ut de Helena, bellum exarsisset.

111. In eandem. - v. 1. τὸ καλόν. sic τὸ καλὸν πεφιλαμένε. Theocrit. Eid. III. 3. - πᾶσιν, ἀγαθοῖς sc. Supra ep. 89. πενταετῆ νύμφην πᾶσιν ἀγαλλομένην. - v. 2. Χαρ. λείρια δρεψ. omni Gratiarum venustate ornata. Similiter poetae dicuntur Musarum flores decerpere, et Pindarus se Χαρίτων κᾶπον colere ait Ol. IX. 29. de qua re illustris locus est et imprimis comparandus in Platon. Ione p. 534. A. B. - v. 3. χρυσοχάλινον. epitheton ab ἡλίῳ, cujus equi aureis frenis reguntur, translatum ad δρόμον. - v. 6. μύστην. lucernam mysteriorum amoris testem. Meleager ad Venerem Pal. VI. 162. συμπαίστορα λύχνον - μύστην σῶν θέτο παννυχίδων.

112. In aliam meretricem. - v. 3. τὰ φίλτρα τὰ κωτίλα. jucundae loquacitatis illecebrae. Pal. V. 131. ψαλμὸς καὶ λαλιὴ καὶ κωτίλον ὄμμα Ξανθίππης. - v. 4. κυλίκων προπόσεις. in conviviis, quibus meretrices interesse solebant. λαμυραί vocantur ab effectu; fecundi enim calices non disertos tantum faciunt, sed multo saepius protervos. - v. 6. ἢ refertur ad δυςκίνητε. inexorabilis Pluto puellam rapuit aut ob solitam saevitiam, aut amore in eam commotus.

113. Matris luctus de imma-

ὀκτωκαιδεκέτης ὃς ἀπώλεο, τέκνον· ἐγὼ δὲ
ὀρφάνιον κλαίω γῆρας ὀδυρομένη.
βαίην εἰς Ἄϊδος σκιερὸν δόμον· οὔτε μοι ἠὼς
ἡδεῖ', οὔτ' ἀκτὶς ὠκέος ἠελίου.
ἆ δείλ' Ἀντίκλεις, μεμορημένε, πένθεος εἴης
ἰητήρ, ζωῆς ἔκ με κομισσάμενος.

114. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ. ἢ ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Τὸν τριετῆ παίζοντα περὶ φρέαρ Ἀρχιάνακτα
εἴδωλον μορφᾶς κωφὸν ἐπεσπάσατο.
ἐκ δ' ὕδατος τὸν παῖδα διάβροχον ἅρπασε μάτηρ,
σκεπτομένα ζωᾶς εἴ τινα μοῖραν ἔχει.
Νύμφας δ' οὐκ ἐμίηνεν ὁ νήπιος, ἀλλ' ἐπὶ γούνων
ματρὸς κοιμαθεὶς τὸν βαθὺν ὕπνον ἔχει.

με

CXIII. 8. *ζωῆς μ' ἐκ κε κομησάμενος.* Pal. *ζωῆς ἔκ με κομισσάμενος.* Br. quod verum videtur; quamvis scribi possit etiam *ζωῆς κἀμὲ κομ.* praepositione omissa, quam nec Planud. agnoscit, ubi est: *ζωὴν εὖγε κομ.* male. De genitivo cum verbis remotionem aut distantiam significantibus vid. Matthiae Gr. §. 331. c.

tura filii morte. – v. 5. *βαίην.* sic Atimetus in luctu de Homonoea in Anth. Lat. T. II. p. 95. At nunc quod possum, fugiam lucemque deosque, Ut te matura per Styga morte sequar. – v. 6. *ἀκτὶς ὠκέος ἠελίου.* Mimnermus Fr. XI. *τόθι τ' ὠκέος Ἠελίοιο ἀκτῖνες.* – v. 7. *πένθεος εἴης ἰητήρ.* hoc frequens de Orco, ut ap. Aeschyl. Stob. p. 602, 27. *ὦ θάνατε παιάν, μή μ' ἀτιμάσῃς μολεῖν· Μόνος γὰρ εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν Ἰατρός.* Observatione autem dignum, quod hoc loco mater hoc officium a filii pietate requirit.

114. Historia de puero trimo, qui, quum in puteum esset delapsus, a matre inde ereptus, in ejus sinu exspiravit. – v. 2. *εἴδωλον μορφᾶς κωφόν.* correptus imagine formae Rem sine corpore amat. de Narcisso Ovid. Met. III. 416. – v. 4. *εἴ τινα μοῖραν ἔχει.* de indicativo sic in oratione suspensa pro optativo posito vid. Matth. Gr. §. 507, 3. – v. 5. *ἐμίηνεν.* polluta esset aqua, si puer in ea exspirasset. Sedulo cavebant veteres, ne loca Diis sacra morte et cadaveribus inquinarentur. Hinc Demosthenes veneno sumto templum Neptuni reliquit, *ἐγὼ δέ,* dicens, *ὦ φίλε Πόσειδον, ἔτι ζῶν ἐξανίσταμαι τοῦ ἱεροῦ· τῷ δὲ Ἀντιπάτρῳ καὶ Μακεδόσιν οὐδ' ὁ σὸς ναὸς καθαρὸς ἀπολέλειπται.* Plutarch. Vit. Dem. c. 28.

115. ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Ὑστάτιον, Φώκαια, κλυτὴ πόλι, τοῦτο Θεανὼ
εἶπεν ἐς ἀτρύγετον νύκτα κατερχομένη·
Οἴμοι ἐγὼ δύστηνος· Ἀπέλλιχε, ποῖον, ὅμευνε,
ποῖον ἐπ' οἰκείῃ νηῒ περᾷς πέλαγος;
αὐτὰρ ἐμεῦ σχεδόθεν μόρος ἵσταται. ὡς ὄφελόν γε
χειρὶ φίλην τὴν σὴν χεῖρα λαβοῦσα θανεῖν.

116. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ἀστὴρ πρὶν μὲν ἔλαμπες ἐνὶ ζωοῖσιν Ἑῷος·
νῦν δὲ θανὼν λάμπεις Ἕσπερος ἐν φθιμένοις.

117. ΑΔΗΛΟΝ, οἱ δὲ ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Πάντα Χάρων ἄπληστε, τί τὸν νέον ἥρπασας αὔτως
Ἄτταλον; οὐ σὸς ἔην, κἂν θάνε γηραλέος;

118. ΖΩΝΑ ΣΑΡΔΙΑΝΟΥ. τοῦ καὶ ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Ἀΐδῃ ὃς ταύτης καλαμώδεος ὕδατι λίμνης
κωπεύεις, νεκύων βᾶριν ἐλῶν ὀδύνης,

CXVIII. 1. αΐδη. Pal. – v. 2. ἐλών. Pal. ἐλῶν fuisse videtur, ab

115. Mulieris morituræ ad absentem maritum verba, amoris et desiderii plena. – v. 2. ἀτρύγετον. in vastam Orci noctem; ut αἰθὴρ ἀτρύγετος Il. ρ. 425. – v. 5. ὡς ὄφελον. Tibull. I. 1, 60. Te spectem, suprema mihi quum venerit hora, Te teneam moriens deficiente manu.

116. In puerum formosum, Aster fortasse nomine appellatum. Solent pueri cum stellis comparari, ut Astyanax in Il. ζ. 401. Pal. VI. 156. παῖς δ' ἴσον ἀστέρι λάμπει. De Pallante Virgil. Aen. VIII. 589. qualis ubi Oceani perfusus Lucifer unda – Extulit os sacrum coelo. – Ἕσπερος. hic enim κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ. Il. χ. 318.

117. Similiter de puella immatura morte exstincta Pal. VII. 643. ἥρπασας, ὦ ἄλλιστ' Ἀΐδη, τί πρόωρον ἔφλεις Μοῖραν τῇ πάντως σεῖό ποτ' ἐσσομένῃ; – v. 2. κἂν θάνε. notandus indicativus cum κἄν, cujus exempla dedit vir eximius Schaefer. in Epimetro ad Bastii Epist. p. 26. not. et ad Aristoph. Plut. p. XXXVIII. not. Diversi generis est id, quod attulimus ad cap. V. ep. 65, 6. Planudes soloecismo vitato dedit καὶ θάνε. Fortasse recte.

118. De tenello Cinyrae filio preces ad Charontem. – v. 1. Ἀΐδῃ cohaeret cum κωπεύεις: nam Charon Orci minister; nisi forte Ἀΐδῃ est pro ἐν Ἀΐδῃ. – καλαμώδεος. Stygia sub arundine remex. Propert. II. 20, 71. – v. 2. junge: ἐλῶν βᾶριν ὀδύνης

τῷ Κινύρου τὴν χεῖρα βατηρίδος ἐκβαίνοντι
κλίμακος ἐκτείνας, δέξο, κελαινὲ Χάρον·
πλάζει γὰρ τὸν παῖδα τὰ σάνδαλα· γυμνὰ δὲ θεῖναι
ἴχνια δειμαίνει ψάμμον ἐπ' ἠονίην.

119. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Μυρία σοί, Πτολεμαῖε, πατὴρ ἔπι, μυρία μάτηρ
τειρομένα θαλεροὺς ᾐκίσατο πλοκάμους·
πολλὰ τιθηνητὴρ ὀλοφύρατο, χερσὶν ἀμήσας
ἀνδρομάχοις δνοφερὰν κρατὸς ὕπερθε κόνιν.
ἁ μεγάλα δ' Αἴγυπτος ἑὰν ὠλόψατο χαίταν,
καὶ πλατὺς Εὐρώπας ἐστονάχησε δόμος.
καὶ δ' αὐτὰ διὰ πένθος ἀμαυρωθεῖσα Σελάνα
ἄστρα καὶ οὐρανίας ἀτραπιτοὺς ἔλιπεν.

ἔλαω pro ἐλαύνω. Pal. IX. 19. καρπὸν ἐλᾷ. Ib. VII. 89. τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα. Fortasse tamen alius mallit jungi κωπεύεις νεκύων βᾶριν. Tum pro ἐλῶν quaerendum nomen, vocabulo βᾶριν per appositionem adjectum.

CXIX. 1. Revocavi lectionem Planud. quae et sensu convenit et rhythmum restituit. μυρία τοι, Πτ. πατήρ, ἐπὶ μυρία μάτηρ. Br. In nostra lectione jungitur ἐπὶ σοί.

νεκύων. – v. 3. ἐκτείνας τὴν χεῖρα τῷ Κινύρου ἐκβαίνοντι βατηρίδος κλίμακος. de scala navali ex cymba in littus escendenti. Statius II. Silv. I. 186. in Epicedio Glauciae pueri: quin ipse avidae trux navita cymbae Interius steriles ripas et adusta subibit Littora, ne puero dura ascendisse facultas. – v. 4. Χάρον. forma insolentior fortasse librario tribuenda. Vid. Buttmann. Gr. maj. p. 179. – v. 5. πλάζει. delicatus puer laxioribus utebatur sandaliis, in quibus pes ei natabat, ita ut certum vestigium figere non posset.

119. In Ptolemaei cujusdam, regis Aegypti filii, mortem. – v. 3. τιθηνητήρ. paedagogus, vir, ut videtur, fortis et bellica laude clarus, quare ei ἀνδρομάχοι χεῖρες tribuuntur. Nam frustra nonnulli suspicantur in ἀνδρομάχοις nomen proprium latere Ἀνδρόμαχος. – ἀμήσας κόνιν. Pal. VII. 446. γαῖαν ἂν ἐπί οἱ – ἀμάσατο νύμφα. Ib. VII. 404. κεφαλᾶς ἐπαμήσομαι αἰγιαλῖτιν Θῖνα. – v. 5. Αἴγυπτος. numen Aegypti; genius enim regionibus tribuitur. – ὠλόψατο, ἐξέτιλε. – v. 6. Εὐρώπας. num nuntio de regis luctu accepto, ejus miserita? Alia enim caussa non apparet, cur amplae Europae regiones Ptolemaei pueri mortem luxisse dicantur. – v. 7. Σελάνα. luna, ob moerorem luminis deliquium passa, coelum videbatur

ὤλεο γὰρ διὰ λοιμὸν ὅλας θοινήτορα χέρσου,
πρὶν πατέρων νεαρᾷ σκᾶπτρον ἑλεῖν παλάμᾳ·
οὐ δέ σε νὺξ ἐκ νυκτὸς ἐδέξατο· δὴ γὰρ ἄνακτας
τοίδυς οὐκ Ἀΐδας, Ζεὺς δ' ἐς Ὄλυμπόν ἄγει.

120. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Λάτυπος Ἀρχιτέλης Ἀγαθάνορι παιδὶ θανόντι
χερσὶν ὀϊζυραῖς ἡρμολόγησε τάφον,
αἲ αἴ, πέτρον ἐκεῖνον, ὃν οὐκ ἐκόλαψε σίδηρος,
ἀλλ' ἐτάκη πυκινοῖς δάκρυσι τεγγόμενος.
φεῦ, στήλη φθιμένῳ κούφη μένε, κεῖνος δ' εἴπῃ·
Ὄντως πατρῴη χεὶρ ἐπέθηκε λίθον.

121. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Ἰὼ παρέρπων, μικρόν, εἴ τι καὶ κονεῖς, ἄκουσον
τὰ Βότρυος περισσὰ δῆτα κήδη·
ὃς πρέσβυς ὀγδώκοντ' ἐτῶν τὸν ἐκ νέων ἔθαψεν,
ἤδη τι τέχνᾳ καὶ σοφὸν λέγοντα.
φεῦ τὸν τεκόντα, φεῦ δὲ καὶ σέ, Βότρυος φίλος παῖ,
ὅσων ἄμοιρος ἡδονῶν ἀπώλευ.

η

CXXI 1. εἴ τι κακὸν εἰς ἄκουσον. Pal. εἴ τι χαρτὸν εἰςάκουσον. Br. ex conjectura Salmasii. Junctis, quae distracta erant, et una littera inserta, scripsi: εἴ τι καὶ κονεῖς. aut κονῇς. Hesych. κόνει. σπεῦδε. τρέχε. Κονεῖν. ἐπείγεσθαι. licet festines, paululum tamen moratus ausculta.

reliquisse. – v. 11. νὺξ ἐκ νυκτός. ex tenebris his, quibus mora te velavit, non abibis ad tenebras inferni regni. – v. 12. οὐκ Ἀΐδας. Horat. III. Od. 2, 21. Virtus, recludens immeritis mori Coelum, negata tentat iter via. Cf. ib. IV. 8, 26. ibique Mitscherl.

120. In cippum a quadratario in sui ipsius filii honorem exsculptum, ita ut non tam ferro quam lacrimis videretur esse elaboratus. – v. 8. ὃν οὐκ ἐκόλ. paulo durior structura pro: ὃς οὐκ ἐκολάφθη σιδήρῳ, ἀλλ' ἐτάκη. Sic fere Od. δ. 736. δμῶ' ἐμόν, ὅν μοι ἔδωκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κιούσῃ, Καί μοι κῆπον ἔχει.

121. In Botryis filium. Constat versibus iambicis tetrametris catalecticis et iambico trimetro μειούρῳ. – v. 3. τὸν ἐκ νέων. pro τὸν νέον. ut Thucyd. II. 34. τοὺς ἐκ τῶν πολέμων θάπτουσι. Vid. Heindorf. ad Platon. T. IV. p. 92. – v. 4. τέχνᾳ. rhetoricae igitur operam dederat juvenis, et jam in ea profecerat, documentis eloquentiae datis, ἤδη καὶ σοφόν τι λέγων.

122. *ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.*

Παῖδά με πενταέτηρον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντα,
νηλειὴς Ἀΐδης ἥρπασε, Καλλίμαχον.
ἀλλά με μὴ κλαίοις· καὶ γὰρ βιότοιο μετέσχον
παύρου, καὶ παύρων τῶν βιότοιο κακῶν.

123. *ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.*

Ἕβδομον εἰς δέκατόν τε βίου λυκάβαντα περῶντα
Μοῖρά με πρὸς θαλάμους ἅρπασε Φερσεφόνας.
λαμπάδα γὰρ ζωᾶς με δραμεῖν μόνον ἤθελε δαίμων,
τὸν δὲ μακρὸν γήρως οὐκ ἐτίθει δόλιχον.
ἄρτι δ᾽ ἐφηβείας θάλλων Διονύσιος ἀκμαῖς,
καὶ σελίσιν Μουσῶν, ἤλυθον εἰς Ἀΐδαν.
ἀλλὰ πάτερ μᾶτέρ τε, προλείπετε πικρὸν ὀδυρμόν·
τέρμα γὰρ εἴς με βίου Μοῖρ᾽ ἐπέκρανε τόδε.

CXXIII. 8. Ineptum solatium parentibus adhibitum, qui ob hanc ipsam caussam lamentantur, quod Parca filio hunc vitae terminum, *τέρμα βίου τόδε*, posuerit. Fortasse scribendum: *τέρμα γὰρ εὐσεβίας*. pietati meae hunc terminum Parca statuit; quo me, ut est in superioribus, vitae malis et labi citius eripuit.

122. In pueri quinque annorum tumulum. – v. 3. *μὴ κλαίοις*. Trausorum populus secundum Herodotum V. 4. *τὸν ἀπογενόμενον παίζοντές τε καὶ ἡδόμενοι γῇ κρύπτουσι, ἐπιλέγοντες, ὅσων κακῶν ἐξαπαλλαχθεὶς ἐστιν ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ.*

123. Puer septemdecim annorum parentes ob immaturam suam mortem consolatur. – v. 3. *λαμπάδα.* in *λαμπαδηδρομίᾳ*, quae in Panathenaeis solebat institui, pueri brevibus intervallis dispositi facem accensam sibi invicem tradebant. Hinc Lucret. II. 76. inque brevi spatio mutantur saecla animantum, Et quasi cursores vitaï lampada tradunt. Pal. XII. 29. *ἡ δ᾽ ὥρη λαμπάδ᾽ ἔχουσα τρέχει.* quod de brevitate floris juvenilis accipiendum. Breviori illi cursui opponitur *ὁ δόλιχος*, quem senes et longaevi videntur percurrere. – v. 5. *ἐφηβείας, νεότητος, ἡλικίας.* Infra ep. 127. *οὐδ᾽ ἐς ἐφηβείαν ἦλθες.* – v. 6. *σελίσιν Μουσῶν.* chartae Musarum pro eruditione ex doctis scriptis hausta. – v. 8. *εἴς με.* pro *εἰς ἐμέ.* ut Pal. VII. 393. *μαίνετ᾽ ἴδ᾽ εἴς με θάλασσα.* Parca, cujus decretis omnes parere debent, hunc mihi vitae finem imposuit. Vid. var. lect.

124. ΑΛΛΟ.

Πρωθήβην ἔτι κοῦρον, ἔτι χνοάοντος ἰούλου
 δευόμενον, φθονερὴ Μοῖρα καθεῖλε βίου,
πολλὰ σοφῆς χερὸς ἔργα λελοιπότα. βάσκανε δαῖμον,
 οἵας οὐχ ὁσίως ἐλπίδας ἐξέταμες.
ἀλλὰ σύ, Γαῖα, πέλοις ἀγαθὴ κούφη τ' Ἀκυλίνῳ,
 καὶ δὲ παρὰ πλευρὰς ἄνθεα λαρὰ φύοις,
ὅσσα κατ' Ἀραβίους τε φέρεις, ὅσα τ' ἐστὶ κατ' Ἰνδούς·
 ὡς ἂν ἀπ' εὐόδμου χρωτὸς ἰοῦσα δρόσος
ἀγγέλλῃ τὸν παῖδα θεοῖς φίλον ἔνδοθι κεῖσθαι,
 λοιβῆς καὶ θυέων ἄξιον, οὐχὶ γόων.
εἰκοσέτη τὸν παῖδα θοὴ κατενήρατο Μοῖρα,
 κἄστιν ἐν εὐσεβέων ἣν διὰ σωφροσύνην.

125. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἄρτι μὲν ἐν θαλάμοις Νικιππίδος ἡδὺς ἐπήχει
 λωτός, καὶ γαμικοῖς ὕμνος ἔχαιρε κρότοις.
θρῆνος δ' εἰς ὑμέναιον ἐκώμασεν· ἡ δὲ τάλαινα,
 οὔπω πάντα γυνή, καὶ νέκυς ἐβλέπετο.

124. Simile argumentum. – v. 1. χνοάοντος ἰούλου. Apoll. Rhod. II. 779. νέον χνοάοντα ἰούλους. Is, qui hic deploratur, ἔτι ἄχνους erat. Append. Pal. 296. ἀλλά με Μοῖρ' ὀλοὴ πρὶν ἰούλοις πλῆσαι παρειὰς ἥρπασε. – v. 3. βάσκανε. Vid. ad cap. IV. ep. 33. – v. 4. ἐλπίδας ἐξέταμες. ut herbas, quae simul cum radice exstirpantur. Liban. Tom. I. p. 518. καλὰς καὶ γενναίας ἐλπίδας τῆς οἰκουμένης ἐκταμών. – v. 5. πέλοις ἀγαθή. Cf. supra ep. 23, 7. 78, 7. Juvenal. VII. 208. idem optat piis: Di, majorum umbris tenuem et sine pondere terram, Spirantesque crocos et in urna perpetuum ver. Vetus Inscriptio in Anth. Lat. IV. 246. Hic jacet Optatus, pietatis nobilis infans, Cui, precor, ut cineres lilia sintque rosae. – v. 10. λοιβῆς. Plutarch. T. II. p. 114. C. οὐδεὶς ἀγαθὸς ἄξιος θρήνων, ἀλλ' ὕμνων καὶ ἐπαίνων – οὐδὲ δακρύων ἐπωδύνων, ἀλλὰ ἐπείων ἀπαρχῶν. – v. 11. θοή. festinatas, aut, ut in simili re Stati. II. Silv. I. 137. subitas manus puero injiciens.

125. Historia de puella, in ipsa nuptiarum nocte subito exstincta. – v. 1. ἐν θαλάμοις. in nuptiis thalami limina perstrepebant tibiarum cantu et tumultu saltantium. Vid. Il. σ. 493. s. Hi sunt κρότοι γαμικοί, cum quibus laetus ὕμνος conjunctus, ὕμνος ἔχαιρε, i. e. χαιρόντων. Catull. LXI. 11. excitusque hilari die, Nuptialia concinens Voce carmina tinnula, Pelle humum pedibus, manu Pineam quate taedam. – v. 3. ἐκώμασεν. luctus

δακρυόεις Ἀΐδη, τί πόσιν νύμφης διέλυσας,
αὐτὸς ἐφ' ἁρπαγίμοις τερπόμενος λέχεσιν;

126. ἈΝΤΩΝΙΟΥ ΘΑΛΛΟΥ.

Δύςδαιμον Κλεάνασσα, σὺ μὲν γάμου ἔπλεο, κούρη,
ὥριος, ἀκμαίης οἷά τ' ἐφ' ἡλικίης·
ἀλλὰ τεοῖς θαλάμοισι γαμοστόλος οὐχ Ὑμέναιος,
οὐδ' Ἥρης ζυγίης λαμπάδες ἠντίασαν,
πένθιμος ἀλλ' Ἀΐδης ἐπεκώμασεν, ἀμφὶ δ' Ἐρινὺς
φοίνιος ἐκ στομάτων μόρσιμον ἧκεν ὄπα·
ἤματι δ' ᾧ νυμφεῖος ἀνήπτετο λαμπάδι παστάς,
τούτῳ πυρκαϊῆς, οὐ θαλάμων ἔτυχες.

127. ἈΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Τοῦτό τοι, Ἀρτεμίδωρε, τεῷ ἐπὶ σάματι μάτηρ
ἴαχε, δωδεκέτην σὸν γοόωσα μόρον·

CXXVI. 1. γάμφ. Pal. correxi γάμου. Semper veteres ὡραία γάμου et γάμων.

irruit, nuptiarum festivitatem turbans. Sic mox ep. 126. πένθιμος ἀλλ' Ἀΐδης ἐπεκώμασεν. Euripid. Phoen. 355. τὸ δαιμόνιον κατεκώμασε δώμασιν Οἰδιπόδαο. In simili historia Pal. VII. 182. ἄρτι γὰρ ἑσπέριοι νύμφας ἐπὶ δικλίσιν ἄχευν λωτοί, καὶ θαλάμων ἐπλαταγεῦντο θύραι· Ἠῷοι δ' ὀλολυγμὸν ἀνέκραγον.

126. Similis argumenti. – v. 4. Ἥρης ζυγίης. pronuba Juno ap. Ovid. Heroid. VI. 43. ubi proximis respondent haec: ubi connubialia jura? Faxque sub arsuros dignior ire rogos? – At mihi nec Juno, nec Hymen, sed tristis Erinys Praetulit infaustas sanguinolenta faces. – v. 7. ἀνήπτετο. accensus i. e. collustratus est thalamus. ut ap. Horat. I. Od. 4, 7. dum graves Cyclopum Vulcanus ardens urit officinas. ne, quod nonnulli fecerunt, de thalamo nuptaque flammis consumta cogites. In eadem historia Pal. VII. 182. αἱ δ' αὐταὶ καὶ φέγγος ἐδᾳδούχουν παρὰ παστῷ Πεῦκαι, καὶ φθιμένᾳ νέρθεν ἔφαινον ὁδόν. Sic Erinna quoque Pal. VII. 712. in verbis depravatis dicit iisdem facibus, ad quarum splendorem modo Hymenaeus cantatus fuerit, sponsae rogum accensum esse.

127. Matris de filii morte lu-

Ὤλετ' ἐμᾶς ὠδῖνος ὁ πᾶς πόνος ἐς σποδόν, ἐς πῦρ,
ὤλεθ' ὁ παμμέλεος γειναμένου κάματος·
ὤλετο θ' ἁ ποθινὰ τέρψις σέθεν· ἐς γὰρ ἄκαμπτον,
ἐς τὸν ἀνόστητον χῶρον ἔβης ἐνέρων·
οὐδ' ἐς ἐφηβείαν ἦλθες, τέκος· ἀντὶ δὲ σεῖο
στάλα καὶ κωφὰ λείπεται ἄμμι κόνις.

128. ΦΛΑΚΚΟΥ.

Ἕβρου χειμερίοις ἀταλὸς κρυμοῖσι δεθέντος
κοῦρος ὀλισθηροῖς ποσσὶν ἔθραυσε πάγον,
τοῦ παρασυρομένοιο περιῤῥαγὲς αὐχέν' ἔκοψεν
θηγαλέον ποταμοῦ Βιστονίοιο τρύφος.
καὶ τὸ μὲν ἡρπάσθη δίναις μέρος· ἡ δὲ τεκοῦσα
λειφθὲν ὕπερθε τάφῳ μοῦνον ἔθηκε κάρα.
μυρομένη δὲ τάλαινα, τέκος, τέκος, εἶπε, τὸ μέν σου
πυρκαϊῇ, τὸ δέ σου πικρὸν ἔθαψεν ὕδωρ.

129. ΑΔΗΛΟΝ.

Σοὶ καὶ νῦν ὑπὸ γῆν, ναὶ δέσποτα, πιστὸς ὑπάρχω,
ὡς πάρος, εὐνοίης οὐκ ἐπιληθόμενος,

CXXVII. 3. ἐς πόνον, ἐς πῦρ. Pal. σποδόν emendarunt Scaliger et Canterus. – v. 5. ὤλετο ἀποθινά. Pal. ὤλετ' ἀπειθής μοι. Plan. Scripsi, spiritu mutato, ἁ ποθινά. ποθινός pro ποθεινός est in Pal. VII. 403. ποθινὰς ἑταίρας.

ctus et lamentatio. – v. 3. ἐς σποδόν, ἐς πῦρ. hysteron proteron, cujus generis alia collegit Schaeferi diligentia in Melet. I. p. 16. ad Sophocl. T. I. p. 257. s. et T. II. p. 332. – v. 4. παμμέλεος. patris in puero instituendo cura, quae quia incassum fuit impensa, tristis vocatur et misera. – v. 5. ἄκαμπτον. iter tenebricosum illuc, unde negant redire quemquam. Catull. III. 10. Philetas fr. p. 59. ed. Kays. ἀτραπὸν εἰς Ἀΐδαο Ἡνυσα, τὴν οὔπω τις ἐναντίον ἦλθεν ὁδίτης.

128. Historia de puero, cui glacies Hebri, sub ejus pedibus rupta, caput absciderat, reliquo corpore fluctibus abrepto. – v. 5. Junge: κάρα λειφθὲν ὕπερθε (super glacie relictum) ἔθηκε (ἐνέθηκε) τάφῳ. In eadem historia Pal. IX. 56. καὶ τὸ μὲν ἐξεσύρη λοιπὸν δέμας· ἡ δὲ μένουσα Ὄψις ἀναγκαίην εἶχε τάφου πρόφασιν.

129. Servus hero clementi et benigno etiam post fata fidem

ὥς με τότ᾽ ἐκ νούσου τρὶς ἐπ᾽ ἀσφαλὲς ἤγαγες ἴχνος,
καὶ νῦν ἀρκούσῃ τῇδ᾽ ὑπέθου καλύβῃ,
Μάνην ἀγγείλας, Πέρσην γένος· εὖ δέ με ῥέξας,
ἕξεις ἐν χρείῃ δμῶας ἑτοιμοτέρους.

130. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἠλλάχθη θανάτοιο τεὸς μόρος, ἀντὶ δὲ σεῖο,
δέσποτα, δοῦλος ἐγὼ στυγνὸν ἔπλησα τάφον,
ἡνίκα σοὶ δακρυτὰ κατὰ χθονὸς ἠρία τεῦχον,
ὡς ἂν ἀποφθιμένου κεῖθι δέμας κτερίσω·
ἀμφὶ δ᾽ ἐμ᾽ ὤλισθεν γυρὴ κόνις. οὐ βαρὺς ἡμῖν
ἔστ᾽ Ἀΐδης· ζήσω τὸν σὸν ὑπ᾽ ἠέλιον.

131. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Κλίμακος ἐξ ὀλίγης ὀλίγον βρέφος ἐν Διοδώρου
κάππεσεν, ἐκ δ᾽ ἐάγη καίριον ἀστράγαλον,
δινηθεὶς προκάρηνος· ἐπεὶ δ᾽ ἴδε θεῖον ἄνακτα
ἀντόμενον, παιδνὰς αὐτίκ᾽ ἔτεινε χέρας.
ἀλλὰ σὺ νηπιάχου δμωός, κόνι, μήποτε βρίθειν
ὀστέα, τοῦ διετοῦς φειδομένη Κόρακος.

CXXX. 5. ἀμφὶ δέ μ᾽. Vulgo. Sermonis lex requirebat ἐμέ. spondet. Ille autem olim (τότε) servum aegrotum cura adhibita servaverat. – v. 4. καλύβη proprie tugurium sive cella, in qua servi habitabant. Hoc loco sepulcrum videtur significari. Varias vocis καλύβη significationes docte persequitur Ilgenius ad Virgilii Copam p. 42. ss. nostro loco non neglecto, ubi observat eandem vocem apud Talmudicos pro arca vel capsa mortuorum usurpari.

130. Historia de servo, qui, quum hero sepeliendo fossam faceret, terra ruente ipse sepultus est. – v. 1. ἠλλάχθη μόρος. ut supra ep. 106. παίδων ἀλλαχθέντι μόρῳ. – v. 5. γυρὴ κόνις. humus excavata et superne impendens. – v. 6. ζήσω. sub tuo sole (te mihi favente) etiam apud inferos mihi videbor vivere.

131. De verna puero, qui, de scala delapsus, moriens adhuc hero amoris sui significationem dederat. – v. 1. ἐν Διοδώρου, οἴκῳ. – v. 2. καίριον ἀστράγαλον. vertebram, cujus laesio letalis. Il. θ. 81. τὸν βάλεν ἰῷ – ἄκρην κὰκ κορυφήν – μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν. Ib. 324. τὸν δ᾽ αὖ κορυθαίολος Ἕκτωρ – ὅθι κληῒς ἀποέργει Αὐχένα τε στῆθός τε, μάλιστα δὲ καιριόν ἐστιν – βάλεν λίθῳ. – v. 3. δινηθείς. Od. χ. 84. περιῤῥηδὴς δὲ τραπέζῃ Κάππεσε δινηθείς. – v. 5. μήποτε βρίθειν. infinitivus pro imperativo. – v. 6. Κόρακος. no-

132. ΔΑΜΑΣΚΙΟΥ.

Ζωσίμη, ἡ πρὶν ἐοῦσα μόνῳ τῷ σώματι δούλη,
καὶ τῷ σώματι νῦν εὗρεν ἐλευθερίην.

133. ΑΝΥΤΗΣ.

Μάνης οὗτος ἀνὴρ ἦν ζῶν ποτε· νῦν δὲ τεθνηκὼς
ἶσον Δαρείῳ τῷ μεγάλῳ δύναται.

134. ΕΡΥΚΙΟΥ.

Ἀτθὶς ἐγώ· κείνη γὰρ ἐμὴ πόλις. ἐκ δέ μ' Ἀθηνῶν
λοιγὸς Ἄρης Ἰταλῶν πρίν ποτ' ἐληΐσατο,
καὶ θέτο Ῥωμαίων πολιήτιδα· νῦν δὲ θανούσης
ὀστέα νησαίη Κύζικος ἠμφίασεν.
χαίροις ἡ θρέψασα, καὶ ἡ μετέπειτα λαχοῦσα
χθὼν με, καὶ ἡ κόλποις ὕστατα δεξαμένη.

135. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛ.

Αὐσονίη με Λίβυσσαν ἔχει κόνις, ἄγχι δὲ Ῥώμης
κεῖμαι παρθενικὴ τῇδε παρὰ ψαμάθῳ·

CXXXIV. 2. λαιγός. Pal. λυγρός. Br. Rectius Salmas. λοιγός. Est hoc adjectivum apud Nicandr. Ther. 6. 733. et alios.

men pueri, in quo frustra haeserunt nonnulli. Nomen non infrequens; imprimis clarus Corax antiquissimus eloquentiae magister, et Coroni filius. ap. Pausan. II. 5. et 6.

132. In Zosimam servam. — v. 1. μόνῳ τῷ σώματι. Sophocl. ap. Stob. LX. p. 384. τὸ σῶμα δοῦλον, ἀλλ' ὁ νοῦς ἐλεύθερος. Nacta erat illa sepulturam liberam, ante mortem manumissa. Sic ep. 136. Pal. VII. 178. Λυδὸς ἐγὼ — ἐλευθερίῳ δέ με τύμβῳ, Δέσποτα, Τιμάνθη τὸν σὸν ἔθεν τροφέα.

133. In servum. — Μάνης. ὄνομα κύριον οἰκέτου. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι (1311)· νῦν δ' ἀνδράποδ', ἠλιθίους, Μανᾶς. Athen. VI. p. 263. B. οὐ γὰρ ἦν τότ' οὔτε Μάνης, οὔτε Σάκης οὐδενὶ Δοῦλος. — v. 2. ἶσον Δαρείῳ. Marc. Anton. VI. 24. Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν καὶ ὁ ὀρεωκόμος αὐτοῦ ἀποθανόντος εἰς ταὐτὸ κατέστησαν.

134. In mulierem, quae, belli vicissitudinibus ex patria Attica Romam delata, Cyzici obiit. — v. 2. Ἄρης Ἰταλῶν. fortasse in Athenarum per Sullam expugnatione. — v. 4. νησαίη Κύζικος. αἰπεῖα Προποντίδος ἔνδοθι νῆσος est ap. Apoll. Rh. I. 936. Antiquitus insula, postea mole cum continenti juncta est.

135. In servam Libycam origine, a domina ante obitum manumissam et in agro Romano conditam. — v. 2. παρὰ ψαμά-

ἡ δέ με θρεψαμένη Πομπηΐη ἀντὶ θυγατρός,
κλαυσαμένη τύμβῳ θῆκεν ἐλευθερίῳ,
πῦρ ἕτερον σπεύδουσα· τὸ δ' ἔφθασεν, οὐδὲ κατ' εὐχὴν
ἡμετέραν ἧψεν λαμπάδα Περσεφόνη.

136. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Λυδὸς ἐγώ, ναὶ Λυδός, ἐλευθερίῳ δέ με τύμβῳ,
δέσποτα, Τιμάνθη τὸν σὸν ἔθευ τροφέα.
εὐαίων ἀσινῆ τείνοις βίον· ἢν δ' ὑπὸ γήρως
πρός με μόλῃς, σός ἐγώ, δέσποτα, κεἰν Ἀΐδῃ.

137. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Εὐφράτην μὴ καῖε, Φιλώνυμε, μηδὲ μιήνῃς
πῦρ ἐπ' ἐμοί· Πέρσης εἰμὶ καὶ ἐκ πατέρων,
Πέρσης αὐθιγενής, ναὶ δέσποτα· πῦρ δὲ μιῆναι
ἡμῖν τοῦ χαλεποῦ πικρότερον θανάτου.
ἀλλὰ περιστείλας με δίδου χθονί, μηδ' ἐπὶ νεκρῷ
λουτρὰ χέῃς· σέβομαι, δέσποτα, καὶ ποταμούς.

θῳ. haud procul a mari, ut videtur. – v. 5. πῦρ ἕτερον. nuptiales scilicet faces. Vid. ad ep. 126. – τὸ δ' ἔφθασεν, τὸ τῆς πυρκαϊῆς πῦρ. – v. 6. ἧψεν, domina sc. facem incendit mea caussa, sed non, quod volebamus, Hymenaeo, verum Proserpinae.

136. Argumentum fere ut ep. 129. – v. 1. Λυδός. servus ex Lydia, quod contemtissimum genus. Euripid. Alcest. 691. τίν' αὐχεῖς, πότερα Λυδόν, ἢ Φρύγα Κακοῖς ἐλαύνειν. ubi vid. Wuestemann. – v. 2. τροφέα. paedagogum. Supra ep. 119. talis vir τιθηνητήρ. – v. 3. τείνοις βίον. Euripid. Ion. 624. ὅςτις δεδοικὼς αἰῶνα τείνει. Id. Medea 668. ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον. – v. 4. πρός με. vid. supra cap. V. ep. 44, 4.

137. Euphrates servus, Persa origine, dominum rogat, ne ipsum aut igne comburens, aut aqua abluens patrios deos offendat. – v. 1. μηδὲ μιήνῃς πῦρ. Strabo XV. p. 732. τοὺς φυσήσαντας (εἰς τὸ πῦρ) ἢ νεκρὸν ἐπὶ πῦρ θέντας ἢ βόλβιτον θανατοῦσι. Apud Achill. Tat. III. 16. ignis humana victima dicitur μιαινόμενος. – v. 6. σέβομαι καὶ ποταμούς. Strabo l. c. p. 733. εἰς ποταμὸν οὔτ' οὐροῦσιν οὔτε νίπτονται Πέρσαι, οὐδὲ λούονται, οὐδὲ νεκρὸν ἐμβάλλουσιν, οὐδ' ἄλλα τῶν δοκούντων μυσαρῶν.

138. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Γῆ μεν καὶ μήτηρ κικλήσκετο· γῆ με καλύπτει
καὶ νέκυν. οὐ κείνης ἥδε χερειοτέρη.
ἔσσομαι ἐν ταύτῃ δηρὸν χρόνον· ἐκ δέ με μητρὸς
ἥρπασεν ἠελίου καῦμα τὸ θερμότατον.
κεῖμαι δ' ἐν ξείνῃ, ὑπὸ χερμάδι, μακρὰ γοηθείς,
Ἴναχος, εὐπειθὴς Κριναγόρου θεράπων.

139. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐλπὶς καὶ σύ, Τύχη, μέγα χαίρετε· τὸν λιμέν' εὗρον.
οὐδὲν ἐμοὶ χὐμῖν· παίζετε τοὺς μετ' ἐμέ.

140. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Μὴ εἴπῃς θάνατον βιοτῆς ὅρον· εἰσὶ καμοῦσιν,
ὡς ζωοῖς, ἀρχαὶ συμφορέων ἕτεραι.
ἄθρει Νικίεω Κῴου μόρον· ἤδη ἔκειτο
εἰν Ἀΐδῃ· νεκρὸς δ' ἦλθεν ὑπ' ἠέλιον.
ἀστοὶ γὰρ τύμβοιο μετοχλίσσαντες ὀχῆας,
εἴρυσαν ἐς ποινὰς τλήμονα δυςθανέα.

141. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

α. Κρηναῖαι λιβάδες, τί πεφεύγατε; ποῦ τόσον ὕδωρ;
τίς φλὸξ ἀενάους ἔσβεσεν ἠελίου;

138. In servum solis aestu exstinctum. – v. 1. γῆ μεν καὶ μήτηρ. Vid. supra ad ep. 109, 5. – v. 2. κείνης. illius, quae me nutrivit. ἥδε, quae me condit.

139. Sententia, qualis in Anth. Lat. T. II. p. 256. spes, forma valete; Nil mihi vobiscum est; alios deludite, quaeso. Etiam formula: Spes et fortuna valete, in epitaphiis non infrequens.

140. Historia de Nicia, Coorum tyranno, qui post mortem e terra erutus et sepultus est. Commemorat eum, ut suae aetatis aequalem, Strabo XIV. p. 657. s. – v. 1. καμοῦσιν, κεκμηκόσιν, defunctis. – v. 4. εἰν ἀΐδῃ. in sepulcro. Hesych. ἀΐδας, τύμβος, τάφος. Vid. Huschk. Anal. cr. p. 125. s. – v. 5. μετοχλ. ὀχῆας. Il. ω. 566. οὐδέ κ' ὀχῆας Ῥεῖα μετοχλίσσειε θυράων ἡμετεράων. Sententiam eandem fortasse ex hoc epigr. sumsit Aelian. V. H. IV. 7. de Pausania Lacedaemonio agens: οὐκ ἦν ἄρα τοῖς κακοῖς οὐδὲ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος, ἐπεὶ μηδὲ τότε ἀναπαύονται· ἀλλά – καὶ ἐκ τῆς τελευταίας τιμῆς, καὶ τοῦ κοινοῦ πάντων σωμάτων ὅρμου, καὶ ἐκεῖθεν ἐκπίπτουσι.

141. De fonte, cujus aqua post mortem Agricolae cujusdam exa-

β. δάκρυσιν Ἀγρικόλαο τετρύμεθα· πᾶν δ' ὅσον ἡμῖν
ἦν ποτὸν ἡ κείνου διψὰς ἔχει σποδιή.

142. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τοῦτό τοι ἡμετέρης μνημήϊον, ἐσθλὲ Σαβῖνε,
ἡ λίθος ἡ μικρὴ τῆς μεγάλης φιλίης.
αἰεὶ ζητήσω σε· σὺ δ', εἰ θέμις, ἐν φθιμένοισι
τοῦ Λήθης ἐπ' ἐμοὶ μή τι πίῃς ὕδατος.

143. ΛΟΛΛΙΟΥ ΒΑΣΣΟΥ.

Γαῖα Ταραντίνων, ἔχε μείλιχος ἀνέρος ἐσθλοῦ
τόνδε νέκυν· ψεῦσται δαίμονες ἀμερίων.
ἦ γὰρ ἰὼν Θήβηθεν Ἀτύμνιος οὐκέτι πρόσσω
ἤνυσεν, ἀλλὰ τεὴν βῶλον ὑπῳκίσατο.
ὀρφανικῷ δ' ἐπὶ παιδὶ λιπὼν βίον, εὖνιν ἔθηκεν
ὀφθαλμῶν. κείνῳ μὴ βαρὺς ἔσσο τάφος.

144. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἀ στάλα, φέρ' ἴδω, τίν' ἔχει νέκυν. ἀλλὰ δέδορκα
γράμμα μὲν οὐδέν πω τμαθὲν ὕπερθε λίθου,

ruerat. – v. 3. *δάκρυσιν Ἀγρ.* lacrimis ob Agricolam fusis. Ut haec sensum habeant, Nymphae fontis existimandae sunt tam abundanter flevisse, ut nihil illis aquae superesset, quod ex urnis suis funderent. Nihil hac *ἐννοίᾳ* frigidius.

142. Luctus amici de amico. – v. 2. *ἡ μικρὴ τῆς μεγάλης.* ex Theocr. Eid. XXVIII. 24. *ἦ μεγάλα χάρις Δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ.* – v. 4. *μή τι πίῃς.* Ovid. ex Ponto. II. ep. 4, 23. non ego, securae biberes si pocula Lethes, Excidere haec credam pectore posse tuo. Anth. Lat. T. II. p. 139. Tu cave, Lethaeo contingas ora liquore, Et cito venturi sis memor, oro, viri. Te sequar obscurum per iter. Cf. Achillis verba Il. χ. 389. s.

143. In Atymnium quendam, qui iter faciens obiit et in Tarentino agro sepultus est. – v. 2. *δαίμονες.* fata, quae quis sibi futura spe et animo fingit. – v. 3. *Θήβηθεν.* Theba aut Thebis, urbe, ut ex hoc loco apparet, haud procul a Tarento sita. Thebas Lucanas appellat Plinius H. N. III. 11. – *οὐκέτι πρόσσω.* haud longe in via progressus est. – v. 5. *ὀρφανικῷ ἐπὶ παιδί.* filio orbo relicto. Hermann. ad Viger. p. 860. §. 397. qui puer, patrio praesidio privatus, quasi *εὖνις ὀφθαλμῶν*, ducem non habens, qui ejus gressus dirigeret.

144. Descriptio cippi, in quo nomen, patria et sors

ἐννέα δ' ἀστραγάλους πεπτηότας· ὧν πίσυρες μὲν
πρᾶτοι Ἀλεξάνδρου μαρτυρέουσι βόλον,
οἱ δὲ τὸ τᾶς νεότατος ἐφήλικος ἄνθος, Ἔφηβον,
εἷς δ' ὅγε μανύει Χῖος ἀφαυρότερον.
ἦ ῥα τόδ' ἀγγέλλοντι, καὶ ὁ σκάπτροισι μεγαυχὴς
χὠ θάλλων ἥβᾳ τέρμα τὸ μηδὲν ἔχει;
ἢ τὸ μὲν οὔ; δοκέω δὲ ποτὶ σκοπὸν ἰθὺν ἐλάσσειν
ἰόν, Κρηταιεὺς ὥς τις ὀϊστοβόλος.
ἧς ὁ θανὼν Χῖος μέν, Ἀλεξάνδρου δὲ λελογχὼς
οὔνομ', ἐφηβαίῃ δ' ὤλετ' ἐν ἁλικίᾳ.
ὡς εὖ τὸν φθίμενον νέον ἄκριτα, καὶ τὸ κυβευθὲν
πνεῦμα δι' ἀφθέγκτων εἶπέ τις ἀστραγάλων.

defuncti per symbola indicata. – v. 4. Ἀλέξανδρος, ὄνομα βόλου. Hesych. hic jactus quatuor talis effectus; alius totidem talorum ἔφηβος appellabatur; unus denique talus, unione signatus, Chius, Χῖος, vocabatur. Eustath. ad Il. ψ. p. 1399. 1. τῶν δὲ βόλων, φασίν, ὁ μὲν ἓξ δυνάμενος Κῷος ἐλέγετο καὶ Ἑξίτης· ὁ δέ, τὸ ἕν, Χῖος καὶ κύων. Hinc Leonidas in Pal. VII. 422. Χῖον in cippo videns, inde judicat sepultum fuisse οὐ πλειστοβόλον. Hinc damnosi canes apud Propert. IV. 8, 46. Ovid. II. A. A. 206. Huic jactui apud Latinos opponitur Venus, qui summus est. Horat. II. Od. 7, 25. – v. 8. τέρμα τὸ μηδέν. Supra cap. VII. ep. 9. Οὐδὲν ἐὼν γενόμην· πάλιν ἔσσομαι ὡς πάρος ἦα. Οὐδὲν καὶ μηδὲν τῶν μερόπων τὸ γένος. – v. 9. δοκέω δέ. priore explicatione rejecta, aliam tentat, qua se finem feriisse existimat, se propterea cum Cretensi sagittario comparans. Eadem imagine utitur Pindar. II. Ol. 98. ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον, ἄγε θυμέ, τίνα βάλλομεν – εὐκλέας ὀϊστοὺς ἱέντες. Aeschyl. Agam. 1165. ἥμαρτον, ἢ θηρῶ τι, τοξότης τις ὥς; Ἢ ψευδόμαντίς εἰμι. – v. 13. ἄκριτα jungendum cum φθίμενον. juvenem Parca temere et inconsiderate occidisse videtur. Pal. VII. 439. τὸν Ἀγήνορος, ἄκριτε Μοῖρα, πρώϊον ἐξ ἥβας ἔθρισας. Ipsa juventus ἄκριτος vocatur ap. Oppian. Hal. III. 362. ob temeritatem et in agendo inconsiderantiam. Fortuito autem et casu quodam Alexandrum illum in ipso aetatis flore obiisse significare videntur verba τὸ κυβευθὲν πνεῦμα i. e. ψυχὴ ἐκχυθεῖσα ὡς οἱ κύβοι ἐκ τοῦ πύργου (e turricula s. fritillo). – v. 14. δι' ἀφθέγκτων. per mutos talos sensum egregie (εὖ) elocutus est. Simili acumine Pal. IX. 162. calamus scriptorius: ἔνθεος οἷα, Πᾶν ἔπος ἀφθέγκτῳ τῷδε λαλῶ στόματι. et horologium ib. VII. 641. σῆμα – ἀγλώσσῳ φθεγγόμενον στόματι. De vestigiis Orestis fuga elapsi Aeschyl. Eumen. 237. τόδ' ἐστὶ τἀνδρὸς ἐκφανὲς τέκμαρ· Ἕπου δὲ μηνυτῆρος ἀφθέγκτου φραδαῖς.

145. *ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.*

Ἁ στάλα, σύνθημα τί σοι γοργωπὸς ἀλέκτωρ
ἕστα, καλλαΐνᾳ σκαπτοφόρος πτέρυγι,
ποσσὶν ὑφαρπάζων Νίκας κλάδον; ἄκρα δ' ἐπ' αὐτᾶς
βαθμῖδος προπεσὼν κέκλιται ἀστράγαλος.
ἦ ῥά γε νικάεντα μάχᾳ σκαπτοῦχον ἄνακτα
κρύπτεις; ἀλλὰ τί σοι παίγνιον ἀστράγαλος;
πρὸς δέ, τί λιτὸς ὁ τύμβος; ἐπιπρέπει ἀνδρὶ πενιχρῷ,
ὄρνιθος κλαγγαῖς νυκτὸς ἀνεγρομένῳ.
οὐ δοκέω· σκᾶπτρον γὰρ ἀναίνεται. ἀλλὰ σὺ κεύθεις
ἀθλοφόρον, νίκαν ποσσὶν ἀειράμενον.
οὐ ψαύω καὶ τῆδε· τί γὰρ ταχὺς εἴκελος ἀνὴρ
ἀστραγάλῳ; νῦν δὴ τὠτρεκὲς ἐφρασάμαν.
φοίνιξ οὐ νίκαν ἐνέπει, πάτραν δὲ μεγαυχῆ
ματέρα φοινίκων, τὰν πολύπαιδα Τύρον·
ὄρνις δ', ὅττι γεγωνὸς ἀνήρ, καί που περὶ Κύπριν
πρᾶτος, κὴν Μούσαις ποικίλος ὑμνοθέτας.
σκᾶπτρα δ' ἔχει σύνθημα λόγου· θνάσκειν δὲ πεσόντα
οἰνοβρεχῆ προπετὴς ἐννέπει ἀστράγαλος.

145. Etiam hoc epigr. cippi symbolis pro inscriptione ornati interpretationem habet. Positus ille fuit (nisi res a **Meleagro** ficta est) in honorem Antipatri poetae Sidonii, Meleagri aut aequalis, aut non multum aetate diversi. – v. 1. *ἁ στάλα.* nominativus pro vocativo. **Matthiae** Gr. §. 312. – v. 2. *καλλάϊνον· ἔστι χρῶμα ἀνθηρόν, ἢ τὸ βένετον χρῶμα οὕτω λεγόμενον.* **Etymol. M.** ubi etiam per *πορφυρώδης* explicatur. – v. 3. *Νίκας κλάδον.* palmam, quam unguibus tenet, ut sceptrum ala. – *ἄκρα* cum *κέκλιται* jungendum: talus enim in margine crepidinis ita erat collocatus, ut jamjam casurus esse videretur. – v. 6. *ἀλλὰ τί.* at tum quid talus sibi vult? – v. 7. *πρὸς δέ.* absolute: **praeterea.** – v. 8. *ὄρνιθος κλαγγαῖς.* ad galli cantum, *ὁπόταν μόνον ὄρθριον ᾄσῃ, Ἀναπηδῶσιν πάντες ἐπ' ἔργον, χαλκῆς, κεραμῆς, σκυλοδέψαι.* **Aristoph.** Aves. 488. ss. – v. 11. *οὐ ψαύω καὶ τῆδε.* nec sic sensum assequor. **Heliodor.** I. 26. p. 43. *κἂν ἔκ τινος ὑπονοίας ἐπιψαύσῃ ποτὲ τῶν ἡμετέρων, ἀρνητέον.* **si quid rerum nostrarum conjectando assequatur.** – v. 15. *γεγωνὸς ἀνήρ. Ξενοκράτης ἀνὴρ γεγωνώς.* **Diogen. Laert.** IV. 16. *γεγωνός τι ἀναβοήσας* dicitur gallus apud **Lucian.** in Gall. §. 1. **Palat.** IX. 92. de cicadis: *ἀείδειν κύκνων εἰσὶ γεγωνότεροι.* – v. 17. *σύνθημα λόγου.* **Eustath.** ad Il. *α.* p. 25. *σκῆπτρον σημεῖον βασιλείας καὶ λόγων.* Id. ad Il. *σ.* p. 1158. *καὶ οἱ δικασταὶ σκήπτροις ἀΐσσουσιν, ὡς τὰ σκῆπτρα τοῖς λόγοις συνδιαφέροντες.* – v. 18. *οἰνοβρεχῆ.* hoc ex

καὶ δὴ σύμβολα ταῦτα. τὸ δ' οὔνομα πέτρος ἀείδει
ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΝ, προγόνων φύντ' ἀπ' ἐριϑϑενέων.

146. ΑΛΚΑΙΟΥ.

Δίζημαι κατὰ θυμὸν ὅτου χάριν ἁ παροδῖτις
δισσάκι ΦΙ μοῦνον γράμμα λέλογχε πέτρος,
λαοτύποις σμίλαις κεκολαμμένον. ἦ ῥα γυναικὶ
τᾷ χθονὶ κευθομένᾳ ΧΙΛΙΑΣ ἦν ὄνομα;
τοῦτο γὰρ ἀγγέλλει κορυφούμενος εἰς ἓν ἀριθμός.
ἢ τὸ μὲν εἰς ὀρθὰν ἀτραπὸν οὐκ ἔμολεν,
ἁ δ' οἰκτρὸν ναίουσα τόδ' ἠρίον ἔπλετο ΦΙΔΙΣ;
νῦν σφιγγὸς γρίφους Οἰδίπος ἐφρασάμην.
αἰνετὸς οὐκ διссοῖο καμὼν αἴνιγμα τύποιο,
φέγγος μὲν ξυνετοῖς, ἀξυνέτοις δ' ἔρεβος.

147. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Ἤδη μεν τέτριπται ὑπεκκεκαλυμμένον ὀστεῦν,
ἁρμονίῃ τ', ὦνερ, πλὰξ ἐπικεκλιμένη·

CXLVI. 1. ἀπαροδίτας (η superscr.). Pal. ὁ παροδίτας. Br. metro invito. ἁ παροδῖτις offert Plan. πέτρος, quod est in Pal. superscripta lectione λίθος, pro feminino est. Pal. VII. 274. ἡ δὲ περισσὴ πέτρος. Ib. 479. πέτρος ἐγὼ τὸ πάλαι γυρή. Quint. Sm. VII. 498. ὀκριόεσσαν πέτρον.

prona tali positione colligit Noster. In simili monimento Pal. VII. 422. talo unio insculpta, quod *Χῖον* jactum significabat, unde probabiliter poeta: ἐν ἀχρήτῳ δὲ κατέσβης Χίῳ. - v. 19. καὶ δή. et haec quidem symbolis sunt expressa; nomen hominis litterae indicant.

146. Symbolicum hoc quoque explicat monimentum, in quo nihil conspiciebatur praeter syllabam *ΦΙ* bis positam. - v. 4. *Χιλιάς*. quia littera *Φ* inter numeros valet quingenti. - v. 6. τὸ μέν, ἦδε μὲν ἑρμηνεία, haec quidem interpretatio non procedit recta via. - v. 8. *Οἰδίπος*. sic hoc nomen formatur et *Οἰδίπους*. A priore forma descendit genitivus *Οἰδίπου*, quem Etymol. M. p. 20, 16. ab *Οἰδίπους* derivat. Ut *Οἰδίπος*, sic ἀελλόπος, ἀρτίπος, τρίπος. - v. 10. ξυνετοῖς. Heliodor. X. 29. καὶ τοῦτο δυστυχῶ πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὅτι καὶ τοῖς συνετοῖς ἀσύνετα φθέγγομαι. Maxim. Tyr. XXII. 4. συνετὰ συνετοῖς λέγων καὶ πιστὰ πιστοῖς.

147. Mortuus ad viam sepultus cineres suos a praetereuntibus turbari conqueritur. - v. 2. ἁρμονίῃ. apta junctura. Od. ε.

ἤδη καὶ σκώληκες ὑπὲκ σοροῦ αὐγάζονται
ἡμετέρης· τί πλέον γῆν ἐπιεννύμεθα;
ἢ γὰρ τὴν οὔπω πρὶν ἴτην ὁδὸν ἐτμήξαντο
ἄνθρωποι, κατ' ἐμῆς νειόμενοι κεφαλῆς.
ἀλλὰ πρὸς ἐγγαίων, Ἀϊδωνέος, Ἑρμεία τε,
καὶ Νυκτός, ταύτης ἐκτὸς ἴτ' ἀτραπιτοῦ.

148. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἑξηκοντούτης Διονύσιος ἐνθάδε κεῖμαι,
Ταρσεύς, μὴ γήμας· αἴθε δὲ μηδ' ὁ πατήρ.

149. ΑΛΛΟ.

Κάτθανον, ἀλλὰ μένω σε· μενεῖς δέ τε καὶ σύ τιν' ἄλλον.
πάντας ὁμῶς θνητοὺς εἷς Ἀΐδης δέχεται.

150. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Πολλὰ πιὼν καὶ πολλὰ φαγὼν καὶ πολλὰ κάκ' εἰπὼν
ἀνθρώπους, κεῖμαι Τιμοκρέων Ῥόδιος.

151. ΑΔΗΛΟΝ.

Βαιὰ φαγὼν καὶ βαιὰ πιὼν καὶ πολλὰ νοσήσας,
ὀψὲ μέν, ἀλλ' ἔθανον· ἔῤῥετε πάντες ὁμοῦ.

CXLVII. 5. πρινὶ τὴν ὁδόν. Pal. quod litteris sejunctis emendavimus: πρὶν ἴτην. De duali pro plurali posito vid. Boeckh. Not. cr. ad Pindar. p. 360. ἴτην. ἐπορεύοντο. Hesych. – v. 6. νιόμενοι [ει]. Pal. νεισσόμενοι. Plan.

248. γόμφοισιν δ' ἄρα τήνγε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν. Cf. ib. 361. – v. 4. quid jam prodest homines terra tegi? ἐπιεννύμεθα. Pal. VII. 660. ὀθνείαν κεῖμαι ἐφεσσάμενος. – v. 7. ἐγγαίων, καταχθονίων.

149. Sententia fere quae apud Horat. II. Ep. 2, 175. heres Heredem alterius velut unda supervenit undam.

150. In Timocreontem Rhodium athletam, quem voracissimis annumerat Athen. X. p. 415. F. et Aelian. V. H. I. 27. idem maledicentissimus fuit, auctore Athenaeo l. c. p. 416. A. B. Propter maledicentiam cum Archilocho Timocreontem conjungit Aristid. T. II. p. 294. Ex hoc disticho proximum ep. 151. in hominem, diu adversa valetudine conflictatum, expressum. – v. 2. ὀψὲ μέν, ἀλλ'. Al-

152. ΣΕΡΑΠΙΩΝΟΣ.

Τοῦτ' ὀστεῦν φωτὸς πολυεργέος. ἦ ῥά τις ἦσθα
ἔμπορος, ἢ τυφλοῦ κύματος ἰχθυβόλος.
ἄγγειλον θνητοῖσιν, ὅτι σπεύδοντες ἐς ἄλλας
ἐλπίδας εἰς τοίην ἐλπίδα λυόμεθα.

153. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Εἰ καὶ τὸ σῆμα λυγδίνης ἀπὸ πλακός,
καὶ ξεστὸν ὀρθῇ λαοτέκτονος στάθμῃ,
οὐκ ἀνδρὸς ἐσθλοῦ· μὴ λίθῳ τεκμαίρεο,
ὦ λῷστε, τὸν θανόντα. κωφὸν ἡ λίθος,
τῇ καὶ ζοφώδης ἀμφιέννυται νέκυς.
κεῖται δὲ τῇδε τὠλιγηπελὲς ῥάκος
Εὐνικίδαο, σήπεται δ' ὑπὸ σποδῷ.

ciphr. I. 39. ὅπου καὶ Φιλουμένη – ὀψὲ μέν, ὅμως δὲ παρῆν. Eadem structura Latini. Plin. I. Ep. 18, 6. aegre quidem, sed tamen potest. Ib. IV. 25, 5. haec nostra iners, sed tamen effrenata petulantia.

152. Cranium in littore, ut videtur, inventum viator in loco conspicuo ponit, ut eo conspecto praetereuntes mortis recordentur. – v. 2. τυφλοῦ κύματος. dictum videtur de mari ventis commoto, fluctusque incertos volvente, ut certam viam non jam sequi possis. Pal. XII. 156. τυφλὰ δ', ὅπως ναυηγὸς ἐν οἴδματι, κύματα μετρῶν Δινεῦμαι. Virgil. Aen. III. 200. excutimur cursu et caecis erramus in undis. – v. 4. λυόμεθα. in hunc mortis portum delati, vitae, tamquam navigationi, finem facimus.

153. In magnificum improbi hominis monimentum. – v. 1. εἰ καί. quamvis. – λυγδίνη πλάξ. tabula marmoris Parii. – v. 2. ὀρθῇ στάθμῃ. Tryphiod. v. 64. ὀρθὸν ἐπὶ στάθμην μέγεθος τορνώσατο τέκτων. ubi vid. Wernick. – v. 3. οὐκ ἀνδρός. supple ὅμως. ut Pal. VII. 377. εἰ καὶ ὑπὸ χθονὶ κεῖται, ὅμως ἔτι –. vide ad L. Bos. p. 773. s. – μὴ λίθῳ τεκμαίρεο. iisdem verbis, sed sensu diverso supra c. IV. 37. ἀνέρα μὴ πέτρῃ τεκμαίρεο· λιτὸς ὁ τύμβος. – v. 4. ἡ λίθος. candidum hoc marmor sensu destituitur, ita ut nec tam atri hominis sepulcrum ornare recuset. – ζοφώδης. ut niger apud Horat. I. Serm. 4, 85. Solon. Fr. 31. γλῶσσα διχόμυθος Ἐκ μελαίνης φρενός. – v. 6. ῥάκος. corpus attritum, debile, mancum. Talis enim Eunicidas vivus fuit. Supra ep. 24. μυριετής, ἁλίοιο βίου ῥάκος. Lucian. Timon. §. 32. ἵν' αὖθις ὁ Πλοῦτος παραλαβὼν αὐτόν – μαλθακὸν καὶ ἀγεννῆ καὶ ἀνόητον ἀποφήνας, ἀποδῷ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος γεγενημένον.

154. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τήνδ' ὑπὸ δύςβωλον θλίβει χθόνα φωτὸς ἀλιτροῦ
ὀστέα μισητῆς τύμβος ὑπὲρ κεφαλῆς,
στέρνα δ' ἐποκριόεντα, καὶ οὐκ εὔοδμον ὀδόντων
πρίονα, καὶ κώλων δούλιον οἰοπέδην,
ἄτριχα καὶ κόρσην, Εὐνιδίκου ἡμιπύρωτα
λείψαν', ἔτι χλωρῆς ἔμπλεα τηκεδόνος.
χθὼν ὦ δυςνύμφευτε, κακοσκηνεῦς ἐπὶ τέφρης
ἀνδρὸς μὴ κούφη κέκλισο, μηδ' ὀλίγη.

155. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ψύλλος ὁ τὰς ποθινὰς ἐπιμισθίδας αἰὲν ἑταίρας
πέμπων ἐς τὰ νέων ἡδέα συμπόσια,
οὗτος, ὁ θηρεύων ἀπαλόφρονας, ἐνθάδε κεῖται,
αἰσχρὸν ἀπ' ἀνθρώπων μισθὸν ἐνεγκάμενος.
ἀλλὰ λίθους ἐπὶ τύμβον, ὁδοιπόρε, μήτε σὺ βάλλε,
μήτ' ἄλλον πείσῃς· σῆμα λέλογχε νέκυς.
φεῖσαι δ' οὐχ ὅτι κέρδος ἐπήνεσεν, ἀλλ' ὅτι κοινὰς
θρέψας, μοιχεύειν οὐκ ἐδίδαξε νέους.

CLV. 1. *ποθινάς*. Pal. ut supra ep. 127, 5. Vulgo *ποθεινάς*. Similis syncopes exempla dedimus in Not. cr. ad Pal. p. 53. s. et p. 315.

154. In eundem. – v. 1. *δύςβωλον*. saxosam, nullis glebis opertam, nec fecundam adeo, sed sterilem. – v. 2. *ὑπὲρ κεφαλῆς, αὐτοῦ ὤν*. – v. 3. *ἐποκριόεντα*. pectoris thorax videtur intelligi, gibbus ille et inaequalis. Hesych. *ὀκριόωντο· ἐτραχύνοντο – μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἄκρα πολλὰ ἐχόντων λίθων*. Od. σ. 33. – v. 4. *πρίονα*. ob intervalla dentium male junctorum. – *κώλων δούλιον οἰοπέδην*. obscura verba ob *οἰοπέδην*, quae vox alibi non reperitur. Vinculi genus esse dixeris, quo servi constringebantur; unde *δούλιον*. Inservit autem periphrasi pedum rigidorum, nihilque agilitatis habentium, sed tamquam constrictorum. – v. 5. *ἡμιπύρωτα*. quod contumeliosum. Ovid. Ibis. 633. circumdatus ignibus atris Membra feras Stygiae semicremata rati. – v. 7. terra, quae mortuos modo *ἀγοστῷ*, modo *κόλποις* recipere dicitur, h. l. *δυςνύμφευτος*, quod tam turpem hominem sinu recipiat.

155. In tumulum lenonis, cujus turpe negotium poeta excusare conatur. – v. 5. *λίθους βάλλε*. Propert. IV. 5, 75. de lenae tumulo: Quisquis amas, scabris hoc bustum caedite saxis, Mixtaque cum saxis addite verba mala. – v. 6. *σῆμα λέλογχε*. sepulcrum violare nefas est, licet malum et improbum tegat. – v. 8. *οὐκ ἐδίδαξε*, pro *οὐκ εἴασε, ἐκώλυσε*.

CAPUT IX.

ΕΙΣ ΠΟΛΕΙΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΑ.

---

1. ΟΝΕΣΤΟΥ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥ.

Ἁρμονίης ἱερὸν φήσεις γάμον· ἀλλ' ἀθέμιστος
Οἰδίποδος. λέξεις Ἀντιγόνην ὁσίην·
ἀλλὰ κασίγνητοι μιαρώτατοι. ἄμβροτος Ἰνώ·
ἀλλ' Ἀθάμας τλήμων. τειχομελὴς κιθάρη·
ἀλλ' αὐλὸς δύσμουσος. ἴδ' ὡς ἐκεράσσατο Θήβῃ
δαίμων ἐσθλὰ κακοῖς, κεἰς ἓν ἔμιξεν ἴσα.

2. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἔστην ἐν φόρμιγγι, κατηρείφθην δὲ σὺν αὐλῷ
Θήβη. φεῦ μούσης ἔμπαλιν ἁρμονίης.

I. 6. Sic vulgatam: *δαίμων, ἐσθλὰ κακοῖς δ' εἰς ἓν ἔ. ἴσα.* emendavimus: aequali portione commiscuit.

1. In Thebarum historia secunda cum adversis commixta. Simile est epigr. Philippi Pal. IX. 253. qui ex fabulis in Thebanorum historia haec concludit: *ἴδ' ὡς ἐσθλῶν περὶ Θήβας Μύθων καὶ στυγνῶν ἤρκεσεν ἱστορίη.* – v. 1. *ἱερὸν γάμον.* ob deorum in his nuptiis praesentiam. *Ἁρμονίας δέ ποτ' εἰς ὑμεναίους Ἦλυθον Οὐρανίδαι.* Eurip. Phoen. 823. – v. 2. *Ἀντιγόνην ὁσίην.* ob pietatem erga patrem fratremque. – v. 3. *Ἰνώ.* in deam mutata. – v. 4. *Ἀθάμας.* ob furorem divinitus ipsi immissum et facinora perpetrata miserabilis. – *κιθάρη.* Euripid. l. c. v. 823. *φόρμιγγί τε τείχεα Θήβας Τᾶς Ἀμφιονίας τε λύρας ὕπο πύργοι ἀνέσταν.* – v. 5. *αὐλὸς δύσμουσος.* illustratur epigrammate secundo.

2. In Thebarum moenia citharae ope exstructa, ad tibiae cantum eversa. – v. 1. *ἐν φόρμιγγι.* ut v. 6. *τειχίσας ἐν κιθάρῃ.* Sophocl. Trach. 888. *θάνατον ἀνύσασα – στονόεντος ἐν τομᾷ σιδάρου.* – *σὺν αὐλῷ.* Pal. IX. 253. *τείχια χορδαῖς Ἔστη, καὶ λωτοῖς ἔστενε λυόμενα.* Thebas ab Alexandro fuisse dirutas ad cantum tibiarum, idque *αὐλοῦντος Ἰσμηνίου,* narrat Tzetza Chil. VII. 408. X. 413. Sic etiam Lysander captis Athenis *πολλὰς ἐξ ἄστεος μεταπεμψάμενος αὐλητρίδας, πάσας δὲ τὰς ἐν τῷ στρατοπέδῳ συναγαγών, τὰ τείχη κατέσκαπτε, καὶ τὰς τριήρεις κατέφλεγε πρὸς τὸν αὐλόν.* Plutarch. Vit. Lysandri c. 15. – v. 2. *φεῦ μούσης.* Vae musicae, musicae usui, *ἔμπαλιν,* contrario illi et adversae harmoniae

κωφὰ δέ μοι κεῖται λυροθελγέα λείψανα πύργων,
πέτροι μουσοδόμοις τείχεσιν αὐτόμολοι,
σῆς χερός, Ἀμφίων, ἄπονος χάρις· ἑπτάπυλον γὰρ
πάτρην ἑπταμίτῳ τείχισας ἐν κιθάρῃ.

3. ΑΓΑΘΙΟΥ.

Ὦ πόλι, πῆ σέο κεῖνα τὰ τείχεα; πῆ πολύολβοι
νηοί; πῆ δὲ βοῶν κράατα τεμνομένων;
πῆ Παφίης ἀλάβαστρα, καὶ ἡ πάγχρυσος ἐφεστρίς;
πῆ δὲ Τριτογενοῦς δείκελον ἐνδαπίης;
πάντα μόθος, χρονίη τε χύσις, καὶ Μοῖρα κραταιὴ
ἥρπασεν, ἀλλοίην ἀμφιβαλοῦσα τύχην·
καί σε τόσον νίκησε βαρὺς φθόνος. ἀλλ' ἄρα μοῦνον
οὔνομα σὸν κρύψαι καὶ κλέος οὐ δύναται.

II. 4. πέτροις et αὐτομόλοις. Vulgo. Emendavit Brunckius.

huic arti propriae. Pindar. Ol. XII. 10. πολλα παρὰ γνώμαν ἔπεσεν, ἔμπαλιν μὲν τέρψιος. Pyth. XII. 32. ἔμπαλιν γνώμας. contra spem et opinionem. – v. 3. κωφά. surda nunc jacent saxa, quae olim agitata per artem sponte sua (αὐτόμολοι) in muri membra coierunt. Propert. III. 1, 43. – τείχεσιν, εἰς τείχεα. – v. 5. χερός. manu quidem Amphionis et sine labore peractum opus. – ἑπτάπυλον – ἑπταμίτῳ. Philostr. Imagg. I. 10. p. 19, 22. φιλότιμοι καὶ ἡδεῖς οἱ λίθοι, καὶ θητεύοντες μουσικῇ· τὸ δὲ τεῖχος ἑπτάπυλον, ὅσοι τῆς λύρας οἱ τόνοι.

3. De Troja omnibus pristini splendoris sui ornamentis privata, nominis autem claritatem servante. – v. 1. κεῖνα. nobilitata illa et illustria moenia, deorum manibus exstructa. – v. 2. κράατα. victimarum, quae plurimae ibi mactabantur, crania, templis ornandis adhiberi solita. In nonnullis veterum templis hujusmodi taurorum et ovium crania, veteris consuetudinis symbola, inter metopas conspiciuntur sculpta. – v. 3. Παφίης ἀλάβαστρα. vasa unguentaria; ut nardi onyx ap. Horat. IV. Od. XII. 17. Συρίῳ μύρῳ χρύσει' ἀλάβαστρα juxta Adonidem posita commemorantur apud Theocr. Eid. XV. 114. In alabastro unguenta optime servari existimabantur. – v. 4. δείκελον. Palladium significatur, tamquam patriae et indigenae deae simulacrum. – v. 5. χρονίη χύσις: temporis lapsus; metaphora ducta a fluminibus. κυματόεσσα χύσις. Oppian. Hal. I. 4. χύσις ὕδατος. Arat. Phaen. v. 393. Similiter de Romae ruinis Anth. Lat. III. 5. longa tuos fastus aetas destruxit et arces – Non tamen annorum series, non flamma nec ensis, Aeternum potuere hoc abolere decus. – v. 7. τόσον. hactenus, in tantum.

4. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἰλιάκοις, πολιοῦχε, σὲ μὲν χρυσαυγέϊ νηῷ,
ὡς θέμις, ἡ τλήμων Ἴλιος ἠγασάμην.
ἀλλὰ σύ με προλέλοιπας ἑλώριον· ἀντὶ δὲ μήλου
πᾶσαν ἀπεδρέψω τείχεος ἀγλαΐην.
ἄρκιον ἦν θνήσκειν τὸν βουκόλον· εἰ γὰρ ἄθεσμος
ἔπλετο, τῆς πάτρης οὐκ ἀλίτημα τόδε.

5. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ μὲν ἀπὸ Σπάρτης τις ἔφυς, ξένε, μή με γελάσσῃς·
οὐ γὰρ ἐμοὶ μούνῃ ταῦτα τέλεσσε Τύχη.
εἰ δέ τις ἐξ Ἀσίης, μὴ πένθεε· Δαρδανικοῖς γὰρ
σκήπτροις Αἰνεαδῶν πᾶσα νένευκε πόλις.
εἰ δὲ θεῶν τεμένη, καὶ τείχεα, καὶ ναετῆρας
ζηλήμων δηΐων ἐξεκένωσεν ἄρης,
εἰμὶ πάλιν βασίλεια· σὺ δ᾽, ὦ τέκος, ἄτρομε Ῥώμη,
βάλλε καθ᾽ Ἑλλήνων σῆς ζυγόδεσμα δίκης.

4. Troja Minervae irae impotentiam et vindictam ultra modum severam exprobrat. – v. 1. *χρυσαυγεῖ νηῷ.* *εὐστύλων ναῶν χρυσήρεις θριγκοί* sunt ap. Euripid. Iphig. T. 128. Habebat autem Minerva templum in arce Trojae. – v. 3. *ἑλώριον.* praedam hostibus prodidisti. Apoll. Rh. II. 264. *λοίσθιον Ἀρπυίῃσιν ἑλώριον.* – *ἀντὶ δὲ μήλου.* pro malo tibi negato, Veneri tributo. – v. 4. *ἀπεδρέψω. ἀφείλου.* decerpendi verbum fortasse cum respectu ad malum a poeta usurpatum. – v. 5. *εἰ γὰρ ἄθεσμος.* si injusta sententia de te pronuntiata peccavit.

5. Troja ad praetereuntes de fortuna sua. – v. 1. *μή με γελάσσῃς.* in Spartanorum regis gratiam dirutam. – v. 2. *οὐ γὰρ ἐμοὶ μούνῃ.* respicitur urbium belli Trojani tempore florentium misera conditio. Vid. ep. 7. sqq. imprimis autem de Sparta ep. 15. – v. 3. Junge: *Δαρδανικοῖς σκήπτροις Αἰνεαδῶν.* gloriatur urbs, quod Dardanorum imperium ad Romanos, Aeneadas, transierit, quibus jam orbis terrarum pareat, *νένευκε.* Verbum *νεύειν* h. l. dictum ut de animalibus, quae capite inclinato jugum recipiunt. – v. 6. *ἐξεκένωσεν.* pro *ἐξέπερσε,* diripuit. Zeugma duriusculum. – v. 8. *ζυγόδεσμα δίκης.* jugum pro illata injuria merito illis impositum.

6. *ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ. οἱ δὲ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ.*

Ἕκτορ, Ἀρήϊον αἷμα, κατὰ χθονὸς εἴ που ἀκούεις,
    χαῖρε, καὶ ἄμπνευσον βαιὸν ὑπὲρ πατρίδος.
Ἴλιον οἰκεῖται κλεινὴ πόλις, ἄνδρας ἔχουσα
    σοῦ μὲν ἀφαυροτέρους, ἀλλ' ἔτ' ἀρηϊφίλους·
Μυρμιδόνες δ' ἀπόλοντο. παρίστασο καὶ λέγ' Ἀχιλλεῖ
    Θεσσαλίην κεῖσθαι πᾶσαν ὑπ' Αἰνεάδαις.

7. *ΕΥΗΝΟΥ.*

Ξεῖνοι, τὴν περίβωτον ἐμὲ πτόλιν, Ἴλιον ἱρήν,
    τὴν πάρος εὐπύργοις τείχεσι κληζομένην,
αἰῶνος τέφρη κατεδήδοκεν· ἀλλ' ἐν Ὁμήρῳ
    κεῖμαι, χαλκείων ἕρκος ἔχουσα πυλῶν.
οὐκέτι με σκάψει Τρωοφθόρα δούρατ' Ἀχαιῶν,
    πάντων δ' Ἑλλήνων κείσομαι ἐν στόματι.

6. Troja, sive locus ille, qui pro vetere Trojae sede habebatur, a Julio Caesare et Augusto agro et immunitate donatus, ab Hadriano autem exornatus, de conditione sua, victorum olim sorte longe beatiore, gloriatur. Latina hujus epigr. interpretatio est in Anth. Lat. I. 103. quae tamen an veteris sit, non constat. — v. 1. *Ἀρήϊον αἷμα.* ob fortitudinem. Il. δ. 98. *αἴ κεν ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον, Ἀτρέος υἱόν.* — *κατὰ χθ. εἴ που ἀκούεις.* supra cap. IV. 44. *εἰ δή τις φθιμένοις χρίμπτεται εὐφροσύνα.* Virgil. Aen. IV. 386. Dabis, improbe, poenas; Audiam, et haec Manes veniet mihi fama sub imos. — v. 5. *παρίστασο.* ad Achillem accede eique nuntia. Homerica locutio, apud quem *παρίστατο καὶ προσέειπε* et similia.

7. Eadem urbs se, quamvis solo aequatam, in Homeri tamen carminibus stare et florere ait. — v. 2. *πύργοις κληζομένην.* moenibus illustrem, ob moenia celebratam. — v. 3. *αἰῶνος τέφρη.* cineres et favillae, quibus per longum tempus operta fui, me penitus consumserunt, haud aliter ac cadaver temporis lapsu cineribus confectum. Sic in ara *περιβόσκεται ἄνθρακα τέφρη.* Callim. H. in Apoll. 84. — v. 4. *χαλκείων πυλῶν.* firmissimarum, fere ut de Tartaro Il. θ. 15. *ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός.* Tibull. I. 3, 72. aeratas excubat ante fores. — v. 6. *κείσομαι ἐν στόματι.* Theogn. 240. *εἰλαπίνῃσι παρέσσῃ Ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασιν.* Pal. IX. 92. *πολλάκι μοι κεῖσαι ἐν ἀκλίσιν.*

8. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΡΓΕΙΟΥ.

Ἡ πρὶν ἐγὼ Περσῆος ἀκρόπτολις αἰθερίοιο,
ἡ πικρὸν Ἰλιάδαις ἀστέρα θρεψαμένη,
αἰπολίοισιν ἔναυλον ἐρημαίοισιν ἀνεῖμαι,
τίσασα Πριάμου δαίμοσιν ὀψὲ δίκας.

9. ΜΟΥΝΔΟΥ ΜΟΥΝΑΤΙΟΥ.

Ἡ πολύχρυσος ἐγὼ τὸ πάλαι πόλις, ἡ τὸν Ἀτρειδῶν
οἶκον ἀπ' οὐρανίου δεξαμένη γενεῆς,
ἡ Τροίην πέρσασα θεόκτιτον, ἡ βασίλειον
ἀσφαλὲς Ἑλλήνων οὖσά ποθ' ἡμιθέων,
μηλόβοτος κεῖμαι καὶ βούνομος ἔνθα Μυκήνη,
τῶν ἐπ' ἐμοὶ μεγάλων οὔνομ' ἔχουσα μόνον.
Ἴλιον ἃ Νεμέσει μεμελημένον, εἴ γε, Μυκήνης
μηκέθ' ὁρωομένης, ἐσσί, καὶ ἐσσὶ πόλις.

VIII. 3. *ἀνεῖσα*. Pal. De verbo *ἀνεῖναι* vel *ἀνιέναι*, agrum non colere, quod potissimum fiebat agro aliquo diis consecrato, unde consecrandi notionem habet, dixit Valcken. ad Herodot. II. 65. p. 134, 79.

8. In Mycenas, olim heroum patriam, nunc a gregibus depastas. *Μυκῆναι ἠρήμωνται πανώλεθρον*. Pausan. VIII. 33. – v. 1. *αἰθερίοιο*. ut *Πλειάδες αἰθέριαι* in Rheso 530. – v. 2. *πικρὸν ἀστέρα*. infestum, *στυγνόν*. Sic Il. λ. 61. Hectore ad pugnam progresso, *οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστὴρ* – *Ὣς Ἕκτωρ*. – v. 3. *αἰπολίοισιν*. Cf. Epigr. IX. 5. X. 4. – v. 4. *δαίμοσι*. manibus Priami apud inferos. Phalaris Epist. XX. p. 104. de muliere defuncta: *καὶ τὸν ἐκείνης δαίμονα, εἴπερ αἴσθοιτό σε οὕτω κατασμυχόμενον, ἀνιᾶσθαι εἰκός*. ubi vid. Lennep.

9. In eandem urbem, Nemesios poenas passam. – v. 1. *πολύχρυσος*. perpetuum Mycenarum epitheton. Il. η. 180. – v. 2. *ἀπ' οὐρανίου*. a Jove enim originem habent. – v. 6. *οὔνομ' ἔχουσα μόνον*. haud aliter de Graecia Anth. Lat. III. 1. Fama manet, fortuna perit – Exigua ingentis retinet vestigia famae, Et magnum infelix nil nisi nomen habet. – v. 7. *εἴ γε*. caussam effati reddit: quandoquidem. – v. 8. *μηκέθ' ὁρωομένης*. Eustath. ad Il. β. p. 219, 30. *Μυκῆναι – κατεσκάφησαν ὑπ' Ἀργείων, ὡς μηδ' ἴχνος εὑρίσκεσθαι*. – *ἐσσί*. superes, nec superes tantum, sed urbs es. Ad mutatam hanc Trojae fortunam Cassandra vates animum dirigens ap. Propert. IV. 1, 53. vertite equum, Danai: male vincitis; Ilia tellus Vivet, et huic cineri Jupiter arma dabit. Anth. Lat. III. 2. – Agamemnonias, dices, quum videris arces: Heu victrix victa vastior urbe jaces.

10. ΑΛΦΕΙΟΥ.

Ἡρώων ὀλίγαι μὲν ἐν ὄμμασιν, αἱ δ' ἔτι λοιπαὶ
πατρίδες οὐ πολλῷ γ' αἰπύτεραι πεδίων,
οἵην καὶ σέ, τάλαινα, παρερχόμενός γε Μυκήνην
ἔγνων, αἰπολίου παντὸς ἐρημοτέρην,
αἰπολικὸν μήνυμα· γέρων δέ τις, ἡ πολύχρυσος,
εἶπεν, Κυκλώπων τῇδ' ἐπέκειτο πόλις.

11. ΠΟΜΠΗΙΟΥ. οἱ δὲ ΜΑΡΚΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ.

Εἰ καὶ ἐρημαίη κέχυμαι κόνις ἔνθα Μυκήνη,
εἰ καὶ ἀμαυροτέρη παντὸς ἰδεῖν σκοπέλου,
Ἴλου τις καθορῶν κλεινὴν πόλιν, ἧς ἐπάτησα
τείχεα, καὶ Πριάμου πάντ' ἐκένωσα δόμον,
γνώσεται ἔνθεν ὅσον πάρος ἔσθενον· εἰ δέ με γῆρας
ὕβρισεν, ἀρκοῦμαι μάρτυρι Μαιονίδῃ.

X. 2. *οὐ πολλῶν αἰπύτεραι.* Pal. Plan. *πολλόν.* Br. *πολλῷ γ* emendavi. Oppian. Cyn. II. 552. *οὐ πολλῷ μείζων.* – v. 4. *αἰπολίου* nonnihil offendit ob proximum *αἰπολικὸν μήνυμα*, non quod idem vocabulum repetitur, sed quod eadem res. Mallem legi: *ἔγνων, φεῦ σκοπέλου παντὸς ἐρημοτέρην.* ut in proximo epigr. v. 2.

10. In eandem urbem. – v. 2. *οὐ πολλῷ.* non multum super campos eminent. – v. 4. *αἰπολίου.* in desertis enim *ἐσχατιαῖς*, et saxosis saepe regionibus caprarum greges pascuntur. – v. 5. *γέρων. αἰπόλος* puta, praetereuntibus quae sequuntur narrans. – v. 6. *Κυκλώπων.* Supra cap. IV. 6. *Κυκλωπείη τε Μυκήνη.* De murorum genere, quod Cyclopum nomine appellant, multa a viris doctis disputata sunt. Vide imprimis A. Hirtium in Wolfii Anal. I. p. 153. et Diar. univ. Jenense an. 1811. Intell. Bl. 4 et 5.

11. Idem tractatur argumentum, ita tamen, ut urbs annis et vetustate confecta Homeri se testimonio consoletur. – v. 3. *ἧς ἐπάτησα τείχεα.* tale quid de Roma vaticinatur Horat. Epod. XVI. 11. Barbarus heu cineres insistet victor et urbem Eques sonante verberabit ungula. – v. 4. *ἐκένωσα.* Cf. supra ep. V. 6. – v. 5. *ἔνθεν, ἐκ τούτου.* – *γῆρας ὕβρισεν.* ut corpus formosum et robustum senectute deformatur et debilitatur. Rutil. Itiner. I. 13. nos indignemur mortalia corpora solvi? Cernimus exemplis oppida posse mori.

12. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄργος, Ὁμηρικὲ μῦθε, καὶ Ἑλλάδος ἱερὸν οὖδας,
καὶ χρυσέη τὸ πάλαι Περσέος ἀκρόπολι,
ἐσβέσαθ' ἡρώων κείνων κλέος, οἵ ποτε Τροίης
ἤρειψαν κατὰ γῆς θειόδομον στέφανον.
ἀλλ' ἡ μὲν κρείσσων ἐστὶν πόλις· αἱ δὲ πεσοῦσαι
δείκνυσθ' εὐμύκων αὔλια βουκολίων.

13. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τὸν με λίθον μέμνησο τὸν ἠχήεντα, παρέρπων
Νισαίην· ὅτε γὰρ τύρσιν ἐτειχοδόμει

12. Trojae conditio comparatur cum conditione earum urbium, unde olim victores prodierant. – v. 1. Ὁμηρικὲ μῦθε. de qua urbe tam saepe fit sermo in carminibus Homericis. Himer. Or. XIV. 35. Icarum ait μῦθον γενέσθαι μετὰ τῶν πτερῶν τοῖς ὕστερον (celebratum fuisse hominibus). Propert. II. 1, 21. Pergama nomen Homeri. – Ἑλλάς h. l. pro urbis nomine accipiendum et Achillis patria. Strabo IX. p. 659. C. – v. 3. ἐσβέσαθ' ἡρ. haeremus in his. Si est ἐσβέσατε, Mycenae et Argos urbes dicuntur exstinxisse nomen et laudem heroum, qui inde orti Trojam everterunt: quod absurdum; si est ἐσβέσατο, aoristo medii vis passiva debet tribui, (gloria heroum exstincta est) quam vim non habet. Jos. Scaliger emendavit ἐσβέσθ' ἡρ. quod ob elisionem litterae ῆ non potest ferri. Rectius scripseris: ἔσβηθ' ab ἔσβην, exstinctae estis, periistis; quo admisso, verba ἡρώων κλέος pro appositione habenda sunt. Illae urbes enim, Argos et Mycenae, ut ab heroibus inde ortis splendorem acceperunt, ita vicissim heroibus gloriandi materiam tribuerant. Hoc sensu κλέος ἡρώων bene de his urbibus dicitur. Ἔσβη pro ἐσβέσθη, ut ἀπέσβη pro ἐπαύσατο, illustravit Ruhnk. ad Timae. p. 40. Ut hoc loco de urbe, sic Pal. IX. 178. de Rhodo insula: ἤδη σβεννυμέναν με νέα κατεφώτισιν ἀκτίς. Ib. IX. 128. σβέννυντο πηγαί. Hesiod. E. καὶ H. 590. γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμενάων. De puero olim formoso Pal. XII. 39. ἐσβέσθη Νίκανδρος. – v. 5. αἱ δέ. pro ὑμεῖς δέ. ut infra ep. 29. v. 7. αἱ δ' ἐνὶ χέρσῳ Σάρδιες ἐμβυθίαις εἰς ἓν ἔκεισθε τέλος.

13. De miraculo saxi vocalis apud Megarenses, quam fabulam illustrat Ovid. Met. VIII. 14. Regia turris erat, vocalibus addita muris, In quibus auratam proles Letoïa fertur Deposuisse lyram: saxo sonus ejus inhaesit. Saepe illuc solita est adscendere filia Nisi, Et petere exiguo resonantia saxa lapillo. Narrat etiam Pausan. I. 42. et Virgil. in Ciri v. 105. ss. De Alcathoo, Pelopis filio, Theognis v. 773. Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην, Ἀλκαθόῳ Πέλοπος παιδὶ χαριζόμενος. Plura de eo vid. apud Boeckh. Expl. Pindar. Ol. VII. 86. p. 176. – v. 2. Νισαίην.

Ἀλκάθοος, τότε Φοῖβος ἐπωμαδὸν ἦρε δομαῖον
  λᾶα, Λυκωρείην ἐνθέμενος κιθάρην.
ἔνθεν ἐγὼ λυρᾳοιδός· ὑποκρούσας δέ με λεπτῇ
  χερμάδι, τοῦ κόμπου μαρτυρίην κόμισαι.

14. ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

Τὸν μέγαν Ἀκροκόρινθον Ἀχαϊκόν, Ἑλλάδος ἄστρον,
  καὶ διπλῆν Ἰσθμοῦ σύνδρομον ἠϊόνα
Λεύκιος ἐστυφέλιξε· δοριπτοίητα δὲ νεκρῶν
  ὀστέα σωρευθεὶς εἷς ἐπέχει σκόπελος.
τοὺς δὲ δόμον Πριάμοιο πυρὶ πρήσαντας Ἀχαιοὺς
  ἀκλαύστους κτερέων νόσφισαν Αἰνεάδαι.

15. ΑΛΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἁ πάρος ἄδμητος καὶ ἀνέμβατος, ὦ Λακεδαῖμον,
  καπνὸν ἐπ' Εὐρώτᾳ δέρκεαι Ὠλένιον,

Steph. Byz. Νισαίαια. ἐπίνειον Μεγαρίδος, καὶ αὐτὴ ἡ Μεγαρίς. etiam Megara ipsa. Ptolemae. III. 15. – v. 3. ἐπωμαδὸν ἦρε δομαῖον λᾶα. ut ap. Apoll. Rh. I. 737. Amphion et Zethus fratres ad Thebarum moenia δομαίους dicuntur advexisse: Ζῆθος μὲν ἐπωμαδὸν ἠερτάζεν Οὔρεος ἠλιβάτοιο κάρη, Philippus Anth. Pal. IX. 11. τυφλὸς γὰρ λιπόγυιον ἐπωμάδιον βάρος αἴρων. – v. 4. Λυκωρείην. Λυκωρεῖς antiquitus appellabantur Delphici. – v. 5. ὑποκρούσας. Pausan. l. c. ἢν τύχῃ βαλών τις ψηφῖδι, κατὰ ταὐτὰ οὗτος ἤχησε καὶ κιθάρα κρουσθεῖσα. – v. 6. κόμπου. h. l. res ipsa, qua quis κομπάζει.

14. De Corintho a Lucio Mummio (ann. ante Chr. 146) expugnata. – v. 1. Ἀκροκόρινθον. montis nomen, in quo arx, in immanem altitudinem edita, ut Livius ait XLV. 28. quae praesidio firmata peninsulam prorsus a continente secludit. Quare Philippus, Demetrii filius, Corinthum πέδας τῆς Ἑλλάδος appellare solebat. Plutarch. Vit. Arati c. 16. Plin. H. N. IV. 4, 5. colonia Corinthus antea Ephyra dicta – e summa sua arce, quae vocatur Acrocorinthus, in qua fons Pirene, diversa duo maria prospectans. – v. 2. σύνδρομον ἠϊόνα. accipiendum de binis Isthmi littoribus, duo maria ab occasu et ortu solis finitima arctis faucibus dirimentibus. Livius l. c. – v. 3. ἐστυφέλιξε. dejecit, evertit, pessumdedit. Pal. VII. 665. κῦμα δὲ ναύτας Ἀθρόον ἐς κοίλην ἐστυφέλιξεν ἅλα. – v. 6. ἀκλαύστους. ossa caesorum congesta, ipsi supremis honoribus privati sunt. Od. λ. 53. σῶμα – κατελείπομεν ἡμεῖς Ἄκλαυτον καὶ ἄθαπτον.

15. In Lacedaemonem ab Achaeis bello devictam. Historia est ap. Livium XXXVIII. 32. s. – v. 2. καπνόν. gloriari solebant

ἄσκιος· οἰωνοὶ δὲ κατὰ χθονὸς οἰκία θέντες
μύρονται· μήλων δ' οὐκ ἀΐουσι λύκοι.

16. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Στρυμόνι καὶ μεγάλῳ πεπολισμένον Ἑλλησπόντῳ
ἠρίον Ἠδωνῆς Φυλλίδος, Ἀμφίπολι,
λοιπά τοι Αἰθοπίης Βραυρωνίδος ἴχνια νηοῦ
μίμνει, καὶ ποταμοῦ τἀμφιμάχητον ὕδωρ,
τὴν δέ ποτ' Αἰγείδαις μεγάλην ἔριν ὡς ἁλιανθὲς
τρῦχος ἐπ' ἀμφοτέραις δερκόμεθ' ἠϊόσιν.

XVI. 3. λοιπὰ μίμνει. pro λείπεται, nisi Antipater scripsit: λεπτά τοι – ἴχνια μίμνει, quo imago templi diruti paulo fieret vividior.

Lacedaemonii, ὅτι γυνὴ Λάκαινα καπνὸν οὐχ ἑώρακε πολέμιον. Plutarch. Vit. Agesil. cap. 31. Quum in bello Thebano hostes domos circum urbem incenderent, τῶν ἐκ τῆς πόλεως αἱ μὲν γυναῖκες οὐδὲ τὸν καπνὸν ὁρῶσαι ἠνείχοντο, ἅτε οὐδέποτε ὁρῶσαι πολεμίους. Xenoph. Hellen. VI. 5, 28. – Ὠλένιον, urbs Achaiae Olenus, una foederatarum civitatum. Est igitur καπνὸς Ὠλένιος fumus e castris Achaeorum, qui, incursione in agrum Laconicum facta, omnia ferro et igne vastaverant; hinc ἄσκιος, ob arbores excisas. Gravis in sequentibus devastatae regionis significatio.

16. De Amphipoli urbe in utraque Strymonis ripa posita. – v. 2. Φυλλίδος. Phyllis, Edonorum apud Thracas regina, Demophoontem, Thesei filium, ex bello Trojano redeuntem, domo sua recepit. Paulo post ille iter prosequitur, pollicitus se, rebus suis compositis, rediturum esse. Qui die constituta quum non venisset, illa eo die dicitur novies ad littus cucurrisse, unde ille locus ἐννεάοδος appellatus est. Tum desiderio mariti vitam suspendio finivit, et ad Strymonem sepulta est. Vid. Meziriac ad Ovidii Epist. II. p. 124. Sepulcrum puellae et δρόμον ἐννεάκυκλον commemorat Coluth. R. H. v. 213. ss. Oppidum ibi conditum loci nomen accepit, postea Amphipolis nuncupatum est. Hinc apparet, cur ἠρίον vocetur. Sed quo jure tandem poeta Amphipolin conditam dicit ad Hellespontum, a quo longo intervallo distat? Strymon effunditur in Sinum Pierium. – v. 3. Αἰθοπίης Βραυρωνίδος. Steph. Byz. Αἰθόπιον· χωρίον Λυδίας – ἀφ' οὗ ἡ Ἄρτεμις Αἰθοπία. Pal. VI. 269. Αἰθοπίᾳ με κόρᾳ Λατοῦς ἀνέθηκεν Ἀριστώ. – Βραυρωνία, Diana, a Braurone in Attica, quem locum deae sacris cultuque celeberrimum fuisse constat. Vid. Meineke ad Euphorion. p. 147. s. Hujus igitur deae templum etiam Amphipoli fuerat, ejusque Antipatri aevo vestigia cernebantur. – v. 4. ἀμφιμάχητον. ob bella inter Spartanos, Athenienses et Macedonas de illa urbe pugnata. Hinc v. 5. ἔρις, rixae et belli caussa, Αἰγείδαις, Atheniensibus, fuisse dicitur. – ἁλιανθὲς τρῦχος. tanquam pannum purpureum, splendidae olim vestis fru-

17. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Οἵους ἀνθ' οἵων οἰκήτορας, ὦ ἐλεεινή,
εὕραο· φεῦ μεγάλης Ἑλλάδος ἀμμορίης.
αὐτίκα καίγείρης χθαμαλωτέρη εἴθε, Κόρινθε,
κεῖσθαι, καὶ Λιβυκῆς ψάμμου ἐρημοτέρη,
ἢ τοίοις διὰ πᾶσα παλιμπρήτοισι δοθεῖσα
θλίβειν ἀρχαίων ὀστέα Βακχιαδῶν.

18. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ποῦ τὸ περίβλεπτον κάλλος σέο, Δωρὶ Κόρινθε;
ποῦ στεφάναι πύργων; ποῦ τὰ πάλαι κτέανα;
ποῦ νηοὶ μακάρων, ποῦ δώματα, ποῦ δὲ δάμαρτες
Σισύφιαι, λαῶν θ' αἵ ποτε μυριάδες;

XVII. 3. *αὐτίκα καὶ γᾶς ἢ χθ.* Pal. unde *Γάζης* fecit Hermannus, quae urbs et ipsa terrae motu eversa est. Oracul. Sibyll. III. p. 401. Posui in textu, quod sensum haberet commodum, nec a codicis scriptura longe abesset. Cogitabam etiam de *καίγαίης* — Aegaei maris fluctibus mersa; sed ambigo an tum *χθαμαλωτέρη* satis sit commodum, quamquam Brunckius non dubitavit corrigere: *ὤφελες ἢ πόντου χθαμαλωτέρη εἴθε, Κόρινθε, κεῖσθαι.* Certe si *χθαμαλώτερος* reperiretur pro *κατώτερος*, praeferrem *καίγαίης*.

stum. Tali comparatione de Smyrna utitur Aristides Oratt. T. I. p. 231. ubi urbem ornamentis refertam dicit, *ὥσπερ οἱ κατάπαστοι χιτῶνες.*

17. Miseram Corinthi conditionem deplorat, pessima jam servitia pro optimis civibus alentis. Respicitur libertinorum colonia, a Julio Caesare in urbem desertam missa; quod consilium multis laudibus prosequitur Dio Cass. XLIII. 50. Corinthum et Carthaginem ab eo inde tempore reviviscere coepisse testatus. — v. 3. Junge: *εἴθε, Κόρινθε, αὐτίκα κεῖσθαι χθαμαλωτέρη Αἰγείρης* —. Rarior constructio particulae *εἴθε* cum infinitivo. Pal. IX. 408. *εἴθε με παντοίοισιν ἔτι πλάζεσθαι ἀήταις.* Vid. Herm. ad Viger. p. 757. Optat poeta, ut Corinthus terra prius fuerit hausta, ut Aegira, Peloponnesi urbs, quam cum Bura et Helice terrae motu vastatam esse constat. Philo Opp. T. II. p. 514. — v. 6. *Βακχιαδῶν.* nobilis Bacchiadarum familia per plura saecula summum Corinthi tenuerat imperium, donec a Cypselo eversa et ejecta est.

18. Ejusdem urbis eversionem et direptionem deplorant Nereides. Cf. supra Agathiae epigr. 3. similia de Troja conquestum. — v. 4. *Σισύφιαι.* matronae nobiles, a Sisypho, prisco Corinthi rege, genus ducentes; fere ut Romuli nepotes pro Romanis ap. Catull. XLIX. et Remi nepotes ap. eund. LVIII. —

οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἴχνος, πολυκάμμορε, σεῖο λέλειπται,
πάντα δὲ συμμάρψας ἐξέφαγεν πόλεμος.
μοῦναι ἀπόρθητοι Νηρηΐδες, Ὠκεανοῖο
κοῦραι, σῶν ἀχέων μίμνομεν ἀλκυόνες.

19. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἴθε με παντοίοισιν ἔτι πλάζεσθαι ἀήταις,
ἢ Λητοῖ στῆναι μαῖαν ἀλωομένῃ·
οὐκ ἂν χηροσύνην τόσον ἔστενον. οἲ ἐμὲ δειλήν,
ὅσσαις Ἑλλήνων νηυσὶ παραπλέομαι,
Δῆλος ἐρημαίη, τὸ πάλαι σέβας. ὀψέ μοι Ἥρη
Λητοῦς, ἀλλ' οἰκτρὴν τήνδ' ἐπέθηκε δίκην.

20. ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Λητοῦς ὠδίνων ἱερὴ τροφέ, τὴν ἀσάλευτον
Αἰγαίῳ Κρονίδης ὡρμίσατ' ἐν πελάγει,

v. 5. *οὐδ' ἴχνος.* idem de clarissimis Achaiae urbibus Seneca dicit Ep. XCI. earum jam fundamenta consumta esse, nec quidquam exstare, ex quo appareat illas saltem fuisse. – v. 6. *ἐξέφαγεν πόλεμος.* Oracul. Sibyll. III. p. 442. *πόλεμον – Ὄψονταί τ' ἰδίας κτήσεις καὶ πλοῦτον ἅπαντα Ἐχθρὸν καρπίζοντα.* – v. 8. *ἀλκυόνες.* halcyon querula avis. Il. ι. 562. *Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρ' αὐτῆς Μήτηρ, Ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα, Κλαῖε.* Consol. ad Liviam v. 107. Halcyonum tales ventosa per aequora questus Ad surdas tenui voce sonantur aquas.

19. Delos insula, olim florentissima, de vastatione conqueritur, quae insecuta est bellum Mithridaticum, quo Menophanes *εἰς ἔδαφος κατέβαλε τὴν Δῆλον.* Pausan. III. 23. – v. 1. *εἴθε με – πλάζεσθαι.* vid. ad ep. 17, 3. – v. 2. *ἤ.* supple *μᾶλλον,* quod vi continetur in praecedentibus verbis. Vid. Herm. ad Viger. p. 884. Accurate de hoc idiotismo disputavit Nitzsch. in commentatione Ioni Platonis subjecta. Rei ipsius satis notae explicationem pete ex Callim. H. in Delum. – *ἀλωομένῃ.* de hac verbi forma vid. Thiersch. Gr. §. 220. 73. – v. 4. *ὅσσαις νηυσί.* contra atque olim fiebat. Respicitur enim Callimachus l. c. v. 315. *τίς δέ σε ναύτης Ἔμπορος Αἰγαίοιο παρήλυθε νηὶ θεούσῃ;* – v. 6. *Λητοῦς.* genitivus caussae. Hesiod. Theog. 472. *τίσαιτο δ' Ἐρινῦς πατρὸς ἑοῖο, παίδων.* – *ὀψέ μοι – ἀλλά.* Pal. IX. 771. *νῦν μῦθος Ὁμήρου Ὀψὲ μέν, ἀλλ' εὗρεν πίστιν.* Ib. VII. 849. *ὀψὲ μέν, ἀλλ' ἔθανον.*

20. Hoc epigramma superiori oppositum. Nec in mutata sua conditione miseram esse dicendam insulam, quae deos apud se natos viderit. – v. 2. *ὡρμίσατο.* pro *ἔθηκεν, ἐποίησε.* Fuerat

σοί νι σε δειλαίην, μὰ τεούς, δέσποινα, βοήσω,
δαίμονας, οὐδὲ λόγοις ἔψομαι Ἀντιπάτρου.
ὀλβίζω δ', ὅτι Φοῖβον ἐδέξαο, καὶ μετ' Ὄλυμπον
Ἄρτεμις οὐκ ἄλλην ἢ σὲ λέγει πατρίδα.

21. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ.

Νῆσοι ἐρημαῖαι, τρύφεα χθονός, ἃς κελαδεινὸς
ζωστὴρ Αἰγαίου κύματος ἐντὸς ἔχει,
Σίφνον ἐμιμήσασθε καὶ αὐχμηρὴν Φολέγανδρον,
τλήμονες, ἀρχαίην δ' ὤλέσατ' ἀγλαΐην.
ἦ δ' ὑμᾶς ἐδίδαξεν ἕνα τρόπον ἥ ποτε λευκὴ
Δῆλος, ἐρημαίου δαίμονος ἀρξαμένη.

22. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Κλεινὴν οὐκ ἀπόφημι· σὲ γὰρ προπάροιθεν ἔθηκαν
κλῄζεσθαι πτηνοί, Τῆνε, Βορηϊάδαι.
ἀλλὰ καὶ Ὀρτυγίην εἶχε κλέος, οὔνομα δ' αὐτῆς
ἤρχετο Ῥιπαίων ἄχρις Ὑπερβορέων.

XXI. 5. ἡ τότε. Vulgo.

enim φερομένη καὶ σαλεύουσα, donec eam deus jussit στῆναι ἐν μέσοις τοῖς κύμασι καὶ μηκέτι εἶναι πλωτήν. Himer. Or. IV. 2. – v. 3. δέσποινα. numen insulae, quod simul cum insula ipsa intelligendum. Vid. Boeckh. ad Pindar. Ol. VII. 13. p. 169.

21. De vastitate insularum maris Aegaei. – v. 1. τρύφεα χθονός. quasi frusta et fragmenta terrae per mare sparsa. – v. 3. αὐχμ. Φολέγανδρον. σιδηρείη appellata διὰ τὴν τραχύτητα. Strabo X. p. 484. Quam contemta jacuerit, docent haec Solonis ap. Diog. Laert. I. 27. εἴην δή ποτ' ἐγὼ Φολεγάνδριος ἢ Σικινίτης, ἀντί γ' Ἀθηναίου. – v. 4. ἀγλαΐην. nitentes Cyclades et fulgentes sunt ap. Horat. I. Od. XIV. 20. et III. 28, 14. ob pristinam beatitudinem, non, quod nonnulli existimant, ob marmoris in nonnullis earum reperti splendorem. – v. 5. ἕνα τρόπον. τὴν αὐτὴν τύχην, quam δαίμονα vocat v. 6. – ἐδίδαξεν. praeiverat exemplo, tamquam chorum in illa tragoedia ducens. – λευκή, λαμπρά. secunda fortuna, quam candidam Latini vocant.

22. Tenus, parva insula, cum Delo comparatur. – v. 1. κλεινήν. te laude florere non nego; sed noli hac tua laude superbire; nam Delos quoque floruit, quae nunc misere jacet. – v. 2. Βορηϊάδαι. Zetes et Calaïs, in Teno sepulti. Hercules enim – ἄθλων Πελίαο δεδουπότος ἂψ ἀνιόντας Τήνῳ ἐν ἀμφιρύτῃ πέφνεν, καὶ ἀμήσατο γαῖαν ἀμφ' αὐτοῖς. Apoll. Rhod. I. 1304. – v. 3. Ὀρτυγίην. Vid. supra cap. I. ep. 24. – v. 4. ἄχρις Ὑπερβορέων. unde primitiae Delum mitti solebant. Callim. Hymn. in Del. 279. ss.

νῦν δὲ σὺ μὲν ζώεις, ἡ δ' οὐκέτι· τίς κεν ἐώλπει
ὄψεσθαι Τήνου Δῆλον ἐρημοτέρην;

23. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Οὗτος ὁ Λειάνδροιο διάπλοος, οὗτος ὁ πόντου
πορθμός, ὁ μὴ μούνῳ τῷ φιλέοντι βαρύς·
ταῦθ' Ἡροῦς τὸ πάροιθεν ἐπαύλια, τοῦτο τὸ πύργου
λείψανον, ὁ προδότης ὧδ' ἐπέκειτο λύχνος.
κοινὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδ' ἔχει τάφος, εἰσέτι καὶ νῦν
κείνῳ τῷ φθονερῷ μεμφομένους ἀνέμῳ.

24. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Ὡς πάρος Ἀελίου, νῦν Καίσαρος ἁ Ῥόδος εἰμὶ
νᾶσος, ἴσον δ' αὐχῶ φέγγος ἐπ' ἀμφοτέρων.
ἤδη σβεννυμέναν με νέα κατεφώτισεν ἀκτίς,
Ἅλιε, καὶ παρὰ σὸν φέγγος ἔλαμψε Νέρων.
πῶς εἴπω, τίνι μᾶλλον ὀφείλομαι; ὃς μὲν ἔδειξεν
ἐξ ἁλός, ὃς δ' ἤδη ῥύσατο δυομέναν.

XXIV. 3. γενεάν. Pal. με νέα. Plan.

23. De Hellesponto, atque de Herus et Leandri amoribus. — v. 2. μὴ μούνῳ. non soli Leandro infestus, sed Hero quoque, quae in turri ibi habitans, haud procul a littore, Veneri marinae, ut videtur, operabatur. Musaeus v. 32. Ἡρώ — πύργον ἀπὸ προγόνων παρὰ γείτονι ναῖε θαλάσσῃ. — v. 4. ὁ προδότης, quod Leandro per fretum natante exstinctus est. Musae. 328. καὶ δὴ λύχνον ἄπιστον ἀπέσβεσε πικρὸς ἀήτης, Καὶ ψυχὴν καὶ ἔρωτα πολυτλήτοιο Λεάνδρου. quibus verbis illustratur etiam v. 6. φθονερῷ ἀνέμῳ.

24. Rhodus insula se Neroni non minus quam Solis olim beneficio debere testatur. Quodnam his versibus celebretur beneficium, et de quo Nerone agatur, ambigitur. Tiberium Neronem plures annos Rhodi commoratum esse, insulamque terrae motu vastatam sublevasse constat. Vid. Sueton. Vit. Tiber. c. 14. Verum et Claudius Nero beneficiis Rhodios dicitur affecisse, libertate reddita. Sueton. Vit. Neron. c. 7. Prius cum Antiphili vita melius videtur convenire. — v. 1. Ἀελίου. nam insula, sicut Delos olim, fluctibus submersa; (ἁλμυροῖς ἐν βένθεσι κεκρυμμένα. Pindar. Ol. VII. 57.) Solis ope in lucem prodiit: βλάστε μὲν ἐξ ἁλὸς ὑγρᾶς Νᾶσος, ἔχει τέ μιν ὀξειᾶν ὁ γενέθλιος ἀκτίνων πατήρ. Pindar. l. c. v. 69. s. — v. 3. σβεννυμέναν. pristino splendore privatam. De puero olim formoso Pal. XII. 39. ἐσβέσθη Νίκανδρος, [illegible] πᾶν ἀπὸ χροιῆς ἄνθος. — v. 4. παρὰ σόν. tui luminis splendorem superavit Nero. — v. 5. τίνι. pro ποτέρῳ, ut saepius. Vid. cap. VI. 11, 6. et Stallbaum. ad Phileb. p. 168. — v. [illegible] [illegible]

25. ΑΔΗΛΟΝ.

Αὐτῷ σοὶ πρὸς Ὄλυμπον ἐμακύναντο κολοσσὸν
τόνδε Ῥόδου ναέται Δωρίδος, Ἀέλιε,
χάλκεον, ἁνίκα κῦμα κατευνάσαντες Ἐνυοῦς
ἔστεψαν πάτραν δυσμενέων ἐνάροις.
οὐ γὰρ ὑπὲρ πελάγευς μόνον ἄνθεσαν, ἀλλὰ καὶ ἐν γᾷ,
ἁβρὸν ἀδουλώτου φέγγος ἐλευθερίας·
τοῖς γὰρ ἀφ᾽ Ἡρακλῆος ἀεξηθεῖσι γενέθλας
πάτριος ἐν πόντῳ κἠν χθονὶ κοιρανία.

26. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Καὶ κραναᾶς Βαβυλῶνος ἐπίδρομον ἅρμασι τεῖχος,
καὶ τὸν ἐπ᾽ Ἀλφειῷ Ζᾶνα κατηυγασάμην,

μένων. malorum fluctibus tantum non submersam. Claudian. in Eutrop. II. 501. Jam sola renidet In Stilichone salus — hunc tantis bellorum sidus in undis Sperant.

25. In colossum Solis, a Rhodiis post hostes terra marique devictos ex manubiis positum; quod factum fuisse constat Ol. CXXIV. Plurimi praeterea ibidem fuerunt colossi minores illo, sed ubicunque singuli fuissent, nobilitaturi locum; teste Plinio XXXIV. 7, 18. unde Rhodenses appellati Colossenses. Meurs. in Rhodo I. 15. — v. 3. *κῦμα κατευνάσαντες.* *κοιμίσσαι κύματα* est apud Orph. Argon. 1008. de bello Aeschyl. VII. c. Theb. 108. *κῦμα ἀνδρῶν καχλάζει πνοαῖς Ἄρεος ὀρόμενον.* — v. 6. *φέγγος ἐλευθερίας.* ipsa est libertas, quam illi sibi comparaverant et tamquam in firmo fundamento collocaverant. Pindar. Ol. V. 7. *τὶν δὲ κῦδος ἁβρὸν νικάσαις ἀνέθηκε.* — v. 7. *ἀφ᾽ Ἡρακλῆος.* a Tlepolemo, Herculis filio, qui ob caedem patria profugus Rhodum venit, et urbes ibi condidit. Il. β. 653. ss. Cf. Pindar. Ol. VII. 20.

26. In templum Dianae Ephesium, praestantissimis operibus praeferendum. Hujus templi historiam et descriptionem concinnavit A. Hirt. in peculiari commentatione: Der Tempel der Diana zu Ephesus. Berolini. 1809. De eo Callimach. H. in Dian. v. 249. *τοῦ δ᾽ οὔ τι θειότερον ὄψεται ἠώς, Οὐδ᾽ ἀφνειότερον· ῥέα κεν Πυθῶνα παρέλθοι.* — v. 1. *Βαβυλῶνος.* Hinc Gregor. Naz. in Muratori Anecdot. p. 213. *ἄλλος μὲν Βαβυλῶνος ἐπίδρομον ἅρμασι τεῖχος, Ἄλλος δ᾽ Αἰγύπτου δείματο πυραμίδας.* Epitheton *κραναᾶς* ad moenia videtur referendum, cum montibus rupibusque comparanda. Dionys. Perieg. 1005. *Βαβυλὼν ἱερὴ πόλις, ἥν ῥά τε πᾶσαν Τείχεσιν ἀῤῥαγέεσσι Σεμίραμις ἐστεφάνωσεν.* — v. 2. *Ζᾶνα.* Cf. supra cap. I. ep. 4. —

κάπων τ' αἰώρημα, καὶ Ἡλίοιο κολοσσόν,
καὶ μέγαν αἰπεινᾶν πυραμίδων κάματον,
μνᾶμά τε Μαυσωλοῖο πελώριον· ἀλλ' ὅτ' ἐσεῖδον
Ἀρτέμιδος νεφέων ἄχρι θέοντα δόμον,
κεῖνα μὲν ἠμαύρωτο· τί κεῖνα δέ; νόσφιν Ὀλύμπου
Ἅλιος οὐδέν πω τοῖον ἐπηυγάσατο.

27. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τίς ποκ' ἀπ' Οὐλύμποιο μετάγαγε παρθενεῶνα,
τὸν πάρος οὐρανίοις ἐμβεβαῶτα δόμοις,
ἐς πόλιν Ἀνδρόκλοιο, θοῶν βασίλειαν Ἰώνων,
τὰν δορὶ καὶ Μούσαις αἰπυτάταν Ἔφεσον;
ἦ ῥα σὺ φιλαμένα, Τιτυοκτόνε, μεῖζον Ὀλύμπου
τὰν τροφόν, ἐν ταύτᾳ τὸν σὸν ἔθευ θάλαμον.

28. ΔΟΥΡΙΔΟΣ ΕΛΑΙΤΟΥ.

Ἠέριαι νεφέλαι, πόθεν ὕδατα πικρὰ πιοῦσαι
νυκτὶ σὺν ἀστεμφεῖ πάντα κατεκλύσατε,

XXVI. 7. δὲ κῆνιδα. Pal. τε κὴν ἴδε. Plan. Quod in textu posui, Bentlejo debetur.

v. 3. κάπων τ' αἰώρημα. horti Semiramidis in altum educti. – v. 7. τί κεῖνα δέ. at quid illa loquor? correctio gravitatis plena. Interrogationi δέ vim addit.

27. In idem templum. – v. 1. παρθενεῶνα. ut in regum aedibus liberis, sic in Olympo quoque singulis diis deabusque aedes (θάλαμοι) exstructae erant. Lucian. de Sacrific. c. 8. in descriptione Olympi: μετὰ δὲ αἱ τῶν θεῶν οἰκίαι, καὶ τοῦ Διὸς τὰ βασίλεια· ταῦτα πάντως περικαλλῆ τοῦ Ἡφαίστου κατασκευάσαντος. De vocabulis παρθενών et παρθενεών dixit Lobeck. ad Phryn. p. 166. – v. 2. ἐμβεβαῶτα. collocatam. Platon. Phaedr. p. 254. B. εἶδον αὐτὴν μετὰ σωφροσύνης ἐν ἁγνῷ βάθρῳ βεβῶσαν. ubi qui haec verba imitatione expresserunt, ἱδρυμένην posuerunt pro βεβῶσαν. Vid. Wyttenbach. Ep. cr. p. 80. s. (250). – v. 3. Ἀνδρόκλοιο, Codri filii, qui Ionum coloniam Ephesum duxerat. Ejus historiam vid. ap. Pausan. VII. 2. – θοῶν. ad agilitatem et in bello praestantiam videtur referendum. Il. ε. 536. ἐπεὶ θοὸς ἔσκε μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι. – v. 5. Τιτυοκτόνε. Callimach. H. in Dian. 110. Ἄρτεμι παρθενίη, Τιτυοκτόνε, ubi Schol. Τιτυὸς βιασάμενος Λητώ, ἀνῃρέθη ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος. – v. 6. τὰν τροφόν. Prope Ephesum, in luco Ortygiae, Latona Dianam peperisse narrabatur. Vid. Strab. XIV. 639. ubi Ὀρτυγία ἡ τροφός. – θάλαμον. idem quod v. 1. παρθενεῶνα.

28. Ephesus, in loco depresso

οὐ Λιβύης; Ἐφέσου δὲ τὰ μυρία κεῖνα ταλαίνης
αὔλια, καὶ μακάρων ἐξ ἐτέων κτέανα;
ποῦ δὲ σαωτῆρες τότε δαίμονες ἔτραπον ὄμμα;
αἶ, αἶ, τὴν Ἰάδων πολλὸν ἀοιδοτάτην.
κεῖνα δὲ κύμασι πάντα κυλινδομένοισιν ὁμοῖα
εἰς ἅλα σὺν ποταμοῖς ἔδραμε πεπταμένοις.

29. ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Σάρδιες αἱ τὸ πάλαι Γύγου πόλις, αἵ τ' Ἀλυάττου
Σάρδιες, αἱ βασιλεῖ Πέρσις ἐν Ἀσιάδι·
αἳ χρυσῷ τὸ παλαιὸν ἐπλινθώσασθε μέλαθρον,
ὄλβον Πακτωλοῦ ῥεύματι δεξάμεναι·
νῦν δὲ ὅλαι δύστηνοι ἐς ἓν κακὸν ἁρπασθεῖσαι,
ἐς βυθὸν ἐξ ἀφανοῦς χάσματος ἠρίπετε.

XXIX. 5. *νῦν δὲ ὅλαι.* hiatum sustuleris scribens: *νῦν δ' ὅλαι,*

(*ἐν κοίλῳ τόπῳ*) sita, Lysimacho in Asia regnante, torrentibus imbre auctis mersa est. Quo facto Lysimachus cives illius calamitatis superstites sedes commutare, novamque urbem ad mare condere coegit. Strabo XIV. p. 640. Pausan. I. 9. p. 23. VII. 3. p. 528. – v. 4. *μακάρων.* per annos beatos, in beata tranquillitate peractos, congesta. – v. 7. *κεῖνα, κτέανα.* – v. 8. *σὺν ποτ. πεπταμένοις.* cum fluviis imbre extra ripas effusis. Arat. 288. *πεπταμένῳ πελάγει κεχρημένος.* Pal. X. 16. *γαλήνης νηοφόροις νώτοις εὔδια πεπταμένης.*

29. In Sardes terrae motu eversas. Clades illa, qua duodecim celebres Asiae urbes afflictae et collapsae traduntur, commemoratur ap. Tacit. II. Annal. 47. qui asperrimam in Sardianos luem plurimum in eosdem misericordiae traxisse ait. Ad eandem spectant haec in Oracul. Sibyll. V. 606. *αἶ αἶ, Σάρδεις, αἶ αἶ, καὶ κολγήσατε Τράλλις· Αἶ αἶ, Λαοδίκεια, καλὴ πόλις· ὡς ἀπολεῖσθε Σεισμοῖς.* – v. 1. De Gyge et Alyatte regibus omnia nota ex initio historiae Herodoteae. – v. 2. *αἱ Πέρσις, οὖσαι* scil. Sardes ob insignem splendorem et opulentiam regibus Persarum tanquam altera Persis erat. Similiter Athenae *Ἑλλάδος Ἑλλὰς* in Pal. VII. 45. et Gadara *Ἀτθὶς ἐν Ἀσσυρίοις* vocatur Pal. VII. 417. – v. 3. *ἐπλινθώσασθε.* huic hyperbolae de aedibus aureis lateribus exstructis lateres aurei a Croeso Delphos missi (Herodot. I. 50.) originem dedisse videntur. – v. 4. *ὄλβον, πλοῦτον.* – v. 6. *ἐς βυθόν.* arcte cohaerent verba *βυθὸς ἐξ ἀφανοῦς χάσματος:* vorago, immenso hiatu aperta. Suid. *ἀχανεῖς, ἀφανεῖς, ἀφεγγεῖς.* Lycophron v. 1277. de flumine: *χεῦμα τοῦ κατὰ χθονὸς Δύνοντος εἰς ἄφαντα κευθμῶνος βάθη.* Usitatius *ἀχανής,* quod h. l. in Planudea legitur. Oracul. Sibyll. III. p. 398. *χάσματα ἠδὲ βάραθρ' ἀχανῆ.* –

Βοῦρα * καὶ εἰς Ἑλίκην κεκλυσμένα· αἱ δ' ἐνὶ χέρσῳ
Σάρδιες ἐμβυθίαις εἰς ἓν ἔκεισθε τέλος.

30. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ.

Τμώλῳ ὑπ' ἀνθεμόεντι, ῥοὴν παρὰ Μαίονος Ἕρμου
Σάρδιες, ἡ Λυδῶν ἔξοχός εἰμι πόλις.
μάρτυς ἐγὼ πρώτη γενόμην Διός· οὐ γὰρ ἐλέγχειν
λάθριον υἷα Ῥέης ἤθελον ἡμετέρης.
αὐτὴ καὶ Βρομίῳ γενόμην τροφός· ἐν δὲ κεραυνῷ
ἔδρακον εὐρυτέρῳ φωτὶ φαεινόμενον.
πρώταις δ' ἡμετέρῃσιν ἐν ὀργάσιν οἰνὰς ὀπώρη
οὔθατος ἐκ βοτρύων ξανθὸν ἄμελξε γάνος.

ὦ δύστηνοι. aut νῦν δ' ἄρ' ὄλαι, δύστηνοι. — v. 7. καὶ εἰς. legendum videtur: Βοῦρα σὺ κεῖσ', Ἑλίκη τε. i. e. κεῖσαι. Verbi numerus sic inter duo nomina positi nihil offensionis habet. Dorvill. ad Charit. p. 487. s. Durior est, sed legitima, ratio Homerica Od. ξ. 216. θάρσος μοι Ἄρης τ' ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη.

XXX. 1. ἠνεμόεντι. Plan.

v. 7. Βοῦρα καὶ Ἑλίκη, urbes Achajae, ad mare sitae, fluctibus mersae;. Sardes, in media terra positae, voragine haustae sunt. Ovid. Met. XV. 293. si quaeras Helicen et Burin, Achaidas urbes, Invenies sub aquis. — κεκλυσμένα est dualis, in quo ultima producitur. De depravatis voculis καὶ εἰς vid. var. lect. — αἱ δὲ — ἔκεισθε. structura ut supra ep. 12,5. — ἐμβυθίαις pendet a verbis ἓν τέλος i. e. εἰς τὸ αὐτὸ τέλος.

30. Etiam hoc epigr. Sardium laudes celebrat. Sita urbs ad radices Tmoli, prope Hermum fluvium. — v. 1. ἀνθεμόεντι. Euripid. Bacch. 462. τὸν ἀνθεμώδη Τμῶλον. Virgil. Georg. I. 56. hunc montem croceos odores mittere ait; vitesque in eo coli praestantissimas. Ib. II. 98. — Μαίονος. Lydi Maeones. — v. 3. Memorabilis locus ob fabulam de Jove, quem Rhea in illis regionibus aut peperisse existimabatur, aut incolarum fidei credidisse. Nam quod Sardes gloriantur, quod primae fuerint testes Jovis, nec eum prodere (ἐλέγχειν) voluerint, aliter accipi non potest. Fabulam attigit Jo. Lydus de Mensib. p. 96., quem emendavi in Not. ad. Pal. p. 64. Rheam autem Sardium cives pro indigena habuisse apparet ex Herodoto V. 102. ἱρὸν ἐπιχωρίης θεοῦ Κυβήβης. Sophocl. Philoct. 393. Γᾶ, μᾶτερ αὐτοῦ Διός, Ἃ τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὔχρυσον νέμεις. — v. 5. Βρομίῳ. Tmolum et Sardes patriam sibi esse testatur Bacchus in Eurip. Bacch. l. c. — v. 7. vini inventionem his verbis illa urbs sibi tribuit. οἰνὰς ὀπώρη, auctumnus, vini ferax, laticem ex uvis expressit, ut lac ex uberibus exprimitur, οὔθατος ἐκ βοτρύων. Verbo ἀμέλγειν de hac re usus est Ion Chius ap. Athen. X. p. 447. D. uvae — νέκταρ ἀμέλγονται. Nonn. Dion. XII. 320. λαρὸν ἐϋῤῥαθάμιγγος ἀμέλγετο νέκταρ ὀπώρης.

πάντα με κοσμήσαντο· πολὺς δέ με πολλάκις αἰὼν
ἄστεσιν ὀλβίστοις εὗρε μεγαιρομένην.

31. ΤΥΛΛΙΟΥ ΓΕΜΙΝΟΥ.

Εἰμὶ μὲν ἐν ποταμοῖς, πελάγει δ' ἴσα μέτρα διώκω,
Στρυμών, Ἠμαθίης τὸ γλυκερὸν πέλαγος·
βένθος ὁμοῦ καὶ ἄρουρα δι' ὕδατος· ἡ γὰρ ἐγείρω
ὀμπνιακῶν χαρίτων ἡδύτερον τρίβολον.
ἔστι καὶ Ἠμαθίης γόνιμος βυθός· ἄμμι δέ, Νεῖλε,
κρείσσων ἔσθ' ὁ φέρων τὸν στάχυν, οὐχ ὁ τρέφων.

32. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Μηκέτι δειμαίνοντες ἀφεγγέα νυκτὸς ὀμίχλην,
εἰς ἐμὲ θαρσαλέως πλώετε, ποντοπόροι.
πᾶσιν ἀλωομένοις τηλαυγέα δαλὸν ἀνάπτω,
τῶν Ἀσκληπιαδῶν μνημοσύνην καμάτων.

— v. 9. πολύς. in longo temporis progressu saepe factum est, ut magnae et opulentae civitates mo invidia persequerentur. ἄστεσιν dativus pro ὑπὸ ἀστέων. Vid. Matthiae Gr. §. 392. i. β. De fortuna urbis bellisque vid. Strabo XIII. p. 930. C. Aliter hunc locum accepit Grotius vertens: nocuit contraria saepe Quod fortunatis urbibus arma tuli. Accepit μεγαιρομένην pro μεγαίρουσαν, quod fieri posse non videtur.

31. De Strymone, Macedoniae (Ἠμαθίης) flumine, Nilo Aegypti non inferiore. — v. 1. διώκω, ἔχω. flumen mari simile. De Nilo Claudian. XLVII. 38. effluit Aegaeo stagnantior, acrior alto Ionio. De Sangario Procop. de Aedif. v. 3. ἄβυσσος, εὐρυνόμενος δὲ θαλάσσῃ ἴσα. — v. 3. βένθος, ποταμὸς βαθύς. — ἄρουρα δι' ὕδατος. in ipsa aqua pro agro sum fertili i. e. fruges fero haud secus atque ager. — v. 4. τρίβολον. tribulum ipsis Cereris frugibus dulciorem. Theophr. Hist. Plant. IV. 9. (11) 1. p. 150. ὁ τρίβολος — φύεται — ἐν τοῖς ἑλώδεσι τῶν ποταμῶν· ἐν μεγίστῳ δὲ βάθει πενταπήχει ἢ μικρῷ μείζονι, καθάπερ περὶ τὸν Στρυμόνα. Cf. Plin. XXI. 16, 58. Thraces ad Strymona habitantes tribuli nucleo vescebantur, panem ex eo facientes praedulcem, teste eodem XXII. 10, 12. — ὀμπνιακῶν, τῶν τῆς Δήμητρος Ὀμπνίας. — v. 5. καὶ Ἠμαθίης, οὐ τῆς Αἰγύπτου μόνου. — v. 6. Nilo se praefert Strymon, quod ipse ex fundo suo producat fruges, dum Nilus eas tantum in agris aqua sua irrigatis foveat.

32. In Pharum ad Smyrnam a medicorum quod ibi erat collegio in navigantium salutem exstructam. — v. 1. ἀφεγγέα. λιποφεγγέα νυκτὸς ὀμίχλην. Musae. v. 238. — v. 3. δαλόν. πυρσός vocatur in alio epigr. Pal. IX. 674. φρυκτός ap. Synesium Epist. LI. p. 189. B. — v. 4. Ἀσκληπ. Asclepiadarum magna erat apud Smyrnaeos auctoritas.

33. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἔζευξ' Ἑλλήσποντον ὁ βάρβαρος ἄφρονι τόλμῃ·
τοὺς δὲ τόσους καμάτους πάντας ἔλυσε χρόνος.
ἀλλὰ Δικαιάρχεια διηπείρωσε θάλασσαν,
καὶ βυθὸν εἰς χέρσου σχῆμα μετεπλάσατο.
λᾶα, βαθὺ στήριγμα, κατερρίζωσε πέλωρον,
χερσὶ Γιγαντείαις δ' ἔστασε νέρθεν ὕδωρ.
ἦν δ' ἅλ' ἀεὶ πλώειν· διοδευομένη δ' ὑπὸ ναύταις
ἄστατος, εἰς πεζοὺς ὡμολόγησε μένειν.

34. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

α. Εἰπέ, Δικαιάρχεια, τί σοι τόσον εἰς ἅλα χῶμα
βέβληται, μέσσου γευόμενον πελάγους;
Κυκλώπων τάδε χεῖρες ἐνιδρύσαντο θαλάσσῃ
τείχεα· μέχρι πόσου, Γαῖα, βιαζόμεθα;

XXXIII. 2. ἔλυσε χρόνος. non temporis progressus, quo humana opera plerumque consumuntur, sed tempestatum undarumque vis, Xerxis pontem solvit: χειμὼν μέγας συνέκοψέ τε ἐκεῖνα πάντα καὶ διέλυσε. Herodot. VII, 34. Quare vide, an scribendum sit: πάντας ἔλυσε ῥόος, aut νότος. – v. 7. δ' post ἦν videtur tollendum.

Vid. Sprengel. Hist. Medic. T. I. p. 402.

33. In portum Juliam apud Bajas, immisso in Lucrinum et Avernum lacum mari effectum, et ingenti mole firmatum. Sueton. Vit. Aug. c. 16. Descriptum eum dedit Strabo V. p. 245. et Dio Cassius XLVIII. 50. – v. 3. διηπείρωσε. aggere ducto et munito, qui mare a sinu arcebat. – v. 5. λᾶα πέλωρον. ingentem saxorum molem, opus Gigantum operibus simile. De alia mole Palat. VII. 748. ἢ ποῖοι χθονὸς υἷες ἀνυψώσαντο Γίγαντες; Quo aggere, in altum educto, effectum est, ut aqua intra eum tranquilla jaceret. – v. 7. διοδευομένη. mare olim incertum et tempestatibus agitatum, et propterea navibus tantum navigabile, nunc etiam pedibus se calcandum offert. Opponuntur sibi θάλασσα ἄστατος et μένουσα.

34. De eadem mole, quam longius productam mare ad Dicaearcheam conqueritur. Facit huc Virgil. Georg. II. 161. an memorem portus, Lucrinoque addita claustra, Atque indignatum magnis stridoribus aequor, Julia qua ponto longe sonat unda refuso? Ad idem opus respicit Horat. Ep. ad Pison. v. 64. ss. – v. 4. βιαζόμεθα. Horat. III. Od. 1, 33. contracta pisces aequora sentiunt Jactis in altum molibus. –

κόσμου νηΐτην δέχομαι στόλον· εἴςιδε Ῥώμην
  ἐγγύθεν, εἰ ταύτης μέτρον ἔχω λιμένα.

35. ΒΑΣΣΟΥ ΛΟΛΛΙΟΥ.

Ἄῤῥηκτοι Μοιρῶν πυμάτην ἐσφράγισαν ὅρκοι
  τῷ Φρυγὶ πὰρ βωμῷ τὴν Πριάμου θυσίην.
ἀλλὰ σοί, Αἰνεία, στόλος ἱερὸς Ἰταλὸν ἤδη
  ὅρμον ἔχει, πάτρης φροίμιον οὐρανίης.
ἐς καλὸν ὤλετο πύργος ὁ Τρώϊος· ἦ γὰρ ἐν ὅπλοις
  ἠγέρθη κόσμου παντὸς ἄνασσα πόλις.

36. ΑΛΦΕΙΟΥ.

Κλεῖε, θεός, μεγάλοιο πύλας ἀκμῆτας Ὀλύμπου·
  φρούρει, Ζεῦ, ζαθέαν αἰθέρος ἀκρόπολιν.

v. 5. *κόσμου.* classem populi orbis terrarum domini. In muniendo illo portu hoc imprimis spectaverat Augustus, ut classem per bellum Sexti Pompeji potissimum viribus afflictam in tuto receptaculo reficeret. – v. 6. *εἰ ταύτης.* si ad hujus urbis modum et mensuram portus patet: *εἰ ταύτῃ ὁ ἐμὸς λιμὴν σύμμετρός ἐστιν.*

35. Trojae expedivisse, quod eversa fuerit, quum sic reginae orbis terrarum originem dederit. Cf. supra ep. 5 et 6. – v. 1. *ὅρκοι.* Parcarum sunt leges et statuta immutabilia. Hesych. *ὅρκοι. δεσμοί. σφραγῖδες.* ubi genuinam esse lectionem noster hic locus planissime docet. Quod hoc loco sunt Parcarum *ὅρκοι*, apud Manethon. I. 7. sunt *Μοιρῶν ἄῤῥηκτοι μίτοι.* Apoll. Rhod. IV. 1205. *ἀῤῥήκτοισιν ἐνιζεύξας ἔχεν ὅρκοις.* – v. 2. *Πριάμου θυσίην.* Priamum ad Jovis Ἑρκείου aram tamquam victimam mactatam ex omni belli historia selegit Bassus, quod in hac caede et Trojae clades et belli tristissimus exitus clarissime apparet. – v. 3. *Ἰταλόν.* prima syllaba contra poetarum consuetudinem producta, ut Pal. VII. 373, 2. *Ἰταλὶς ὠκυμόρους.* VII. 692. in trimetro iambico: *οὔτ' ἐν Ἰταλοῖς.* Cf. Virgil. Aen. VII. 643. IX. 698. – v. 4. *φροίμιον.* referenda haec appositio ad totam enuntiationem, quae praecessit: adventus Aeneae cum classe praelusit quodammodo initiis novae et divinae patriae. Frequens translatus vocis *φροίμιον* et *προοίμιον* usus apud seriores. Sic Philostr. Heroica. p. 710. *τοὺς λύκους ὁ Ἀπόλλων προοίμιον λοιμοῦ ποιεῖται.* – v. 5. *ἐς καλόν*, *εὐκαίρως.* Xenoph. Conv. I. 4. *εἰς καλόν γε ὑμῖν συντετύχηκα.* – *πύργος.* Pergama, arx Trojae. – *ἐν ὅπλοις.* argutius hoc dictum. Urbs, cui imperium orbis terrarum debebatur, quod nonnisi armis et bello comparari potuit, inter arma quodammodo nasci et condi debuit. In *ἠγέρθη* respicitur ad socios, quibus contractis fundamenta novi imperii jacta sunt.

36. Terra marique Romanorum imperio subjectis, quumjam nihil supersit, quod sibi submittant praeter Olympum, poeta Jovem monet, ut coeli portas novis praesidiis firmet. – v. 1. *ἀκμῆτας.* Pal. IX, 518. *πάντα*

ἤδη γὰρ καὶ πόντος ὑπέζευκται θοῇ Ῥώμης, [illegible]
καὶ χθὼν· οὐρανίη δ' οἶμος ἔτ' ἐστ' ἄβατος.

37. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Λευκάδος ἀντί με Καῖσαρ, ὅδ' Ἀμβρακίης ἐριβώλου,
Θυρρείου τε πέλειν, ἀντί τ' Ἀνακτορίου,
Ἄργεος Ἀμφιλόχου τε, καὶ ὁππόσα ῥαίσατο κύκλῳ
ἄστε' ἐπιθρώσκων δουρομανὴς πόλεμος,
εἴσατο Νικόπολιν, θείην πόλιν· ἀντὶ δὲ νίκης
Φοῖβος ἄναξ ταύτην δέχνυται Ἀκτιάδος.

38. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Οὐδ' ἢν Ὠκεανὸς πᾶσαν πλήμμυραν ἐγείρῃ,
οὐδ' ἢν Γερμανίη Ῥῆνον ἅπαντα πίῃ,
Ῥώμης οὐδ' ὅσσον βλάψει σθένος, ἄχρι κε μίμνῃ
δεξιὰ σημαίνειν Καίσαρι θαρσαλέη.

Φιλίππῳ Ἀμβατά· χαλκείας κλεῖε πύλας μακάρων.

37. In urbem Nicopolin, ab Augusto in memoriam victoriae ad Actium de Antonio reportatae conditam. Sueton. Vit. August. c. 18. Plin. H. N. IV. 1. de Epiro: in ore ipso colonia Augusti Actium cum Apollinis templo nobili et civitate libera Nicopolitana. De Ambracia aliisque hujus orae urbibus agens Strabo VII. p. 325. Μακεδόνες, ait, καὶ Ῥωμαῖοι καὶ ταύτην καὶ τὰς ἄλλας κατεπόνησαν τοῖς συνεχέσι πολέμοις – ὥστε τὸ τελευταῖον ὁ Σεβαστός, ὁρῶν ἐκλελειμμένας τελέως τὰς πόλεις, εἰς μίαν συνῴκισε τὴν ὑπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Νικόπολιν ἐν τῷ κόλπῳ τούτῳ· ἐκάλεσε δὲ ἐπώνυμον τῆς νίκης, ἐν ᾗ κατεναυμάχησεν Ἀντώνιον. – Ἡ μὲν οὖν Νικόπολις εὐανδρεῖ καὶ λαμβάνει καθ' ἡμέραν ἐπίδοσιν. quibus verbis totum hoc epigr. egregie illustratur. – v. 4. ἐπιθρώσκων. insultans. Sophocl. Oed. T. 471. ἔνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει Πυρὶ καὶ στεροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας. – v. 6. δέχνυται. tamquam ἀνάθημα. Apollinis enim ibi templum in promontorio, et ludi Actiaci in ejusdem dei, cui Augustus victoriam ibi de hostibus reportatam tribuebat, honorem instituti. Haec omnia significat Propert. IV. 6, 67. Actius hinc traxit Phoebus monumenta.

38. De Roma Caesaris imperio tuta. – v. 1. Ὠκεανός. Oceanus pro populis ad Oceanum habitantibus, cujus πλήμμυρα et undarum tumultum et copiarum magnitudinem significat. Cogitandum de infestis Hispanorum animis vix diuturno bello fractis. Etiam in Germania illis temporibus, sub Augusto enim floruit Crinagoras, bella adhuc durabant. – v. 2. οὐδ' ἢν Γερμανίη. nec si Germania omnibus copiis suis Romam peteret. In verbis Ῥῆνον πίῃ cogitandum de veteri fabula de fluminibus Persarum exercitu siccatis. – v. 3. οὐδ' ὅσ-

οὕτως καὶ ἱερῷ Ζηνὸς δρυὸς ἔμπεδα ῥίζαις
ἱστᾶσιν, φύλλων δ' αὖα φέρουσ' ἄνεμοι.

39. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ῥώμη παμβασίλεια, τὸ σὸν κλέος οὔποτ' ὀλεῖται·
Νίκη γάρ σε φυγεῖν ἄπτερος οὐ δύναται.

40. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Ἡ τερεβινθώδης, ὀλιγάμπελος, οἷά τε βαιὴ
νησίς, ἀλλ' ὁμαλὴ πᾶσα καὶ ἀστύφελος·
αἱ δ' ἀγχοῦ μεγάλαι τε καὶ εὔρεες, ἀλλ' ἐπὶ πουλὺ
τρηχεῖαι· μεγέθει τοῦτο περισσότεραι.
καρποῖς, οὐ σταδίοισιν ἐρίζομεν· οὐδὲ γὰρ αὖλαξ
Αἰγύπτου Λιβύης ψάμμου ἐπιστρέφεται.

σον. ne minimum quidem. Apoll. Rh. I. 290. τὸ μὲν οὐδ' ὅσον οὐδ' ἐν ὀνείρῳ Ὠϊσάμην. Ib. 482. οἷς οὐδ' ὅσον ἰσοφαρίζεις Ἡνορέην. – v. 5. 6. imago ducta ex Il. μ. 132. ἕστασαν, ὡς ὅτε τε δρύες οὔρεσιν ὑψικάρηνοι, Αἵτ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα, Ῥίζῃσιν μεγάλῃσι διηνεκέεσσ' ἀραρυῖαι.

39. Ex simulacro quodam Victoriae sine alis Romae posito huic urbi poeta perpetuum auguratur imperium. Sic boni ominis caussa Victoria sculpta Athenis, teste Pausania III. 15, 5. quem cf. etiam I. 22, 4. V. 26, 5. et quae de hac dea ejusque simulacris docte disseruit Boettigerus ante Diar. univ. anni 1803. Vol. II. p. 111. Faciunt huc quae de Fortuna dixit Plutarch. T. II. p. 318. A. ἡ Τύχη τῷ Παλατίῳ προσερχομένη καὶ διαβαίνουσα τὸν Θύμβριν, ὡς ἔοικεν, ἔθηκε τὰς πτέρυγας – οὕτως εἰσῆλθεν εἰς Ῥώμην ὡς μενοῦσα.

40. In insulam quandam terebinthi feracem. Grammaticus, qui lemmata addidit, νησίδιον dicit significari σύνεγγυς πριγκήπου. Erat autem πρίγκηπος sive πρίγκιπος insula cum Constantinopoli quodammodo conjuncta, de qua vid. Du Cang. in Lex. Gr. med. p. 1227. Res incerta. Sed quaecunque tandem insula fuerit, epigrammatis sensus satis est perspicuus. – v. 3. εὐρέες. Od. δ. 602. οὐ γὰρ πεδίοιο ἀνάσσεις εὐρέος. – v. 4. μεγέθει τοῦτο. contracta oratio pro: τοῦτο μόνον περισσότεραι, ὅτι μεγέθει προέχουσιν. – v. 5. αὖλαξ Αἰγύπτου. fertilis Aegypti ager, quamvis angustior, immensis, sed sterilibus Libyae finibus opponitur.

41. ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ.

Πότνι' Ἀθηνάων ἐπιήρανε, Τριτογένεια,
ἥ τ' ἐπὶ ἔργα βροτῶν ὁράᾳς, Ῥαμνουσιὰς Οὖπι,
γείτονες ἀγχίθυροι Ῥώμης ἑκατονταπύλοιο,
πίονα δὴ καὶ τόνδε, Θεά, τιμήσατε χῶρον,
δῆμον Δηώιο φιλόξεινον Τριόπαο,
τόφρα κε καὶ Τριόπειαι ἐν ἀθανάτοις ἀλέγησθον.
ὡς ὅτε καὶ Ῥαμνοῦντα καὶ εὐρυχόρους ἐς Ἀθήνας.

XLI. 2. . . *ΛΑΙΣ.* Marmor, quod in *ὉΡΑΑΙΣ* recte mutavit Viscontius, qui hoc et proximum carmen edidit in libro peculiari inscripto: Iscrizioni greche Triopee. Roma. 1794. fol. —

41. Herodes Atticus, rhetor sub Hadriano et duobus Antoninis propter eloquentiam, quam profitebatur, et divitias illustris, sepulcrum in Triopio suo, quae erat villa ad viam Appiam hortis et delubris splendide exornata, sibi suisque destinatum Minervae et Nemesios tutelae committit. Has enim deas, quas Catullus etiam junxit in Nupt. Pelei et Thet. v. 395. (Aut rapidi Tritonis hera aut Rhamnusia virgo.) in Attica eximio honore cultas, Herodes, qui domum habebat in demo Marathonis, Rhamnusiae deae vicino, *συννάους* fecerat. — v. 2. *ἐπὶ ἔργα βροτῶν ὁράᾳς.* Archiloch. Fragm. VI. ὦ Ζεῦ — σὺ δ' ἔργ' ἐπ' ἀνθρώπων ὁρᾷς. Observat autem dea illa (de qua docte disputavit Zoëga Abhandlungen p. 32. ss.) mortalium facta, ut improbos puniat atque coerceat. — *Οὖπις*, quae et *Ὦπις* vocatur. Anonymus apud Suidam: *Ὦπιν οὐ δεδοικώς, οὐκ ἀλέγων Ἀδράστειαν, οὐδὲ Νέμεσιν ἐμπαζόμενος.* Alibi Diana hoc nomine appellatur. — *Ῥαμνουσιάς.* vid. ad cap. I. ep. 97. et 98. — v. 3. *γείτονες.* tertio ab Urbe lapide situm erat Triopium. *ἑκατονταπύλοιο.* magnificentia cum Thebis Aegypti certantis, quas *ἑκατομπύλους* appellat Homer. Il. ι. 383. — v. 5. *δῆμον.* ob insignem heri liberalitatem *φιλόξεινος.* Videtur autem *δῆμος* ille *Τριόπαο* pars villae fuisse ad similitudinem veteris Triopii in Caria (cf. Herodot. I. 144. Schol. Theocr. Eid. XVII. 69.) exornata. *Δηῷος.* Respicitur Triopae sacrilegium, in quo puniendo Ceres numen suum et potentiam eximie demonstraverat. Hyginus Fab. Astron. XIV. Triopam Thessalorum regem fuisse narrat; qui quum in domo sibi exstruenda vetustum Cereris templum diruisset (lucum Cereris ab eo devastatum fuisse narrat Diodor. V. 61.), fame deae ira ipsi objecta, nunquam postea ullo cibo saturari potuerit. Cf. infra v. 36. 37. — v. 6. *ἀλέγησθον*, i. e. *ἀριθμῆσθον*, *Τριόπειαι ἐν ἀθαν.* pro *ἐν Τριοπείοις θεοῖς.* inter deos in Triopio Cariae, a Triopa ibi post fugam e Thessalia ad Cereris iram placandam condito, cultos. Ad hujus exemplum Herodem Cereris Proserpinaeque cultum in Triopio suo instituisse censet Boeckhius in Corpore Inscr. T. I. Part. I. 26. p. 45. qui omnino videndus. — v. 7. *ἐς Ἀθήνας.* praepositio etiam ad

ἤλθετε, δώματα πατρὸς ἐριγδούποιο λιποῦσαι,
ὡς τήνδε ῥύεσθε πολυστάφυλον καὶ ἀλωήν,
λήϊά τε σταχύων, καὶ δένδρεα βοτρυόεντα,
λειμώνων τε κόμας ἁπαλοτρεφέων ἐφέπουσαι.
ὔμμι γὰρ Ἡρώδης ἱερὴν ἀνὰ γαῖαν ἔθηκε,
τὴν ὅσσην περὶ τεῖχος ἐύτροχον ἐστεφάνωται,
ἀνδράσιν ὀψιγόνοισιν ἀκινήτην καὶ ἄσυλον
ἔμμεναι. ἡ δ' ἐπί οἱ ἐξ ἀθανάτοιο κάρηνου
σμερδαλέον σείσασα λόφον κατένευσεν Ἀθήνη,
μή τῳ νήποινον βῶλον μίαν ἢ ἕνα λᾶαν
ὀχλίσσαι, ἐπεὶ οὐ Μοιρέων ἀτρῆες ἀνάγκαι,
ὅς κε θεῶν ἕδεσσιν ἀλιτροσύνην ἀναθείη.
κλῦτε, περικτίονες καὶ γείτονες ἀγροιῶται·
ἱρὸς οὗτος ὁ χῶρος, ἀκίνητοί τε θέαιναι,
καὶ πολυτίμητοι, καὶ ὑπόσχειν οὔας ἑτοῖμαι·
μηδέ τις ἡμερίδων ὄρχους, ἢ ἂν ἄλσεα δένδρεων,
ἢ ποίην χιλῷ εὐαλδέϊ χλωρὰ θέουσαν,
ἀμώην κυανέου Ἀΐδος πήξεις μάκελλαν.

v. 23. ἐν ἄλσεα. Vulgo. — v. 25. PHΞEIE. Marm. unde vulgo ῥήξειε legitur. Sed P Latina littera esse potest pro Π, ut in proxima Inscr. X reperitur pro Ξ. Quare cum Casaubono scripsi πήξεις sensu sic postulante. Il. Θ. 298. ὀϊστοὶ ἐν χροῒ πῆχθεν. Callim. H. in Cerer. 54. μή τοι πέλεκυν μέγαν ἐν χροῒ πήξω.

praecedens Ῥαμνοῦντα pertinet; ut Callimach. H. in Apoll. 8. οἱ δὲ νέοι μολπήν τε καὶ ἐς χορὸν ἐντύνεσθε. Matthiae Gr. §. 195, 4. — v. 9. ῥύεσθε, custodite, ornate. — v. 12. ἀνὰ γαῖαν ἔθηκε, agri diis consecrati vocantur ἀνειμένοι; et ipsae in ejusmodi agris arbores. Callim. H. in Cer. 47. τὰ θεοῖσιν ἀνειμένα δένδρεα κόπτεις. Pars illa Triopii diis sacra moenibus fuit circumdata (ἐστεφάνωται. στέφανος καὶ περίβολος, ἐρυμνόν. Orph. Argon. 764. 897.), et ἀκίνητος esset et ἄσυλος, ob sepulcrorum ibi sanctitatem. — v. 15. ἐπί οἱ, in ejus gratiam; assensum ei nutum significans; κατένευσεν, ad preces annuit, σείσασα λόφον; uti Jupiter Homericus Il. α. 528. ss. — v. 17. μή τῳ νήποινον, ἔσεσθαι scil. — v. 18. ἀνάγκαι, leges et statuta (supra ep. 35. ἄῤῥηκτοι Μοιρῶν ὅρκοι.) adjuncta poenarum notione, οὐκ ἀτρῆες, vehementer timendae, ταὶς τῳ, ὅς κεν ἀλιτρ. ἀναθείη, si quis sanctas deorum sedes violaverit. Similiter Il. χ. 100. ἐλεγχείην ἀναθήσει. et Pindar. Ol. V. 18. κῦδος ἁβρὸν νικάσαις ἀνέθηκε. — v. 23. vetatur his versibus, quod in hujusmodi monimentis solemne, ne quis sepulcrum laedat aut evertat, nec alienos, οὐ τοῦ αὐτοῦ ὄντας γένους, in illud inferat. — ὄρχους pendet ab ἀπὸ nonnisi semel ad alterum membrum posito. Vid. ad v. 7. — v. 24. χλωρὰ θέουσαν. pro ποίην χλωρὰν χιλῷ εὐαλδέα. Sic He-

σῆμα νέον τεύχων, ἠὲ πρότερον κεραΐζων.
οὐ θέμις ἀμφὶ νέκυσσι βαλεῖν ἱρόχθονα βῶλον,
πλὴν ὅ κεν αἵματος ᾖσι, καὶ ἔκγονος ἑσσαμένοιο,
(κείνοις δ' οὐκ ἀθέμιστον) ἐπεὶ τιμάορος ἵστωρ.
καὶ γὰρ Ἀθηναίη τε Ἐριχθόνιον βασιλῆα
νηῷ ἐγκατέθηκε, συνέστιον ἔμμεναι ἱρῶν.
εἰ δέ τῳ ἄκλυτα ταῦτα, καὶ οὐκ ἐπιπείσεται αὐτοῖς,
ἀλλ' ἀποτιμήσει, μή οἱ νήτιτα γένηται·
ἀλλά μιν ἀπρόφατος Νέμεσις, καὶ ῥεμβὸς Ἀλάστωρ
τίσονται, στυγερὴν δὲ κυλινδήσει κακότητα.
οὐδὲ γὰρ ἴφθιμον Τριόπεω μένος Αἰολίδαο
ὤναθ', ὅτε νηὸν Δημήτερος ἐξαλάπαξεν.

v. 30. *TE* ob hiatum displicet; quare *οἱ* emendabat Hermannus, id cum *νηῷ* jungens. Possit etiam *ποτ'* scribi. Sed hiatus fortasse excusationem habet a caesura. – v. 34. *ῥεμβός* legatur in marmore, an *ῥόμβος*, incertum.

siod. Scut. 145. *τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν πλῆτο στόμα λευκὰ θεόντων.* – v. 28. *ἑσσαμένοιο*, *τοῦ ἱδρύσαντος*. Vid. Buttm. Gr. gr. §. 96. – v. 29. *τιμάορος ἵστωρ.* testis adest et ultor; deorum numen scilicet, quibus loci tutela credita. – v. 30. Ne quis miretur in loco Minervae sacro sepulcrum esse conditum, rem poeta tuetur exemplo Erichthonii, qui Erechtheus est ap. Homer. Il. *β*. 547. ss. *ὅν ποτ' Ἀθήνη θρέψε – κὰδ δ' ἐν Ἀθήνης εἷσεν ἐῷ ἐνὶ πίονι νηῷ.* Cf. Apollodor. III. 14, 7. *Ἐριχθονίου δὲ ἀποθανόντος καὶ ταφέντος ἐν τῷ τεμένει τῆς Ἀθηνᾶς.* Similiter ap. Theocrit. Eid. XVII. 50. Berenice Veneris manibus Orco erepta in ejus templum collocata fuisse dicitur: *ἐς ναὸν κατέθηκας, ἑᾶς δ' ἀπεδάσσαο τιμᾶς.* – v. 31. *συνέστιον.* Apollon. Rh. I. 1316. de Hercule, cui destinatum post labores peractos *ναίειν ἀθανάτοισι συνέστιον.* Infra cap. IX. ep. 75. *Βάκχον γάρ κλισίαις με συνέστιον ἐστεφάνωσεν.* – v. 32. *εἰ τῳ ἄκλυτα ταῦτα.* si quis haec sibi non dicta putabit nec parebit his legibus. *μή οἱ νήτιτα.* videat, num impune laturus sit. Herodem monumentis a se positis et consecratis imprecationes adjecisse narrat Philostrat. Vit. Soph. II. 1, 10. p. 558. De Daphnes luco agens, a Seleuco condito, Liban. T. I. p. 303. *καὶ ταχὺ τὸ ἄλσος ἐθάλλε, καὶ ἀραῖς ἰσχυραῖς ἐφρουρεῖτο.* – v. 34. Poena divinitus immissa, homines exagitans animosque eorum turbans, *Ἀλάστωρ* vocatur *ῥεμβός*; hoc enim ob praecedens *Νέμεσις* probabilius, quam *ῥόμβος ἀλάστωρ*, altera voce pro adjectivo habita. Veterum locos de *Ἀλάστωρ* collegit Blomfield in Gloss. ad. Pers. v. 360. – v. 35. *κυλινδήσει.* Vid. not. ad c. VIII. 18. Apollodor. Caryst. ap. Athen. VII. p. 280. E. *ἐπιστατεῖ τις τοῦ βίου νυνὶ τύχη – εἰκῆ τέ πως ἡμᾶς κυλινδοῦσ' ὅν τιν' ἂν τύχῃ τρόπον.* – v. 36. *Αἰολίδαο.* Triopas, Aeoli nepos. Apollodor. I. 7, 4. – *νηόν*, templum, ut apud Hy-

τῷ ἤτοι ποινὴν καὶ ἐπωνυμίην ἀλέασθαι
χώρου, μή τοι ἕπηται ἔπι Τριόπειος Ἐρινύς.

42. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δεῦρ' ἴτε Θυβριάδες νηὸν πότι τόνδε γυναῖκες,
Ῥηγίλλης ἕδος ἀμφὶ θυοσκόα ἱρὰ φέρουσαι.
ἡ δὲ πολυκτεάνων μὲν ἔην ἐξ Αἰνεαδάων,
Ἀγχίσεω κλυτὸν αἷμα καὶ Ἰδαίης Ἀφροδίτης.
γήματο δ' εἰς Μαραθῶνα. θεαὶ δέ μιν Οὐρανιῶναι
τίουσιν, Δηώ τε νέη, Δηώ τε παλαιή,
τῇσί περ ἱερὸν εἶδος ἐΰζώνοιο γυναικὸς
ἄγκειται· αὐτὴ δὲ μεθ' ἡρώνῃσι νέναστται
ἐν μακάρων νήσοισιν, ἵνα Κρόνος ἐμβασιλεύει.

ginum, cujus verba supra laudavimus ad v. 5. Quae ibi de Triopa, apud alios, Callimachum praesertim in Hymn. in Cererem, de ejus filio Erysichthone narrantur. – v. 38. τῷ, διὰ τοῦτο. – ἀλέασθαι. infinitivus pro imperativo, – v. 39. Τριόπειος Ἐρινύς. poena, deorum numen neglectum persequens, ut in Triopa. Quam opportune fabula de vetere rege Thessaliae ad regionis illius appellationem accommodata sit, sponte apparet.

42. Regillae conjugi, ex nobili Anniorum gente, immatura morte exstinctae, Herodes praeter alia nonnulla etiam statuam dedicaverat in fano, quod in Triopio erat, eamque ibi pro heroina coli volebat. Ad cujus statuae consecrationem matronae Romanae hoc carmine invitantur. – v. 1. Θυβριάδες. sic habetur in marmore, pro vulgari forma Θυμβριάδες. Thybris haud infrequens apud poetas Latinos. – v. 2. ἀμφί jungendum cum ἕδος. Haec praepositio anastrophen non patitur. – θυοσκόα ἱρά. sacra qualia a θυοσκόοις offeruntur. Probabile autem Marcellum scripsisse θυοσκόοι, ut matronae sacro illi assistentes sic appellentur. Qua lectione simul hiatus tollitur. Euripid. Bacch. 224. Μαινάδας θυοσκόους. – v. 3. Αἰνεαδάων. de cognatione gentis Anniae cum Julia nihil certi aliunde constat. – v. 5. εἰς Μαραθῶνα. sic de rege Scyle Herodot. IV. 78. καὶ οἰκία τε ἐδείματο ἐν Βορυσθένεϊ, καὶ γυναῖκα ἔγημε ἐς αὐτὰ ἐπιχωρίην. Herodes erat ex demo Marathonio ibique praedia habebat. – v. 6. Δηώ. utraque, ut videtur, Faustina, major et minor, sub Cereris et Liberae nominibus in Herodis Triopio cultae. Vid. Tristan. Comment. histor. T. I. p. 581. – v. 7. γυναικός. Regillae simulacrum, illis deabus, tamquam συννάον, consecratum, dum ipsa Regilla in beatorum sedibus sub Saturni imperio habitat. Ibi enim heroum sedes. Hesiodus E. καὶ Η. 169. Cf. Boeckh. Expl. Pinda-

τοῦτο γὰρ ἀντ' ἀγαθοῖο νόου εἴληχεν ἄποινον.
ὥς οἱ Ζεὺς ᾤκτειρεν ὀδυρόμενον παρακοίτην,
γήρᾳ ἐν ἀζαλέῳ χήρῃ περικείμενον εὐνῇ·
οὕνεκά οἱ παῖδας μὲν ἀμύμονος ἐκ μεγάροιο
Ἅρπυιαι κλωθῶες ἀνηρείψαντο μέλαιναι
ἡμίσεας πλεόνων· δοιὼ δ' ἔτι παῖδε λιπέσθην
νηπιάχω, ἀγνῶτε κακῶν, ἔτι πάμπαν ἀπύστω
οἵην σφιν νηλὴς κατὰ μητέρα πότμος ἔμαρψε,
πρίν περ γηραιῇσι μιγήμεναι ἠλακάτῃσι.
τῷ δὲ Ζεὺς ἐπίηρον ὀδυρομένῳ ἀπόρητον,
καὶ Βασιλεὺς Διῒ πατρὶ φυὴν καὶ μῆτιν ἐοικώς,
Ζεὺς μὲν ἐς Ὠκεανὸν θαλερὴν ἔστειλε γυναῖκα
αὔρῃσι Ζεφύροιο κομιζέμεν ἠλυσίῃσιν·
αὐτὰρ ὃ ἀστερόεντα περὶ σφυρὰ παιδὶ πέδιλα

ri Ol. II. 75. p. 130. s. – v. 10. ἄποινον. rarissimus usus vocabuli singulari numero. – v. 11. ὥς οἱ. hac beneficio eam affecit Jupiter misericordia erga Herodem conjugis mortem graviter lugentem. De quo luctu, omnem modum excedente, vide quae narrat Philostr. Vit. Soph. II. 8, 9. p. 556. s. – v. 12. γήρᾳ ἐν ἀζαλέῳ. quinque et sexaginta annos, ut videtur, natus. – v. 14. Ἅρπυιαι κλωθῶες. Telemachus de Ulysse Od. α. 241. νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο. Ὤιχετ' ἄϊστος, ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε Κάλλιπεν. Harpyiae κλωθῶες mors rapax, ut ap. Tibull. I. El. III. 65. aut fata rapacia. Αἶσα et Καταλῶθες βαρεῖαι junguntur Od. η. 197. – v. 16. ἀπύστω, οὐκ εἰδότε οἵαν μητέρα – ἔμαρψε. supra ep. 18. πάντα δὲ συμμάρψας ἐξέφαγεν πόλεμος. Pal. XIV. 91. εἰσόκε πᾶσαν Συμμάρψας ὀλέσῃ γενεήν. – v. 18. γηραιῇσι ἠλακάτῃσι. pro γήρᾳ, quia vitae mensura et senectus a Parcarum colo staminibusque pendet. Dictum autem μιγῆναι ἠλακάτῃ, ut μίσγεσθαι κακοῖς aut ἄλγεσι, et in bonam partem νίκῃ et στεφάνοις. – v. 19. ἐπίηρον, εἰς χάριν, παραμυθίας ἕνεκα. Structura hujus periodi ἀνακόλουθος, sed ad Homeri exemplum conformata. Cf. Od. α. 109. – v. 20. Βασιλεύς. Marous Aurelius Antoninus. – v. 21. ἐς Ὠκεανόν. ἐν μακάρων νήσοισι, παρ' ὠκεανὸν βαθυδίνην. Hesiod. Ε. καὶ Η. 169. – v. 22. Ζεφύροιο. aurae Zephyri, tamquam alitis equi (Vid. Catull. LXVI. 54.) tradidit eam. αὖραι ἠλύσιαι lucem lucrantur ex Od. δ. 563. ubi de Elysio: τῇπερ – αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυπνείοντας ἀήτας Ὠκεανὸς ἀνίησιν, ἀναψύχειν ἀνθρώπους. – v. 23. αὐτὰρ ὅ. ἐκεῖνος, ὁ βασιλεύς. Vid. Thiersch. Gr. gr. §. 206, 23. – ἀστερόεντα πέδιλα, calceum lunatum, ordinis senatorii insigne. – παιδί. Herodis filio superstiti. Nam pueris quoque sub imperatoribus hoc ornamentum fuisse tributum apparet ex Statio Sylv. V. 2, 28. sic te, clare puer, genitum sibi curia sensit, Primaque patricia clausit vestigia luna. Ceterum

δῶκεν ἔχειν, τὰ λέγουσι καὶ Ἑρμάονα φορῆναι,
ἦμος ὅτ' Αἰνείαν πολέμου ἐξῆγεν Ἀχαιῶν,
νύκτα διὰ δνοφερήν· ὁ δέ οἱ περὶ ποσσὶ δαωτὴρ
παμφανόων ἐνέκειτο σεληναίης κύκλος [αἴγλης]·
τὸν δὲ καὶ Αἰνεάδαι ποτ' ἐνεῤῥάψαντο πεδίλῳ,
. . . . . σον . . . ευηγενέεσσι γεραα . .
οὔ μιν ὀνόσσηται, καὶ Κεκροπίδην περ ἐόντα,
Τυρσηνῶν ἀρχαῖον ἐπισφύριον γέρας ἀνδρῶν,
Ἕρσης ἐκγεγαῶτα καὶ Ἑρμέω, εἰ ἐτεὸν δὴ
Κῆρυξ Ἡρώδεω πρόγονος Θησηϊάδαο.
τοὔνεκα τιμήεις καὶ ἐπώνυμος, ᾗ μὲν ἄνασσαν
ἐς βουλὴν ἀγέρεσθαι, ἵνα πρωτόθρονες ἕδραι·
Ἑλλάδι δ' οὔτε γένος βασιλεύτερος, οὔτε τι φωνὴν

XLII. v. 27. postremum vocabulum in Marm. evanuit, quod tamen *αἴγλης* fuisse probabile est. Apoll. Rhod. IV. 167. *ὡς δὲ σεληναίην διχομήνιδα παρθένος αἴγλην*. – v. 29. hae tantum syllabae in Marm. legi possunt; unde Salmas. *σύμβολον Αὐσονίοισιν εὐγενέεσσι γεραιόν*. ubi non ferenda *διάλυσις* in *εὐγενέεσσι*. Viscontius: *υἱάσιν Αὐσονίων εὐηγενέεσσι γεραιά*. partim bene, partim perperam. Ob *ὀνόσσηται* suspicor *ἄν* aut *κέν* in hoc versu fuisse lectum. Fortasse sic: *Ἦ ῥα, τόδ' Αὐσονίων εὐηγενέεσσι κ' ἐραστόν* – aut: *Αὐσονίων κ' εὐηγενέεσσι γεραιόν*. – memorabilis hic locus ob significationem de origine illius ornamenti, cujus alibi nulla diserta fit mentio. Aliam caussam refert Joann. Lydus de Mens. Pars I. c. 7. p. 9. In gemma sculpta ap. Augustin. II. nr. 3. luna Aeneae fugam illustrat. – v. 27. *σεληναίης κ. αἴγλης*. circumscriptio lunae. Pal. IX. 24. *ἱερὰ κύκλα σελήνης*. – v. 29. In mutilo hoc loco sensus esse debuit hic: Hoc lunulae signum, Romanis venerabile et nobilioribus tribui solitum, non vituperaverit, nec recusaverit Herodem, quamvis peregrinae originis virum. – v. 31. *Τυρσηνῶν*. historiam minus notam confirmat Servius ad Aen. VIII. 458. ubi Tyrrhena pedum vincula illustrat. *ἐπισφύριον*. Senatori adversario de gentis suae nobilitate glorianti Herodes respondit ap. Philostr. Vit. Soph. l. c. p. 556. *σὺ τὴν εὐγένειαν ἐν τοῖς ἀστραγάλοις ἔχεις*, quod vitae auctor sic interpretatur: *τὸ ξύμβολον τῆς εὐγενείας περιηρτημένον ἦν τῷ ὑποδήματι· τοῦτο δέ ἐστιν ἐπισφύριον ἐλεφάντινον μηνοειδές*. – v. 33. *Κῆρυξ*. auctor nobilis τοῦ τῶν *Κηρύκων γένους* h. l. Herses et Mercurii filius dicitur. Apud alios aliam Cecropis filiam matrem habet. – *Θησηϊάδαο*, pro *Ἀθηναίου*. at quanto illud splendidius! – v. 34. *τιμήεις*. ut senator. *ἐπώνυμος*. ut consul; ob quem honorem, quo Herodes functus est anno p. Chr. 143, in senatu (*βουλῆ ἄνασσα*, dominus senatus ap. Martialem) cum consularibus in primis sedebat subselliis, *ἵνα πρωτόθρ. ἕδραι*. – v. 36. *βασιλεύτερος*. *λόγων βασιλέα* et *Ἑλλήνων γλῶτταν* Herodem ob elo-

Ἡρώδεω· γλῶσσαν δέ τέ μιν καλέουσιν Ἀθηνέων.
ἡ δὲ καὶ αὐτή περ καλλίσφυρος Αἰνειώνη,
καὶ Γανυμηδείη, καὶ Δαρδάνιον γένος ἦεν
Τρωὸς Ἐριχθονίδαο· σὺ δ', εἰ φίλον ἱερὰ ῥέξαι,
καὶ θῦσαι θυέων (ἀτὰρ οὐκ ἀέκοντος ἀνάγκη),
ἔρδε τοι· εὐσεβές ἐστι καὶ ἡρώων ἀλεγίζειν.
οὐ μὲν γὰρ θνητή, ἀτὰρ οὐδὲ θέαινα τέτυκται.
τοὔνεκεν οὔτε νεὼν ἱερὸν λάχεν, οὔτε τι τύμβον,
οὐδὲ γέρα θνητοῖς, ἀτὰρ οὐδὲ θεοῖσιν ὅμοια.
σῆμα μέν οἱ νηῷ ἴκελον δήμῳ ἐν Ἀθήνης·
ψυχὴ δὲ σκῆπτρον Ῥαδαμάνθυος ἀμφιπολεύει.
τοῦτο δὲ Φαυστίνῃ κεχαρισμένον ἤσται ἄγαλμα

v. 42. ειδε τοι ευσεβεεσσι. Marm. unde εἴδεται. Br. εἰ δέ κε. Visc. Equidem, distinctione mutata, dedi quod proxime abest a ductibus marmoris: ἔρδε τοι· si tibi lubet sacra facere et tus flammis injicere, quamvis, si forte nolis, nulla te urget necessitas, fac utique: nam heroes quoque colere pium est. – v. 46. μέν οἱ. in metrum peccare existimatur correptio particulae μέν ante οἱ. quare Hermannus corrigit: σῆμα δέ οἱ. Tot tamen sunt hujus correptionis exempla, ut, si omnia corrigere velis, vix finem inventurus sis.

quentiae praestantiam ab aequalibus fuisse vocatum narrat Philostr. V. S. II. 10. et II. 17. quod Gellio teste XIX. 12. universos aetatis illius oratores gravitate atque copia et elegantia vocum longe praestaret. – v. 38. ἡ δέ. Regilla. καλλίσφυρος Αἰνειώνη. ut Il. ι. 557. καλλισφύρου Εὐηνίνης. Referebat illa genus ad gentem Juliam, quae ipsa per Iulum ad Erichthonium pertinebat, Dardani patrem. Il. υ. 219. Γανυμηδείη appellatur eadem a Ganymede, Dardani pronepote. – v. 40. σὺ δέ. ad viatores lectoresque inscriptionis convertitur oratio. – θῦσαι θυέων. pro θύος. ut ap. Xenoph. Κ. Π. II. 4, 13. ᾔτει τὸν Κυαξάρην τῶν νεωτέρων ἱππέων. Pausan. V. 15. ἢν δὲ ἁρπάσῃ ποτὲ ἰκτῖνος ἤτοι σπλάγχνα ἢ τῶν κρεῶν. quas cum multis aliis similibus laudat Schaefer. ad L. Bos. p. 476. – v. 45. οὐδέ. media jam natura inter deos et mortales; quare ἡρῷον habet, et munera ei offeruntur, qualia heroibus et heroinis offerri par est. – v. 46. σῆμα. monimentum, cum templo comparandum, est theatrum Athenis in Regillae honorem exstructum, quod Pausan. VII. 20. omnia alia opera superare ait μεγέθει τε καὶ ἐς τὴν πᾶσαν κατασκευήν, consentiente Philostrato l. c. p. 551. et 556. – v. 47. Ῥαδαμάνθυος. in beatorum sedibus simul cum Saturno, cujus est πάρεδρος, imperium exercentis. Cf. Pal. VII. 2. Pindar. Ol. II. 83 (137). – v. 48. Φαυστίνῃ. Vid. ad v. 6. In hujus Augustae, jam pro dea habitae, fano positum simulacrum Regillae; ut majoris deae esset famu-

δήμῳ ἐνὶ Τριόπεω, ἵνα οἱ πάρος εὔρεες ἀγροὶ,
καὶ χορὸς ἡμερίδων καὶ ἐλαιήεντες ἄρουραι.
οὐ μὲν ἀτιμήσειε θεὰ βασίλεια γυναικῶν
ἀμφίπολον γεράων ἔμεναι καὶ ὀπάονα νύμφην.
οὐδὲ γὰρ Ἰφιγένειαν ἐΰθρονος Ἰοχέαιρα,
οὐδ' Ἕρσην γοργῶπις ἀπητίμησεν Ἀθήνη·
οὐδέ μιν ἡρῴνῃσι παλαιῇσιν μεδέουσα
Καίσαρος ἰφθίμοιο παρόψεται ὄμπνια μήτηρ
ἐς χορὸν ἐρχομένην προτεράων ἡμιθεάων·
ᾗ λάχεν ἠλυσίῃσι χοροστασίῃσιν ἀνάσσειν,
αὐτή τ', Ἀλκμήνη τε, μάκαιρά τε Καδμειώνη.

43. ΑΡΑΒΙΟΥ ΣΧΟΛ.

Ὕδασι καὶ κήποισι καὶ ἄλσεσι καὶ Διονύσῳ,
καὶ πόντου πλήθῳ γείτονος εὐφροσύνῃ.

la templique ministra, *γεράων ἀμφίπολος*, ut Iphigenia Dianae, Herse Minervae. De honoribus Iphigeniae post mortem in templo Dianae Brauroniae habitis locus est memorabilis ap. Euripid. Iph. in Taur. 1462. ss. – v. 49. *ἵνα οἱ πάρος.* ager et vineae, quibus constabat Triopium, ex Regillae patrimonio Herodis possessionibus accesserant. – v. 50. *ἐλαιήεντες ἄρουραι.* pro *ἐλαιήεσσαι.* cujus enallages plura exempla excitavi in Not. cr. ad Anth. Pal. p. 904. s. – v. 55. *οὐδέ μιν.* ut Faustina, Marci Augusti conjux, sic nec mater ejus Domitia Regillam spernet et repudiabit in heroinarum coetu. Domitia enim, quae defuncta fuerat, antequam filius purpuram sumsisset, inter deas referri non potuit, sed inter heroinas relata est. Vid. Tristan. Comment. hist. Tom. I. p. 583. Illa autem imperium in heroinas exercet, ut Od. λ. 485. Achilles νεκύεσσι dicitur κρατεῖν; et Amphiaraus *ὑπὸ γαίας πάμψυχος ἀνάσσει*, secundum Sophocl. Electr. 841. – v. 56. *ὄμπνια.* potens, *πότνια.* – *ἐς χορόν*, *θίασον*, heroinarum coetum. – v. 59. *Καδμειώνη.* Semele, quae ab aliis diis annumerabatur (*Ὀλυμπιάδων ἀγυιᾶτις* vocatur apud Pindar. Pyth. XI. 1.), a nostro una cum Alcmena in beatorum insulis collocatur. Alcmena ibi Rhadamantho conjuge gaudet. Pal. III. 13. Heyne ad Apollodor. II. p. 335. Has mulieres Marcellus cum Domitia videtur conjunxisse, quia omnes deorum, nam imperator quoque pro deo habendus, matres fuerant.

43. In locum amoenissimum prope mare situm, quem suspicari licet fuisse hortum ad palatium Justiniani in Heraeo, cujus amoenitas poetas illius aevi valde exercuit. Elegantem ejus descriptionem dedit Gibbon Hist. of the Decline and Fall of the R. E. c. XL. Tom. VII. p. 103. ed. Bas. – v. 1. *Διο-*

τερπνὰ δέ μοι γαίης τε καὶ ἐξ ἁλὸς ἄλλοθεν ἄλλος
καὶ γριπεὺς ὀρέγει δῶρα καὶ ἀγρονόμος.
τοὺς δ' ἐν ἐμοὶ μίμνοντας ἢ ὀρνίθων τις ἀείδων,
ἢ γλυκὺ πορθμήων φθέγμα παρηγορέει.

44. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Πᾶσα μὲν Ἀξιόχῳ πόλις εὔχεται· ἄλλο γὰρ ἄλλης
πῆμα παραστείχων, ὡς θεός, ἠκέσατο·
ἔξοχα δὲ κραναῇ ῥόον ὕδατος ὤπασεν Ἄσσῳ,
πολλῶν πετράων σκληρὰ μέτωπα τεμών.
μηκέτι φεύγετε πάντες ἀποπροθέοντες ὁδῖται·
πλημμύρω ψυχροῖς ὕδασιν Ἀξιόχου.

45. ΕΡΜΟΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Ἵζευ ὑπὸ σκιερὰν πλάτανον, ξένε, τάνδε παρέρπων,
ἇς ἁπαλῷ Ζέφυρος πνεύματι φύλλα δονεῖ,
ἔνθα με Νικαγόρας κλυτὸν εἵσατο Μαιάδος Ἑρμᾶν,
ἀγροῦ καρποτόκου ῥύτορα καὶ κτεάνων.

46. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Μὴ σύ γ' ἐπ' οἰονόμοιο περίπλεον ἰλύος ὧδε
τοῦτο χαραδραίης θερμόν, ὁδῖτα, πίῃς·

νήσῳ. vinetis. – v. 3. ἐξ ἁλός. de sede praepositionis vide supra ad ep. 41, 6.

44. In Axiochi cujusdam laudem, qui Assum, urbem Lyciae, cum aliis beneficiis affecerat, tum praesertim aqua, qua caruerat, adducta. – v. 1. εὔχεται. tamquam deo. – παραστείχων. quamcunque urbem adierit, hoc illudve malum atque incommodum tollit, eique medetur, ἠκέσατο. – v. 3. κραναῇ. posita erat urbs ἐφ' ὑψηλοῦ καὶ ὀξέος καὶ δυσανόδου τόπου. teste Stephano Byz. in Ἄσσος. unde quidam huic urbi satis lepide accommodabat versum Homericum: Ἄσσον ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι. Etiam Strabo. XIII. p. 610. ὀρθίαν eam habere ait καὶ μακρὰν ἀνάβασιν. quae ad v. 4. illustrandum imprimis faciunt. Aquam ab Axiocho adductam in ejus honorem Axiochi fuisse nuncupatam, ut Marcia Romae a Marcio, ex v. 6. fit probabile.

45. Mercurius sub platano umbrosa collocatus viatores invitat, ut ibi morantes considant. – v. 4. ῥύτορα. ut deum agrestem et νόμιον. Vid. ad cap. I. ep. 60.

46. Viatoribus via ad fontem inter rupes limpidissimum demonstratur. – v. 1. ἐπ' οἰονόμοιο, χώρου sc. deinde junge: τοῦτο θερμόν (ὕδωρ) περίπλεον

ἀλλὰ μολὼν μάλα τυτθὸν ὑπὲρ δαμαλήβοτον ἄκραν,
κεῖσέ γε πὰρ κείνᾳ ποιμενίᾳ πίτυϊ
εὑρήσεις κελαρύζον εὐκρήνου διὰ πέτρης
νᾶμα, Βορειάδης ψυχρότερον νιφάδος.

47. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Σιγάτω λάσιον δρυάδων λέπας, οἵ τ' ἀπὸ πέτρας
κρουνοί, καὶ βληχὴ πουλυμιγὴς τοκάδων,
αὐτὸς ἐπεὶ σύριγγι μελίσδεται εὐκελάδῳ Πάν,
ὑγρὸν ἱεὶς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων·
αἱ δὲ πέριξ θαλεροῖσι χορὸν ποσὶν ἐστήσαντο
Ὑδριάδες Νύμφαι, Νύμφαι Ἁμαδρυάδες.

48. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Πόντος ὑποκλύζει χθονὸς ἕδρανα· πλωτὰ δὲ χέρσου
νῶτα θαλασσαίοις ἄλσεσι τηλεθάει.

XLVIII. 1. ἕδραν ἄπλωτα. Pal. unde Hermannus veram lectionem restituit. Dionys. Perieg. 534. καὶ Σάμος ἱμερόεσσα, Πελασγίδος ἕδρανον Ἥρης. Callim. Fr. CXCV. μακάρων ἕδρανον.

ὕλος χαραδραίης. – v. 4. ποιμενίᾳ. ad quam pastores convenire et sedere solent. Theocr. Eid. I. 22. ἅπερ ὁ θῶκος τῆνος ὁ ποιμενικός. – v. 6. Βορ. νιφάδος. ut Gallica nive frigidius proverbialiter dicitur.

47. In locum silvestrem et fontibus irrigatum, dulci nunc Panis fistula resonantem. – v. 1. σιγάτω. in dei honorem. Baccho loquente σίγησε δ' αἰθήρ, σῖγα δ' εὔλειμος νάπη φύλλ' εἶχε· θηρῶν δ' οὐκ ἂν ἤκουσας βοήν. ut est ap. Euripid. Bacch. 1082. ss. Sic plane ap. Dionysium H. in Apoll. in Br. Anal. T. II. p. 253. Phoebo appropinquante, omnibus circa silentium imponitur: οὔρεα, τέμπεα σιγάτω, – φθόγγοι τ' ὀρνίθων· Μέλλει δὲ πρὸς ὑμᾶς βαίνειν Φοῖβος. – v. 4. ὑγρὸν χεῖλος. humectatum fortasse vertas, quod tibiam inflanti conveniret; sed malim epitheton referri ad flexibilem labiorum calamos perite et celeriter percurrentium agilitatem.

48. Hoc et sequentia duo epigrammata hortos in Heraeo celebrare videntur. – v. 1. χέρσου νῶτα. de canalibus intelligo, hortos secantibus, ita ut eorum ripae nemoribus consitae essent; ut in hortis villae Tiburtinae ap. Stat. I. Sylv. III. 13. nemora alta citatis Incubuere vadis, fallax responsat imago Frondibus, et longas eadem fugit umbra per undas. –

ὡς σοφός, ὅςτις ἔμιξε βυθὸν χθονί, φύκια κήποις,
Νηϊάδων προχοαῖς χεύματα Νηρεΐδων.

49. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐνθάδ' ἐριδμαίνουσι, τίνος πλέον ἔπλετο χῶρος,
Νύμφαι Νηϊάδες, Νηρεΐς, Ἀδρυάδες·
ταῖς δὲ θεμιστεύει μεσάτη Χάρις, οὐδὲ δικάζειν
οἶδεν, ἐπεὶ ξυνὴν τέρψιν ὁ χῶρος ἔχει.

50. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛ.

Εἶξον ἐμοί, Δάφνης ἱερὸν κλέτας, ἔντοθι πόντου
κείμενον, ἀγραύλου κάλλος ἐρημοσύνης.
ἐνθάδε γὰρ Νύμφαι δενδρίτιδες, αἵ τ' ἐνὶ πόντῳ
Νηρεΐδες ξυνὴν θέντο συνηλυσίην.
ἀμφ' ἐμὲ γὰρ μάρναντο· δίκασσε δὲ Κυανοχαίτης,
καί με παρ' ἀμφοτέραις μέσσον ἔθηκεν ὅρον.

51. ΜΑΡΙΑΝΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ἦ καλὸν ἄλσος Ἔρωτος, ὅπου καλὰ δένδρεα ταῦτα
πρηῢς ἐπιπνείων ἀμφιδονεῖ Ζέφυρος·
ἧχι καὶ ἑρσήεις ἀμαρύσσεται ἄνθεσι λειμών,
πουλὺν ἰοστεφάνων κόσμον ἀνεὶς καλύκων·
καὶ γλυκερῆς τρίστοιχος ἐπεμβαδὸν ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ
μαστὸς ἀναθλίβει χεύματα Ναϊάδος·

v. 3. *φύκια κήποις* i. e. *θαλασσαῖα φυτὰ τοῖς τῶν κήπων*. – v. 4. *Νηϊάδες* fontes dulcis aquae, *Νηρεΐδες* mare significant.

49. In eundem locum. – v. 2. *Ἀδρυάδες*, id quod *Ἀμαδρυάδες*. – v. 3. *Χάρις*, in medio sedens pro judice, non habet, in quam partem det sententiam. – v. 4. *ξυνήν*. ex fontibus, mari et nemoribus.

50. Eosdem hortos celeberrimo Daphneo luco ad Antiochiam poeta praefert, quod hi ad mare siti, ille a littore sit remotior. Daphnes descriptionem, ex L i b a n i o imprimis petitam, vid. ap. G i b b o n. l. c. cap. XXIII. T. IV. p. 94. – *ἱερόν*. Apollini enim sacer erat. – *ἀγραύλου*. locus pulchritudine conspicuus quidem, sed agresti illa.

51. In suburbanum Amaseae amoenissimum, A m o r i s nomine appellatum. – v. 5. *τρίστοιχος μαστός*. triplex ordo fistularum, ex quibus Naïadum latex

ὀππόθι δενδρήεντα γέρων παραμήχεται Ἶρις
χῶρον, Ἀμαδρυάδων ἔνδιον ἀβροκόμων,
καὶ λιπαρῆς εὔβοτρυν ἀν' ὀργάδα καρπὸς ἐλαίης
θάλλει ἐρισταφύλων πάντοσε θειλοπέδων·
αἱ δὲ πέριξ λαλαγεῦσιν ἀηδόνες· ὃς δὲ μελίζει
ἀντῳδὸν τέττιξ φθέγματος ἁρμονίαν.
ἀλλὰ τὸν ἀκλήϊστον ὅπως, ξένε, μή με παρέλθῃς
τόνδε δόμον, λιτῆς δ' ἀντίασον ξενίης.

52. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δεῦρ' ἴθι, βαιόν, ὁδῖτα, πεσὼν ὑπὸ δάσκιον ἄλσος
ἄμπαυσον καμάτου γυῖα πολυπλανέος,
χλωρὸν ὅπου πλατάνων αὐτόῤῥυτον ἐς μέσον ὕδωρ
καλὰ πολυκρούνων ἐκπροχέει στομάτων·
ὀππόθι πορφυρέης ὑπὲρ αὔλακος εἴαρι θάλλει
ὑγρὸν ἴον ῥοδέῃ κιρνάμενον κάλυκι.
ἠνίδε πῶς δροσεροῖο πέδον λειμῶνος ἐρέψας
ἔκχυτον εὐχαίτης κισσὸς ἔπλεξε κόμην.

effunditur. Quid *μαστοὶ* sint apparet ex Varrone de R. R. III. 14, 2. ubi docet, quomodo locum aridum manu oporteat facere roscidum; qui fit, si eduxeris fistulam, et in eam mamillas imposueris tenues, quae eructent aquam. ubi vid. Schneider. p. 562. – v. 7. *Ἶρις* fluvius in Pontum effunditur, *γέρων*, quia in antiquissimis Argonautarum fabulis commemoratur. Apoll. Rh. II. 366. – v. 9. *ὀργάς*, ager, in quo vites cum oleis junctae sunt; in eo florebant oleae, *πάντοσε θειλοπέδων*, in omnes partes vineae apricae diffusae. *Πάντοσε* cum genitivo conjunctum, ut *πανταχόσε τοῦ σώματος*, *ἁπανταχόσε τοῦ πεδίου* et similia. Vid. Matth. Gr. gr. §. 357. – v. 11. Ante oculos Marianus habuit epigr. Theocriti IV. (Pal. IX. 437.) *ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀντιαχεῦσαι Μέλπουσι.* – v. 13. *τὸν ἀκλήϊστον.* agrum nemini clausum, unde licet exiguum munus fructuum, quos habet, *λιτὴν ξενίην*, sumere.

52. In eundem locum. – v. 3. *ὅπου χλωρόν* (*χλωρῷ ὕδατι* dixit Euripides apud Plutarch. T. II. p. 767. F.) *ὕδωρ αὐτόῤῥυτον*, non arte adducta aqua, sed sponte se effundens, *καλὰ προρέει ἐκ πολυκρούνων στομάτων*, ex plurimis fistularum mamillis, *ἐς μέσον πλατάνων.* – v. 8. *εὐχαίτης κισσός* (Vid. cap. IV. 58 et 66.) *κόμην ἔκχυτον*, comam effusam ramis implicat et ut rete arborum truncis circumdat. Sic *πλέγμα ἕλικος* est supra cap. IV. 41, 2. –

ἐνθάδε καὶ ποταμὸς λασίην παραμείβεται ὄχθην,
   πέζαν ὑποξύων αὐτοφύτοιο νάπης.
οὗτος ἜΡΩΣ. τί γὰρ ἄλλο καὶ ἔπρεπεν οὔνομα χώρῳ,
   πάντοθεν ἱμερτῶν πληθομένῳ Χαρίτων;

53. ΟΝΕΣΤΟΥ.

Ἀσωπὶς κρήνη καὶ Πηγασίς, ὕδατ᾽ ἀδελφά,
   ἵππου καὶ ποταμοῦ δῶρα ποδοῤῥαγέα.
χὡ μὲν ἔκοψ᾽ Ἑλικῶνος, ὁ δὲ φλέβας Ἀκροκορίνθου
   ἔπληξ᾽· ὢ πτέρνης εἰς ἴσον εὐστοχίη.

54. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ὕδατα κηραίνοντα βλέπεις, ξένε, τῶν ἄπο χερσὶ
   λουτρὰ μὲν ἀνθρώποις ἀβλαβῆ ἐστιν ἔχειν·
ἢν δὲ βάλῃς κοίλης ποτὶ νηδύος ἀγλαὸν ὕδωρ,
   ἄκρα μόνον δολιχοῦ χείλεος ἀψάμενος,

LIV. 1. *υδατα κρανάεντα βλέπεις.* Cod. Franek. Vitruvii; unde *κηραίνοντα* feci. Vulgo: *ὕδατα ταῦτα βλέπεις φοβερά.*

v. 9. *λασίην.* arboribus et arbustis consitam.

53. In duos nobilissimos antiquitatis fontes, Pirenen (*Ἀσωπίδα*) et Hippocrenen (*Πηγασίδα*), alterum Acrocorinthi, Heliconis alterum. – v. 1. *ὕδατ᾽ ἀδελφά.* de quodam palmarum genere Plin. XIII. 4, 9. minus speciosae, sed sapore caryotarum *sorores*, ob hoc *Adelphides* dictae, proximam suavitatem habent. Solin. c. 25. E provinciis Mauritaniis Tingitana – exsurgit montibus septem, qui, a similitudine *fratres* appellati, freto imminent. Achill. Tat. III. 7. de duabus tabulis pictis: *ἀδελφαὶ δὲ καὶ τὴν ἄλλην τύχην αἱ γραφαί.* – v. 2. *ἵππου.* Pegasi. *ποταμοῦ.* Asopi, qui Sisypho in mercedem indicii de raptu Aeginae filiae Pirenen in Acrocorintho elicuisse narratur. Pausan. II. 5. – *ποδοῤῥαγέα.* ut Hippocrene ungula equi, sic Pirene pedis ictu excitata, fere ut ap. Theocrit. Eid. VII. 6. Chalcus dicitur: *ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν εὖ γ᾽ ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ.* Erant qui Pegasum etiam Pirenes auctorem facerent. Dio Chrysost. Or. XXXVI. p. 95. *Πήγασον – φασὶν ἀνεῖναι κρήνην ἐν Κορίνθῳ χαράξαντα τῇ ὁπλῇ.*

54. In fontem Susis manantem, ex quo qui biberent dentes amittere dicebantur. Rem narrat, qui etiam hoc epigr. servavit, Vitruvius VIII. 3. – v. 1. *κηραίνοντα, βλάπτοντα.* – v. 3. *ἢν δὲ βάλῃς.* Pal. XI. 59. *εἴ ποτε δὲ στομάτεσσι βαλεῖν τινα βρῶσιν ἀνάγκη.* Infra ep. 66, 5. *ἀλλὰ σὺ μήτ᾽ ἐπὶ λουτρὰ βάλῃς χροΐ.* translata significatione Bion. V. 12. *ψυχὰν δ᾽ ἄχρι τίνος ποτὶ κέρδεα καὶ ποτὶ τέχνας βάλλομες.*

αὐτῆμαρ πριστῆρες ἐπὶ χθονὶ δαιτὸς ὀδόντες
πίπτουσιν, γενύων ὀρφανὰ θέντες ἕδη.

55. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἀέναον ΚΑΘΑΡΗΝ με παρερχομένοισιν ὁδίταις
πηγὴν ἀμβλύζει γειτονέουσα νάπη·
πάντη δ' αὖ πλατάνοισι καὶ ἡμεροθηλέσι δάφναις
ἔστεμμαι, σκιερὴν ψυχομένη κλισίην·
τοὔνεκα μή με θέρευς παραμείβεο· δίψαν ἀλαλκὼν
ἄμπαυσον παρ' ἐμοὶ καὶ κόπον ἡσυχίῃ.

56. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἡ ΚΑΘΑΡΗ (Νύμφαι γάρ ἐπώνυμον ἔξοχον ἄλλων
κρήνῃ πασάων δῶκαν ἐμοὶ λιβάδων),
ληϊστὴς ὅτε μοι παρακλίντορας ἔκτανεν ἄνδρας,
καὶ φονίην ἱεροῖς ὕδασι λοῦσε χέρα,
κεῖνον ἀναστρέψασα γλυκὺν ῥόον, οὐκέθ' ὁδίταις
βλύζω· τίς γὰρ ἐρεῖ ΤΗΝ ΚΑΘΑΡΗΝ ἔτι με;

57. ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΤΟΥ.

Ἡ πάρος εὐύδροισι λιβαζομένη προχοαῖσι,
πτωχὴ νῦν Νυμφῶν, μέχρι καὶ εἰς σταγόνα.
λυθρώδεις γὰρ ἐμοῖσιν ἐνίψατο νάμασι χεῖρας
ἀνδροφόνος, κηλῖδ' ὕδασιν ἐγκεράσας·
ἐξ οὗ μοι κοῦραι φύγον ἥλιον, εἰς ἕνα Βάκχον,
εἰποῦσαι, Νύμφαι μισγόμεθ', οὐκ ἐς Ἄρη.

LV. 3. ἡμεροθαλλέσι. Pal. ἡμεροθαλέσι. Plan. Quum nullum sit in hoc epigr. dorismi vestigium, ἡμεροθηλέσι scripsi cum Graefio.

55. De fonte ob limpidam aquam Καθαρή appellato. – v. 4. σκιερὴν ψυχ. κλισίην. durior locutio pro: ἔχουσα καὶ παρέχουσα σκιερὰν καὶ ψυχρὰν κλισίαν i. e. κλίνην. – v. 5. ἀλαλκών. de hac forma vid. Buttmann. in Gr. major. §. 114. in verbo ἀλέξω. Post sitim restinctam lassitudinem quoque quiete leva.

56. In alium fontem eodem nomine appellatum, sed, postquam sanguine inquinatus fuerat, aridum factum. – v. 2. Junge: ἐμοὶ τῇ κρήνῃ, et ἔξοχον ἄλλων πασῶν λιβάδων.

57. In idem argumentum. – v. 4. κηλῖδα. piaculum, quod ipse sibi contraxit, cum aquis communicavit. – v. 5. κοῦραι. quae Νύμφαι sunt v. 2. et v. 6. aqua ipsa.

58. ΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

α. Σιγήσας ἄρυσαι. β. τίνος οὕνεκα; α. μηκέτ' ἀρύου.
β. τεῦ χάριν; α. Ἡσυχίης ἡδὺ λέλογχα ποτόν.
β. δύσκολος ἡ κρήνη. α. γεῦσαι, καὶ μᾶλλον ἐρεῖς με
δύσκολον. β. ὦ πικροῦ νάματος. α. ὦ λαλιῆς.

59. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Λαβροπόδη χείμαῤῥε, τί δὴ τόσον ὧδε κορύσσῃ,
πεζὸν ἀποκλείων ἴχνος ὁδοιπορίης;
ἦ μεθύεις ὄμβροισι, καὶ οὐ Νύμφαισι διαυγὲς
νᾶμα φέρεις, θολεραῖς δ' ἠράνισαι νεφέλαις.
ὄψομαι ἠελίῳ σε κεκαυμένον, ὅστις ἐλέγχειν
καὶ γόνιμον ποταμῶν καὶ νόθον οἶδεν ὕδωρ.

60. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Αἱ Χάριτες λούσαντο· ἀμειψάμεναι δὲ λοετρὸν
δῶκαν ἑῶν ῥεθέων ὕδασιν ἀγλαΐην.

LIX. 4. ἠράνισ' ἐν. Pal. Plan. ἠράνισαι scripsi cum Huetio: mutuo sumsisti.

58. Colloquium fontis, Tranquillitati dicati, et amari saporis, cum viatore, cui, si bibere velit, silentii legem imponit. – v. 3. δύσκολος. morosi enim loquacitatem odio habent. – Perpensis miraculis, quae de fontibus narrantur plurima apud Aristotelem de Mirab. Ausc., Antigonum Carystium et alios, probabile fit fontem fuisse, qui diceretur tacentibus dulcem aquam praebere, loquentibus amaram. Simile certe est, quod ap. Paul. Sil. LXXIV. 71. fons dicitur vituperatione turbari, laude limpidiorem reddi.

59. Torrenti imbribus vehementer aucto poeta praedicit fore, ut paulo post omnis ille tumor subsidat. Ovid. Remed. Am. 651. Flumine perpetuo torrens solet acrius ire; Sed tamen haec brevis est, illa perennis aqua. Meletem fluvium laudat Aristides T. I. p. 273. quod οὔτε ἐξ ὄμβρων ποτὲ ὕβρισεν, οὔτε αὐχμοῖς εἶξεν. – v. 1. κορύσσῃ. Hesych. κορύσσεσθαι. ἐπαίρεσθαι. κορύσσεται. ὑψοῦται. Apollon. Rhod. IV. 214. ὅσσα τε πόντου Κύματα χειμερίοιο κορύσσεται ἐξ ἀνέμοιο. – v. 3. μεθύεις. imbre ebrius bacchari. Frequens usus translatus verbi μεθύειν, sed imprimis argutum ὄμβροις μεθύειν. – Νύμφαισι. aquam a Nymphis tributam, nativam et limpidam; cui opponitur ὕδωρ θολερόν, παρὰ νεφελῶν ἐρανισθέν.

60. In balneum tam amoenum, ut venustatem a Gratiis accepisse videatur. In v. 1. hiatus excusatur pausa, quam distinctio facit.

61. ΑΛΛΟ.

Ἡ τοίην Κυθέρειαν ὕδωρ τέκεν, ἢ Κυθέρεια
τοῖον τεῦξεν ὕδωρ, ὃν χρόα λουσαμένη.

62. ΑΛΛΟ.

Τῶν Χαρίτων τόδε λουτρὸν ἀθύρματα· καὶ γὰρ ἐκείνας
μούνας ἔσω παίσδειν τὰς Χάριτας δέχεται.

63. ΑΛΛΟ.

Τὸν ποταμόν, βαλανεῦ, τίς ἐτείχισε; τίς βαλανεῖον
τὴν κρήνην ψευδῶς τήνδε μετωνόμασεν;
Αἰόλος Ἱπποτάδης φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
ὧδε μετοικήσας ἤγαγε τοὺς ἀνέμους.
πρὸς τί δὲ καὶ σανίδες δύο τοῖς ποσὶν αἵδ' ὑπόκεινται;
οὐ διὰ τὴν θέρμην τῆς χιόνος δ' ἕνεκα.
Φρίξου καὶ Νάρκης οὗτος τόπος. ἀλλ' ἐπίγραψον
„τῷ Μεσορὶ λοῦσαι· πνεῖ γὰρ ἔσω Βορέας."

64. ΜΑΡΙΑΝΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Μητέρα Κύπριν ἔλουσεν Ἔρως ποτὲ τῷδε λοετρῷ,
αὐτὸς ὑποφλέξας λαμπάδι καλὸν ὕδωρ.

LXIII. 3. *Αἴολος*. vulgo ap. Homerum. *Αἰόλος*. Pal. Plan. Cf. Bast. Addend. ad Gregor. Cor. p. 864. Schaefer. ad Apoll. Rh. T. II. p. 300.

62. In aliud balneum, exiguum quidem, sed venustum. – v. 1. *ἀθύρματα*. quodvis oblectamentum; hic de loco, quo Gratiae delectantur. – v. 2. *μούνας*. scriptum distichon dialecto Dorica, quae in *μούνας* posteriorem syllabam corripi patitur. Vid. Spitzner. Prosod. §. 28. 4. not. 1.

63. In balneum falso sic appellatum, quum ob eximium frigus flumen potius videatur aut rivus muro circumdatus. – v. 3. *Αἰόλος*. versus Homericus Od. κ. 2. – v. 7. *Φρίξος καὶ Νάρκη*. novi dii, accommodate tali frigidario ficti, cognatique Pallori et Pavori, quos Tullus in re trepida primus consecrasse traditur. – v. 8. *τῷ Μεσορί*. mensis aestivus, quo tempore nihil refrigeratione est jucundius.

64. Thermarum quarundam venustas inde derivatur, quod Venus in iis laverit, et Amor aquas face accenderit. – v. 2. *ὑποφλέξας*. Regianus Anth. Lat.

ἱδρὼς δ' ἀμβροσίοιο χυθεὶς χροὸς ἄμμιγα λευκοῖς
ὕδασι, φεῦ, πνοιῆς ὅσσον ἀνῆψεν ἔαρ·
ἔνθεν ἀεὶ ῥοδόεσσαν ἀναζείουσιν ἀϋτμήν,
ὡς ἔτι τῆς χρυσῆς λουομένης Παφίης.

65. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τῇδ' ὑπὸ τὰς πλατάνους ἁπαλῷ τετρυμένος ὕπνῳ
εὗδεν Ἔρως, Νύμφαις λαμπάδα παρθέμενος.
Νύμφαι δ' ἀλλήλῃσι, τί μέλλομεν; αἴθε δὲ τούτῳ
σβέσσαμεν, εἶπον, ὁμοῦ πῦρ κραδίης μερόπων.
λαμπὰς δ' ὡς ἔφλεξε καὶ ὕδατα, θερμὸν ἐκεῖθεν
Νύμφαι Ἐρωτιάδες λουτροχοεῦσιν ὕδωρ.

66. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἀγρότα, σὺν ποίμναις τὸ μεσαμβρινὸν ἤν σε βαρύνῃ
δίψος, ἀν' ἐσχατιὰς Κλείτορος ἐρχόμενον,
τῆς μὲν ἀπὸ κρήνης ἄρυσαι πόμα, καὶ παρὰ Νύμφαις
Ὑδριάσι στῆσον πᾶν τὸ σὸν αἰπόλιον.

III, 28. de Bajis olim gelidis: at Venus — natare lacus cum lampade jussit Amorem. Dum natat, algentes cecidit scintilla per undas. Hinc vapor ussit aquas. — v. 4. πνοιῆς ἔαρ. odorem suavissimum. Saepe sic ἔαρ translata significatione reperitur. — v. 5. ῥοδόεσσαν ἀϋτμήν. tale quid de fluvio narratur Syriae, in quo post nuptias Juno lavit, ap. Aelian. H. A. XII. 30. — v. 6. τῆς χρυσῆς. Homericum Veneris epitheton.

65. Idem argumentum, simili ratione, nec minore elegantia tractatum. — v. 2. τετρυμένος ὕπνῳ. similiter Tibull. I. 8, 88. puella Paulatim somno fessa remittit opus. — v. 3. αἴθε σβέσσαμεν. utinam exstinxerimus! Similiter Pal. IX. 629. αἴθε σε, Πίνδαρε, μᾶλλον ἐμοῖς ἐκάθηρα ῥεέθροις. Aristaen. I. Ep. I. p. 9. εἴθε ἢ ταύτην εὐτυχήσαμεν, ἢ νῦν ἠρξάμεθα τῆς ἡλικίας.

66. Fons Clitorius, in quo Melampus Proeti filias purgaverat, pastores monet, ne aqua sua ad lavandum abutantur: Fons nomen traxit a Clitore rege Arcadiae, urbis ipsius nomine appellatae conditore. — v. 3. ἄρυσαι πόμα. sitim igitur restinguere aqua illius fontis non prohibentur homines; sed a lavacro ar-

ἀλλὰ σὺ μήτ᾽ ἐπὶ λουτρὰ βάλῃς χροΐ, μή σε καὶ αὔρη
κημήνῃ, κεραστῆς ἐντὸς ἐόντα μέθης·
φεῦγε δ᾽ ἐμὴν πηγὴν μισάμπελον, ἔνθα Μελάμπους,
λυσάμενος λύσσης Προιτίδας ἀρτεμέας,
πάντα καθαρμὸν ἔβαψεν ἀπόκρυφον, εὖτ᾽ ἄρ᾽ ἀπ᾽ Ἄργους
οὔρεα τρηχείης ἤλυθεν Ἀρκαδίης.

67. ΑΓΑΘΙΟΥ.

Νῦν ἔγνων, Κυθέρεια, πόθεν νίκησας ἀγῶνα,
τὴν πρὶν Ἀλεξάνδρου ψῆφον ὑφαρπαμένη.
ἐνθάδε γὰρ τέγγουσα τεὸν δέμας, εὗρες ἐλέγξαι
Ἥρην Ἰναχίοις χεύμασι λουσαμένην.
νίκησεν τὸ λοετρόν· ἔοικε δὲ τοῦτο βοώσῃ
Παλλάς· ἐνικήθην ὕδασιν, οὐ Παφίῃ.

LXVI. 5. μήτ᾽ ἐπί. μήτε interdum semel poni constat; quod an hic locum habeat, vide. Possit scribi mutatione lenissima: μή κοτὶ λουτρὰ βάλῃς χροΐ. ut supra ep. 54. ἢν δὲ βάλῃς κοίλης κοτὶ νηδύος ἀγλαὸν ὕδωρ. – v. 8. 9. horum versuum emendatio debetur acumini Schaeferi ad Longum p. 412.

centur: μὴ ἐπὶ λουτρὰ βάλῃς χροΐ. Euripid. Orest. 305. λουτρά τ᾽ ἐπὶ χροὸς βάλλε. Cf. supra ep. 54, 3. – v. 5. αὔρη. vapores ex aqua sublati, quos etiam Latini auram vocant. – v. 6. ἐντὸς ἐόντα μέθης. vino prolutum. Sic λογισμῶν ἐντὸς εἶναι est ap. Plutarchum, oppositum ἐκτὸς γνώμης, et similia. – v. 7. μισάμπελον. Phylarchus ap. Athen. II. p. 43. F. φησὶν ἐν Κλείτορι εἶναι κρήνην, ἀφ᾽ ἧς τοὺς πιόντας οὐκέτ᾽ ἀνέχεσθαι τὴν τοῦ οἴνου ὀδμήν. caussam addit miraculi Stephan. Byz. in Ἀζανία. et Ovid. XV. Met. 325. Clitorio quicunque sitim de fonte levarit, Vina fugit – Seu vis est in aqua calido contraria vino (μισάμπελόν τι), sive, quod indigenae memorant, Amythaone natus, Proetidas attonitas postquam per carmen et herbas Eripuit furiis, purgamina mentis in illas Misit aquas, odiumque meri permansit in undis. Cf. Apollodor. II. 2, 2. – v. 8. ἀρτεμέας per prolepsin ob effectum, Melampi remediis sanatas. – v. 9. καθαρμόν, purgamina, ἔβαψεν ἀπόκρυφον, in fontem immersum abscondidit.

67. In balneum amoenissimum. Venerem his aquis corpus lavisse ait poeta, antequam pulchritudinis certamen coram Paride iniret. – v. 4. Ἰναχίοις. in Inacho Argis, ubi Junonem imprimis cultam fuisse constat. Cf. Boettiger Mythologie der Juno p. 129.

68. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ὅσσαις θηλυτέραις ἐστὶν πόθος, ἔστι δὲ πάσαις,
δεῦρ' ἴτε, φαιδροτέρης τευξόμεναι χάριτος.
χὴ μὲν ἔχουσα πόσιν τέρψει πόσιν· ἡ δ' ἔτι κούρη
ὀτρύνέει πλείστους ἔδνα πορεῖν λεχέων·
ἡ δὲ φέρουσα πόρους ἀπὸ σώματος ἑσμὸν ἐραστῶν
ἕξει ἐπὶ προθύροις, ἐνθάδε λουσαμένη.

69. ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΣΧΟΛ.

Θερμὰ τάδ' ἀτρεκέως βασιλήϊα· τήνδε γὰρ αὐτοῖς
οἱ πρὶν ἀγασσάμενοι θῆκαν ἐπωνυμίην.
οὐ γὰρ ὑπὸ βροτέῳ πυρὶ θάλπεται ἀγλαὸν ὕδωρ,
αὐτομάτη δὲ λιβὰς τίκτεται αἰθομένη·
οὐδὲ ῥόον ψυχροῦ ποτιδεύεαι ἀμφὶ λοετρά,
ἀλλ' οἷον ποθέεις, τοῖον ὑπεκφέρεται.

70. ΑΓΑΘΙΟΥ.

Χῶρος ἐγὼ Δαναοῖς μεμελημένος, ἔνθα μολόντες
τῆς Ποδαλειρείης ἐξελάθοντο τέχνης.
Ἕλκεα γὰρ μετὰ δῆριν ἐμοῖς ἀκέσαντο ῥεέθροις,
βαρβαρικῆς λόγχης ἰὸν ἀπωσάμενοι.

68. Balneum quoddam omnis ordinis mulieres ad se invitat, pulchritudinem se illis aucturum promittens. – v. 1. πόθος. μείζονος κάλλους τεύξεσθαι ex proximis assumendum. – v. 4. ἔδνα πορεῖν. Il. π. 178. ὅς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπυιε, πορὼν ἀπερείσια ἔδνα. – v. 5. φέρουσα πόρους. fortasse rectius φερομένη, quamquam illud quoque sic reperitur. Vid. not. cr. ad Anth. Pal. p. 431. – v. 5. ἑσμὸν ἐραστῶν. Pal. VI. 1. ἡ τὸν ἐραστῶν Ἑσμὸν ἐνὶ προθύροις Λαῒς ἔχουσα νέων.

69. In thermas quasdam, ob aquarum in iis praestantiam Regias nuncupatas. Prope Constantinopolin fuisse videntur. – v. 3. 4. non igne ibi ut in aliis calefacta aqua, sed naturali calore pollebat, ita tamen temperato, ut frigidam affundi non esset necessarium.

70. In thermas Agamemnonias haud procul a Smyrna, ubi Graeci post pugnam in Mysia vulnera curasse dicebantur. Philostr. Heroic. XVIII. p. 691. Cf. Boissonad. p. 462. – v. 2. Ποδαλειρείης. non requirebant Podalirium, summum artis medendi artificem. Ovid. II. A. A. 735. – v. 4. βαρβαρικῆς. Mysi despicatissimi hominum. Cicero or. pro Flacco. c. 27. – ἰόν. aeruginem, vulneribus maxime perniciosam.

οὐχ ἅλις, ὅττι μύλοιο περίδρομον ἄχθος ἀνάγκης
σπειρηδὸν σκοτόεις κυκλοδίωκτος ἔχω;
ἀλλ' ἔτι καὶ πώλοισιν ἐρίζομεν. ἦ ῥ' ἔτι λοιπὸν
νῦν μοι τὴν σκολιὴν αὐχένι γαῖαν ἀροῦν.

15. ΑΝΥΤΗΣ.

Ὤλεο δήποτε, Μαῖρα, πολύρριζον παρὰ θάμνον,
Λοκρί, φιλοφθόγγων ὠκυτάτη σκυλάκων·
τοῖον ἐλαφρίζοντι τεῷ ἐγκάτθετο κώλῳ
ἰὸν ἀμείλικτον ποικιλόδειρος ἔχις.

16. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἦ σεῦ καὶ φθιμένας λεύκ' ὀστέα τῷδ' ἐνὶ τύμβῳ
ἴσκω ἔτι τρομέειν θῆρας, ἀγρῶστι Λυκάς·
τὰν δ' ἀρετὰν οἶδεν μέγα Πήλιον, ἅ τ' ἀρίδαλος
Ὄσσα, Κιθαιρῶνός τ' οἰονόμοι σκοπιαί.

XV. 3. τεῷ ἐγκάθετο. ne in hiatu haereas, cf. Il. ξ. 219. H. in Cer. 285.

δῖνος vocatur. – v. 3. περίδρομον ἄχθος ἀνάγκης μύλοιο. referas hanc periphrasin eo, quod asinus οὐκ ἐθέλων, ὑπ' ἀνάγκης circumagitur; sed malim accipere de motu continuo certàsque leges sequente, ut Pal. IX. 505. ἀστρώην παλινδίνητον ἀνάγκην. Ib. IX. 806. de solario – ἀειδίνητον ἀνάγκην – ἀγγέλλει ἄντυγος οὐρανίης. – v. 4. σκοτόεις. velata facie, ut ille in Appulej. Met. IX. ad molam junctus et ad incurva spatia flexuosi canalis propulsus. Asini in mola usum commemorat Ovid. III. A. A. 290. Medic. Fac. 58. – v. 5. ἦ ῥ' ἔτι. unum superest, ut etiam aratro admovear. At hoc quoque factum esse constat ex Plin. VII. 68. Varrone de R. R. II. 6. et aliis. – v. 6. τὴν σκολιήν. inaequalem, nisi σκληρήν fuit. – αὐχένι. jugum, ut bóves, cervice suscipiens.

15. In canem Locrensem viperae morsu necatum. – v. 1. Μαῖρα. nomen canis a sidere Caniculae appellati. Ovid. VII. Met. 362. Macra novo latratu terruit agros. Hygin. Fab. 130. Icarium occisum canis ululans Maera Erigonae monstravit. – v. 3. κώλῳ ἐλαφρίζοντι. sic Callimach. H. in Del. 114. ἦ ῥά τοι ᾠδ' αἰεὶ ταχινοὶ πόδες; ἦ ἐπ' ἐμεῖο Μοῦνοι ἐλαφρίζουσι;

16. In canem venaticum. – v. 1. λεύκ' ὀστέα. Od. α. 161. ἀνέρος οὗ δή που λεύκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ. – v. 3. τὰν δ' ἀρετάν. i. e. τὴν σοῦ ἀρ. nisi fuit: σὰν δ' ἀρ.

17. ΤΥΜΝΕΩ.

Τῇδε τὸν ἐκ Μελίτης ἀργὸν κύνα φησὶν ὁ πέτρος
ἴσχειν, Εὐμήλου πιστότατον φύλακα.
Ταῦρόν μιν καλέεσκον, ὅτ' ἦν ἔτι· νῦν δὲ τὸ κείνου
φθέγμα σιωπηραὶ νυκτὸς ἔχουσιν ὁδοί.

18. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Νηὸς ἐπειγομένης ὠκὺν δρόμον ἀμφεχόρευον
δελφῖνες, πελάγους ἰχθυφάγοι σκύλακες.
καπροφόνος δὲ κύων θηρσὶν κείνους ἰκελοῖσας,
δύσμορος, ὡς ἐπὶ γῆν εἰς βυθὸν ἐξέθορεν.
ὤλετο δ' ἀλλοτρίης θήρης χάριν· οὐ γὰρ ἐλαφρὸς
πάντων ἐστὶ κυνῶν ὁ δρόμος ἐν πελάγει.

19. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Θηρευτὴν Λάμπωνα, Μίδου κύνα, δίψα κατέκτα,
καίπερ ὑπὲρ ψυχῆς πολλὰ πονησάμενον.
ποσσὶ γὰρ ὤρυσσεν νοτερὸν πέδον, ἀλλὰ τὸ νωθὲς
πίδακος ἐκ τυφλῆς οὐκ ἐτάχυνεν ὕδωρ·

17. In canem Melitensem, Taurum nomine. *Μελιταῖα κυνίδια τὰ μικρά* commemorat Aristot. Hist. An. IX. 6, 5. – v. 1. *ἀργόν, ὠκύν.* – v. 4. *τὸ κείνου φθέγμα.* de avicula Pal. VII. 199. *σὰ δ' ἤθεα καὶ τὸ σὸν ἡδὺ Πνεῦμα σιωπηραὶ νυκτὸς ἔχουσιν ὁδοί.* Silentium dominatur apud inferos; quare loca nocte tacentia late et silentes umbrae apud Virgil. VI. Aen. 264. 5.

18. De cane venatico, qui quum de nave delphinos in fluctibus natantes videret, eos pro feris habens in mare desiluit, et undis mersus est. – v. 1. *Νηὸς – δρόμον.* pro *νῆα ὠκεῖ δρόμῳ ἐπειγομένην.* – *ἀμφεχόρευον – σκύλακες.* ducta haec ex Arionis Hymno in Anal. T. III. p. 327. *περὶ δὴ σὲ πλωτοὶ θῆρες χορεύουσιν ἐν κύκλῳ – φριξαύχενες Ὠκύδρομοι σκύλακες, Φιλόμουσοι δελφῖνες.* – v. 6. *πάντων κυνῶν.* sunt enim marini quoque canes – *γένος ἄγριον ἐν πελάγεσσι Κήτεσι λευγαλέοις ἐναρίθμιον.* Oppian. Hal. I. 374. V. 28. s. qui v. 62. omnibus cetis esse ait *βαρύγυια καὶ οὐκ εὔπρηκτα κέλευθα,* praeter canes marinos, *νόσφι κυνῶν.* quod huc facit quodammodo. Cf. Aelian. H. An. I. 55. *εἰνάλιος κύων* est infra ep. 35.

19. De cane, qui, ut verisimile erat, ob Nympharum iram prope fontem sub terra latentem siti periit. – v. 4. *οὐκ ἐτάχυνεν.* *οὐ ταχέως ἀνέβλυσεν, ἀλλὰ ἔμελ-*

75. ΙΟΥΝΙΩΡΟΣ.

Ἀκταῖς τὴν ὅμορον Σινοΐτισιν Ἀφρογένειαν,
ξεῖνε, πάλιν πελάγους βλέψον ἀνερχομένην·
ναοί μοι στίλβουσιν ὑπ᾽ Ἥιονος, ἥν ποτε κόλποις
Δρούσου καὶ γαμετῆς θρέψεν ἄθυρμα δόμος.
ἐκ δὲ τρόπων Πειθώ τε καὶ Ἵμερον ἔσπασε κείνης
πᾶς τόπος, εἰς ἱλαρὴν ἄρτιος εὐφροσύνην·
Βάκχου γὰρ κλισίαις με συνέστιον ἐστεφάνωσεν,
εἰς ἐμὲ τῶν κυλίκων ὄγκον ἐφελκομένη·
πηγαὶ δ᾽ αὖ περὶ πέζαν ἀναβλύζουσι λοετρῶν,
παῖς ἐμὸς ἃς καίει σὺν πυρὶ νηχόμενος.
μή με μάτην, ξεῖνοι, παροδεύετε γειτνιόωσαν
Πόντῳ καὶ Νύμφαις, Κύπριδα, καὶ Βρομίῳ.

75. In templum et statuam Veneris ab Eone, Drusi et Antoniae liberta, ad Sinuessanum littus, ubi hoc epigramma repertum in marmore, collocatam. – v. 2. πάλιν ἀνερχομένην. fortasse ob locum, in quo posita erat, aut, quod Viscontius existimat, quod esset statua Veneris Anadyomenes. – v. 3. στίλβουσιν. contracta oratio pro ναοὶ στίλβοντες καὶ λαμπροί μοι ᾠκοδομήθησαν ὑπ᾽ Ἥιονος. – v. 3. Junge: ἣν δόμος ἔθρεψεν ἐν κόλποις ἄθυρμα οὖσαν Δρούσου. De verna Pal. VII. 643. ἐράσμιον αἰὲν ἄθυρμα οἰκογενές, κούρην αἱμύλον εἰναέτιν. – ἐν κόλποισιν Ἑλλάδος sic Euripid. Iph. Taur. 1202. Pal. VI. 144. Ἀκαδημίας ἐν ἀγοστῷ. – γαμετῆς. Antoniae, M. Antonii ex Octavia filiae. – v. 5. Junge: ἐκ τρόπων κείνης. Eonis scilicet, quam, ut alteram Venerem, Πειθὼ comitatur et Ἵμερος, unde totus hic locus venustatis plenus. – ἄρτιος, ἐπιτήδειος. – v. 7. συνέστιον. Vid. supra ep. XLI. 31. Templum itaque circumdatum vinetis et pergulis, ubi quum homines ad bibendum convenirent, Eon dicitur adduxisse aut admovisse, ἐφέλκεσθαι, ὄγκον κυλίκων, pocula ampla, capacia. – v. 9. περὶ πέζαν. fanum Veneris in altiore loco gradibus elatum fuisse positum puta, ita ut paulo inferius thermae essent. Pal. VI. 69. νῆα – ἐς νηοῦ πέζαν ἐρεισάμενος. Dion. Perieg. 61. πέζαν ὑποξύουσα πολήων. – v. 10. Amoris flammis thermarum ibi calor tribuitur, ut supra epigr. 64 et 65.

CAPUT X.

ΕΙΣ ΖΩΑ ΚΑΙ ΦΥΤΑ.

1. ΑΔΔΑΙΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ.

Αὔλακι καὶ γήρᾳ τετρυμένον ἐργατίνην βοῦν
    Ἄλκων οὐ φονίην ἤγαγε πρὸς κοπίδα,
αἰδεσθεὶς ἔργων· ὁ δέ που βαθέῃ ἐνὶ ποίῃ
    μυκηθμοῖς ἀρότρου τέρπετ' ἐλευθερίῃ.

2. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ταῦροι πρηϋτένοντες, ἀροτρευτῆρες ἀρούρης,
    εἰν ἁλὶ τοὺς γαίης ἀντέχομεν καμάτους.
αὔλακα τὴν ἀσίδαρον ἐν ὕδασιν ἕλκομεν ἄμφω,
    μακροτόνων σχοίνων ἅμμα σαγηνόδετον.
ἰχθύσι δ' ἐκ σταχύων λατρεύομεν. ἃ ταλαεργοί,
    ἤδη κἠν πελάγει καρπὸν ἀροῦσι βόες.

II. 2. *ἀντέχομεν καμάτους.* structura inusitata. Dicitur *ἀντέχειν πρός τι*, et *ἀντέχειν τινί*. Fortasse corrigendum: *εἰν ἁλὶ τοῖς γαίης ἀντέχομεν καμάτοις.*

1. De bove operario, quem senectute confectum dominus libertate donaverat, idque *αἰδεσθεὶς ἔργων*, secutus priscorum hominum consuetudinem, quos bobus aratoribus pepercisse testatur Cicero de N. D. II. 63. Lex fuit apud Athenienses *βοῦν ἀρότην μὴ θύειν.* Aelian. V. H. V. 14. similisque apud Phrygas. Ib. Hist. An. XII. 34. Aeneae aetatis scelera commemorans Aratus Phaen. 132. *πρῶτοι δὲ βοῶν ἐπάσαντ' ἀροτήρων.*

2. Boves, ad pisces retibus e mari extrahendos adhibiti, de novis laboribus ipsis impositis queruntur. Istri accolas bobus ad ejusmodi negotium uti narrat Aelian. H. A. XIV. 25. Ael. Lamprid. Vit. Heliogab. c. 24. pisces ex vivariis suis bubus traxit. – v. 3. *ἀσίδαρον.* non vomere ferreo, ut in agris, ductum. *ἅμμα* cohaeret cum *ἄμφω*, et de bobus accipiendum, jugo junctis; *σαγηνόδετον* autem vocatur, quia rete trahunt, cui fune longissimo, *σχοίνοις μακροτόνοις*, juncti sunt. – v. 5. *ἐκ σταχύων.* ut *μετὰ στάχυας.* post operam agris impensam. – v. 6. *καρπὸν ἀροῦσι.* ex mari quoque, quodammodo arando, fructum capiunt boves. Piscatores ap. Athen. X. p. 422. A. *θάλασσαν τήνδ' ἀροῦμεν· ἐκ ταύτης βίος.*

3. ΛΕΩΝΙΔΑ ΑΛΕΞ.

Οὐ μόνον εὐάροτον βόες οἴδαμεν αὔλακα τέμνειν,
ἀλλ' ἴδε κὴκ πόντου νῆας ἐφελκόμεθα·
ἔργα γὰρ εἰρεσίης δεδιδάγμεθα· καὶ σὺ, θάλασσα,
δελφῖνας γαίῃ ζεῦξον ἀροτροφορεῖν.

4. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καὶ τὸν ἀρουραῖον γυρητόμον αὔλακα τέμνει
μηροτυπεῖ κέντρῳ πειθομένη δάμαλις·
καὶ μετ' ἀροτροπόνους ζεύγλας πάλι τῷ νεοθηλεῖ
πινομένη μόσχῳ δεύτερον ἄλγος ἔχει.
μὴ θλίψῃς αὐτὴν ὁ γεωμόρος. οὗτος ὁ βαιὸς
μόσχος, ἐὰν φείσῃ, σοὶ τρέφεται δάμαλις.

5. ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Ηνίδε καὶ χέρσου τὸ γεωτόμον ὅπλον ἐρέσσει,
καὶ τὸν ὑπουθατίαν μόσχον ἄγει δάμαλις,

III. 3. ἔργα γὰρ εἰρήνης. Vulgo. Quod sententiae non respondet, quae, cum praecedentibus cohaerens, aliquid continere debet, quod negotio jam recens bobus injuncto proprium sit. εἰρήνης autem ἔργα et aratorum sunt et nautarum. Quare εἰρεσίης scripsi.

IV. 1. γυρητόμον. De hac lectione Pal. et Plan. Stephanus: sic dici, ait, aratrum, quia in termino agri vertatur. πυρητόκον emendavit Br. γειοτόμον Brodaeus. Ipse suspicabar γυιητόμον. a forma poetica γυία pro γύα. Plato Epist. I. ex poeta: αὐτάρκεις γυῖαι. sine varietate, quamquam in novissima edit. Stallbaumius ex conj. γύαι dedit. οὐ γῆς πυροφόρου γυῖαι. Gregor. Naz. Opp. T. II. p. 32. C.

V. 2. μόσχει. Pal. –

3. In boves navibus trahendis adhibitos. – v. 1. εὐάροτον αὔλακα τέμνειν. Pal. VI. 41. τμήξας εὐαρότου ῥάχιν ὀργάδος. – v. 3. ἔργα εἰρεσίης. remigum operam praestare didicimus. – v. 4. γαίῃ ἀροτροφορεῖν. i. e. γῆν ἀροῦν.

4. De vacca simul aratro operam navante, simul vitulum lactante, aratorem monet poeta. – v. 1. de γυρητόμον vid. var. lect. – v. 2. κέντρῳ. stimulo, quo pro flagello utebantur veteres. – v. 3. μετ' ἀροτροπ. ζεύγλας. post labores agro et arationi impensos. ut ep. 2. ἐκ σταχύων. – v. 4. ἄλγος pro πόνον. gravius vocabulum poetae consilio accommodatius. – v. 5. ὁ γεωμόρος. nominativus pro vocativo. Matthiae Gr. gr. §. 312. – v. 6. ἐὰν φείσῃ, τῆς μητρός sc.

5. Idem argumentum. – v. 1. τὸ γεωτόμον ὅπλον. τὸ ἄροτρον. De agricola γεωτόμος usurpatur Pal. IX. 741. – ἐρέσσει, κινεῖ. Bianor iterum Pal. X. 22. μὴ πόδα γυμνὸν ἔρεσσε. – v. 2. ὑπουθατίαν. a nominativo ὑπου-

βούταν μὲν τρομέοντα διάκτορα, τὸν δὲ μένουσα
νήπιον, ἀμφοτέρων εὔστοχα φειδομένη.
ἴσχε, ἀροτροδίαυλε, πεδώρυχε, μηδὲ διάξῃς
τὰν διπλοῖς ἔργοις διπλὰ βαρυνομέναν.

6. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Νηδύϊ βριθομένην δάμαλιν Λητωΐδι κούρῃ
στῆσαν νηοκόροι θῦμα χαριζόμενοι,
ἧς ἀΐδην μέλλοντα προέφθασεν εὔστοχος ὠδίς,
πέμφθη δ' εἰς ἀγέλην τεκνογονεῖν ἄφετος.
ἡ θεὸς ὠδίνων γὰρ ἐπίσκοπος οὐδ' ἐδίκαζεν
τικτούσας κτείνειν, ἃς ἐλεεῖν ἔμαθεν.

7. ΑΔΔΑΙΟΥ.

Ταύρῳ φρικαλέον νάπος ἐκβαίνοντι Δοβήρου
Πευκέστης ἵππῳ καρτερὸς ἠντίασεν.

v. 3. *διάκτορα.* quod vocabulum veteres epici de Mercurio usurpare solent, ad *βούταν* translatum miratus Buttmann. in Lexil. I. p. 222. probabiliter corrigit *διώκτορα.*

θατίας, quam formam probat Buttm. in Lexilogo T. I. p. 221. not. comparans similia *μονίας, φρονηματίας, κερατίας.* – v. 3. *βούταν διάκτορα.* agricolam ducentem et dirigentem. Hesych. *διάκτορσι. ἡγεμόσι, βασιλεῦσιν.* Similiter Pal. VI. 68. de cultello: *ᾧ θρασὺς Ἄρης – ἰδίην δῶκε διακτορίην*, negotium, ministerium. Vid. var. lect. – v. 4. *φειδομένη.* curam gerens. Pal. V. 279. de puella perjura: *ἀλλ' οὔτ' ἀνθρώπων φείδεται οὔτε θεῶν.* – v. 5. *ἀροτροδίαυλε.* » sic dicitur is, qui eundo ac redeundo aratrum ducit, metaphora sumta a stadii cursu, quo quis postquam a carceribus ad metam excurrit, ab altera parte a meta ad carceres redit. « Huschk. An. cr. p. 233.

6. Historia de vacca gravida, quae ante Dianae aram posita, ut immolaretur, partu edito dimissa est. – v. 3. *ἀΐδην μέλλοντα.* instantem ei mortem antevertit partus, *ὠδὶς εὔστοχος*, opportuno tempore superveniens. – v. 6. *ἐλεεῖν.* parturientes, quibus misericordia commota opitulari solet, occidi non vult.

7. De tauro a Peuceste in Paeoniae saltibus interfecto. De nobilissimo hoc taurorum genere vid. supra ad cap. I. ep. 114. Ex eorum cornibus pocula conficiebantur satis ampla, *τρεῖς καὶ τέτταρας χόας χωροῦντα.* Athen. XI. p. 476. – v. 1. *φρικαλέον.*

ἀλλ' ὁ μὲν ὡρμήθη πρηὼν ἅτε· τοῦ δ' ἀπαλοῖο
Παιονίδα λόγχην ἧκε διὰ κροτάφου·
συλήσας κεφαλῆς δὲ διπλοῦν κέρας, αἰὲν ἐκείνῳ
ζωροποτῶν ἐχθροῦ κόμπον ἔχει θανάτου.

8. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Θεσσαλίης εὔιππος ὁ ταυρελάτης χορὸς ἀνδρῶν,
χερσὶν ἀτευχήτοις θηρσὶν ὁπλιζόμενος,
κεντροτυπεῖς πώλους ζεῦξε σκιρτήματι ταύρων,
ἀμφιβαλεῖν σπεύδων πλέγμα μετωπίδιον.
ἀκρότατον δ' ἐς γῆν κλίνας ἅμα νεῦροπον ἅμμα
θηρὸς τὴν τόσσην ἐξεκύλισε βίην.

VII. 4. κροτάφων. Pal. – v. 6. κόμπον μή. Pal. ἔχει. Br.
VIII. 3. δενδροτυπεῖς et ζεύξει. Pal.

hirsutum, ut videtur, arboribus densum et tenebrosum. – v. 3. πρηὼν ἅτε. Oppian. Cyn. I. 417. κύνες πρώνεσσιν ἐοικότες ἀκρολόφοισιν. sic ap. Virgil. Aen. XII. 683. Turnus in hostes irruens – veluti montis saxum de vertice praeceps Cum ruit – Fertur in abruptum magno mons improbus actu. – v. 3. ὁ μέν – τοῦ δέ. utrumque ad taurum relatum, ut haud raro apud Homerum et Herodotum ὁ μέν, ὁ δέ ad unam eandemque rem refertur. – Παιονίδα. ultima producitur ob sequens λ, quod pronuntiando duplicatur. Vid. Spitzner. Prosod. §. 9. a. – v. 6. ἐχθροῦ. quia taurus Peucesten infesto cornu petiverat. – κόμπον ἔχει, κομπάζει.

8. De Thessalorum in ferocissimis tauris capiendis artificio. Plin. H. N. VIII. 45. Thessalorum gentis inventum est, equo juxta quadrupedante, cornu intorta cervice, necare tauros. Rem disertissime descripsit Heliodor. X. 29 et 30. Romae ejusmodi certamina ad Thessalorum morem primum a Julio Caesare, deinde a Claudio aliisque exhibita sunt. Vid. Dion. Cass. LXI. 9. ibique Reimar. p. 988. §. 59. Ex veteribus monimentis rem illustravit Boettiger. in Calend. aulae Goth. an. 1804. p. 40. et Millinus Magas. Encyclop. an. 1808. Tom. IV. p. 316. ss. – v. 2. χερσίν. manibus armati inermibus i. e. solo manuum robore aggrediuntur tauros, feras, θῆρας. – v. 3. ζεῦξε. equos calcaribus excitatos ita ad ferocientem taurum adigunt, ut utrique juxta currant, haud aliter ac jugo juncti, ζευχθέντε. Diserte Heliodorus l. c. de Theagene: ἀντίπλευρος ἤδη καρίππευε, χρωτί τε χρωτὸς ἐπιψαύων – ξένην τινὰ ταύτην ἱπποταύρου ξυνωρίδα ζευξάμενος. – v. 4. πλέγμα μετ. Apud eundem scriptorem Theagenes ἐπιῤῥίπτει ἑαυτὸν τῷ αὐχένι τοῦ ταύρου – καὶ εἰς ἅμμα κατὰ τοῦ ταυρείου μετώπου τοὺς δακτύλους ἐπιπλέξας κ. τ. λ. unde apparet in proximis ἅμμα idem esse quod πλέγμα, et manus junctas summisque cornibus significare inhaerentes, quo fit,

9. ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Πῶλον, τὸν πεδίων, ἀλλ' οὐχ ἁλὸς ἱππευτῆρα,
   νηῒ διαπλώειν πόντον ἀναινόμενον,
μὴ θάμβει χρεμέθοντα, καὶ ἐν ποσὶ λὰξ πατέοντα
   τοίχους καὶ θυμῷ δεσμὰ βιαζόμενον.
ἄχθεται, εἰ φόρτου μέρος ἔρχεται· οὐ γὰρ ἐπ' ἄλλοις
   κεῖσθαι τὸν πάντων ἔπρεπεν ὠκύτατον.

10. ΑΝΥΤΗΣ.

Μνᾶμα τόδε φθιμένου μενεδαΐου εἴσατο Δᾶμις
   ἵππου, ἐπεὶ στέρνον τοῦδε δαφοινὸς Ἄρης
τύψε· μέλαν δέ οἱ αἷμα ταλαυρίνου διὰ χρωτὸς
   ζέσσ', ἐπὶ δ' ἀργαλέαν βῶλον ἔδευσε φόνῳ.

X. 4. Quum obscura sit ratio epitheti ἀργαλέαν, suspicatus sum fuisse αὐαλέαν βῶλον. Pal. VII. 541. θερμον ἀνὰ ξηρὴν (vulgo ξείνην) αἷμα χέαντα κόνιν. Eurip. Phoen. 1152. ξηρὰν δ' ἔδευον γαῖαν αἵματος ῥοαῖς.

ut tauri cervix facili negotio (unde εὔροπον ἅμμα) deprimatur. Sueton. Vit. Claud. c. 21. in ταυροκαθαψίων descriptione Thessali equites, ait, feros tauros per spatia circi agunt, insiliuntque defessos et ad terram cornibus detrahunt. Apud Heliodorum autem cornua tauri dicuntur τῇ γῇ προςπεπηγότα καὶ εἰς τὸ ἀκίνητον τῆς κεφαλῆς ῥιζωθέντα. Comparari meretur Theocritus, qui pedestre cum tauro certamen descriptum dedit Eid. XXV. 145. ss.

9. De equo generoso, qui se in navem deduci detrectabat. – v. 1. Junge: μὴ θάμβει πῶλον χρεμέθοντα. noli mirari. Eadem vi Pal. XII. 101. φίλε κοῦρε, τί θαμβεῖς; – v. 3. ἐν ποσὶ λὰξ πατέοντα. simili abundantia Od. o. 45. λὰξ ποδὶ κινήσας. ut etiam Il. κ. 158. Theogn. 793. βοῦς μοι ἐπὶ γλώσσης κρατερῷ ποδὶ λὰξ ἐπιβαίνων.

10. In tumulum equi bellatoris. – v. 1. μενεδαΐου. μενεδήϊος et μαχήμων jungitur ap. Homer. Il. μ. 247. translatum epitheton, nescio quam bene, ad equum durateum apud Tryphiod. v. 99. αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα κάμεν μενεδήϊον ἵππον. – v. 3. ταλαυρίνου. apud Homerum est epitheton Martis, ibique accipitur pro εὔτολμος, ἰσχυρός. Nostro loco cutis durior, nec facile vulnerabilis intelligi debet. – v. 4. ἀργαλέαν. fortasse referendum epitheton ad pugnam in illo loco pugnatam, quae est ap. Homer. Il. ρ. 543. κρατερὴ ὑσμίνη, ἀργαλέη. ut Il. φ. 385. ἔρις ἀργαλέη. sed vid. var. lect. – φόνῳ, αἵματι.

11. ΑΡΧΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Ὁ πρὶν ἀελλοπόδων λάμψας πλέον Αἰετὸς ἵππων,
ὁ πρὶν ὑπαὶ μίτραις κῶλα καθαψάμενος,
ὃν Φοίβου χρησμῳδὸς ἀέθλιον ἔστεφε Πυθώ,
ὀρνύμενον πτανοῖς ὠκυπέταις ἴκελον,
καὶ Νεμέη βλοσυροῖο τιθηνήτειρα λέοντος,
Πῖσά τε, καὶ δοιὰς ᾐόνας Ἰσθμὸς ἔχων,
νῦν κλοιῷ δειρὴν πεπεδημένος, οἷα χαλινῷ,
καρπὸν ἐλᾷ Δηοῦς ὀκριόεντι λίθῳ,
ἴσαν μοῖραν ἔχων Ἡρακλέϊ· καὶ γὰρ ἐκεῖνος
τόσσ' ἀνύσας δούλαν ζεῦγλαν ἐφηρμόσατο.

12. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Σοί, πατρὶ Θεσσαλίῃ πωλοτρόφε, μέμψιν ἀνάπτω
Πήγασος, ὡς ἄδικον τέρματος ἠντίασα,
ὃς Πυθοῖ, κὴν Ἰσθμῷ ἐκώμασα, κὴπὶ Νέμειον
Ζῆνα καὶ Ἀρκαδικοὺς ἤλυθον ἀκρέμονας·

11. De equo, qui, post multas victorias e certaminibus reportatas in molam venditus, ibi lapidem molarem agebat. – v. 1. *Αἰετός.* nomen equi; ut alibi *Κόραξ, Ἱέραξ* et alia similia. – *λάμψας.* eximie splendens et excellens inter equos pernicitate conspicuos. Epitheton *ἀελλοπόδων* debetur Pindaro Nem. I. 6. aut Simonidi ap. Aristot. Rhet. III. 2. – v. 2. *κῶλα.* pedes equorum etiam taeniis, *μίτραις*, fuisse ornatos ex hoc solo, ni fallor, loco constat. – v. 3. *ἀέθλιον*, *ἐν τοῖς Πυθικοῖς ἄθλοις νικήσαντα.* – v. 4. *πτανοῖς.* Il. π. 148. *ὠκέας ἵππους, Ξάνθον καὶ Βαλίον, τὼ ἅμα πνοιῇσι πετέσθην. πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς* Hesiod. Theog. 268. – v. 7. *κλοιῷ.* collari ligneo, cervici equitum plaustra trahentium imposito. – v. 8. *ἐλᾷ καρπόν.* i. e. *ἐλαύνων λίθον καρπὸν ἀλεῖ.* – v. 10. *τόσσ' ἀνύσας. μετὰ τοσούτους πόνους.* – *δούλαν.* Omphale enim Lydia in tantum formae processit honorem – Ut qui pacato statuisset in orbe columnas, Tam dura traheret mollia pensa manu. Propert. III. 11, 17.

12. In eodem quo superius argumento versatur. – v. 1. *μέμψιν ἀνάπτω.* Od. β. 86. *ἐθέλοις δέ κε μῶμον ἀνάψαι.* – v. 2. *Πήγασος.* nomen equis cursoriis saepius impositum. Vid. Spanh. de Usu et Pr. Num. T. I. p. 274. – v. 3. *ἐκώμασα.* de victoribus pompam agentibus ad equum victorem translatum. Cf. Thiersch. Prooem. ad Pindar. p. 114. ss. – v. 4. *Ἀρκαδικούς.* de Olympicis accipe, in quibus victores ornabantur coronis oleastri, ad Alphei fluminis Arcadici ripas culti. De Arcadia saepe cum Elide conjuncta et pro hac provincia con-

νῦν δὲ βάρος πέτρης Νισυρίτιδος ἔγκυκλον ἕλκω,
λεπτύνων Δηοῦς καρπὸν ἀπ᾽ ἀσταχύων.

13. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Οὐκέτι πυργωθεὶς ὁ φαλαγγομάχας ἐπὶ δῆριν
ἄσχετος ὁρμαίνει μυριόδους ἐλέφας,
ἀλλὰ φόβῳ στείλας βαθὺν αὐχένα πρὸς ζυγοδέσμους
ἄντυγα διφρουλκεῖ Καίσαρος οὐρανίου.
ἔγνω δ᾽ εἰρήνης καὶ θὴρ χάριν. ὄργανα ῥίψας
Ἄρεος, εὐνομίης ἀντανάγει πατέρα.

14. ΣΕΚΟΥΝΔΟΥ.

Τίπτε τὸν ὀγκητὴν βραδύπουν ὄνον ἄμμιγ᾽ ἐν ἵπποις
γυρὸν ἀλφειναῖς ἐξελάατε δρόμον;

XIV. 1. ὀγκιστήν. Pal. ὀγκηστήν. Plan. quod analogiae adversari docuit Schaeferus, qui ὀγκητὴν emendavit.

memorata vid. ad Philostr. Imagg. p. 810. et p. 561. – v. 5. Νισυρίτιδος. saxi molaris, quod genus optimum reperiebatur in insula Nisyro teste Strabone X. p. 748. C. – v. 6. καρπὸν ἀπ᾽ ἀσταχύων. ut οἶνος ἀπ᾽ ἀμπέλου in Scolio Hybriae; aut πνεῦμ᾽ ἀπὸ πενταμέτρου in Hermesian. Eleg. v. 36.

13. Elephantos, bello olim adhibitos, nunc Caesaris currui junctos, pacis operibus inservire. Ob hunc usum Caesaris armentum vocantur elephanti ap. Juvenal. XII. 106. De hac bellua agens Plinius VIII. 2, 2. Romae juncti primum subiere currum Pompeji Magni Africano triumpho, quod prius India victa triumphante Libero patre memoratur. Cf. Plutarch. Vit. Pompej. c. 14. – v. 1. πυργωθείς. solebant enim dorso ferre cohortes, Partem aliquam belli, et euntem in proelia turrim. Juvenal. l. c. 109. – v. 3. βαθὺν αὐχένα. Pal. VI. 256. ταῦρον βαθὺν τένοντα. – v. 6. εὐνομίης πατέρα. idem quod εἰρήνης. Sic Alpheus in Anal. II. 128. de Amore dormiente: καὶ σέο φῶτες πρὸς βαιὸν τόξων εὐνομίην ἄγομεν. Pindar. Pyth. V. 66. ἀπόλεμον ἀγαγὼν ἐς πραπίδας εὐνομίαν. – πατήρ autem, ut saepe, auctor est. Vid. Heindorf. ad Platon. T. I. p. 284.

14. Asinus frugibus terendis admotus novum sibi hunc laborem impositum conqueritur. – v. 2. γυρὸν δρόμον. rotunda enim area esse solebat, unde etiam

οὐχ ἅλις, ὅττι μύλοιο περίδρομον ἄχθος ἀνάγκης
σπειρηδὸν σκοτόεις κυκλοδίωκτος ἔχω;
ἀλλ' ἔτι καὶ πώλοισιν ἐρίζομεν. ἦ ῥ' ἔτι λοιπὸν
νῦν μοι τὴν σκολιὴν αὐχένι γαῖαν ἀροῦν.

15. ΑΝΥΤΗΣ.

Ὤλεο δήποτε, Μαῖρα, πολύῤῥιζον παρὰ θάμνον,
Λοκρὶ, φιλοφθόγγων ὠκυτάτη σκυλάκων·
τοῖον ἐλαφρίζοντι τεῷ ἐγκάτθετο κώλῳ
ἰὸν ἀμείλικτον ποικιλόδειρος ἔχις.

16. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἦ σεῦ καὶ φθιμένας λεύκ' ὀστέα τῷδ' ἐνὶ τύμβῳ
ἴσκω ἔτι τρομέειν θῆρας, ἀγρῶστι Λυκάς·
τὰν δ' ἀρετὰν οἶδεν μέγα Πήλιον, ἅ τ' ἀρίδαλος
Ὄσσα, Κιθαιρῶνός τ' οἰονόμοι σκοπιαί.

XV. 3. τεῷ ἐγκάθετο. ne in hiatu haereas, cf. Il. ξ. 219. H. in Cer. 285.

δῖνος vocatur. – v. 3. περίδρομον ἄχθος ἀνάγκης μύλοιο. referas hanc periphrasin eo, quod asinus οὐκ ἐθέλων, ὑπ' ἀνάγκης circumagitur; sed malim accipere de motu continuo certasque leges sequente, ut Pal. IX. 505. ἀστρώην παλινδίνητον ἀνάγκην. Ib. IX. 806. de solario – ἀειδίνητον ἀνάγκην – ἀγγέλλει ἄντυγος οὐρανίης. – v. 4. σκοτόεις. velata facie, ut ille in Appulej. Met. IX. ad molam junctus et ad incurva spatia flexuosi canalis propulsus. Asini in mola usum commemorat Ovid. III. A. A. 290. Medic. Fac. 58. – v. 5. ἦ ῥ' ἔτι. unum superest, ut etiam aratro admovear. At hoc quoque factum esse constat ex Plin. VII. 68. Varrone de R. R. II. 6. et aliis. – v. 6. τὴν σκολιήν. inaequalem, nisi σκληρήν fuit. – αὐχένι. jugum, ut boves, cervice suscipiens.

15. In canem Locrensem viperae morsu necatum. – v. 1. Μαῖρα. nomen canis a sidere Caniculae appellati. Ovid. VII. Met. 362. Macra novo latratu terruit agros. Hygin. Fab. 130. Icarium occisum canis ululans Maera Erigonae monstravit. – v. 3. κώλῳ ἐλαφρίζοντι. sic Callimach. H. in Del. 114. ἦ ῥά τοι ὧδ' αἰεὶ ταχινοὶ πόδες; ἢ ἐκ ἐμεῖο Μοῦνοι ἐλαφρίζουσι;

16. In canem venaticum. – v. 1. λεύκ' ὀστέα. Od. α. 161. ἀνέρος οὗ δή που λεύκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ. – v. 3. τὰν δ' ἀρετάν. i. e. τὴν σοῦ ἀρ. nisi fuit: σὰν δ' ἀρ.

17. ΤΥΜΝΕΩ.

Τῇδε τὸν ἐκ Μελίτης ἀργὸν κύνα φησὶν ὁ πέτρος
ἴσχειν, Εὐμήλου πιστότατον φύλακα.
Ταῦρόν μιν καλέεσκον, ὅτ' ἦν ἔτι· νῦν δὲ τὸ κείνου
φθέγμα σιωπηραὶ νυκτὸς ἔχουσιν ὁδοί.

18. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Νηὸς ἐπειγομένης ὠκὺν δρόμον ἀμφεχόρευον
δελφῖνες, πελάγους ἰχθυφάγοι σκύλακες.
καπροφόνος δὲ κύων θηρσὶν κείνους ἰκελοίσας,
δύσμορος, ὡς ἐπὶ γῆν εἰς βυθὸν ἐξέθορεν.
ὤλετο δ' ἀλλοτρίης θήρης χάριν· οὐ γὰρ ἐλαφρὸς
πάντων ἐστὶ κυνῶν ὁ δρόμος ἐν πελάγει.

19. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Θηρευτὴν Λάμπωνα, Μίδου κύνα, δίψα κατέκτα,
καίπερ ὑπὲρ ψυχῆς πολλὰ πονησάμενον.
ποσσὶ γὰρ ὤρυσσεν νοτερὸν πέδον, ἀλλὰ τὸ νωθὲς
πίδακος ἐκ τυφλῆς οὐκ ἐτάχυνεν ὕδωρ·

17. In canem Melitensem, Taurum nomine. Μελιταῖα κυνίδια τὰ μικρά commemorat Aristot. Hist. An. IX. 6, 5. – v. 1. ἀργόν, ὠκύν. – v. 4. τὸ κείνου φθέγμα. de avicula Pal. VII. 199. σὰ δ' ἤθεα καὶ τὸ σὸν ἡδὺ Πνεῦμα σιωπηραὶ νυκτὸς ἔχουσιν ὁδοί. Silentium dominatur apud inferos; quare loca nocte tacentia late et silentes umbrae apud Virgil. VI. Aen. 264, 5.

18. De cane venatico, qui quum de nave delphinos in fluctibus natantes videret, eos pro feris habens in mare desiluit, et undis mersus est. – v. 1. Νηὸς – δρόμον. pro νηὶ ὠκεῖ δρόμῳ ἐπειγομένην. – ἀμφεχόρευον – σκύλακες. ducta haec ex Arionis Hymno in Anal. T. III. p. 327. περὶ δὴ σὲ πλωτοὶ θῆρες χορεύουσιν ἐν κύκλῳ – φριξαύχενες Ὠκύδρομοι σκύλακες, Φιλόμουσοι δελφῖνες. – v. 6. πάντων κυνῶν. sunt enim marini quoque canes – γένος ἄγριον ἐν πελάγεσσι Κήτεσι λευγαλέοις ἐναρίθμιον. Oppian. Hal. I. 374. V. 28. s. qui v. 62. omnibus cetis esse ait βαρύγυια καὶ οὐκ εὔπρηκτα κέλευθα, praeter canes marinos, νόσφι κυνῶν. quod huc facit quodammodo. Cf. Aelian. H. An. I. 55. εἰνάλιος κύων est infra ep. 35.

19. De cane, qui, ut verisimile erat, ob Nympharum iram prope fontem sub terra latentem siti periit. – v. 4. οὐκ ἐτάχυνεν. οὐ ταχέως ἀνέβλυσεν, ἀλλὰ ἔμελ-

πίπτε δ' ἀπανθήσας· ἡ δ' ἔβλυσεν. ἦ ἄρα, Νύμφαι,
Λάμπωνι κταμένων μῆνιν ἔθεσθ' ἐλάφων.[4]

20. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Κρῆσσα κύων ἐλάφοιο κατ' ἴχνιον ἔδραμε Γοργώ,
ἔγκυος, ἀμφοτέρην Ἄρτεμιν εὐξαμένη·
τίκτε δ' ἀποκτείνουσα· θοὴ δ' ἐπένευσεν Ἐλευθὼ
ἄμφω, εὐαγρίης δῶρα καὶ εὐτοκίης·
καὶ νῦν ἐννέα παισὶ διδοῖ γάλα. φεύγετε, Κρῆσσαι
κεμμάδες, ἐκ τοκάδων τέκνα διδασκόμεναι.

21. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ὠκείαις ἐλάφοισι κύων ἰσάμιλλα δραμοῦσα,
ἔγκυος ἠλκώθη παιδοπόρον γένεσιν·

XIX. 5. αἶθ' ἔβλυσαν παρὰ N. Pal. quod sensu jubente et rhythmo emendavit Br. αἶτ' ἔβλυσεν· ἦ ἄρα scribens. Nobis ἡ δ' lenius visum.

XX. 1. κατ' ἴχνος et γοργῆ. Pal. Clem. Alex. IV. Strom. p. 592, 7. hunc locum respiciens κατ' ἴχνιον habet et γοργῶς. unde Γοργὼ feci. Possit etiam Γόργη scribi, quod nomen est ap. Ovid. Heroid. IX. 165. – v. 6. διδασκόμεναι ex membr. restituimus pro διδασκόμενα Reiskii.

λεν. – v. 5. ἡ δ' ἔβλυσεν, ἡ πίδαξ sc. Apoll. Rh. IV. 1446. λὰξ ποδὶ τύψεν ἔνερθε· τὸ δ' ἀθρόον ἔβλυσεν ὕδωρ. – Νύμφαι, faventes feris, sub dearum monticolarum tutela in silvis degentibus. – μῆνιν ἔθεσθε. ut Pindar. Ol. VIII. 86. εὔχομαι ἀμφὶ καλῶν μοῖρα νέμεσιν μὴ θέμεν. Homer. Il. ι. 629. ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν. Vid. Blomfield ad Aeschyl. Prom. 169.

20. De cane Cretensi, quae per singularem Dianae favorem simul cervum ceperat, simul novem catulos uno partu ediderat. Eadem est historia apud Aelian. H. An. VII. 12. – v. 1. Γοργώ. nomen canis. Sic unum ex Actaeonis canibus appellat Hygin. Fab. CXXXI. – v. 2. ἀμφοτέρην. et venaticam et Lucinam. – v. 4. εὐαγρίης δῶρα. pro εὐαγρίαν καὶ εὐτοκίαν, utrumque deae faventis munus. – v. 6. ἐκ τοκάδων, ἐκ μητέρων. catulos ex matre, quae eos in ipso venandi actu ediderat, noscentes. Pluralis ut in sententiis generalibus est pro singulari. Pal. IX. 95. αἰδέσθητε, μητέρες, ὀρνίθων ἔργα διδασκόμεναι.

21. De cane, quae, quum ventre clauso parere non posset, incisione ferro facta partum edidit. Similis est historia ap. Martial. de Spectac. ep. XII–XIV. – v. 2. ἔγκυος, οὖσα sc. quo tempore gravida erat. – γένεσις insolentius dictum pro φύσις, τὸ γυναικεῖον μόριον, illustratur

πᾶσα δὲ συγκατέμυσε κατουλωθεῖσα χρόνοισιν.
ἤδη δ' ἡ τοκετῶν ὥριος ἦν βάσανος.
πολλὰ δ' ἐπωρύουσαν ἀνὴρ ἐσιδηροτόμησεν,
καὶ σκύλακες φίλιοι νηδύος ἐξέθορον.
Ἀρτέμιδος λέλυται λοχίων χάρις· ἔμπαλι δ' Ἄρης
ἤρκται μαιοῦσθαι γαστέρας ἡμετέρας.

22. ΑΔΔΑΙΟΥ.

Τῇ βαιῇ Καλαθίνῃ ὑπὸ σκυλάκων μογεούσῃ
Λητωῒς κούφην εὐτοκίην ἔπορεν.
μούναις οὔτι γυναιξὶν ἐπήκοος, ἀλλὰ καὶ αὐτὰς
συνθήρους σώζειν Ἄρτεμις οἶδε κύνας.

23. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Παμφάγος ἑρπηστὴς κατὰ δώματα, λιχνοβόρος μῦς,
ὄστρεον ἀθρήσας χείλεσι πεπταμένον,
πώγωνος διεροῖο νόθην ὠδάξατο σάρκα·
αὐτίκα δ' ὀστρακόεις ἐπλατάγησε δόμος,

XXI. 8. Quum ipse poeta rem in sua persona narret, eum γαστέρας ἡμετέρας dixisse de re, quae ad solas mulieres spectat, parum est probabile. Fortasse fuit: γαστέρα θηλυτέραν. nisi in ἡμετέρας epitheton Martis latet.

epitheto παιδοπόρον. – v. 3. κατουλωθεῖσα. cicatrice obducta clausa est. – v. 4. ἡ τοκετῶν βάσανος. ὁ ὀδυνηρὸς τοῦ τίκτειν χρόνος. – v. 6. ἐξέθορον. Martial. l. c. exsiliit partus miserae de vulnere matris. Apollo in lucem editus Hymn. Homer. in Apoll. 119. ἐκ δ' ἔθορε πρὸ φόωσδε. – v. 7. λέλυται. λελύσθαι dicuntur, qui removentur a munere et dimittuntur. Pal. XI. 18. οὕτως Βεύβαστις καταλύεται. Ib. XI. 79. πύκτης ὢν κατέλυσε Κλεόμβροτος. a pugilatu cessavit. Ibid. 161. ἐὰν ἤδη καταλύσῃς. si abdicaveris. – Ἄρης pro ferro. Pal. VII. 531. βαψαμένα κοίλων ἐντὸς ἄορ λαγόνων. Oppian. Hal. IV. 552. ἄλλης δ' ἕλε νῶτα Δριμὺς ἄρης. – v. 8. ἡμετέρας. ventres hominum. Vid. var. lect.

22. In catellam Dianae ope in partu gaudentem. – v. 1. ὑπὸ σκυλάκων, ὑπ' ὠδῖνος. – v. 4. συνθήρους. in venando comites.

23. De musculo, qui ab ostreo captus periit. – v. 3. νόθην. quae vera caro non est, sed carnis speciem habet. – v. 4. ἐπλατάγησε. Oppian. Hal. II. 192. de pinna, ξυνὸν cum cancro δόμον habitante, qui praeda aliqua appropinquante – οὐ φρονέουσαν αμύξας δήγματι (ὀδαξάμενος) pinnam advertit: ἡ δ' ὀδύνῃσιν ὄστρακα συμπλατάγησε. –

ἁρμόσθη δ' ὀδύναισιν· ὁ δ' ἐν κλείθροισιν ἀφύκτοις
 ληφθεὶς αὐτοφόνον τύμβον ἐπεσπάσατο.

24. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ψῆγμ' ἄπυρον χρυσοῖο σιδηρείων ὑπ' ὀδόντων
 ῥινηθὲν, Λιβυκῆς κουφότερον ψαμάθου,
μῦς ὀλίγος βαρὺ δεῖπνον ἐδαίσατο· πᾶσα δὲ νηδὺς
 συρομένη βραδύπουν θῆκε τὸν ὠκύτατον.
ληφθεὶς δ' ἐκ μεσάτης ἀνετέμνετο κλέμματα γαστρός.
 ἧς ἄρα κὴν ἀλόγοις, χρυσέ, κακοῦ πρόφασις.

25. ΤΥΛΛΙΟΥ ΣΑΒΙΝΟΥ.

Σμίνθος, ὁ παντοίης δαιτὸς λίχνος, οὐδὲ μυάγρης
 δειλός, ὁ κἀκ θανάτου κέρδεα ληζόμενος,
νευρολάλον Φοίβου χορδὴν θρίσεν· ἡ δ' ἐπὶ πῆχυν
 ἑλκομένη θηρὸς λαιμὸν ἀπεβρόχισεν.
τόξων εὐστοχίην θαυμάζομεν, ὃς δὲ κατ' ἐχθρῶν
 ἤδη καὶ κιθάρην εὔστοχον ὅπλον ἔχει.

v. 6. *αὐτοφόνον τύμβον.* mortem simul et sepulcrum sibi comparavit. Pal. VII. 106. *ἀΐδην ψυχρὸν ἐπεσπάσατο.*

24. De musculo, qui in taberna fabri aurarii ramenta auri deglutiverat. – v. 1. *σιδηρ. ὑπ' ὀδόντων.* limae dentibus abrasum, tenuissimum et levissimum, muri autem grave. – v. 3. *νηδὺς συρομένη.* ventre auri onere degravato, incessus muris tardissimus est redditus, ita ut facile comprehendi posset. – v. 5. *ἀνετέμνετο.* Plin. VIII. 82. aurariis quidem in metallis ob hoc alvos eorum (murium) excidi, semperque furtum id deprehendi. Tantam esse dulcedinem furandi. Idem dicit Plutarch. T. II. p. 526. B. – v. 6. *κακοῦ πρόφασις.* mortis causa factum es. Pal. IX. 483. *φόνιον φυτόν – τοῦ θανάτου πρόφασιν.* Ib. 488. *προφάσεων οὐκ ἀπορεῖ θάνατος.*

25. De mure, qui, chorda citharae corrosa, hac ipsa tamquam laqueo deprehensa periit. – v. 1. *σμίνθος, μῦς.* *ἀρουραῖος σμίνθος* dixerat Aeschylus in Sisypho; et sic mures appellatos in Troade narrat Clem. Alex. Protrept. p. 25. et in honore habitos, *ὅτι τὰς νευρὰς τῶν πολεμίων διέτρωγον τῶν τόξων.* – *μυάγρης δειλός.* genitivi ratio ut in Od. α. 177. *ἐπίστροφος ἀνθρώπων.* Vid. Matthiae Gr. §. 323. – v. 2. *κἀκ θανάτου.* ex muscipula ipsa non sine mortis periculo escam sibi rapiens. – v. 3. *νευρολάλον,* *εὔφωνον.* – *πῆχυν.* jugum citharae, ex quo chordae aptae. – v. 5. *τόξων.* opponuntur sibi ars sagittandi, in qua *εὐστοχία* laudatur, et κιθάρα non minus jam quam arcus *εὔστοχος.* *ὃς δέ,* Apollo sc.

26. ΑΔΗΛΟΝ.

Ὀξέσι λαχνήεντα δέμας κέντροισιν ἐχῖνον
ῥαγολόγον, γλυκερῶν σίντορα θειλοπέδων,
σφαιρηδὸν σταφυλῇσιν ἐπιτροχάοντα δοκεύσας
Κώμαυλος Βρομίῳ ζωὸν ἀνεκρέμασεν.

27. ΑΝΥΤΗΣ.

Θάεο τὸν Βρομίου κεραὸν τράγον, ὡς ἀγερώχως
ὄμμα κατὰ λασίαν γαῦρον ἔχει γενύων,
κυδιόων, ὅτι οἱ θάμ' ἐν οὔρεσιν ἀμφὶ παρῇδα
βόστρυχον εἰς ῥοδέαν Ναῒς ἔδεκτο χέρα.

28. ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Ἡνία δή τοι παῖδες ἔνι, τράγε, φοινικόεντα
θέντες καὶ λασίῳ φιμὰ περὶ στόματι,
ἵππια παιδεύουσι θεοῦ περὶ ναὸν ἄεθλα,
ὄφρ' αὐτοὺς φορέῃς ἤπια τερπομένους.

οὐ μόνον τόξοις, ἀλλὰ καὶ κιθάρᾳ εὐστόχως εἰς ἐχθροὺς χρῆται.

26. De erinaceo dum cibum sibi colligebat deprehenso. Plin. VIII. 56. Praeparant hiemi et erinacei cibos, et volutati supra jacentia poma affixa spinis, unum amplius tenentes ore, portant in cavas arbores. Cf. Aelian. H. An. III. 10. - v. 4. ζωὸν ἀνεκρέμασεν. Plin. l. c. apprehensus pede altero e posterioribus suspendio ac fame necatur: aliter non est occidere ac tergori parcere. - Βρομίῳ. propter uvarum furtum.

27. In hircum. - v. 1. Βρομίου dici videtur, quia hac victima gaudet Bacchus. Varro de R. R. I. 2, 19. quaedam pecudes culturae sunt inimicae, ut - caprae. Itaque propterea institutum diversa de caussa, ut ex caprino genere ad alii dei aram hostia adduceretur, ad alii non sacrificaretur, cum ab eodem odio alter videre nollet, alter etiam videre pereuntem vellet. Sic factum, ut Libero patri repertori vitis hirci immolarentur, proinde ut capite darent poenas. Cf. Ovid. Fast. I. 353. - v. 2. in κατά posterior syllaba producitur ob sequens λ. Vide supra ad ep. 7, 3. - ὡς ἀγερώχως. Philostr. II. 11. Pana laudat pictum ἀναθρώσκοντα κατὰ τοὺς ἀγερώχους τῶν τράγων. - v. 3. junge βόστρυχον ἀμφὶ παρῇδα.

28. De pueris in capro equitantibus. Ejusmodi caprorum certamina in picturis veteribus conspiciuntur. Vid. Pitture Ercolan. T. II. tab. 44. - v. 3. παιδεύουσι. hoc sensu: te frenis

29. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Ἴξαλος εὐπώγων αἰγὸς πόσις ἔν ποθ' ἀλωῇ
οἴνης τοὺς ἁπαλοὺς πάντας ἔδαψε κλάδους·
τῷ δ' ἔπος ἐκ γαίης τόσον ἄπυε· κεῖρε, κάκιστε,
γναθμοῖς ἡμέτερον κλῆμα τὸ καρποφόρον.
ῥίζα γὰρ ἔμπεδος οὖσα πάλιν γλυκὺ νέκταρ ἀνήσει,
ὅσσον ἐπισπεῖσαι σοί, τράγε, θυομένῳ.

30. ΕΥΗΝΟΥ ΑΣΚΑΛΩΝΙΤΟΥ.

Κήν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω,
ὅσσον ἐπισπεῖσαι σοί, τράγε, θυομένῳ.

31. ΕΡΥΚΙΟΥ.

Ὁ τράγος ὁ Κλήσωνος ὅλαν διὰ πάννυχον ὄρφναν
αἶγας ἀκοιμάτους θῆκε φριμασσόμενος·
ὀδμὰ γάρ μιν ἔτυψε λύκου χιμαροσφακτῆρος
τηλόθι, πετραίαν αὖλιν ἀνερχομένου·

instruentes instituunt ad equestria certamina: παιδεύουσί σε ἵππεια ἄεθλα. ut Xenoph. Oecon. IX. 12. καὶ τὸ προθυμεῖσθαι συναύξειν τὸν οἶκον ἐπαιδεύομεν αὐτήν. Longus I. p. 10. ed. Sch. δι' ἣν αὐτοὺς καὶ γράμματα ἐπαίδευον. – θεοῦ. cujus dei templum significetur, non constat. Num Neptuni equestris? aut Minervae ἱππίας, quae Tegeae, in Anytes patria, colebatur? Vid. Pausan. VIII. 47.

29. Vitis arrosa capro poenas minatur. – v. 1. ἴξαλος, σκιρτητικός, αἰγὸς πόσις. Il. δ. 105. ἰξάλου αἰγὸς ἀγρίου. – πόσις. Vid. ad cap. I. ep. 63, 5. – v. 3. ἄπυε, ἡ οἴνη. – v. 6. ὅσσον. τόσον νέκταρος ἀνήσει, ὅσον ἀρκεῖ σοι ἐπισπεῖσαι. victimis enim arae admotis vinum infundebatur. Ovid. VII. Met. 594.

30. Verba vitis ad caprum. Ovid. I. Fast. 357. rode, caper, vitem: tamen huic, quum stabis ad aram, In tua quod spargi cornua possit, erit. Verba fides sequitur: noxae tibi deditus hostis Spargitur affuso cornua, Bacche, mero.

31. De hirco, qui, lupo appropinquante noctu, gregem ab hoste imminente servavit. – v. 1. ὅλαν διὰ πάννυχον ὄρφναν. pleonasmum observa in ejusmodi compositis non infrequentem. Theogn. v. 441. οὐδεὶς τοι πάντ' ἐστι πανόλβιος. ubi vid. Passovium in not. ap. Bekkerum. Similiter Aeschyl. VII. c. Theb. 18. ἅπαντα πανδοκοῦσα παιδίας ὄτλον. – v. 4. πετραίαν αὖλιν. ad antrum in rupe, ubi grex per noctem tene-

μέσφα κύνες κοίτας ἀνεγέρμονες ἐπτοίασαν
θῆρα μέγαν. τραγίνας δ' ὕπνος ἔμυσε κόρας.

32. ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΙΛΛΟΥΣΤΡΙΟΥ.

Οὐ κύνες, οὐ στάλικές με κατήνυσαν, οὐχὶ κυνηγοὶ
δορκάδα· τὸν δ' ἀπὸ γῆς εἶν ἀλλ' ἔπλησα μόρον.
ἐξ ὕλης πόντῳ γὰρ ἐνέδραμον· εἶτά με πλεκταὶ
ἕλξαν ἐπ' αἰγιαλοὺς δικτυβόλων παγίδες.
ἤλιτον ἡ χέρσοιο μάτην φυγάς· οὐδ' ἀδίκως με
εἷλε σαγηνευτὴς τἀμὰ λιποῦσαν ὄρη.
οὔποτ' ἄγρης ἁλιῆες ἔτ' ἄστοχον οἴσετε χεῖρα,
χέρσῳ καὶ πελάγει κοινὰ πλέκοντες ὕφη.

33. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΑ.

Δειματόεις ἐλάφων κεραὸς λόχος, εὖτε κρυώδεις
πλῆσαν ὀρῶν κορυφὰς χιόνεαι νιφάδες,
δείλαιαι ποταμοῖσιν ἐφωρμισαν, ἐλπίδι φροῦδοι
χλιῆναι νοτεροῖς ἄσθμασιν ὠκὺ γόνυ.
τὰς δὲ περιφράξας ἐχθρὸς ῥόος ἀθρόον ἄφνω
χειμερίῃ στυγεροῦ δῆσε πάγοιο πέδῃ.
πληθὺς δ' ἀγροτέρων ἀλίνου θοινήσατο θήρης,
ἣ φύγεν ἀρπεδόνην πολλάκι καὶ στάλικα.

batur inclusus. – v. 5. 6, cohaeret hoc distichon cum verbis versus 3. ἀκοιμάτους θῆκε. – v. 5. κοίτας ἀνεγέρμονες. ἐκ κοίτης ἀνεγρόμενοι.

32. Historia de dama, quae quum perfugium quaesivisset in mari, ibi a piscatoribus capta est. – v. 2. τὸν ἀπὸ γῆς. fatum, quod mihi terra minabatur. – ἔπλησα. Pal. VII. 504. γήματ' ἀναπλήσας ἐπιμοίρια. – v. 5. ἤλιτον, ἥμαρτον, φυγοῦσα ἐκ χέρσου, idque μάτην. ut Pal. VII. 290. τί μάτην πρὸς κύματ' ἐμόχθει, Τὴν ἐπὶ γῆς φεύγων μοῖραν ὀφειλομένην. – v. 7. ἄγρης ἄστοχον, κενήν. – v. 8. χέρσῳ. feris silvestribus. πελάγει, piscibus. κοινά. ad praedam utriusque generis apta.

33. Historia de cervis, qui, quum frigus et nivem fugientes de montibus in fluvium descendissent, ibi, aqua glacie constricta, a vicinis agricolis deprehensi sunt. Tale quid de cervorum agmine nive et pruinis torpentium narrat Virgil. III. Georg. 368 – 375. – v. 3. φροῦδοι, φυγόντες τὰ ὄρη, ἀπιόντες, ἐλπίδι, ἐλπίσαντες. – v. 4. νοτεροῖς ἄσθμασιν. aura ex flumine excitata, tepida illa prae pruinis. – v. 5. ἄφνω χειμερίῃ. Virgil. l. c. 360. concrescunt subitae currenti in flumine crustae. – v. 7. ἀλίνου θήρης. praeda non immissis canibus, non cassibus ullis facta, ut est ap. Virgil. v. 371.

34. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Τὸν ταχύπουν, ἔτι παῖδα συναρπασθέντα τεκούσης
ἄρτι μ' ἀπὸ στέρνων, οὐατόεντα λαγών,
ἐν κόλποις στέργουσα διέτρεφεν ἁ γλυκερόχρως
Φανίον, εἰαρινοῖς ἄνθεσι βοσκόμενον.
οὐδέ με μητρὸς ἔτ' εἶχε πόθος· θνήσκω δ' ὑπὸ θοίνης
ἀπλήστου, πολλῇ δαιτὶ παχυνόμενος.
καί μου πρὸς κλισίαις κρύψεν νέκυν, ὡς ἐν ὀνείροις
αἰὲν ὁρᾶν κοίτης γειτονέοντα τάφον.

35. ΑΔΗΛΟΝ.

Δίκτυον ἐκθρώσκοντα πολύπλοκον ἄρτι λαγωὸν
σεῦε κύων θερμοῖς ἴχνεσιν ὠκυπόδην.
τρηχὺν ὁ δ' ἐκνεύσας ταχινῶς πάγον, ἐς βαθὺ πόντου
ἥλατ' ἀλυσκάζων κῦμα παρακτίδιον.
εἰνάλιος τὸν δ' αἶψα κύων βρυχηδὸν ὀδοῦσιν
μάρψε. κυσὶν τλήμων ἦν ἄρ' ὀφειλόμενος.

34. De lepore, quem abundante sagina necatum domina haud procul a cubili suo sepeliverat. – v. 2. *οὐατόεντα*. auritum leporem. Virgil. II. Georg. 308. – v. 5. *θνήσκω*. pro *ἔθανον*, ut saepe. – v. 7. *πρὸς κλισίαις*. *κλισίη* de loco, in quo quis requiescit Pal. IX. 374. *σκιερὴν κλισίην*. Erotian. Gloss. Hippocr. *κλισίην. τὴν κλίνην, παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ κατακλίνεσθαι*. Idem in proximo versu est *κοίτη*.

35. De lepore, qui e retibus elapsus, ut canem effugeret, de rupe in mare desiluit, ibique a cane marino captus est. – v. 1. *δίκτυον ἐκθρώσκοντα*. pro *φεύγοντα πηδήματι*. quo admisso accusativus *δίκτυον* nihil offensionis habet. Similia in verbis cum *ἐκ* compositis exempla dedit Musgrav. ad Sophocl. Trach. 507. Matthiae Gr. §. 425. – v. 2. *θερμοῖς ἴχνεσιν* de leporis vestigiis accipiendum videtur: *σεῦε αὐτόν, ἑπόμενος ὄπισθεν τοῖς αὐτοῦ ἴχνεσιν, θερμοῖς οὖσιν ἔτι*. Vulgo dicitur *κατ' ἴχνος ἕπεσθαι*. Theocrit. Eid. XVII. 121. *τοκέων ὢν θερμὰ κονίῃ – ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη*. Alius fortasse malit calida i. e. flammea canis vestigia (Catull. LXIV. 342.) intelligere. – v. 3. *ἐκνεύσας πάγον*. ut *ἐκνεύσας τὴν ἀνδρωνῖτιν* ap. Polybium T. V. p. 63. hoc sensu, ni fallor: in promontorii scopulum enisus, inde se praecipitavit. – *τρηχὺς πάγος*. *πάγοι ὀξέες*. Od. ε. 411. – v. 4. *κῦμα παρακτίδιον*. periculum a cane puta, qui eum in littore persequebatur. *κῦμα* enim translate de quovis malo dicitur; frequentissime de bello, ut Aeschyl. VII. c. Theb. 64. *κῦμα χερσαῖον στρατοῦ*. Pal. VI. 291. *ἣν ὀλοοῦ διὰ κῦμα φύγω πυρός* (febris). IX. 367. *οὐλομένης πενίης κῦμα*. – v. 5. *εἰνάλιος κύων*. Vid. supra ep. 18. – v. 6. *ὀφειλόμενος*. Vid. supra c. VIII. ep. 1.

36. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Χειμερίην διὰ νύκτα, χαλαζήεντά τε συρμόν,
καὶ νιφετὸν φεύγων, καὶ κρυόεντα πάγον,
μουνολέων, καὶ δὴ κεκακωμένος ἄθρόα γυῖα,
ἤλθε φιλοκρήμνων αὖλιν ἐς αἰγινόμων.
οἱ δ' οὐκ ἀμφ' αἰγῶν μεμελημένοι, ἀλλὰ περὶ σφέων,
εἵατο σωτῆρα Ζῆν' ἐπικεκλόμενοι.
χεῖμα δὲ θὴρ μείνας, θὴρ νύκτιος, οὔτε τιν' ἀνδρῶν,
οὔτε βοτῶν βλάψας, ᾤχετ' ἀπαυλόσυνος.
οἱ δὲ πάθης ἔργον τόδ' εὔγραφες ἀκρολοφῖται
Ζανὶ παρ' εὐπρέμνῳ τᾷδ' ἀνέθεντο δρυΐ.

37. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πυρσοῦ τοῦτο λέοντος ἀπεφλοιώσατο δέρμα
Σῶσος ὁ βουπάμων, δουρὶ φονευσάμενος,

XXXVI. 7. θὴρ μεἶνας. Pal. δὴ μείνας. Plan. unde δειμήνας fecit Canterus. Mox διανύκτιος emendavit. Br. – v. 9. εὖ δὲ πάθης. Pal. Plan. Molestum εὖ ante εὔγραφές, et antithesis postulabat οἱ δέ, quod reposui. – v. 10. Ζηνὶ videtur legendum ob v. sextum.

36. Historia de leone, qui, ut tempestatem vitaret, per noctem in caprili latuit, unde, tempestate cessante, nec hominibus, nec pecude laesis, abiit. – v. 1. χαλαζήεντα σύρμόν. pro χαλάζης, ut alibi συρμὸς νιφετῶν, πρηστήρων, ἀνέμων. – v. 3. καὶ δή. jam laesus. – ἀθρόα γυῖα. membra compacta; ut Sueton. in Vit. Vespas. c. 20. nos dicimus: gedrängter Kӧrperbau. – v. 4. αὖλιν. ut supra ep. 31. πετραίαν αὖλιν. – v. 7. χεῖμα μείνας. si vera est lectio, res est posita pro rei cessatione et absentia: exspectans dum tempestas desaeviisset. De quo idiotismo post Heynium ad Homer. T. VI. p. 25. Schaeferus dixit ad Sophocl. T. I. p. 234. ad Euripid. Med. v. 963. – v. 9. πάθης ἔργον. tabulam pictam, boni opus artificis, id quod tum ipsis contigerat, τὴν πάθην, τὸ πάθος, repraesentantem. – ἀκρολοφῖται. caprarii, qui greges in scopulis et saltibus pascebant; nisi poeta dedit ἀκρολοφίτᾳ Ζηνί, Jovi in montis jugo posito. Supra cap. I. ep. 61. ὀρειοχαρὴς ὥρμας, οὐδ' ἀκρολοφίτας. Hoc malebat Schneiderus, qui etiam praeterea Πανί suspicatur pro Ζανί. At Jovi donarium fuisse dicatum vix dubitare nos patitur v. 6. σωτῆρα Ζῆν' ἐπικεκλόμενοι.

37. De leone a pastore hasta occiso, dum vitulum intra stabulum dilaniaret. – v. 1. ἀπεφλοιώσατο. Nonn. Dion. XIV. 380. de Baccha, quae taurum manu ceperat: ταυρείην ἀτόρητον ἀπεφλοίωσε καλύπτρην (δοράν). –

ἄρτι καταβρύκοντα τὸν εὐθηλήμονα μόσχον,
οὐδ' ἵκετ' ἐκ μάνδρας αὖτις ἐπὶ ξύλοχον·
μοσχείου δ' ἀπέτισεν ὁ θὴρ ἀνθ' αἵματος αἷμα,
βληθείς· ἀχθεινὰν δ' εἶδε βοοκτασίαν.

38. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐς βαθὺν ἥλατο Νεῖλον ἀπ' ὀφρύος ὀξὺς ὁδίτης,
ἡνίκα λαιμάργων εἶδε λύκων ἀγέλην.
ἀλλά μιν ἀγρεύσαντο δι' ὕδατος· ἔβρυχε δ' ἄλλος
ἄλλον ἐπουραίῳ δήγματι δραξάμενος·
μακρὰ γεφυρώθη δὲ λύκοις βυθός· ἔφθανε δ' ἄνδρα
νηχομένων θηρῶν αὐτοδίδακτος ἄρης.

39. ΠΟΛΥΑΙΝΟΥ.

Δορκάδος ἀρτιτόκοιο τιθηνιτήριον οὖθαρ
ἔμπλεον οἰδούσης πικρὸς ἔτυψεν ἔχις.
νεβρὸς δ' ἰομιγῆ θηλὴν σπάσε, καὶ τὸ δυςαλθὲς
τραύματος ἐξ ὀλοοῦ πικρὸν ἔβροξε γάλα.

XXXVIII. 6. νηχόμενον mallet Boissonade.
XXXIX. 2. οἰδούσης debetur Scaligero. εἰδοῦσα. Pal. Plan. - πικρός recepi ex Plan. πικρόν. Pal. Oppian. Hal. I. 158. καὶ ἐγγύθι σύρεται ἀκτῆς Πικρὸς ἔχις.

v. 6. ἀχθ. εἶδε βοοκτ. expertus est. Pal. VI. 258. καὶ λιπαρὰν εἶδε γεωμορίαν. Athen. I. p. 25. C. πικρὰν στρατείαν εἶδον.

38. Historia de viatore, qui, ut luporum gregem effugeret, in Nilum se dejecit, neque tamen eorum insidias evitare poterat. - v. 1. ὀξύς, ταχέως. - v. 3. ἔβρυχε a verbo βρύκω. dentibus comprehendit. - ἄλλος ἄλλον. Aelian. H. An. III. 6. lupi fluvium transmissuri, τὰς οὐράς, ait, τὰς ἀλλήλων δακόντες, εἶτα ἀντιπίπτουσι τῷ ῥεύματι. Cf. ib. VIII. 14. XVII. 17. disertius etiam Schol. ad Od. ξ. 161. πεπίστευται τοὺς λύκους βίαιον διαβαίνοντας ποταμὸν ἐνδακόντας τὴν κέρκον τῶν ἀεὶ προηγουμένων τοὺς ἑπομένους στιχηδὸν διανηχομένους διεξιέναι τὸ ῥεῖθρον. - v. 6. ἄρης. dolus et artificium, ut militum strategema. αὐτοδίδακτος. sponte ab ipsa natura datum.

39. Caprea venenato viperae morsu vulnerata, pullus ejus venenum ex ubere simul cum lacte exsuxit, unde factum, ut caprea servaretur, pullus veneno periret. - v. 2. junge: δορκάδος οἰδούσης οὖθαρ. Serpentum quoddam genus, quod boum lacte alatur, commemorat Plin. VIII. 14. - v. 3. δυςαλθὲς γάλα. veneno imbutum. δυςαλθὲς ἀκόνιτον est ap. Nicandr. Alex. 12. et δυςαλθὲς ποτόν. Ib. 157. - v. 4. ἔβροξε. κατέπιε. Od. δ. 220.

ᾄδην δ' ἠλλάξαντο, καὶ αὐτίκα νηλέϊ μοίρῃ
ἣν ἔπορεν γαστήρ, μαστὸς ἀφεῖλε χάριν.

40. ΑΡΧΙΟΥ.

Ἔν ποτε παμφαίνοντι μέλαν πτερὸν αἰθέρι νωμῶν
σκορπίον ἐκ γαίης εἶδε θορόντα κόραξ,
ὃν μάρψων ὤρουσεν· ὁ δ' ἀΐξαντος ἐπ' οὖδας
οὐ βραδὺς εὐκέντρῳ πέζαν ἔτυψε βέλει,
καὶ ζωῆς μιν ἄμερσεν. ἴδ' ὡς ὃν ἔτευχεν ἐπ' ἄλλῳ,
ἐκ κείνου τλήμων αὐτὸς ἔδεκτο μόρον.

41. ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Καρφαλέος δίψει Φοίβου λάτρις εὖτε γυναικὸς
εἶδεν ὑπὲρ τύμβου κρωσσίον ὀμβροδόκον,

XL. 1. *μελάντερον*. P. *μελάντερος*. Plan. *μελάμπτερος*. in Stobaeo Grotii. p. 59. In codd. Stobaei hoc epigr. non reperitur, non magis, quam plurima alia, ab editoribus ex aliis fontibus derivata et Stobaeo invito obtrusa. Rectius Br. *μέλαν πτερόν*, quod optime convenit cum *νωμῶν*. Sophocl. Fr. XXIII. *νωμᾷ δ' ἐν οἰωνοῖσι τοὐκείνης πτερόν*. Vulgatae *μελάμπτερος* patrocinatur Lobeck ad Ajac. p. 310. – v. 5. *ἴδ' ὅσσον*. Pal. Plan. quod Scaliger emendavit. Frequentissimum est apud epigrammaticos ἴδ' ὡς. cujus exempla congessi in Not. ad Pal. p. 861.

φάρμακον νηπενθές – *ὃς τὸ καταβρόξειεν*. vid. Schol. apud Buttm. p. 135. et Lexilog. Vol. II. p. 121. ubi noster locus et Schaeferi correctio in Not. cr. p. 451. virum doctissimum fefellit. Ad Homericum *ἀναβροχέν* Od. λ. 586. vid. Eustath. p. 458, 42. – *πικρὸν γάλα*. mortis ipsi caussam. Alius poeta in eadem historia Pal. IX. 2. *φαρμαχθὲν δ' ἰῷ μητρὸς γάλα νεβρὸς ἀμέλξας Χείλεσι, τὸν κείνης ἐξέπιεν θάνατον*.

40. De corvo, qui scorpionem rapiens, ab eo percussus raptum vita luit. – v. 4. *πέζαν*, πόδα. Pal. XII. 176. *κατεσκέπασαι μέχρι πέζης*, Ὁ πρὶν ἀπ' ἐγνύης λῶπος ἀνελκόμενος. – *εὐκέντρῳ βέλει*. pro ὀξεῖ *κέντρῳ*, *βέλει εὖ τεθηγμένῳ*.

41. Illustris historia, quam Plinii verbis narrabimus ex X. 60. tradendum putavere memoriae quidam, (corvum) visum per sitim lapides congerentem in situlam monimenti, in qua pluvia aqua durabat, sed quae attingi non posset; ita descendere paventem expressisse tali congerie, quantum poturo sufficeret. Idem narrat Plutarch. T. II. p. 967. A. Aelian. H. A. II. 48. – v. 1. *καρφαλ. δίψει*. Pal. VII. 536. *χείλεα καὶ δίψει καρφαλέον φάρυγα*. Siti perpetua corvum laborare per aestatem tradit Plin. X, 12. et alii; caussam rei narrat Ovid. II. Fast. 243. ss. – *Φοίβου λάτρις*. ales Phoebeius apud Ovid. II.

κλάγξεν ὑπὲρ χείλους, ἀλλ᾽ οὐ γένυς ἥπτετο βυσσοῦ·
Φοῖβε, σὺ δ᾽ εἰς τέχνην ὄρνιν ἐκαιρομάνεις.
χερμάδα δὲ ψάμμων σφαιρῶν, πότον ἅρπαγι χείλει
ἔφθανε μαιμάσσων λαοτίνακτον ὕδωρ.

42. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Μηκέτι νῦν μινύριζε παρὰ δρυΐ, μηκέτι φώνει
κλωνὸς ἐπ᾽ ἀκροτάτου, κόσσυφε, κεκλιμένος.
ἐχθρόν σοι τόδε δένδρον· ἐπείγεο δ᾽ ἄμπελος ἔνθα
ἀντέλλει γλαυκῶν σύσκιος ἐκ πετάλων.
κείνης ταρσὸν ἔρεισον ἐπὶ κλάδον, ἀμφί τ᾽ ἐκείνῃ
μέλπε, λιγὺν προχέων ἐκ στομάτων κέλαδον.
δρῦς γὰρ ἐπ᾽ ὀρνίθεσσι φέρει τὸν ἀνάρσιον ἰξόν·
ἃ δὲ βότρυν· στέργει δ᾽ ὑμνοπόλους Βρόμιος.

43. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἄρτι νεηγενέων σέ, χελιδονί, μητέρα τέκνων,
ἄρτι σε θάλπουσαν παῖδας ὑπὸ πτέρυγι,

XLI. 5. *ψαλμῶν σφαῖρον.* Pal. quod leni mutatione emendavi. *χερμάδας ἐκ ψάμμων αἴρων ποθέν.* Br. qui v. 6. *ἔφθασ᾽ ἀνιμάσσων* corrigit. Frustra.

Met. 544. et Delphicus ales ap. Petron. c. 122. *θεράπων καὶ ἀκόλουθος Ἀπόλλωνος.* Aelian. l. c. I. 47. et 48. – v. 3. *κλάγξεν.* in margine vasis considens crocitabat. – v. 4. *Φοῖβε, σὺ δέ.* Vide supra ad cap. V. 3. – v. 4. *ἐκαιρομάνεις.* si sincera est lectio, sensus esse debet, Phoebum divino quodam instinctu (*καιρίᾳ τινὶ μανίᾳ*) corvum ad artificium inveniendum concitasse. Sed verisimile legendum esse *ἐκαιρονόμεις*: opportune direxisti eum ad inventum aliquod. – v. 5. *χερμάδα ψάμμων.* lapillis arenae, glareae, collectis et stipatis, *ἔφθανεν ὕδωρ,* aquam lapillorum illorum ope subsilientem celeriter rostro rapuit, *πότον,* εἰς πότον; *μαιμάσσων,* aquae cupiditatem et festinationem sitientis significat, ut *μαιμᾷν.* Oppian. Hal. V. 49. de cetis: *μαιμᾷ δὲ βορῆς ἀζηχέϊ λύσσῃ Αἰεὶ πεινάοντα.* Ib. 375. *περὶ γαστέρι μαιμώοντας.*

42. Merulam monet, ut vitata quercu, quae viscum avibus infestum gignat, vitem sibi potius sedem eligat. – v. 7. *τὸν ἀνάρσιον ἰξόν, τὸν ἐχθρόν.* Noctua Aesopi de quercu aves docet, ἔσεσθαι φάρμακον αὐτῆς ἄφυκτον, ὑφ᾽ οὗ ἁλώσονται, τὸν ἰξόν. apud Dion. Chrys. Or. XII. p. 195, 16. – v. 8. in vite sedentem Bacchus, qui cantores amat, te tuebitur.

43. Historia de serpente, qui, hirundinis pullis devoratis, in ipsam matrem impetum facturus,

ἀΐξας ἔντοσθε νεοσσοκόμοιο καλιῆς
νόσφισεν ὠδίνων τετραέλικτος ὄφις,
καὶ σὲ κινυρομέναν ὁπότ' ἀθρόος ἦλθε δαΐζων,
ἤριπεν ἐσχαρίου λάβρον ἐπ' ἄσθμα πυρός.
ὣς θάνεν ἠλιτοεργός· ἴδ' ὡς Ἥφαιστος ἀμύντωρ
τὰν ἀπ' Ἐριχθονίου παιδὸς ἔσωσε γονάν.

44. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ. οἱ δὲ ΕΥΗΝΟΥ.

Ἀτθὶ κόρα, μελίθρεπτε, λάλος λάλον ἁρπάξασα
τέττιγα πτανοῖς δαῖτα φέρεις τέκεσιν,
τὸν λάλον ἁ λαλόεσσα, τὸν εὔπτερον ἁ πτερόεσσα,
τὸν ξένον ἁ ξείνα, τὸν θερινὸν θερινά;
κοὐχὶ τάχος ῥίψεις; οὐ γὰρ θέμις, οὐδὲ δίκαιον,
ὄλλυσθ' ὑμνοπόλους ὑμνοπόλοις στόμασιν.

in flammas incidit. – v. 4. ὠδίνων, τῶν τέκνων. – τετραέλικτος. δεινὸς ὄφις τριέλικτος. Oraculum apud Herodot. VI. 77. – v. 5. κινυρομέναν. optime Heliodor. II. 22. ὥσπερ τις ὄρνις, ὄφεως αὐτῆς τὴν καλιὰν πορθοῦντος, ἐν ὀφθαλμοῖς τε τὴν γονὴν θοινωμένου – τετριγυῖα δὲ περιποτᾶται τὴν πολιορκίαν, εἰς ὦτα ἀνήμερα – ἀνήνυτον ἱκετηρίαν τὸν μητρῷον προσάγουσα θρῆνον. – ἀθρόος. ad novum se colligens impetum. Xenoph. de R. Equ. c. VIII. 5. equum docere jubet ἀθρόῳ τῷ σώματι ἀναπηδᾶν καὶ καταπηδᾶν. Theocr. Eid. XXV. 252. ἐπ' ἐμοὶ λῖς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἆλτο. – ἦλθε δαΐζων. praesens pro futuro. Euripid. Suppl. 131. τούτους θανόντας ἦλθον ἐξαιτῶν πόλιν. – v. 7. ἠλιτοεργός. τοῦ ἔργου ἀποτυχών. – v. 8. τὰν γονὰν ἀπ' Ἐρ. παιδός. vide supra ep. 12, 6. Vulcanus pater Erichthonii, qui ipse Procnen, in hirundinem mutatam, procreavit.

44. Vituperatur hirundo ob cicadam raptam. Plutarch. T. II. p. 727. E. de hirundine: σαρκοφάγος ἐστί, καὶ μάλιστα τοὺς τέττιγας ἱεροὺς καὶ μουσικοὺς ὄντας ἀποκτίννυσι καὶ σιτεῖται. – v. 1. Ἀτθὶ κόρα. ut ab Erichthonio procreata. – μελίθρεπτε. melle nutrita et propterea mellitam vocem fundens. Apud Theocrit. Eid. I. 146. πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο, Πλῆρές τοι σχαδόνων – τέττιγος ἐπεὶ τύ γα φέρτερον ᾄδεις. – v. 4. ἁ ξείνα. per aestatem tantum visa existimatur hirundo ex peregrinis regionibus adventare; nec aliter, ut videtur, de cicada censebant. – v. 5. οὐ γὰρ θέμις. ὄρνιθος ὄρνις πῶς ἂν ἁγνεύοι φαγών. Aeschyl. Fragm. ap. Plut. T. II. p. 286. C.

45. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Μεμφομένη Βορέην ἐπεπωτώμην ὑπὲρ ἅλμης·
    πνεῖ γὰρ ἐμοὶ Θρήκης ἤπιος οὐδ' ἄνεμος.
ἀλλά με τὴν μελίγηρυν ἀηδόνα δέξατο νώτοις
    δελφίν, καὶ πτηνὴν πόντιος ἡνιόχει.
πιστοτάτῳ δ' ἐρέτῃ πορθμευομένη, τὸν ἄκωπον
    ναύτην τῇ στομάτων θέλγον ἐγὼ κιθάρῃ.
εἰρεσίην δελφῖνες ἀεὶ Μούσῃσιν ἄμισθον
    ἤνυσαν· οὐ ψεύστης μῦθος Ἀρίονιος.

46. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Δισσᾶν ἐκ βροχίδων ἁ μὲν μία πίονα κίχλαν,
    ἁ μία δ' ἱππεία κόσσυφον εἷλε πάγα.
ἀλλὰ τὸ μὲν κίχλας θαλερὸν δέμας ἐς φάος Ἠοῦς
    οὐκέτ' ἀπὸ πλεκτᾶς ἧκε δεραιοπέδας·
ἁ δ' αὖθις μεθέηκε τὸν ἱερόν. ἦν ἄρ' ἀοιδῶν
    φειδὼ κἠν κωφαῖς, ξεῖνε, λινοστασίαις.

47. ΑΝΥΤΗΣ.

Οὐκέτι μ' ὡς τὸ πάρος πυκιναῖς πτερύγεσσιν ἐρέσσων
    ὄρσεις ἐξ εὐνῆς ὄρθριος ἐγρόμενος·

45. De luscinia, quae a delphino vecta mare transmisit. – v. 1. μεμφομ. Βορ. aquilone fortiter flante volatumque impediente. – v. 2. πνεῖ. pro: οὐδὲ ἄνεμος ἐκ Θρήκης πνέων ἤπιος ἐμοί ἐστιν. respicitur ad Terei Thracis in Procne flagitium. – v. 4. πτηνὴν πόντιος. aëris incolam ipse in mari habitans. – v. 6. κιθάρῃ, φωνῇ, sed respectu habito ad Arionem: ille sedens citharamque tenet, pretiumque vehendi cantat, et aequoreas carmine mulcet aquas. Ovid. II. Fast. 115. – v. 7. Μούσῃσιν. Musarum ministris et in Musarum gratiam. Plin. IX. 8, 8. delphinus non homini tantum amicum animal, verum et musicae arti.

46. Merula et turdo simul laqueo captis, hic periit, illa incolumis est dimissa, quod poeta ei ob cantum contigisse existimat. – v. 3. θαλερόν. pingue, bene nutritum. θαλερῷ μηρῷ. Il. ο. 113. laeta pascua θαλερὰς βοσκάς i. e. bene alentes praebere dicit Euripid. Helen. 1331. – v. 5. τὸν ἱερόν. ob cantum. – ἦν ἄρ'. sic retia quoque, quamvis sensu privata, tamen cantoribus parcunt.

47. In gallum gallinaceum a fure interemtum. – v. 1. πυκιναῖς πτερύγεσσιν. adjectivum pro adverbio. De λάρῳ Od. ε. 53. πυκινὰ πτερὰ δεύεσκε ἅλμῃ. Ib.

ἦ γάρ σ' ὑπνώοντα σίνις λαθρηδὸν ἐπελθὼν
ἔκτεινεν λαιμῷ ῥίμφα καθεὶς ὄνυχα.

48. ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Χειμερίοις νιφάδεσσι παλυνομένα τιθὰς ὄρνις,
τέκνοις εὐναίας ἀμφέχεε πτέρυγας,
μέσφα μιν οὐράνιον κρύος ὤλεσεν· ἦ γὰρ ἔμεινεν
αἰθέρος οὐρανίων ἀντίπαλος νεφέων.
Πρόκνη καὶ Μήδεια, κατ' Ἄϊδος αἰδέσθητε,
μητέρες, ὀρνίθων ἔργα διδασκόμεναι.

49. ΣΙΜΜΙΟΥ.

Οὐκέτ' ἀν' ὑλῆεν δρίος εὔσκιον, ἀγρότα πέρδιξ,
ἠχήεσσαν ἵης γῆρυν ἀπὸ στομάτων,
θηρεύων βαλίους συνομήλικας ἐν νομῷ ὕλης·
ᾤχεο γὰρ πυμάταν εἰς Ἀχέροντος ὁδόν.

XLVIII. 4. in verbis αἰθέρος οὐρανίων Br. repetitionem ejusdem vocabuli et tautologiam non ferens, audacter scripsit: αἰθέρος ἠδ' αἰνῶν. Repetitionem epitheti similibus exemplis facile defendas, tautologiam non item. Sed hanc facile tolles scribens: ἦ γὰρ ἔμεινεν Αἴθριος, οὐρανίων —. Hesych. αἴθριος. ὑπὸ τὸν ἀέρα.

XLIX. 2. ἠχήσεις ἀνείς. et ex correctione ἠχήεσσαν ἱείς. Pal. unde ἵης scripsi. Possit etiam ἱεῖς scribi, forma contracta.

β. 151. de duabus aquilis: ἔνθ' ἐπιδινηθέντε τιναξάσθην πτερὰ πολλά. Callim. H. in Dian. 27. πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας. Hoc Latini etiam imitati sunt. Appul. Met. VIII. p. 518. aper resurgentem multo dente laniavit. i. e. repetitis dentium ictibus. — v. 3. σίνις, κλέπτης.

48. In gallinam, quae, pullos sub alis fovens, frigore et nive ingruente exstincta est. — v. 1. παλυνομένη. Il. κ. 7. ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας. Apoll. Rh. III. 69. νιφετῷ δ' ἐπαλύνετο πάντα. — v. 4. Junge ἔμεινεν ἀντίπαλος νεφέων αἰθέρος. Vid. var. lect. — v. 6. quid matrem deceat ab ave discite, quae, ut pullos servaret, ipsa perire maluit.

49. In perdicem illicem (καλευτήν). — v. 3. θηρεύων. Xenoph. II. Mem. 1, 4. οἱ πέρδικες πρὸς τὴν τῆς θηλείας φωνὴν τῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ τῇ ἐλπίδι τῶν ἀφροδισίων φερόμενοι — τοῖς θηράτροις ἐμπίπτουσιν. Cf. Aelian. H. A. IV. 16.

50. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Οὐκέτι που, τλῆμον σκοπέλων μετανάστρια πέρδιξ,
πλεκτὸς λεπταλέαις οἶκος ἔχει σε λύγοις,
οὐδ' ὑπὸ μαρμαρυγῇ θαλερώπιδος Ἠριγενείης
ἄκρα παραιθύσσεις θαλπομένων πτερύγων.
σὴν κεφαλὴν αἴλουρος ἀπέθρισε· τἄλλα δὲ πάντα
ἥρπασα, καὶ φθονερὴν οὐκ ἐκόρεσσε γένυν.
νῦν δέ σε μὴ κούφη κρύπτοι κόνις, ἀλλὰ βαρεῖα,
μὴ τὸ τεὸν κείνη λείψανον ἐξερύσῃ.

51. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ὄρνι, τί μοι φίλον ὕπνον ἀφήρπασας; ἡδὺ δὲ Πύῤῥης
εἴδωλον κοίτης ᾤχετ' ἀποπτάμενον.
ἦ τάδε θρέπτρα τίνεις, ὅτι θῆκά σε, δύσμορε, πάσης
ὠοτόκου κραίνειν ἐν μεγάροις ἀγέλης;
ναὶ βωμὸν καὶ σκῆπτρα Σαράπιδος, οὐκέτι νυκτὸς
φθέγξεαι, ἀλλ' ἕξεις βωμὸν ὃν ὠμόσαμεν.

LI. 6. *ἀλλ' ἕξεις.* *αἱμάξας* olim emendavi. Theocr. Epigr. I. *βωμὸν δ' αἱμάξει κεραὸς τράγος.* Lycophr. 992. *κελαινῷ βωμὸν αἱμάξῃ βρότῳ.* Sed nunc *ἀλλά* abesse nolim. Hactenus magis placet correctio Huschkii: *ἀλλ' ἥξεις βωμόν.* quamquam nec hoc omnino satisfacit.

50. De perdice domestica a fele necata. – v. 1. *μετανάστρια.* quae saltibus, in quibus nata erat, relictis, inter homines habitabat. – v. 2. *πλεκτός.* cavea viminibus texta. *λυγοτευχέα κύρτον* talem caveam appellat infra Crinagor. ep. 54. – v. 3. *οὐδ' ὑπό.* non amplius mane ad diei ortum *παραιθύσσεις, ἐρέσσεις,* concutis alas. – v. 6. *ἥρπασα,* ἔσωσα ἀφαρπάζων αὐτὰ τῇ αἰλούρῳ, ὥστε αὐτὴν μὴ κορέσασθαι. – v. 7. *μὴ κούφη.* contra solemnem formulam perdici interfectae non levem optat terram, sed gravem, caussa addita: *μὴ τὸ τεόν* – –.

51. Gallo gallinaceo, qui ipsi cum somno jucundum de puella somnium excusserat, mortem minatur. – v. 2. *ᾤχετ' ἀποπτάμενον.* »Verbum *οἴχεσθαι* conjunctum cum participiis verborum, motum qualemcunque significantium, majorem celeritatis vim plerumque addere iis solet.« Huschke Anal. cr. p. 77. De somnio Il. β. 70. *ὡς ὁ μὲν εἰπὼν Ὤιχετ' ἀποπτάμενος· ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.* – v. 3. *τάδε θρέπτρα τίνεις.* De ingrata Aristaenet. Epist. I. 25. *ταῦτά μοι παρ' αὐτῆς τὰ τροφεῖα; οὕτω με νῦν ἀντιπελαργοῦσα δικαίαν ἀποδίδωσι χάριν;* – v. 4. *ὠοτόκου ἀγέλης.* gregis gallinarum. – v. 5. Serapidis numen pro Jove colebat aetas recentior. Cap. I. ep. 5. – v. 6. *ἀλλ' ἕξεις βωμόν.* tenebis aram i. e. mactaberis ad aram. Insolentior locutio.

52. ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Ἀγγελίην πὰρ Ζηνὸς ἐπεὶ φέρεν ἠεροδινὴς
 αἰετός, οἰωνῶν μοῦνος ἐνουράνιος,
οὐκ ἔφθη τὸν Κρῆτα, θοὴν δ' ἐπετείνατο νευρήν·
 πτηνὸν δ' ὁ πτερόεις ἰὸς ἐληΐσατο.
Ζηνὸς δ' οὔτι Δίκην ἔλαθεν μόνος· ἔμπεσε δ' ὄρνις
 ἀνδρί, τὰ δ' εὐστοχίης ἀντεπέτισε βέλη.
αὐχένι δ' ἰὸν ἔπηξεν, ὃν ἤπατι κοίμισεν αὐτός·
 ἓν δὲ βέλος δισσῶν αἷμ' ἔπιεν θανάτων.

53. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ὁ πρὶν ἐγὼ Ῥοδίοισιν ἀνέμβατος ἱερὸς ὄρνις,
 ὁ πρὶν Κερκαφίδαις αἰετὸς ἱστορίη,
ὑψιπετῆ τότε ταρσὸν ἀνὰ πλατὺν ἠέρ' ἀερθείς,
 ἤλυθον, Ἠελίου νῆσον ὅτ' εἶχε Νέρων·

52. Historia de venatore Cretensi, qui ab aquila, quam sagitta transfixerat, de aëre in ipsum delapsa interfectus est. – v. 2. *ἐνουράνιος*. sedem in coelo habens, in Jovis sceptro sedens. – v. 3. *θοὴν δ' ἐπετείνατο*. ἀλλὰ οὗτος, ὁ *Κρής*, τὴν νευρὴν ἐπετείνατο. Sic nominativus in tali structura assumendus ex praecedentibus Od. β. 225. *Μέντωρ, ὅς ῥ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἦεν ἑταῖρος, Καί οἱ ἰὼν* (Ὀδυσσεὺς scil.) *ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα*. Pal. IX. 420. *χρυσὸς Ἔρωτος ἀεὶ παιώνιος· ἐσβέσθη δὲ* (ὁ Ἔρως) *Οὐδὲ τότ' ἐν πολλῷ τικτόμενος πελάγει*. – v. 5. *οὔτι Δίκην ἔλαθεν μόνος*. Pal. IX. 269. *ἀλλ' ἐμέλησε Δίκῃ*. In nostro loco vim vocabuli *μόνος* sic explicaveris: *τὴν Δίκην, τὴν πάντα ἐφορῶσαν, οὐδὲ οὗτος ἔλαθε*. – v. 6. *εὐστοχίης βέλη* i. e. *τὴν τῶν βελῶν εὐστοχίαν*. – v. 7. *ὃν ἤπατι κοίμισεν*. sagittam, quam ille hepate receperat; sopiri dicitur telum in eo loco, quo ab impetu cessat. – v. 8. *δισσῶν θανάτων*. durius dictum de sagitta, quae simul duos interfecit. *θάνατοι* accipiendum de corporibus caesis; ut supra cap. VII. 39. *ἀτυμβεύτου θανάτοιο λείψανον*.

53. De aquila, quae, quo tempore Tiberius Rhodi habitabat (circa annum U. C. 753.), in ejus aedibus consedit, futurum ipsi portendens imperium. Facit huc imprimis Sueton. Vit. Tiber. c. 14. Ante paucos vero quam revocaretur dies aquila, nunquam antea Rhodi conspecta, in culmine domus ejus consedit. Rhodum aquilam non habere testatur Plin. X. 41. – v. 1. *ἀνέμβατος*. pro *οὐκ ἐμβάς*. – v. 2. *Κερκαφίδαις*. Rhodii, a Cercapho, cujus filii post Telchinas Rhodum coluisse dicuntur. De puero Rhodio Append. ex Plan. ep. 49. *Κερκαφίδη περίβωτε*. – *ἱστορίη*. fando tantum audita. – v. 4. *Ἠελίου νῆσον*. Vid. supra cap. IX. ep. 24. –

κείνου δ' αὐλίσθην ἐνὶ δώμασι, χειρὶ συνήθης
κράντορος, οὐ φεύγων Ζῆνα τὸν ἐσσόμενον.

54. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ψιττακὸς ὁ βροτόγηρυς, ἀφεὶς λυγοτευχέα κύρτον,
ἤλυθεν ἐς δρυμοὺς ἀνθοφυεῖ πτέρυγι.
αἰεὶ δ' ἐκμελετῶν ἀσπάσμασι Καίσαρα κλεινόν,
οὐδ' ἂν ὄρη λήθην ἤγαγεν οὐνόματος.
ἔδραμε δ' ὠκυδίδακτος ἅπας οἰωνός, ἐρίζων
τίς φθῆναι δύναται δαίμονι χαῖρ' ἐνέπειν.
Ὀρφεὺς θῆρας ἔπεισεν ἐν οὔρεσιν· εἰς δὲ σέ, Καῖσαρ,
νῦν ἀκέλευστος ἅπας ὄρνις ἀνακρέκεται.

55. ΑΡΧΙΟΥ.

Οὐκέτι παφλάζοντα διαΐσσων βυθὸν ἅλμης,
δελφίς, πτοιήσεις εἰναλίων ἀγέλας,

LIV. 7. αἰσαιδε K. Pal. Fortasse pro εἰς σὲ δέ. εἰς δὲ σέ. Plan. Pal. VII. 29. εἰς δὲ σὲ μοῦνον. App. ex Plan. 131. Τάνταλε, καὶ δὲ σὲ γλῶσσα διώλεσε. Nec minus legitimus alter ordo.

v. 6. Ζῆνα τὸν ἐσσόμενον. Imperatorem futurum. Sic enim tum loquebantur homines. Infra ep. 106, 4. Ζῆνα τὸν Αἰνεάδην Augustum Philippus appellat. Propert. III. 3, 1. Arma deus Caesar dites meditatur ad Indos. Horat. I. Ep. XIX. 43. rides, ait, et Jovis auribus ista servas. i. e. Augusti. Scriptum esse apparet hoc epigr. aliquot annis post illud ostentum, Tiberio jam in Caesarum familiam adoptato, quod factum a. U. 757.

54. De psittaco, qui quum ex cavea in silvas aufugisset, aves Caesarem celebrare docuit. — v. 1. λυγοτευχέα κύρτον. Vid. ep. 50, 2. splendidior cavea psittaci Melioris ap. Stat. II. Silv. IV. 11. At tibi quanta domus rutila testudine fulgens, Connexusque ebori virgarum argenteus ordo. — v. 3. ἐκμελετῶν. Caesaris nomen meditatus, ἀσπάσμασι, salutationibus usitatis illis: Ave, salve, Caesar. Martial. XIV. 72. Psittacus a vobis aliorum nomina discam: Hoc didici per me dicere: Caesar ave. — v. 5. ἔδραμε, προσέδραμε. — v. 6. δαίμονι. Caesari tamquam deo inter homines. Primus Caligula heros deusque salutatus est; deinde Domitianus instituit, ut nec in sermone, nec scripto aliter quam dominus ac deus noster appellaretur. Sueton. Vit. Domit. c. 13. — v. 7. εἰς δὲ σέ. in tuam gratiam, tua caussa. ἀκέλευστος, οὐδενὸς πείθοντος.

55. In delphinum, qui mari ventis agitato in littus ejectus est. — v. 2. πτοιήσεις, φοβήσεις.

οὐδὲ πολυτρήτοιο μέλος καλάμοιο χορεύων
ὑγρὸν ἀναῤῥίψεις ἅλμα παρὰ σκαφίσιν.
οὐδὲ σύ γ', ἀφρηστά, Νηρηΐδας, ὡς πρίν, ἀείρων
νώτοις πορθμεύσεις Τηθύος εἰς πέρατα.
ἦ γὰρ ἴσον πρηῶνι Μαλείης, ὡς ἐκυκήθη,
κῦμα πολυψάμμους ὦσεν ἐπὶ ψαμάθους.

56. *ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.*

Κύματα καὶ τρηχύς με κλύδων ἐπὶ χέρσον ἔσυρεν
δελφῖνα, ξείνης καινὸν ὅραμα τύχης.

LV. 5. 6. hoc distichon vulgo legebatur in fine epigrammatis, unde fuerunt qui id pro spurio haberent. Nunc Schaeferi acumine ex incommoda sede in suum locum revocatum est. – v. 8. *κῦμα πολυψάμμους.* Pal. quod quum ob adjectum *ψαμάθους* ferri vix posset, vario modo tentatum est. *πολυξάντους σ' ὦσεν.* Br. ex emendatione Toupii. Fortasse: *ὡς ἐκυκήθη κῦμα πολύ, ψαφαροὺς ὦσεν ἐπὶ ψαμάθους.* aut: *ψάμμους ὦ. ἐπὶ ψαφαρούς.* in siccum et squalidum littus. Pal. VII. 315. *τρηχεῖην κατ' ἐμεῦ, ψαφαρὴ κόνι, ῥάμνον ἑλίσσοις.* Orph. Arg. 312. *ψαφαρῇσιν ἐπ' ἠιόνεσσιν.* De Libyae desertis Oppian. Cyn. IV. 337. *πᾶσα γὰρ ἐκτέταται ψαφαρὴ καὶ ἀδένδρεος αἶα.* Nicand. Alex. 145. *ψαφαρῆς γαίης.*

LVI. 2. *ξείνοις κοινόν.* Vulgo. *ξείνης* emendavit Brod. Ipse *καινόν*

Oppian. Hal. V. 433. – v. 3. *πολυτρ. καλάμοιο.* ad tibiae cantum. Delphinum symphoniae cantu et hydrauli sono mulceri dicit Plin. IX. 8, 8. – *χορεύων* bene dicitur de delphino (Vid. supra ep. 18, 1.) et cum *μέλος* conjunctum vim transitivam habet, ut infra ep. 90. *λάθριον ἑρπηστὴν σκολιὸν πόδα, κισσέ, χορεύσας.* Frustra olim legendum conjeci *δονεύων*, tibiae cantum attendens. – v. 6. *νώτοις πορθμεύσεις.* Mosch. Eid. II. 114. *Νηρεΐδες δ' ἀνέδυσαν ὑπ' ἐξ ἁλός, αἱ δ' ἄρα πᾶσαι Κητείοις νώτοισιν ἐφήμεναι ἐστιχόωντο.* Lucian. Dial. Mar. XV. Moschum aemulatus: *αἱ Νηρηΐδες δὲ ἀναδῦσαι παρίππευον ἐπὶ τῶν δελφίνων.* Claudian. Nupt. Honor. 159. variis vectae Nereides ibant – feris. – *Τηθύος εἰς πέρατα.* Il. ξ. 301. *ἔρχομαι – πείρατα γαίης – καὶ μητέρα Τηθύν.* – v. 7. *ἴσον πρηῶνι.* delphinum; ut supra ep. 7. de tauro: *ἀλλ' ὁ μὲν ὡρμήθη πρηὼν ἅτε.* Oppian. Cyn. I. 417. de canum quodam genere: *κρώνεσσιν ἐοικότες ἀκρολόφοισι.* – v. 7. *ὡς ἐκυκήθη κῦμα.* Pal. VI. 222. *ὑπ' Ὠρίωνι κυκηθεὶς πόντος.* Il. φ. 240. *δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλῆα κυκώμενον ἵστατο κῦμα.* – De *πολυψάμμους* vid. var. lect.

56. Delphinus in littore, in quod fluctibus ejectus fuerat, sepultus, terrae prae mari pietatem praedicat. Oppian. II. Hal. 630. ss. delphinos narrat, quum se mori sentiant, littus petere, ibique exspirare, *ὄφρα τις κείμενον αἰδέσσαιτο, χυτῇ δ' ἐπὶ*

ἀλλ' ἐπὶ μὲν γαίης ἐλέῳ τόπος· οἱ γὰρ ἰδόντες
εὐθύ με πρὸς τύμβους ἔστεφον εὐσεβέες·
ἡ δὲ τεκοῦσα θάλασσα διώλεσε. τίς παρὰ πόντῳ
πίστις, ὃς οὐδ' ἰδίης φείσατο συντροφίης;

57. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖ.

Ἀνέρα θήρ, χερσαῖον ὁ πόντιος, ἄπνοον ἔμπνους,
ἀράμενος λοφιῆς ὑγρὸν ὕπερθε νέκυν,
εἰς ψαμάθους ἐκόμισσα. τὸ δὲ πλέον, ἐξ ἁλὸς εἰς γῆν
νηξάμενος, φόρτου μισθὸν ἔχω θάνατον.
δαίμονα δ' ἀλλήλων ἠμείψαμεν. ἡ μὲν ἐκείνου
χθὼν ἐμέ, τὸν δ' ἀπὸ γῆς ἔκτανε τοὐμὸν ὕδωρ.

58. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Πούλυπος εἰναλίῃ ποτ' ἐπὶ προβλῆτι τανυσθεὶς
ἠελίῳ ψύχειν πολλὸν ἀνῆκε πόδα·
οὔπω δ' ἦν πέτρῃ ἴκελος χρόα, τοὔνεκα καί μιν
αἰετὸς ἐκ νεφέων ὀξὺς ἔμαρψεν ἰδών·
πλοχμοῖς δ' εἱλιχθεὶς πέσεν εἰς ἅλα, δύσμορος· ἦ ῥα
ἄμφω καὶ θήρης ἤμβροτε καὶ βιότου.

νόν dedi. – v. 5. νῦν δὲ τεκοῦσα. omnes ante Br.
LVII. 3. τί δὲ πλέον; mallet Schaeferus: quid ex hoc pietatis meae officio lucratus sum?

θινὶ καλύψαι. – v. 4. ἔστεφον: ad sepulturam me instruxerunt et adornarunt, quod vulgo est περιστέλλειν.

57. De delphino, qui, naufragi cadavere in littore deposito, ipse ibi exspiravit. – v. 1. ἀνέρα. triplex in his antithesis, quae olim non apparebat, distinctione post θήρ neglecta. – v. 2. ὑγρόν. in undis exstinctum; ut supra ep. 55, 4. ὑγρὸν ἅλμα saltum ex undis significat; et mox ep. 59. ὑγρὸς ἀοιδός, qui ex unda clamabat. – v. 3. τὸ δὲ πλέον. et quod majus etiam et gravius. Vid. var. lect. – v. 6. τὸν δ' ἀπὸ γῆς, τὸν χερσαῖον.

58. Polypus marinus, ab aquila raptus, cirris avem constrictam secum in mare traxit. Historia est ap. Aelian. H. A. VII. 1. – v. 2. πολλὸν πόδα. aut plurimos pedes suos, septem enim habet, aut longos. – v. 3. πέτρῃ ἴκελος. hiatum in hoc vocabulo non vitarunt veteres. Od. ν. 157. θοῇ ἴκελον. Moschus II. 47. νηχομένῃ ἴκελος. Polypus ille nondum saxo, in quo cubabat, colorem adsimilaverat. Plerumque enim – sub lege loci sumit mutatque colorem, Semper ei similis, quem contigit. Ovid. Halieut. 31. – v. 4. ὀξύς ad ἰδών videtur pertinere. Od. ε. 392. εἴσιδε γαῖαν, Ὀξὺ μάλα προϊδών, μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθείς. Frequens est ὀξυδερκής, et ὀξὺ δεδορκώς. – v. 6. ἄμφω pro ἀμφοῖν s. ἀμφοτέρων. Apoll. Rh. I. 1169.

59. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Τὸν Νυμφῶν θεράποντα, φιλόμβριον, ὑγρὸν ἀοιδόν,
τὸν λιβάσιν κούφαις τερπόμενον βάτραχον
χαλκῷ μορφώσας τις ὁδοιπόρος εὖχος ἔθηκεν,
καύματος ἐχθροτάτην δίψαν ἀκεσσάμενος.
πλαζομένῳ γὰρ ἔδειξεν ὕδωρ, εὔκαιρον ἀείσας
κοιλάδος ἐκ δροσερῆς ἀμφιβίῳ στόματι·
φωνὴν δ' ἡγήτειραν ὁδοιπόρος οὐκ ἀπολείπων
[εὗρε πόσιν γλυκερῶν ὧν ἐπόθη ναμάτων.]

60. ΝΙΚΙΟΥ.

Αἰόλον ἱμεροθαλὲς ἔαρ φαίνουσα, μέλισσα
ξουθά, ἐφ' ὡραίοις ἄνθεσι μαινομένα,
χῶρον ἐφ' ἡδύπνοον πωτωμένα, ἔργα τίθεσσο,
ὄφρα τεὸς πλήθῃ κηροπαγὴς θάλαμος.

61. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἔμβολα χαλκογένεια, φιλόπλοα τεύχεα νηῶν,
Ἀκτιακοῦ πολέμου κείμενα μαρτύρια,
ἠνίδε σιμβλεύει κηρότροφα δῶρα μελισσῶν,
ἑσμῷ βομβητῇ κυκλόσε βριθόμενα.

LXI. 2. κείμεθα. Pal. Plan. quod emendavit Stanleius.

ἄμφω χερσίν. Vid. Matthiae Gr. gr. §. 138. not.

59. In aeneam ranae imaginem, a viatore, cui illa acri siti laboranti fontem vicinum clamore suo indicaverat, in beneficii illius memoriam positam. – v. 3. εὖχος. donum votivum. – v. 6. ἀμφιβίῳ στόματι, αὐτὸς ὢν ἀμφίβιος sc. – v. 7. οὐκ ἀπολείπων, ἑπόμενος αὐτῇ. – v. 8. Hic versus, qui a Planudea abest, in Pal. autem in margine legitur, ab imperito versificatore mutilo epigrammati videtur additus. ναμάτων in metrum peccat. Ceterum sensus et metrum salvum est in lectione Brunckiana: εὗρε πόσιν γλυκερῶν ὧν ἐπόθει λιβάδων.

60. Apem ad opus strenue peragendum hortatur. – v. 1. αἰόλον, ποικίλον. floribus pictum. – v. 2. ἐφ' ὡρ. ἄνθεσι μαιν. de acri studio. Cf. cap. I. ep. 18, 3. Theocrit. Eid. II. 48. τῷδ' ἐπὶ πᾶσαι καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι. – v. 4. κηροπαγής. Vid. cap. I. ep. 72.

61. Historia de apibus, quae in rostris navium, ab Augusto in memoriam pugnae Actiacae Apollini dicatarum, mel fecerant. De his navibus vid. Dion. Cass. LI. 1. ibique Fabricium p. 631. s. – v. 1. χαλκογένεια. Pindar. Pyth. IV. 24. ἄγκυραν χαλκόγενυν. – v. 3. σιμβλεύει. apum munera intra se recipiunt atque colligunt, ut favi

Καίσαρος εὐνομίης χρηστὴ χάρις· ὅπλα γὰρ ἐχθρῶν
καρποὺς εἰρήνης ἀντεδίδαξε τρέφειν.

62. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Τὸ βρέφος Ἑρμώνακτα διεχρήσασθε, μέλισσαι,
φεῦ κύνες, ἑρπυστήν, κηρία μαιόμενον·
πολλάκι δ' ἐξ ὑμέων ἐψισμένον ὤλέσατ', αἴ, αἴ,
κέντροις. εἰ δ' ὀφίων φωλεὰ μεμφόμεθα,
πείθεο Λυσιδίκῃ καὶ Ἀμύντορι μηδὲ μελίσσας
αἰνεῖν· κἀκεῖναις πικρὸν ἔνεστι μέλι.

63. ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Κοῦρον ἀποπλανίην ἐπιμάζιον Ἑρμώνακτα,
φεῦ, βρέφος ὡς ἀδίκως εἵλετε βουγενέες.
ἠγνοίησεν ὁ δειλὸς ἐς ὑμέας οἷα μελίσσας
ἐλθών· αἱ δ' ἐχέων ἦτε χερειότεραι.

LXII. 3. ἐψισμένον. Pal. ἐστιγμένον. Plan. perperam. – v. 4. κέντροις δ' οἷδ' Pal. οἷδ' Plan. unde Brod. fecit: κέντροις· εἶτ' ὀφ. φ. μεμφόμεθα; quod per se bonum est et elegans, sed pendente ultimo disticho minus placet. Huic incommodo medetur εἰ δ' ὀφ. quod et propius abest a membr. ductibus.

in alvearibus. – v. 5. εὐνομίης – εἰρήνης. sic plane utrumque vocabulum jungitur supra ep. 13, 5.

62. In apes, quae puerum infantem ad earum alvearia adrepentem aculeis confecerant. – v. 2. κύνες. hoc vocabulum impudentiae cum rabie conjunctae exprobrationem continet. – v. 3. ἐψισμένον, τεθραμμένον. mel inter nutrimenta infantium. Notus Jesaiae locus VII. 15. Βούτυρον καὶ μέλι φάγεται. quod S. Basilius interpretatur: παιδικῇ τροφῇ χρῆται. Vid. Suiceri Thes. Eccl. T. II. p. 332. – v. 4. εἰ δ' ὀφίων. sensus est: merito quidem serpentum lustra horremus, sed ex hoc exemplo apparet apes non minus quam serpentes timendas esse. Λυσιδίκη et Ἀμύντωρ nomina parentum pueri. – v. 6. κἀκείναις. nam apum quoque mel dolorem parere posse illi experti sunt. Sic haec accipi possunt. Simplicior tamen foret sensus, verbis sic scriptis: κἀκείναις πικρὸν ἔνεστι βέλος.

63. Idem argumentum. – v. 1. ἀποπλανίην. qui a matre aberraverat. Pal. IX. 240. βαιὸν ἀποπλανίην λιπομήτορα παῖδα. – v. 3. ἠγνοίησεν – ἐλθών. quum ad vos venisset, non vos expertus est tales, quales apes esse deberent, sed viperis infestiores. Structura verbi ἀγνοεῖν est ut verborum μανθάνειν, αἰσθάνεσθαι et similium, quae participia adsciscunt. – v. 4. αἱ δ' ἐχέων ἦτε. pro ὑμεῖς δέ. ut Pal. IX. 104.

ἀντὶ δέ οἱ θοίνης ἐνεμάξατε φοίνια κέντρα,
ὦ πικραί, γλυκερῆς ἀντίπαλοι χάριτος.

64. *ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.*

Ἀ καλὸν αὐτοπόνητον ἐν αἰθέρι ῥεῦμα μελισσῶν,
κἄπλαστοι χειρῶν αὐτοπαγεῖς θαλάμαι,
προίκιος ἀνθρώπων βιότῳ χάρις, οὐχὶ μακέλλας,
οὐ βοός, οὐ γαμψῶν δευομένα δρεπάνων,
γαυλοῦ δὲ σμικροῖο, τόθι γλυκὺ νᾶμα μέλισσα
πηγάζει σκήνευς δαψιλὲς ἐξ ὀλίγου.
χαίροιτ᾽ εὐαγέες, καὶ ἐν ἄνθεσι ποιμαίνεσθε,
αἰθερίου πτηναὶ νέκταρος ἐργάτιδες.

65. *ΛΕΩΝΙΔΑ.*

Οὐ μόνον ὑψηλοῖς ἐπὶ δένδρεσιν οἶδα καθίζων
ἀείδειν, ζαθερεῖ καύματι θαλπόμενος,
προίκιος ἀνθρώποισι κελευθήτῃσιν ἀοιδός,
θηλείης ἔρσης ἰκμάδα γευόμενος·

ἀλλ᾽ ἡ μὲν κρείσσων ἐστὶν πόλις· αἱ δὲ πεσοῦσαι δείκνυσθ᾽ εὐμύκων αὔλια βουκολίων. Haud aliter IX. 423. *αἱ δ᾽ ἐνὶ χέρσῳ ἔκεισθε.* Sic *οἱ δέ* cum prima persona est ap. Orph. Argon. 394. *ὡς εἰπὼν ἐξῖκεν ἀταρπιτόν· οἱ δ᾽ ἑπόμεσθα.* – v. 6. *ἀντίπαλοι.* dulci muneri vestro vos adversas et contrarias praebentes.

64. Laudes apum et mellificii. – v. 1. *ἐν αἰθέρι.* mellis aerii dona. Virgil. Georg. IV. 1. ubi vid. imprimis J. H. Vossius p. 730. ss. Celsus apud Columell. IX. 14, 20. ait ex floribus ceras fieri, ex matutino rore mella. Seneca Epist. LXXXV. quibusdam placet non faciendi mellis scientiam apibus esse, sed colligendi. Hinc mel aerium Virgilio, quod ex rore aeris factum. – v. 3. *προίκιος χάρις.* nullo, ut alia, labore constans. In proximo ep. de cicada: *προίκιος ἀνθρώποισι κελευθήτῃσιν ἀοιδός.* nulla mercede conducta. – *μακέλλας.* ad horti, *βοός* ad agri, *δρεπάνων* ad vitis culturam spectat. – v. 6. *πηγάζει.* apis enim *τὸ μέλι ἐμεῖ εἰς τὸν κύτταρον.* Aristot. H. A. V. 19, 6. ore eas mel vomere etiam Plinius dicit XI. 12, 12. – v. 7. *ποιμαίνεσθε.* Pal. VI. 239. *ἀποίμαντος ἀγέλη* vocantur apes.

65. Cicada se a Musis amari, Pallademque colere gloriatur. – v. 2. *ζαθερεῖ καύματι.* meridiano sole, quo incensae vehementius cicadae strident. Aristoph. Av. 1095. *ἡνίκ᾽ ἂν ὁ θεσπέσιος ὀξυμελὴς ἠχέτας θάλπεσι μεσημβρινοῖς ἡλιομανὴς βοᾷ.* – v. 4. *ἔρσης.* Hesiod. Scut. 395. *ἠχέτα τέττιξ – ᾧ τε πόσις καὶ βρῶ-*

ἀλλὰ καὶ εὐπήληκος Ἀθηναίης ἐπὶ δουρὶ
τὸν τέττιγ' ὄψῃ μ', ὦνερ, ἐφεζόμενον.
ὅσσον γὰρ Μούσαις ἐστέργμεθα, τόσσον Ἀθήνη
ἐξ ἡμέων· ἡ γὰρ παρθένος αὐλοθετεῖ.

66. ΑΔΗΛΟΝ.

Λεπτὸν ὑφηναμένα ῥαδινοῖς ὑπὸ ποσσὶν ἀράχνα
τέττιγα σκολιαῖς ἔνδετον εἶχε πάγαις.
ἀλλ' οὐ μὰν λεπταῖσιν ἐπαιάζοντα ποδίστραις
τὸν φιλαοιδὸν ἰδὼν παῖδα παρετρόχασα·
λύσας δ' ἐκ βροχίδων ἀπεκούφισα, καὶ τόδ' ἔλεξα·
σώζου μουσείῳ φθεγγόμενος κελάδῳ.

67. ΑΛΛΟ.

Τίπτε με τὸν φιλέρημον ἀναιδέϊ, ποιμένες, ἄγρῃ
τέττιγα δροσερῶν ἕλκετ' ἀπ' ἀκρεμόνων,
τὴν Νυμφέων παροδῖτιν ἀηδόνα, κήματι μέσσῳ
οὔρεσι καὶ σκιεραῖς ξουθὰ λαλεῦντα νάπαις;
ἠνίδε καὶ κίχλην καὶ κόσσυφον, ἠνίδε τόσσους
ψᾶρας ἀρουραίης ἅρπαγας εὐπορίης.

σις θῆλυς ἔερση. – v. 6. ὦνερ. Vid. ad cap. VII. ep. 5. – v. 8. αὐλοθετεῖ. hoc verbum, quod alibi non reperitur, vix aliud quid significare potest, quam tibias componere. Et erant qui Minervam tibias invenisse traderent. Vid. Boettigerum in Museo Attic. Fasc. II. et Boeckh. in Expl. Pindari Pyth. XII. 18. p. 344. Sensus igitur est: nam haec quoque dea ut tibiarum inventrix musicam colit.

66. De cicada poetae manibus ex araneae tela soluta. – v. 1. λεπτόν adverbii vim habet: λεπτὸν ἔργον, ἱστὸν ὑφηναμένη. – v. 2. σκολιαῖς. non ad formam referendum epitheton, sed ad texentis araneae animum: dolosis et insidiosis retibus. Quae hic πάγαι sunt, mox vocantur ποδίστραι. Pal. VI. 107. ποδίστρας νευροπλεκεῖς. – v. 4. παῖδα. sic de cicada cum affectu quodam amoris. Pal. IX. 432. οἴχεται ἁ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς Ἅιδαν.

67. Querelae de pastoribus, cicadis, innoxiae bestiolae, insidias struentibus. – v. 1. ἀναιδέϊ. improbae nec ulli parcenti. Hoc sensu λᾶας ἀναιδής est ap. Homer. Il. δ. 521. ubi Heyn. T. IV. p. 650. – v. 2. ἕλκετε, ἰξῷ καὶ δόνακι sc. Pal. IX. 264. anceps vituperatur, quod cicadam viscatis arundinibus ceperit; ut statim ep. 68. – v. 3. ἀηδόνα. ut mox ep. 70. ἀκρίδι τᾷ κατ' ἄρουραν ἀηδόνι. – v. 4. ξουθὰ λαλεῦντα. tenui voce canentem. Oppian. Hal. IV. 123. ἡ δὲ λίγα

καρπῶν δηλητῆρας ἑλεῖν θέμις· ἄλλυτ᾽ ἐκείνους.
φύλλων καὶ χλοερῆς τίς φθόνος ἐστὶ δρόσου;

68. ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Καύματος ἐν θάμνοισι λαλίστατος ἡνίκα τέττιξ
φθέγξατο διγλώσσῳ μελπόμενος στόματι,
δουνακόεντα Κρίτων συνθεὶς δόλον εἷλεν ἀοιδὸν
ἠέρος, οὐκ ἰδίην ἰξοβολῶν μελέτην.
ἄξια δ᾽ οὐχ ὁσίης θήρης πάθεν· οὐ γὰρ ἔτ᾽ ἄλλων
πήξατ᾽ ἐπ᾽ ὀρνίθων εὔστοχον ὡς πρὶν ἄγρην.

69. ΑΡΙΣΤΟΔΙΚΟΥ ΡΟΔΙΟΥ.

Οὐκέτι δή σε λίγεια κατ᾽ ἀφνεὸν Ἀλκίδος οἶκον
ἀκρὶ μελιζομέναν ὄψεται Ἀέλιος·
ἤδη γὰρ λειμῶνας ἔπι Κλυμένου πεπότησαι,
καὶ δροσερὰ χρυσέας ἄνθεα Περσεφόνας.

κλάζει ξουθὸν μέλος. Pal. IX. 437. *ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀντιαχεῦσαι Μέλπουσι.* – v. 7. *καρπῶν δηλητῆρας.* ut Pal. VI. 45. *ἐχῖνον – σίντορα θειλοπέδων.*

68. Historia de aucupe, qui, cicada arundinibus capta, 'flagitii poenas luit', nihil post illud tempus praedae faciens. – v. 2. *διγλώσσῳ στόματι.* non propria vi *στόμα* et duplex *γλῶσσα* cicadae tribuitur, sed sic appellantur membranae illae, quas sub pectore habet, quibusque, tamquam organis musicis, stridorem edit. Vid. Schneider. ad Aristot. H. An. IX. 9. p. 243. ss. – v. 3. *δουν. συνθείς.* crescentes struens arundines. – v. 4. *ἰξοβολῶν.* pro: *οὐ τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ τέχνῃ χρησάμενος, οὐ τὴν ἰδίαν τέχνην μελετῶν.* aucupem enim, *ἰξοβόλον*, decebat avibus insidias struere, non cicadis. – v. 6. *ἄγρην.* insolentius dictum de instrumentis, quibus ille ad aves capiendas utebatur. Sed hoc dicere voluisse videtur: venationem, aucupium, non, ut antea, feliciter exercuit, *ἄγραν οὐκέτι εἶχεν εὔστοχον.* pro *εἶχε* dicit *ἐπήξατο*, quod verbum proprium in hoc negotio, ut arundines figere apud Latinos.

69. In mortem locustae domi nutritae. – v. 3. *Κλυμένου λειμῶνες.* sunt sedes heroum apud Plutonem, ubi *ἀσφοδελὸς λειμών.* Od. λ. 539 et ω. 13. – *Κλύμενος, Ἅιδης. Κόραν Κλυμένοιο ἄλοχον.* Athen. XIV. p. 624. E. Vid. Meineke ad Euphorion. p. 145. – v. 4. *δροσερά.* videtur dilectum epitheton, quia locustae et cicadae rore vesci existimantur.

70. ΑΝΥΤΗΣ. οἱ δὲ ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἀκρίδι τᾷ κατ' ἄρουραν ἀηδόνι, καὶ δρυοκοίτᾳ
τέττιγι ξυνὸν τύμβον ἔτευξε Μυρώ,
παρθένιον στάξασα κόρα δάκρυ· δισσὰ γὰρ αὐτᾶς
παίγνι' ὁ δυςπειθὴς ᾤχετ' ἔχων Ἅιδας.

71. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἀκρὶς, ἐμῶν ἀπάτημα πόθων, παραμύθιον ὕπνου,
ἀκρὶς, ἀρουραίη Μοῦσα, λιγυπτέρυγε,
αὐτοφυὲς μίμημα λύρας, κρέκε μοί τι ποθεινόν,
ἐγκρούουσα φίλοις ποσσὶ λάλους πτέρυγας,
ὥς με πόνων ῥύσαιο παναγρύπνοιο μερίμνης,
ἀκρί, μιτωσαμένη φθόγγον ἐρωτοπλάνον.
δῶρα δέ σοι γήτειον ἀειθαλὲς ὀρθρινὰ δώσω,
καὶ δροσερὰς στόμασι σχιζομένας ψακάδας.

LXXI. 8. *σχιζομένας*. quo sensu dictum sit non apparet. *στόμασι σχαζομένοις* Br. in textum invexit. Mihi *ψιζομένας* in mentem venit: roris guttas destillantes, *στόμασι*, cicadae ori, ut eam nutriant. Hesych. *ψιάζειν*, *ψακάζειν*. Ib. *ψιζομένη*, *κλαίουσα*. quod de lacrimis destillantibus dictum fuit. Ad eandem verborum familiam pertinet *ψιάδες*, i. e. *ῥανίδες*, *σταγόνες*, *ψεκάδες*.

70. In locustae et cicadae tumulum. – v. 1. *ἀηδόνι*. ut supra ep. 67, 3. – v. 4. *παίγνια*, *ἀθύρματα*. – *ᾤχετ' ἔχων*. (vid. supra ep. 51, 2.) abripuit. Theocrit. Eid. XXII. 167. *τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα Πνοιὴ ἔχοισ' ἀνέμοιο*. Pal. VII. 454. *Ἐρασίξενον ἡ δὶς ἐφεξῆς Ἀκρήτου προποθεῖσ' ᾤχετ' ἔχουσα κύλιξ*.

71. Locustam poeta rogat, ut curas, quibus crucietur, cantu leniat, mercede pro illo beneficio promissa. – v. 1. *ἀπάτημα πόθων*. quia cantus sui dulcedine desiderii vim fallit, *παραμυθεῖται*. – *παραμύθιον ὕπνου*. *ὕπνος* pro absentia somni, *ἀγρυπνίᾳ* (vide supra ep. 36, 7.), quam cantus solatur. Sic *παραμύθιον λύπης*, *ἀνίας* et alia. Vid. Schaefer. ad L. Bos. p. 492. Theocrit. Eid. XXIII. 7. *οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον*. – v. 3. *αὐτ. μίμημα λύρας*. sponte, ipsa natura docente. De cicada in proximo epigr. *αἰθίοπι κλάζεις χρωτὶ μέλισμα λύρας*. Ut chordis lyrae sonos plectrum elicit, sic locusta pedibus alas impellens stridet. De hac re vid. imprimis Schneider. ad Aristotel. H. An. IV. 9, 2. p. 211. ss. Plin. XI. 51. locustas pennarum et feminum attritu sonare creditur. Pergitur in comparatione cum lyra verbo *μιτωσαμένη*, quasi de chordis, *μίτοις*, agatur, quibus impulsis cantus provocatur *ἐρωτοπλάνος*, amoris cruciatus avertens. – v. 7. *γήτειον*. porri genus, quo locustas delectatas fuisse ex hoc solo loco constat.

72. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀχήεις τέττιξ δροσεραῖς σταγόνεσσι μεθυσθείς,
 ἀγρονόμαν μέλπεις μοῦσαν ἐρημολάλον·
ἄκρα δ' ἐφεζόμενος πετάλοις πριονώδεσι κώλοις
 αἰθίοπι κλάζεις χρωτὶ μέλισμα λύρας.
ἀλλά, φίλος, φθέγγου τι νέον δενδρώδεσι Νύμφαις
 παίγνιον, ἀντῳδὸν Πανὶ κρέκων κέλαδον,
ὄφρα φυγὼν τὸν Ἔρωτα μεσημβρινὸν ὕπνον ἀγρεύσω,
 ἐνθάδ' ὑπὸ σκιερῇ κεκλιμένος πλατάνῳ.

73. ΦΑΕΝΝΟΥ.

Δαμοκρίτῳ μὲν ἐγὼ λιγυρὰν ὅκα μοῦσαν ἐνείην
 ἀκρὶς ἀπὸ πτερύγων, τὸν βαθὺν ἆγον ὕπνον·
Δαμόκριτος δ' ἐπ' ἐμοὶ τὸν ἐοικότα τύμβον, ὁδῖτα,
 ἐγγύθεν Ὠρωποῦ χεῦεν ἀποφθιμένᾳ.

74. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΕΝΤΙΝΟΥ.

Εἰ μικρός τις ἰδεῖν καὶ ἐπ' οὔδεος, ὦ παροδῖτα,
 λᾶας ὁ τυμβίτης ἄμμιν ἐπικρέμαται,

LXXII. 2. ἐρημολάλος Br. ne τέττιξ destituatur epitheto. Pal. IX. 373. τὸν φιλέρημον τέττιγα.

72. Similes ut in superiore preces ad cicadam directae. – v. 1. σταγ. μεθυσθείς. rore quodammodo ebria et ad cantum incitata, ut homines vino. Pal. IX. 92. ἀρκεῖ τέττιγας μεθύσαι δρόσος· ἀλλὰ πιόντες Ἀείδειν κύκνων εἰσὶ γεγωνότεροι. Solis calore eam inebriari dixit Theophyl. Simoc. Epist. 1. – v. 3. κώλοις. judico Schneidero l. c. poeta male ad cicadam transtulit rationem, quam in superiore epigr. de locusta recte praedicavit. – v. 4. κλάζεις μέλισμα. Orph. Argon. 1283. ἤειδον δὲ λιγὺ κλάζων ὀπὶ θέσκελον ὕμνον. Oppian. Hal. II. 413. σὺ μάλα νηφάλιον κλάζων μέλος. – v. 5. νέον παίγνιον, μέλος. cantum, quo oblectentur Nymphae; quibus quum Pan quoque fistula canere existimetur, poeta cicadae ἀντῳδὸν Πανὶ κέλαδον tribuit, quasi aemulantem cum deo.

73. In locustae tumulum ad Oropum, urbem Macedoniae, prope Amphipolin. – v. 2. ἀπὸ πτερύγων. »Recte Mnasalcas Ep. X. locustae πτέρυγας λιγυφθόγγους tribuens ait: ἐκ πτερύγων ἀδὺ κρέκουσα μέλος. Idem Ep. XI. ἀκρίδα μελεσίπτερον vocavit, ut Phaennus Ep. II.« Schneider. l. c. p. 245.

74. Item in locustae tumulum a Philaenide exstructum. – v. 1. εἰ μικρός. pro εἰ καί. ut Euripid. Phoen. 956. εἰ μὴ γὰρ εὐ-

αἰνοίης, ὤνθρωπε, Φιλαινίδα· τὴν γὰρ ἀοιδὸν
    ἀκρίδα, τὴν εὖσαν τὸ πρὶν ἀκανθοβάτιν,
διπλοῦς ἐς λυκάβαντας ἐφίλατο τὴν καλαμῖτιν,
    καί σφ᾽ ἔτρεφ᾽ ὑπνιδίῳ χηραμένην πατάγῳ·
καί μ᾽ οὐδὲ φθιμένην ἀπανήνατο· τοῦτο δ᾽ ἐφ᾽ ἡμῖν
    τὠλίγον ὤρθωσεν σᾶμα πολυστροφίης.

75. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Βωλοτόμοι μύρμηκες, ὁ γῆς στρατός, ἡνίκ᾽ ἔτενδε
    γειομόρου μελιχρὴν σμηνοδόκου χάριτα,
μηνίσας ὁ πρέσβυς, ἐς ὕδατα κρωσσὸν ἔβαψεν,
    ἐνθάδε τοὺς ἀπὸ γῆς οὐ δοκέων πελάσειν.
οἱ δὲ νέας κάρφας ἀχυρίτιδας ἀντιφέροντες,
    αὐτοκυβερνῆται πρὸς κύτος ἐτρόχασαν.

LXXIV. 5. *καὶ θ᾽ ἐτ᾽ ἐφ᾽ ὑμνιδίοι χρησαμένην.* Pal. Superscriptum *γρ. χηραμένην.* Plan. qui totum locum interpolavit, *χηραμένην* tamen offert. Paucis litteris mutatis posui quod sensus postulabat. Fortasse praeterea legendum *χηραμένη.*

LXXV. 1. *ἡνίκα τῆνδε.* Pal. quod in *ἡνίκ᾽ ἐσύλων* mutavit Plan. Scripsi mutatione lenissima: *ἡνίκ᾽ ἔτενδε.* Hesych. *τένδει, ἐσθίει, λιχνεύει.* Hesiod. *E. καὶ H.* 524. *ὅτ᾽ ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει.* Ne quis *ἔτενδον* malit, accommodatur interdum verbi numerus numero appositionis, ut propioris.

νῆς ἥψατ᾽, ἀλλ᾽ ἔχει λέχος. – *ἐπ᾽ οὔδεος.* humilis, non multum supra aream exsurgens. Circumscribitur adjectivum *ἐπουδαῖος* i. e. *ταπεινός.* – v. 3. *ὤνθρωπε.* vid. supra ep. 65, 6. – v. 4. *ἀκανθοβάτιν. ἀπὸ τοῦ ἠχεῖν ἐν ἀκάνθαις.* Suidas. – v. 6. *ὑπνιδίῳ.* nutrivit locustam canoram, et strepitu gaudentem. *χηραμένην* a *χαίρω.* Il. ξ. 270. Apoll. Rh. IV. 55. 1628. – *ὑπνιδίῳ, ὕπνον ἐπάγοντι.* – v. 8. *πολυστροφίης, μολπῆς πολυστρόφου.*

75. Historia de formicis, quae arguto strategemate ad ollam mellis plenam, et in media aqua positam, penetraverunt. – v. 1. *βωλοτόμοι.* similiter *βωλώρυχα* porcum fuisse dictum docet Hesychius. – *ὁ γῆς στρατός.* de Pygmaeis, bellicosa gente, Philostr. II. Imagg. 22. p. 90. *οἰκοῦσι τὴν γῆν ὅσα μύρμηκες.* In *στρατός* multitudo spectatur. – v. 2. *σμηνοδόκου, σμηνουργοῦ* aut *μελιττουργοῦ.* – v. 5. *κάρφας ἀχυρίτιδας.* festucas aridas, paleas ex agro, ut videtur, (hinc *νέας*) afferentes, ut senis consilium vanum redderent; hanc enim vim habet praepositio in *ἀντιφέροντες.* – v. 6. *αὐτοκυβερνῆται.* naviculas, quas sibi ipsae fecerant, sua quoque arte dirigentes. De Leandro Musaeus 255. *αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόστολος.* Piscator cymba sua crematus – *αὐτόστολος ἦλθεν εἰς*

ἥ, ῥα φίλη γαστὴρ καὶ βαιοτάτους ἀνέπεισεν
    ἐκ χθονὸς εἰς Νύμφας καινοτάτους ἐρέτας.

76. *ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.*

Αὐτοῦ σοι παρ' ἅλωνι, δυηπαθὲς ἐργάτα μύρμηξ,
    ἠρίον ἐκ βώλου διψάδος ἐκτισάμαν,
ὄφρα σε καὶ φθίμενον Δηοῦς σταχυητρόφος αὖλαξ
    θέλγῃ, ἀροτραίῃ κείμενον ἐν θαλάμῃ.

77. *ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.*

Μυριόπουν σκολόπενδραν ὑπ' Ὠρίωνι κυκηθεὶς
    πόντος Ἰαπυγίων ἔβρασ' ἐπὶ σκοπέλους·
καὶ τόδ' ἀπὸ βλοσυροῦ σελάχευς μέγα πλευρὸν ἀνῆψαν
    δαίμοσι βουφόρτων κοίρανοι εἰκόσόρων.

78. *ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.*

Λείψανον ἀμφίκλαστον ἁλιπλανέος σκολοπένδρας
    τοῦτο κατ' εὐψαμάθου κείμενον ἠϊόνος,

LXXVI. 4. *ἀρουραίῃ* probabiliter corrigit Schneiderus.

LXXVII. 2. *Ἰαπύγων.* Vulgo, in qua voce media corripitur. Scripsi *Ἰαπυγίων.*

Ἀΐδην. Pal. VII. 585. – v. 7. *ἀνέπεισεν.* venter et fames, quae homines ad artes excitat, etiam exiguas has bestiolas docuit *ἐρέτας*, navigandi artem. Structura orationis est, ut in *διδάσκειν τινὰ ῥήτορα, γυναῖκας παιδεύειν σώφρονας*, et similibus. Cf. infra ep. 108, 3. Plene Pal. IX. 544. *Ἰνδὴν βήρυλλόν με Τρύφων ἀνέπεισε Γαλήνην εἶναι.*

76. In formicam prope aream in ipso agro sepultam. – v. 1. *παρ' ἅλωνι.* vid. cap. I. ep. 11. areae in agro solebant fieri. – *δυηπαθὲς ἐργάτα.* parva magni formica laboris. Horat. I. Sat. I. 33. parcumque genus patiensque laborum. Ovid. VII. Met. 656. – v. 2. *διψάδος, ξηρᾶς.* – v. 3. *αὖλαξ, ἀγρός.* unde vivens victum petiverat. – v. 4. *ἀροτραίῃ θαλάμῃ* h. l. fossa est sepulcri, in qua illa nunc jacebat, ut olim *ἐν θαλάμαις* i. e. *μυχοῖς τῆς μυρμηκιᾶς.*

77. In scolopendram praegrandem diis marinis dedicatam. Belluam hanc marinam, naturae curiosis hodie non cognitam, commemorat Aelian. H. A. XIII. 23. *πέπυσμαι καὶ σκολοπένδραν εἶναί τι θαλάττιον κῆτος, μεγίστων κητῶν καὶ τοῦτο, καὶ ἐκβρασθεῖσαν μὲν θεάσασθαι οὐκ ἄν τις θρασύνοιτο.* quae verba manifeste nostrum epigr. respiciunt. – v. 3. *βλοσυροῦ.* Oppian. Hal. V. 38. *φώκην δὲ βλοσυρήν.*

δισσάκι τετράοργυιον, ἅπαν πεφορυγμένον ἀφρῷ,
    πολλὰ θαλάσσαίῃ ξανθὲν ὑπὸ σπιλάδι,
Ἑρμώναξ ἐκίχανεν, ὅτε γριπηΐδι τέχνῃ
    εἷλκε τὸν ἐκ πελάγους ἰχθυόεντα βόλον.
εὑρὼν δ' ἠέρτησε Παλαίμονι παιδὶ καὶ Ἰνοῖ,
    δαίμοσιν εἰναλίοις δοὺς τέρας εἰνάλιον.

79. ΣΤΑΤΥΛΛΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Ῥαιβοσκελῆ, δίχαλον, ἀμμοδυόταν,
ὀπισθοβάμον', ἀτράχηλον, ὀκτάπουν,
νήκταν, ἐρυμνόνωτον, ὀστρακόχροα
τῷ Πανὶ τὸν πάγουρον ὁρμιηβόλος
ἄγρας ἀπαρχὰν ἀντίθησι Κώπασος.

80. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Αἰγιαλοῦ τενάγεσσιν ὑποπλώοντα λαθραίῃ
    εἰρεσίῃ Φαίδων εἴζιδε πουλυπόδην·

LXXVIII. 3. ὑπαὶ πεφ. Pal. ἅπαν emendavit Casaubonus. – v. 5. Ἑρμώναξ δ' ἐκίχανε. Pal. Delevi particulam adversativam, qua orationis structura turbatur.

LXXIX. 1. ἀμμοδυόταν. Pal. ἀμμοδύτης vulgo. Metro adversatur haec lectio, nam in ἀμμοδυόταν antepenultima necessario corripitur. Quid legendum sit, alii videant.

78. De eodem ceto. – v. 3. δισσ. τετροργ. frustum igitur hujus belluae in littus ejectum mensuram duodequinquaginta pedum habebat. – v. 4. ξανθέν. Pal. VI. 28. λίνον τετριμμένον ἅλμῃ λείψανον – ξανθὲν ἐπ' ἠϊόνων. – v. 6. ἰχθυόεντα βόλον. pro: τὸν ἰχθύων β. rete cum piscibus. Sic Oppian. Hal. I. 6. βίον ἰχθυόεντα pro ἰχθύων. – v. 8. τέρας. monstra natantia vocat Horat. I. Od. III. 18. δυςδερκέα δείματα λίμνης. Oppian. l. c. 47. et V. 24. ἀναιδέα δείματα πόντου.

79. Pagurum piscator Pani dedicat. De hoc cancrorum genere, quod nostrum epigr. bene descriptum dedit, vid. Herbstium in libro: von Krabben und Krebsen. Turici edito. – v. 1. ῥαιβοσκελής, ὁ καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον τὰ σκέλη ἔχων. Nicander. Ther. 788. ῥαιβοῖσι παγούροις.

80. Historia de piscatore, qui, quum polypodem marinum cepisset, per eum, in fruticem projectum, leporem ibi cubantem cepit. – v. 1. τενάγεσσιν. in lenibus maris ad littus stagnis. –

μάρψας δ' ὠκὺς ἔριψεν ἐπὶ χθόνα, πρὶν περὶ χεῖρας
πλέξασθαι βρύγδην ὀκτατόνους ἕλικας·
διοκευθεὶς δ' ἐπὶ θάμνον ἐς οἰκία δειλὰ λαγωοῦ,
εἰλῆδὸν ταχινοῦ πτωκὸς ἔδησε πόδας·
εἷλε δ' ἀλούς· σὺ δ' ἄελπτον ἔχεις γέρας ἀμφοτέρωθεν,
ἄγρης χερσαίης, πρέσβυ, καὶ εἰναλίης.

81. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Κόγχος ἐγώ, Ζεφυρῖτι, παλαίτερος· ἀλλὰ σὺ νῦν με,
Κύπρι, Σεληναίης ἄνθεμα πρῶτον ἔχεις,
ναυτίλον· ὃς πελάγεσσιν ἐπέπλεον, εἰ μὲν ἀῆται,
τείνας οἰκείων λαῖφος ἀπὸ προτόνων,
εἰ δὲ Γαληναίη, λιπαρὴ θεός, οὖλος ἐρέσσων
ποσσί νιν, ὥστ' ἔργῳ τοὔνομα συμφέρεται.

LXXXI. 6. ποσσὶν ἕν' ὥσπερ καί. vulgo. quod emendavit Her-

v. 3. ἔριψεν. ob metrum alterum ρ ejectum, sicut etiam ἔρεξε et ἔρηξε reperitur. – v. 4. βρύγδην. arcte et firmiter; fere ut mordicus aliquid tenere dicimus. – ἕλικας, πλεκτάνας. cirros, a similitudine quadam cum vitis palmitibus ἕλικες appellatos. – v. 6. εἰλῆδὸν ἔδησε, περιέπτυξε. In eadem re Pal. IX. 227. τὸν δὲ χυθεὶς περὶ πάντα πεδήσατο.

81. In nautilum, a Selenaea, Cliniae filia, Smyrnaea Arsinoae Zephyritidi, quae etiam Cypridis et Ἀφροδίτης nomine colebatur, dicatum. De Arsinoë illa, quae nomen habebat a Ζεφυρίῳ, Aegypti promontorio, vide interpp. Catulli LXVI. 57. – v. 1. παλαίτερος. pro πάλαι. Vocabulum κόγχος putandum est continere significationem habitationis in mari, ut sensus sit: olim in mari habitabam, nunc servor in templo Veneris. – v. 2. πρῶτον. aut de praestantia denarii accipiendum, aut revera erat inter prima munera, in templo recens exstructo et sacrato posita. – v. 3. εἰ μὲν ἀῆται. de nautilo Plin. IX. 29. prima duo brachia retorquens, membranam inter illa mirae tenuitatis extendit. Qua velificante in aura, ceteris subremigans brachiis, media cauda, ut gubernaculo, se regit. Vid. Schneider. ad Aristotel. H. An. IX. 25. Tom. IV. p. 182. ss. – οἰκεῖοι πρότονοι. brachia funium in navi vice fungentia. – v. 5. mari tranquillo, Galene dominante (τῇ ἀκύμαντον φυλαττούσῃ τὸ πέλαγος. ut est ap. Lucian. Dial. Mar. V. 1.). – λιπαρή. Theocr. Eid. XXII. 19. αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλάνα Ἀμ πέλαγος. – οὖλος, πυκνοῖς ποσίν. – v. 6. νίν, τὴν γαλήνην, τὸ πέλαγος. – ὥστ' ἔργῳ. ita ut tum mihi ναυτίλου aut ναύτου

ἔκ τ' ἔπεσον παρὰ θῖνας Ἰουλίδος, ὄφρα γένωμαι
σοί τι περίσκεπτον παίγνιον, Ἀρσινόη,
μηδέ μοι ἐν θαλάμῃσιν ἔθ', ὡς πάρος (εἰμὶ γὰρ ἄπνους),
τίκτηται νοτερῆς ὤεον Ἀλκυόνης.
Κλεινίου ἀλλὰ θυγατρὶ δίδου χάριν· οἶδε γὰρ ἐσθλὰ
ῥέζειν, καὶ Σμύρνης ἐστὶν ἀπ' Αἰολίδος.

82. ΘΑΛΛΟΥ ΜΙΛΗΣΙΟΥ.

Ἁ χλοερὰ πλατάνιστος ἴδ' ὡς ἔκρυψε φιλεύντων
ὄργια, τὰν ἱερὰν φυλλάδα τεινομένα.
ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀκρεμόνεσσιν ἑοῖς κεχαρισμένος ὥραις
ἡμερίδος λαρῆς βότρυς ἀποκρέμαται.
οὕτως, ὦ πλατάνιστε, φύοις· χλοερὰ δ' ἀπὸ σεῖο
φυλλὰς ἀεὶ κεύθοι τοὺς Παφίης ἑτάρους.

mannus ad Orph. p. 771. – v. 7. ἔς τ' ἔπεσον. Vulgo. ἔκ τ' ἔπεσον scripsi, sensu hoc postulante. – v: 10. τίκτει τ' αἰνοτέρης. vulgo. quod a Bentlejo emendatum.

LXXXII. 6. pro ἑτάρους legendum suspicor ὀάρους. Hesiod. Theog. v. 205. παρθενίους τ' ὀάρους, μειδήματά τ' ἐξαπάτας τε. Musae. 132. Κυπριδίων ὀάρων αὐτάγγελοί εἰσιν ἀπειλαί. Ib. 230. Pal. X. 68. κυπριδίους ὀάρους.

nomen revera conveniat. – v. 7. ἔκ τ' ἔπεσον. fluctibus sum ejectus, in littus Ἰουλίδος, insulae Ceos. – ὄφρα γένωμαι. de conjunctivo, qui pendet a particulis finalibus, praecedente praeterito, vid. Rost. gr. Gr. §. 122. not. 4. b. Cf. infra ad ep. 96. 3. – v. 8. παίγνιον. Pal. VI. 224. item de concha: σκολιὸς δ' ἐξέπτυσε πορθμός, Ὄφρ' εἴην λιπαρῶν παίγνιον Ἀντριάδων. – περίσκεπτον. in tuto jam, procul a fluctibus, quippe in templo consecratum. Od. α. 426. Telemachi θάλαμος – Ὑψηλὸς δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ. – v. 9. μηδὲ τίκτηται. pendet verbum ab ὄφρα. Quo tempore halcyones pariunt et ova excludunt, mare tranquillum jacet; at hoc non amplius curat nautilus, qui tempestatibus non est obnoxius, exstinctus scilicet, et in templo positus, non, ut olim, ἐν θαλάμαις. Od. ε. 432. πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο. Oppian. Hal. I. 263. ἀστακὸς – ἔρωτα Οἰκείης θαλάμης κεύθει φρεσί. – v. 12. Αἰολὶς Σμύρνη est in Fragm. Homer. 37, 6. antiquo enim aevo Smyrna ab Aeolibus habitabatur. Vid. Strabo XIV. p. 634.

82. De platano vitibus intexta, amantes sub umbra fovente. – v. 1. φιλεύντων ὄργια. amantium mysteria. Aristoph. Lysistr. 832. τοῖς τῆς Ἀφροδίτης ὀργίοις εἰλημμένος. – v. 5. φυλλὰς ἀπὸ σεῖο. de hac genitivi periphrasi vid. supra ep. 12, 6. – v. 6. Παφίης ἑτάρους. Veneris sodales. Sic amantes appellari insolens. Vid. var. lect.

83. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Τὸν φιλοπωριστὴν Δημόκριτον ἤν που ἐφεύρῃς,
ὤνθρωπ', ἄγγειλον τοῦτο τὸ κοῦφον ἔπος,
ὡς ἡ λευκοόπωρος ἐγὼ καὶ ἐφώριος ἤδη
κείνῳ συκοφορῶ τὰς ἀπύρους ἀκόλους·
σπευσάτω, οὐκ ὀχυρὴν γὰρ ἔχω στάσιν, εἴπερ ὀπώρην
ἀχράντου χρῄζει δρέψαι ἀπ' ἀκρέμονος.

84. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Αὔην με πλατάνιστον ἐφερπύζουσα καλύπτει
ἄμπελος· ὀθνείῃ δ' ἀμφιτέθηλα κόμῃ,
ἡ πρὶν ἐμοῖς θαλέθουσιν ἐνιθρέψασ' ὀροδάμνοις
βότρυας, ἡ ταύτης οὐκ ἀπετηλοτέρη.
τοίην μέντοι ἔπειτα τιθηνείσθω τις ἑταίρην,
ἥτις ἀμείψασθαι καὶ νέκυν οἶδε μόνη.

85. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ἀδριακοῖο κύτους λαιμὸς τὸ πάλαι μελίγηρυς,
ἡνίκ' ἐγαστροφόρουν Βακχιακὰς χάριτας,
νῦν κλασθεὶς κεῖμαι νεοθηλέϊ καρτερὸν ἕρκος
κλήματι, πρὸς τρυφερὴν τεινομένῳ καλύβην.

LXXXIII. 6. ἀκρήτου. Vulg. ἀχράντου. Br.

83. Ficus arbor amatorem quendam ficuum arcessit, ut fructus maturos decerptum veniat. – v. 2. ὤνθρωπ'. ὦ παροδῖτα. Vid. supra ep. 74, 3. – v. 2. κοῦφον ἔπος. pauca verba, nuntianti non molesta. – v. 3. λευκοόπωρος. λευκερινεὸς arbor, ἡ τὰ λευκὰ σῦκα φέρουσα. Athen. III. p. 76. C. – v. 4. ἄκολοι, θραύσματα ἄρτων, sive quodvis cibi genus, offae. h. l. ἄπυροι, quia hic cibus sine arte ignisque ope paratur. – v. 6. ἄχραντον, ἀμόλυντον – ἀχέραντον, οὗ μήποτε χεὶρ ἥψατο. Etym. Magn. quae falsa etymologia, vim tamen vocis bene illustrat.

84. In platanum prae vetustate aridam, sed viridantibus vitis foliis vestitam. – v. 3. ἡ πρίν. quae olim meis adhuc viridibus frondibus uvas vitis nutrivi. – v. 6. μόνη. quae eximia voluntate beneficium beneficio rependere novit.

85. De fragmento testae, quae quum olim vino servando inserviisset, nunc teneram vitis plantam tuebatur. – v. 1. Ἀδριακοῖο κύτους. Pal. VI. 257. ἀμφιφορῆα – τὸν Ἀδριακοῦ νέκταρος οἰνοδόκον. Sic Sabina diota et Laestrygonia amphora ap. Horat. I. Od. IX. 7. III. 16, 33. de vini genere, quod continebant, nuncupantur. – v. 4. κλήματι. teneris plantis testae

αἰεί τι Βρομίῳ λατρεύομεν· ἢ γεραὸν γὰρ
φρουροῦμεν πιστῶς, ἢ νέον ἐκτρέφομεν.

86. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εὐθηλῆ πλάτανόν με Νότου βαρυλαίλαπες αὖραι
ῥίζης ἐξ αὐτῆς ἐστόρεσαν δαπέδοις.
λουσαμένη Βρομίῳ δ' ἔστην πάλιν, ὄμβρον ἔχουσα
χείματι καὶ θάλπει τοῦ Διὸς ἡδύτερον.
ὀλλυμένη δ' ἔζησα· μόνη δέ, πιοῦσα Λυαῖον,
ἄλλων κλινομένων, ὀρθοτέρη βλέπομαι.

87. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Κλῶνες ἀπηόριοι ταναῆς δρυός, εὔσκιον ὕψος
ἀνδράσιν ἄκρητον καῦμα φυλασσομένοις,
εὐπέταλοι, κεράμων στεγανώτεροι, οἰκία φαττῶν,
οἰκία τεττίγων, ἔνδιοι ἀκρέμονες,

LXXXVII. 3. φωτῶν. vulgo, quod sensu jubente emendavimus, praeeunte viro docto in Addend. ad Callimach. ed. Londin. 1741. Ineptum **homines** componi cum **cicadis**, quasi utrumque genus in arborum ramis sedeat.

imponuntur etiam hodie. Positum erat illud κλῆμα ad **pergulam**, καλύβην, sive hypampelon, vitibus inumbratam. – τρυφερήν, ob jucundam et delicatam viriditatem. – τεινομένῳ. Od. ε. 68. ἡ δ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείους γλαφυροῖο Ἡμερὶς ἡβώωσα.

86. De platano, quae, postquam ventorum vi dejecta fuerat, vino irrigata vires resumsit. Macrob. Saturn. II. 9. **Hortensius platanos suas vino irrigare consuevit.** De platano Cordubensi a Julio Caesare sata Martial. IX. 62. **sacpe sub hac latuit rustica fronde Dryas: Atque oluere Lares comissatore Lyaeo, Crevit et effuso laetior umbra mero.** Nam, Plinio teste XII. 1, 4. platanos mero infuso optime nutriri compertum est. – v. 4. θάλπει, θέρει. quovis anni tempore. – v. 6. vinum, quod homines supplantat et evertit, me dejectam erexit.

87. Ad quercum, ut ipsum larga umbra a solis radiis defendat. – v. 2. ἄκρητον καῦμα. nimium, non temperatum. Historicus ap. **Suidam** I. p. 91. ἀετὸν τὰς πτέρυγας ὑποτείνοντα ἀποστέγειν αὐτοῦ τὴν ἄκρατον ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου. – v. 3. κεράμων. frondibus tectum efficientibus, vel tegulis firmius. – v. 3. οἰκία φαττῶν. **Virgil.** Ecl. I. 52. **hic frigus captabis opacum – nec tamen interea raucae, tua cura, palumbes, Nec gemere aeria cessabit turtur ab ulmo.** – v. 4. ἔνδιοι ἀκρέμονες,

κῆμὲ τὸν ὑμετέραισιν ὑποκλινθέντα κόμαισιν
  ῥύσασθ', ἀκτίνων ἠελίου φυγάδα.

88. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ἢ ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Εἰνοδίην καρύην με παρερχομένοις ἐφύτευσαν
  παισὶ λιθοβλήτου παίγνιον εὐστοχίης.
πάντας δ' ἀκρέμονάς τε καὶ εὐθαλέας ὀροδάμνους
  κέκλασμαι πυκιναῖς χέρμασι βαλλομένη.
δένδρεσιν εὐκάρποις οὐδὲν πλέον· ἦ γὰρ ἔγωγε
  δυςδαίμων ἐς ἐμὴν ὕβριν ἐκαρποφόρουν.

89. ΚΥΛΛΗΝΙΟΥ.

Ἡ πάρος ἐν δρυμοῖσι νόθης ζείδωρος ὀπώρης
  ἀχράς, θηροβότου πρέμνον ἐρημοσύνης,
ὀθνείοις ὄζοισι μετέμφυτος ἥμερα θάλλω,
  οὐκ ἐμὸν ἡμετέροις κλωσὶ φέρουσα βάρος.
πολλή σοι, φυτοεργέ, πόνου χάρις· εἵνεκα σεῖο
  ἀχρὰς ἐν εὐκάρποις δένδρεσιν ἐγγράφομαι.

ἀέριοι. observandum, quod ἔνδιος hoc loco mediam corripit, quae vulgo producitur. Sic etiam Callim. H. in Cer. 39. – v. 6. φυγάδα, τὰς ἀκτῖνας φεύγοντα.

88. Nux arbor prope viam posita de injuriis puerorum conqueritur, qui ipsam saxis petentes laedant. Hoc argumentum fuse tractavit Ovidius in peculiari elegia, Nux inscripta. – v. 5. οὐδὲν πλέον. nihil prodest frugiferam esse, immo nocet. Ovid. l. c. 7. At prius arboribus, tunc quum meliora fuere Tempora, certamen fertilitatis erat. – v. 6. εἰς ἐμὴν ὕβριν. in meam perniciem. Ovid. v. 107. Fructus obest: peperisse nocet: nocet esse feracem.

89. Pirus silvestris gratias agit hortulano, quod mitiores ipsi fructus inseverit. – v. 1. νόθης ὀπώρης. dum in silvis alebar, fructus ferebam, sed inutiles, qui pomorum speciem habebant tantum, nec tamen revera erant, ut ap. Catull. LXIII. 27. Atys exsectus notha mulier vocatur, et conchae caro νόθη σάρξ supra ep. 23. Vid. cap. I. ep. 103, 3. – v. 2. πρέμνον. idem h. l. quod φυτόν. Pal. VII. 321. πρέμνον ἀνεστήριξεν ἐλαίης. De trunco Lycophr. 1110. πεύκης πρέμνον ἢ στύπος δρυός. – v. 4. οὐκ ἐμόν. apud Virgil. II. Georg. 81. arbor felicibus ramis insita – miratur novas frondes et non sua poma. Ceterum ἐμόν junctum cum ἡμετέροις de eadem arbore ut Pal. V. 293. βαιὸς ἀλὸς πόρος οἶδε μερίζειν Σὸν χρόα παρθενικῆς τηλόθεν ὑμετέρης. Ejusdem generis est ib. IX. 764. οὐ πτερὸν ἀγρεύω πλέγμασιν ἡμετέροις. – v. 6. ἐγγράφομαι. ut peregrinus in civium censum. Pollux. VIII. 104.

90. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Λάθριον ἑρπηστὴν σκολιὸν πόδα, κισσέ, χορεύσας,
ἄγχεις τὴν Βρομίου βοτρυόπαιδα χάριν
δεσμεῖς δ' οὐχ ἡμᾶς, ὀλέκεις δὲ σέ· τίς γὰρ ἕλοιτο
κισσὸν ἐπὶ κροτάφοις, μὴ κεράσας Βρόμιον;

91. ΑΔΗΛΟΝ.

Παλλάδος εἰμὶ φυτόν· Βρομίου τί με θλίβετε κλῶνες;
ἄρατε τοὺς βότρυας· παρθένος οὐ μεθύω.

92. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Τίς σε πάγος δυςέρημος, ἀνήλιος, ἐξέθρεψεν
Βοῤῥαίου Σκυθίης, ἄμπελον ἀγριάδα,
ἢ Κελτῶν νιφοβλῆτες ἀεὶ κρυμώδεες Ἄλπεις,
τῆς τε σιδηροτόκου βῶλος Ἰβηριάδος;
ἢ τοὺς ὀμφακοραγας ἐγείναο, τοὺς ἀπεπάντους
βότρυας, οἳ στυφελὴν ἐξέχεον σταγόνα.

XC. 3. ὀλεῖται. Pal. cui lectioni, per se absurdae, propius fortasse accesserit ἕλοιτ' ἄν, quod et veterum usui et grammaticorum praeceptis magis est consentaneum.

90. Hedera vituperatur, quod vitem arcto complexu constringat ejusque incrementum impediat. – v. 1. λάθριον ἑρπηστήν. paulatim subrepentem. σκολιὸν πόδα. flexipedes hederae. Ovid. Metam. X. 99. πόδα λοξὸν ἑλίσσων Κισσός. Nonn. Dion. XII. 189. – χορεύσας. vi transitiva, respectu habito ad flexus hederae, flexibus saltantium comparandos. Vid. supra ad ep. 55, 3. Similiter Pal. VII. 36. σκηνίτης μαλακοὺς κισσὸς ἅλοιτο πόδας. ubi etiam ἅλλεσθαι transitive valet. – v. 2. βοτρυόπαιδα. Theocrit. Ep. IV. ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι Ἄμπελος. – ἄγχεις. Laberius apud Macrob. II. 7. ut hedera serpens (ἑρπηστής) vires arboreas necat. – v. 3. Potantes tempora cingunt coronis hederaceis; qui honor hederae habitus cessabit vino cessante.

91. Olea, Palladi sacra arbor, vitis complexus deprecatur. – θλίβετε. ambiguum verbum, ut urgere. Vid. Mitscherl. ad Horat. I. Od. V. 2.

92. In vitem invehitur, acerbarum parentem uvarum, atque exstirpetur optat. – v. 4. Ἰβηριάς. Iberia inter pontum Euxinum et mare Caspium, regio, ut vicina Chalybum, ferri ferax, σιδηροτόκος. – v. 5. ἀπέπαντοι βότρυες uvae esse videntur, quae nec maturae sunt, nec ullo sole emolliri possunt, et propterea στυφελὴν σταγόνα ἐκχέουσιν, liquorem os acerbitate contrahentem. Cf. ep. 93, 3. Ἰὸς στυφελός est ap. Quint. Sm. IX. 384. –

δίζημαι, Λυκόεργε, τεὰς χέρας, ὡς ἀπὸ ῥίζης
κλήματος ὠμοτόκου βλαστὸν ὅλον θερίσῃς.

93. ΑΔΗΛΟΝ.

Τίς ποτ' ἀκηδέστως οἰνοτρόφον ὄμφακα Βάκχου
ἀνὴρ ἀμπελίνου κλήματος ἐξέταμεν,
χείλεα δὲ στυφθεὶς ἀπό μιν βάλεν, ὡς ἂν ὁδίταις
εἴη νισσομένοις ἡμιδαὲς σκύβαλον;
εἴη οἱ Διόνυσος ἀνάρσιος, οἷα Λυκούργῳ,
ὅττι μιν αὐξομέναν ἔσβεσεν εὐφροσύναν.
τοῦδε γὰρ ἂν τάχα τις διὰ πώματος ἢ πρὸς ἀοιδὰς
ἤλυθεν, ἢ γοεροῦ κάδεος ἔσχε λύσιν.

94. ΕΠΙΓΟΝΟΥ.

Ἡ πάρος εὐπετάλοισιν ἐν οἰνάνθαις νεάσασα,
καὶ τετανῶν βοτρύων ῥᾶγα κομισσαμένη,
νῦν οὕτω γραιοῦμαι. ἴδ' ὁ χρόνος οἷα δαμάζει·
καὶ σταφυλὴ γήρως αἰσθάνεται ῥυτίδων.

XCIII. 5. Λυκούργῳ. Plan. structura leniore. Λυκοῦργος. Pal. Proximo versu fortasse legendum: ὅττι οἱ αὐξομ. Si quis Palatini cod. lectionem praetulerit, verba sic jungenda dixeris: ὅτι οἷα Λυκοῦργος εὐφροσύναν ἔσβεσεν.

v. 7. Λυκόεργε. Lycurgus, Thraciae rex. Il. ζ. 130.

93. De uva immatura, quam quis ob acerbum gustum in viam projecerat. – v. 3. χείλεα στυφθείς. Pal. VII. 536. πνιγόεσσαν αχερδον ἀποστύφουσαν ὁδιτῶν χείλεα. – v. 4. ἡμιδαές. ambiguae significationis vocabulum. Explicatur semiesum. – v. 6. εὐφροσύναν. quam vinum maturis uvis expressum peperisset. De verborum structura vid. var. lect. – v. 8. κάδεος λύσιν. unde vini dator Λυαῖος.

94. De vite temporis vim passa. – v. 1. νεάσασα, νέα οὖσα ἦν ἐν οἰν. εὐπετάλοις. juvenis virescentibus ornabar palmitibus. – v. 2. τετανῶν. succi plenarum et turgentium, quibus opponuntur rugosae. Vid. not. cr. ad Anth. Pal. p. 512. Tres quodammodo vitis aetates describuntur: prima, quum frondibus virebat; altera juventutis, quam nitidae et turgentes uvae ornabant; tertia senilis, uvis jam passis et rugosis; nam σταφυλὴ quoque senectutem experitur. σταφυλὴ γραίη poeta ap. Suid. in ἀσταφίς.

95. ΑΛΛΟ.

Τίπτε με τὴν ἀνέμοισιν ἁλώσιμον, ἠλεὲ τέκτον,
τήνδε πίτυν τεύχεις νῆα θαλασσοπόρον;
οὐδ' οἰωνὸν ἔδεισας; ὅ τοι Βορέης μ' ἐδίωξεν
ἐν χθονί· πῶς ἀνέμους φεύξομαι ἐν πελάγει;

96. ΑΔΗΛΟΝ.

Οὔρεσιν ἐν δολιχοῖς βλωθρὴν πίτυν ὑέτιός με
πρόῤῥιζον γαίης ἐξεκύλισε Νότος·
ἔνθεν ναῦς γενόμην, ἀνέμοις πάλιν ὄφρα μάχωμαι.
ἄνθρωποι τόλμης οὔ ποτε φειδόμενοι.

97. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Ὁλκάδα πῦρ μ' ἔφλεξε, τόσην ἅλα μετρήσασαν,
ἐν χθονί, τῇ πεύκας εἰς ἐμὲ κειραμένῃ,
ἣν πέλαγος διέσωσεν, ἐπ' ἠόνος· ἀλλὰ θαλάσσης
τὴν ἐμὲ γειναμένην εὗρον ἀπιστοτέρην.

98. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Τόλμα, νεῶν ἀρχηγέ· σὺ γὰρ δρόμον ηὕραο πόντου,
καὶ ψυχὰς ἀνδρῶν κέρδεσιν ἠρέθισας·

95. Pinus ventorum vi prostrata reprehendit fabrum, quod malum omen nihil veritus, ipsam navi aedificandae adhibeat. – v. 1. *ἁλώσιμον*, ventis expugnatam; qua significatione hoc vocabulum alibi reperiri non videtur. – *ἠλεέ*. *φρένας* in Od. *β*. 243.

96. Idem argumentum. – v. 1. *βλωθρήν*. Apoll. Rh. IV. 1476. *καί οἱ ὑπὸ βλωθρὴν ἀχερωΐδα σῆμα τέτυκται*. docte de hoc arborum epitheto disputavit Eustath. Il. p. 912, 26. – v. 3. *ὄφρα μάχωμαι*. bene habet conjunctivus post *ἐγενόμην*, quum de re adhuc durante agatur. cf. supra ad ep. 81, 7. – v. 4. *οὔποτε φειδόμενοι*. nunquam parcentes audaciae i. e. ultra modum audaces. Sic apud Horat. I. Od. XXVIII. 23. ne parce malignus arenae est pro: larga manu arenam affunde.

97. Navis, post plurima itinera flammis in littore absumta, terram sibi minus quam mare fidam esse conqueritur. – v. 2. *κειραμένῃ*. quae, ut aedificarer, piceas sibi abscidi, piceis se privari passa est. Metaphora ducta a comis. Catullus in dedicatione phaseli IV. 9. Ponticum sinum, ubi iste, post phaselus, antea fuit Comata silva. Sic tonsa vallis, arboribus spoliata, est ap. Virgil. IV. Georg. 277. – v. 3. *ἐπ' ἠόνος* jungendum cum verbis *ἐν χθονί*.

98. Audaciam hominum, navigationis caussam et inventricem, vituperat. Cf. interpp. Ho-

οἷον ἐπέκτηνω δόλιον ξύλον, οἷον ἔφηκας
ἀνθρώποις θανάτῳ κέρδος ἐλεγχόμενον;
ᾧ ὄντως μερόπων χρύσεον γένος, εὖτ' ἀπὸ χέρσου
τηλόθεν, ὡς Ἀΐδης, πόντος ἀπεβλέπετο.

99. ΖΗΛΩΤΟΥ οἱ δὲ ΒΑΣΣΟΥ.

Ἐκλάσθην ἐπὶ γῆς ἀνέμῳ πίτυς· ἐς τί με πόντῳ
στέλλετε ναυηγὸν κλῶνα πρὸ ναυτιλίης;

100. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἀρτιπαγῆ ῥοθίοισιν ἐπὶ κροκάλαισί με νῆα
καὶ μήπω χαροποῦ κύματος ἁψαμέναν,
οὐδ' ἀνέμεινε θάλασσα· τὸ δ' ἄγριον ἐπλήμμυρεν
χεῦμα, καὶ ἐκ σταθερῶν ἥρπασεν ἠϊόνων,
ὁλκάδα τὰν δειλαίαν ἀεὶ κλόνος, ᾗ γε τὰ πόντου
χεύματα κὴν χέρσῳ λοίγια κὴν πελάγει.

XCVIII, 5. εἴ γ' ἀπό. Vulgo. εἰ ἀπό. Pal. Scripsi: εὖτ' ἀπό. sic Theocrit. Eid. XII. 15. ἦ ῥα τότ' ἦσαν χρύσειοι οἱ πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς.

ratii ad I. Od. III. 9. – v. 3. δόλιον ξύλον, cum contemtu, fere ut Propert. III. 5, 59. in naufragum: hunc parvo ferri vidit nox improba ligno. De navigante Liban. T. II. p. 63. μικρῷ μέρει τῶν τοίχων διεστηκὼς θανάτου. Juvenal. XII. 59. i nunc et ventis animam committe, dolato Confisus ligno. – οἷον κέρδος; quantam lucri cupiditatem, ἐλεγχ. θανάτῳ, morte compensatam. Tibull. II. 3, 39. praeda vago jussit geminare pericula ponto. – v. 5. χρύσεον γένος. aureae aetatis homines, qui nulla praeter sua littora norant (Ovid. Met. I. 96.), procul e terra pontum spectabant non minore horrore quam Orcum. Illa enim aetate αὔτως ἔζωον· χαλεπὴ δ' ἀπέκειτο θάλασσα· Καὶ βίον οὔπω νῆες ἀπόπροθεν ἠγίνεσκον. Arat. Phaen. 110.

99. Argumentum idem quod ep. 95. – ναυηγὸν κλῶνα. arborem, quae, nondum mari imbuta, cladem passa est, qualem in fluctibus naves. Sic Pal. IX, 31. in simili casu: ἐν χέρσῳ τὰς ἁλὸς οἶδα τύχας.

100. In navem, quae recens exstructa, fluctibus a littore abrepta et mersa est. – v. 3. οὐδ' ἀνέμεινε. mare ne exspectavit quidem, donec navis deduceretur. – v. 4. Junge: καὶ ὁ (τῶν κυμάτων) κλόνος ἥρπασεν τὰν ἀεὶ δειλαίαν ὁλκάδα ἐκ τῶν ἠϊόνων. Quae sequuntur verba rationem reddunt verborum τὰν ἀεὶ δειλαίαν.

101. ΚΤΛΛΗΝΙΟΤ.

Οὔπω ναῦς, καὶ ὄλωλα· τί δ' ἂν πλέον, εἰ βυθὸν ἔγνων,
ἔπλην; φεῦ, πάσαις ὁλκάσι μοῖρα κλύδων.

102. ΑΝΤΙΦΙΛΟΤ.

Ἄρτι με πηγνύμενον ἀπάτου τρόπιν ἔσπασε γείτων
πόντος, κἠν χέρσῳ εἰς ἐμὲ μηνάμενος.

103. ΣΕΚΟΤΝΔΟΤ.

Ὁλκὰς ἀμετρήτου πελάγευς ἀνύσασα κέλευθον,
καὶ τοσάκις χαροποῖς κύμασι νηξαμένη,
ἣν ὁ μέλας οὔτ' Εὖρος ἐπόντισεν, οὔτ' ἐπὶ χέρσον
ἤλασε χειμερίων ἄγριον οἶδμα Νότων,
ἐν πυρὶ νῦν ναυηγὸς ἐγὼ χθονὶ μέμφομ' ἀπίστῳ,
νῦν ἁλὸς ἡμετέρης ὕδατα διζομένη.

104. ΑΔΗΛΟΝ.

Δένδρεον ἱερόν εἰμι· παρερχόμενός με φυλάσσευ
πημαίνειν· ἀλγῶ, ξεῖνε, κολουομένη.
μέμνεο, παρθένιός μοι ἐπίφλοος· οὐχ ἅπερ ὠμαῖς
ἀχράσιν· αἰγείρων τίς γένος οὐκ ἐδάη;

CIV. 3. *μέμνεο.* et *ἐπιφλοος.* Pal. Post primum distichon, quod gravissimam caussam continet, cur laedi non debeat, *μέμνεο* mihi nimis videbatur jejunum; quare *μίμνει* fuisse suspicabar, et *ἔπι φλόος.* Fortasse tamen nihil mutandum. Refertur haec enuntiatio ad proxime praecedentia: *ἀλγῶ κολουομένη.* Memineris enim, quod virginalis meus cortex, non durus, ut in aliis arboribus. Rostius noster corrigebat: *ἔπι φλόος.* probabiliter. – v. 4. *αἰήρων.* Pal. Apoll. Rh. IV. 603. *κοῦραι Ἡλιάδες, ταναῇ-*

101. In eodem, quo superius, argumento versatur. – v. 2. *πάσαις.* Propert. III. 7. 35. ventorum est, quodcunque paras: haud ulla carina Consenuit.

103. De nave, quae post plurima itinera feliciter peracta in littore flammis consumta est. cf. ep. 97, cujus idem est argumentum. – v. 3. *ἣν ὁ μέλας οὔτ' Εὖρος.* Catulli phaselus gloriatur se – tot per impotentia freta Herum tulisse: laeva sive dextera Vocaret aura. *μέλας Εὖρος.* niger Eurus. Horat. Epod. X. 5. – v. 5. *ἐν πυρὶ ναυηγός.* argute de nave, quae a flammis idem patitur, quod aliae a fluctibus.

104. Populus arbor ad viam posita praetereuntes monet, ut originis suae memores, ab injuriis sibi faciendis abstineant. Post Phaethontis enim casum sorores ejus Heliades in populos mutatae, unde v. 3. *παρθέ-*

εἰ δὲ περιδρύψῃς με παρ', ἀτρέπτόν περ ἐοῦσαν,
δακρύσεις· μέλομαι καὶ ξύλον Ἠελίῳ.

105. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ξεῖνοι, παρθένος εἰμὶ τὸ δένδρεον· εἴκατε δάφνης
φείσασθαι δμώων χερσὶν ἑτοιμοτόμοις·
ἀντὶ δ' ἐμεῦ πρινέην τις ὁδοιπόρος ἢ τερέβινθον
δρεπτέσθω, χθαμαλὴν ἐς χύσιν· οὐ γὰρ ἑκάς·
ἀλλ' ἀπ' ἐμεῦ ποταμὸς μὲν ὅσον τρία, τοῦ δ' ἀπὸ πηγῶν
ὕλη πανθηλὴς δοιὰ πέλεθρ' ἀπέχει.

106. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Φοῖβον ἀνηναμένη Δάφνη ποτέ, νῦν ἀνέτειλεν
Καίσαρος ἐκ βωμοῦ κλῶνα μελαμπέταλον·
ἐκ δὲ θεοῦ θεὸν εὗρεν ἀμείνονα· Λητοΐδην γὰρ
ἐχθήρασα, θέλει Ζῆνα τὸν Αἰνεάδην.
ῥίζαν δ' οὐκ ἀπὸ γῆς μητρὸς βάλεν, ἀλλ' ἀπὸ πέτρης·
Καίσαρι μὴ τίκτειν οὐδὲ λίθος δύναται.

ον ἐλιγμένα αἰγείροισι. — v. 5. παρατραχίην. Pal.

νιός μοι ἐπίφλοος, cortex virgineus, et v. 6. μέλομαι Ἠελίῳ.

105. Laurus arbor haud procul a flumine posita viatores rogat, ne frondibus suis ad stratum abutantur, quum aliae sint plantae, quas ad eundem usum adhibeant. — v. 1. εἴκατε δμώων χερσί pro εἴκετε δμωσίν. — ἑτοιμοτόμοις, manibus jam paratis ad tondendas frondes. Similiter ap. Nonn. Dion. II. 100. ὑλοτόμοι, τάδε δένδρα παρέλθετε, μὴ φυτὰ Δάφνης τέμνετε δειλαίης τετρημένα. — v. 4. ἐς χύσιν, ἐς χαμεύναν. Theocrit. Eid. XIII. 33. πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμεύναν· Λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα στιβάδεσσιν ὄνειαρ. Od. ε. 482. ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσιν εὐρεῖαν· φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἤλιθα πολλή.

106. Historia de lauro in Caesaris ara enata. Tale quid de palma apud Tarraconenses commemoratur ap. Quintil. Inst. Or. VI. 3, 77. et de quatuor palmis in templo Virtutis exortis ap. Dion. Cass. XLVIII. 43. Cf. Jul. Caes. de Bello Civil. III. 105. — v. 2. δάφνης κλῶνα μελαμπέταλον. Meleagr. in Prooem. v. 14. — v. 4. Ζῆνα. Vid. supra ad ep. 53, 6. — v. 6. μὴ τίκτειν: ne saxa quidem defugiunt, quin in Caesaris gratiam pariant.

107. ΖΩΝΑ.

Ὦνερ, τῶν βαλάνων τὰν ματέρα φείδεο κόπτειν,
φείδεο, γηραλέαν δ' ἐκπελέκιζε πίτυν,
ἢ πεύκαν, ἢ τάνδε πολυστέλεχον παλίουρον,
ἢ πρίνους, ἢ τὰν αὐαλέαν κόμαρον.
τηλόθι δ' ἴσχε δρυὸς πέλεκυν· κοκύαι γὰρ ἔλεξαν
ἁμὶν ὡς πρότεραι ματέρες ἐντὶ δρύες.

108. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἤμην ἀχρεῖον κάλαμος φυτόν· ἐκ γὰρ ἐμεῖο
οὐ σῦκ', οὐ μῆλον φύεται, οὐ σταφυλή·
ἀλλά μ' ἀνὴρ ἐμύησ' Ἑλικωνίδα, λεπτὰ τορήσας
χείλεα, καὶ στεινὸν ῥοῦν ὀχετευσάμενος.
ἐκ δὲ τοῦ εὖτε πίοιμι μέλαν ποτόν, ἔνθεος οἷα,
πᾶν ἔπος ἀφθέγκτῳ τῷδε λαλῶ στόματι.

CVII. 4. πρῖνον. Vulgo. Ne brevis syllaba esset in caesura, πρίνους scripsi. Saepius sic pluralis cum singulari jungitur. Vid. Schaefer. ad L. Bos. p. 550. ubi proximi epigr. CVIII. v. 2. contra Br. μῆλα propter σῦκα corrigentem defenditur.

107. Monentur homines, ut a caedendis quercubus abstineant, caussa addita, quod humanum genus ex quercubus prodiisse existimetur. – v. 1. τῶν βαλάνων. etiam hoc commendat hanc arborem, quod prisci homines victum inde acceperunt. De variis glandium generibus victui inservientibus vid. I. H. Vossius ad Virgil. Georg. I. 8. p. 50. s. – v. 4. πρίνους et κόμαρον jungit Eupolis apud Macrob. Sat. VII. 5. ubi caprae dicuntur πρίνου κομάρου τε πτόρθους ἁπαλοὺς ἀποτρώγουσαι. Πρῖνοι fortinit ἀκύλους, quas cum βαλάνοις jungit Od. κ. 242. Cf. Arat. Diosem. 315. – κόμαρος. arbutus, cujus fructus vescebantur homines. Virgil. Georg. I. 148. quum jam glandes atque arbuta sacrae deficerent silvae. De antiquae aetatis hominibus Ovid. I. Met. 103. contentique cibis nullo cogente creatis, Arbuteos fetus montanaque fraga legebant. – v. 5. κοκύαι. οἱ πάπποι καὶ οἱ πρόγονοι. Ad rem facit Virgil. Aen. VIII. 315. haec nemora indigenae Fauni Nymphaeque tenebant, Gensque virum truncis et duro robore nata. Cf. Juvenal. VI. 12.

108. De calamo, inutili prius, nunc ad scribendum adhibito. – v. 3. μ' ἐμύησ' Ἑλικωνίδα. me Musarum initiavit mysteriis. Orationis structura est, qualis supra ep. 75, 7. venter formicas ἀνάκτορον ἔρεται. ubi vid. – v. 4. ὀχετευσάμενος. tenuem semitam duxit, per quam atramentum tanquam per canalem deflueret. – v. 5. ἔνθεος, tanquam divino spiritu percita. – ἀφθέγκτῳ στόματι. Aenigma XIII. de epistola: ταῦτα δ' ἄφωνα βοὴν ἵστησι γεγωνόν. XIX. de speculo: ἂν δ' ἐθέλῃς, λαλέω φωνῆς δίχα. Similia vide supra ad cap. VIII. ep. 144, 14.

CAPUT XI.

ΠΟΙΚΙΛΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

1. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Κυλλήνην ὄρος Ἀρκάδων ἀκούεις·
αὕτη σῆμ᾽ ἐπίκειτ᾽ Ἀπολλοδώρῳ.
Πίσηθέν μιν ἰόντα νυκτὸς ὥρῃ
ἔκτεινεν Διόθεν πεσὼν κεραυνός.
τηλοῦ δ᾽ Αἰγανέης τε καὶ Βεροίης
νικηθεὶς Διὸς ὁ δρομεὺς καθεύδει.

2. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐκ οἶδ᾽ εἰ Διόνυσον ὀνόσσομαι, ἢ Διὸς ὄμβρον
μέμψομ᾽· ὀλισθηροὶ δ᾽ εἰς πόδας ἀμφότεροι.
ἀγρόθε γὰρ κατιόντα Πολύξενον ἔκ ποτε δαιτὸς
τύμβος ἔχει γλίσχρων ἐξεριπόντα λόφων·
κεῖται δ᾽ Αἰολίδος Σμύρνης ἑκάς· ἀλλά τις ὄρφνης
δειμαίνοι μεθύων ἀτραπὸν ὑετίην.

I. 5. *Αἰγανέης*. Pal. Pl. de hac urbe nihil aliunde constat. Quare *Αἰανέης* plures emendarunt. Urbs Macedoniae commemoratur *Αἰανή*. Num etiam *Αἰανέη*?

1. In Apollodorum stadiodromum, Macedonem, ut videtur, qui a ludis Olympicis reversus, noctu fulmine percussus ad Cyllenen Arcadiae sepultus est. – v. 1. *ἀκούεις*. praesens pro perfecto. Homer. Od. ο. 403. *νῆσός τις Συρίη κικλήσκεται, εἴ που ἀκούεις*. Philostrat. Vit. Soph. II. 8. *εἰ δή τινα Χαλκιδέα ἀκούεις*. – v. 2. *σῆμ᾽ ἐπίκειτ᾽*. ad Cyllenes radices illo sepultus fuit, ita ut mons ipse pro sepulcrali hominis monimento haberi posset. – v. 5. *Αἰγανέης*. vid. var. lect. *Βεροία* aut *Βερόη* urbs Macedoniae. Est etiam alia in Syria. – v. 6. *νικηθεὶς Διός*. a Jove ipso victus. Verbum *νικᾶσθαι* cum genitivo victoris exemplis illustravit Abresch. ad Aeschyl. T. II. p. 209. Valcken. ad Hippol. p. 217. B. Versus sunt hendecasyllabi Phalaecii.

2. Historia de Polyxeno quodam Smyrnaeo, qui a coena per viam pluvia lubricam rediens, in praeceps delapsus periit. – v. 2. *ὀλισθηροί*. σφάλλει τοὺς πόδας καὶ ὁ οἶνος καὶ ὁ ὄμβρος. – v. 5. *ὄρφνης*. Pal. VII. 660. *χειμερίας μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴοις*.

3. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Σκύλλος, ὅτε Ξέρξου δολιχὸς στόλος Ἑλλάδα πᾶσαν
ἤλαυνεν, βυθίην εὕρετο ναυμαχίην,
Νηρῆος λαθρίαισιν ὑποπλεύσας κευθμῶσι
καὶ τὸν ἀπ' ἀγκύρης ὅρμον ἔκειρε νεῶν.
αὔτανδρος δ' ἐπὶ γῆς ὤλισθανε Περσὶς ἄναυδος
ὀλλυμένη, πρώτη πεῖρα Θεμιστοκλέους.

4. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἴλιος Αὐσονίης στρατίης πρόμος, ὃ χρυσέοισι
στέμμασι σωρεύσας αὐχένας ὁπλοφόρους,
νοῦσον ὅτ' εἰς ὑπάτην ὤλισθανε, τέρμα τ' ἄφυκτον,
εἶδεν ἀριστείην ἐμφανὲς εἰς ἰδίην.

IV. 4. Vulgo: τέρμα τ' ἄφυκτον εἶδεν, ἀρ. ἔφθανεν εἰς ἰδ. quod est ex correctione Reiskii: ἀρ. ἔδραμεν εἰς ἰδ. Toup. Nos distin-

3. De Scyllo, quem et Scyllin vocant et Scylliam, urinatore omnium suae aetatis praestantissimo, qui, quum Persarum classis circa Pelion stationem haberet, tempestate exorta, una cum filia in mare descendisse et ancoris solutis plurimas naves pessumdedisse narratur. Rem commemorat Pausan. X. 19. non item Herodot. VIII. 8. qui de hoc homine multa ψευδέσι εἴκελα narrari ait. Plinius XXXV. 39, 82. tabulae pictae mentionem facit, Scyllin ancoras Persicae classis praecidentem repraesentantis. – v. 2. ἤλαυνεν. vexabat, premebat. Euripid. Ion. 1619. ἐλαύνεται συμφοραῖς οἶκος. Aelian. H. A. XIV. 18. ἐλαύνεται τὴν ψυχὴν ἐρωτικῇ μανίᾳ. – v. 4. τὸν ὅρμον. Pausan. l. c. τάς τε ἀγκύρας καὶ εἰ δή τι ἄλλο ἔρυμα ταῖς τριήρεσιν ἦν, ὑφέλκοντες. – v. 5. αὔτανδρος. αὐτοῖς ἀνδράσι. Ap. Apoll. Rhod. III. 582. Aeetes minatur αὔτανδρον φλέξειν δόρυ νήϊον. – ἐπὶ γῆς. navibus in terram actis. Περσίς. at Simonid. Pal. VII. 296. μέγα δ' ἔστενεν Ἀσὶς ὑπ' αὐτῶν πληγεῖσα. ἄναυδος jungendum cum ὀλλυμένη: infandum in modum. Schol. ad Soph. Aj. 939. ἄναυδον ἔργον. ἄῤῥητον, τὸ μὴ δυνάμενον ῥηθῆναι – ἄῤῥητον καὶ ὑπερβολικῶς τὸ μέγα ἢ τὸ πολύ. – v. 6. πεῖρα Θεμιστοκλ. erant itaque, qui Scyllum transfugam a Themistocle ad illud facinus subornatum esse dicerent.

4. Aelius, vir fortissimus, insanabili morbo laborans, ne ab hoc diceretur victus esse, suis sibi manibus mortem intulit. – v. 1. χρυσ. στέμμασι. ornamentis, honoris caussa acceptis. De torquibus cogitandum. In eadem historia Philippus Pal. VII. 234. ὁ ψελιώσας αὐχένα χρυσοδέτοις ἐκ πολέμου στεφάνοις. Sil. Ital. XV. 255. phaleris hic pectora fulget; Hic torque aurato circumdat bellica colla; Ille nitet celsus muralis honore coronae. Vid. Lips. de Milit. Rom. V. dial. XVII. Opp. T. III. p. 368. s. – v. 4. εἶδεν. ad virtu-

πῆξε δ' ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἑὸν ξίφος, εἶπέ τε θνήσκων·
αὐτὸς ἑκὼν ἐδάμην, μὴ νόσος εὖχος ἔχῃ.

5. ΛΕΩΝΙΔΑ ΑΛΕΞ.

Ὃν πόλεμος δεδιὼς οὐκ ὤλεσε, νῦν ὑπὸ νούσου
θλίβομαι, ἐν δ' ἰδίῳ τήκομ' ὅλως πολέμῳ.
ἀλλὰ διὰ στέρνων ἴθι, φάσγανον· ὡς γὰρ ἀριστεὺς
θνήξομ', ἀπωσάμενος καὶ νόσον, ὡς πόλεμον.

6. ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Ἰχθύσι καὶ ποταμῷ Κλειτώνυμον ἐχθρὸς ὅμιλος
ὦσεν, ὅτ' εἰς ἄκρην ἦλθε τυραννοφόνος,
ἀλλὰ Δίκα μιν ἔθαψεν· ἀποσπασθεῖσα γὰρ ὄχθη
πᾶν δέμας ἐς κορυφὴν ἐκ ποδὸς ἐκτέρισεν·
κεῖται δ' οὐχ ὑδάτεσσι διάβροχος· αἰδομένα δὲ
Γᾶ κεύθει τὸν ἑᾶς ὅρμον ἐλευθερίας.

ctione mutata Palatinarum membr. lectionem restituimus. ἐμφανὲς est pro ἀμφαδόν, manifesto.

tem suam recurrit et ab hac salutem petivit. Sic dicitur βλέπειν, ὁρᾶν εἴς τι, cupere, studiosum esse alicujus rei. Vid. Jensius in Lectt. Lucian. I. 10. p. 112. s. Taurea Jubellius ap. Liv. XXVI. 15. quum amicos et propinquos suos a Fulvio caesos videret, quandoquidem, ait, mihi ne mortis quidem copia eadem est, quae his civibus meis, *petatur a virtute* invisae hujus vitae vindicta: atque ita gladio, quem veste texerat, per adversum pectus transfixus, ante pedes imperatoris moribundus procubuit.

5. Idem argumentum. — v. 1. δεδιώς. Frigide pro: οὐκ ἐτόλμησεν ὀλλύναι. — v. 2. ἐν ἰδίῳ πολέμῳ. Similiter Achill. Tat. IV. 7. ἐπὶ πόλεμον νῦν ἐξελεύσομαι βουκόλων· ἔνδον μοι τῆς ψυχῆς ἄλλος πόλεμος κάθηται. ὑπὸ νόσου πολιορκεῖσθαι dixit Isidor. Pelus. IV. 118. p. 478. B. — v. 3. ὡς ἀριστεύς. ὡς πρέπει θανεῖν τὸν ἐν πολέμῳ ἀριστεύσαντα.

6. De Clitonymo quodam, qui quum tyrannum nescio quem occisurus in arcem adscendisset, ab illius asseclis in fluvium praecipitatus est, ubi ripa ruens eum sponte sepelivit. Historia aliunde non cognita. — v. 1. ἰχθύσι. ut piscibus praeda fieret. Achill. Tat. III. 5. Clitophon cum Leucippe sua naufragium passus, Neptunum precatur: ἓν ἡμᾶς κῦμα καλυψάτω· εἰ δὲ καὶ θηρίων ἡμᾶς βορὰν πέπρωται γενέσθαι, εἷς ἡμᾶς ἰχθὺς ἀναλωσάτω, — ἵνα καὶ ἐν ἰχθύσι κοινῇ ταφῶμεν. — v. 3. Δίκα. Justitia eum insepultum jacere non est passa. — v. 6. τὸν ἑᾶς. virum, qui patriae libertatem tuebatur. ὅρμον, sic

7. ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Χρυσὸν ἀνὴρ ὁ μὲν εὗρεν, ὁ δ' ὤλεσεν· ὧν ὁ μὲν εὑρὼν
ῥῖψεν, ὁ δ' οὐχ εὑρὼν λυγρὸν ἔδησε βρόχον.

8. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Χρυσὸν ἀνὴρ εὑρὼν ἔλιπεν βρόχον· αὐτὰρ ὁ χρυσὸν
ὃν λίπεν οὐχ εὑρὼν ἧψεν ὃν εὗρε βρόχον.

9. ΚΑΡΠΥΛΛΙΔΟΥ.

Ἰχθῦς ἀγκίστρῳ τις ἀπ' ᾐόνος εὔτριχι βάλλων
εἵλκυσε ναυαγοῦ κρᾶτα λιποτριχέα.
οἰκτείρας δὲ νέκυν τὸν ἀσώματον, ἐξ ἀσιδήρου
χειρὸς ἐπισκάπτων λιτὸν ἔχωσε τάφον·
εὗρε δὲ κευθόμενον χρυσοῦ κτέαρ. ἦ ῥα δικαίοις
ἀνδράσιν εὐσεβίης οὐκ ἀπόλωλε χάρις.

10. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Αὖλιν Ἀρισταγόρεω καὶ κτήματα μυρίος ἀρθείς,
Νεῖλε, μετ' εἰκαίης ἐξεφόρησας ὁδοῦ.

Ovid. I. Heroid. 110. tu citius venias portus et ara tuis. Plin. VIII. Ep. 12, 1. Titinius Capito - multorum portus, sinus.

7. 8. Historia de vicissitudine fortunae in duobus hominibus, quorum alter, auro forte invento, laqueum, quo se suspensurus erat, reliquit, alter, qui aurum amiserat, eodem laqueo sibi guttur elisit. Vertit Auson. Ep. XXII. - ἧψεν, αὐχένι sc. ut est ap. Apoll. Rhod. I. 1065. ἁψαμένη βρόχον αὐχένι.

9. Historia de piscatore, qui naufragi caput, quod ex undis extraxerat, sepeliens, thesaurum invenit. - v. 1. ἀγκίστρῳ εὔτριχι. epitheton interpretatur Pal. VI. 23. instrumenta piscatoria recensens: ἱππείης πεπεδημένον ἅμματι χαίτης, Οὐκ ἄτερ ἀγκίστρων, λιμνοφυῆ δόνακα. - v. 3. ἀσώματον. nihil enim de toto cadavere supererat praeter caput. - ἐξ ἀσιδ. χειρός. manibus suis, sine instrumenti ope. Praepositionem sic usurpavit Apoll. Rh. III. 845. ἶσον δ' ἐξ ἀνέμοιο θέει. Sophocl. Electr. 455. ἐξ ὑπερτέρας χερός. - ἐπισκάπτων. pulverem aggerens. - v. 6. εὐσεβίης χάρις. pietatis demonstratae praemium.

10. De agricola quodam Aegyptio, quem Nili abundantis fluctus casa et opibus labore partis privaverant. - v. 1. μυρίος, μεγάλως. Il. φ. 218. αὐτὸν ἔλυσα ψαμάθοισιν ἅλις, χεράδος περιχεύας Μυρίον. - v. 2. μετ' εἰκαίης ὁδοῦ. temere evagatus, εἰκῇ

αὐτὸς δ' οἰκείης ὁ γέρων ἐπενήξατο βώλου
ναυηγός, πάσης ἐλπίδος ὀλλυμένης,
γείτονος ἡμίθραυστον ἐπ' αὔλιον, ὦ πολύς, εἶπας,
μόχθος ἐμός, πολιῆς τ' ἔργα περισσὰ χερός,
ὕδωρ πάντ' ἐγένεσθε· τὸ δὲ γλυκὺ τοῦτο γεωργοῖς
κῦμ' ἐπ' Ἀρισταγόρην ἔδραμε πικρότατον.

11. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἶχεν Ἀριστείδης ὁ βοκέῤῥιος οὐκ ἀπὸ πολλῶν
πολλά, μιῆς δ' ὄϊος καὶ βοὸς εὐπορίην.
ἀλλὰ γὰρ οὐδ' ὁ πένης ἔφυγε φθόνον· ἤματι δ' αὐτῷ
θῆρες ὄϊν, τὴν βοῦν δ' ὤλεσε δυστοκίη.
μισήσας δ' ἀβλῆχες ἐπαύλιον, ἅμματι πήρης
ἐκ ταύτης βιοτὴν ἀχράδος ἐκρέμασεν.

12. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἠρίθμει πολὺν ὄλβον Ἀριστείδης ὁ πενιχρός,
τὴν ὄϊν, ὡς ποίμνην, τὴν βόα δ', ὡς ἀγέλην·

XI. 1. ὁ Βοκέῤῥιος. hoc vocabulum, alibi non repertum, nec ex ulla analogia explicandum, merito suspicionem movit Brunckio. Si sincera est lectio, pro nomine proprio patris habendum, cujus commemoratio quid ad hanc historiam faciat, non apparet. Grotius vertit: pastor Aristides habuit non multa Bocerrae. Fortasse nomen gentile latet.

πλανώμενος. – v. 3. οἰκείης βώλου. in parte agri sui undis abrepti. – ναυηγός. de translata hujus vocabuli significatione vid. supra cap. V. 105. – v. 5. ἡμίθραυστον. etiam a fluctibus laesum, nec tamen eversum. – v. 6. πολιῆς χερός. ut ap. Pindar. IV. Pyth. 98. πολιᾶς γαστρός. e senili utero. Vid. Boeckh. Expl. p. 272. Aeschyl. Suppl. 673. πολιῷ νόμῳ. vetusta lege. Pal. IX. 499. πολιὸς χρόνος. – v. 7. ὕδωρ πάντ' ἐγένεσθε. Pal. XI. 131. ἐπὶ Δευκαλίωνος ὕδωρ ὅτε πάντ' ἐγενήθη. – γλυκὺ τοῦτο. haec Nili aqua agricolis jucundissima, quia solum Aegypti fecundat.

11. Pastor, unius ovis uniusque vaccae possessor, quum illam lupus rapuisset, haec infelici partu periisset, loro perae se suspendit. – v. 2. εὐπορίην εἶχεν. in hac sua paupertate tamen nihil amplius requirebat. Genitivi non pendent, quod quis putet, ab ἀπό, sed ab εὐπορίην. Pal. XI. 365. ἔσται καὶ σταχύων ἄφθονος εὐπορίη. Ib. IX. 373. ἀρουραίης ἅρπαγας εὐπορίης.

12. Idem argumentum. – v. 2. βόα. notanda haec forma pro βοῦν, alibi fortasse non obvia nisi ap. Choeroboscum in Bekkeri Anecd. p. 1196.

ἤμβροτε δ' ἀμφοτέρων· ἀμνὴν λύκος, ἔκτανε δ' αὖθις
τὴν δάμαλιν, πενίης δ' ὤλετο βουκόλιον·
σηροδέτῳ δ' ὅγ' ἱμάντι κατ' αὐχένος ἅμμα πεδήσας,
οἰκτρὸς ἀμυκήτῳ κάτθανε πὰρ καλύβῃ.

13. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Αἱ τρισσαί ποτε παῖδες ἐν ἀλλήλαισιν ἔπαιζον
κλήρῳ, τίς προτέρη βήσεται εἰς Ἀΐδην·
καὶ τρὶς μὲν χειρῶν ἔβαλον κύβον, ἦλθε δὲ πασῶν
ἐς μίαν· ἡ δ' ἐγέλα κλῆρον ὀφειλόμενον.
ἐκ τέγεος δ' ἄρ' ἄελπτον ἀπωλίσθησε πέσημα
δύσμορος· ἐς δ' Ἀΐδην ἤλυθεν, ὡς ἔλαχεν.
ἀψευδὴς ὁ κλῆρος ὅτῳ κακόν· ἐς δὲ τὸ λῷον
οὔτ' εὐχαὶ θνητοῖς εὔστοχοι, οὔτε χέρες.

14. ΑΛΛΟ.

Κρανίον ἐν τριόδοισι κατοιχομένου τις ἐσαθρῶν,
εἰκόνα τὴν κοινὴν οὐκ ἐδάκρυσε βίου·

13. De tribus puellis, quae inter se ludentes sortes consultaverant de morte sua. Omnes sortes unam earum morti destinabant, ominenque impletum est, illa subito casu de tecto in praeceps data. Diversa fuerunt sortilegii genera. Trahebantur sortes ex arca sive urna, ut ap. Tibull. I. 3, 11. ubi vid. interpretes; etiam, ut in nostro epigr., talis jactis consulebantur. Vid. Sueton. Vit. Tiber. c. 14. sorte tracta, qua monebatur, ut de consultationibus in Aponi fontem talos aureos jaceret. Hoc genere qui utebantur, aut qui consultantibus sortes talorum explicabant, ἀστραγαλομάντεις appellabantur. – v. 3. χειρῶν, e manibus; fere ut Pal. VII. 69. θυμὸν ἰάμβων δριμύν, πικροχόλου τικτόμενον στόματος. Sed vide an scribendum sit: χηρῶν ἔβαλον κύβον – nam de supremo fato sciscitantes sortes tollebant. – v. 5. ἄελπτον ἀπωλίσθησε πέσημα. Euripid. Phoen. 648. ᾧ τετρασκελὴς μόσχος ἀδάμαστον πέσημα Δίκε, τελεσφόρον διδοῦσα χρησμόν. – v. 7. ὅτῳ κακόν. veraces in adversis sortes; in secundis non item. εὔστοχοι preces, quae ad deos penetrant, et quod volunt assequuntur; cum χέρες conjunctum idem epitheton manus significat, quae felici jactu bene ominatas sortes tollunt.

14. Cranium quis forte in via inventum non, ut par erat, humavit, sed lapide petivit. Lapis repercussus illum oculo privavit. – v. 2. εἰκόνα βίου. sensum horum verborum illustrant hi Trimalchionis versus ad larvam argenteam decantati ap. Petron. c. 34. heu heu, nos miseros, quam totus homuncio nil est: Sic erimus cuncti, postquam nos au-

δεξιτερὴν δ᾽ ἔρριψεν ἐπὶ χθόνα, καὶ λίθον ἧκε,
 κωφὸν μὲν δοκέοντ᾽, ἀλλὰ πνέοντα δίκης.
ὀστέον ὡς γὰρ ἔπληξεν, ἀφήλατο, καὶ τὸν ἀφέντα
 πήρωσεν, γλυκεροῦ βλέμματος ὀρφανίσας.
καὶ πάλιν εἰς ἀΐδην ἐκολάζετο· τὴν ἰδίην δὲ
 ἔκλαυσεν χειρῶν εὔστοχον ἀφροσύνην.

15. ΑΓΑΘΙΟΥ.

Οὐχ ὁσίοις λεχέεσσιν ἐτέρπετο λάθριος ἀνήρ,
 λέκτρον ὑποκλέπτων ἀλλοτρίης ἀλόχου·
ἐξαπίνης δὲ δόμων ὀροφὴ πέσε, τοὺς δὲ κακούργους
 ἔσκεπεν, ἀλλήλοις εἰσέτι μισγομένους.
ξυνὴ δ᾽ ἀμφοτέρους κατέχει παγίς· εἰν ἑνὶ δ᾽ ἄμφω
 κεῖνται, συζυγίης οὐκέτι παυόμενοι.

XIV. 3. *δεξιτερήν.* Pal. Plan. *δεξιτερῇ* corrigunt Scaliger et van Eldick, ut ille cranium dicatur sustulisse, tum iterum in terram abjecisse, saxoque petivisse. Verum ad hominis petulantiam postremum horum sufficiebat. – v. 4. *δοκέων.* Pal. *δοκέοντ᾽* Plan. – v. 7. vulgatam utcunque interpretari sum conatus, sed veritatem lectionis non praestiterim. Reisigius conjecit: *εἰς ἄτην* – quod satis lene. Possit etiam legi: *καὶ πάλιν εἰς ἀλίτημ᾽ ἐκολάζετο.* ut ap. Aelian. H. A. V. 86. *εἰς τὸ ἀγεννὲς σκωπτόμενος καὶ εἰς ἀργίαν εὐθυνόμενος.* Plat. Lach. p. 183. A. *τιμηθεὶς εἰς ταῦτα.* ob haec.

feret Orcus. – v. 3. *δεξιτερὴν δ᾽ ἔρριψεν.* dextra saxum de terra sustulit. Euripid. Helen. 1101. *ὠλένας πρὸς οὐρανὸν ῥιπτοῦντε.* – v. 4. *πνέοντα δίκης.* ut *γέμοντα.* Pal. VII. 25. *Χαρίτων πνείοντα μέλη, πνείοντα δ᾽ Ἐρώτων.* Nonnus Dion. X. 313. Ganymedem *ἔτι πνείοντα βοαύλων.* – v. 7. *εἰς ἀΐδην.* si sincera est lectio, sic accipi debet, ut ille dicatur poenam pro facinore retulisse, cujus usque ad Orcum, et in ipso Orco memoriam habiturus erat. Ut autem ille, cujus cranium fuerat, *ἐπλήχθη λίθῳ ἐν ἀΐδῃ*, sic lapidis actor (ut est apud Auson. Ep. LXXII.) vicissim, *πάλιν*, puniebatur *εἰς ἀΐδην.* – v. 8. *εὔστοχον ἀφροσύνην.* doctius quam *ἄφρονα εὐστοχίαν.*

15. De moecho simul cum muliere, quam deperibat, subita cubiculi ruina oppresso. – v. 1. *λεχέεσσιν. λέχος*, ut *γάμος*, de concubitu. – v. 2. *ὑποκλέπτων.* Pal. V. 267. *ἀμφαδίην δὲ Οὐ ζητῶ φιλίην, ἀλλ᾽ ὑποκλεπτομένην.* Ib. 221. *φλογόεσσαν ὑποκλέπτοντες ὀπωπήν.* – v. 5. *παγίς.* Agathias Pal. IX. 152. equum durateum appellat *δουρατέαν παγίδα*, quia equi ope Trojani oppressi, et civitas tamquam laqueo capta est. Idem IX. 482. *καὶ τὴν ἐσσομένην οὐ νοέων παγίδα.* – *εἰν ἑνί.* juncti. Theocrit. Eid. XX. 39. Diana *Λάτμιον ἂν νάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἕνα παιδὶ*

16. ἈΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Πρός παίδων, εἶπεν, γουνάζομαι, ἤν με θανοῦσαν
  στείλῃς, μὴ σπεῖσαι δεύτερα φίλτρα γάμου.
εἶπεν· ὁ δ' εἰς ἑτέρην ἐσπούδασεν. ἀλλὰ Φίλιννα
  Διογένην λήθης τίσατο καὶ φθιμένη.
νυκτὶ γὰρ ἐν πρώτῃ θάλαμον σχάσε μῆνις ἄφυκτος,
  ὡς μὴ λέκτρον ἰδεῖν δεύτερον ἠέλιον.

17. ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Λάρνακα πατρῴων ἔτι λείψανα κοιμίζουσαν
  νεκρῶν χειμάῤῥῳ παῖς ἴδε συρομένην·
καί μιν ἄχος τόλμης ἐπλήσατο, χεῦμα δ' ἀναιδὲς
  εἰςέθορεν, πικρὴν δ' ἦλθ' ἐπὶ συμμαχίην.
ὀστέα μὲν γὰρ ἔσωσεν ἀφ' ὕδατος, ἀντὶ δὲ τούτων
  αὐτὸς ὑπὸ βλοσυροῦ χεύματος ἐφθάνετο.

καθεῦδε. Il. β. 379. εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν.

16. Philinna morti propinqua conjugem supplici prece rogabat, ne, ipsa defuncta, liberis novercam induceret. Ille autem, defunctae preces negligens, alteram duxit conjugem. Quo facto ipsa nuptiarum nocte cubiculum subita ruina et ipsum et recens nuptam oppressit. – v. 5. μῆνις ἄφυκτος, de ira defunctae, tamquam de daemone quodam aut Erinye loquitur, eique thalami ruinam tribuit. δεινὴ γάρ, ut Aeschylus ait in Choeph. 224. ἐν βροτοῖσι κἀν θεοῖς – τοῦ προςτροπαίου Μῆνις, εἰ προδῶ σφ' ἑκών. Suppl. 173. Ὦ Ζεῦ, Ἰοῦς ἰὼ Μῆνις μάστειρ' ἐκ θεῶν. – σχάζειν solvere, rumpere, ut σχίζειν et χαλᾶν. Sic hunc locum accepit Stephanus in Thes. Gr. T. III. p. 1193. B. »aperuit thalamum, dissecta fornice, ita ut corrueret.« Aliter quam Grotius, qui verba μῆνις ἄφυκτος ad grave dissidium inter novos nuptos ortum referens, θάλαμον pro matrimonio accepit, una nocte et juncto et soluto. Quae interpretatio, et per se incommoda, mihi ob ultimum versum admitti posse non videtur. Ceterum similis casus narratur Pal. VII. 298. de recens nuptis: ὧν ὑμέναιον Ἔσβεσεν, ἐν πρώτῃ νυκτὶ πεσὼν θάλαμος.

17. De puero, qui cistam patris cognatorumque ossa continentem torrente abreptam videns, hanc quidem servavit, sed ipse fluctibus periit. – v. 3. χεῦμα δ' ἀναιδές. improbus torrens, impetu omnia secum abripiens; ut λᾶας ἀναιδής ap. Homerum; ἀναιδέα πότμον. Pindar. Ol. XI. 110. ἀναιδέας εἰν ἁλὶ πέτρας Dionys. Perieg. 144. periculosas et invincibiles appellat. Apoll. Lex. Hom. ἀναιδής. ὁ βίαιος καὶ σκληρός. – v. 4. ἐπὶ συμμ., τοῖς λειψάνοις sc. – v. 6. ἐφθάνετο. hoc verbum hoc quoque loco peculiarem suam occupandi significationem habere videtur: torrens pium illum puerum prius submersit, quam se una cum cista servare posset.

18. ΛΑΚΩΝΟΣ οἱ δὲ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛ.

Ἡ γρηῦς ἡ χερνῆτις, ἡ γυιὴ πόδας,
κύστιν κατ' ἐσθλὴν ὕδατος παιωνίου
ἦλθέν ποθ', ἑρπύζουσα σὺν δρυὸς ξύλῳ,
τό μιν διεσκήριπτε, τὴν τετρωμένην.
οἶκτος δὲ Νύμφας εἷλεν, αἵ γ' ἐριβρόμου
Αἴτνης παρωρείῃσι Συμαίθου πατρὸς
ἔχουσι δινήεντος ὑγρὸν οἰκίον.
καὶ τῆς μὲν ἀμφίχωλον ἀρτεμὲς σκέλος
θερμὴ διεστήριξεν Αἰτναίη λιβάς.
Νύμφαις δ' ἔλειπε βάκτρον· αἱ δ' ἐπῄνεσαν
πέμπειν μιν ἀστήρικτον ἡσθεῖσαι δόσει.

19. ΚΩΜΗΤΑ.

Νωθρὸς ἐγὼ τελέθεσκον ἀπ' ἰξύος ἐς πόδας ἄκρους,
τῆς πρὶν ἐνεργείης δηρὸν ἀτεμβόμενος,

XVIII. 1. γυρή. Pal. Suid. tali morbo thermae non medentur. Quare γυιή scripsi. Hesych.: γυιός, χωλός, νοσώδης, πηρώδης. Parcae γυιαί ap. Lycophr. 144. Herodes ap. Stob. CXVI. 18. ἐγὼ δ' ἀδρανέω γυιὸς ὤν. – v. 5. αἵτ' ἐρισμύμου. Pal. recepi probabilem Hemsterhusii correctionem; αἵγ' praeterea scribens. – v. 6. εὐμέθου. Suid. v. Wesseling Probab. c. 29. fin. – v. 8. ἀρτεμές. ἀδρανές tentant et ἀσθενές. Frustra.

18. De vetula, pedibus paralytico laborante morbo, a quo calidarum aquarum ope liberata est. Destinatum videri potest hoc epigramma tabulae ob gratam beneficii recordationem ad thermas illas ponendae. – v. 2. παιωνίου, θεραπευτικοῦ, ἰατρικοῦ. – v. 4. τὴν τετρωμένην. pedum morbo debilitatam. Od. φ. 295. οἶνός σε τρώει μελιηδής, ὅςτε καὶ ἄλλους βλάπτει. ut τρῶμα pro detrimento, clade saepius est apud Herodotum. – v. 6. Σύμαιθος. fluvius in agro Catinensi. Cluver. Sicil. Antiqu. I. p. 124, 48. – v. 8. ἀρτεμές cohaeret cum διεστήριξεν, quod gravius est quam ἔθηκεν. Sic Pal. V. 241. παλίνορσον ἰὼ̃ν Ἀψ ἀνασειράζω. et eadem prolepsi in Append. Epigr. T. II. p. 791, 100. de fonte: ἔνθα Μελάμπους Ρυσάμενος λύσσης Προιτίδας ἀρτεμέας. Vid. Lobeck. ad Soph. Aj. 515. p. 299. – v. 10. ἐπῄνεσαν. munere gratae vetulae gaudentes Nymphae hanc ei contribuerunt mercedem, ut sine baculi ope domum redire posset.

19. Hoc quoque epigramma comitabatur tabulam votivam, in qua Antoninus quidam, paralytico morbo graviter afflictus, Philippi medici imaginem pingendam

ζωῆς καὶ θανάτοιο μεταίχμιον, Ἀίδι γείτων,
μοῦνον ἀναπνείων, τἄλλα δὲ πάντα νέκυς.
ἀλλὰ σοφός με Φίλιππος, ὃν ἐν γραφίδεσσι δοκεύεις,
ζώγρησεν, κρυερὴν νοῦσον ἀκεσσάμενος·
αὖθις δ' Ἀντώνινος, ἅπερ πάρος, ἐν χθονὶ βαίνω,
καὶ ποσὶ πεζεύω, καὶ ὅλος αἰσθάνομαι.

20. ΕΡΥΚΙΟΥ.

Αὖά τοι ἐκτάμνοντι γεράνδρυα, κάμμορε Μίνδων,
φωλὰς ἀραχναίη σκαιὸν ἔκνιψε πόδα,
νειόθεν ἀντιάσασα· χύδην δ' ἔβρυξε μελαίνη
σηπεδόνι χλωρὴν σάρκα κατ' ἀστραγάλους.
ἐτμήθη δ' ἀπὸ τῆς στιβαρὸν γόνυ, καί σε κομίζει
μουνόποδα βλωθρῆς σκηπάνιον κοτίνου.

21. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Νεκροδόκον κλιντῆρα Φίλων ὁ πρέσβυς ἀείρων
ὠμαδόν, ὄφρα λάβοι μισθὸν ἐφημέριον,

XXI. 2. ὠμαδόν. sic emendavi lectionem membr. ἔνδον. quod Plan. in ἔνδοθεν mutavit parum probabiliter. Christod. Ecphr. 94. αἰγίδα μὲν βλοσυρῶπιν ἐπωμαδὸν ἦεν ἀείρων.

curaverat. – v. 3. μεταίχμιον. inter vitam mortemque positum. Frequens τὸ μεταίχμιον; rarior usus adjectivi. Aeschyl. Choeph. 581. πεδαίχμιοι λαμπάδες i. e. μεταίχμιοι. Ib. VII. c. Th. 181. ἀνὴρ γυνή τε χὤτι τῶν μεταίχμιον. – v. 6. ζώγρησεν. Il. ε. 696. αὖτις δ' ἀμπνύνθη, περὶ δὲ πνοιὴ Βορέαο Ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν.

20. De Mindone quodam, hortulano, ut videtur, qui morsu venenatae araneae pede privatus est. – v. 1. γεράνδρυα, παλαιὰ δένδρα. – ἀραχναίη, ἀράχνη. ut σεληναίη, ἀναγκαίη, ὡραίη et similia. Aranearum quoddam genus s. phalangia commemorat Plin. XI. 28. quorum morsus sint noxii. ἐχιδναίη tamen mallet Schneiderus. – φωλάδες ὕδραι habet Nonn. Dion. II. 142. ἄρκτοι. Theocr. Eid. I. 115. Pal. IX. 251. λωβήτειρα φωλὰς – σίλφη. – v. 3. νειόθεν. ab imo. Apoll. Rh. II. 204. γαῖαν δὲ πέριξ ἐδόκησε φέρεσθαι Νειόθεν. – ἔβρυξε. venenum, puta, ex bestiolae illius morsu in vulnus penetrans. Sophocl. Trachin. 983. ἡ δ' αὖ μιαρὰ (νόσος) βρύκει. Lycophr. 545. ἀλλήλους ὀδὰξ βρύκουσιν. De leone Aelian. H. A. IV. 34. ἀδηφάγος δὲ ὢν καὶ ὅλα, φασί, μέλη βρύκων ἂν καταπίοι. – v. 5. ἀπὸ τῆς. elliptica locutio, in qua quid subaudiendum sit, non satis constat. Sinceram esse lectionem, quam Pal. membranae tuentur et Plan., apparet ex IX. 305. ἐμοὶ δ' ἀπὸ τῆς οὐκέτι τερπνὸν ὕδωρ. ab illo inde tempore. Herodot. IV. 43. ἐκ δὲ ταύτης ἀπικόμενος παρὰ βασιλῆα.

21. De sene, qui mercede conductus sandapilam gestabat hu-

σφάλματος. ἐξ ὀλίγοιο πεσὼν θάνεν· ἦν γὰρ ἕτοιμος
εἰς Ἀΐδην, ἐκάλει δ' ἡ πολιὴ πρόφασιν.
ὃν δ' ἄλλοις ἐφόρει νεκυοστόλον, αὐτὸς ἐφ' αὑτῷ
ἀσκάντην ὁ γέρων ἀχθοφορῶν ἔλαθεν.

22. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἦν νέος, ἀλλὰ πένης· νῦν γηρῶν πλούσιός εἰμι·
ὢ μόνος ἐκ πάντων οἰκτρὸς ἐν ἀμφοτέροις·
ὃς τότε μὲν χρῆσθαι δυνάμην, ὁπότ' οὐδὲ ἓν εἶχον·
νῦν δ' ὁπότε χρῆσθαι μὴ δύναμαι, τότ' ἔχω.

23. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ.

Ἕλκε, τάλαν, παρὰ μητρὸς ὃν οὐκέτι μαζὸν ἀμέλξεις,
ἕλκυσον ὑστάτιον νᾶμα καταφθιμένης·
ἤδη γὰρ ξιφέεσσι λιπόπνοος· ἀλλὰ τὰ μητρὸς
φίλτρα καὶ εἰν Ἀΐδῃ παιδοκομεῖν ἔμαθεν.

24. ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

Παιδὸς ἀφ' ὑψηλῶν κεράμων ὑπὲρ ἄκρα μέτωπα
κύπτοντος (Μοῖρα νηπιάχοις ἄφοβον),

XXIV. 2. *Μοῖρα.* ne brevis sit syllaba in caesura pentametri, **Passovius** *Μοῖραι* emendavit, probabiliter.

meris, et cum ea lapsus obierat. — v. 3. *ἐξ ὀλίγοιο.* quando *σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή.* **Sophocl.** Oed. T. 954. ubi quod sequitur: *καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ* — optime respondet verbis: *ἦν γὰρ ἕτοιμος εἰς Ἀΐδην.* — v. 4. *πρόφασιν.* Pal. IX. 309. de vetula, subito terrore exstincta: *ἦν ἄρα μέσση Γήρως καὶ θανάτου λειπομένη πρόφασις.* Ib. 488. *φεῦ, προφάσεων οὐκ ἀπορεῖ θάνατος.* In talibus *πρόφασις* caussa est in speciem quodammodo praetexta. — v. 5. *νεκυοστόλον.* si sincerum est, nec cum **Scaligero** in *νεκυοστόλος* mutari debet, idem est quod mox *ἀσκάντης*, feretrum *τὸ τοὺς νεκύας στέλλον.*

22. Homo, pauper olim, se sero divitem factum esse conqueritur.

23. Scriptum videtur in tabulam pictam Aristidis Thebani, de qua **Plinius** XXXV. 10, 19. **Is omnium primus animum pinxit — Hujus pictura est, oppido capto ad matris morientis e vulnere mammam adrepens infans: intelligiturque sentire mater et timere, ne emortuo lacte sanguinem lambat.** Poeta infantem alloquitur. — v. 3. *τὰ μητρὸς φίλτρα.* materni amoris affectus. **Euripid.** in Andromeda fr. 6. *δεινόν τι τέκνων φίλτρον ἔθηκεν θεὸς ἀνθρώποις.*

24. Puerum de tecto, in loco praecipiti despectantem, mater a tergo mamma exserta revocatum servavit. — v. 1. *ὑπὲρ ἄκρα*

μήτηρ ἐξόπιθεν μαζῷ μετέτρεψε νόημα·
οἷς δὲ τέκνῳ ζωὴν ἐγκεχάριστο γάλα.

25. ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ.

Χείματος οἰνωθέντα τὸν Ἀνταγόρεω μέγαν οἶκον
ἐκ νυκτῶν ἔλαβεν πῦρ ὑπονειμάμενον·
ὀγδώκοντα δ' ἀριθμὸν ἐλεύθεροι ἄμμιγα δούλοις
τῆς ἐχθρῆς ταύτης πυρκαϊῆς ἔτυχον.
οὐκ εἶχον διελεῖν προσκηδέες ὀστέα χωρίς·
ξυνὴ δ' ἦν κάλπις, ξυνὰ δὲ τὰ κτέρεα·
εἷς καὶ τύμβος ἀνέστη. ἀτὰρ τὸν ἕκαστον ἐκείνων
οἶδε καὶ ἐν τέφρῃ ῥηϊδίως Ἀΐδης.

26. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Λῶπος ἀποκλύζουσα παρὰ κροκάλαισι θαλάσσης
χερνῆτις, διεροῦ τυτθὸν ὕπερθε πάγου,
χέρσον ἐπεκβαίνοντι κατασπασθεῖσα κλύδωνι,
δειλαίη πικροῦ κῦμ' ἔπιεν θανάτου.

μέτωπα. domus quodammodo frons, pars ejus superior, cui tectum incumbit. Sic fere πρόσωπον τηλαυγές domo a se exstruendae tribuit Pindar. Ol. VI. 3. – v. 2. μοῖρα. mortis timor ab infantibus alienus.

25. De domo Antagorae nocte flammis consumta, in quo incendio omnis ejus familia periit. – v. 1. οἰνωθέντα. fortasse post festum diem male sobrii somnoque sepulti jacebant, unde intelligitur, quomodo factum sit, ut omnes flammis consumerentur. Quare cave οἰωθέντα scribas cum Scaligero. – v. 2. ἐκ νυκτῶν. noctu. sic post Homerum Od. μ. 286. plurimi. Vid. not. ad Pal. p. 332. – v. 4. πυρκαϊῆς. rogi instar illis fuit domus incensa. – v. 6. ξυνὴ κάλπις. quod mentione tanto magis videbatur dignum, quod sic servi cum dominis conjungebantur. In cujus rei solatium in fine additur, Orcum unumquemque eorum, quamvis in cinerem mutatum et cum aliis confusum, facile dignoscere.

26. In pauperem quandam mulierem, quae vestem in mari lavans, fluctibus in littus evagantibus abrepta est. – v. 1. παρὰ κροκάλαισι. in margine, quae lapillis, κροκάλαις, tecta esse solet. – v. 4. κῦμ' ἔπιεν θανάτου. in his propria vocis κῦμα significatio cum translata quodammodo commixta et confusa.

πνεῦμα δ' ὁμοῦ πενίῃ ἀπελύσατο. τίς κ' ἐνὶ νηΐ
 θαρσήσαι πεζοῖς τὴν ἀφύλακτον ἅλα;

27. ΕΥΗΝΟΥ.

῞Α ποτε παρθενικαῖσιν ἱλασκομένα παλάμῃσιν
 Κύπριδα, σὺν πεύκαις, καὶ γάμον εὐξαμένα,
κουριδίους ἤδη θαλάμῳ λύσασα χιτῶνας,
 ἀνδρὸς ἄφαρ μηρῶν ἐξελόχευσα τύπους.
νυμφίος ἐκ νύμφης δὲ κικλήσκομαι, ἐκ δ' Ἀφροδίτης
 Ἄρεα, καὶ βωμοὺς ἔστεφον Ἡρακλέους.
Θῆβαι Τειρεσίην ἔλεγόν ποτε, νῦν δ' ἐμὲ Χαλκὶς
 τὴν πάρος ἐν μίτραις ἠσπάσατ' ἐν χλαμύδι.

XXVII. 5. Ἀφροδίτης. abest a Pal. – v. 7. χαλκός. Pal. Probabilis emendatio La Crozii, quam Br. admisit.

v. 5. ἀπελύσατο. se simul vita, simul paupertate liberatam vidit. πνεῦμα pendet ab ἀπελύσατο, ad quod verbum ἡ χερνῆτις suppleri debet. Tum junge: τίς θαρσήσαι ἂν ἅλα ἐν νηΐ, τὴν καὶ πεζοῖς ἀφύλακτον οὖσαν. Notandum πεζούς opponi navigantibus. Pal. XII. 53. οὐ ναύταν, ποσσὶ δὲ πεζοπόρον.

27. Historia de virgine, quae jam viro matura, virilitatem sibi subito provenire videns, in marem mutata muliebrem vestitum deposuit. Hujusmodi miracula narrat Plin. VII. 4, 3. cf. Gellius IX. 4. – v. 2. σὺν πεύκαις, in nuptiarum pompa faces praelatas esse constat, ut itaque haec verba ad γάμον trahi possint, γάμον σὺν πεύκαις. Sed huic explicationi nec verborum favet positio, et καί quodammodo adversatur. Quare alius quidam ritus spectari videtur, qui taedarum usum requisiverit. – γάμον εὐξαμένα. quae nuptias mihi expetiveram. Voti eam damnatam fuisse proxima docent. – v. 4. ἀνδρὸς τύπους. Orpheus Fragm. XVI. p. 475. πέπλους ἀνεσύρατο, δεῖξέ τε πάντα Σώματος οὔτι πρέποντα τύπον. – v. 5. ἐκ δ' Ἀφρ. i. e. μετὰ Ἀφροδίτην. – v. 7. Τειρεσίην. ut Od. λ. 32 et 138. Thebae olim Tiresiam tale quid passum esse narrabant (Vid. Anton. Liber. Met. c. XVII. Lucian. Dial. Mort. XXVIII); nunc me Χαλκίς, urbs Euboeae, virum pro puella salutat. Res illa igitur, si vera est lectio, in hac insula locum habuit; et Chalcis Thebis opponitur. – v. 8. ἐν μίτραις. mitra muliebrem vestitum significat. Ariadne ap. Catull. LXIV. 62. non flavo retinens subtilem vertice mitram. Vid. Graev. Lectt. Hesiod. c. XXIII. χλαμύς ephebororum gestamen.

28. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Μάτηρ Μαρκιανοῦ, θυγάτηρ Δημητρίου εἰμί,
τοὔνομα σιγάσθω· τοῦτ' ἀποκληζομένη,
εὖτέ με Κεκροπίδαι Δηοῖ θέσαν ἱεροφάντιν,
αὐτὴ ἀμαιμακέτοις ἐγκατέκρυψα βυθοῖς·
οὐκ ἐμύησα δ' ἐγὼ Λακεδαιμονίης τέκνα Λήδης,
οὐδὲ τὸν εὑράμενον πανσινόσους ἀκέσεις·
οὐδὲ τὸν Εὐρυσθῆϊ δυώδεκα πάντας ἀέθλους
ἐξανύσαντα μόγῳ καρτερὸν Ἡρακλέα·
τὸν χθονὸς εὐρυχόρου δὲ καὶ ἀτρυγέτης μεδέοντα,
τὸν καὶ ἀπειρεσίων κοίρανον ἡμερίων,
ἄσπετον ὃς πάσαις πλοῦτον κατέχευε πόλεσσιν,
Ἀδριανόν, κλεινῇ δ' ἔξοχα Κεκροπίῃ.

XXVIII. 12. Vulgo κλεινῆς Κεκροπίης.

28. Celebratur Hadriani Augusti in mysteria Eleusinia initiatio, quae locum habuit A. U. 875. Dio Cass. LXIX. 11. Peracta fuerat ea per mulierem sacerdotem, Demetrii filiam; nam mulieres quoque hoc munere functas et ἱεροφάντιδας creatas fuisse constat. Vide praeter alios Adrianum de sacerdotibus feminis apud Graecos p. 59. ss. Plurimum huc facit locus Photii in Lex. p. 648. Φιλλεῖδαι. γένος ἐστὶν Ἀθήνησιν· ἐκ δὲ τούτων ἡ ἱέρεια τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης ἡ μυοῦσα τοὺς μύστας ἐν Ἐλευσῖνι. – v. 2. τοὔνομα σιγάσθω. omnes Cereris sacerdotes primi ordinis nomen, quo vocabantur, deponebant; de qua consuetudine dixit Valesius in Emendatt. III. 15. et nuper doctissimi Eunapii editores Boissonadus et Wyttenbachius ad Vit. Maximi p. 52. – v. 2. τοῦτ' ἀποκληζομένη. hoc quo appellabar nomine. ἀποκλῄζεσθαι ut ἀποκαλεῖσθαι. Nam quod olim probavi, ἀποκλῃΐζω ab ἀποκλείω derivans, nunc minus placet. Cohaeret autem τοῦτο cum ἐγκατέκρυψα βυθοῖς i. e. oblivioni tradidi; ut ap. Horat. I. Od. 26, 1. tristitiam et metus Tradam protervis in mare Creticum portare ventis. ἀμαιμακέτου ἅλμης est ap. Musae. 327. – v. 5 - 8. Dioscuros et Herculem mysteriis initiatos fuisse testatur Aristides Panath. T. I. p. 109. et 191. Cf. eund. in Eleusin. p. 257. De Aesculapio an idem alii tradiderint, ignoro equidem. – v. 9. ἀτρυγέτης pro θαλάσσης, quae ἀτρύγετος vocari solet apud Homerum. Circumscribitur his verbis, quae etiam Jovi convenirent, Hadrianus, quem Eleusinia sacra exemplo Herculis Philippique suscepisse ait Spartian. in Vit. c. 13. – v. 11. Quantis beneficiis Hadrianus Graecorum urbes, imprimisque Athenas affecerit, templa vetustate collapsa restituens, nova exstruens, exstructa donis magnificis ornans, et alii tradiderunt, et Pausan. I. 5, 5. Cf. etiam Dion. Cass. I. c. 5. p. 1154, 50. ubi consulendus Fabricius.

29. ΑΝΥΤΗΣ ΜΙΤΥΛ.

Ὠιχόμεθ', ὦ Μίλητε, φίλη πατρί, τῶν ἀθεμίστων
τὰν ἄνομον Γαλατᾶν ὕβριν ἀναινόμεναι,
παρθενικαὶ τρισσαὶ πολιήτιδες, ἅς ὁ βιατὰς
Κελτῶν εἰς ταύτην μοῖραν ἔτρεψεν Ἄρης.
οὐ γὰρ ἐμείναμεν ἅμμα τὸ δυςσεβές, οὐδ' Ὑμέναιον,
νυμφίον ἀλλ' Ἀΐδην κηδεμόν' εὑρόμεθα.

30. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣ.

Οὐ νούσῳ Ῥοδόπα τε καὶ ἁ γενέτειρα Βοΐσκα,
οὐδ' ὑπὸ δυςμενέων δούρατι κεκλίμεθα·
ἀλλ' αὐταί, πάτρας ὁπότ' ἔφλεγεν ἄστυ Κορίνθου
γοργὸς Ἄρης, ἀΐδαν ἄλκιμον εἰλόμεθα.
ἔκτανε γάρ μάτηρ με διασφακτῆρι σιδάρῳ,
οὐδ' ἰδίου φειδὼ δύςμορος ἔσχε βίου,
ἅψε δ' ἐναυχενίῳ δειρὰν βρόχῳ· ἧς γὰρ ἀμείνων
δουλοσύνας ἁμῖν πότμος ἐλευθέριος.

XXIX. 1. Elegantius pro meo quidem sensu fuerit: τὰν ἀθέμιστον Τῶν ἀνόμων Γαλατᾶν ὕβριν. – v. 3. βίατος. Pal. quod in βιατάς mutavi, alii in βιαστός. – v. 5. αἶμα. Pal. ἅμμα δυςσεβές est complexus, concubitus violenti victoris.

XXX. 7. ἐν αὐχένιον δειρὰν βρόχωι. Pal. ἐναυχένιον δειρᾷ βρόχον. Plan.

29. De puellis Milesiis, quae, patria a Gallis expugnata, ut victorum violentiam effugerent, manum sibi ipsae intulerunt. Tres fuerunt, Anyte teste; septem, secundum Hieronymum adv. Jovian. p. 186. quis valeat silentio praeterire septem Milesias virgines, quae, Gallorum impetu cuncta vastante, ne quid indecens ab hostibus sustinerent, turpitudinem morte fugerunt. – v. 6. Orco nobis pro sponso sumto, hunc tutorem et defensorem invenimus. Sic Antigone ap. Sophocl. 813. Ἀχέροντι νυμφεύσω. Pal. VII. 182. οὐ γάμον, ἀλλ' Ἀΐδαν ἐπινυμφίδιον Κλεαρίστα Δέξατο.

30. Similis historia de duabus mulieribus, matre et filia, quae in Corinthi expugnatione, ut servitutem effugerent, mortem sibi ipsae consciverunt. – v. 2. κεκλίμεθα. Cf. supra c. VIII. 75. – v. 4. ἀΐδαν ἄλκιμον. mortem quae fortes decet. – v. 7. ἅψε. sic tragici. Euripid. Helen. 135. βρόχῳ γ' ἅψασθαι εὐγενῆ δέρην. Alcest. 229. βρόχῳ δέρην πελάσαι.

31. ΑΓΑΘΙΟΥ.

Ἑλλανὶς τριμάκαιρα, καὶ ἁ χαρίεσσα Λάμαξις
ἤστην μὲν πάτρας φέγγεα Λεσβιάδος.
ἄκκα δ' Ἀθηναίῃσι σὺν ὁλκάσιν ἐνθάδε κέλσας
τὰν Μιτυληναίαν γᾶν ἀλάπαξε Πάχης,
τᾶν κουρᾶν ἀδίκως ἠράσσατο, τὼς δὲ συνεύνως
ἔκτανεν, ὡς τήνας τῇδε βιησόμενος.
ταὶ δὲ κατ' Αἰγαίοιο ῥόου πλατὺ λαῖτμα φερέσθην,
καὶ ποτὶ τὰν κραναὰν Μοψοπίαν δραμέτην·
δάμῳ δ' ἀγγελέτην ἀλιτήμονος ἔργα Πάχητος,
μέσφα μιν εἰς ὀλοὴν κῆρα συνηλασάτην.
τοῖα μέν, ὦ κούρα, πεπονήκατον· ἂψ δ' ἐπὶ πάτραν
ἥκετον, ἐν δ' αὐτᾷ κεῖσθον ἀποφθιμένα·
εὖ δὲ πόνων ἀπόνασθον, ἐπεὶ ποτὶ σᾶμα συνεύνων
εὕδετον, ἐς κλεινᾶς μνᾶμα σαοφροσύνας·
ὑμνεῦσιν δ' ἔτι πάντες ὁμόφρονας ἡρωΐνας,
πάτρας καὶ ποσίων πήματα τισαμένας.

32. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Ἡ πρὶν Ἀθηναίης ὑπὸ κερκίσι, καὶ τὰ καθ' ἱστῶν
νήματα Νικαρέτη πολλὰ μιτωσαμένη,

XXXI. 6. ἔκτανε τήνας τῇδε β. Pal. quod emendavimus, vocula, quae exciderat, restituta. Male Br. ἔκτανε, καὶ τήνας εἷλε βιησόμενος.

31. De duabus mulieribus Mitylenaeis, quae, patria a Pachete Atheniensi graviter vexata, quum ipsae, maritis interfectis, ab illo ad amorem sollicitarentur, itinere Athenas suscepto Pachetis supplicium a populo Atheniensi impetrarunt. Ficta esse videtur historia, et ex Milesiarum fortasse fabularum scriptoribus petita. Expeditio Atheniensium in Lesbum locum habuit Ol. LXXXVIII. 2. anno quinto belli Peloponnesiaci. – v. 2. πάτρας φέγγεα. praestantissima patriae lumina. Pal. VII. 378. δισσὰ φάη, Μίλητε, – Ἰταλὶς ἀμφεκάλυψε κόνις. – v. 5. κουρᾶν. hoc loco de nuptis. – v. 6. ὡς βιησόμενος. sperans fore, ut illis sic (τῇδε, οὕτως) potiretur. – v. 8. κραναὰν Μοψοπίαν. montosa Atticae regio, solumque, quod multi tradunt, λεπτὸν καὶ ἀραιόν. – v. 10. ὀλοὴν κῆρα. effecerunt, ut a populo damnatus supplicium subiret. – v. 15. ὁμόφρονας ἡρ. mulieres, quae concordi animo rem tam difficilem strenue peregerunt, heroinarum loco cives habent et laudibus celebrant.

32. Puella, quae aliquamdiu vitam texendo toleraverat, taedio laboris capta, ad Veneris castra transit, instrumentisque suis in deae vestibulo concrematis, quaestus de corpore faciendi decimam vovet. – v. 1. ὑπὸ κερκίσι.

Κύπριδι τὸν κάλαθόν τε, τὰ πηνία, καὶ τὰ σὺν αὐτοῖς
  ἄρμεν' ἐπὶ προδόμου πάντα πυρῆς ἔθετο,
Ἔῤῥετε, φωνήσασα, κακῶν λιμηρὰ γυναικῶν
  ἔργα, νέον τήκειν ἄνθος ἐπιστάμενα.
εἵλετο δὲ στεφάνους καὶ πηκτίδα, καὶ μετὰ κώμων
  ἡ παῖς τερπνὸν ἔχειν ἐν θαλίαις βίοτον.
εἶπε δέ· παντός σοι δεκάτην ἀπὸ λήμματος οἴσω,
  Κύπρι, σὺ δ' ἐργασίην καὶ λάβε καὶ μετάδος.

33. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Δάμαντά μοι σεισθέντα κατήριπεν· ἀλλ' ἐμὸς ἀπταὴς
  ἦν θάλαμος, τοίχων ὀρθὰ τιναξαμένων,
οἷς ὑποφωλεύουσαν ὑπήλυθον αἱ κακόμοιροι
  ὠδῖνες· σεισμῷ δ' ἄλλον ἔμιξα φόβον.
μαῖα δέ μοι λοχίων αὐτὴ φύσις· ἀμφότεροι δὲ
  κοινὸν ὑπὲρ γαίης εἴδομεν ἠέλιον.

idem fere quod ἐν κερκίσι. Platon. Conv. p. 205. B. αἱ ὑπὸ πάσαις ταῖς τέχναις ἐργασίαι ποιήσεις εἰσί. Vid. Heindorf. ad Platon. T. I. p. 161. – v. 4. ἐπὶ πυρῆς. in igne, quem ipsa in templi vestibulo incenderat. Aram interpretatur Brunckius, quam significationem non habet πυρά. – v. 5. κακῶν, δυστήνων. – λιμηρὰ ἔργα. Pal. VI. 47. in eadem historia κερκίς appellatur λιμηρῆς ἄρμενον ἐργασίης. Sunt instrumenta opificii male et misere alentis. – v. 6. ἄνθος τήκειν. Theocr. II. Eid. 83. τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο. – v. 7. εἵλετο. artem musicam, ut mos erat, cum vita meretricia conjungebat, convivia et comissationes tibiae citharaeve cantu (πηκτίς enim utrumque) exhilarans. ἔχειν pendet ab εἵλετο, quod variandae orationis caussa post accusativos nominum infinitivum sibi adjunxit. – v. 10. ἐργασίην. negotii adhuc facti instrumenta accipe, et hoc, cui nunc studeo, tuere. ἔργα, ἐργασία et ἐργάζεσθαι de meretricio quaestu non uno loco reperiuntur.

33. Historia de gravida muliere, quae, cubiculo terrae motu graviter concusso, ita tamen ut ruinam non pateretur, inter illos terrores peperit, et simul cum infante servata est. – v. 2. τοίχων ὀρθὰ τιναξαμένων. dum parietes illum terrae tremorem et concussionem ita in se recipiebant, ut recti starent neque conciderent. Sic aoristus medii, qui rarissime passivam vim admittit, explicari posse videtur; quod si nolis, τιναξαμένων accipi debet pro τιναχθέντων. Vid. Meineke ad Euphorion. p. 116. Rost. Gr. gr. §. 114. p. 436. Br. τινασσομένων edidit. – v. 3. ὑποφωλεύουσαν. tamquam in φωλεῷ latentem. – κακόμοιροι, αἱ δύστηνοι. vocabulum infrequens. Ap. Soph. Oed. Tyr. 247. ἄμοιρον βίον Schol. κακόμοιρον interpretatur. – v. 5. ἀμφότεροι. et mulier et infans. Casum huic simillimum, qui locum habuit

34. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Χειμερίου ψακάδεσσι περὶ θριγκοῖσι τακέντος
δῶμα πεσὸν τὴν γρηῢν ἔκτανε Λυσιδίκην·
σῆμα δέ οἱ κωμῆται ὁμώλακες οὐκ ἀπ' ὀρυκτῆς
γαίης, ἀλλ' αὐτὸν πύργον ἔθεντο τάφον.

35. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἤδη μὲν κροκόεις Πιτανάτιδι κίνατο νύμφᾳ
Κλειναρέτᾳ χρυσέων παστὸς ἔσω θαλάμων,
καδεμόνες δ' ἤλποντο διωλένιον φλόγα πεύκας
ἅψειν ἀμφοτέραις ἀνσχόμενοι παλάμαις,
Δημὼ καὶ Νίκιππος· ἀφαρπάξασα δὲ νοῦσος
παρθενικὰν Λάθας ἄγαγεν ἐς πέλαγος.
ἀλγειναὶ δ' ἐκάμοντο συνάλικες, οὐχὶ θυρέτρων,
ἀλλὰ τὸν Ἀΐδεω στερνοτυπῆ πάταγον.

XXXV. 8. θάλαμον. Pal. quod emendaverunt Salm. et Musgr.

Antiochiae, narravit Dio Cass. LXVIII. c. 25.

34. De vetula, quae domus ruina oppressa eandem pro sepulcro habuit. – v. 3. κωμῆται ὁμώλακες. vicini ibi habitantes. – v. 4. αὐτὸν πύργον. domum ipsam, seu potius saxorum acervum ibi congestum.

35. De puella Clinareta, in ipso nuptiarum apparatu morbo absumta. – v. 1. Πιτανάτιδι. ex Pitana, urbe Aeolidis. – κίνατο. torus sternebatur in aurato thalamo. κροκόεις. Pal. X. 21. τὸν ἡμίσπαστον ἀπὸ κροκέων ἐμὲ παστῶν. Magni aestimabatur unguentum crocinum. Propert. III. 10, 21. noxque inter pocula currat, Et crocino nares murrheus ungat onyx. – v. 3. διωλένιον. epitheton ad facem translatum ab iis, qui faces gestant; nam διωλένιος est ὁ τὰς χεῖρας ἐκτεταμένας ἔχων. Schol. Arati Phaen. v. 202. – ἀνσχόμενοι. Eurip. Ion. 716. Βάκχιος ἀμφιπύρους ἀνέχων πεύκας. Id. Cretens. fr. II. ματρὶ ὀρείᾳ δᾷδας ἀνασχών. – v. 7. θυρέτρων πάταγον. strepitus saltantium et plaudentium in limine thalami, quae κτυπία vocatur. Hesych. κτυπία. ὁ ἐπιθαλάμιος κτύπος. κτυπίων. τῶν ἐπικρουμάτων τοῦ θαλάμου, ἃ ἐπικτυποῦσιν ἔξωθεν, ὅταν συγκατακλίνηται τῷ νυμφίῳ ἡ γημαμένη. – v. 8. στερνοτυπῆ. planctum. τῆς δὲ μητρὸς στερνοτυπουμένης est in Fabul. Aesop. CLIX. ed. Fur. Bion. Eid. I. 4. καὶ ἔγρεο δειλαία κυανόστολε, καὶ πλατάγησον Στάθεα. Dictum autem ἐκάμοντο πάταγον significatione praegnante, ut Apoll. Rh. I. 1322. Πολύφημον κέκρωται Μυσοῖσι περικλεὲς ἄστυ καμόντα Μοῖραν ἀναπλήσειν.

36. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἥρπασέ τις νύμφην, καὶ τὸν γάμον ἥρπασε δαίμων,
  ψυχῶν συλήσας τερπομένην ἀγέλην.
εἷς γάμος εἰκοσίπεντε τάφους ἔπλησε θανόντων,
  πάνδημος δὲ νεκρῶν εἷς γέγονεν θάλαμος.
νύμφη Πενθεσίλεια πολύστονε, νυμφίε Πενθεῦ,
  ἀμφοτέρων ὁ γάμος πλούσιος ἐν θανάτοις.

37. ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Δυςμοίρων θαλάμων ἐπὶ παστάσιν οὐχ Ὑμέναιος,
  ἀλλ' Ἀΐδης ἔστη πικρογάμου Πετάλης.
δείματι γὰρ μούνην προπόζυγα Κύπριν ἀν' ὄρφνην
  φεύγουσαν, ξυνὸν παρθενικαῖσι φόβον,
φρουρόδομοι νηλεῖς κύνες ἔκτανον· ἣν δὲ γυναῖκα
  ἐλπὶς ἰδεῖν, ἄφνως ἔσχομεν οὐδὲ νέκυν.

38. ΑΓΑΘΙΟΥ.

Ἀβάλε μηδ' ἐγένοντο γάμοι, μὴ νύμφια λέκτρα,
  οὐ γὰρ ἂν ὠδίνων ἐξεφάνη πρόφασις.

XXXVII, 6. αἴφνης. Plan. ἄφνω. Pal. quod una littera adjecta mutavimus. Apoll. Rh. IV. 580. ἄφνως ἴαχεν.

36. In nuptiarum solemnitate, domo, ut videtur, ruente, magnus hominum numerus periit. – v. 1. ἥρπασέ τις νύμφην. secundum veterem consuetudinem, ob quam Hymen ap. Catull. LXI. 6. virginem ad virum rapere dicitur. Festus: Rapi simulatur virgo e gremio matris – quum ad virum trahitur. – v. 2. ἀγέλην, τῶν εἰς τὸν γάμον κεκλημένων. – v. 4. πάνδ. unus ille thalamus commune quodammodo sepulcretum factus. – νεκρών, ut ἀνδρών, ἀμπελών et similia. – v. 5. sponsam merito appellaveris Πενθεσίλειαν, sponsum Πενθέα, quum eorum nuptiae tanta luctus caussa fuerint. Euripid. Bacch. 367. Πενθεὺς δ' ὅπως μὴ πένθος εἰςοίσει δόμοις.

37. Puella ad virum deducta, quum ejus amplexus timeret, e thalamo fugiens per tenebras, a canibus lacerata periit. – v. 1. Ὑμέναιος. Hymenaeus ipse ad thalami limen accedere existimabatur. Catull. LXI. 9. Hymen – huc veni – pelle humum pedibus, manu Pineam quate taedam. Ejus autem locum in his inauspicatis nuptiis Orcus occupabat. – v. 6. οὐδὲ νέκυν. Supra c. VIII. ep. 90. de sponsa fluctibus mersa: ὅς σε κομίζων Ἐς γάμον, οὔτε κόρην ἤγαγεν οὔτε νέκυν.

38. De muliere gravida, quae, tribus diebus in puerperii doloribus consumtis, infantem tamen mortuum edere non potuit, ita ut huic matris uterus pro sepulcro esset. – v. 1. ἀβάλε μηδ' ἐγέ-

νῦν δ' ἡ μὲν τριτάλαινα γυνὴ τίκτουσα κάθηται,
γαστρὶ δὲ δυσκόλπῳ νεκρὸν ἔνεστι τέκος·
τρισσὴ δ' ἀμφιλύκη δρόμον ἤνυσεν, ἐξότε μίμνει
τὸ βρέφος ἀπρήκτοις ἐλπίσι τικτόμενον.
κούφη σοι τελέθει γαστήρ, τέκος, ἀντὶ κονίης·
αὕτη γάρ σε φέρει, καὶ χθονὸς οὐ χατέεις.

39. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Καὶ τίς ὃς οὐκ ἔτλη κακὸν ἔσχατον, υἱέα κλαύσας;
ἀλλ' ὁ Ποσειδίππου πάντας ἔθαψε δόμος
τέσσαρας, οὓς Ἀΐδαο συνήριθμον ἥρπασεν ἦμαρ,
τὴν πολλὴν παίδων ἐλπίδα κειράμενον.
πατρὸς δ' ὄμματα λυγρὰ κατομβρηθέντα γόοισιν
ὤλετο· κοινή που νὺξ μία πάντας ἔχει.

40. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἠρίθμουν ποτὲ πάντες Ἀριστοδίκην κλυτόπαιδα,
ἑξάκις ὠδίνων ἄχθος ἀπωσαμένην.
ἤρισε δ' εἰς αὐτὴν ὕδωρ χθονί. τρεῖς γὰρ ὄλοντο
νούσῳ· λειπόμενοι δ' ἤμυσαν ἐν πελάγει.

νοντο. Cf. cap. IX. 65, 3. Sic Pal. IX. 218. ἄβαλε χειμερίου με κατέκλυσε κύματα πόντου. cum optative Alcman. ap. Antig. Car. XXVII. βάλε δὴ βάλε κηρύλος εἴην. Ceterum structura est ut supra cap. VIII. ep. 38. ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες· οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς κ. τ. λ. — v. 4. γαστρὶ δυσκόλπῳ. ἐν δυστήνῳ τῆς γαστρὸς κόλπῳ. — v. 6. ἀπρήκτοις ἐλπίσι. spe frustra concepta, quum eventus ei non responderet. Pal. XII. 145. ἀπρήκτοις ἐλπίσι μαινόμεθα. Simonid. Fragm. XIII. ἀνθρώπων ὀλίγον μὲν κάρτος, ἄπρηκτοι δὲ μεληδόνες. — v. 7. κούφη γαστήρ, ut terra defunctis.

39. De Posidippo quodam, qui, quum intra quatuor dies quatuor filios morte amisisset, flendo captus est oculis. — v. 3. Ἀΐδαο ἦμαρ. fatalis dies. — κειράμενον, ἀποταμόν, δρέψαν. cf. cap. VIII. 124, 4. — παίδων ἐλπίδα. filios, in quibus magnam felicitatis spem collocaverat. — v. 5. κατομβρηθέντα. κάτομβρα ὄμματα. Pal. V. 145. — v. 6. κοινὴ νύξ. illis Orci, patre caecitatis tenebris oppresso.

40. In Aristodicen, sex filiorum matrem, quorum tres morbo, reliquos naufragio amisit. — v. 1. ἠρίθμουν κλυτόπαιδα. ἀριθμεῖν existimandi significatione, ut supra ep. 12. ἠρίθμει πολὺν ὄλβον Ἀριστείδης ὁ πανχρὸς τὴν ὄϊν. — v. 4. ἤμυσαν. rarior in hoc verbo moriendi significatio, frequentior domit-

αἰεὶ δ' ἡ βαρύδακρυς ἐπὶ στήλαις μὲν ἀηδών,
μεμφομένη δὲ βυθοῖς, ἀλκυονὶς βλέπεται.

41. ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ.

Παισὶν ἔπι προτέροις ἤδη τρίτον ἐν πυρὶ μήτηρ
θεῖσα, καὶ ἀπλήστῳ δαίμονι μεμφομένη,
τέτρατον ἄλγος ἔτικτε, καὶ οὐκ ἀνέμεινεν ἀδήλους
ἐλπίδας, ἐν δὲ πυρὶ ζωὸν ἔθηκε βρέφος,
οὐ θρέψω, λέξασα· τί γὰρ πλέον; Ἄϊδι μαστοὶ
κάμνετε· κερδήσω πένθος ἀμοχθότερον.

42. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἡ πυρὶ πάντα τεκοῦσα Φιλαίνιον, ἡ βαρὺ πένθος
μήτηρ, ἡ τέκνων τρισσὸν ἰδοῦσα τάφον,
ἀλλοτρίαις ὠδῖσιν ἐφώρμισα· ἦ γὰρ ἐώλπειν
πάντως μοι ζήσειν τοῦτον, ὃν οὐκ ἔτεκον.

XLII, 1. *βαρύπενθος.* libri omnes. Quod quum analogiae adversetur, *βαρυπενθής* correxit Br. a Schneidero monitus. In idem et Scaliger incidit. Sic *βαρυπαθής* est ap. Eusebium Hist. Eccl. X. 4. quod excitat Lobeck. ad Phrynich. p. 620. *βαρυπένθητος.* Pal. VII. 743. Quum omnes libri in altera lectione conspirent, sejunxi voces, *πένθος* ad *ἰδοῦσα* trahens.

tendi. Apoll. Rh. II. 582. *ἤμυσαν λοξοῖσι καρήασιν.* Pal. VII. 498. *κάτθανεν ἐκ νιφάδων Ἠμύσας ὁ πρέσβυς.* – v. 5. *ἐπὶ στήλαις.* filios terra sepultos lugens lusciniae, mari et undis mersos halcyoni videtur similis. Vid. supra ad cap. IX. 18, 8. *ἀλκυονίς* hoc loco nihil videtur diversum ab *ἀλκυών.*

41. Historia de muliere, quae, tribus liberis morte amissis, quartum simul ac pepererat, flammis tradidit. – v. 2. *ἀπλήστῳ δαίμονι.* Pal. VII. 671. *πάντα Χάρων ἄπληστε.* – v. 3. *ἄλγος.* pro *τέκνον.* non dubitabat enim illa hunc quoque infantem novam ipsi dolendi materiam immatura morte daturum esse. Sic veteres interdum rem ponunt pro caussa rei. Ut in hoc ipso vocabulo Theocr. Eid. I. 103. *Δάφνις κἠν Ἀΐδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος Ἔρωτος.* Herodot. IV. 156. *ἀγνοεῦντες δὲ τὰς συμφορὰς οἱ Θηραῖοι.* caussam malorum, quae accidebant, ignorantes. Sic *εὐσέβεια* pietatis laus est ap. Sophocl. Electr. 968. *δειλία* ignaviae crimen. Eur. Iphig. Taur. 682. Vid. Abresch. Auctar. Diluc. p. 275. – v. 6. *κερδήσω.* sic saltem luctum habebo minore laboris dispendio.

42. De muliere, quae, tribus liberis amissis, alienum puerum adoptaverat, hunc saltem, quem non peperisset, victurum esse sperans. Sed hic quoque paulo post obiit. – v. 3. *ἦ γάρ.* hiatus excusationem habet ab interpun-

ἡ δ' εὔπαις θετὸν υἱὸν ἀνήγαγον· ἀλλά με δαίμων
ἤθελε μηδ' ἄλλης μητρὸς ἔχειν χάριτα.
κληθεὶς ἡμέτερος γὰρ ἀπέφθιτο· νῦν δὲ τεκούσαις
ἤδη καὶ λοιπαῖς πένθος ἐγὼ γέγονα.

43. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Τὸν μικρὸν Κλεόδημον ἔτι ζώοντα γάλακτι,
ἴχνος ὑπὲρ τοίχων νηὸς ἐρεισάμενον,
ὁ Θρήϊξ ἐτύμως Βορέης βάλεν εἰς ἁλὸς οἶδμα,
κῦμα δ' ἀπὸ ψυχὴν ἔσβεσε νηπιάχου.
Ἰνοῖ, ἀνοικτίρμων τις ἔφυς θεός, ἣ Μελικέρτεω.
ἥλικος οὐκ Ἀΐδην πικρὸν ἀπηλάσαο.

44. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Γήθησαν περὶ παιδὸς Ἀριστίπποιο τοκῆες,
καὶ κλαῦσαν· μοίρης δ' ἦμαρ ἓν ἀμφοτέρης.
εὖτε γὰρ αἰθόμενον δόμον ἔκφυγεν, ἰθὺ κεραυνοῦ
Ζεὺς κατά οἱ κεφαλῆς ἄσπετον ἧκε σέλας.
τοῦτο δ' ἔπος τότ' ἔλεξαν ὅσοι νέκυν ὠδύροντο·
ὦ πυρὶ δαιμονίῳ τλῆμον ὀφειλόμενε.

45. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Βαιὸν ἀποπλανίην λιπομήτορα παῖδα Καλύπτρης
κριὸς ἑλιξόκερως θεῖνε θρασυνόμενος.

ctione. – v. 5. ἡ εὔπαις. tot liberorum mater. — v. 6. ἄλλης μητρὸς χάριτα. voluptatem ab alia matre quodammodo mutuo sumtam. – v. 7. κληθεὶς ἡμέτερος. caussae vim habere videtur participium: propter hoc ipsum, quod meus appellabatur. – v. 8. πένθος, πένθους αἰτία καὶ πρόφασις.

43. De puero infante, quem aquilo de nave in mare dejecerat. – v. 3. ὁ Θρήϊξ ἐτύμως Βορέης. Thraciae aut ob feros mores incolarum, aut a Terei facinore crudelitatis inhaerebat nota. Ovid. XIII. Met. 628. scelerata limina Thracum. Horat. Epod. V. 13. impube corpus, quale posset impia Mollire Thracum pectora. – v. 5. Ἰνοῖ. quam in Leucotheam conversam nautae implorabant. Magis autem decebat eum nunc puero succurrere, memorem salutis, quam Melicertae suo Nereidum misericordia attulit.

44. De Aristippo quodam, qui, quum incendium domus salvus effugisset, eodem die, quasi fati decretis flammae destinatus, fulmine ictus periit.

45. Puer arietis cornibus petitus per aprum vinculis ruptis accurrentem servatus est; quod

κάπρος δ' Ἡράκλειος ἀποῤῥήξας ἀπὸ δεσμῶν,
ἐς νηδὺν κριοῦ πᾶσαν ἔβαψε γένυν·
ζωὴν νηπιάχῳ δ' ἐχαρίσσατο· ἦ ῥ' ἀπὸ Ἥρης
Ἡρακλέης βρεφέων ᾤκτισεν ἡλικίην.

46. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἡ Βρόμιον στέρξασα πολὺ πλέον ἢ τροφὸς Ἰνώ,
ἡ λάλος ἀμπελίνη γρηῢς Ἀριστομάχη,
ἡνίκα τὴν ἱερὴν ὑπὲδ χθόνα, πᾶν τ' ἐμαράνθη
πνεῦμα πάρος κυλίκων πλεῖστον ἐπαυρομένης,
εἶπε τάδ', ὦ Μινοῖ, πῆλαι, φέρε, κάλπιν ἐλαφρήν,
οἴσω κυάνεον τοὺξ Ἀχέροντος ὕδωρ·

XLV. 5. hic versus duplici hiatu deformatur. Et priorem quidem excuses, ut supra ep. XLII. 3. alter autem non tolerabilis. Unde Hermannus correxit: ἀράγ' ἀφ' Ἥρης. Malim: ἦ γὰρ ἀφ' Ἥρης — aut, quod priorem quoque hiatum sustulerit: καὶ γὰρ ἀφ' Ἥρης.

XLVI. 5. τάδε Μίνωϊ πάλαι. P. Plan. metro labante. Vitium est etiam in πάλαι, quod h. l. sensum non habet. Quare scripsi: τάδ', πῆλαι, φέρε.

poeta Herculi tribuit, infantibus ob recordationem periculorum, quibus ipse puer vexatus erat, faventi. Qua de caussa autem aper vocetur κάπρος Ἡράκλειος, mihi quidem non compertum est. Nam quod Menoetius Herculi inter deos relato primus aprum cum tauro et ariete immolavit, teste Diodoro IV. 39., an huc referendum sit, non dixerim. — v. 3. ἀποῤῥήξας. vi neutra, erumpens e vinculis, aut e hara, in qua inclusus tenebatur. Sed malim ἐπιῤῥήξας. — v. 5. ἀπὸ Ἥρης. a malis ipsi per Junonem illatis. De lectione vid. var. lect.

46. Ludicrum epigramma de vetula vinosa ejusque apud inferos machinationibus. — v. 1. τροφὸς Ἰνώ. huic enim Mercurius Bacchum recens natum alendum tradiderat. — v. 3. ἐμαράνθη πνεῦμα. Aristoph. Eccl. 146. δίψει γάρ, ὡς ἔοικεν, ἀφαυανθήσομαι. — v. 5. πῆλαι, φέρε. infinitivus pro imperativo. πάλλειν quaesitoris est, qui sortes in urna movet, ut de Minoe dicit Virgil. Aen. VI. 432. et Claudian. R. P. II. 332. urna nec incertas versat Minoïa sortes. Jam si κάλπις urna est judiciaria, vetula Minoem rogat, ut statim de ea sententiam ferat. Tum ἐλαφρήν ornans est epitheton. Malim autem fere κάλπιν accipere de vase, quo aqua hauritur, ut ap. Pindar. Ol. VI. 40., quo admisso, illa judicem precatur, ut, sententia pronuntiata, ipsam ad urnam condemnet, ut Danai filias. Praegnanti tum significatione dictum: urna mota, judicio composito, adjudica κάλπιν. Caussam affert, quod et ipsa

καὐτὴ παρθένιον γὰρ ἀπώλεσα· τοῦτο δ' ἔλεξα
ψευδές, ἵν' αὐγάζῃ κὴν φθιμένοισι λίθον.

47. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Ἡ γραῦς Εὐβούλη, ὅτε οἱ καταθύμιον ἦν τι,
Φοίβου τὸν πρὸ ποδῶν μάντιν ἄειρε λίθον,
χείρεσι πειράζουσα· καὶ ἦν βαρύς, ἡνίκα μή τι
ἤθελεν· εἰ δ' ἐθέλοι, κουφότερος πετάλων.
αὐτὴ δὲ πρήσσουσα τό οἱ φίλον, ἦν ποθ' ἁμάρτῃ,
Φοίβῳ τὰς ἀνίσους χεῖρας ἐπεγράφετο.

48. ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ.

Ἀμπελὶς ἡ φιλάκρητος ἐπὶ σκήπωνος ὁδηγοῦ
ἤδη τὸ σφαλερὸν γῆρας ἐρειδομένη,
λαθριδίη Βάκχοιο νεοθλιβὲς ἦλθ' ἀπὸ ληνοῦ
πῶμα κλωπεύειν, πλησαμένη κύλικα.

οἱ Μινοῖ, πῆλαι. – v. 7. παρθενίην. Pal. Plan. quod emendavit Munckerus.

XLVIII. 3. ἤδ' ἀπὸ λ. Πῶμα κύκλωι κιλν. Pal. quod emendavimus deleta syllaba κυ, quae, voce κλωπεύειν discerpta et corrupta, a librario addi potuit, κλω de κύκλω superesse existimante. De verbo κλωπεύειν et cognatis vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 591. –

sponsum, παρθένιον, interfecerit. Vid. Horat. III. Od. 11, 23.

47. Item de vetula, ejusque si quid vellet nolletque deos consulendi artificio. – v. 2. λίθον. saxum ante pedes positum tollebat, deorum inde voluntatem exploratura. Ob hanc caussam lapis ille μάντις Φοίβου vocatur, quasi interpres Apollinis. Hoc vaticinandi genus commemorat Dio Chrys. Or. XIII. p. 419. mulieresque ait, βαλὸν τινα ἢ λίθον ἐπαιρούσας, ejus ope explorare περὶ τοῦ πράγματος οὗ πυνθάνονται· καὶ δὴ ταῖς μὲν αὐτῶν φασι γίγνεσθαι κοῦφον, ταῖς δὲ βαρύ, ὡς μηδὲ κινεῖσθαι δύνασθαι ῥᾳδίως. – v. 6. τὰς ἀνίσους χεῖρας, diversum illud manuum judicium.

48. Historia de muliere vini amantissima, quae, mustum furtim hauriens, in lacum incidit. – v. 3. ἦλθε κλωπεύειν. infinitivus praesentis aut aoristi cum verbis eundi non uno in loco reperitur. Pal. XI. 330. σήμερον ἦλθον δειπνεῖν. IX. 385. σκοπιαζέμεν ἤλυθον ἄνδρες. Babrius Fab. 25. ed. Schn. ἕτερος ἦλθεν

πρὶν δ' ἀρύσαι μογερὰν ἔκαμεν χέρα· γραῦς δέ, παλαιὴ
ναῦς ἅθ' ὑποβρύχιος, ζωρὸν ἔδυ πέλαγος.
Εὐτέρπη δ' ἐπὶ τύμβον ἀποφθιμένης θέτο σῆμα
λάϊνον, οἰνηρῶν γείτονα θειλοπέδων.

49. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Βακχυλίς, ἡ Βάκχου κυλίκων σποδός, ἔν ποτε νούσῳ
κεκλιμένα, Δηοῖ τοῖον ἔλεξε λόγον·
Ἢν ὀλοοῦ διὰ κῦμα φύγω πυρός, εἰς ἑκατόν σοι
ἠελίους δροσερᾶν πίομαι ἐκ λιβάδων,
ἄβρομιος καὶ ἄοινος· ἐπεὶ δ' ὑπάλυξεν ἀνίην,
αὐτῆμαρ τοῖον μῆχος ἐπεφράσατο·
τρητὸν γὰρ θεμένα χερὶ κόσκινον, εὖ διὰ πυκνῶν
σχοίνων ἠελίους πλείονας ηὐγάσατο.

50. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Κοινῇ πὰρ κλισίῃ ληθαργικὸς ἠδὲ φρενοπλὴξ
κείμενοι, ἀλλήλων νοῦσον ἀπεσκέδασαν.

v. 6. ὡς ναῦς ὑποβρύχιος. Pal. quod Meinekio et Passovio praeeuntibus emendavi. Cf. Friedem. de Med. Syll. Pent. p. 827. Theogn. 964. νῦν δ' ἤδη, ναῦς ἅθ', ἑκὰς διέχω.

XLIX. 5. ἀνίην. Pal. et ἀνάγκην. alterum hoc si quis praetulerit, me non invito faciet.

ἄλλο τι ἄραι. – v. 5. πρὶν δ' ἀρύσαι. antequam vinum in lacu attigisset poculumque implesset, vetula manu, qua in margine lacus nitebatur, fallente, in lacum praecipitata est. – ναῦς ἅθ' ὑποβρύχιος. tamquam vetusta navis rimosa. – v. 6. ζωρόν, οἶνον ζωροῦ. – v. 7. σῆμα λάϊνον. jejuna commemoratio monumenti in hac praesertim re, quae significantius quid requirere videtur, commovit virum doctum, ut πῶμα corrigeret. Sic supra cap. VIII. 99. vetula φιλάκρητος cadum habet tumulo impositum; alia ib. ep. 100. γλυπτὴν ἐκ πέτρης κύλικα. Obstare tamen videtur, quod in hoc ipso epigrammate v. 4. πῶμα diversa significatione est positum. – v. 8. γείτονα. Cf. supra cap. VIII. ep. 102.

49. De artificio vetulae vinosae, quo votum, cui se per morbum adstrinxerat, elusit. – v. 1. κυλίκων σποδός. Pal. VII. 455. Μαρωνὶς ἡ φίλοινος, ἡ πίθων σποδός. – v. 3. κῦμα πυρός. febris impetum; de omni enim malorum genere κῦμα usurpatur. Vid. Blomfield. Gloss. in VII. c. Th. 64. – v. 4. δροσ. ἐκ λιβάδων. merae aquae rorem pro vino. – v. 8. διὰ σχοίνων. per cratis e junco contextae foramina. Ambiguitas, quae est in vocabulo ἠέλιος, fallaciae locum dedit.

50. Historia de duobus aegrotis, quorum alter lethargo, alter phrenitide laborabat, utroque per alterum a morbo liberato. – v. 1. πὰρ κλισίῃ. in eodem lecto. Sic Pal. VII. 680. ἐνθάδε νῦν μετὰ τέρμα φίλῃ παρὰ πατρίδι

ἔκθορε κλίνης γὰρ ὁ τολμήεις ὑπὸ λύσσης,
καὶ τὸν ἀναίσθητον παντὸς ἔτυπτε μέλους.
πληγαὶ δ' ἀμφοτέροις ἐγένοντ' ἄκος, αἷς ὁ μὲν αὐτῶν
ἔγρετο, τὸν δ' ὕπνῳ πουλὺς ἔριψε κόπος.

51. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Τυφλὸς ἀλητεύων χωλὸν πόδας ἠέρταζεν,
ὄμμασιν ἀλλοτρίοις ἀντερανιζόμενος.
ἄμφω δ' ἡμιτελεῖς πρὸς ἑνὸς φύσιν ἡρμόσθησαν,
τοὔλλιπὲς ἀλλήλοις ἀντιπαρασχόμενοι.

52. ΦΙΛΙΠΠΟΥ. οἱ δὲ ΙΣΙΔΩΡΟΥ.

Πηρὸς ὁ μὲν γυίοις, ὁ δ' ἄρ' ὄμμασιν· ἀμφότεροι δὲ
εἰς αὐτοὺς τὸ τύχης ἐνδεὲς ἠράνισαν.
τυφλὸς γὰρ λιπόγυιον ἐπωμάδιον βάρος αἴρων,
ταῖς κείνου φωναῖς ἀτραπὸν ὠρθοβάτει·
πάντα δὲ ταῦτ' ἐδίδαξε πικρὴ πάντολμος ἀνάγκη
ἀλλήλοις μερίσαι τοὔλλιπὲς εἰς τέλεον.

53. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛ.

Τὸν χαλκοῦν τέττιγα Λυκωρέϊ Λοκρὸς ἀνάπτει
Εὔνομος, ἀθλοσύνας μνᾶμα φιλοστεφάνου.

κεῖται. – v. 4. ἀναίσθητον. toto corpore omnibusque membris sensu privatum. – v. 6. ὕπνῳ, εἰς ὕπνον. – κόπος. defatigatio, postquam illum pugnis male mulcaverat.

51. De claudo et caeco, opem sibi invicem praestantibus. – v. 1. ἀλητεύων. pro mendicorum more. Od. ρ. 501. ξεῖνός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα, Ἀνέρας αἰτίζων. – v. 2. ἀντερανιζόμενος. In eadem historià Pal. IX. 13. πόδας χρήσας, ὄμματα χρησάμενος. et paulo post: τοὔλλιπὲς ἀλλήλοις εἰς ὅλον ἠράνισαν. – v. 3. πρὸς ἑνός. ex duobus mutilis unus integer factus.

52. Idem argumentum. – v. 2. εἰς αὐτούς, ἀλλήλους. – v. 4. φωναῖς. claudo illi verbis viam monstrante. – ἀτραπὸν ὠρθοβάτει. τὴν ὀρθὴν ὁδὸν ἔβαινε, sine errore viam persequebatur. – v. 6. totus hic versus verbis πάντα ταῦτα pro epexegesi est additus.

53. In simulacrum Apollini dicatum cicadae, quae in musico citharoedorum certamine, chorda forte rupta, hujus defectum cantu suo supplevit. Est haec historia apud Strabonem VI. p. 260. Antig. Caryst. c. 1. Clem. Alex. in Protrept. p. 2. et alios. – v. 1. Λυκωρέϊ. Apoll. Rh. IV. 1490. Φοίβοιο Λυκωρείοιο, pro Δελφικοῦ, teste Scholiasta: οἱ γὰρ Δελφοὶ τὸ πρῶτον Λυκωρεῖς ἐκαλοῦντο. certe in Parnasso sita fuit Lycorea. Vid. Muelleri Dorienses I. 1. p. 212. – ἀνάπτει, ἀνατίθησι. –

ἦν γὰρ ἀγὼν φόρμιγγος· ὁ δ' ἀντίος ἵστατο Πάρθις·
ἀλλ' ὅκα δὴ πλάκτρῳ Λοκρὶς ἔκρεξε χέλυς,
βραγχὸν τετριγυῖα λύρας ἀπεκόμπασε χορδά·
πρὶν δὲ μέλος σκάζειν εὔποδος ἁρμονίης,
ἁβρὸν ἐπιτρύζων κιθάρας ὕπερ ἕζετο τέττιξ,
καὶ τὸν ἀποιχομένου φθόγγον ὑπῆλθε μίτου·
τὰν δὲ πάρος λαλαγεῦσαν ἐν ἄλσεσιν ἀγρότιν ἀχὼ
πρὸς νόμον ἀμετέρας τρέψε λυροκτυπίας.
τῷ σε, μάκαρ Λητῷε, τεῷ τέττιγι γεραίρει,
χάλκεον ἱδρύσας ᾠδὸν ὑπὲρ κιθάρας.

54. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Τὸν πατρικὸν πλοῦτον νέος ὢν Θήρων ὁ Μενίππου
αἰσχρῶς εἰς ἀκρατεῖς ἐξέχεεν δαπάνας.
ἀλλά μιν Εὐκτήμων, πατρικὸς φίλος, ὡς ἐνόησεν
ἤδη καρφαλέῃ τειρόμενον πενίῃ,
καί μιν δακρυχέων ἀνελάμβανε, καὶ πόσιν αὐτὸν
θῆκε θυγατρὸς ἑῆς, πόλλ' ἐπὶ μείλια δούς.

v. 5. *ἀπεκόμπασε.* chorda cum rauco sono, *βραγχόν*, dissiluit. Alibi hoc verbum hac significatione reperiri non videtur. — v. 6. *μέλος εὔποδος ἁρμονίης.* circumscriptio musicae modum et mensuram legitimam implentis. Haec claudicabat chorda citharae detracta. Respondent sibi *σκάζειν* et *εὔποδος*. — v. 8. *ἀποιχομένου.* praesens pro perfecto, quod in hoc praesertim verbo haud infrequens. — *φθόγγον ὑπῆλθε.* in locum soni deficientis successit. — v. 9. *ἀγρότιν ἀχώ.* *τὴν φωνήν.* Pal. IX. 584. in eadem historia: *πρὸς γὰρ ἐμὰν μελέταν ὁ μεσαμβρινὸς οὔρεσιν ᾠδὸς Τῆνο τὸ ποιμενικὸν φθέγμα μεθηρμόσατο.* — v. 11. *τῷ, διὰ τοῦτο.* — v. 12. *ὑπὲρ κιθάρας.* conspiciebatur apud Locrenses statua Eunomi cum cicada citharae insidente, teste Timaeo ap. Strabon. VI. p. 260. inter cujus reliquias hunc locum posuit Goellerus de situ et origine Syracusarum p. 304. s.

54. Historia de juvene, qui patrimonio turpiter absumto, sublevatus a paterno amico, qui ei filiam cum ampla dote in matrimonium dabat, in pristinam vitam rediit, nec prius cessavit, quam conjugis quoque dotem consumsisset. — v. 2. *εἰς δαπάνας ἐξέχεεν.* Liban. T. I. p. 300, 20. *πλοῦτος εἰς τὴν οἰκοδομίαν ἐξεχεῖτο.* Themist. Or. II. p. 27. A. *εἰς θέατρά τε καὶ ἱπποδρόμους πολλὰ χρήματα ἐξέχεε.* — v. 4. *καρφαλέῃ πενίῃ.* sicca et arida paupertate. Eadem imagine Lucian. Tim. §. 8. de parasitis patronum ad egestatem redactum relinquentibus: *αὖον αὐτὸν καὶ τὰς ῥίζας ὑποτετμημένον ἀπολιπόντες.* — v. 5. *μίν* abundat post v. tertium. — v. 6. *πόλλ' ἐπὶ μείλια δούς.* Homerica locutio. Il. ι. 147. *ἐγὼ δ' ἐπὶ μεί-*

αὐτὰρ ἐπεὶ Θήρωνα περιφρένας ἤλυθε πλοῦτος,
αὐτίκα ταῖς αὐταῖς ἐτρέφετ᾽ ἐν δαπάναις,
γαστρὶ χαριζόμενος πᾶσαν χάριν οὐ κατὰ κόσμον,
τῇ θ᾽ ὑπὸ τὴν μιαρὰν γαστέρα μαργοσύνῃ.
οὕτως μὲν Θήρωνα τὸ δεύτερον ἀμφεκάλυψεν
οὐλομένης πενίης κῦμα παλιῤῥόθιον.
Εὐκτήμων δ᾽ ἐδάκρυσε τὸ δεύτερον, οὐκέτι κεῖνον,
ἀλλὰ θυγατρὸς ἑῆς προῖκά τε καὶ θάλαμον.
ἔγνω δ᾽ ὡς οὐκ ἔστι κακῶς κεχρημένον ἄνδρα
τοῖς ἰδίοις εἶναι πιστὸν ἐν ἀλλοτρίοις.

55. ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Νηὸς ἁλιστρέπτου πλαγκτὸν κύτος εἶδεν ἐπ᾽ ἀκτῆς
μηλοβότης, βλοσυροῖς κύμασι συρόμενον,
χεῖρα δ᾽ ἐπέῤῥιψεν· τὸ δ᾽ ἐπεσπάσατ᾽ ἐς βυθὸν ἅλμης
τὸν σῴζονθ᾽· οὕτως πᾶσιν ἀπηχθάνετο.
ναυηγὸν δ᾽ ὁ νομεὺς ἔσχεν μόρον. ὦ δι᾽ ἐκείνην
καὶ δρυμοὶ χῆροι πορθμίδα, καὶ λιμένες.

LIV. 7. περιφρένας. Pal. παρ᾽ ἐλπίδας. Plan. ex compilatoris emendatione procul dubio. In depravata membranarum lectione φρενῆς latere non est improbabile; fortasse sic: αὐτὰρ ἐπεὶ Θήρων᾽ ἐπὶ φρενῆς ἤλυθε πλ. i. e. Θήρωνι. Rhythmum tamen bucolicum sic turbari aegre fero. Tale quid mallem: ἐπεὶ Θήρωνι καλιμφερὲς ἤλυθε πλ. aut: περιστρεφές, adverbialiter.

λια δώσω πολλὰ μάλ᾽. – v. 7. περιφρένας. Vid. var. lect. – v. 9. οὐ κατὰ κόσμον. etiam hoc est Homericum. Cf. Il. β. 214. ε. 759. et alibi. – v. 10. ὑπὸ τὴν γαστέρα. saepe sic veteres de libidine venerea ventris et gulae impotentia excitata. Gregor. Naz. Or. XVI. p. 250. εἰ μὴ κακοὶ νομιζοίμεθα καὶ δοῦλοι γαστρὸς καὶ τῶν ὑπὸ γαστέρα. quod αἰδοίοις καὶ γαστρὶ δουλεύειν dicit Galen. T. I. p. 59. et Julian. Imper. Or. VI. p. 198. C. nonnihil immutata locutione τὰ μετὰ γαστέρα πάθη dixit Isidor. Pelus. V. 93. p. 581. C. et plurimis aliis locis. – v. 12. κῦμα. Vid. supra ep. 49, 3. – v. 15. ὡς οὐκ ἔστι. Euphron. apud Stobae. XV. p. 151, 52. ὁ γὰρ τὸν ἴδιον οἰκονομῶν κακῶς βίον, Πῶς οὗτος ἂν σώσειε τῶν ἔξω τινά;

55. Pastor navis carinae fluctibus circumactae manus injiciens, ab ea in undas abreptus periit. – v. 4. πᾶσιν ἀπηχθ. adeo infesto fuit in omnes animo, ut, postquam nautas undis merserat, illum quoque, qui ei servandae operam navabat, perderet. – v. 5. ναυηγὸν μόρον. Pal. VII. 76. καλυφθεὶς κύμασι ναυηγὸν σχέτλιος ἔσχε τάφον. – v. 6. δρυμοί. pascua, ut saltus apud Latinos.

56. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣ.

Μηδ', ὅτ' ἐπ' ἀγκύρης, ὅλοῇ πίστευε θαλάσσῃ,
ναυτίλε, μηδ' εἴ τοι πείσματα χέρσος ἔχοι.
καὶ γὰρ Ἴων ὅρμῳ ἐνικάππεσεν· ἐς δὲ κόλυμβον
ναύτου τὰς ταχινὰς οἶνος ἔδησε χέρας.
φεῦγε χοροιτυπίην ἐπινήϊον· ἐχθρὸς Ἰάκχῳ
πόντος. Τυρσηνοὶ τοῦτον ἔθεντο νόμον.

57. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣ.

Κλασθείσης ποτὲ νηὸς ἐν ὕδατι, δῆριν ἔθεντο
δισσοὶ ὑπὲρ μούνης μαρνάμενοι σανίδος.
τύψε μὲν Ἀνταγόρης Πεισίστρατον. οὐ νεμεσητόν,
ἦν γὰρ ὑπὲρ ψυχῆς· ἀλλ' ἐμέλησε Δίκῃ.
Νήχεθ' ὁ μέν· τὸν δ' εἷλε κύων ἁλός· ἡ παναλάστωρ
Κηρῶν οὐδ' ὑγρῷ παύεται ἐν πελάγει.

LVII. 5. ἁλὸς παναλάστωρ. Pal. ἄλιος correxit Plan. quo rhythmus corrumpitur. ἡ inserui, quod et rhythmo versus et sensui consentaneum.

56. De viro quodam, qui in ipso portu male sobrius ex nave excidit. – v. 3. ἐς κόλυμβον. pro ἐς τὸ κολυμβᾶν. quominus natando se servaret, vino est impeditus, quod ipsi ebrietas manus quodammodo vinciebat. – v. 5. χοροιτυπίην. omnem Bacchi cultum significat, in quo choreae praecipuum locum habent. Pal. IX. 98. ἄξια τῆς Βρομίου βύβλα χοροιτυπίης. – v. 6. Τυρσηνοί a Baccho in delphinos mutati hanc quasi legem posuerunt, ut mare Bacchum Bacchique cultum odio habeat.

57. Historia de duobus naufragis, quorum unus alterum, in eadem tabula sedentem, dejecit. At hic salvus enatavit, dum alter a cane marino devoratus est. – v. 3. τύψε. pugno percussum dejecit. – v. 4. ἦν γὰρ ὑπὲρ ψυχῆς. de vita agebatur. Similiter dicitur τρέχειν et θέειν περὶ ψυχῆς, i. e. ut apud Eunap. Vit. Soph. p. 60. τὸν περὶ σωτηρίας ἀγῶνα τρέχοντος. – v. 4. ἐμέλησε Δίκῃ. non neglexit Justitia facinus, quantumvis excusabile. Pal. IX. 223. Ζηνὸς δ' οὔτι Δίκην ἔλαθεν μόνος. – v. 5. κύων ἁλός. Vid. supra c. X. ep. 18. – παναλάστωρ Κηρῶν. Sunt Κῆρες interdum malorum adversarumque rerum auctores, unde ἀλάστορες; quam ob rem etiam cum Furiis junguntur. Aeschyl. VII. c. Th. 1058. φθερσιγενεῖς Κῆρες Ἐρινύες.

58. *ΛΕΩΝΙΔΑ.*

Οὐδ᾽ εἴ μοι γελόωσα καταστορέσειε Γαλήνη
κύματα, καὶ μαλακὴν φρῖκα φέροι Ζέφυρος,
νηοβάτην ὄψεσθε· δέδοικα γὰρ οὓς πάρος ἔτλην
κινδύνους, ἀνέμοις ἀντικορυσσόμενος.

59. *ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.*

Ῥιγηλὴ ναύταις ἐρίφων δύσις, ἀλλὰ Πύρωνι
πουλὺ γαληναίη χείματος ἐχθροτέρη·
νῆα γὰρ ἀπλοΐῃ πεπεδημένον ἔφθασε ναύταις
ληϊστέων ταχινὴ δίκροτος ἐσσυμένη·
χεῖμα δέ μιν προφυγόντα γαληναίῳ ὑπ᾽ ὀλέθρῳ
ἔκτανον· ἆ λυγρῆς δειλὲ καχορμισίης.

LIX. 3. *ἀλιπλόῃ πεπεδημένην.* Pal. quod Dorvillius emendavit. Br. *τόνδε γὰρ ἀπλοΐῃ πεπεδημένον ἔφθασε νηῦς.* At *νηῦς* non solet dissolvi in *νηῦς*, neque alias emendatio probabilis. Malim: *ἔφθασε κώπαις.* remis agitata. Quo admisso facilius intelligitur, quomodo factum sit, ut piratae per malaciam in ponto dominantem Pyronis navem antevertere possent. – v. 6. *ἔκτανεν.* Pal. quod sensum idoneum non habet. Quare *ἔκτανον* scripsi.

58. Maris tempestatumque impotentia multum conflictatus poeta, navigationi in posterum renuntiat. – v. 1. *γελόωσα Γαλήνη.* Lucret. V. 1003. nec poterat quenquam placidi Pellacia ponti Subdola pellicere in fraudem ridentibus undis. Facit huc Alciphr. III. 1. p. 274. de juvene quodam: *καλὸς μὲν γάρ ἐστι, καλός, ὦ μῆτερ, καὶ ἥδιστος – καὶ μειδιᾷ τῆς θαλάσσης γαληνιώσης χαριέστερον.* – v. 2. *φρῖκα.* Il. η. 63. *οἵη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρίξ.* Catull. LXIV. 270. mare – horrificans Zephyrus proclivas incitat undas.

59. De Pyrone quodam, qui, per malaciam a praedonibus deprehensus, maris tranquillitatem sibi non minus quam alii tempestates infestam habuit. – v. 1. *ἐρίφων δύσις.* vide supra cap. VIII. 39, 6. – v. 3. *πεπεδημένον.* Pal. VII. 263. *ὤρη γάρ σε πέδησεν ἀνέγγυος.* Ib. 293. *ἀνηνέμῳ πλόῳ πεδηθείς.* – v. 4. *ταχινὴ δίκροτος.* Vid. Xenoph. Hist. Gr. II. 1, 28. ubi naves sunt *δίκροτοι* et *μονόκροτοι.* – Junge *ναύταις ἐσσυμένη.* nautarum strenue remigantium ope; nisi forte *κώπαις* legendum. – v. 5. *γαληναίῳ ὑπ᾽ ὀλέθρῳ, ἐν γαλήνῃ ὀλεθρίᾳ αὐτῷ οὔσῃ.* – *ἔκτανον, οἱ λῃσταί* scil. quod ex praecedentibus assumendum. – v. 6. *καχορμισίης.* Lexica interpretantur: infaustum in portum adventum; quo admisso, sensu ad nostram historiam accommodato, de infelici fine navi-

60. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔ.

Εἰδότα κἠπ' Ἄτλαντα τεμεῖν πόρον, εἰδότα Κρήτης
κύματα, καὶ πόντου ναυτιλίην μέλανος,
Καλλιγένευς Διόδωρον Ὀλύνθιον ἴσθι θανόντα
ἐν λιμένι, πρώρης νύκτερον ἐκχύμενον,
δαιτὸς ἐπεὶ τὸ περισσὸν ἀπήμεεν. ἃ πόσον ὕδωρ
ὤλεσε τὸν τόσσῳ κεκριμένον πελάγει.

61. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Πάντα τις ἀρήσαιτο φυγεῖν πλόον, ὁππότε καὶ σύ,
Θεύγενες, ἐν Λιβυκῷ τύμβον ἔθευ πελάγει,

LX. 5. ὅτ' ἤμεεν. Pal. quod Reiskius emendavit.

gationis accipiendum vocabulum. Quum autem ὅρμος interdum de quavis statione usurpetur, navesque dicantur ὁρμεῖν, quum etiam extra portum in alto stationem habent, vocem καχορμισίαν explicare malim de quiete illa, quam Pyronis navis ventis silentibus invita subiit.

60. In Diodorum, qui, multis itineribus feliciter confectis, in ipso portu navi excussus est. — v. 1. ἐπ' Ἄτλαντα. ultra columnas Herculis. — τεμεῖν πόρον. ut ταμεῖν τρίβον. Pal. IX. 359. 360. et secare viam apud Latinos. Mox κύματα non pendet ab infinitivo iterum supplendo, sed ab εἰδότα: qui mare noverat Creticum et navigationem per superiores etiam partes maris periclitatus fuerat. — πόντου μέλανος. μείλανι πόντῳ est ap. Homer. Il. ω. 79. apud quem etiam ἠεροειδής est, et κυαναυγὴς Ἀμφιτρίτη ap. Dion. Perieg. 169. at nostro loco pecnliaris quaedam maris pars intelligi debet. Ne autem de Ponto Euxino cogites, quem recentiores nigrum appellant, vetat Lucian. adv. Indoct. §. 11. Tom. VIII. p. 13. ubi de Orpheo a mulieribus discerpto, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ σὺν τῇ λύρᾳ εἰς τὸν Ἕβρον ἐμπεσοῦσαν, ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον. unde apparet intelligendum esse sinum maris Thracici, quem ab altitudine Μέλανα appellatum esse docet Oppian. Hal. IV. 514. Cf. Apoll. Rh. I. 922. εἰρεσίῃ Μέλανος διὰ βένθεα πόντου ἱέμενοι, τῇ μὲν Θρηκῶν χθόνα, τῇ δὲ περαίην Ἴμβρον ἔχον καθύπερθεν. — v. 6. κεκριμένον. Pal. IX. 42. ἀσπίδα δ' ἔσχον Σωθεὶς κεκριμένην κύματι καὶ πολέμῳ.

61. De nauta, cui turba gruum, in navem incidentium, mortem attulit. De coturnicibus Plin. X. 33. advolant et hae simili modo, non sine periculo navigantium, quum appropinquavere terris. Quibus velis saepe incidunt, et hoc semper noctu, merguntque navigia. Idem XXXII 6. de loliginibus tradit, tanta eas interdum multitudine evolare, ut navigia demergant. — v. 1. πάντα. omne per maria iter periculis obnoxium; quare qui potest eo omni-

ἡνίκα σοι κεκμηὸς ἐπέπτατο φορτίδι νηΐ
οὖλον ἀνηρίθμων κεῖνο νέφος γεράνων.

62. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Νῆα μὲν ὤλεσε πόντος, ἐμοὶ δ' ἔπορεν πάλι δαίμων
πλαζομένῳ φύσεως νῆα ποθεινοτέρην.
πατρὸς ἰδὼν γὰρ ἐγὼ δέμας εἰς ἐμὲ καίριον ἐλθόν,
μουνερέτης ἐπέβην, φόρτος ὀφειλόμενος.
ἤγαγε δ' εἰς λιμένας με, καὶ ἔσπειρεν δὶς ὁ πρέσβυς,
νήπιον ἐν γαίῃ, δεύτερον ἐν πελάγει.

63. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Θῆριν τὸν τριγέροντα, τὸν εὐάγρων ἀπὸ κύρτων
ζῶντα, τὸν αἰθυίης πλείονα νηξάμενον,
ἰχθυσιληϊστῆρα, σαγηνέα, χηραμοδύτην,
οὐχὶ πολυσκάλμου πλώτορα ναυτιλίης,
ἔμπης οὔτ' Ἀρκτοῦρος ἀπώλεσεν, οὔτε καταιγὶς
ἤλασε τὰς πολλὰς τῶν ἐτέων δεκάδας·

LXIII. 3. *ἰχθύσι ληϊστῆρα.* P. Plan. unde Br. *ἰχθυσιληϊστῆρα* fecit; ipse cum Schneidero *ἰχθυοληϊστῆρα* dederam, secundum compositionem *ἰχθυοθηρευτής* ap. Maneth. IV. 243. Pal. VII. 702. *ἰχθυοθηρητῆρα Μενέστρατον.* Brunckianam tamen lectionem similibus nonnullis compositis, in quibus dativi vis aut nulla aut obscura est, comparatis tuetur Lobeck. ad Phryn. p. 687. quem no abstinere debet. – v. 4. *νέφος γεράνων.* Supra Cap. IV. ep. 38. *ἐπιβωσάμενον γεράνων νέφος.*

62. In naufragum, patris cadavere, forte ipsi obviam facto, ex instante mortis periculo servatum. – v. 2. *φύσεως νῆα,* ὄχημα, *τὸ τοῦ πατρὸς σῶμα.* – v. 4. *μουνερέτης.* Pal. VII. 637. *Πύῤῥος ὁ μουνερέτης ὀλίγῃ νηΐ.* – *ὀφειλόμενος.* quoniam patris est liberos juvare. – v. 5. *ἔσπειρεν.* vitam mihi tribuit.

63. De piscatore in summa senectute leni morte exstincto. – v. 2. *αἰθυίης.* de nauta Callimach. Pal. VII. 277. *αἰθυίῃ δ' ἴσα θαλασσοπορεῖ.* Ap. Aratum Phaen. 296. nautae *ἴκελοι κολυμβίσιν αἰθυίῃσιν.* Similiter Medea apud Apollon. Rhod. IV. 362. *τηλόθι δ' οἴη Λυγρῇσιν κατὰ πόντον ἅμ' ἀλκυόνεσσι φορεῦμαι.* – v. 3. *χηραμοδύτην.* piscium latebras perscrutantem. – v. 4. *πολυσκάλμου ναυτιλίης.* navigii parvi, nec multis remis instructi. Sic Pal. VII. 287. *τὸν οὐκ ἐπὶ φορτίδι νηῒ Ἔμπορον, ἀλλ' ὀλίγης ναυτίλον εἰρεσίης.* ubi *εἰρεσίη* positum pro nave, ut h. l. *ναυτιλίη.* – v. 5. *Ἀρκτοῦρος.* hoc astrum in scenam inductum a Plauto Rud. Prolog. 69. increpui hibernum, et fluctus movi maritimos: Nam Arcturus si-

ἀλλ' ἔθαν' ἐν καλύβῃ σχοινίτιδι, λύχνος ὁποῖα,
τῷ μακρῷ σβεσθεὶς ἐν χρόνῳ αὐτόματος.
σῆμα δὲ τοῦτ' οὐ παῖδες ἐφήρμοσαν, οὐδ' ὁμόλεκτρος,
ἀλλὰ συνεργατίνης ἰχθυβόλων θίασος.

64. ΤΥΛΛΙΟΥ ΛΑΥΡΕΑ.

Γρυνέα τὸν πρέσβυν, τὸν ἁλιτρύτου ἀπὸ κύμβης
ζῶντα, τὸν ἀγκίστροις καὶ μογέοντα λίνοις,
ἐκ δεινοῦ τρηχεῖα Νότου κατέδυσε θάλασσα,
ἔβρασε δ' εἰς κροκάλην πρώϊον ἠϊόνα,
χεῖρας ἀποβρωθέντα. τίς οὐ νόον ἰχθύσιν εἴποι
ἔμμεναι, οἳ μούνας, αἷς ὀλέκοντο, φάγον;

65. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἰκαρίην πλώων [ἔτι παῖς] ἅλα, νηὸς ὀλισθὼν
Δᾶμις ὁ Νικαρέτου κάππεσεν εἰς πέλαγος.

doctissimum virum nunc lubens sequor. – v. 9. τῷδ' οὐ. Plan. Br. τοῦτον. Pal. unde τοῦτ' οὐ feci.

LXV. 1. verba ἔτι παῖς ad versum implendum inserui, qui in Pal. est mutilus. Planud. Ἰκαρίην τὸ πάρος πλ. ex conjectura procul dubio. Puerum fuisse Damidem ultimum distichon docere videtur.

gnum sum omnium acerrimum: Vehemens sum exoriens; cum occido, vehementior. Cf. Plin. XVIII. 31, 74. – ἤλασε. Supra cap. IV. 32. Erinnam ἤλασεν εἰς Ἀχέροντα Μοῖρα.

64. In piscatorem, qui tempestatis vi fluctibus mersus in littore inventus est manibus abrosis. – v. 1. ἁλιτρύτου κύμβης. cymbae fluctibus multum jactatae et attritae. De piscatore ipso Theocrit. Eid. I. 45. τυτθὸν ἄπωθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος. – v. 4. κροκάλην ἠϊόνα. utrumque vocabulum de littore usurpatur, hoc tamen discrimine, ut κροκάλη lapillos et silices, quibus littus constratum est, ἠϊών marginem terrae in universum significet. Fit autem interdum, ut synonyma sic, aut pars toti per appositionem adjungatur, pro κροκάλην ἠϊόνος, ut in Append. Ep. 812. Τυρσηνῆς ἠϊόνος κροκάλη – quod hoc quoque loco bene haberet, nec aliter scribendum olim existimabam. Sed mutatione fortasse non magis opus fuerit, quam in Sophocl. Aj. 308. κόμην ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί. ubi etiam χερός dici poterat. Vide Lobeckium p. 267. – v. 5. τίς εἴποι. de optativo in interrogationibus modo cum particula ἄν, modo sine ea posito, idque subtili discrimine, dixit Reisig. de vi et usu particulae ἄν p. 133. s. Rost. Gr. gr. §. 120. p. 457.

65. In puerum, in mari Ica-

πολλὰ πατὴρ δ' ἠρᾶτο πρὸς ἀθανάτους, καὶ ἐς ὕδωρ
φθέγγεθ', ὑπὲρ τέκνου κύματα λισσόμενος.
ὤλετο δ' οἰκτίστως βρυχθεὶς ἀλλ' κεῖνο δὲ πατρὸς
ἔκλυεν ἀρέων οὐδὲ πάλαι πέλαγος.

66. ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Τὸ σκάφος οὐ βυθὸς εἷλε· πόθεν βυθός; οὐ γὰρ ἔπλωσεν·
οὐδὲ Νότος· πρὸ Νότου δ' ὤλετο καὶ πελάγευς.
ἤδη γάρ μιν ἅπασαν ἐπὶ ζυγὰ γομφωθεῖσαν
ἤλειφον πεύκης τῇ λιπαρῇ νοτίδι·
πίσσα δ' ὑπερβρασθεῖσα πυρὸς φλογὶ τὴν ἁλὶ πιστὴν
τευχομένην γαίῃ δεῖξεν ἀπιστοτέρην.

67. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡ.

Τὴν μικρήν με λέγουσι, καὶ οὐκ ἴσα ποντοπορεύσαις
νανσὶ διϊθύνειν ἄτρομον εὐπλοΐην·
οὐκ ἀπόφημι δ' ἐγώ· βραχὺ μὲν σκάφος· ἀλλὰ θαλάσσῃ
πᾶν ἴσον· οὐ μέτρων ἡ κρίσις, ἀλλὰ τύχης.

rio nave excussum. - v. 3. ἐς ὕδωρ φθέγγετο. Propert. I. 15, 12. injusto multa locuta salo. - v. 5. βρυχθείς. devoratus, absorptus. Devorandi significatione καταβρύκειν est in Pal. VI. 263. - v. 6. οὐδὲ πάλαι. olim, quum Daedalus pro Icaro puero precaretur.

66. De nave, quae nondum fluctibus imbuta, quum in littore pice inungeretur, flammis consumta est. - v. 1. πόθεν. nihil minus; quomodo hoc potuisset fieri? - v. 5. τὴν ἁλὶ πιστήν. navis constructa cum spe fore, ut mari commissa fidem vectoribus servet, eosque tutos ad locum destinatum perducat. At casus ille, quo navis haec recens aedificata absumta est, cam vel in terra, ubi multo minus quam in mari est periculi, fidem servare non posse docuit. Sic hunc locum accepit etiam Stephanus in Notis ad Epigr. selecta p. 302. Eadem est antithesis ap. Aristid. Or. de Rhodo terrae motu eversa T. I. p. 545. οἱ ἀπὸ θαλάττης ἀναβεβηκότες τὴν πατρῴαν ἑστίαν ἀπιστοτέραν τῆς θαλάττης εὗρον.

67. Navis exigua se fortunae ait et deorum favori magis quam modo et mensurae confidere. - v. 1. οὐκ ἴσα. οὐ τῷ αὐτῷ θράσει εἰς εὐπλοίαν τὸν δρόμον ἰθύνειν. διϊθύνειν εὐπλοΐην dictum, ut Pal. VII. 164. καὶ σόν, ὁδῖτα, Οὔριόν ἰθύνοι πάντα Τύχη βίοτον. - v. 3. θαλάσσῃ πᾶν ἴσον. sensum horum verborum proxima hunc esse docent: ad mare ejusque casus nihil interest, parva sit navis an magna; non enim

Ἔστω πηδαλίοις ἑτέρη πλέον· ἄλλο γὰρ ἄλλη
θάρσος· ἐγὼ δ' εἴην δαίμοσι σωζομένη.

68. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ.

Ἄβαλε χειμερίου με κατέκλυσε κύματα πόντου
δειλαίην, νεκύων φόρτον ἀμειψαμένην.
αἰδέομαι σωθεῖσα. τί μοι πλέον ὅρμον ἱκέσθαι,
δευομένῃ φωτῶν πείσματα λυσομένων;
Κωκυτοῦ με λέγοιτε βαρὺ σκάφος· ὤλεσα φῶτας,
ὤλεσα· ναυηγοὶ δ' εἰσὶν ἔσω λιμένος.

LXVIII. 4. λυσομένων. Codd. δησομένων corrigit Stephanus cum Ascensiana, idque Grotius amplexus vertit: quum desint religent qui mea vincla viri.

a mensura ejus, sed a fortuna pendet, utrum servetur nec ne. De navigantibus Dio Chrysost. Or. LXIV. p. 593. οὐδὲ γὰρ πίττῃ τὴν ψυχήν, οὔτε σχοινίοις ἐπιτρέπουσιν, οὔτε τριδάκτυλον αὐτοὺς σώζει ξύλον πεύκινον (vid. Arat. v. 299.), ἀλλ' ἐπέτρεψαν βεβαίῳ καὶ μεγάλῳ πράγματι, τῇ Τύχῃ. – v. 5. ἔστω πλέον. praestet et superior fuerit. – πηδαλίοις. majores naves pluribus interdum clavis instructae erant. Suidas in Πλοῖα· τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς πρύμνης καὶ ἐκ τῆς πρώρας ἑκατέρωθεν πηδαλίοις ἤσκηντο. Vid. Scheffer. de militia nav. II. c. 5.

68. Navis, quae salva in portum pervenerat, sed vectoribus ad unum omnibus nescio qua fortuna exstinctis, optat, ut fluctibus prius submersa fuerit, quam talem casum viderit. – v. 1. ἄβαλε. vid. supra ad ep. 88, 1. – v. 2. φόρτον ἀμειψαμένην. observanda breviloquentia in verbis mutandi et permutandi non infrequens. Pal. VII. 628. οὐ νέμεσις – ταύτην κλῆσιν ἀμειψαμέναις. quod hanc appellationem cum priore permutastis. – Aeschyl. Prom. 309. γίγνωσκε σαυτὸν καὶ μεθάρμοσαι, νέους τρόπους. novos sume mores, prioribus abjectis. Vid. Not. cr. in Pal. p. 256. – v. 4. λυσομένων. Vid. var. lect. – v. 5. Κωκυτοῦ σκάφος. mortuos ut Charontis cymba vehens, quae est Lethaea ratis ap. Tibull. III. 3, 10. et Ληθαίη ἄκατος supra cap. III. ep. 17. – v. 6. ναυηγοὶ δ' εἰσὶν ἔσω λιμένος. argutum hoc de vectoribus in mari defunctis, sed in portum delatis. Simili acumine ναυηγεῖν usurpatur de iis, qui quacunque de caussa pessumdantur, et ναυηγὸν ἐν γῇ εἶναι, ut patrimonio naufragus ap. Ciceron Or. pro Syll. c. 14. Vid. supra Cap. V. ep. 105. Plura congessi in Anim. in Anth. T. II. p. 137. Omne epigrammatis acumen corrumpunt, qui nautas illos revera in portu naufragium fecisse, aut se nescio quare in mare dejecisse existimant.

69. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἀντιγόνην ἔστεργε Φιλόστρατος. ἦν δὲ παλαισταῖς
ὁ τλήμων Ἴρου πέντε πενιχρότερος.
εὗρε δ' ὑπὸ κρυμοῦ γλυκὺ φάρμακον· ἀντία γὰρ σχὼν
γούνατ' ἐκοιμήθη, ξεῖνε, μετ' Ἀντιγόνης.

70. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Μῆνιν ἄειδε μαθών, καὶ μῆνιν ἄειδε διδάξας,
οὐλομένην γαμετὴν ἠγαγόμην ὁ τάλας·
πᾶν δ' ἦμαρ μάχεται, καὶ παννυχίη πολεμίζει,
ὡς παρὰ τῆς μητρὸς προῖκα λαβοῦσα μάχην.
ἢν δὲ θέλω σιγᾶν καὶ μαρναμένῃ ὑποείκειν,
ὅττι περ οὐ μάχομαι, τοῦδ' ἕνεκεν μάχεται.

71. ΛΟΥΚΙΛΛΟΥ.

Ἀγρὸν Μηνοφάνης ὠνήσατο, καὶ διὰ λιμὸν
ἐκ δρυὸς ἀλλοτρίας αὐτὸν ἀπηγχόνισεν.

69. Narratur Philostrati, pauperrimi mortalium, artificium, quo Antigona, quam deperibat, potiri sibi videbatur. – v. 1. πέντε παλαισταῖς πενιχρότερος. dictum ut ap. Aristoph. in Ran. 91. μειρακύλλια-Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα. – v. 3. ὑπὸ κρυμοῦ. forte per hiemem remedium amoris invenit; quum enim attractis genubus frigori mederetur, cum Ἀντιγόνῃ sibi videbatur cubare ἀντία γόνατα habens. Ineptum hunc lusum adscripsimus, ut ex uno saltem exemplo intelligatur Graecos non semper a frigidis hujusmodi acuminibus abhorruisse.

70. Grammatici de rixosa conjuge lamentatio. – v. 1. μῆνιν. de primo Iliadis hemistichio professionem grammaticam significante diximus supra cap. VI. ep. 75. et 78. – v. 2. οὐλομένην. hoc quoque vocabulum male ominatum ex Iliadis initio. Similiter Pallad. ludit in Pal. IX. 169. μῆνις Ἀχιλλῆος καὶ ἐμοὶ πρόφασις γεγένηται Οὐλομένης πενίης. cujus etiam ep. 168. comparandum, similes lamentationes continens: Μῆνιν οὐλομένην γαμετὴν ὁ τάλας· γεγάμηκα. – v. 4. μάχην, τὸ μάχεσθαι.

71. De agro moduli tam exigui, ut possessor ejus, quum fame periret, locum in eo non haberet, ubi se suspenderet, nec ubi mortuus humari posset. Est hoc epigramma ex genere hyperbolico, cujus exempla dedimus cap. VI. ubi confer imprimis ep. 95—100. Simile est in ejusmodi agrum ep. Martialis XI. 18. et Laureae Tullii in Anth. Lat. III. 56. de horto angustissimo: extractam puteo situlam cum ponit in horto, Ulterius standi non habet

γῆν δ' αὐτῷ τεθνεῶτι βαλεῖν οὐκ ἔσχον ἄνωθεν,
ἀλλ' ἐτάφη μισθοῦ πρός τινα τῶν ὁμόρων.
εἰ δ' ἔγνω τὸν ἀγρὸν τὸν Μηνοφάνους Ἐπίκουρος,
πάντα γέμειν ἀγρῶν εἶπεν ἄν, οὐκ ἀτόμων.

72. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Ἐκλήθην ἐχθὲς, Δημήτριε· σήμερον ἦλθον
δειπνεῖν. μὴ μέμψῃ, κλίμακ' ἔχεις μεγάλην.
ἐν ταύτῃ πεποίηκα πολὺν χρόνον· οὐδ' ἂν ἐσώθην
σήμερον, ἀλλ' ἀνέβην κέρκον ὄνου κατέχων.
ἧψαι τῶν ἄστρων. Ζεὺς ἡνίκα τὸν Γανυμήδην
ἥρπασε, τῇδ' αὐτόν, φαίνετ', ἔχων ἀνέβη.
ἔνθεν δ' εἰς Ἀΐδην πότ' ἀφίξεαι; οὐκ ἀφυὴς εἶ·
εὕρηκας τέχνην πῶς ἔσῃ ἀθάνατος.

73. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Τοῦ πωγωνοφόρου Κυνικοῦ, τοῦ βακτροπροσαίτου,
εἴδομεν ἐν δείπνῳ τὴν μεγάλην σοφίαν.

LXXII. 7. *ἀφίξεται.* Pal. *τίς ἀφίξεται.* Br. Una littera deleta sensum restitui.
LXXIII. 1. *πωγωνοτρόφου.* Br. –

ille locum. – v. 4. qui eum sepeliri vellent, necesse habebant a vicino locum ad sepulcrum emere. – v. 6. *οὐκ ἀτόμων.* Ap. Lucian. Icarom. §. 18. Menippus possessiones hominum de luna contemplatus, *σχεδὸν γάρ,* ait, *ὁ πολυπλεθρότατος αὐτῶν μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ἐδόκει μοι γεωργεῖν.*

72. Apud amicum ad coenam vocatus poeta se excusat, quod insequente demum die venerit, immensam scalarum, per quas ipsi ascendendum fuerit, altitudinem caussam interserens. – v. 1. *ἦλθον δειπνεῖν, εἰς δεῖπνον,* aut *δειπνήσων.* vid. supra ep. 48. – v. 3. *πεποίηκα πολὺν χρόνον.* multum temporis consumsi. Vid. supra cap. VI. 60. *νύκτα μέσην ἐποίησε τρέχων ποτὲ Μάρκος.* Exempla hujus locutionis dedi in Anim. in Anth. T. II. 3. p. 44. – v. 4. *ὄνου.* ut asinis utuntur, qui altos et arduos montes adscendunt. – v. 6. *φαίνετ'.* ut manifestum est. Interpositum verbum, ut *οἶμαι, ἔλπομαι* et similia. – v. 7. *οὐκ ἀφυὴς εἶ.* Alexis ap. Athen. IV. p. 164. D. *μάλ' εὐφυὴς ἄνθρωπος.* Hoc vocabulum illustravit Coray ad Isocrat. T. II. p. 112.

73. Historia de Cynico, qui in convivio, vilioribus cibis appositis, abstinentiam exercebat, delicatioribus autem se avidissime ingurgitabat. – v. 1. *πωγωνοφόρον.* philosophorum est bar-

θέρμων μὲν γὰρ πρῶτον ἀπέσχετο καὶ ῥαφανίδων,
μὴ δεῖν δουλεύειν γαστρὶ λέγων ἀρετήν.
εὖτε δ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδεν χιονώδεα βόλβαν
στρυφνήν, ἣ πινυτὸν ἤδη ἔκλεπτε νόον,
ᾔτησεν παρὰ προςδοκίαν, καὶ ἔτρωγεν ἀληθῶς,
κοὐδὲν ἔφη βόλβαν τὴν ἀρετὴν ἀδικεῖν.

v. 6. στρυφνὴν πινυτόν. Pal. et vett. Plan. editt. τὸν πιν. Br. ἢ πινυτόν. emendavi cum Hermanno. A brevi autem syllaba Lucianus in pentametri caesura non abstinebat. Vid. Friedem. p. 311.

bam alere. Unde Plutarch. T. II. p. 352. C. οὔτε γὰρ φιλοσόφους πωγωνοτροφίαι καὶ τριβωνοφορίαι ποιοῦσιν. imprimis autem Cynici barba comaque promissa gloriabantur. Recte autem dicitur πώγωνα φορεῖν ut τρέφειν. Sosicrates ap. Athen. IV. p. 163. F. βαθεῖ πώγωνι χρήσασθαι τὸν Διόδωρον ἱστορεῖ, καὶ τρίβωνα ἀναλαβεῖν, κόμην τε φορῆσαι. – βακτροπροςαίτου. mendicantis, simulque clava minantis. – v. 3. θέρμων. lupini consuetus veterum Cynicorum cibus, quorum temperantiam praedicat Julian. Imper. Or. VI. p. 298. s. – v. 4. δουλεύειν γαστρί. Vid. supra ep. 34, 10. – v. 5. βόλβαν. Latinum vocabulum vulva, quae apud Romanos inter delicatiores cibos habebatur. Quare Maenius ganeo ap. Horat. I. Ep. 15, 39. non hercule miror, Ajebat, si qui comedunt bona, quum sit obeso Nil melius turdo, nil vulva pulchrius ampla. – στρυφνήν. στρυφνὰ βρώματα vocantur, quae appetitum excitant, ut ap. Muson. in Stobaei Floril. XVII. p. 160, 52. vulva autem cum aceto solebat apponi. Athen. III. p. 101. B. – πινυτὸν νόον, σωφροσύνην, quam hactenus demonstraverat, delicati illius cibi adspectus expugnavit. – v. 7. ἀληθῶς. facete hoc additum tamquam in re fere incredibili. – v. 8. ἀδικεῖν. vulvam virtuti nihil officere dicebat. ἀδικεῖν in talibus idem est quod βλάπτειν.

ΕΠΙΜΕΤΡΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ.

74. ΑΙΝΙΓΜΑ.

Εἰμὶ πατρὸς λευκοῖο μέλαν τέκος, ἄπτερος ὄρνις,
ἄχρι καὶ οὐρανίων ἱπτάμενος νεφέων·
κούραις δ' ἀντομένῃσιν ἀπενθέα δάκρυα τίκτω·
εὐθὺ δὲ γεννηθεὶς λύομαι εἰς ἀέρα.

75. ΑΛΛΟ.

Εἷς ἄνεμος, δύο νῆες, ἐρέττουσιν δέκα ναῦται·
εἷς δὲ κυβερνήτης ἀμφοτέρας ἐλάει.

76. ΑΛΛΟ.

Ἕκτορα τὸν Πριάμου Διομήδης ἔκτανεν ἀνήρ,
Αἴας πρὸ Τρώων ἔγχεϊ μαρνάμενος.

77. ΑΛΛΟ.

Εἶδον ἐγώ ποτε θῆρα δι' ὕλης τμησισιδήρου
ὕπτιον ὀρθὰ τρέχοντα, ποσὶν δ' οὐχ ἥπτετο γαίης.

74. *Εἰς καπνόν.* – v. 3. *κούραις.* ambiguitas est in hoc vocabulo, quod et puellam et oculorum pupillam significat. Cf. infra ep. 84.

75. De tibicine duas simul tibias inflante, dextram et sinistram. – v. 2. *εἷς κυβερνήτης.* Achill. Tat. VIII. 6. p. 174. tibiam cum fistula Panis comparans: *ἐκεῖ μὲν οἱ δάκτυλοι κυβερνῶσι τὰ αὐλήματα, ἐνταῦθα δὲ τοῦ τεχνίτου τὸ στόμα μιμεῖται τοὺς δακτύλους.* Haud infrequens verbi *κυβερνᾶν* et *κυβερνήτης*, et omnino verborum a re nautica petitorum usus translatus, quod non mirandum in sermone populi navigationi addictissimi.

76. Rem notissimam, Hectoris per Achillem caedem, auctor verbis consulto obscuravit. – v. 1. *Διομήδης ἀνήρ*, ὁ Ἀχιλλεύς, *οὗπερ παλλακὴ ἦν ἡ Διομήδεια.* Eustath. ad Il. ε. p. 453, 52. Respicitur Il. ι. 664. de Achille: *τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνή, τὴν Λεσβόθεν ἦγεν, Φόρβαντος θυγάτηρ, Διομήδη καλλιπάρῃος.* ubi Eustath. p. 694, 17. aenigmatis nostri mentionem fecit. Vid. Meziriac ad Ovid. Heroid. III. p. 240. – v. 2. *Αἴας* non est Ajax, sed genitivus vocis *αἶα* pendens a praepositione *πρό.*

77. Serra videtur intelligi, de qua est etiam aenigma ap. Symphosian. LX. qui *ὕλην τμητοσίδηρον* sic circumscripsit: frondicomam subolem morsu depascor acuto. – Sibi videntur opposita *ὕπτιον* et *ὀρθά.* Hoc est recta lignum

78. ΑΛΛΟ.

Εἰ πυρὸς αἰθομένου μέσσην ἑκατοντάδα θείης,
παρθένου εὑρήσεις υἱέα καὶ φονέα.

79. ΑΛΛΟ.

Ξανθὴ μέν τις ἐγὼν ἤμην πάρος, ἀλλὰ κοπεῖσα
γίνομαι ἀργεννῆς λευκοτέρη χιόνος·
χαίρω δὲ γλυκερῷ τε καὶ ἰχθυόεντι λοετρῷ,
πρώτη δαιτυμόνων ἐς χορὸν ἐρχομένη.

80. ΑΛΛΟ.

Παρθένον ἐν πελάγει ζητῶν τὴν πρόσθε λέοντα,
τηθὴν εὑρήσεις παιδοφόνου Ἑκάβης.

secans; illud serram dorso quodammodo incedere significat. Dorsum serrae est pars ea, quae dentibus instructa est. Pal. VI. 204. τετανὸν νώτῳ καμπτόμενον πρίονα. πόδες autem, quibus terram non tangit, manubria sunt.

78. In Pyrrhum. Addito ρ, centenarii numeri signo, ex πυρὸς fiet πύῤῥος, Deidamiae virginis filius, Polyxenae sacrificulus.

79. Linum significatur, quod prius est flavum, tum dulci aqua maceratum, tundendo albescit. – v. 4. Junge ἐς χορὸν δαιτυμόνων. convivis in lectis collocatis, et aqua ad lavandum data, mantelia distribuuntur. Quod quum fiat ante cibos sumtos, ἡ λινοκαλάμη prima convivarum coetum intrare dicitur.

80. Obscurius hoc distichon in Thetidem videtur esse scriptum, quae ut Peleum effugeret, varias sumsit formas. Sophocl. in Achillis Amator. ap. Schol. Pindari Nem. III. 34. ubi Thetis: τίς γάρ με μόχθος οὐκ ἐπεστάτει; λέων, δράκων τε πῦρ, ὕδωρ. et Pindar. ipse Nem. IV. 63. Cf. Ovid. X. Met. 243. 260. Jam post mortem Achilles in beatorum sedibus Medeam habuit conjugem. Schol. Apoll. Rh. IV. 815. ubi Juno Thetidi haec praedicit: χρειώ μιν (Achillem) κούρης πόσιν ἔμμεναι Αἰήταο Μηδείης· σὺ δ' ἀρηγεννῷ ἑκυρή περ ἐοῦσα. quae hic est ἑκυρή, in aenigmate τηθή vocatur; cui vocabulo quam diversae fuerint significationes, Hesychii glossae docent. Si autem in hac una voce nostra interpretatio nonnihil vacillet, quae supersunt – παιδοφόνος Ἑκάβη, vix aliter quam de Medea accipi possunt. Ἑκάβη· ἡ ἕκαθεν βεβηκυῖα. Suid.

81. ΑΛΛΟ.

Μούνῳ μοι θέμις ἐστὶ γυναικῶν ἐν φιλότητι
μίσγεσθαι φανερῶς, λισσομένων ποσίων.
μοῦνος δ' ἠϊθέοισι, καὶ ἀνδράσιν, ἠδὲ γέρουσιν,
παρθενικαῖς τ' ἐπέβην ἀχνυμένων τοκέων.
μαχλοσύνην ἤχθηρα· φιλεῖ δέ με παιονίῃ χείρ,
Ἀμφιτρυωνιάδην ἐκτελέοντα πόνον.
ἀμφὶ δ' ὀπνιομένοισι καὶ ἂν Πλουτῆϊ μαχοίμην
αἰὲν ὑπὲρ ψυχῆς τῶν ὁπόσοις ἐμίγην.
εὔρινον δέ με παῖδα καὶ ἀργιόδοντα τίθησιν
ἰδρείῃ μερόπων αἰγὶ μιγεὶς ἐλέφας.

82. ΑΛΛΟ.

Εἰμὶ χαμαίζηλον ζώων μέρος· ἢν δ' ἀφέλῃς μου
γράμμα μόνον, κεφαλῆς γίνομαι ἄλλο μέρος·
ἢν δ' ἕτερον, ζῶον πάλιν ἔσσομαι· ἢν δὲ καὶ ἄλλο,
οὐ μόνον εὑρήσεις, ἀλλὰ διηκόσια.

LXXXI. 4. *ἀχνυμένων*. sensui adversatur; nam parentes non dolent clystere filiabus suis virginibus adhibito, sed id postulant potius. Quare Br. *ἀρνυμένων* legit, quod nec ipsum satisfacit. Fortasse scribendum: *ἀντομένων τοκέων*. Hoc bene respondet verbis v. 2. *λισσομένων ποσίων*.

LXXXII. 1. *γένος*. Pal. res ipsa docet hanc lectionem scribentis errori deberi, qui *γένος* saepe cum *ζώων* junctum legerat. Etiam verba *ἄλλο μέρος* in breviore versu docent *μέρος* praecessisse.

81. Est in *κλυστῆρα*. – v. 4. *ἀχνυμένων*. Vid. var. lect. – v. 6. *Ἀμφιτρυωνιάδην πόνον*. probabiliter interpretatur Brunckius de stabuli Augiae purgandi labore, ubi *Αὐγείου πολλὴν κόπρον ἐξεκάθηρεν*. Nec minus bene fortasse de Herculis ad inferos descensu cogitaveris. Certe Nicarchus Pal. XI. 328. de ea parte, in quam clyster penetrat, ut de Orco loquitur: *Ἑρμογένης δ' ἔλαχε στυγερὸν δόμον εὐρώεντα ὕστατον*. Nec proxima huic interpretationi adversantur. – v. 7. *Πλουτῆϊ*. ut alter Hercules, qui cum Plutone pugnavit (Il. ε. 395. ss. Apollodor. II. 7, 3.) et Mortem in pugna de Alcestide superavit. – *ὑπὲρ ψυχῆς*. Il. χ. 338. *λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς*. – v. 9. *εὔρινον*. ambiguum vocabulum, quod a *ῥινόν* derives et a *ῥίν*. Prius res h. l. requirit. Consistit enim ὁ *κλυστήρ* sacculo e pelle caprina, cui fistula eburnea inseritur; quare *αἰγὶ μιγεὶς ἐλέφας*.

82. Est ex eo aenigmatum genere, quae logogriphos vocant. Vocabulum est *ποῦς*, pars animalium inferior, *χαμαίζηλον*, terram premens. – v. 2. *ἄλλο μέρος*. littera detracta de *ποῦς* fit *οὖς*, tum *ὗς*, tandem ς, quae littera *διηκόσια* significat.

83. ΑΛΛΟ.

Τέσσαρα γράμματ᾽ ἔχων ἀνύω τρίβον· ἢν δὲ τὸ πρῶτον
γράμμ᾽ ἀφέλῃς, αὐδῶ· καὶ τὸ μετ᾽ αὐτὸ πάλιν,
βορβόρῳ εὑρήσεις ἐμὲ φίλτατον· ἢν δὲ τὸ λοιπὸν
αἴρῃς, εὑρήσεις * ἐπίῤῥημα τόπου.

84. ΑΛΛΟ.

Ἐν πυρὶ κοιμηθεῖσα κόρη θάνεν· ὁ προδότης δὲ
οἶνος, ὑφ᾽ οὗ δὲ θάνεν, Παλλάδος ἦν στέλεχος·
ὁ κτείνας ναυηγός· ἐνὶ ζώοντι δὲ τύμβῳ
κεῖται μεμφομένη τὰς Βρομίου χάριτας.
Παλλὰς καὶ Βρόμιός τε καὶ ὁ κλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
οἱ τρεῖς τὴν μούνην παρθένον ἠφάνισαν.

85. ΑΛΛΟ.

Ἄν μ᾽ ἐσίδῃς, καὶ ἐγὼ σέ· σὺ μὲν βλεφάροισι δέδορκας,
ἀλλ᾽ ἐγὼ οὐ βλεφάροις· οὐ γὰρ ἔχω βλέφαρα.
ἂν δ᾽ ἐθέλῃς, λαλέω φωνῆς δίχα· σοὶ γὰρ ὑπάρχει
φωνή, ἐμοὶ δὲ μάτην χείλε᾽ ἀνοιγόμενα.

LXXXV. 1. *τί με βλεφάροισι δ.;* Vulgo. Qua interrogatione nihil ineptius. Scripsi itaque *σὺ μὲν βλ.* cui particulae jam bene respondet *ἀλλά*.

83. Ejusdem est generis et in eandem vocem. Haeremus in exitu versus tertii, et in v. quarto. De sensu quidem dubitari non potest, intelligi voculam *ποῦ*, quae ultima littera detracta superat. Sed huic interpretationi *τὸ λοιπόν* non respondet. Nam in vocabulo *ποῦς*, prima et secunda littera detracta, restat *ὕς*, et *τὸ λοιπόν* est aut *υ* aut tota syllaba *υς*. Quare *τὸ λοίσθιον* fuisse suspicor. Ultimus versus est mutilus. Fortasse scribendum: *εὑρήσεις εἰσέτι ῥῆμα, τόπου.* quod facile in id, quod nunc legitur, depravari potuit.

84. Aenigma de oculo Polyphemi. – v. 1. *κόρη*. Vid. supra ep. 74. – v. 2. *Παλλάδος ἦν στέλεχος.* refer ad *ῥόπαλον* illud *χλωρόν, ἐλαΐνεον*, quo Ulysses ad oculum Cyclopis comburendum usus est. Od. ι. 319. *ἀκρέμων ἐλαίας*. Euripid. Cycl. 454. In alio Pal. XIV. 37. *Παλλάδος φύλλη* etiam est olea. – v. 3. *ζῶν τύμβος* ipse est Cyclops ob homines devoratos. Sic de Thyeste Sidon. Apollin. IX. 100. qui miser voratis Vivum pignoribus fuit sepulcrum. et Gorgias ap. Longin. π. Υ. cap. 3. *γῦπες ἔμψυχοι τάφοι.*

85. *Εἰς ἔσοπτρον.* – v. 3. *λαλέω.* muta in speculo imago videtur loqui, sed os tantum aperit, sono inde non procedente; unde *μάτην ἀνοιγόμενα.*

86. ΑΛΛΟ.

Υἷας πεντήκοντα μιῇ ἐνὶ γαστρὶ λαβοῦσα
φηλητῶν πάντων ἔκτανον ἡγεμόνα.
αὐτὰρ ὁ δὶς τέθνηκεν, ἐπεὶ δύο γαστέρες αὐτὸν
τίκτον, χαλκείη, καὶ πάρος ἀνδρομέη.

87. ΑΛΛΟ.

Νυκτὶ μιῇ καὶ Τρωσὶν ἐπήλυθα, καὶ τὰ Πελασγῶν
φῦλα διατμήξας εἷλον ἄνευ δόρατος·
οὐ μὲν ὁ Τυδείδης, οὐδ᾽ ὁ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς
τὸν θρασὺν ἐκ νηῶν ἔσθενον ἐξελάσαι·
ἀλλὰ μένος καὶ θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέξων,
Ἀργείων στρατιὴν ὤλεσα καὶ Φρυγίων.

88. ΑΛΛΟ.

Ἦν ὅτε σὺν Λαπίθῃσι καὶ ἀλκίμῳ Ἡρακλῆϊ
Κενταύρους διφυεῖς ὤλεσα μαρνάμενος·

LXXXVI. 2. μηλητῶν. Pal. ληστήρων. Br. Lenius videbatur φηλητῶν. De Argonautis Lycophron v. 1309. ἔπεμψαν ἅρπαγας λύκους Ταγῷ μονοκρήπιδι κλέψοντας νάκην. In Dosiadis Ara I. 26. Iason πορφυρέου φὼς κριοῦ appellatur.

86. Εἰς τὴν Ἀργώ, quae quinquaginta filios, Argonautas, ventre gestasse dicitur. Hi omnes φηλῆται, ob furtum velleris aurei; ἡγεμών eorum est Iason. Hic a Medea, sic ut Aeson apud alios, in frusta sectus et in lebete coctus dicitur ap. Lycophron. v. 1315. λέβητι δαιτρευθεὶς δέμας. quare in Dosiadis Ara II. 2. δίσαβος vocatur, Scholiasta interprete: ὁ δὶς ἡβήσας, τὸ μὲν τῇ φύσει, τὸ δὲ τῆς Μηδείας ἑψήσει, καὶ τῇ ἐντεῦθεν ἀνανεώσει. ipsa autem Medea v. 5. ἔψανδρα. Argum. Medeae Euripidis: Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασίν, ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ἐποίησε. Jam intelligitur, cur Argo, i. e. expeditio illa Argonautica, Iasonem interfecisse dicatur, et quomodo bis obierit. — δύο γαστέρες. λέβητος, χύτρας γαστήρ non infrequens post Homerum, apud quem γάστρη τρίποδος habetur Il. σ. 348.

87. Εἰς Ὕπνον. Somnus simul Trojanos et Graecos vincit, nec ullis heroum viribus pelli potest. Idem μένος καὶ θάρσος auget. Locutio desumta ab Homero, ubi Il. ζ. 261. de vino: ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει. μένος καὶ θάρσος jungitur Il. ε. 2. — v. 6. Ἀργείων στρ. ob Somnium, οὖλον Ὄνειρον, Il. β. Agamemnoni a Jove missum. — Φρυγίων. ob Rhesum Il. κ. nocte ab Ulysse et Diomede occisum.

88. Εἰς Οἶνον. — v. 1. μαρνάμενος, σύμμαχος ὤν. Ducta haec ex Od. φ. 295. οἶνος καὶ Κένταυρον κ. τ. λ. Horat. I. Od. 18,

ἦν ὅτε μουνογένεια κόρη θάνεν ἐν τρισὶ πληγαῖς
ἡμετέραις, Κρονίδην δ' ἤπαχον εἰνάλιον·
νῦν δέ με Μοῦσα τρίτη πυρίναις Νύμφαισι μιγέντα
δέρκεται ὑελίνῳ κείμενον ἐν δαπέδῳ.

* * *

89. ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Μὴ ζήτει δέλτοισιν ἐμαῖς Πριάμου παρὰ βωμοῖς,
μηδὲ τὰ Μηδείης πένθεα καὶ Νιόβης,
μηδ' Ἴτυν ἐν θαλάμοις, καὶ ἀηδόνας ἐν πετάλοισιν·
ταῦτα γὰρ οἱ πρότεροι πάντα χύδην ἔγραφον·
ἀλλ' ἱλαραῖς Χαρίτεσσι μεμιγμένον ἡδὺν Ἔρωτα,
καὶ Βρόμιον· τούτοις δ' ὀφρύες οὐκ ἔπρεπον.

7. ac ne quis modici transiliat munera Liberi, Centaurea monet cum Lapithis rixa super mero Debellata. – διφυεῖς. διφυῆ στρατόν. Soph. Trach. 1097. μιξάνθρωποι καὶ μιξόθηροι Centauri vocantur ap. Themist. Or. XXIII. p. 284. A. – v. 3. μουνογένεια κόρη. vid. supra ep. 84, 1. – ἐν τρισὶ πληγαῖς. tria Polyphemus vini pocula hausit ab Ulysse ipsi oblata. Od. ι. 360. αὐτάρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον αἴθοπα οἶνον· τρὶς μὲν ἔδωκα φέρων, τρὶς δ' ἔκπιεν ἀφραδίῃσιν. Malum autem ebrio Cyclopi illatum quantopere Neptunum, Κρονίδην εἰνάλιον, moverit et irritaverit, magna pars Odysseae docet. – v. 5. Μοῦσα τρίτη. apud Hesiodum Theog. 77. in Musarum recensu tertium locum habet Θάλεια, quod nomen accentu mutato hilaritatem convivii significat. In conviviis autem vinum cum aqua calida potatur. – ὑελίνῳ ἐν δαπέδῳ. in vase vitreo.

89. Posui hoc epigramma in fine hujus florilegii, cujus materiam atque consilium quodammodo adumbrat. Complectitur quidem haec collectio etiam nonnulla eorum, quae Strato se epicis et tragicis reliquisse ait, sed ea omnia breviter tractata, et tamquam Gratiarum manibus decerpta, ut eleganti coronae texendae inservirent. – v. 1. παρὰ βωμοῖς. ad Jovis Ἑρκείου aram, ubi a Neoptolemo occisus est. Similiter ludens poeta in Anth. Lat. III. 192. non deerit Priamum qui defleat, Hectora narret: Ludere, Musa, juvat: Musa severa, vale. – v. 3. ἀηδόνας ἐν πετάλοισιν. Od. τ. 518. χλωρηῒς ἀηδών – δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσιν. – v. 4. πάντα χύδην ἔγραφον. Pal. X. 100. πάντα χύδην ἔστω. Idem exornans argumentum Manilius III. inde a v. 5. recensitis fabulis et historiis, ab epicis certatim exornatis, speciosis, ait, condere rebus Condere vulgatum est opus et componere simplex. – v. 6. ὀφρύες. carmina patriciae digna supercilio sunt in Anth. Lat. III. 193. et in lusibus I. carminis incomti lusus lecture procaces, Conveniens Latio pone supercilium. Cf. supra Cap. IV. ep. 55, 1. et ep. 69, 2.

I. INDEX EPIGRAMMATUM.

Primus numerus indicat **caput**, alter locum epigrammatis. P. Anthologiam Palatinam editam Lipsiae. 1813. tribus Voluminibus, cujus libri Romanis numeris significantur. B. Brunckii Analecta tribus Voluminibus Argentorati edita. 1776. repetita Lipsiae 1794. primus numerus indicat Tomum Analectorum, alter paginam, tertius epigrammatis numerum. Ed. **Lips.** quae hic illic in hoc Indice commemoratur, priorem Anthologiae Graecae ex Analectis ductae et Animadversionibus instructae editionem significat.

II. INDEX POETARUM.

Romanus numerus indicat caput, **arabicus** epigramma.

III. INDEX VERBORUM.

IV. INDEX RERUM.